ஸ்ரீ:

ஸ்ரீராமாயணம்.

சுந்தரகாண்டம்.

தமிழ் வசனம்.

இஃது

ஸ்ரீ வால்மீகிராமாயணத்திற்கிணங்க

ஸ்ரீ. அ. வீ. நரஸிம்ஹாசாரியரால்

இயற்றப்பெற்று

சென்னை

ஆர். வெங்கடேஸ்வர் அண்டு கம்பெனியாரவர்களால்

ஆனந்த அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிட்டு,

வெளியிடப்பட்டது.

1914.

சுந்தரகாண்டம்.

விஷயங்கள்.

படங்களின் விவரம்.

சுந்தரகாண்டம்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீ ஸீதாலக்ஷ்மண ஸமேத

ஸ்ரீராமசந்த்ர பரப்ரஹ்மணே நம:.

அவதாரிகை.

ஸ்ரீ ராமாயணத்தின் மற்றைக் காண்டங்களெல்லாவற்றிலும் அந்தந்தக் கதாஸந்தர்ப்பங்களை அநுஸரித்து யதார்த்த நாமம் வந்திருக்க, இந்த ஸுந்தர காண்டத்திற்குமாத்ரம் இப்பேர் வருவதற்குக் காரணமென்னென்று சங்கை உண்டாகிறது. இவ்விஷயத்தில் சிலர்—ஸுந்தரஶப்தம் கபியைச்சொல்லுகிறதென்றும், இக்காண்டத்தில் கபிஶ்ரேஷ்டனாகிய ஹநுமானுடைய சரித்ரமே ப்ரதானமாயிருப்பதுபற்றி இதற்கு ஸுந்தரகாண்டமென்னும் பேர்வந்ததென்றுஞ்சொல்லுவர். மற்றுஞ்சிலர் இக்காண்டத்தில் ஆங்காங்கு ஹநுமான் 'ராம: கமலபத்ராக்ஷ:' 'த்ரிஸ்ஶிரஸ் த்ரிப்ரலம்பஶ்ச' இத்யாதிவாக்யங்களால் ஸ்ரீராமஸௌந்தர்யத்தையும், 'துஷ்கரங் குருதே ராமோ ஹீநோ யதநயா ப்ரபு:' இத்யாதிவாக்யங்களால் ஸீதாஸௌந்தர்யத்தையும் விஶேஷமாக வர்ணிக்கையால் ஸௌந்தர்ய வர்ணனத்தை முக்யமாகவுடைய இக்காண்டத்திற்கு ஸுந்தரகாண்டமென்னும் பேர் வந்ததெனக் கூறுவர். இதுவரையில் விரஹதாபத்

தில் அகப்பட்ட ஸீதாராமர்களிருவரும் ஒருவர்க்கொரு வர் க்ஷேமலாபங்களை அறிந்து ஸந்தோஷிக்கையால் இதற்கு இந்தப் பேர் வந்ததென்று வேறே சிலர் சொல் லுவர். இன்னுஞ் சிலர்—ஶப்தார்த்தரசனைகளும் வர் ணனுபாகங்களும் கதாஸந்தர்ப்பங்களும் லோகரஞ்சக மாகி நித்யபாராயணத்திற்குத் தகுந்ததும் விரும்பினவற் றையெல்லாங் கொடுப்பதுமாயிருக்கையால் இதற்கு ஸுந் தரகாண்டமென்னும் பேர் யதார்த்தமாக எங்கும் வழங் கிவருகிறதென்பர்.

இக்காண்டத்தின் ஸாராம்ஶமென்னென்னில்—

இதுவரையில் ஸ்ரீராமன் பரத்வத்திற்கே உரியவை யான கல்யாணகுணங்களுக்கு விளைநிலமாயிருத்தல் பெ ரும்பாலும் கூறப்பட்டது. இந்த ஸுந்தரகாண்டத்தில் 'ப்ரஹ்மாஸ்வயம்பூஶ்சதுராநநோவா' இத்யாதி ஶ்லோ கார்த்தங்களால் ஸர்வஸம்ஹாரகத்வம் சொல்லப்பட் டது. அன்றியும் இதில் நண்பனை அவஶ்யம் காக்க வேண்டுமென்னும் நீதியும் அறிவிக்கப்பட்டது. இக்காண் டத்தில் தூத லக்ஷணமும் பதிவ்ரதையின் நடத்தை யும் இத்தகையதென்று நன்கு வெளியாகின்றன. ஸுக் ரீவன் ஸீதையைத் தேடுவதற்காகப் பல கோடிவான ரர்களைப் பல திசைகளுக்கும் அனுப்ப முயன்று 'த்வய்யா லக்ஷ்யதே ஸீதா தத்த்வமேவோபாதய' என்று ஸீதை யைக் கண்டு பிடிப்பதற்கு வேண்டிய கார்யபாரங்களை யெல்லாம் ஹனுமானிடத்திலேயே வைத்து 'த்வய்யேவ ஹநுமந்நஸ்தி பலம் புத்திர் பராக்ரம:| தேஶகாலாநு வ்ருத்திஶ்ச நயஶ்ச நயபண்டித' என்று அவனிடத்தில் கார்யத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு வேண்டிய புத்திஸாஹ

ஸம் முதலிய குணங்களை எடுத்துரைக்கையால், ஸ்ரீராம னும் அவன் கையிலேயே தன் மோதிரத்தைக் கொடுத் தனுப்பினன். இதை அனுஸரித்து ஹனுமானும் ஸமுத்ர ஸைஸை நிக்ரஹிப்பது லங்காதேவியை அவமதிப்பது இவை முதலிய ஸாஹஸங்களால் தனது அஸாதாரண பலத்தையும், லங்கையில் தான் தனியனேயாகி அங்குள்ள அநேக ராக்ஷஸரைக் கொன்றதனுல் தன் வீர்யத்தையும் வெளியிட்டனன். மற்றும் இந்த்ரஜித்து ப்ரயோகித்த ப்ர ஹ்மாஸ்த்ரத்தினின்று தான் விடுபட்டமை தெரிந்தும் கட் டுண்டவன்போல் நடனஞ்செய்து அந்த ராக்ஷஸர்களின் ஸஹாயத்தாலேயே ராவணனது ஸபாஸ்தானத்தில் புகு ந்து அவனேடு ஸம்பாஷணஞ்செய்ததும், ராக்ஷஸர் தன் வாலில் நெருப்பை இட்டுக்கொளுத்த, லங்கையின் துர்க்க ரஹஸ்யாதிகளைப் பார்த்து வரவேண்டுமென்னும் விருப் பத்தினுல் மானுவமானங்களைப் பொருள்செய்யாமல் தன் வால் நெருப்புடனே லங்கையில் வீதிகள்தோறும் ஊர் கோலம் வந்ததும், தன் வாலைக் கொளுத்துவதற்காக வை த்த நெருப்பினுல் இலங்கையைக் கொளுத்தினதும் ஆகிய இவையெல்லாம் அவனுக்குள்ள ஸமயோசிதமான ப்ரதி பையையும், தீக்ஷ்ண புத்தியையும், அவனுடைய தேசகா லாநுவர்த்தன ஸாமர்த்யத்தையும் வெளியிடுகின்றன. மற் றும் இவன் 'ஹ்ந்தாஸ்சார்யா விபஂயந்தே ஂஶகாலவி ரோயிதாஃ। விக்லஂவம் உஂதமாஸாஂய தமஸ்ஸூர்யோஂ யே யயா' என்று ஹீனதூதர்க்குள்ள தோஷங்களையும், 'கார்யே கர்மணி நிர்ஂிஷ்டே யோ ஂஹூந்யபி ஸாய யேத்। பூர்வகார்யாவிரோயேந ஸ கார்யஂ கர்த்துமர்ஹதி' என்று உத்தமதூதனுக்குவேண்டிய குணங்களையும் தா

தம்யக் தெரியும்படி பிரித்துக் காட்டுகையால் அவனுக்கு மந்த்ராலோசனையிலுள்ள ஸாமர்த்யமும் விளங்கியது. ஸீதையை ஸமாதானப்படுத்திவந்ததற் பின் ராவணனைப் பார்க்கவேண்டிய கார்யசேஷத்தை (மிகுந்த கார்யத்தை)க் குறித்து விசாரிக்க முயன்று 'த்ரீநுபாயாநதிக்ரம்ய சதுர்ய இஹ லக்ஷ்யதே' 'நஸாம ரக்ஷஸ்ஸு குணாய கல்பதே' இத்யாதியான வாக்யத்தால் சத்ருஸாதனோபாயத்தைச் சிந்திப்பதனுல் அவனுடைய ராஜ்யநீதியில் வல்லமை விசதமாகின்றது. பயங்கரரான பலராக்ஷஸர் நடுவில் 'ஜயத்யதிபலோ ராமோ லக்ஷ்மணஶ்ச மஹாபலஃ' என்று தொடங்கி 'தாஸோஹம் கோஸலேந்த்ரஸ்ய ராமஸ்யாக்லிஷ்டகர்மணஃ। ஹநூமாந் ஶத்ருஸைந்யாநாம் நிஹந்தா மாருதாத்மஜஃ' என்று சத்ருதிரஸ்காரபூர்வமாகத் தனது நாமவிக்ரமாதிகளை உத்கோஷித்தமையால் அவன் தன்னுடைய தைர்யகுணத்தையும் ப்ரகாசிப்பித்தனன். இவைகளால் தூதர்க்குவேண்டிய புத்திஸாஹஸாதிகுணங்கள் தெரிவிக்கப்பட்டன.

இதுவுமன்றி இதில்—ஸீதையின் சீலஸ்வபாவாதிகளும் ஸாமான்யமாய் ஸ்த்ரீகளுக்கு வேண்டிய பாதிவ்ரத்யாதிகளும் அறிவிக்கப்படுகின்றன. ராக்ஷஸ சக்ரவர்த்தியான ராவணனே தன்னெதிரில் வந்து தலை வணக்கி நமஸ்கரித்துத் தனது ஸர்வ ஐஶ்வர்யத்தையும் கொடுப்பதாகச் சொல்லி ஆசைமூட்டினும், ஸீதை அவனைக் கண்ணெடுத்தும் பாராமல் 'த்ருணமந்தரதஃ க்ருத்வா' என்கிறபடியே நடுவே புல்லை இட்டு அந்தராவணனை த்ருணத்திலும் கடையாக நினைத்துத் திரஸ்கரித்தமையால் பாதிவ்

ரத்யத்தை வெளியிட்டனள். தன்னிடத்தில் மஹாபராதியான அந்த ராவணனிடத்திலும் கருணை கூர்ந்து அவனைக் கரையேற்ற விரும்பி, 'தேந மைத்ரீ ஹவது தே யதி ஜீவிதுமிச்ஸஸி' இத்யாதி வாக்யங்களால் ஹிதோபதேசம் பண்ணித் தனது தயாஸ்வபாவத்தை வெளியிட்டனள். அந்த ராக்ஷஸன் க்ரூரவாக்யங்களால் விரட்டுகையில், அவனை 'ராக்ஷஸாயம' என்று தாழ்மையான வார்த்தைகளால் திரஸ்கரித்து தைர்யகுணத்தை அறிவித்தனள். தன் கஷ்ட தசையைப் பார்த்து ஹநுமான் தன்னை ராமலக்ஷ்மணரிடம் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பிப்பதாக ப்ரார்த்திக்கையில், தான் பரபுருஷனைத் தொடவிரும்பாமையாலும், 'தத்தஸ்ய ஸத்ருஸம் ஹவேத்' என்று ராமனே வந்து தன்னை அழைத்துக்கொண்டு போகவேண்டுமென்று விரும்புகையாலும் பரபுருஷ விரக்தியும் வீரபத்னீத்தவமும் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. மற்றும், ராவணன் தன்னை ப்ரார்த்திக்கையில் 'மாம் ஹி யர்மாத்மநஃ பத்நீம்' இத்யாதி வாக்யங்களால் தனக்குப் பதியிடத்திலுள்ள நிகரில்லாத பக்திகௌரவங்களும் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டன. இவையெல்லாம் உலகத்தில் ஸ்த்ரீகளுக்கு வேண்டிய பாதிவ்ரத்யத்திற்கு ப்ரதான நிதர்சனங்கள்.

இககாண்டத்தின் உட்கருத்து.

இதுவும் தவிர இதற்குக் கீழ் கிஷ்கிந்தாகாண்டத்தில் ஸமஸ்த லோகங்களையும் ரக்ஷிக்கமுயன்ற விஷ்ணுவுக்கு ஆசார்யரூபமான புருஷகாரலாபம் சொல்லப்பட்டது. இந்தக் காண்டத்தில் ஆசார்யன் செய்யவேண்டிய கார்யம் சொல்லப்படுகிறது. இவ்வர்த்தம் இக்காண்டத்தின் முதல் ஶ்லோகமாகிய

'ததோராவணநீதாயாஃ ஸீதாயாஃ ஶத்ருகர்ஶநஃ।
இயேஷ பதமந்வேஷ்டும் சாரணாசரிதே பதி'

என்கிற இதில் தோற்றுகிறது. இதை (2192) ஆவது பக்கத்தில் தெளிவாக எழுதியிருக்கிறோம். அங்குக் காண்க.

இக்காண்டத்தையும் முன் காண்டங்களைப்போலவே வால்மீகி வெளியிட்ட ரஸபாவங்கள் குறையாதபடி தமிழில் மொழிபெயர்த்து, தனிஸ்லோகியிற் சொன்ன அர்த்தங்களோடும் விஶேஷவிவரணத்தோடும் அச்சிட்டு ப்ரகடனஞ் செய்திருக்கின்றனம். மற்றும் இந்த ஸுந்தர காண்டம் மற்றைக் காண்டங்களைவிட மிகுதியும் சிறந்து நித்யபாராயணத்திற்கு உரியதுமாயிருப்பது யாவர்க்கும் வெளிச்சமே. ஆகையால் இதை எல்லோரும் வாங்கி வாசித்து ஆநந்தஸாகரத்தில் மூழ்குவதுமாத்ரமேயன்றி, தமது இஷ்டமித்ர பந்துக்களையும் உத்ஸாஹப்படுத்தி இதை வாங்கி வாசித்து ஸந்தோஷிக்கும்படி செய்வீர்களென்று மிகுதியும் ப்ரார்த்திக்கின்றனம்.

இங்ஙனம்,

அ. வீ. நரஸிம்ஹாசாரியர்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீராமாயணம்.

ஸுந்தரகாண்டம்.

ம்பவான் ஹனுமானது பல பராக்ரமங்களைப் புகழ்ந்து ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டும்படி அவனைத் தாண்டுகையில், அவ்வாயுகுமாரன் எப்படிப்பட்ட பகைவரையும் அவலீலையாக முடித்துக் கார்யங்களை நிறைவேற்ற வல்லவனாகையால் ராவணனென்று நினையாமல் த்ருணீகாரஞ்செய்து சாரணர் ஸஞ்சரிக்கும் ஆகாச மார்க்கத்திற் சென்று அவன் ஸீதையைக் கொண்டுபோய் வைத்திருக்கு மிடத்தைத் தேட விரும்பினன். ஆயினும் வெகு யோஜனை விஸ்தாரமுடைய ஜலராசியைத் தாண்டுவது மிகவும் துஷ்கரமான கார்யம். அதற்கு எவ்வளவோ இடையூறுகள் நேரக்கூடும். ஆகையால் அம் மஹாகார்யத்தை யாதொரு தடையுமின்றிச் செய்ய முடிக்க நினைத்து அதற்கு வேண்டியபடி அவ்வானரவீரன் சரீரத்தை வளரச்செய்து அந்தப் பரபரப்பில் சிரஸ்ஸையும் கழுத்

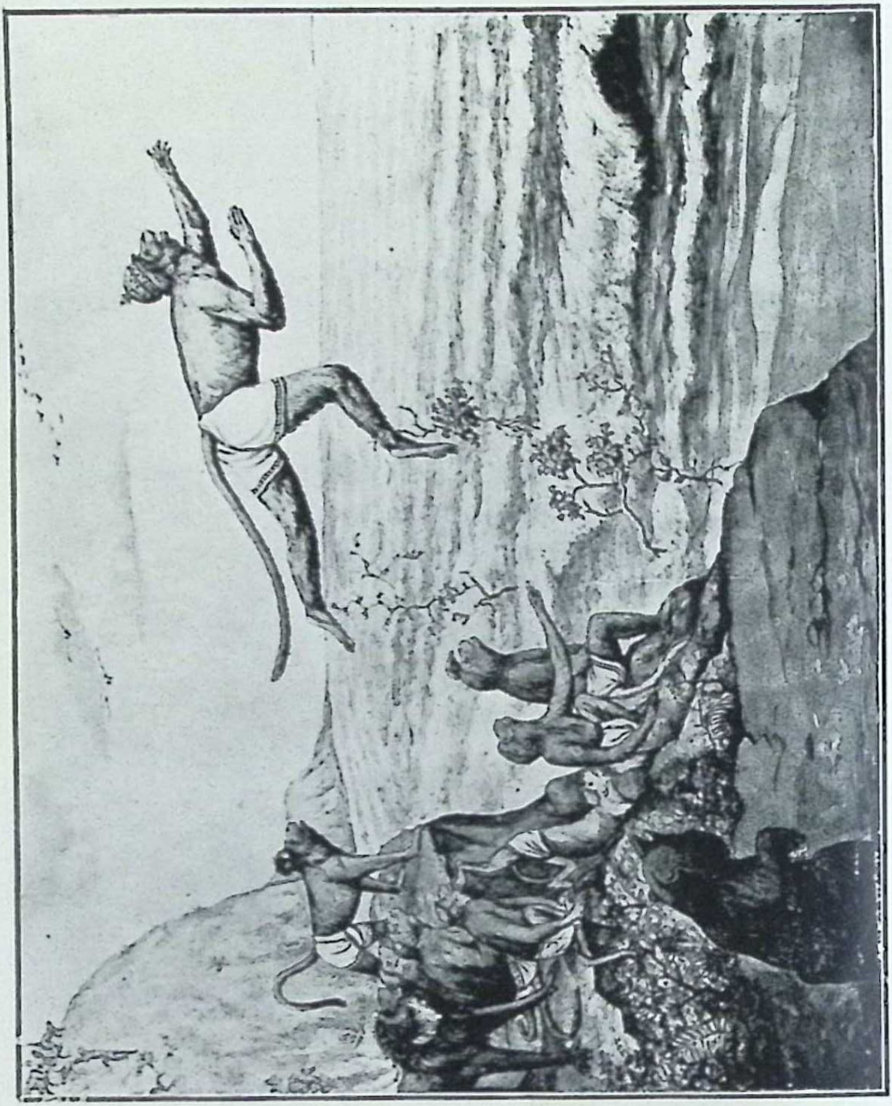
தையும் உயர நெறித்துக்கொண்டு நிற்கும்பொழுது ஓர் மதித்த காளையெருதுபோல் ப்ரகாசித்தனன். அனந்தரம் மாகதப்பச்சையின் வர்ணம்போன்ற வர்ணம் அமைந்து ஜலம்போல் தெளிந்து மெலிந்து குளிர்ந்திருக்கின்ற பசும் புற்கள் நிறைந்த மஹேந்த்ர சிகரங்களில் மனக்களிப்புடன் ஸஞ்சாரஞ் செய்தனன். பர்வதங்களிற் சிறந்த அம் மஹேந்த்ர பர்வதத்தில் ரமணீயமாகிய ஓர் ப்ரதேசம் உண்டு. அது நீலம் சிவப்பு மஞ்சள் பச்சை முதலிய நானு வர்ணங்களால் அற்புதங்களும் இயற்கையாகவே உண்டானவைகளுமாகிய மனச்சிலைமுதலிய கைரிகதாதுக்களால் மிகவும் விளக்கமுற்றிருக்கும். மேலும் அதில் யக்ஷ கிந்நர கந்தர்வர்களும் தேவதைகளைப்போன்ற பன்னகர்களும் இஷ்டப்படி வடிவங்களைக் கொண்டு பரிஜனங்களுடன் விளையாடிக்கொண்டிருப்பர். சிறந்த மத்தகஜங்களும் அங்குத் தாழ்வரைகளைக் குற்றிக்கிளறி விளையாடிக்கொண்டிருக்கும். அப்படிப்பட்ட அம்மஹேந்த்ர சிகரத்தில் அவ்வானரவீரன் நின்று ஓர் மடுவிலிருக்கும் யானைபோல் ப்ரகாசித்தனன். பிறகு அவன் ப்ரயாணமாய்ப் புறப்பட முயன்று இஷ்டதேவதா நமஸ்காரஞ்செய்யத் தொடங்கி, ஸூர்யனுக்கும் இந்த்ரனுக்கும் வாயுதேவனுக்கும் ப்ரஹ்மாவுக்கும் தேவயோனியிற் பிறந்த மற்ற பூதங்களுக்கும் பக்தியுடன் அஞ்சலி செய்து கிழக்குமுகமாகித் தன் தோற்றத்திற்குக் காரணமாகையால் தனக்கு மிகவும் முக்யனாகிய வாயுதேவனுக்கு மீளவும் கைகூப்பி (ராமனுக்கு மனத்தினால் வந்தனஞ் செய்து லக்ஷ்மணனுக்கும் கைகூப்பி நதிகளுக்கும் ஸமுத்ரங்களுக்கும் சிரஸ்ஸினால் நமஸ்காரஞ் செய்து கூட இருக்கும் பந்துஜனங்களை அழுந்தக் கட்டி யணைத்து வலஞ் செய்து) தென்திசையைக் குறித்துப்போகத் தொடங்கி, மிகவும் வல்லவனு

கையால் அதற்குத் தகுந்தபடி வடிவத்தை வளரச் செய்துகொண்டனன். இங்ஙனம் கபிமுக்யர்கள் அனைவரும் பார்த்துக்கொண் டிருக்கையில் தாண்டநிச்சயித்து ராமனது க்ஷேமத்தை உத்தேசித்துப் பர்வகாலங்களில் பொங்கும் ஸமுத்ரம்போல் வளர்ந்து அளவிடக்கூடாமல் சரீரத்தைப் பெருக்கச் செய்துகொண்டு ஸமுத்ரத்தைத்தாண்டவிரும்பி (பருத்த புஜங்களைத் தூக்கி லங்கைக்கு எதிர்முகமாக நின்று) புஜங்களாலும் சரணங்களாலும். அந்தப் பர்வதத்தைப் பிடித்து அமுக்குகையில், அங்ஙனம் பிடிக்கப்பட்ட அந்தப்பர்வதமும் ஒரு முஹூர்த்த காலம் கிடுகிடுவென்று நடுக்கமுற்றது. அது அங்ஙனம் நடுங்குகையில் நுனிமுழுமையும் புஷ்பித்திருக்கின்ற வ்ருக்ஷங்களின் புஷ்பங்களெல்லாம் உதிர்ந்தன. வ்ருக்ஷங்களினின்று உதிர்ந்து கமகமவென்று மணங்கமழ்ந்துகொண்டிருக்கிற அந்தப் புஷ்பஸமூஹத்தினால் மஹேந்த்ரபர்வதம் நாற்புறத்திலும் நிறைந்து புஷ்பமலைபோல் ப்ரகாசித்தது. சிறந்த வீர்யமுடைய அவ்வானர முக்யனால் இங்ஙனம் ஆட்டப்பட்ட அப்பர்வதம், மதித்தயானை மதஜலம் பெருக்குவதுபோல் ஜலப்ராவாஹத்தைப்பெருக்கியது. இவ்வண்ணம் மஹாபலிஷ்டனாகிய அவ்வானரவீரன் அம் மஹேந்த்ரபர்வதத்தை அசக்குகையில், பொன்னும் வெள்ளியும் உள்ளடங்கின கற்களும் மைக்காவிக் கற்களும் உடைந்து சுக்கல்சுக்கலாகையால் அவற்றிலுள்ள பொன்களும் வெள்ளிகளும் மைக்காவிகளும் அம்மலையைச்சுற்றி ரேகைரேகைகளாகப் புலப்பட்டன. மேலும், அக்னி, (காலி கராலி விஸ்புலிங்கினி தூம்ரவர்ணை விஸ்வருசி லோஹிதை மனோஜவை என்னும்) ஸப்தஜ்வாலைகளில் நடுவிலுள்ள தூம்ரவர்ணை யென்னும் ஜ்வாலையுடன் கூடிப் புகையின்வரிசைகளை விடுவதுபோல், அப்பர்வதம்

மனச்சிலைகளோடு கூடின பெருங்கற்களை உதிர்த்தது. அங்ஙனம் அந்தப் பர்வதத்தை ஹநுமான் அமுக்கிப் பிடிக்கையில் பயந்து நாற்புறமும் குஹைகளில் மறைந்திருந்த ஜந்துக்கள் தாமும் வருத்தமுற்று தைன்யத்தை வெளியிடும்படியான விகாரசப்தங்களைச் செய்கையில் பயங்கரமான அவைகளின் ஆர்த்தநாதம் பூமியிலும் திசைகளிலும் அருகிலுள்ள தோட்டங்களிலும் நிரம்பியது. அர்த்த சந்த்ரன்போன்ற உருவமுடைய ஸ்வஸ்திகமென்னும் அடையாளமுடைய பெரிய படங்கள் பொருந்தி விளங்கும் அப்பர்வதத்திலுள்ள மஹா ஸர்ப்பங்கள் கொடிய விஷங்களைக் கக்கிக்கொண்டு பெருங் கோபாவேசத்துடன் அதிலுள்ள பெருங் கற்களைப் பற்களால் கடிக்கையில் அம் மஹாசிலைகள் விஷஜ்வாலைகள்பட்டு எரிந்துகொண்டு ஆயிரஞ் சுக்கலாக வெடித்தன. அம்மேலான மலையில் விஷத்தைப்போக்கவல்ல ஓஷதிகள் முளைத்திருந்தும் அவை அந்த க்ரூரவிஷத்தின் வேகத்தை அடக்கமுடியாமற்போயின. பெருஞ் சரீரமுடைய மற்றுஞ் சில ஸர்ப்பங்கள் அந்தக் கபிஶ்ரேஷ்டனுடைய பாதங்களால் மிதிக்கப்பட்டு வருந்தி நிஜதேஜஸ்ஸினால் அக்னியைக் கக்கிக்கொண்டு அம்மலையின் குஹைகளினின்று வெளிவந்தன. மேலும் அப்பர்வதத்தில் அவ்வீரன் மேன்மேலும் விளையாடுகையில் புதிய மொக்குகள் அமைந்து விளங்குகின்ற அம்மலையிலுள்ள மரங்களினின்று புஷ்பங்கள் தேன்களைப் பொழிந்துகொண்டு உதிர்ந்தன. மைக்காவிகள் விளங்கவும் ஹரிதாளங்கள் ப்ரகாசிக்கவும் மனச்சிலைகள் துலங்கவும் பெற்று அழகாயிருக்கும் பெரிய கற்கள் படபடவென்று உதிர்ந்தன. அம்மலையிலுள்ள தாபஸர்கள் அது அங்ஙனம் அசைவதைக் கண்டு மிகவும் பயந்து 'இம்மலை பூதங்களால் பிளக்கப்படுகிறது' என்று

கினைத்து அதில் கால் பாவப்பெறுமல் மேற்கிளம்பினர். அதில் தந்தமது ஸுந்தரிகளுடன் மத்யபானஞ்செய்வதும் அழகிய அன்னங்களைப் புசிப்பதும் பானகங்களைப் பருகுவதுமாகிய பலவித விநோதங்களால் பொழுது போக்கிக்கொண்டிருக்கும் வித்யாதரர்கள் சிலர் அந்தப் பர்வதம் அசைவதைக் கண்டுபயந்து பானஞ் செய்யுமிடத்திலேயே பொன்மயமான மத்யபாத்ரத்தைப் போகட்டு, மேலும் மிகுந்த விலையுடைய போஜனபாத்ரங்களையும் துவையல்களையும் நாநாவித பண்யாரங்களையும் பலவகை மாம்ஸங்களையும் எருதுகளின் தோல்களால் கட்டப்பட்ட கேடயங்களையும் பொற்பிடியுடைய கத்திகளையும் துறந்து தமது காதலிகளுடன் ஆகாயத்திற் கிளம்பினர். இயற்கையாகவே தாமரையிதழ்போன்று மத்யபானத்தினுல் சிவந்திருக்கும் கண்களுடன் விளங்குகின்ற வித்யாதரர்கள் சிலர் கண்டத்தில் ஹாரங்களைத் தரித்துச் சிவந்த பூமாலைகளை அணிந்து சிவந்த கலவைச்சாந்தைப்பூசி மதித்து அம்மலையின் தாழ்வரைகளில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கையில், அப்பர்வதம் திடீலென்று அதிரக்கண்டு பயந்து ஆகாயஞ் சென்றனர். கழுத்தில் முத்துமாலைகளையும் பாதங்களில் சிலம்புத்தண்டைகளையும் தோள்களில் தோள்வளைகளையும் கைகளில் வளைகளையும் தரித்துவிளங்குகின்ற வித்யாதரப்பெண்கள் அம்மலை அசைவதைக் கண்டு வியப்புற்றுப் புன்னகை விளங்கத் தமது காதலருடன் ஆகாயத்தில் நின்றிருந்தனர். மஹர்ஷிகளைப்போல் மஹனீயர்களாகிய சில வித்யாதர ஶ்ரேஷ்டர் அணிமாதி அஷ்டஸித்திகளாகிற தம் மஹாவித்யையை உபயோகப் படுத்திக்கொண்டு காதலிகளுடன் ஆகாயத்தில் நின்று அம்மலையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அந்தனம் அவர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் நிர்மலமான

அந்த ஆகாயத்தில் நின்றிருந்த ஆத்மஜ்ஞானிகளாகிய ரிஷிகளும் சாரணர்களும் ஸித்தர்களும் ஹனுமானுடைய வ்ருத்தாந்தத்தையெல்லாம் தமது மாஹாத்ம்யத்தினால் அறிந்து ஸந்தோஷித்து அவனைப்பார்த்து ‘இந்த ஹனுமான் பர்வதம்போன்றவன்; மேலும் வாயுகுமாரன்; ஆகையால் இவனுடைய தைர்யமும் தீவ்ரகதியும் சொல்லவேண்டுமோ? ஸமுத்ரம் க்ரூரமான முதலைகளுக்கு இருப்பிடமாயினும் இப்படிப்பட்ட மஹாவீரனுக்கு அது எவ்வளவு? ஆகையால் இவன் மஹாவேகத்துடன் ஸமுத்ரத்தைத்தாண்ட விரும்புகின்றனன். ராமனைப்பற்றியும் ராமனது அபிவ்ருத்தியை விரும்புகின்ற வானரர்களைப்பற்றியும் பிறர்க்குச்செய்யமுடியாத இந்தக் கார்யத்தைச் செய்ய விரும்பிப் புகமுடியாத அக்கரையைச்சேர விரும்புகின்றான்’ என்று பேசிக்கொண்டனர். அம்மஹானுபாவர் மொழிந்த அவ்வுரைகளைக் கேட்டு அவ்வித்யாதரஸ்ரேஷ்டர்கள் ராமனுக்காக ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டும் மஹானுபாவன் எவனென்று தெரிந்துகொள்ள விரும்பி அந்த மஹா பர்வதத்தில் வர்ணிக்க முடியாத வைபவமுடைய வானரதிலகனாகிய அந்த ஹனுமானைக் கண்டனர். அனந்தரம் பர்வதம்போன்ற அவ்வானரன் மேனியின் மயிர்களை உதறிக்கொண்டு ப்ரயாணமாய்ச் செல்ல முயன்று உடம்பை ஒருவாறு அசைத்து ஓர் பெரிய மேகம்போல் கம்பீர கர்ஜனஞ் செய்து உயரக் கிளம்பத் தொடங்கி அடிமுதல் நுனிவரையில் க்ரமமாக உருண்டு மயிர்கள் நிறைந்துள்ள நீண்ட தன்வாலை, கருடன் ஸர்ப்பத்தை உதறுவதுபோல் அம்மலைமேல் சுழற்றி அடித்தனன். மஹாவேகமுடைய அவ்வானரவீரனுடைய பின்புறத்தில் தொங்கி அங்ஙனம் உதறப்பட்ட அவ்வாலானது கருடன் கொண்டுபோகும் மஹாஸர்ப்பம்போல் புலப்

1991. ஹனுமான் ஸமுத்திரந்தாண்டுதல்.

பட்டது. பிறகு மஹாபலனுகிய அக்கபிகுஞ்சரன் ஸமுத்ரத்தைத்தாண்டத் தொடங்கிப் பெரிய இரும்புத்தடிபோன்ற தன் புஜங்களிரண்டையும் பர்வதத்தின் மேல் கெட்டியாக ஊன்றி இடையை நுணுக்கிப் பாதங்களையும் புஜங்களையும் மடக்கிக்கொண்டு அவ்வண்ணமே கழுத்தையும் குறுக்கித் தனக்குள்ள பிறரை அடக்கும் ஸாமர்த்யத்தையும் தேஹபலத்தையும் ஆகாசாதிகளில் திரியும் வீர்யத்தையும் மேன்மேலும் ஏற்றிக்கொண்டு வெகுதூரம் கண்களைவிட்டு மார்க்கத்தை நோக்கிக் கிளம்புவதற்காக மார்பில் மூச்சை அடக்கி ஆகாயத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு பாதங்களைத் தரையில் உறுதியாக ஊன்றிக் காதுகளை மடக்கிக்கொண்டு பக்கத்திலிருக்கும் வானரர்களைப் பார்த்து இங்ஙனஞ் சொல்லத் தொடங்கி 'வானரோத்தமர்களே! ஸ்ரீராகவனுல் விடப்பட்ட பாணம் எப்படி வாயுவேகத்தை நிகர்த்தவேகத்துடன் போகுமோ, அப்படியே நானும் ராவணன் பரிபாலனஞ்செய்து வரும் லங்காபுரிக்குப் போகின்றேன். லங்கையில் ஜானகியைக் காணேனாயின், இந்தவேகத்துடனே தேவலோகம் போகின்றேன். தேவலோகத்தில் ராமபத்னியாகிய ஸீதையைக் காணேனாயின், ஆயிரஞ் சொல்லியென்? அவலிலையாகவே ராக்ஷஸர்தலைவனுகிய ராவணனைக் கட்டிக்கொண்டு வருகின்றேன். ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் கார்யத்தை நிறைவேற்றிக்கொண்டே ஸீதையுடன்கூடி வருகின்றேன். இல்லையாயின், ராவணனேடுகூட லங்கையைப் பிடுங்கிக்கொண்டு வருகின்றேன்' என்றனன். இங்ஙனம் அக்கபிவரன் அவ்வானரர்களைப் பார்த்து மொழிந்து மஹாவேகமுடையவனுகையால் தூரமென்ருவது ஸமுத்ரமென்ருவது விசாரஞ்செய்யாமல் தன்னைக் கருடனைப்போல் நினைத்துக்கொண்டு மிகுந்த வேகத்துடன் மேற்கிளம்பினன்.

அங்ஙனம் மேற்கிளம்புகையில், அம்மலையிற் பிறந்த மரக்கூட்டங்கள் அந்தக் கொடிய வேகத்தினால் தம்தம் கிளைகளுடன் நாற்புறத்திலும் மேற்கிளம்பின. குருட்டுநாரைகள் மதித்துக் கலகலவென்று கூவப்பெற்றவைகளும் புஷ்பங்கள் நிறைந்திருப்பவைகளுமாகிய வ்ருக்ஷங்களைத் துடைகளின் வேகத்தினால் கூடவே இழுத்துக்கொண்டு நிர்மலமான ஆகாயத்தில் போயினன். இங்ஙனம் அவ்வானரவீரனுடைய துடைவேகத்தினால் மேற்கிளம்பினவ்ருக்ஷங்கள் ஒரு முஹூர்த்தகாலம் அந்தக் கபிவரனுடன் போவதைக்கண்டால், தூரதேசத்திற்கு ப்ரயாணமாய்ப் போகும் பந்துவை பந்துக்கள் பின்றொடர்வது போல் இருந்தது. அந்த ஹநுமானுடைய துடைவேகத்தினால் மேற்கிளம்பின ஸாலவ்ருக்ஷங்களும் வேறுசில பெரியவ்ருக்ஷங்களும் ராஜனைப் பின்றொடர்ந்து செல்லும் ஸேனையிற்சேர்ந்த ஸேவகர்போல் அவனைப்பின்றொடர்ந்தன. நுனிகளில் நன்கு புஷ்பித்திருக்கும் வ்ருக்ஷங்கள் பலவும் தன்னைச்சுற்றிச்சூழ்ந்திருக்கப்பெற்ற அந்த ஹநுமான் செடிகள் நிரம்ப முளைத்திருக்கப்பெற்ற ஓர் பர்வதம்போல் அற்புதமான காட்சியுடையவனாகப் புலப்பட்டனன். அங்ஙனம் மேற்கிளம்பின வ்ருக்ஷங்களில் கல்லவைரம் பெற்றுப் பளுவாயிருக்கும் வ்ருக்ஷங்கள் கூடப்போக நேராமல், இந்த்ரனிடம் பயத்தினால்விழும் பர்வதங்கள்போல் ஸமுத்ரத்தில் மூழ்கின. முளைகளோடும் மொக்குகளோடும் கூடின பல புஷ்பங்கள் மேகம்போன்ற அந்தக் கபிஸ்ரேஷ்டன்மேல் சிதறி ப்ரகாசிக்கையில், அவன் இரவில் மின்மினிப்பூச்சிகளால் சூழப்பட்ட பர்வதம்போல் ப்ரகாசித்தனன். சில வ்ருக்ஷங்கள் அந்த ஹநுமானோடுகூட மேற்கிளம்பி அப்பால் அவனது பெரும்வேகத்தைத் தொடர்ந்து மேன்மேலும் கூடப்போகமுடியாமல் விடப்பட்டுப் பின்னே

நின்று தந்தமது புஷ்பங்களை உதிர்த்துச் சிதறி ஜலத்தில் வீழ்ந்தன. இங்ஙனம் அவை கொஞ்சதூரம் சென்று பிறகு அவனைவிட்டுத் திரும்பிப் புஷ்பங்களை உதிர்த்து ஜலத்தில் வீழ்வதுகண்டால் ப்ரயாணமாய்ப் போகும் இஷ்டஜனத்துடன் கூடக் கொஞ்சதூரம் (அதாவது ஊருக்கு வெளியிலிருக்கும் குளம் கால்வாய்முதலிய ஜலவஸதியைக் காணும்வரையில்) சென்று பிறகு அவரிடம் விடைபெற்றுத் திரும்பும்பொழுது பிரியப் பொறுமல் கண்ணீர் பெருக்கிக்கொண்டு துக்கஸாகரத்தில் வீழ்ந்து வருந்தும் மித்ரர்கள்போல் புலப்பட்டன. அனேக வர்ணமுடைய பல புஷ்பங்கள் மிகவும் லேசாயிருக்கையால் அந்தக் கபிவீரனுடைய சரீரவேகத்தினுலுண்டாகும் காற்றால் மேற்கிளம்பிப் பிறகு ஸமுத்ரத்தில் வீழ்கையில், அந்த ஸமுத்ரம் அனேகமாயிரம் நக்ஷத்ரங்களோடுகூடிய ஆகாயம்போல் ப்ரகாசித்தது. நானாவர்ணமுடைய புஷ்ப ஸமூஹங்கள் அந்த வானரோத்தமனது சரீரத்தில் நிறைந்திருக்கையில், அவன் மின்னற்குவியலோடுகூடின மேகம்போல் ப்ரகாசித்தனன். அவ்வீரனது வேகத்தால் புஷ்பங்கள் நாற்புறத்திலும் கிளம்பி ஜலத்தில் வீழ்கையில் அது அழகிய நக்ஷத்ரங்கள் உதயமாகப்பெற்ற ஆகாயம்போல் புலப்பட்டது. இங்ஙனம் போகும்பொழுது ஆகாயத்தில் நீட்டப்பட்ட புஜங்களிரண்டும் ஓர் மலையின் நுனியினின்று வெளிக்கிளம்பின ஐந்துதலையுள்ள இரண்டு ஸர்ப்பங்கள்போல் தோற்றின. மேலும் அந்தக் கபிகுல சிகாமணி மிக்கவேகத்துடன் ஸமுத்ரத்தில் போய்க்கொண்டிருக்கையில் வரிசைவரிசையாக அலைகள் நிரம்பின அந்த ஜலராசியைப்பானஞ்செய்பவன்போலவும், அதற்கு மேல் கிளம்பிப்போகும்பொழுது ஆகாயத்தைப் பருகநினைத்தவன்போலவும் புலப்பட்டனன். அந்த ஹனுமான்

வாயுமார்க்கத்தில் (ஆகாயத்தில்) போகும்பொழுது மின்னற் காந்திபோன்ற ஒளியுடன்விளங்குகின்ற அவ்வானரவீரனது கண்களிரண்டும் மலையின்மேல் இரண்டுஅக்னிகள்போல் ப்ரகாசித்தன. மேலும் பொன்வர்ணமுடையவைகளும் மிகவும் பெருத்து உருண்டிருப்பவைகளுமாகிய அவன் கண்கள் இரண்டும் உதித்த சந்த்ர ஸூர்யர்கள்போல் விளங்கின. சிவந்த மூக்கின் காந்தியால் சிவந்திருக்கின்ற அவனதுமுகம் ஸந்த்யையின் காந்தி ஸம்பந்திக்கப்பெற்றுச் சிவந்த ஸூர்யமண்டலம்போல் ப்ரகாசித்தது. தாண்டும்பொழுது கோணலாக மேல்தூக்கப்பட்ட அவனதுவால் உயர்ந்த இந்த்ரத்வஜம்போல் புலப்பட்டது. வெளுத்த கோரைப்பற்க ளுடையவனும் மஹா ப்ராஜ்ஞனுமாகிய அவ்வானரவீரன் வளையம்போல் தன்னைச்சுற்றிலும் வாலைச் சுழற்றிக்கொண்டு, அதனால் பரிவேஷத்துடன்கூடின ஸூர்யன்போல் ப்ரகாசித்தனன். சுற்றிலும் சிவந்து விளங்குகின்ற வாலின் அடிபாகத்தோடுகூடின அந்தஹனுமான், பிளக்கப்பட்டுச் சிவந்த பெரியகாவிக்கல்லுடன் கூடின பர்வதம்போல் ப்ரகாசித்தனன். அந்தவானரஸிம்ஹன் தாண்டும்பொழுது அவனது கக்ஷத்தினிடையில் புகுந்த வாயுவானது மேகம்போல் கர்ஜித்தது. வடதிசையின் நுனியினின்று வெளிப்பட்டு வாலோடுகூடி ஆகாயத்தில் செல்லும் கொள்ளிக்கட்டைபோல், வாலுடன் கூடின அந்தவானரன் (ராவணனுக்கு அனர்த்தத்தை ஸூசனைசெய்துகொண்டு) புலப்பட்டனன். ஆகாயத்தில் செல்பவனும் ஸூர்யன்போல் ப்ரகாசிப்பவனும் நீண்ட உருவத்துடன் விளங்குகின்றவனுமாகிய அக்கபிவீரன் இடையில்கயிற்றால் கட்டுண்டுநீண்ட மத்தகஜம்போல் ப்ரகாசித்தனன். மேலும் அவன் ஸமுத்ரத்தின்மேல் புலப்படும் சரீரத்துடனும் கீழ் அதன்ஜலத்

தில் ப்ரதிபலிக்கிற ப்ரதிபிம்பத்துடனும் கூடி ஒருவாறு கப் போகும்பொழுது ஜலத்தில் ஆழ்ந்த அடிபாகத்தோ டும் வெளியில்தெரிகின்ற மேல்பாகத்தோடும் கூடிக் கா ற்றுவேகத்தினால் போகின்ற ஓடம்போல்ப்ரகாசித்தனன். ஸமுத்ரத்தில் எந்த எந்த இடங்களுக்குப் போயினனோ அந்தந்த இடங்களெல்லாம் வியப்பைவிளைக்கின்ற அவ் வானரவீரனது வேகத்தினால் கிருகிருவென்று சுழலமிடு வது, நுரைகளைக்கிளப்புவது, நீரைப் பெருக்குவது, இரை ச்சலிடுவது முதலிய சேஷ்டைகளைச்செய்கையால் ஓர் அபஸ்மாரரோகிபோல் புலப்பட்டது. மலைபோன்ற பே ரலைகளின்வரிசைகளைத் தன்மார்புவேகத்தினால் உண்டா கிற பெருங்காற்றினால் சிதறும்படி செய்துகொண்டு மிக் கவேகத்துடன் அக்கபிவீரன் தாண்டும்பொழுது அவ னது வேகத்தினாலுண்டான மிக்கவலிவுடைய வாயுவும் மேகங்களினின்று வீசும் வாயுவும் இரண்டுங்கூடி ஸமுத் ரத்தை மிகவும் பயங்கரமாகக் கோஷமிடும்படி நடுங்கச் செய்தன. மிகவும் பெரியனவாகி மேற்கிளம்புகின்ற அலை க்கூட்டங்களை மேன்மேலும் கிளம்பவொட்டாமல் மேல் உறைகின்ற தன் சரீரஸ்பர்சத்தினால் மீளவும் ஸமுத்ரத் தில் வீழ்ந்தடங்கும்படி அடக்கிக்கொண்டு அவ்வானரவீ ரன் தாண்டிப்போவது கண்டால், அந்த அலைகளும் ஆ காயமும் ஒன்றுகுமாயின், ஆகாயமும் பூமியும் முன்பின் தெரியாமல் போமாகையால் அவ்விரண்டையும் வேறுகப் பிரிப்பதற்கோ? இவன் இவைகளினிடையில் சென்று இங்ஙனஞ்செய்கின்றுனென்னும்படி தோற்றியது. அம் மஹாஸமுத்ரத்தில் மேற்கிளம்பின பேரலைகளை எண்ணு பவன்போல் மஹாவேகத்துடன் அவ்வாறுசென்றனன். அவ்வானரவீரனுடைய வேகத்தினால் மேற்கிளம்பியதும் மேகங்கள் அடர்ந்திருக்கப்பெற்றதுமாகிய ஸமுத்ரஜலம்

ஆகாயத்தில் நிலையுற்று முழுவதும் நிரம்பிய சரத்கால மேகம்போல் வெளுத்து ப்ரகாசித்தது. ஆடையை அப்புறம் வாங்குகையில் ஜனங்களின் அவயவங்கள் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிவதுபோல் ஜலம் மேல்கிளம்புகையால் ஜலராசியிலுள்ள பெருமீன்களும் பெருமுதலைகளும் சிறுமுதலைகளும் சிறுமீன்களும் ஆமைகளும் தெளிவாகத் தோற்றின. அந்த ஸமுத்ரத்திலுள்ள ஸர்ப்பங்கள், மிக்கவேகத்துடன் மேல்பறக்கின்ற அக்கபிவீரனைக்கண்டு மிகவும் பயத்துடன் கருடனென்று ப்ரமித்தன. [1] பத்துயோஜனை விஸ்தாரமும் முப்பதுயோஜனை நீளமுமுடைய அக்கபிவீரனது நிழல் ஸமுத்ரஜலத்தில் மிகவும் அழகாக வெகுதூரம் பரந்து அவனைப் பின்றொடர்ந்து நெருங்கி நிர்மலமா யிருக்கும் மேக ஸமூஹம்போல் ப்ரகாசித்தது. மிக்க ஒளி அமைந்த பெருஞ் சரீரத்துடன்கூடின அக்கபிவீரன் நிராதாரமான ஆகாயத்தில் பறந்துசெல்லும் பொ

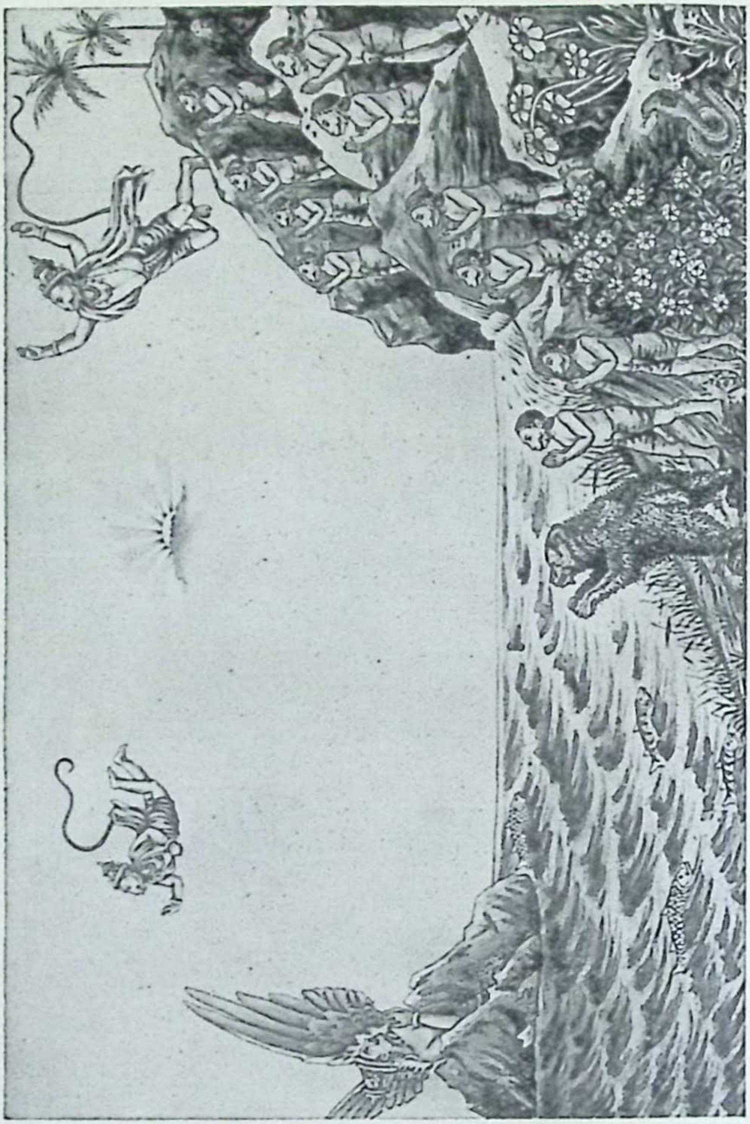
1 இங்கு 'தஶயோஜநவிஸ்தீர்ணா த்ரிம்ஶத்யோஜநமாயதா। சாயா வாநரஸிம்ஹஸ்ய ஜலே சாருதராபவத்' என்பது மூலம். இங்குச் சாயையாவது நிழல், ப்ரதிபிம்பமன்று. ப்ரதிபிம்பத்தைச் சொல்லுமாயின், அது பிம்பத்தைக்காட்டிலும் அதிக பரிமாணமுடையதா யிருக்கமாட்டாதாகையால் பிம்பமாகிய அந்தக் கபிசரீரம் அதைப்போலவே முப்பதுயோஜனைதூரம் நீண்டிருக்கவேண்டிவரும். அப்பொழுது அவ்வளவு சரீரமுடைய ஹனுமான் நான்காவது அடிவைப்பிலேயே நூறுயோஜனை தூரமுள்ள ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டியிருப்பான். அப்படியாயின் இடையில் நேர்ந்த மைனாக ஸுரஸாஸம்வாதாதிகள் எப்படி ஸித்திக்கும்? ஆகையால் இங்குச் சாயையென்றால் நிழலையே கொள்ளவேண்டும். ஆஞ்ஜனேயன் ஸமுத்ரந்தாண்டினது உதயமாய் ஜாமத்திற்கே யாகையால் அவ்வேளையில் நிழல் மிகுதியும் பெரிதாக நீண்டிருப்பது அனுபவஸித்த மாகையாலும் அந்தக் கபிவானுடைய நிழல் அப்பொழுது அவ்வளவு பெரிதாகப் புலப்பட்டதென்பது மிகுதியும் பொருந்துகின்றது.

ழுது இறகுகளையுடைய பர்வதம்போல் புலப்பட்டனன். மஹாபலனாகிய அவ்வானரன் எந்தவழியால் சென்றானோ, அவ்வழியிலெல்லாம் அவனது வேகத்தினால் ஸமுத்ரஜலம் அடிகாணக் கலங்குகையில், அவ்விடத்தில் நடுவில் பள்ளமாயிருக்கின்ற அந்தஸமுத்ரம் தொன்னைபோல் புலப்பட்டது.மேலும் அவன்பக்ஷிஸமூஹம் பறக்கும்படியான ஆகாசமார்க்கத்தில் பக்ஷிராஜனாகிய கருடன்போல் பறந்து வாயுவைப்போல் மேகஜாலங்களை இழுத்துக்கொண்டு போயினன். அப்பொழுது வெளுப்பு சிவப்பு நீலம் மஞ்சள் ஆகிய இவ்வர்ணங்களையுடைய மஹாமேகங்கள் அவ்வானரவீரனால் இழுக்கப்பட்டு ப்ரகாசித்தன. அக்கபிகுஞ்சரன் போகும் வேகத்தினால் மேகஸமூஹங்களில் நுழைந்து நுழைந்து மறைந்தும் அடிக்கடி வெளிப்பட்டுத் தோற்றியும் சந்த்ரன்போல் புலப்பட்டனன். அவன் அங்ஙனம் தாண்டிக்கொண்டிருக்கையில், தேவ தானவ கந்தர்வர்கள் அப்பொழுது அவ்வானரவீரன்மேல் கலகலவென்று புஷ்பவர்ஷங்களைப் பெய்தனர். ஸூர்யன் அவனைத் தன் கிரணங்களால் கொளுத்தாமல் ஸுகமாயிருந்தனன்.வாயுவும் ராமகார்யத்தை நிறைவேற்ற விரும்பி அதற்காக முயன்ற அந்தக்கபிகுஞ்சரன்மேல் குளிர்ந்து வீசினன். ரிஷிகளும் தாண்டும்பொழுது அவனை ஸ்தோத்ரஞ் செய்தனர். தேவதைகளும் கந்தர்வர்களும் அம்மஹாதேஜஸ்வியைப்புகழ்ந்து கானஞ்செய்தனர். நாகயக்ஷ ராக்ஷஸர்களும் தேவதைகளும் பக்ஷிகளும் மற்றுமுள்ள அனைவரும், அந்த ஹனுமான் அப்படிப்பட்ட மிகவும் கஷ்டமானகார்யத்தைச் செய்துகொண்டிருப்பினும் எள்ளளவும் இளைப்பின்றி விளக்கமுற்றிருப்பதைக்கண்டு ஆச்சர்யம் அடைந்து அவனைப் புகழ்ந்தனர். இங்ஙனம் வானர ஸ்ரேஷ்டனாகிய அந்த ஹனுமான் இக்ஷ

வாகுவம்சத்தில பிறந்த ஸ்ரீராமசந்த்ரனது கார்யத்தைக் குறித்து ஜலராசியைத் தாண்டும்பொழுது இக்ஷ்வாகுவம்சத்தரசர்களாகிய ஸகரபுத்ரர்களால் ஸமுத்ரராஜன் வளர்க்தவனாகையால் அக்குலத்தின் கௌரவத்தை மதிக்கவிரும்பித் தனக்குள் இங்ஙனம் ஆலோசித்தனன். 'இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் பிறந்த ராமனது கார்யத்திற்காக முயன்ற வானரர் தலைவனாகிய ஹனுமானுக்கு நான் ஸஹாயஞ் செய்யாது போவேனாயின், உலகத்தில் வாயுள்ள ஒவ்வொருவனாலும் எல்லாவிதத்திலும் நான் நிந்திக்கத் தகுந்தவனாவேன். அந்த இக்ஷ்வாகுவம்சத்திற் பிறந்த ஸ்ரீராகவனுக்கு இந்த ஹனுமான் நண்பன். ஆகையால் இவன் கஷ்டப்படக்கூடுமோ? ஆனதுபற்றி இவன் இளைப்பாறத்தக்க உபாயத்தை நான் அவச்யம் செய்யவேண்டும். அப்பொழுது என்மேல் நின்றிருந்து இளைப்பாறலுற்று மற்றமார்க்கத்தை ஸுகமாகத் தாண்டிப் போவான்' என்று இங்ஙனம் ஸமுத்ரராஜன் நல்ல ஆலோசனைசெய்து, தன்ஜலத்தில் மறைந்திருப்பவனும் ஸ்வர்ணமயமான சிகரங்கள் விளங்கப் பெற்றவனுமாகிய மைநாகமென்னும் பர்வதராஜனைப் பார்த்து இங்ஙனஞ் சொல்லத்தொடங்கி 'ஓ! பர்வதச்ரேஷ்டனே! தேவேந்த்ரன், பாதாளவாஸிகளான அஸுரர்கள் மேற்கிளம்பி வாராதிருக்கும்படி தடுப்பதற்காக உன்னை ஓர் உழல்தடியைப்போல் இங்குவைத்திருக்கின்றனன். மிகுந்தவீர்யமுடையவராகையால் மீளவும் மீளவும் மேற்கிளம்பிவரப்பார்க்கின்ற அந்த ராக்ஷஸர்களின் வாஸஸ்தானமும் மிகப்பெரிதாகையால் அவர்க்கும் அளவிடக்கூடாதபாதாளலோகத்தின் வாசலை மறைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனை. சைலேந்த்ரனே! கீழும் மேலும் குறுக்காகவும் வளரும்படியான சக்தி உனக்கு உளது. ஆகையால்

உன்னை நான் ஒருகார்யத்தில் தூண்டுகின்றனன் பர்வ தஸ்ரேஷ்டனே! எழுந்திருப்பாயாக. கபிஸ்ரேஷ்டனாகிய இந்த ஹனுமான் ராமகார்யத்தின் பொருட்டு ஸமுத்ரந்தாண்டுகையாகிற பெரிய கார்யத்தில் முயன்று ஆகாயத்திற் கிளம்பி இதோ உன்மேல் போகின்றனன். இக்ஷ்வாகுவம்சத்தில்பிறந்த ராமனது கார்யத்தின் பொருட்டுப் போகிறானாகையால் அந்த இக்ஷ்வாகுவம்சத்திற்கே சுஶ்ரூஷைசெய்கின்ற இக்கபிவீரனுக்கு நான் ஸஹாயஞ்செய்யவேண்டும். ஏனென்னில்-இக்ஷ்வாகுவம்சத்தரசனாகிய ஸகரசக்ரவர்த்தியால் வ்ருத்தியடைந்தவனாகையால் அந்த இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் பிறந்தவர் அனைவரும் எனக்குப்பூஜிக்கத்தகுந்தவரல்லவா? என்னைப்பற்றி உனக்கு மேன்மேலும் பூஜிக்கத்தகுந்தவரல்லவா? எமக்கு ஸஹாயஞ் செய்வாயாக. எமது கார்யம் விஞ்சிப்போகாதிருக்கப்பார். செய்யவேண்டிய கார்யத்தைச் செய்யாத பக்ஷத்தில் ஸத்புருஷர்களுக்குப் பெருங் கோபம் உண்டாகும். ஆகையால் ஜலத்தினின்று மேலுக்கெழுந்து உன்மேல் இக்கபிவரனை உட்காரவைப்பாயாக. இக்கபிகுஞ்சரன் நமக்கு அதிதியும் பூஜிக்கத்தகுந்தவனுமாயிருப்பவன். பொற்சிகரங்கள் பொருந்தித் தேவதைகளும் கந்தர்வர்களும் உலாவப்பெற்று விளங்கும் மைனாகபர்வதமே! நீ இங்ஙனஞ் செய்வாயாயின், அவ்வானரோத்தமன் உன்மேல் நின்று இளைப்பைத் தீர்த்துக்கொண்டு மற்ற மார்க்கத்தையும் ஸுகமாகக்கடந்து செல்வான். ககுத்ஸ்தகுல திலகனாகிய ராமனுக்கு ஸீதையிடத்துள்ள தயையின்மிகுதியையும் லோகமாதாவாகிய ஸீதையின் பரதேசவாஸத்தையும், ராமகைங்கர்யத்தில் மனவூக்கமுடைய இக்கபிவரனது ப்ரயாஸத்தையும் நன்கு பார்த்தாயினும் நீ மேலெழுந்து வரவேண்டுமல்லவா?" என்று இங்

னம் ஸமுத்ரன் சொல்லும் வார்த்தைகளை மைனுகன் கேட்டுப் பெரிய வ்ருக்ஷங்களோடும் கொடிகளோடும்கூடி மிக்க வேகத்துடன் ஜலத்தினின்று மேற்கிளம்பினன். அப்பர்வதம் அங்ஙனம் கிளம்பி மேகத்தினின்று ஸமுத்ரஜலத்தைப் பிளந்துகொண்டு வெளிக்கிளம்பும் ஸூர்யன்போல் புலப்பட்டனன். ஜலத்தில் மூழ்கி மறைந்திருந்த அம்மஹாபர்வதம் ஆகாயத்தை அளாவி உயர்ந்து கின்னர உரகர்களால் சூழப்பட்டு ஸ்வர்ணமயங்களாகி உதித்த ஸூர்யன்போல் விளங்குகின்ற தன் சிகரங்களை ஸமுத்ரராஜனது கட்டளையின்படி வெளிப்படுத்திக்கொண்டு மேற்கிளம்பினன். உருக்கின பொன்போல் விளங்குகின்ற அப்பர்வத சிகரங்கள் அங்ஙனம் மேற்கிளம்புகையில், அவற்றின் காந்திகள் முழுவதும் பரந்து இரும்புபோல் கறுத்திருந்த ஆகாசத்தை யெல்லாம் பொன்வர்ணமுடையதாகி விளங்கச்செய்தது. இங்ஙனம் இயற்கையாகவே ஏற்பட்டிருக்கிற ஒளிப்பெருக்குடன் விளங்குகின்ற ஸ்வர்ணசிகரங்கள் அமைந்த அப்பர்வதராஜன் நூறு ஸூர்யர்கள் ஒன்றுகி உதித்தாற்போல் ப்ரகாசித்தனன். இங்ஙனம் தனியேயாகி மேற்கிளம்பிப் புலப்படுகின்ற அப்பர்வதத்தைக் கபிகுஞ்சரன் கண்டு 'ஓ ஓ! ஸமுத்ரத்தினிடையில் இது ஓர் விக்னம் உண்டாயிற்றே' என்று நிச்சயித்து மிகவும் உயர்ந்திருக்கின்ற அம்மஹாகிரியைப் பெருவேகத்துடன் மார்பினுல் அமுக்கி மேகத்தைத் துரத்தும் வாயுபோல் அனுபாஸமாக விழத்தள்ளினன். அங்ஙனம் அவ்வானரனுல் தள்ளுண்டு தான் வீழ்ந்த விசையைக் கண்டு அதனுல் அவனது வேகத்தின் மிகுதியை அறிந்தமையால் அவனுக்கு ஶ்ரமமில்லாமையை ஊஹித்து மயிர்க்கூச்சலடைந்து ஸந்தோஷித்து மீளவும ஆகாயத்தில் கிளம்பி ப்ரீதியால் தெளிந்த முகமுடைய பர்வத

2001. ஹனுமான் மைனாகத்தைக் காணுதல்.

ராஜனாகிய மைனாகன் மனுஷ்யரூபத்துடன் தனது சிகரத்தில் நின்று அவ்வானரவீரனை நோக்கி 'ஓ வானரோத்தமா! நீ செயற்கரிதான இக்கார்யத்தைச் செய்தனை. என் சிகரங்களில் சிறிதுநேரம் நின்று ஸுகமாக இளைப்பாறுவாயாக. ஸ்ரீராகவனது வம்சத்திற்பிறந்த பெரியோர்களால் இந்த ஸமுத்ரராஜன் வ்ருத்தி யடைந்தனன். ஆகையால் இவன் அப்படிப்பட்ட ராமனுக்கு ஹிதஞ்செய்யவிரும்பிச் செல்கிற உன்னைப் பூஜிக்க உத்தேசமுற்றிருக்கின்றனன். ஒருவன் ஒரு உபகாரஞ் செய்தானாயின் அவனுக்குப் பதிலுபகாரஞ் செய்யவேண்டும். இது நெடுநாளாய் வழங்கிவரும் தர்மம். இந்த ஸமுத்ரராஜனும் தான் அவ்வரசர்களால் பெற்ற உபகாரத்தை நினைத்து அவ்வம்சத்திற் பிறந்த ஸ்ரீராகவனுக்குத் தூதனாகிய உனக்கு அதிதி ஸத்காரஞ் செய்கையாகிற பதிலுபகாரத்தை அவர்க்குச் செய்ய விரும்புகின்றனன். ஆகையால் அந்த அதிதி ஸத்காரத்தை அங்கீகரித்து அவனை வெகுமானிக்க வேண்டும். இந்த ஸமுத்ரன் உனக்காக என்னைப் பார்த்து 'ஓ மைனாகனே! இக்கபிகுஞ்சரன் நூறுயோஜனைகள் தாண்ட முயன்றனன். ஆகையால் உன் தாழ்வரைகளில் கொஞ்சநேரம் இளைப்பாறி மற்ற வழியைக்கடந்து போவானாக' என்று வேண்டித் தூண்டினன். ஆகையால் 'ஓ கபிஸ்ரேஷ்டனே! என்மேல் சிறிதுநேரம் இளைப்பாறிப் பின்பு உன்வழியைப் பிடித்து நடப்பாயாக. மிகுந்த வாஸனையும் ருசியும்பொருந்திப் புகழ்பெற்றுப் பலவகைப்பட்ட இந்தக் காய் பழம் கிழங்கு முதலியவற்றைப் புசித்து இளைப்பையும் ஆற்றிக்கொண்டு போவாயாக. மேலும் நாங்கள் அதிதி ஸத்காரஞ் செய்பவர். நீ அதைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டியவன். ஆகையால் அதிதிஸத்காரஞ் செய்வதும் பெற்றுக்

கொள்வதுமாகிற ஸம்பந்தத்தைப் பற்றியாவது நாங்கள் செய்யும் அதிதிபூஜையை அங்கீகரிப்பாயாக. இந்த ஸம்பந்தம் மூன்றுலோகங்களிலும் ப்ரஸித்தமா யிருப்பது. மேலும் மஹாகுணமுடைய ஸஜ்ஜனங்கள் அனைவரும் அங்கிகரித்துவருவதே யன்றி நமக்கும் உனக்கும்மாத்ரம் உளதன்று. ஆகையால் இப்படிப்பட்ட ஸம்பந்தத்தைப் பற்றியாயினும் நாங்கள் செய்யும் அதிதிஸத்காரத்தை அங்கீகரிப்பாயாக. வானரர் தலைவனே! ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டும் சக்தியும் மிகுந்த வேகமுமுடைய வானரர்களெல்லோரிலும் நீ மிகவும் ப்ரமுகனென்று நினைக்கின்றனன். தர்மத்தை அறிந்தவனுக்கும் அதைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்புமவனுக்கும், தன் வீட்டிற்குவந்த அதிதி அற்பனாயினும் பூஜிக்கத் தகுந்தவன். இனி உன்னைப்போன்ற மஹாநுபாவன் பூஜிக்கத் தகுந்தவனென்று சொல்ல வேண்டுமோ? அதிதியாகிய உன்னைப் பூஜிப்பதனால் விருப்பம் கைகூடுவதுமாத்ரமே யன்றி மற்றொருகார்யஸித்தியும் உண்டு. நீ தேவதைகளில் மேன்மையுற்று மஹனீயனாகிய வாயுதேவனுடைய குமாரனல்லவா? வேகத்தில் அவனுக்கு நிகரானவனல்லவா? அப்படிப்பட்ட உன்னைப் பூஜிப்பேனாயின், அதன்மூலமாய் உன் தந்தையாகிய வாயுதேவனும் பூஜிக்கப்பட்டவனே ஆகின்றனன். இங்ஙனம் உன்னைப் பூஜிப்பதின்மூலமாக உன் தந்தையும் பூஜிக்கப்பட்டுப் பரமஸந்தோஷம் பெறுவானாகையால் அவன் எனக்குச் செய்த மேன்மைக்கு ப்ரத்யுபகாரமும் எனக்குக் கைகூடும். ஸமஸ்த தர்மங்களையும் அறிந்தவனாகையால் உனக்குத் தெரியாததில்லை. ஆகையால் உன்னை நான் அவஸ்யம் பூஜிக்கவேண்டும். இங்ஙனம் வாயுதேவனுக்காக உன்னைப் பூஜிக்கும் விஷயத்தில் உள்ள ஓர் காரணத்தையுஞ் சொல்லுகிறேன் கேட்

பாயாக. அப்பனே! முன்பு க்ருதயுகத்தில் பர்வதங்கள் சிறகுகள் உண்டாகப் பெற்றிருந்தன. ஆகையால் அவை கருடனையும் வாயுதேவனையும் நிகர்த்த வேகத்துடன் உயரக்கிளம்பி எல்லாத்திசைகளிலும் போய்க்கொண்டிருந்தன. அங்ஙனம் போய்க்கொண்டிருக்கையில், தம் மேல் அவை விழுமோ என்னவோ வென்று சங்கித்துத் தேவக்குழாங்களும் ரிஷிகளும் மற்றுமுள்ள ப்ராணிஜாலங்களும் பயப்பட ஆரம்பித்தன. அப்பொழுது நூறு யாகங்களைச் செய்து மேன்மையுற்ற தேவேந்த்ரன் கோபம் மேலெழப்பெற்று அந்தப் பர்வதங்களின் இறகுகளை அவ்வவ்விடங்களில் ஆயிரஞ்சுக்கலாகத் தன் வஜ்ராயுதத்தினால் துண்டித்துக்கொண்டு வந்தனன். அங்ஙனம் சினந்திருக்கிற தேவராஜன் வஜ்ராயுதத்தை ஏந்திக்கொண்டு என் இறகுகளை அறுக்க என்னிடம் வந்தனன். அப்பொழுது மஹானுபாவனாகிய வாயுதேவன் மிக்க வேகத்துடன் என்னைக்கிளப்பி ஸமுத்ரத்தில் விழத்தள்ளினன். வானரர்தலைவனே! இந்த ஸமுத்ரத்தில் வீசியெறியப்பட்டவனாகி இறகுகள் பத்ரமாக இருக்கப்பெற்று அவற்றால் நிறைந்திருக்கும்படி உன் தந்தை என்னைக் காப்பாற்றினன். இங்ஙனம் மாருதன் (காற்று) எனக்குப் பூஜிக்கத் தகுந்தவனாகையால் அவனது புதல்வனாகிய உன்னை நான் கௌரவிக்கின்றனன். கபீந்த்ரனே! எனக்கு உன் தந்தைமூலமாய் உன்னுடன் நேரிட்டிருக்கிற இந்த ஸம்பந்தம் மிகவும் குணமுடையது. மஹா கபீ! (நான் உன் தந்தைக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக உன்னைப் பூஜிக்கிறேன்.) இந்தப் பூஜை நேரிடும்பொழுது நீ மனங்களிக்கப்பெற்று அதை அங்கீகரித்து ஸமுத்ரனுக்கும் எனக்கும் ஸந்தோஷத்தை விளைவிப்பது யுக்தமாயிருக்கின்றது. ஆகையால் என்மேல் நின்றிருந்து உன் மார்க்க ஆயாஸத்தைப் போக்கிக்கொள்வா

யாக. நான் செய்யும் பூஜையை அங்கீகரிக்கவேண்டும். நான் செய்யும் ப்ரீதியையும் வெகுமானிக்கவேண்டும். உன்னைக் கண்டதனால் நான் ஸந்தோஷம் அடைந்தேன்' என்றனன். இங்ஙனம் மைநாகன் மொழிகையில் அதைக் கேட்ட அக் கபிகுஞ்சரன் இவ்வண்ணம் மறுமொழிகூறத் தொடங்கி 'உன் வாக்யங்களைக் கேட்டு ஸந்தோஷம் அடைந்தனன். உன் தர்சனம் முதலியவற்றால் நீ கொடுக்கும் அதிதி ஸத்காரத்தை அங்கீகரித்தவனென்றே நினைப்பாயாக. உன் பூஜையை நான் கைப்பற்றவில்லையென்று என்மேல் கோபம் வேண்டாம். லங்கையில் புகவேண்டிய கார்யத்தைப்பற்றி வேகமாகப்போகும்படி காலம் என்னை த்வரைப்படுத்துகிறது. பகல் கடந்துபோகின்றது. பொழுது போவதற்கு முன்னமே லங்கையில் ப்ரவேசிக்க வேண்டும். இதுவே யன்றி இதனிடையில் நிற்கலாகாதென்று நான் முன்னமே வானரர்களுக் கெதிரில் ப்ரதிஜ்ஞையுஞ் செய்திருக்கின்றேன்' என்று மொழிந்து அவ் வானரவீரன் தெளிந்த முகமுடையவனாகிப் புன்சிரிப்புடன் அம் மைநாகபர்வதத்தைக் கையால் பரிசித்து வீர்யம் விளங்க ஆகாயத்தில்போகத் தொடங்கினன். மைநாகனும் ஸமுத்ரராஜனும் மிக்க வெகுமதியுடன் தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் ராமகார்ய ஸித்திக்குத் தகுந்த ஆசீர்வாதங்களைக்கூறி அவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டு வெகுதூரம் மேற்கிளம்பிச் சரீரத்துடன் புலப்படுகின்ற அந்த ஸமுத்ர பர்வதங்களை விடைகொடுத்தனுப்பி வாயுமார்க்கத்திற் சென்று மீளவும் மேற்கிளம்பி அம்மைநாகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு எவ்விதப் பிடிப்புமில்லாமல் நிர்மலமா யிருக்கின்ற ஆகாயமார்க்கத்தில் போய்க்கொண்டிருந்தனன். ஹநுமானுடைய அந்த இரண்டாவதான துஷ்கர கார்யத்தைக்கண்டு தேவதைகளும் ஸித்

தர்களும் மஹர்ஷிகளும் மற்றுமுள்ளவர்களும் எல்லோ ரும் ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டு புகழ்ந்தனர். ஸ்வர்ணமயமான சிகரங்களால் விளங்கும் அம்மைநாகன் செய்த அம் மஹா கார்யத்திற்கு அங்குள்ள தேவதைக ளனைவரும். ஸந்தோஷித்தனர். ஆயிரங்கண்ணனாகிய தேவேந்த்ரனும் அதைக்கண்டு மனக் களிப்புற்றனன். அனந்தரம் சசிபதியாகிய அத்தேவாதிராஜன் மிகுந்த மதியுடையோனாகையால் அம்மைநாகன்மேல் மிகவும் களித்து ஸந்தோஷத்தினால் வார்த்தைகள் தழுதழுக்கப் பெற்று அப் பர்வதராஜனைநோக்கி இங்ஙனஞ் சொல்லத் தொடங்கிப் 'பொற்சிகரங்களால் விளங்கும் பர்வதராஜ னே! நல்லியற்கை யுடையவனே! உன்மீது நான் மிகவும் ஸந்தோஷ முற்றனன். உனக்கு அபயங் கொடுக்கிறேன். இனி ஸுகித்திருப்பாயாக. அதி விஸ்தாரமுடைய ஸமுத்ரத்தின்மேல் மிக்க வேகத்துடன் போகும்பொழு து விழுவோமென்னும் பயம் உண்டாகக்கூடுமாயினும், எந்தப் பயமுமின்றி நூறுயோஜனைகள் பராக்ரமித்துத் தாண்டுகின்ற இந்த ஹநுமானுக்கு நீ என்னாலுண்டாகும் பயத்தையும் பாராட்டாமல் மேற்கிளம்பி மஹா ஸஹாயஞ் செய்தனை. இந்தக் கபிவரன் தசரதகுமாரனாகிய ராம னுக்குத் தூதகார்யத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு போகின்ற னன். அப்படிப்பட்டவனை ஸத்கரித்த உன்னைப்பார்த்து நான் மிகவும் ஸந்தோஷித்தேன்' என்றனன். அனந்த ரம் நூறு யாகங்களைச் செய்து மேன்மையடைந்த அத் தேவாதிபதி தன்னிடம் ஸந்தோஷித்திருப்பது கண்டு அப்பர்வதோத்தமன் பரம ஸந்தோஷம் அடைந்து இந்த் ரன் கொடுத்த வரங்களால் பயந் தொலைந்து ஜலத்தில் மூழ்காமல் அங்ஙனமே ஸுகமாக நின்றிருந்தனன். ஹநுமான் அம்மைநாகன் மறைத்துக்கொண்டிருந்த

ஸமுத்ர ப்ரதேசத்தை ஒரு முஹூர்த்தகாலத்தில் தாண்டிப்போயினன். பின்பு தேவதைகளும் ஸித்தர்களும் கந்தர்வர்களும் மஹர்ஷிகளும் ஸூர்யன்போல் ப்ரகாசிப்பவளும் நாகங்களுக்குத் தாயுமாகிய ஸுரஸை யென்பவளைப் பார்த்து 'ஸுரஸே! ஹநுமா னென்னும் பேருடைய இவ்வாயுகுமாரன் எவ்வளவுதூரம் போயினும் அவ்வளவுக் கவ்வளவு பலம் வளர்ந்து வருகையால் காந்தியும் மேன்மேலும் விளங்கப்பெற்று ஜலராசியின் (ஸமுத்ரத்தின்) மேல் தாண்டிப்போகின்றனன். நீ பர்வதம்போல் மிகப் பெரியதும் மஹா கோரமுமாகிய ராக்ஷஸ உருவந் தரித்துப் பொன்வர்ணமான கண்கள் ப்ரகாசிக்கவும் பயமுறுத்தும்படியான பெருங் கோரைப்பற்கள் தோற்றவும் பெற்ற முகத்தை ஆகாயம்போல் விசாலமாகச் செய்துகொண்டு குறுக்கே நின்று இந்த ஹநுமானுக்கு ஒரு முஹூர்த்தகாலம் விக்னஞ் செய்வாயாக. இவன் உன்னை உபாயஞ்செய்து ஜயிப்பானோ, அல்லது வருந்துவானோ என்று இவனுடைய பலமும் பராக்ரமும் முன்பே தெரிந்திருப்பினும் மீளவும் ஸந்தேஹம் தீரும்பொருட்டு அவைகளை அறிய விரும்புகின்றோம்' என்றனர். இங்ஙனம் அவர்கள் மொழிகையில் அந்த ஸுரஸா தேவியும் தேவதைகளால் பூஜிக்கப்பட்டு ஸமுத்ர மத்யத்தில் விகாரமும் பார்க்க வழங்காததும் ஸர்வர்க்கும் பயத்தை விளைவிப்பதுமாகிய ராக்ஷஸ ரூபத்தைத் தரித்துத், தாண்டுகின்ற அவ்வீரனை மறைத்துக்கொண்டு நின்று இங்ஙனஞ் சொல்லத் தொடங்கி 'ஓ வானரோத்தமா! தேவதைகள் உன்னை எனக்கு ஆஹாரமாகக் காட்டியிருக்கின்றனர். உன்னை நான் பக்ஷிக்கப் போகிறேன். என் வாயில் புகுவாயாக' என்றனள். ஸுரஸை இங்ஙனம் சொல்லுகையில், அக்கபிவரன் கைகளைக்கூப்பி முகத்

தில் ஸந்தோஷம் விளங்கவும் சரீரகாந்தி வளரவும் பெற்று ஸுரஸையைப் பார்த்துத் 'தசரதகுமாரனுகிய ராமனென்பவன் தம்பி லக்ஷ்மணனேடும் பார்யை ஸீதையோடும் வந்து தண்டகாரண்யத்தில் வஸித்திருந்தனன். அங்குச் சிலகாலஞ் சென்றபின்பு ராக்ஷஸர்களோடு அழியாத வைரத்தை ஏறிட்டுக்கொண்ட அவ்வீரன் மாயாம்ருகரூபந் தரித்த மாரீசனைப் பிடிக்கவேண்டுங் கார்யாந்தரத்தில் அகப்பட்டு மறைகையில், அவனது பத்னியும் பதிவ்ரதா சிரோமணியும் பெரும் புகழுடையவளுமாகிய ஸீதாதேவியை ராவணன் எடுத்துக்கொண்டு போயினன். ராமனது ஆஜ்ஞையால் நான் அந்த ஸீதையிடம் தூதனுகப் போகின்றனன். த்ரிலோக நாதனுகிய ராமனது ராஜ்யத்தில் வஸிப்பவளாகையால் நீ ராமனுக்கு ஸஹாயஞ் செய்யவேண்டும். அப்படி இல்லையாயின் நான் மிதிலாதிபதியின் குமாரத்தியாகிய ஸீதாதேவியையும் ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் க்ஷேமஞ்செய்யுந் தன்மையுற்ற ராமனையும் பார்த்து வந்த பின்பு உன்வாயில் விழுகிறேனென்று ப்ரமாணஞ் செய்கிறேன்' என்றனன். இங்ஙனம் ஹனுமான் மொழிகையில், நினைத்தபடி வடிவங்கொள்ள வல்ல ஸுரஸாதேவி செவியுற்று 'அப்பா! எவனுயினும் என்னிடம் வந்த பின்பு என்னைத் தாண்டிப் போகலாகாது. இது எனக்கு வரம். (இங்ஙனம் ஹனுமானது பலத்தை அறியவிரும்பி நாகமாதாவாகிய அந்த ஸுரஸை, போகின்ற அவ்வீரனைப் பார்த்து) 'ஓ வானரோத்தமா! எவனுயினும் என்வாயில் நுழையாமல், போகலாகாது. ஆகையால் நீ இப்பொழுது என் வாயில் புகுந்தே போகவேண்டும். இங்ஙனம் எனக்கு முன்னம் ப்ரஹ்மதேவன் வரங்கொடுத் திருக்கின்றனன்' என்று மொழிந்து வேகத்துடன் விஸ்தாரமாயிருக்கின்ற தன்

வாயைத் திறந்துகொண்டு, அம்மாருதிக்கு முன்னே வந்து நின்றனள். இங்ஙனம் ஸுரஸை சொல்லக்கேட்டுக் கோபாவேசமுள்ள அக்கபிவீரன் 'ஸுரஸே! என்னைப் பொறுக்கும்படி வாயைப் பெருகச்செய்வாயாக' என்று பத்துயோஜனை தூரம் அகலமும் அவ்வளவு நீளமு முடையவனாயினன். (அங்ஙனம் வளர்ந்தனன்.) இங்ஙனம் நூறுயோஜனைகள் நீண்டு மேகம்போன்ற ஹநுமானைப்பார்த்து அந்த ஸுரஸையும் தன் வாயை இருபது யோஜனைதூரம் வளர்த்திக் கொண்டனள். அங்ஙனம் வாயை விரியச்செய்துகொண்ட அவளைப்பார்த்து மிகவும் புத்திமானாகிய அவ்வாயுகுமாரன் மிகுந்த கோபாவேசத்துடன் முப்பது யோஜனைகள் அகன்றனன். ஸுரஸையும் தன் வாயை நாற்பது யோஜனைவிஸ்தாரமுடையதாகச் செய்தனள். அவளைப்பார்த்து ஹநுமான் ஐம்பது யோஜனைகள் உயர்ந்தனன். ஸுரஸையும் முகத்தை அறுபயோஜனைதூரம் அகன்றதாகச்செய்து கொண்டனள். அங்ஙனமே அவ்வீரன் எழுபதுயோஜனைகள் உயர்ந்தனன். ஸுரஸையும் தன்வாயை எண்பது யோஜனை அகலம் பரப்பிக்கொண்டனள். பர்வதம்போன்ற ஹநுமான் தொண்ணூறுயோஜனைகள் வளர, அந்நாகமாதாவும் நூறுயோஜனைதூரம் வாயைத் திறந்தனள். அனந்தரம் அவ்வாயுகுமாரன் நீண்ட நாக்குடன் நரகம்போல் மிகவும் பயங்கரமாகத் திறக்கப்பட்ட அவளது வாயைக் கண்டு மிகுந்த மதியுடையவனாகையால், இதுவே ஸூக்ஷ்மரூபத்துடன் புகுந்து சுருக்கென வெளிக்கிளம்புவதற்கு ஸமயமென்று ஊஹித்துத் தன்சரீரத்தை மிகவும் சுருக்கி அங்குஷ்டமாத்ரனாகி அவளது வாயில் புகுந்து மீளவும் அதிவேகத்துடன் வெளிவந்து ஆகாயத்தில் நின்று பராக்ரம லக்ஷ்மியுடன் ப்ரகாசிக்கின்ற

அவ்வீரன் இங்ஙனம் ஸுரஸையைப் பார்த்து, 'தாக்ஷாது புதல்வியே! ஸுரஸே! இதோ உன்வாயிற்புகுந்து வந்தனன். உனக்கு நமஸ்காரம். வைதேஹி இருக்குமிடத்திற்குப் போகின்றனன். உனக்கு ப்ரஹ்மதேவன் கொடுத்த வரமும் விபலமாகாமல் நிறைவேறிற்று' என்று மொழிந்தனன். இங்ஙனம் ராஹுவின் வாயினின்று விடுபட்ட சந்த்ரன்போல் தன் வாயினின்று வெளிவந்த அவ்வானரோத்தமனைக்கண்டு, ஸுரஸை நிஜரூபத்துடன் தோன்றி 'நல்லியற்கையுடைய வானரர் தலைவனே! உன் கார்யத்தை நிறைவேற்றும்பொருட்டு ஸுகமாகப் போகலாம். ஸீதாதேவியை ராமனுடன் சேர்ப்பாயாக' என்றனள். பிறர்க்குச் செய்யமுடியாத அந்த ஹநுமானது மூன்றுஞ் செயலையுங் கண்டு ஸமஸ்தபூதங்களும் 'நல்லது நல்லது' என்று அவனைக்கொண்டாடின. அனந்தரம் அவன் வருணனுக்கிருப்பிடமும் எப்படிப்பட்டவர்க்கும் தாண்டமுடியாததுமாகிய ஜலராசியைப்பற்றிக் கருடன்போல் மிகுந்த வேகத்துடன் ஆகாயத்தில் போகத்தொடங்கினன். மேலும் மேகங்களினின்று வெளிவருகின்ற நீர்த்தாரைகள் ஆங்காங்கு நிரம்பவும் பக்ஷிஸமூஹங்கள் நாற்புறங்களிலும் திரியவும், கைசிகம் முதலியராகங்களைப்பாடும் தும்புரு நாரதாதிகள் ஸஞ்சரிக்கவும், கோணலின்றி நீண்டு விளங்கும் இந்த்ர தனுஸ்ஸு பரந்திருக்கவும் பெற்று, ஸிம்ஹ கஜ சார்த்தூல பக்ஷி பன்னக வாஹனங்களில் ஏறித் திரிபவர்களாலும் இங்கும் அங்கும் பறக்கின்ற நிர்மல விமானங்களாலும் வஜ்ராயுதமும் இடிகளும் உறைவதாலுண்டாகும் நெருப்புகளாலும் மேற்கிளம்பும் பொழுது வஜ்ரம் போலும் இடிகள்போலும் கர்ஜனைசெய்கின்ற நாற்பத்தொன்பது அக்னிகளாலும், புண்யஞ்செய்தவர்களும் அதனால் ஸ்வர்க்கத்தை வென்றவர்களுமாகிய

மஹாபாக்யசாலிகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, ஹவிர்ப்பாகங்களைத்தரித்திருக்கின்ற அக்னிகளில் ப்ரதானனாகிய சித்ரபானுவும் அஸ்வினிமுதலிய தாரைகளும் ஸூர்ய சந்த்ரர்களும் மற்ற க்ரஹங்களும் நிறைந்து விளக்கமுற்று, மஹர்ஷிகணங்களும் நாகயக்ஷர்களும் சூழப்பெற்று ஏகாந்தமும் நிர்மலமும் எங்கும் வ்யாபித்திருப்பதும் விஸ்வாவஸு வென்னும் கந்தர்வராஜன் உலாவப் பெற்றதும் இந்த்ரனது யானையாகிய ஐராவதத்தினால் விளக்கமுற்றதும் சந்த்ரஸூர்யர்கள் திரியும் மார்க்கமும் ஜீவலோகத்திற்கு ப்ரஹ்மதேவன் நிர்மித்த அகன்ற மேற்கட்டுபோன்றதும் வீரர்களாகிய வித்யாதர ஸ்ரேஷ்டர்கள் குவியல் குவியலாகப் பலவாறு ஸஞ்சரிப்பதும் வாயுதேவன் திரியும் மார்க்கமுமாகிய ஆகாயத்தில் அவ்வாயுகுமாரன் கருடன்போல் சென்றனன். இங்ஙனம் நாற்புறங்களிலும் புலப்பட்டுக்கொண்டு சிறகுகள் தொங்கப்பெற்ற மஹாபர்வதம்போல் பிடிப்பில்லாத ஆகாயத்தில் சென்று பறக்கின்ற அவ்வீரனைப்பார்த்து ஸிம்ஹிகையென்னும் ராக்ஷஸி நினைத்தபடி வடிவங்கொள்ள வல்லவளாகையால் மிகவும் வளர்ந்து தன்புத்தியில் ‘இத்தனைகாலங்கழித்தபின் இப்பொழுது எனக்குப் பக்ஷிக்கநேர்ந்தது, இப்பெருஞ் ஜந்து வெகுகாலங் கழித்து எனக்கு அகப்பட்டது’ என்று சிந்தித்தனள். இங்ஙனம் சிந்தித்து ஸமுத்ரத்தின்மேல் பரந்திருக்கின்றஅவ்வானர வீரனது நிழலைப் பலங்கொண்ட வளவும் திடீலென்று பிடித்துக்கொண்டனள். இங்ஙனம் அவள் அம்மஹாவீரனுடைய நிழலைப்பிடித்துக் கொள்கையில், அவன் ‘எதிர்க்காற்றினால் ஸமுத்ரத்தில் சுழலமிடுகின்ற ஓர் பெரிய ஓடம்போல் நானும் பராக்ரமம் தடைபடப்பெற்றுத் திடீலென்று பிடியுண்டேனே’ என்று தனக்குள் சிந்தித்துக் கீழும் மேலும் குறுக்

காகவும் 'நாற்புறத்திலும் உற்றுப்பார்த்து ஸமுத்ரத்தி னின்று மேற்கிளம்பி யிருக்கும் ஓர் பெரிய ஜந்துவைக் கண்டனன். இங்ஙனம் மிகவும் விகார உருவத்துடன் புலப்படுகின்ற அப்பூதத்தைக் கண்டு, தனக்குள் மாருதி 'அற்புதமான உருவமுடையதும் மஹாசக்தியால் தேஹ நிழலைப் பிடித்துக்கொள்வதுமாகிய இந்த ஜந்துவையே முன்பு எனக்கு ஸுக்ரீவன் சொல்லினன். இதற்கு ஸந்தேஹம் இல்லை' என்று சிந்தித்தனன். இங்ஙனம் அக்கபிகுஞ்சரன் மதியிற்சிறந்தவனாகையால் அவளை நிஜமாக ஸிம்ஹிகை யென்றறிந்து, வர்ஷாகாலத்தில் மேகம்போல் தனது பெருஞ்சரீரத்தை மேன்மேலும் பெருக்கச்செய்தனன். இங்ஙனம் வளர்கின்ற அவ்வீரனது சரீரத்தைக் கண்டு, அவள் பாதாளவிவரம்போல் தன்வாயை அகலத் திறந்து மேகஸமூஹம்போல் கர்ஜனை செய்து அவ்வானர வீரன்மேல் எதிர்த்தனள். இங்ஙனம் எதிர்க்கையில் அவன் மிகுந்த மதியுடையவனாகையால் மிகப்பெரியதும் தன்சரீரத்தளவு அகன்றிருப்பதும் திறந்ததுமாகிய அவளது வாயையும் அதன்மூலமாக அவளது மர்மஸ்தானங்களையுங் கண்டு வஜ்ரம் போன்ற சரீரமுடைய அவ்வானரவீரன் தன்சரீரத்தை மிகவும் குறுக்கிக்கொண்டு மஹாபலனாகையால் திறந்திருக்கிற அவளது வாயில் திடீலென்று குதித்தனன். இங்ஙனம் ஹநுமான் ஸிம்ஹிகையின் வாயில்புகுந்து உள்ளே போகையில் பூர்ணிமையினன்று ராஹுவால் விழுங்கப்பட்ட பூர்ணசந்த்ரன் போல் ஸித்தசாரணர்களுக்குப் புலப்பட்டனன். அவன் மனோவேகத்தை நிகர்த்த கமனசக்தியுடையவனாகையால் அவள் வாயை மூடிக்கொள்வதற்கு முன்னமே தன் கூரிய நகங்களால் அவளது மர்மங்களைப்பிளந்து மிக்கவேகத்தோடு வெளிக்கிளம்பினன். இங்ஙனம் சிறந்தமதி

யுடைய அவ்வானரன் தூரத்தினின்றே மர்மாதிகளைத் தெரிந்துகொள்ளும் ஸூக்ஷ்மத்ருஷ்டியாலும் எதிர்த்தடக்குந் தைர்யத்தினாலும் முயன்ற கார்யத்தை அதிவேகத்துடன் நிறைவேற்றும் ஸாமர்த்யத்தினாலும் அவளை விழத்தள்ளி மீளவும் முன்போன்றவேகத்துடன் வளரத் தொடங்கினன். அவளும் ஹ்ருதயம் பிளக்கப் பெற்றுத் தழதழப்புற்று ஸமுத்ரஜலத்தில் விழ்ந்தனள். அங்ஙனம் அவ்வானரோத்தமனால் ப்ராணன்களை இழந்து விழுந்த அந்த ஸிம்ஹிகையைக்கண்டு ஆகாயத்தில் திரியும் பூதங்கள் அவ்வானரவீரனைக் குறித்து [1] 'வானரர்த்லைவனே! நீ செய்த கார்யம் மிகவும் பயங்கரமாயிருக்கின்றது. இந்தப் பெரிய ஜந்துவைக் கொன்றுவிட்டனை. இனி ஸீதையைக் காண்கையாகிற அபீஷ்டகார்யத்தைச் சுபமாக நிறைவேற்றுவாயாக. தைர்யமும் எவ்வளவு தூரமாயினும் கண்டுபிடிக்கவல்ல ஸூக்ஷ்மத்ருஷ்டியும் வஸ்துக்களின் உண்மையை நிச்சயிக்கவல்ல புத்தியும் கார்யத்தை வேகமாக நிறைவேற்றுந் திறமையும் ஆகிய இந்த நான்கும் உனக்குப்போல் மற்றெவனுக்கு நேருமோ அவன் தன் கார்யத்தைக்கெடுத்துக் கொள்ளமாட்டான்' என்றனர்.

---

1 இங்கு 'பீமமிதம் க்ருதம் கர்ம மஹத் ஸத்த்வம் த்வயா ஹதம்| ஸாதயார்த்தமபிப்ரேதமரிஷ்டம் ப்லவதாம் வர|யஸ்யத்வேதாநி சத்வாரி வாநரேந்த்ர யதா தவ|த்ருதிர்த்ருஷ்டிர் மதிர் தாக்ஷ்யம் ஸ்வகர்மஸு ந ஸீததி' என்பது மூலம். இங்கு யோஜனாந்தரத்தால் மற்றொரு பொருளுங்கூறலாகும். 'கபீந்த்ரனே! நீ செய்தகார்யம் மிகுதியும்பயங்கரமானது. ஸர்வகார்யங்களிலும் அழியாத தைர்யமும் ஸூக்ஷ்மத்ருஷ்டியும் தத்வநிச்சய புத்தியும் கார்யத்திற்கு உபயோகமான சக்தியும் ஆகிய இந்நான்கும் உனக்கிருக்கிறாப்போல் மற்றெவனுக்கும் உளவோ அப்படிப்பட்ட இந்த ஸிம்ஹிகையென்னும் பெருஞ் ஜந்து உன்னால் கொல்லப்பட்டது. இனி மற்றவர் உனக்கெவ்வளவாம்?" என்று அர்த்தாந்தரம்.

இங்ஙனம் பூஜிக்கத்தகுந்த அவ்வானரன் அவர்களால் வெகுமானிக்கப்பட்டுத் தன்கார்யத்தில் முயன்று கருடன்போல் ஆகாயத்தில் வேகமாகச் செல்லத்தொடங்கி நூறுயோஜனைகளையுங் கடந்து ஏறக்குறைய அக்கரை அடைந்தவனே யென்னும்படி அனேகமாகத்தாண்டி நாற்புறத்திலும் உற்றுப் பார்த்து அக்கரையி லுள்ள வனராஜியைக் (வரிசை வரிசையான அரண்யங்களைக்) கண்டனன். இங்ஙனம் போய்க்கொண்டு அக்கரை சேருவதற்கு முன்னமே பலவகை வ்ருக்ஷங்களால் அலங்காரமுற்ற லங்காத்வீபத்தையும் அதிலுள்ள மலயபர்வதத்தின் ஸமீபத்திலுள்ள உத்யானங்களையும் ஸமுத்ரத்தையும் அதன்கரையிலுள்ள ஜலப்ரதேசங்களையும் அதில் முளைத்திருக்கின்ற வ்ருக்ஷங்களையும் ஸமுத்ரத்தின் பார்யைகளாகிய நதிகளின் பிறப்பிடங்களையும் பார்த்துக் கொண்டே மஹா மேகம்போன்று ஆகாயத்தைத் தடுப்பதுபோ லிருக்கின்ற தன் சரீரத்தையுங் கண்டு மதியிற் சிறந்தவனுகையால் தனக்குள் 'இதுவென்? என்தேஹம் இங்ஙனம் வளர்ந்திருப்பதையும் மஹா வேகத்தையும் ராக்ஷஸர் காண்பார்களாயின் வியப்புற்று இவனெவனோ தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று விருப்பமுறுதிருப்பார்களா?" என்று நினைத்துப் பர்வதம்போன்ற தன் பெருஞ் சரீரத்தைக் குறுக்கிக்கொண்டு மோஹத்தை விட்ட ஆத்மஜ்ஞானிபோல் மீளவும் தனக்கு ஸ்வபாவஸித்தமான வடிவத்தைப் பெற்றனன். இங்ஙனம் பர்வதம் போன்ற அந்த முன்னுருவத்தை மிகவும் குறுக்கிக்கொண்டு த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில் மூன்றடிகளை அளந்து பலியின் பராக்ரமத்தை அடக்கி மீளவும் வாமனரூபம் பெற்ற விஷ்ணுதேவன்போல் தனக்கு எப்பொழுதுமுள்ள உருவத்தைத் தரித்தனன். இங்ஙனம்

அவன் அந்தந்தக் கார்யங்களுக்குத் தகுந்தபடி ஸூந்தரங்களான நானாரூபங்களைத் தரிப்பவனும் ஸிம்ஹிகாதி சத்ருக்களுக்கு வெல்ல முடியாதவனுமாகி அக்கரை சேர்ந்து, தான் முன்பு தரித்திருந்த மிகவும் பெரிதான சரீரத்தைப் பார்த்தும் மேல்வருங் கார்யத்தை ஆலோசித்தும் அவற்றிற்குத் தகுந்த நிஜரூபத்தைத் தரித்தனன். பிறகு பெரிய பர்வதசிகரம்போன்ற அம்மஹாநுபாவன் ஆகாயத்தினின்று தொங்குவதுபோல் நுனி தோற்றப் பெற்றிருக்கின்ற லம்பமென்னும் பேருடைய ஓர் பர்வதத்தில் எல்லாவிதத்திலும் ஸம்ருத்தமாயிருப்பதும் விசித்ர சிகரங்களை யுடையதும் (பல ஆச்சர்யங்கள் ஒன்றுகூடினாற் போல் விளங்குவதும்) ஆகித் தாழைகளும் நறுவிலிகளும் தென்னைமரங்களும் நிறைந்த ஓர் சிகரத்தில் இறங்கினன். அனந்தரம் ஸமுத்ரதீரஞ்சென்று பர்வதஶ்ரேஷ்டமாகிய த்ரிகூடத்தின் சிகரத்தி லிருக்கும் லங்காபுரத்தைக் கண்டு, தன் தேஹத்தை உதறி, ம்ருகங்களையும் பக்ஷிகளையும் விரட்டிக்கொண்டு அப்பர்வதத்தில் இறங்கினன். தானவர்களும் பன்னகர்களும் நிறைந்து பெருப்பெரிய அலைகள் விளங்கப்பெற்ற ஸமுத்ரத்தை வலிமையினால் தாண்டி அதன் அக்கரையில் இறங்கி, அப்பொழுது அமராவதிபோல் விளங்கும் லங்காபுரத்தைக் கண்டனன். ஒன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

{ ஹனுமான் ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டி லங்கையைக் காணுதலும், சந்த்ரோதயமும். }

அனந்தரம் மஹாபலனாகிய அந்த ஹனுமான் எப்படிப்பட்டவர்க்கும் தாண்டமுடியாத ஸமுத்ரத்தைத்தாண்டி மனங்குதிரப்பெற்று த்ரிகூட பர்வதத்தின் கொடிமுடியில் விளங்குகின்ற லங்காபுரத்தைக் கண்டனன். பிறகு

வ்ருக்ஷங்களி னின்று கலகலவென்று மேல் உதிர்கின்ற புஷ்ப ஸமூஹங்களால் சுற்றிலும் சூழப்பட்ட அவ்வீரன் புஷ்பங்களால் செய்யப்பட்ட ஓர் வானரன்போல் புலப்பட்டனன். மேலும் அவ்வீரன் அளவிறந்த பராக்ரமமும் காந்தியும் விளங்கப்பெற்றவ னாகையால் நூறுயோஜனைகளை ஒருமூச்சில் தாண்டியும் பெருமூச்சும் ஆயாஸமும் இன்றி அங்கு விளக்கமுற்றிருந்து தன்மனத்தில் 'பல நூறுயோஜனைகளாயினும் நான் ஒரு மூச்சில் தாண்டுவேன்; இனி நூறுயோஜனை தூரமுள்ள இந்த ஜலராசியைத் தாண்டி இதன் கரைசேருவது என்னைப் போன்றவனுக்கு எவ்வளவு?" என்று நினைத்து, தாண்டத்தகுந்த பராக்ரமசாலிகள் எத்தனைபேர் இருப்பினும் ஸாஹஸப்படாதிருக்கையில், அவர்களெல்லோரிலும் அவனொருவனே மேன்மையுற்றவ னாகையால் உத்ஸாஹமுற்று அம் மஹா ஸமுத்ரத்தை அதிவேகமாகத் தாண்டி லங்காபுரியைச் சேர்ந்தனன். இங்ஙனம் அக்கபிகுஞ்சரன் கறுத்த பசும்புல் தரைகளையும் கமகமவென்று மணங் கமழ்கின்ற அடவிகளையும் பெருங் கற்கள் நிறைந்தவைகளும் சிறந்த வ்ருக்ஷங்களுடையவைகளுமாகிய பல வனங்களையும் பார்த்துக்கொண்டே அவற்றி னிடைவழியாகச்சென்றனன். மேலும் வ்ருக்ஷங்களால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிற பர்வதங்களையும் புஷ்பித்திருக்கிற வனராஜிகளையும், தேஜஸ்வியாகிய ஹனுமான்கடந்து சென்று அந்த லம்பபர்வதத்தில் நின்று அதிலுள்ள வனங்களையும் உத்யானங்களையும் பார்த்துக்கொண்டே த்ரிகூடபர்வத சிகரத்தில் விளங்கும் லங்காபுரத்தைக் கண்டனன். மேலும், அதில் நிரம்பவும் புஷ்பித்திருக்கின்ற ஸரளம் கோங்கு பேரீச்சைகளும், முறளஞ் செடிகளும், எலுமிச்சைகளும், குடமல்லிகளும், தாழைகளும், நன் மணமுள்ள ஞாழல்க

ளும், நீர்க்கடம்புகளும், எழிலைப்பாலைகளும், வேங்கை மரங்களும், புஷ்பித்த மலையத்திகளும், அலரிகளும், புஷ்பபாரங்கள் உண்டாகப்பெற்றுத் தழைந்திருப்பவைகளும் அன்னம் மொட்டுகள் நிறைந்தவைகளும் கிளி குயில் முதலிய பக்ஷிகள்சூழப் பெற்றவைகளும் காற்றினால் அசைக்கப்பட்ட நுனியுடையவைகளுமான மற்றும் பல வ்ருக்ஷங்களும், ஹம்ஸங்களும் நீர்க்காகங்களும் நிறைந்து தாமரைகளும் நெய்தல்களும் அடர்ந்த நடைவாவிகளும் அழகான பலவகை உத்யானங்களும் எல்லாருதுக்களிலும் புஷ்பித்துப்பலித்திருக்கும் பலவகைவ்ருக்ஷங்கள் அடர்ந்திருக்கிற நானாவித ஜலாதாரங்களும் (ஏரி மடு முதலியவைகளும்) ராஜபோக்யங்களான ரமணீய உத்யானங்களும் விளங்கக்கண்டனன். மேலும் ஜயத்தை அறிவிக்கிற தேஹகாந்தி வளரப்பெற்ற அவ்வானரவீரன் ராவணன் பரிபாலித்துவருகிற லங்காபுரத்தைக் கிட்டித் தாமரைகளும் நெய்தல்களும் புஷ்பித்து அழகான அகழிகளால் அலங்காரமுற்றதும் ஸீதையைத் திருடிக்கொண்டுவந்தமையால் ராமன் எதிர்த்துவருவானென்னும் பயத்தினால் ராவணனாலும் நாற்புறத்திலும் திரியும் கொடிய வில்லாளிகளாகிய பல ராக்ஷஸர்களாலும் மிகவும் பத்ரமாகப் பாதுகாக்கப்பட்டதும் ஸ்வர்ணமயமான மதிளால் சூழப்பட்டு ரமணீயமாயிருப்பதும் பூமியிலுள்ள நகரங்களில் பெருமையுற்றதும், பளபளவென்று விளக்கமுற்று ரமணீயங்களாயிருக்கையால் சந்த்ரன் ஸூர்யன்முதலிய நவக்ரஹங்கள் போன்று சரத்கால மேகங்களை நிகர்த்த மந்திரங்களும் இரண்டுபக்கத்திலும் சுண்ணாம்படிக்கப்பெற்ற சுவர்களின் காந்தியால் வெளுத்து மின்னுகிறமேடைகள் போல் உயர்ந்து புலப்படும் வீதிகளும் சூழப்பெற்றதும் உயர்ந்த பல மெத்தைக் கட்டடங்களடர்ந்ததும் மதி

ளின் திண்ணைமேல் யுத்தத்தின்பொருட்டான ஓர்வகை மஞ்சங்கள் பலவுடையதும் பதாகைகளும் த்வஜங்களும் வரிசை வரிசையாக விளங்கப்பெற்றதும் கொடிகள்போன்ற ரேகைகளால் சித்ரஞ்செய்யப்பெற்ற ஸ்வர்ணமயமான அழகிய வெள்ளிவாசற்படிகளுடையதுமாகி ஸ்வர்க்கத்தில் அமராவதியைப்போல் விளங்கும் அம்மஹாநகரத்தைக் கண்டனன். வெளுத்து ரமணீயங்களான மாளிகைகளோடுகூடி த்ரிகூடபர்வதத்தின் சிகரத்தில் மிகவும் உயர்வுற்றுப் புலப்படும் லங்காபுரம் ஆகாயத்தில் பறக்கின்ற ஓர் நகரம்போல் அவ்வானர வீரனுக்குப் புலப்பட்டது. மேலும் ராக்ஷஸர் தலைவன் பரிபாலித்து வருவதும் விஸ்வகர்மாவால் நிர்மிக்கப்பட்டதும் பர்வதத்தின் நுனியில் இருக்கையால் ஆகாயத்தில் பறக்கிறுப்போ விருப்பதுமாகிய அந்நகரத்தை ஹனுமான் கண்டனன். கோட்டைச் சுவர்க்காதாரமாக ஏற்படுத்தப்பட்ட திண்ணைகளே இடையின் முன்புறமாகவும் அகன்ற அகழியின் ஜலமே புதிய வஸ்த்ரமாகவும் இரும்புத்தடிகளும் சூலங்களுமே தலைமயிர்களாகவும் விளங்கப்பெற்ற ஓர் அழகிய மடந்தைபோல் ப்ரகாசிப்பதும் விஸ்வகர்மாவால் நிர்மிக்கப்பட்டதாயினும் தனது அழகின் மிகுதியைப்பற்றிப் பார்க்கையில் ஹஸ்தாதிகளால் நிர்மிக்கப்படாமல் ஓர் மஹானுபாவனுல் மனத்தினுலேயே நினைத்து நிர்மிக்கப்பட்டதுபோல் தோற்றுவதுமாகிய அந்த லங்காபுரத்தைக் கண்டு, அதன் வடக்குவாசற்படிக்குச் சென்று 'ஸீதாதேவியை எவ்வண்ணங்காணலாம்? லங்கையில் எவ்விதம் புகலாம்?' என்று தனக்குள் சிந்திக்கத் தொடங்கினன். இங்ஙனம் வெளுத்து மிகவும் உயர்ந்திருக்கையால் கைலாஸ சிகரம்போன்று ஆகாயத்தில் உறைகின்ற உயர்ந்த மாளிகைகளால் ஆகா

யத்தில் கிளம்புவதுபோல் புலப்படுவதும் பன்னகர் நிறை ந்த போகவதிபோல் பயங்கரமான ராக்ஷஸர்களால் நிரம் பியதும் இப்படி அப்படியென்று எண்ணமுடியாத மஹி மையுடையதும் நன்கு நிர்மிக்கப்பட்டதும் நாற்புறத்தி லும் ஸ்பஷ்டமாகப் புலப்படுவதும் முன்பு குபேரனுக்கு இருப்பிடமா யிருந்ததும் சூலம்பட்டிசம் முதலிய ஆயு தங்களைக் கையிலேந்திக் கோரைப்பற்கள் பொருந் திப் பயங்கரர்களான பல ராக்ஷஸவீரர்களால் பாது காக்கப்பட்டுக் கொடிய ஸர்ப்பங்களால் காக்கப்பட்ட குஹைபோல் பயங்கரமா யிருப்பதுமாகிய அந்த லங்கா புரத்தைக் கண்டு, அதை ராக்ஷஸர் பாதுகாக்கும் ரீதி யைப் பரிசீலித்தும், அதைச் சுற்றித் தாண்ட முடியா மல் ஆழ்ந்த அகழியாயிருக்கின்ற மஹா ஸமுத்ரத்தை ஆலோசித்தும், அதிலிருக்கின்ற ராவணன் மஹா பயங் கரனை சத்ருவாயிருப்பதை விவேகித்துப் பார்த்தும் ஹனுமான் தனக்குள் 'வானரர்கள் ஸமுத்ரம் முதலிய வற்றைக் கடந்து இவ்விடம் வருவதே மஹாகஷ்டம். அப்படி இவ்விடம் வருவார்களாயினும் இவ்விலங்கை தே வதைகளுக்குங்கூடப் போராடி ஜயிக்கமுடியாத தாகை யால் அவர்க்கு இங்கு விளையும் ப்ரயோஜனம் யாது?' மேலும் இவ்விலங்கையும் மிக மேடுபள்ளமாயிருக்கை யால் எப்படிப்பட்ட வீரனுக்கும் புகக்கூடாதது. இதைப் பாதுகாப்பவனோ மூன்றுலோகங்களையும் அழப்படுத்துந் தன்மையனாகிய ராவணன். இப்படிப்பட்ட இவ்விலங்கை யில் புகுந்து எதுஞ்செய்ய முடியார்களென்பது அப்படி யிருக்க, முன்பு ஸப்தஸாலங்களையும் (மராமரங்களேழை யும்) பர்வதத்தையும் பூமியையும் பிளந்து சண்டபுஜ பராக்ரமனென்று பேர்பெற்றிருக்கிற அந்த ரகுவீரனும் இவ்விடம் வந்து என்செய்யமுடியும்? ராக்ஷஸர்கள்

அஸுரஸ்வபாவர்களாகையால் நல்வார்த்தை சொல்லி வசப்படுத்த முடியாது. மிகுந்த ஸம்பத்துடையவராகையால் தானத்தினால் வசப்படுத்த அவகாசமில்லை. மஹா பலங்கொண்டு கர்விஷ்டராகையால் மித்ரபேதத்தினாலும் இவர்களைக் கைவசஞ் செய்யலாகாது. புத்தியும் பாக்ரமமும் மிகுந்திருக்கப் பெற்றவராகையால் யுத்தத்திற்கு இங்கு ப்ரஸக்தியே இல்லை. வானரர்களெல்லோரிலும் மஹனீயர்களாகிய வாலிகுமாரன் அங்கதன் நீலன் சிறந்தமதியுடையவனும் வானரர்தலைவனுமாகிய ஸுக்ரீவன் நான் ஆகிய இந்நால்வர்க்கு மாத்ரமே ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டி லங்காபுரத்தில் புகமுடியுமேயன்றி மற்றவர்க்கு முடியாது. நல்லது, இப்பொழுது இவ்விசாரங்களால் பயன்யாது? [1] ஸீதாதேவி பிழைத்திருப்பதும் இல்லாததும் எனக்குத் தெரியவில்லை. அவள் பிழைத்திருப்பது எனக்கு எப்பொழுது தெரியுமோ, அப்பொழுது அவளைக்கண்ணாரக் கண்டு அனந்தரம் செய்யவேண்டிய கார்யங்களைப் பற்றி ஆலோசித்துக் கொள்ளலாம்' என்று சிந்தித்தனன். இங்ஙனம் சிந்தித்துப் பின்பு அக்கபிசேகரன் அந்தப்பர்வதசிகரத்தில் நின்று ராமனது நன்மையை இடைவிடாமல் விரும்பிக்கொண்டு ஸீதையைக் கண்டுபிடிக்குமுபாயத்தைப்பற்றி 'பலிஷ்டர்களான கொடிய ராக்ஷ

---

1 இங்கு 'யாவஜ்ஜாநாமி வைதேஹீம் யதி ஜீவதி வா நவா । தத்ரைவ சிந்தயிஷ்யாமி த்ருஷ்ட்வா தாம் ஜநகாத்மஜாம்' என்று மூலம். ஸீதை பிழைத்திருக்கிறாளென்று நிஜமாக நான் அறிவேன். பிழைத்திருப்பாளாயின் அவளைப்பார்த்து அப்பொழுது செய்யவேண்டிய கார்யத்தை ஆலோசித்துக்கொள்ளுகிறேன். அல்லது-ஸீதை பிழைத்திருக்கிறாளா இல்லையாவென்று எப்படியாயினும் தெரிந்துகொள்ளப்போகிறேன். ஜீவித்திருப்பாளாயின், அவளைப்பார்த்து அப்பொழுது மேல் கார்யத்தை ஆலோசித்துக்கொள்ளுகிறேன். இப்பொழுது அங்ஙனம் சிந்திப்பானேன்?' என்றும் பொருள் கூறுவர்.

ஸர்களால் பத்ரமாக ரக்ஷிக்சப்பட்டிருக்கின்ற இவ்விலங் கா புரத்தில் இந்த உருவத்துடன் புகுவது எனக்கு ஸாத் யமன்று. மேலும் இவ்வரக்கர்கள் உக்ரதேஜஸ்விகளும் மஹா பல பராக்ரமர்களுமா யிருக்கின்றனர். நான் ஸீதை யைத் தேடவேண்டுமாயின், இவர்களை வஞ்சியாமல் முடி யாது. பெரிய உருவத்துடன் புகுவேனுயின், அதிவிஸ்தார முடைய லங்கை முழுமையும் நன்கு திரிந்து பார்க்க முடி யாது. ஆகையால் என்னுடைய இந்தப் பெருங் கார் யத்தை நிறைவேற்றும் பொருட்டுத் தெரிந்ததும் தெரி யாததுமான ரீதி அமைந்த உருவத்துடன் ராத்ரிஸமயத் தில் இவ்விலங்கையில் புகுவோம்' என்று ஆலோசித்த னன். இங்ஙனம் அந்த ஹனுமான் தேவாஸுரர்களுக் கும் எதிரிடமுடியாத அந்தச் சிறந்த நகரமாகிய லங்கை யைக் கண்டு ஸீதையைத் தேடும் ப்ரகாரத்தை நிச்சயி த்து, அடிக்கடி அதையே சிந்தித்துக்கொண்டு 'நான், பெருந் துர்ப்புத்தியும் ராக்ஷஸர்கள் அனைவர்க்கும் ப்ரபுவுமாகிய ராவணனுக்குத் தெரியாதிருக்கும்படி எந்த உபாயஞ்செய்து ஜனகராஜன் புதல்வியாகிய ஸீதையைக் காண்பேன்? எல்லாவற்றையும் அறிந்த மதியின் திறமை யுடைய ஸ்ரீராமபிரானது கார்யம் எவ்வாறு செய்யில் கெடுதி அடையாதிருக்கும்? ஸீதை யொருத்தியை மாத் ரம் ஏகாந்தத்தில் நானொருவனே யாயிருந்து காண்பது எப்படி பொருந்தும்? எதையும் பலவாறு ஆலோசித்துச் செய்வது மிகவும் நல்லது. மேலும் நல்ல உபாயங்களை உபயோகப்படுத்துவதால் ஏறக்குறைய நிறைவேறின கார்யங்களும் விவேக சூன்யர்களான தூதர்களிடம் சேருமாயின், தேசகால விரோதம் உண்டாகப்பெற்று அவை ஸூர்யோதயத்தில் அந்தகாரம்போல் உடனே நசித்துப்போம். கார்யாகார்யங்களை விவேகித்து ராஜ

னும் மந்த்ரிகளுங்கூடி நிர்ணயித்த உபாயங்களுங்கூட அப்படிப்பட்ட தூதர்கள்வசம் சேருமாயின் நிறைவேருமல் அனர்த்தத்தை விளைப்பதோடு யஜமானனையுங்கூடப் புத்திஹீனனென்று தெரிவிக்கும். ஏனென்னில்—தம்மைப் பண்டிதர்களாக நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் மூர்க்கர்களாகிய தூதர்கள் கார்யங்களெல்லாவற்றையும் கெடுப்பது வெளிச்சமேயல்லவா? இப்பொழுது இந்த லங்கையில் ப்ரவேசிப்பது இந்தப்பகல் வேளையிலா? அல்லது ராத்ரிவேளையிலா? புகுவது எப்படி? இந்தப் பெரிய உருவத்துடனா? அல்லது சிறிய உருவத்துடனா? எவ்வாறு செய்தால் ராமனது கார்யம் கெடாதிருக்கும்? எப்படி நடத்தினால் எனக்கு விவேக சூன்யனென்னும் பேர் உண்டாகாதிருக்கும்? தாண்டக்கூடாத இந்த ஜலராசியைத் தாண்டினது எவ்வாறு செய்யின் வீணாகாதிருக்கும்? என்னை ராக்ஷஸர் காண்பார்களாயின், ராவணனுக்குக் கெடுதியை விரும்பும் பேறினனாகிய ராமனது கார்யங்களெல்லாம் வீணாய்ப் போய்விடும். ராக்ஷஸர்களுக்குத் தெரியாமல் இங்கு எவ்விடத்திலிருப்பதும் ஸாத்ய மன்று. ஆயிரம் படச்சொல்லி யென்? ராக்ஷஸ உருவத்தையே தரித்திருப்பினும் அவர்க்குத் தெரியாதிருப்பது ஸாத்ய மன்று. இனி மற்றொரு உருவத்தைத் தரித்திருப்பின் சொல்லவேண்டுமோ? பலிஷ்டர்களாகிய ராக்ஷஸர்களுக்குத் தெரியாதது எதுவும் இல்லை. ஆகையால் வாயுவுங்கூட உருவமற்றவனாயினும் இந்த ராக்ஷஸர்கள் அறியாதிருக்கும்படியாவது அவர்களது அனுமதியில்லாமலாவது லங்கையில் திரியமாட்டானென்று எனக்குத் தோற்றுகின்றது. நான் இங்கு ஸஹஜமாகிய என் பெரிய உருவத்துடனிருப்பேனாயின் எனக்குக் கெடுதி நேரிடுவது ஸித்தம். எனது ஸ்வாமியாகிய ராம

னது கார்யமும் கெட்டுப்போம். ஆகையால் என்னுடைய இந்த ஸொந்த ரூபத்தையே மிகவும் சுருக்கிக்கொண்டு ராமகார்யத்தை நிறைவேற்றும் பொருட்டு ராத்ரி வேளையில் லங்காபுரியில் ப்ரவேசிக்கின்றனன். எப்படிப்பட்டவர்க்கும் புகக்கூடாத ராவண பட்டிணத்தில் ராத்ரியில் புகுந்து அதிலுள்ள க்ருஹங்களையெல்லாம் முழுவதும் தேடி விதேஹராஜன் புதல்வியாகிய ஸீதையைக் காண்கிறேன்' என்று ஆலோசித்தனன். இங்ஙனம் சிந்தித்து, வீரனாகிய அந்த ஹனுமான் ஸீதையைப் பார்க்கும் குதூஹலத்தினால் ஸூர்யன் எப்பொழுது அஸ்தமிக்கப்போகிறானென்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தனன். அனந்தரம் ஹனுமான் ஸூர்யன் அஸ்தமிக்கக்கண்டு ராத்ரிஸமயத்தில் பூனையவ்வளவாகச் சரீரத்தைக் குறுக்கிக் கொண்டு ஓராச்சர்யமாகப் புலப்பட்டனன். இங்ஙனம் ஹனுமான் பராக்ரமசாலியாகையால் ப்ரதோஷகாலத்தில் வேகமாகக் கிளம்பி அதிஸுந்தரமாகி நன்கு ஏற்படுத்தப்பட்ட ராஜமார்க்கங்களோடு விளங்கும் லங்காபுரியில் ப்ரவேசிக்கத் தொடங்கினன். அந்நகரம் எல்லாவிடத்திலும் மேடைகள் வரிசைவரிசையாக விளங்கப்பெற்றுப் பொன் வெள்ளி ஸ்தம்பங்களாலும் பொற்சாளரங்களாலும் கந்தர்வ நகரம்போன்று ஏழெட்டடுக்குள்ள மெத்தைகளும் ஸ்படிக ரத்னங்களாலும் ஸ்வர்ணங்களாலும் விளக்கமுற்ற ப்ரதேசங்களும் அமைந்து ரமணீயமாயிருந்தது. மேலும், இதிலுள்ள ராக்ஷஸமந்திரங்கள் வைடூர்யமணிகளால் விசித்ரஞ்செய்யப்பெற்று முத்துச்சரங்களால் அலங்காரமுற்ற தரைகள் பொருந்தி ப்ரகாசித்தன. ஸ்வர்ணமயங்களும் வியப்பை விளைவிப்பவைகளுமாகிய ராக்ஷஸர்களின் வெளிவாசற்படிகளும் லங்காபுரத்தை நாற்புறத்திலும்

விளங்கச்செய்தன. இங்ஙனம் ஸீதையைக்காண விருப்ப முற்றிருக்கிற அவ்வானரமஹாவீரன் இப்படியப்படி யென்று சிந்திக்கமுடியாமல் அற்புத உருவத்துடன் புலப்படுவதும் வெளுத்து ஒன்றோடொன்று ஏழடுக்கு மெத்தைகள் வரிசைவரிசையாக விளங்கப் பெற்றதும் மேலான பொற்சாளரங்களும் வெளிவாசற்படிகளும் அமைந்து மிகவும் புகழ்பெற்று ராவணபுஜங்களால் பரி பாலிக்கப்பட்டு மிகுந்த பலமுடைய ராக்ஷஸர்களால் சூழப்பட்டதுமாகிய லங்காபுரத்தைக்கண்டு எவ்வண்ணம் நுழையலாம் என்று மனவருத்தத்தையும் அதிலுள்ள ஆச்சர்யங்களைக் கண்டு ஸந்தோஷத்தையும் பெற்றனன். சந்த்ரன் தானுங்கூட அக்கபிகுஞ்சரனுக்கு ஸஹாயஞ் செய்பவன்போல் நக்ஷத்ரங்களின் இடையில் நன்கு விளக்கமுற்று நிறைந்த நிலவினால் ஜகத்து முழுமையும் நிரப்பி அனேகமாயிரங் கிரணங்களோடு உதயமாயினன். அனந்தரம் வானரோத்தமனாகிய அந்த ஹனுமான் சங்குபோல் விளக்கமுற்றுப் பால்போலும் தாமரைத் தண்டுபோலும் வெளுத்த நிறமுடையனாகி மேற்கிளம் பிப் பொய்கையில் ஸஞ்சரிக்கின்ற ஓர் ஹம்ஸப்பறவை போல் மிகவும் ப்ரகாசிக்கின்ற சந்த்ரனைக்கண்டனன். இரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

{ ஹனுமான் லங்காதிதேவதையை நிக்ர ஹித்து லங்கையில் ப்ரவேசித்தல். }

அனந்தரம் ஸமுத்ரத்தை அனாயாஸமாகத் தாண்டு வது முதலிய மேலான கார்யங்களால் புகழ்பெற்றிருக் கும் மஹா மதியுடையவனும் கபிகுல திலகனுமாகிய அந்த ஹனுமான் லம்பமென்னும் பேருடைய அந்தப் பர் வதத்தில் வளர்ந்திருக்கையால் தொங்குகின்ற மேகம்

போல் புலப்படுகின்ற ஓர் சிகரத்தில் நின்று புத்தியிற் சிறந்தவனாகையால் அப்பொழுது செய்யவேண்டும் கார்யத்தை ஆலோசித்துக்கொண்டு லங்கையில் புகுதற்கு வேண்டிய லங்கனசக்தியை (தாண்டும் ஸாமர்த்யத்தை) ஏற்றிக்கொண்டு, அழகிய அரண்யங்களும் ஜலப்ரவாஹங்களும் ஏராளமாக இருக்கப்பெற்று ராவணனால் பாதுகாக்கப்பட்டு விளங்கும் லங்காபுரத்தில் ராத்ரியில் ப்ரவேசிக்கத் தொடங்கினன். அந்நகரம் சரத்காலமேகங்கள் போல் வெளுத்து ரமணீயங்களான மந்திரங்கள் பல விளங்கவும் ஜனங்களின் கலகலசப்தம் கிளம்பி மஹாஸமுத்ர கோஷம்போன்றிருக்கவும் ஸமுத்ரக்காற்று குளிர்ந்து வீசவும் பெற்று மிகவும் அழகாயிருந்தது. அங்கு மிகுந்த சரீரபலபுஷ்டிகளமைந்த பல ஸைன்யங்களின் ஸிம்ஹநாதங்கள் விளக்கமுற்றிருந்தன. அது குபேரனது பட்டணமாகிய விடபாவதி போன்று வெளிவாசற்படிகளில் அழகிய நிர்யூஹமென்னுங் கட்டடங்களால் விளக்கமுற்று ஸர்ப்பங்கள் திரியப்பெற்று ஸுரக்ஷிதமாயிருக்கும் போகவதியைப்போல் வீரர்களான ராக்ஷஸர்களின் ஸஞ்சாரத்தால் நன்கு ரக்ஷிக்கப்பட்டு அழகுடன் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது. மேலும் அது மிகவும் உயர்ந்த மந்திரங்கள் மூலமாய் மின்னல்களோடுகூடின மேகமண்டலத்தளவு பரந்து நக்ஷத்ரமார்க்கத்தில் விளக்கமுற்று ஆங்காங்கு மந்தமாருதம் வீசப்பெற்று அமராவதிபோல் விளக்கமுற்றிருந்தது. மிகவும் பெரியதும் பொன்னாற் செய்யப்பட்டதுமாகிய மதிள் சுற்றிலும் விளங்கப்பெற்றுச் சிறு சதங்கைகள் பலவும் கணகணவென்று ஒலிக்கப் பெற்ற பதாகைகளால் அலங்காரமுற்ற அந்த லங்காபுரத்தை நாற்புறத்திலும் உற்றுப் பார்த்து மனத்தில் மிக வியப்புற்றனன். மேலும் அது வைடூர்ய மணி

கள் இழைக்கப்பெற்ற திண்ணைகளும் ரத்னங்கள்பதித்த பூமிகளும் உருக்கின ஸ்வர்ணத்தினுல் செய்யப்பட்ட நிர்யூஹங்களும் (சார்மணைகளும்) வெள்ளியாற் செய்யப்பட்டு நிர்மலங்களாகி வெளுத்து விளங்குகின்ற கட்டடங்களும் வைடூர்ய மணிகளால் செய்யப்பட்ட ஸோபானங்களும் (படிகளும்) ஸ்படிக ரத்னப் பொடிகளால் இயற்றப்பட்ட முற்றத்து மணற்களும் ஆகாயத்தில் கிளம்பினுற்போல் உயர்ந்து ரமணீயங்களான நாற்புறத்துத் தாழ்வாரங்களும் அமைந்து வஜ்ரம் ஸ்படிகம் முத்து முதலிய ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு க்ரௌஞ்சங்களும் மயில்களும் கூவப்பெற்று ராஜ ஹம்ஸங்களோடுகூடி விளங்குகின்ற பொன்வாசற்படிகளுடன் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது. மேலும் வாத்ய த்வனிகளாலும் அங்கும் இங்கும் திரிகின்ற ஸ்த்ரீபுருஷர்களின் ஆபரண த்வனிகளாலும் எங்கும் கோஷம் உண்டாகப்பெற்று அமராவதிபோல் அதி ரமணீயமாகி மிகவும் உயர்ந்திருக்கின்ற மாளிகைகளால் மேல்கிளம்பிப் போவதுபோல் புலப்படுகின்ற அந்த லங்காபுரத்தைக்கண்டு அவன் மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைந்தனன். இங்ஙனம் மஹாவீரனுகிய அவ்வானர ஶ்ரேஷ்டன் அழகியதும் மங்களகாமா யிருப்பதும் நிகாற்றதும் பல ஸம்ருத்திகளுடையதும் ராவணனுல் பரிபாலனஞ் செய்யப்பட்டதுமாகி விளங்கும் அச்சிறந்த நகரத்தைக்கண்டு தனக்குள் 'இந்நகரம் ஆயுதங்களை ஏந்தி முழுவதும் திரிகின்ற ராவணபலங்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் மற்றெவனும் இதைப் பலத்தினுல் எதிரிட வல்லனல்லன். ஒருக்கால் குமுதனுவது மஹா கபியாகிய ஸுஷேணனுவது, அல்லது மைந்தத்விவிதர்களாவது, ப்ரவேசிக்க முடியாதென்று பேர்பெற்ற இந்நகரத்தைத்தாம் மஹா பராக்ரமசாலிகளாகை

யால் ஜயிப்பினும் ஜயிக்கக்கூடும். மேலும் ஸூர்யகுமாரனாகிய ஸுக்ரீவனும் குசபர்வனும் ருக்ஷனும் கேதுமாலனும் ஈனும் கெட்டியாக இதை ஸாதிக்கமுடியும்' என்று சிந்தித்தனன். இங்ஙனம் சிந்தித்து அக்கபிவரன் கீழ்ச் சொன்ன ஸுக்ரீவாதிவானரர்களுக்கும் தனக்கும் அந்த லங்கையை ஜயிக்கும்படியான ஸாமர்த்யம் இருக்கையில் 'மூன்று லோகங்களையும் வெல்ல வல்லவராகிய ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு அதை வெல்லுவது எவ்வளவு?' என்று ராமலக்ஷ்மணர்களின் பராக்ரமங்களை நினைத்து அவர்கள் அனுயாஸமாகவே லங்காபுரத்தை ஸாதிக்கவல்லரென்று சிந்தித்து ஸந்தோஷமுற்றனன். மேலும் சுற்றிலும் மேற்கிளம்பின பல ரத்ன காந்திகளே மேல்வஸ்த்ரமாகவும் ஸாமக்ரிகள் வைக்கும் கொட்டாரங்களே கர்ணாபரணங்களாகவும் யந்த்ரசாலைகளே பருத்த கொங்கைகளாகவும் விளங்கப்பெற்று, யௌவனம் நிறைந்து ஆபரணங்களை அணிந்து ரமணீயமான ஓர் பெண்மணிபோல் விளக்கமுற்று, மணிகாந்திகள் தளதளவென்று நிர்மலங்களாகி விளங்குகின்ற பெரிய மாளிகைகளால் அந்தகாரம் தொலையப்பெற்ற அந்த ராக்ஷஸேந்த்ரனது நகரத்தை அவ் வானரவீரன் கண்டனன். அனந்தரம் அங்ஙனம் நுழைகின்ற மஹாபலனாகிய அவ்வானர ஸிம்ஹனை அந்த லங்காபுரி நிஜரூபத்துடன் கண்டது. அங்ஙனம் ராவணன் பரிபாலனஞ்செய்கின்ற அந்த லங்காபுரி அக்கபிவரனைப் பார்த்து விகாரமான முகமும் கண்களும் உடையதாகி அவனிருக்குமிடத்தில்கிளம்பி நின்று அவ்வானரனுக்கு முன்னே புலப்பட்டுப் பெருங்கோஷமிட்டுக்கொண்டு அவனைப் பார்த்து 'ஓ வானரா! நீ யார்? எந்தக் காரியத்தை உத்தேசித்து இவ்விடம் வந்தனை? உன் ப்ராணன்கள் என் கையில் அகப்படாதிருக்கும் வரையில் உன்

ஸங்கதியை உள்ளபடி உரைப்பாயாக. [illegible]; நாற்புறங்களிலும் ராவண பலங்கள் சூழ்ந்து ரக்ஷித்துக் கொண்டிருக்கிற இந்த லங்கையில் புக உனக்குமுடியாது' என்றனள். அங்ஙனஞ் சொல்லிக்கொண்டு தன்னெதிரில் நிற்கின்ற அந்த லங்கையைக் கண்டு அவ்வீரன் 'நீ என்னை வினவினதெல்லாம் உள்ளபடி சொல்லுகிறேன்; ஆகட்டும்; முன்பு உன் வ்ருத்தாந்தத்தை அறிய விரும்புகின்றனன். விரூபங்களான கண்களையுடைய நீ யாவள்? எதுக்காக இந்தப் பட்டணத்து வாசற்படியில் நின்றிருக்கின்றனை? பயங்கரமாக என்னை மடக்கி மிரட்டுகின்றனையேன்?' என்று வினவினன். இங்ஙனம் ஹனுமான் வினவும் வார்த்தைகளைக் காமரூபிணியான அவ்விலங்கை செவியுற்றுச் சினந்து அவனை நோக்கிப் பருஷமாகப் பேசத் தொடங்கி 'ராக்ஷஸ குலாதிபதியும் மஹானுபாவனுமாகிய ராவணனது கட்டளையின்படி நடக்கும் வேலைக்காரி நான். என்னை எதிர்க்க எவர்க்கும் ஸாத்யமன்று. நான் இந்நகரத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்பவள். என்னைத் தடுத்து இப்புரத்தில் புகுவது உனக்கு ஸாத்யமன்று. இப்பொழுது நீ உன் ப்ராணன்களை எனக்கு ஒப்புவித்துப் பெரிய நித்ரையைப் பெறப்போகின்றனை. ஓ வானரனே! நான் இந்த லங்காநகரமே. நானே நாற்புறத்திலும் இந்நகரத்தைக் காப்பாற்றிக்கொண்டிருக்கின்றனன். இதுவே என் வ்ருத்தாந்தம். உனக்குச் சொல்லினன். இனி உன் வ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்வாயாக' என்றனள். இங்ஙனம் லங்கை மொழிந்த வார்த்தைகளைக்கேட்டு வாயுகுமாரனும் வானரஸ்ரேஷ்டனுமாகிய அவ்வீரன் அந்த ராக்ஷஸியை அடக்குவதற்கு ப்ரயத்னமுடையவனாகி ஓர் பர்வதம்போல் நிலையுற்று நின்று அதிவிகாரமான பெண்ணுருவத்துடன் புலப்படுகின்ற அந்த லங்கையைக்கண்டு

டலிஷ்டனும் புத்தியிற் சிறந்தவனுமாகையால் 'ஓ லங்கே! உப்பரிகைகளும் கோட்டைகளும் தோரண வாசற்படிகளும் அமைந்து ரமணீயமான இந்த லங்காபுரத்தைப் பார்க்கவேண்டுமென்று இவ்விடம் வந்தனன். எனக்கு லங்கையைப் பார்க்கவேண்டுமென்று மிகவும் குதூஹலம் உண்டு. இவ்விலங்கையிலுள்ள வனங்களையும் உத்யானங்களையும் சூன்யங்களான அரண்யங்களையும் நாற்புறத்திலுமுள்ள பெரிய மாளிகைகளையும் பார்க்கிறதற்காகவே நான் வந்தேன்' என்றனன். அந்த வார்த்தையைக் கேட்டுக் காமரூபிணியாகிய அந்த லங்கை மீளவும் கொடிய எழுத்துக்களுடன் 'ஓ புத்தியில்லாத வானராதமனே! ராக்ஷஸ ப்ரபுவாகிய ராவணன் பரிபாலனஞ் செய்துவருகின்ற இந்நகரம், என்னை வெல்லாமல் உனக்கு இப்பொழுது பார்க்க ஸாத்யமன்று' என்றனள். அனந்தரம் அக்கபிவரன் அந்த ராக்ஷஸியை நோக்கி மங்கல ஸ்வரூபிணீ! லங்கே! நான் இந்த லங்காபட்டணத்தை முழுவதும் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பி வந்தவழியே போகின்றேன். இதுவன்றி மற்றொன்றுஞ் செய்யேன்' என்றனன். அதைக்கேட்ட அவ்விலங்கை பயங்கரமாக உரக்கக் கூச்சலிட்டு வேகத்துடன் அவ்வானரனை உள்ளங்கையினால் கெட்டியாக அறைந்தனள். அனந்தரம் அந்த லங்கையால் பயங்கரமாக அடிக்கப்பட்ட அவ்வீரன் உரக்கக் கூச்சலிட்டனன். அனந்தரம் அந்த ஹனுமான பலத்துடன் இடக்கை விரல்களை மடக்கிக்கொண்டு கோபாவேசத்துடன் அம்முஷ்டியினால் அவ்விலங்கையைப புடைத்தனன். அவளும் அம்முஷ்டி யடியால் அங்கங்களெல்லாம் விலவிலக்கப் பெற்று முகமும் கண்களும் விகாரமாகிப் புலப்பட திடீலென்று தரையில் வீழ்ந்தனள். அனந்தரம் அந்த ஹனுமான் தன்

அடியைப் பொறுக்க முடியாமல் தரையில் வீழ்ந்திருக்கிற அவ்விலங்கையைக் கண்டு ப்ராஜ்ஞனுகையால் 'இவள் பெண்பிள்ளை; இவளைக் கொல்வது யுக்தமன்று' என்றும், மஹா தேஜஸ்வியாகையால் 'இவளைக் கொல்வது வீரதர்மமன்று' என்றும் நினைத்து அவள்மீது கருணைகூர்ந்தவனாயினன். அனந்தரம் அவ்விலங்கை மிகவும் பயந்து கர்வத்தைத்துறந்து எழுத்துக்கள் தழதழத்திருக்குமாறு அந்த ஹனுமானை நோக்கி விநயத்துடன் 'ஓ கபிஶ்ரேஷ்டனே! நீ மாஹ பலமுடையவன்; மிகவும் நல்லியற்கையைப் பெற்றவன்; உன் பராக்ரமத்திற்குப் போந்தவளல்லேன். அருள்புரிவாயாக. நீ வானரர்களெல்லோரிலும் மேலானவன். நான் ராக்ஷஸஸ்த்ரீகளில் அதமையாயிருப்பவள். என்னைப் பாதுகாப்பாயாக. மேலும் நீ நல்லியற்கை யுடையவன்; தைர்யமும் பலமும் மிகுந்திருக்கப் பெற்றவர். ஸ்த்ரீகளைக் கொல்லலாகாதென்னும் சாஸ்த்ர நியமத்தைத் தவறாமல் நிற்பார்களல்லவா? ஆகையால் என்னைக் கொல்லாதிருப்பாயாக. இப்பொழுது பட்டணரூபமாகப் புலப்படுகின்ற இவ்விலங்கையே நான். நீ மஹாவீரன்; மிகுந்த பலமுடையவன். ஆகையால் என்னைப் பராக்ரமத்தினுல் வென்றனை. வானரர் தலைவனே! எனக்கு முன்னம் ப்ரஹ்மதேவன் வரங்கொடுத்த விதத்தை உனக்கு விண்ணப்பஞ் செய்கிறேன். அது யதார்த்தமே ஆகையால் அதைக் கேட்பாயாக. 'எப்பொழுது வானரனொருவன் வந்து உன்னைப் பராக்ரமத்தினுல் வென்று வசப்படுத்துவனே, அப்பொழுது ராக்ஷஸர்களுக்குப் பயம் வந்ததென்று நீ தெரிந்துகொள்வாய்' என்று ப்ரஹ்மதேவன் எனக்குச் சொல்லினன். நல்லியற்கையையுடையவனே! நீ வந்தமையால் எனக்கு ப்ரஹ்மதேவன் ஸங்கேதஞ்செய்த அக்காலம் ப்ராப்தமாயிற்று. அது அந்தப்ர

ஹ்மதேவனே ஏற்படுத்தினதாகையால் யதார்த்தமேயாகும். அதற்கு மாறுபாடு நேராது. ஸீதாதேவியைத் திருடிக்கொண்டுவந்த காரணத்தினுல் துர்ப்புத்தியும் ராக்ஷஸப்ரபுவுமாகிய ராவணனுக்கும் ராக்ஷஸர்களனைவர்க்கும் கெடுதி ஸமீபித்துவிட்டது. என் செய்யலாம்? ஆகையால் ராவணன் பாதுகாத்து வருகின்ற இவ்விலங்கையில் இஷ்டப்படி புகுந்து இங்கு நீ செய்யவிரும்பின கார்யங்களையெல்லாம் முடித்துக்கொள்வாயாக. கபீந்த்ரனே! நந்திகேஸ்வரன் முதலானவர்களின் சாபத்தினுல் பாழானதும் ராவணன் பரிபாலித்து வருவதுமாகிய இவ்விலங்காபுரத்துள் நீ இஷ்டப்படி நுழைந்து யாதொரு தடையுமின்றி ஸுகமாக வேண்டிய இடங்களுக்குச் சென்று பதிவ்ரதா மணியாகிய ஜனகராஜன் புதல்வியைத் தேடுவாயாக' என்றனள். மூன்ருவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஹனுமான் மதிள்சுவரைத் தாண்டி லங்கையுள் புகுதலும். ராக்ஷஸர்களின் உப்பரிகைகளையும் ராவணனது மூலபலத்தையும் காணுதலும்.

அனந்தரம் அந்த ஹனுமான் நினைத்தபடி வடிவங்கொள்ள வல்லவனும் பட்டணங்களிற் சிறந்தவளுமாகிய லங்கையைப் பராக்ரமத்தினுல் ஜயித்து மிகுந்த ஒளியுடையவனும் மஹாபாஹுவுமாகையால் [1] அதன் கோட்டையுள் வாசற்படிவழியாக நுழையாமல் அதன் சுவர்மேலேறிக் கிளம்பி லங்கையில் ப்ரவேசிக்க முயன்று

---

1 'ग्रामं वा नगरं वापि पत्तनं वा परस्य हि। विशेषात् समये सौम्य न द्वारेण विशेन्नृप, (ராஜனே! பகைவனுடைய க்ராமத்தையாவது நகரத்தையாவது பட்டணத்தையாவது த்வாரத்தின் வழியாய் ப்ரவேசிக்கலாகாது. விசேஷித்து, அவற்றை ஜயிக்கவிரும்பும ஸமயத்தில் அங்ஙனங் கூடாது) என்று ஶாஸ்த்ரஞ் சொல்லுகிறதாகையால் அந்த நியமத்தைப்பற்றி ஹனுமான் வாசற்படிவழியாக இலங்கையில் ப்ரவேசிக்கவில்லையென்று தெரிகிறது.

கபிராஜனுகிய ஸுக்ரீவனுக்கு மேன்மையைச் செய்ய விரும்பி ராவணனுக்குக் கெடுதியைச் செய்ய நினைத்தவனுகையால் முதல்முதலில்[1] தன் இடக்காலைச் சத்ருக்களின்[2] சிரஸில் (போல் அவ்விலங்கையில்) வைத்தனன். இங்ஙனம் அம்மாருதகுமாரன் தைர்யலக்ஷ்மியுடன்ராத்ரிஸமயத்தில் ப்ரவேசித்து முத்துக்களும் புஷ்பங்களும் தூவப்பெற்று ரமணீயமாயிருக்கின்ற ராஜமார்க்கத்தில் புகுந்து மிகவும் அழகாயிருக்கின்ற அந்த லங்காபுரம் முழுவதும் திரியத்தொடங்கினன். அந்நகரத்தில்ந்ருத்த கித வாத்ய த்வனிகளும் பயங்கரமான அட்டஹாஸங்களும் விளக்கமுற்றிருந்தன. மேலும், அந்நகரம் ஐராவதம்போல் வெளுத்து விளங்குபவைகளும் ஐராவதத்தின் உருவம்போன்ற கட்டடங்கள் அமைந்தவைகளும்வரிசை வரிசையாக வஜ்ரங்களிழைக்கப் பெற்று அழகாயிருப்பவைகளுமான சிறந்த மாளிகைகளோடுகூடி மேகங்கள் நிறைந்த ஆகாயம் போன்று அதிரமணீயமாகப்ரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது மங்களகரங்களான

---

1 'ப்ரயாணகாலேச க்ருஹப்ரவேஶே விவாஹகாலேऽபிச தக்ஷிணங்க்ரிம்! க்ருத்வாக்ரதஸ் ஶத்ருபுரப்ரவேஶே வாமம் நிதத்யாத் புரதோऽந்ருபால' (ப்ரயாணகாலத்திலும் க்ருஹப்ரவேசத்திலும் விவாஹகாலத்திலும் வலக்காலை எடுத்து வைக்கவேணடும். சத்ரு பட்டணத்தில் ப்ரவேசிக்கும்பொழுது முதலில் இடக்காலை எடுத்து வைக்கவேண்டும் என்று ப்ருஹஸ்பதி சொல்லியிருப்பது பற்றி ராவணனுக்குக் கெடுதியை விளக்கும்பொருட்டு முதலில் இடக்காலை வைத்து லங்கையில் புகுந்தானென்றுணர்க.

2 சத்ருதேசத்தில் ப்ரவேசிக்கும்பொழுது முதலில் இடக்காலை வைப்பது அந்தச் சத்ருவின் சிரஸில் வைப்பதுபோலவே யாகுமென்ற ராஜசாஸ்த்ரஞ் சொல்லுகையால் சத்ருவின் சிரஸில் வாமபாதத்தை வைத்தானென்றால் லங்காபுரத்தில் முதலில் வாமபாதத்தை வைத்தானென்று பொருள்.

ராக்ஷஸ மந்திரங்களாலும் மேகங்கள்போல் விளக்க முற்று விசித்ரங்களாகிப் பத்மமென்றும் ஸ்வஸ்திகமென்றும் வர்த்தமானமென்றும் சொல்லப்படுகிற பலவகைக் கட்டடங்களால் கட்டப்பட்ட ராஜக்ருஹங்களாலும் முழுவதும் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டு அந்நகரம் விளக்கமுற்றிருந்தது. அங்ஙனம் கபிராஜனுக்கு ஹிதஞ்செய்ய விரும்பி ஸ்வாமி கார்யத்தை நிறைவேற்றும் பெருமையுடன் ஒளிப்பெருக்குற்று விளங்கும் அக்கபிகுஞ்சரன் ராமகார்யத்தின் பொருட்டுத் திரிந்துகொண்டு விசித்ரங்களான பூமாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த லங்கையைக்கண்டு எவர்க்கும் புகமுடியாத இந்த லங்காபுரியுள் அனுயாஸமாக ப்ரவேசித்து நாற்புறங்களிலும் ஸீதாதேவியைத் தேடுகின்றேன். இங்கு ராமலக்ஷ்மணர்களின் விருப்பம் தப்பாமல் நிறைவேறுமல்லவா?' என்று மிகவும் ஸந்தோஷமுற்று வீடுகள்தோறும் புகுந்து ஆங்காங்குப் பலவகைப்பட்ட க்ருஹங்களைக் கண்டனன். மேலும் யௌவனமதம் நிறைந்து தாமரை யிதழ்போன்ற கண்களையுடைய மடந்தையர்மணிகள் மார்பு கண்டம் சிரஸ், என்னும் மூன்று ஸ்தானங்களினின்றுண்டாகி மந்த்ர மத்யம் தாரங்களென்னும் மூன்று ஸ்வரங்களோடுகூடி விளங்குமாறு தேவலோகத்து அப்ஸரமடந்தையர்போல் மிக மதுரமாகப் பாடும் மெதுவான கானத்தைக்கேட்டுக் கொண்டு போகப்போக அவ்வளவுக்கவ்வளவுபெரிதான ராக்ஷஸர்களின் வீடுகளில் திரியும் பெண்களது அரைநூல்மாலைகளின் சப்தத்தையும் சிலம்புத் தண்டைகளின் ஒலியையும் ஸ்வர்ணமயங்களும் ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளுமான மெத்தைப்படிகளில் அம்மாதரசிகள் ஸஞ்சரிப்பதாலுண்டாகும் த்வனிகளையும் வீரர்கள் தோள்தட்டும் சப்தங்களையும் ஆங்

காங்குப் பயங்கரங்களான ஸிம்ஹநாதங்களையும் ஜபஞ் செய்பவர்கள் சொல்லும் ருக்வேதாதி மந்த்ரங்களையும் செவியுற்றனன். மேலும் அவன் அங்கு வேதாத்யயனஞ் செய்யும் ராக்ஷஸர்களையும் உரக்கக்கூச்சலிட்டு ராவணனைப் புகழும் ராக்ஷஸர்களையும் கண்டனன். மேலும், ராஜமார்க்கத்தைச் சூழ்ந்து நிலையுற்றிருக்கும் ராக்ஷஸர்களின் பெரிய மூலபலத்தையும் அதனிடையில் திரிகின்ற ராவணதூதர்கள் பலரையும் கண்டனன். அன்றியும் அவன் யாக தீக்ஷிதர்களையும் ஜடைதரித்திருப்பவர்களையும் மொட்டைதலையர்களையும், எருதுகளின் தோலைத் துணியாக உடுத்திருப்பவர்களையும் ஆடையில்லாத திகம்பர்களையும் அனிஸ்டங்களைப் போக்க ஆயுதங்கள் போன்ற தர்ப்ப முஷ்டிகளையுடையவர்களையும் அபிசாரச் செயல்களால் சத்ருக்களைக் கொன்று ஜயம்பெறுவதற்கு ஸாதனமாக அக்கினிகுண்டங்களில் தீமூட்டுகிறவர்களையும் செம்மட்டி யென்னும் ஆயுதத்தையும் இருப்புத்தடியையும் கையிலேந்தினவர்களையும் தண்டாயுதந் தரித்தவர்களையும் ஒற்றைக் கண்ணரையும் ஒற்றைச் செவியரையும் தொங்கும் வயிற்றரையும் தொங்கும் மார்பினரையும் விகாரமான சரீரமுடையவர்களையும் வளைந்த முகமுடையவர்களையும் விஷமாங்கர்களையும் (ஏற்றக் குறைவான அங்கமுடையவர்களையும்) குள்ளர்களையும் வில் பிடித்தவர்களையும் கத்தியேந்தினவர்களையும் நூறு நுனிகளையுடைய இரும்புத்தடி உலக்கை இவை தரித்தவர்களையும் மேலான உழல்தடியேந்தினவர்களையும் விசித்ரமான கவசந் தரித்திருப்பவர்களையும் மிகுந்த பருமனில்லாதவர்களையும் இளைப்புறுதவர்களையும் மிகவும் உயரமில்லாதவர்களையும் மிகக் குள்ளமாகாதவர்களையும் மிக வெளுப்பில்லாத

வர்களையும் மிகக் கறுப்பில்லாதவர்களையும் மிகக் கூனில்லாதவர்களையும் மிகக் குள்ளமில்லாதவர்களையும் குரூபிகளையும் நாநாவித ரூபமுடையவர்களையும் அழகான உருவமுடையவர்களையும் நல்ல காந்தியுடையவர்களையும் கொடிபிடித்துக்கொண்டிருப்பவர்களையும் பதாகைகள் தரித்திருப்பவர்களையும் பல ஆயுதங்களேந்தினவர்களையும் கண்டனன். இவ்வளவேயன்றிச் சக்தியென்னும் ஆயுதமுடையவர்களையும் வ்ருக்ஷங்களை ஆயுதமாகக் கொண்டவர்களையும் கூரியநுனியுள்ள இரும்புத்தடியுடையவர்களையும் வஜ்ராயுதமுடையவர்களையும் பிண்டிபாலம் பாசாயுதம் இவைதரித்தவர்களையும் பூமாலை முடிந்தவர்களையும் சந்தனம் முதலியன பூசிக்கொண்டிருப்பவர்களையும் மேலான ஆபரணங்களணிந்தவர்களையும் பலவகை அலங்காரமுடையவர்களையும் இஷ்டப்படி திரிபவர்களையும் கூரான சூலாயுதந் தரித்தவர்களையும் வஜ்ராயுதங் கையில் பிடித்தவர்களையும் பலமஹாபலிஷ்டர்களையும் கண்டனன். அனந்தரம் ஹனுமான் ராக்ஷஸாதிபதியாகிய ராவணனுடைய கட்டளைப்படி அந்நகரத்தின் உள்பாகங்களில் ஏமாறுமல் மனவூக்கத்துடன் காத்திருப்பதும் நடுப்பட்டணத்திலிருப்பதுமாகியலக்ஷக்கணக்குள்ள ராவணனது மூலபலத்தைக்கண்டு அனந்தரம் பொன்னுற் செய்யப்பட்ட பெரிய வெளிவாசற்படியுடைய ராவணக்ருஹத்தைக் கண்டனன். அது பர்வத சிகரத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டு வெண் தாமரைகளால் விளங்கும் அகழிகளால் புகழ்பெற்றுச் சுற்றிலும் மதிளால் சூழப்பட்டிருந்தது. அந்த க்ருஹம் தேவலோகம் போல் மிகவும் திவ்யமாக ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. மேலும், அதில் உயர்ந்த நாநாசப்தங்களும் குதிரைகளின் கனைப்புக்களும் ஸ்த்ரீபுருஷர்களின் ஸ்வர்ண

மயமான[1] மேகலைகள் ரத்னமயமான சிலம்புத் தண்டைகள் முதலிய பூஷணங்களின் சப்தங்களும் இடைவிடாமல் செவிப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும். தேர்களும் பல்லக்கு முதலான வாஹனங்களும் விமானங்களும் மங்களகரங்களான குதிரை யானைகளின் கூட்டங்களும் வெளுத்த மேகஸமூஹம்போன்று நான்கு தந்தங்களையுடைய[2] தந்தாவலஸ்ரேஷ்டங்களும் அங்கு விளக்கமுற்றிருக்கும். மேலும் வேண்டிய ஆஹாரங்களைத் தின்று நினைத்தபடி விளையாடிக்கொண்டு மதித்திருக்கின்ற ம்ருகங்களும் பக்ஷிகளும் விளங்கப்பெற்று ரமணீயமாயிருக்கும். அதன் வாசற்படிகளெல்லாம் மிகவும் அழகாயிருக்கும். மேலும் அதைக் காத்துக்கொண்டிருக்கும் மஹாவீர்யமுடைய ராக்ஷஸர்கள் அதைப் பலவிதத்திலும் பத்ரமாகப் பாதுகாத்து வருவார்கள். ஜம்பூ நதியிலுண்டான பொன்னாலும் மற்றப் பொன்னாலும் இயற்றப்பட்ட கோட்டையுடையதும் மிகுந்த விலையுள்ள முத்துக்களாலும் ரத்னங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு ரமணீயமாயிருப்பதும் சிறந்த காலாகுரு சந்தனங்களால் முழுவதும் பூசப்பட்டு, கமகமவென்று மணங்கமழப்பெற்று விளங்குவதுமாகிய ராவணனது அந்தப்புரத்திற்குள் போயினன். நான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

{சந்த்ரப்ரகாசவர்ணனமும், ஹனுமான் நிலவில் ஸீதையைத் தேடிக்காணமல் சோகித்தலும்.}

அனந்தரம் மிகுந்த மதியுடைய அந்த ஹனுமான் ஆகாயத்தினிடையில் கிரணங்கள் விளங்க வெள்ளம்போன்ற நிலவைப் பரப்பிக்கொண்டு பசுமந்தையில் மதித்துத்திரியும் காளைபோல் ப்ரகாசிக்கின்ற சந்த்ரனைக்கண் குளிரக் கண்டனன். குளிர்ந்த கிரணங்களால் உலகத்

---

1. அரைநூல் மாலை. 2. யானை.

தின் தாபங்களைப் போக்கிக்கொண்டு ஸமுத்ரம் பொங்கி வழியும்படி செய்பவனும் தன்கிரணங்களால் ஸமஸ்தபூதங்களையும் ப்ரகாசிக்கச் செய்பவனும் ஆகாயத்தை எதிர்த்து வருபவனுமாகிய சந்த்ரனைக் கண்டனன். பூமியில் மந்த்ர பர்வததத்தில் எந்தக் காந்தி விளங்குமோ, ப்ரதோஷகாலத்தில் ஸமுத்ரத்தில் எந்த ப்ரகாசம் தோன்றுமோ, ஜலங்களிலுள்ள தாமரைகளில் எந்த ஒளி புலப்படுமோ, அப்படிப்பட்ட காந்தி ஸௌந்தரனாகிய சந்த்ரனிடத்தில் அப்பொழுது ரமணீயமாக ப்ரகாசித்தது. வெள்ளிக்கூண்டில் விளங்கும் வெளுத்த ஹம்ஸம்போலவும் மந்தரகிரி குஹையில் ப்ரகாசிக்கும் ஸிம்ஹம் போலவும் மதித்த யானையின்மேல்விளங்கும் வீரன்போலவும் ஆகாயத்தில் சந்த்ரன் மிகவும் ப்ரகாசித்தனன். கூரான கொம்புடைய வ்ருஷபம் போலும் உயர்ந்த சிகரமுடைய மஹா பர்வதம் போலும், பொற்பிடிகளிடப்பெற்ற தந்தங்களையுடைய மஹாகஜம் போலும் கிரணங்களுடன் நிறைந்த சந்த்ரன் ப்ரகாசித்தனன். மேலும், பனிநீர்த்திவலைகளாகிற தோஷமற்றவனும் க்ரஹங்களிற் சிறந்த சுக்ரன் ப்ருஹஸ்பதி முதலியவர்களைத் தனது தேஜஸ்ஸினால் மறைத்து ப்ரகாசிக்கையால் ஓரழுக்குமின்றி நிர்மலனாயிருப்பவனும் மஹாக்ரஹமாகிய ஸூர்ய கிரணங்களைப்பற்றிப் பளபளவென்று விளக்கமுற்று இருட்டைப்போக்குகின்றவனும் மிகவும் வெளுத்துச் சுற்றிலும் விளங்குகின்ற காந்திப்பெருக்கினால் நடுவிலிருக்கும் கறுத்த களங்கம் மேன்மேலும் நிகுநிகென்று விளங்கப்பெற்றவனும் முயலின் உருவம் போன்ற பூமியின் நிழல் மேனியில் களங்கமாக விளங்கப்பெற்றவனும் மஹாப்ரபாவமுடையவனுமாகிய சந்த்ரன் ப்ரகாசித்தனன். பெரிய ஸிம்ஹம் ஓர் சிலாதலத்தை (கல்ப்ரதேசத்தை) அடைந்து எப்படி

ப்ரகாசிக்குமோ, யானை மஹாயுத்தம் கிடக்கும்போது எப்படி விளங்குமோ, ராஜன் ராஜ்யஞ் செய்யும்பொழுது எப்படி திகழ்வனோ, அப்படியே, சந்த்ரனும் துலங்கலுற்றனன். சந்த்ரன் உதயமாகி ப்ரகாசிக்கையால் அந்தகாரம் சிதறிப்போகையில், ராக்ஷஸர்களும் பிசாசர்களும் மாம்ஸங்களைத் தின்றுகொண்டு பெரிய ஆடம்பரத்துடன் திரிகையால் தோஷமுற்றதும் மன்மதவிகாரத்தை வளரச் செய்கின்ற நிலவு திகழ்கையால் காமினிகளுக்கும் காமுகர்களுக்கும் மனத்திலுள்ள ப்ரணய கோபாதி கலுஷங்களைப் போக்கி அவர்களை ஒருவரோடொருவர் கலக்கச் செய்வதும் ஆனதுபற்றியே ஸ்வர்க்கம்போல் ஆநந்தங்கொடுப்பதும் பூஜிக்கத் தகுந்ததுமாகி விளங்கும் ப்ரதோஷகாலம் கடந்து சென்றது. அப்பொழுது வீணுதி வாத்யங்களின் தந்த்ரீஸ்வரங்களும் செவிக்கினிதாகப் புலப்பட்டன. நன்னடத்தையுடையவரும் தாமரையிதழ் போன்ற கண்ணுடையவருமாகிய மடந்தையர் தமது பர்த்தாக்களோடுகூடி ஸுகமாக நித்ரித்துக்கொண்டிருந்தனர். பூதம் பேதாளம் முதலிய ராத்ரியில்திரியும் பூதகணங்களும் பயத்தையும் வியப்பையும் விளைவிக்கவல்ல கார்யங்களைச் செய்து விளையாடத் தொடங்கின. மேலும் சிறந்த மதியுடைய அக்கபிவரன் கள் முதலியவற்றைப் பருகி மெய்ம்மறந்திருப்பவரும் ப்ரக்ருத கார்யங்களையும் மறந்து ஏமாறியிருப்பவரும் நிறைந்து மிக்க ஜனக்கூட்டமுடையதும் ரத கஜ துரக ஸமூஹங்களும் புதியஸிம்ஹாஸனங்களும் நிரம்பி வீரலக்ஷ்மிவிலாஸம்பொருந்திய பலக்ருஹங்களையுங் கண்டனன். மேலும் ஒருவரை ஒருவர் பரிஹாஸஞ் செய்பவரும் பருத்தபுஜங்களை ஒருவர்மேல் ஒருவர் பொகட்டுக்கொண்டு விளையாடுபவரும் மதத்தினலுண்டாகும் பிதற்றல்களை விசேஷ

மாகப் பேசுகிறவர்களும் கொழுப்பினால் ஒருவரையொருவர்மிரட்டுகிறவர்களும் மார்பை நெரிக்கின்றவர்களும் சரீரங்களைக் காதலிகளின் மேலிட்டுக்கொண்டு நினைத்தபடி வடிவங்கொள்ளவல்லவராகையால் அப்பொழுதைக்கப் பொழுது நினைத்தபடி வேஷங்களை விசித்ரமாகத் தரிப்பவர்களும் வலிவான வில்லுகளை இழுத்து நாணேற்றுகிறவர்களுமாகிய ராக்ஷஸவீரர்களைக் கண்டனன். அங்குச் சில மடந்தையர் சந்தனாதிகளை மேனியிற் பூசிக்கொண்டிருந்தனர். அங்ஙனமே மற்றும் ஸுந்தரிகள் அங்கு உறங்கிக்கொண்டிருந்தனர். அழகிய முகார விந்தங்களையுடைய சில மடந்தையர் நகைத்துக்கொண்டிருந்தனர். வேறுசில அங்கனைகள் கோபத்தினால் பெருமூச்செறிந்து கொண்டிருந்தனர். மேலும் கர்ஜித்துக்கொண்டிருக்கும் பெரியயானைகளும் மிகவும் பூஜைக்கிடமாகி விளங்கும் ஸத்புருஷர்களும் தமக்குத் தகுந்த ப்ரதிவீரர்கள் அகப்படவில்லையே யென்னும் வெறுப்பினால் நெடுமூச்சு விடுகின்ற மஹாவீரர்களும் நிறைந்த அவ்விலங்கை நகரம் பெருமூச்செறிகின்ற ஸர்ப்பங்களோடு கூடிய ஓர்மடுவுபோல் ப்ரகாசித்தது. மேலும், அந்நகரத்தில் மஹாபுத்தியுடையவரும் ஸர்ஸஸல்லாப சதுரர்களும் நல்ல தெய்வபக்தியுடையவரும் உலகத்தில் முக்யர்களும் நானாவித உருவமுடையவர்களும் மனத்திற்கினிய நாமங்களுடையவருமாகிய நிசாசரர்களைக் கண்டனன். நல்ல ரூபம் பொருந்தி நானாகுண ஸமூஹங்களால் விஞ்சி அக்குணங்களுக்குத் தகுந்த நடத்தைகளுடையவருமாகிய சில ராக்ஷஸர்களைக்கண்டு ஸந்தோஷித்தனன். மேலும், தமது உருவங்களுக்குத் தகுந்தகுணங்கள் பொருந்தின விகாரரூபமுடையவர்கள் சிலரையும் கண்டனன். அன்றியும் அழகான ஆடையாபரணங்

களைத் தரிக்கத்தகுந்த மென்மை அமைந்த ஸுந்தர சரீரங்களுடையவரும் காதலரிடம் மிகவும் நிர்மலமனத்துடன் விளக்க முற்றவரும் அவரிடம் மனநிறைவுடன் மிகுந்த ப்ரீதியுடையவராகையால் பதிவ்ரதைகளென்னும் பேர்பெற்று மிகுந்த மஹிமையுடையவரும் அழகிய கடைக்கண்பார்வை முதலிய விலாஸங்களுடையவரும் காதலரிடத்திலும் மதுபானங்களிலும் மனம் பற்றிச்சிறந்த வைபவத்துடன் விளங்குபவரும் நக்ஷத்ரங்கள்போல் திகழ்கின்றவருமாகிய அந்த ராக்ஷஸமடந்தையர்களையும் கண்டனன். மேலும் ஸௌந்தர்ய லக்ஷ்மியால் ப்ரகாசிப்பவரும் அர்த்த ராத்ரியில் காதலர்களால் அழுந்த அணைக்கப்பட்டு வெட்கித்து ஆநந்தஸாகரத்தில் மூழ்கிப் புஷ்பங்களில் மறைந்திருக்கும் பெண்பறவைகள் போல் விளங்குகின்றவருமாகிய மற்றுஞ் சில ஸுந்தராங்கிகளையுங் கண்டனன். மேலும், அந்நகரத்திலுள்ள மேடைகளில் காதலரது மடிகளில் ஸந்தோஷத்துடன் உட்கார்ந்திருக்குஞ் சில மடந்தையர்களையும் மணம்புரிந்து பதிவ்ரதா தர்மந்தவருமல் கணவர்க்கு ப்ரீதியை விளைக்கும் சில மாதரசிகளையும் மன்மதவிகாரம் பூண்ட சில மடந்தையர்களையும் கண்டனன். ரதிகேளியில் பற்றியிருக்கையால் போர்த்தலின்றித் திகம்பரர்களாகிப் பொன் ரேகைபோல் பளபளவென்ற மேனியின் காந்தியுடைய சில பெண்மணிகளையும் உருக்கின பொன் வர்ணமுடைய சில நங்கையர்களையும், மேலும் மனோஹரமான சரீரகாந்தி யுடையவராயினும் காதலரைப் பிரிந்தமையால் [1] பயிலமையடைந்து சந்த்ரன் போல்வெளுத்த வர்ணத்துடன் விளங்கும் சில வனிதைகளையும் கண்டனன். அனந்தரம் அக்கபிவீரன், தந்தமது காதலரிடஞ் சென்று ரதிகேளியிலாழ்ந்து மனக்களிப்

1 நிறம் மாறி.

புற்று மனத்துக்கினியர்களான[1] அபிஸாரிகைகளையும் தமது க்ருஹங்களில் தந்தமது கணவர்களோடுகூடி ஸுகித்திருக்கும் ஸுந்தராங்கிகளான குலமடந்தையர்களையும் கண்டனன். மேலும், அவன் ராக்ஷஸஸ்த்ரீயென்றும் மனுஷ்ய ஸ்த்ரீயென்றும் வேறுவேறாகத் தெரியும்பொருட்டு, அங்குச் சந்த்ரன்போல் காந்தியமைந்த ஸுந்தராங்கிகளின் முகங்களையும்வளைந்த இமைமயிர்களால் விளங்குகின்ற அவரது கண்வரிசைகளையும் உற்றுப் பார்த்து,மேலும் ராமன் மொழிந்த ஸீதையின் ஆபரணங்கள் அம்மடந்தையரிடம் ஏதேனும் புலப்படுமோவென்று மின்னற்குவியல்போல் தளதளவெனத் திகழ்கின்ற அவரதுஆபரண ஸமூஹங்களையும்பரீக்ஷித்துப்பார்த்தனன். இப்படி முழுவதுந் தேடியும் ஸீதையைக் காணவில்லை. அவளோ மிகவும் அழகான அங்கங்களை யுடையவள்; நல்வழியில் நடக்கும் ராஜவம்சத்திற் பிறந்தவள்! நன்கு புஷ்பித்த அழகான கொடியைப் போன்றவள்; மனத்தினால் நிருமிக்கப்பட்டவள்போல் அயோனிஜையா யிருப்பவள்; மேலும் இடைவிடாத பதிவ்ரத்யமென்னும் பழயதர்மத்தில் நிலைநின்று ராமனையே நினைந்து நைந்து மன்மத மோஹாவேசத்தினால் நிறைந்து ராமனைப்பார்க்கவேண்டு மென்னும் விருப்பமுற்றுத் தன்னையே சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கையால் ப்ரகாசிக்கின்ற ராமஹ்ருதயத்தில் புகுந்து மடந்தையர் மணிகளனைவரிலும்மேன்மை யுற்றிருப்பவள்; முன்பு ராமனுடன் கலந்திருக்கும் பொழுது மிகுந்த விலையுள்ள மேலான பொன்பூஷணங்களை அணிந்தகண்டத்தையுடையவள்; இப்பொழுதுராம

---

1 'காந்தார்த்திநீ துயாயாதி,ஸங்கேத.ஸாபிஸாரிகா'(காதலனுடன் ஸம்போகத்தைவிரும்பி எவள் ஸங்கேத ஸ்தலத்திற்குப்போகின்றாளோ அவள் அபிஸாரிகை யெனப்படுவாள்) என்பதை இங்குணர்க.

ணைப் பிரிந்து விரஹதாபத்தினால் வருந்திக் கண்டத்தில் கண்ணீர் நிரம்பப்பெற்றிராநின்றாள். அழகாய் விளங்குகின்ற இமை மயிர்களும் இனிதான கண்ட ஸ்வரமும் பொருந்தி வனத்தில் நர்த்தனஞ் செய்கின்ற மயில்பேடுபோல் திகழுந் தன்மையள். நன்கு ப்ரகாசியாத ரேகைகளோடு கூடின சந்த்ரகலைபோல் காந்தி குறையப்பெற்று இளைத்திராநின்றாள். தூசிபடிந்த பொற்கம்பிபோல், ஸ்வபாவ நிர்மலையாயினும் ஸம்ஸ்காரமில்லாமையால் மலினமான மேனியுடையவளாயினள். பாணம் பொதிந்து வெளிவரினும் அதன் நுனுக்கை உள்ளே இருக்கையில் மேலுணர்ந்த அந்தப் பாணத்தின் வ்ரணம்போல், வெளியில் ஸமாதானமுற்றிருப்பதுபோல் தோற்றினும் மனத்தில் பெருவேதனையுற்றுப் பாதைப்படாநின்றாள்; வாயுவேகத்தினால் சிதறிக் கலைந்த மேகவரிசையைப்போல், மீளவும் திருத்தமுடியாதென்று தோற்றும்படி மனங் கலங்கப்பெற்றனள். பேசுவோர்களில் வல்லவனும் மனுஜநாதனுமாகிய ராமனது ப்ரிய பத்னியும் கீழ்ச்சொன்ன நிலைமையுடையவளுமான ஸீதாதேவியை எவ்வளவு தூரந்தேடியுங் காணாமல் ஹனுமான் உடனே துக்கஸாகரத்தில் மூழ்கி மூடன்போல் ஏதுந்தோற்றப்பெறாதிருந்தனன். ஐந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

{ ஹனுமான் ராவணனிருக்கும் அந்தப்புரத்தைக் காணுதல். }

அந்த ஹனுமான் விமானங்களில் தேடியும் ஸீதையைக் காணாமல் வருத்தமுற்று மிகவும் வேகத்துடன் காமரூபியாகி அவ்விலங்கைநகர் முழுவதுந் தேடத்தொடங்கினன். அனந்தரம் அம்மஹாதீரன், ஸூர்யன்போல் ப்ரகாசிக்கின்ற கோட்டையால் சுற்றிலும் சூழப்பட்டுக்

கொடிய ஸிம்ஹங்களால் பாதுகாக்கப்படும் அரண்யம் போல் பயங்கரமான ராக்ஷஸர்களால் காக்கப்பட்டுப் புகக் கூடாத அந்த ராவணபவனத்தை உற்றுப்பார்க்கும்பொழுது தகதகவென்று விளங்குகின்ற அதன் பொற்சாயை தன்மேல் நிரம்பப்பெற்று மிகுதியும் ப்ரகாசித்தனன். மேலும் அது வெள்ளியால் நிர்மிக்கப்பட்டுப் பொன் வேலைகள் செய்யப்பெற்றுப் பல வர்ணங்கள் அமைந்து விளங்கும் வெளிவாசற்படிகளாலும் விசித்ரங்களான பல கட்டுக்களாலும் அழகிய மந்திர த்வாரங்களாலும் திகழ்வுற்றிருந்தது. ப்ரமுகர்களான ராஜபுருஷர்கள் மதித்த யானைகளின்மேலேறி அங்குத் திரிந்துகொண்டிருப்பார்கள். அங்குள்ள சூரர்கள் எப்படிப்பட்ட கார்யத்தையும் அநுயாஸமாக நிறைவேற்றுந் தன்மையர். மற்றும் அங்குள்ள குதிரைகள் எப்படிப்பட்ட தேர்களிலும் கட்டத் தகுந்தவையாகி தோஷமில்லாதவைகளாயிருக்கும். தந்தங்களாலும் வெள்ளி பொன்களாலும் நிர்மிக்கப்பட்டு ஸிம்ஹம் புலி இவற்றின் தோல்களாலியற்றின கவசங்களால் மூடப்பட்டு அதி விசித்ரங்களாய் விளங்கும் பல ரதங்கள் அங்கு எப்பொழுதும் த்வனி கிளம்பும்படி இங்குமங்கும் நடையாடிக்கொண்டிருக்கும். மேலும் அம்மாளிகைகளெல்லாவற்றிலும் நாநாவித ரத்னங்களால் அழகுற்று, விலையுள்ள பீடங்களும் பாத்ரங்களும் நிறைந்து பல மஹாரதிகர்களுக் கிடமாகிப் பெரிய ரதங்களாலும் ஸிம்ஹாஸனங்களாலும் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும். பார்க்க இனியவைகளும் மிகக் கம்பீரங்களுமாகிய பலவகைப்பட்ட அந்தந்த ம்ருகங்களும் பக்ஷிகளும் கணக்கின்றி ஆங்காங்கு நிறைந்திருக்கும். தனுர்வித்யை முதலான வித்யைகளில் மிகுதியும் பயிற்சிகொண்டு வெளியில் காத்திருக்கும் ராக்ஷஸர்களால் நன்கு பாதுகாக்கப்பட்டு மிகு

ந்த ஸௌந்தர்யம் அமைந்து ஸந்தோஷமுற்ற மடந்தையர் மணிகள் நிறைந்திருக்கப் பெற்றுப் பெரிய ராக்ஷஸ ஸ்ரேஷ்டர்கள் நிரம்பியதாகி விளக்கமுற்றிருக்கும். அங்குத் திரியும் ஸ்த்ரீபுருஷர்களின் ஆபரண ஓசைகள் ஸமுத்ரகோஷம்போல் செவிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும். மேலும், அது ராஜலக்ஷணங்களாகிய குடை சாமரம் முதலியவற்றோடு கூடி நல்ல அகரு சந்தனாதிகளால் வாஸனையேற்றப்பெற்றுப் பெரிய ஸிம்ஹங்களோடுகூடின மஹாரண்யம்போல் மஹா புருஷர்களால் விளக்கமுற்றுத் துந்துபி ம்ருதங்கம் பணவம் சங்கு வீணை முதலிய நானாவித வாத்யகோஷங்கள் மேலெழப்பெற்று என்றும் கந்தபுஷ்பாதிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கும். ராவணன் பர்வகாலங்களிற் செய்யும் ஆஹிதாக்னியாகிய ஹோமங்கள் அங்கு இடைவிடாதிருக்கும். அவ்வானரவீரன், இங்ஙனம் எப்பொழுதும் ராக்ஷஸர்களால் பூஜிக்கப்பட்டு ஸமுத்ரம்போல் கம்பீரமாகி மிகுதியுங் கோஷமுண்டாகப் பெற்று மேலான ரத்னகாந்திகளால் விளக்கமுற்று மஹாரத்னமயமா யிருக்கும் அம் மஹானுபாவனான ராவணனது பெருங் க்ருஹத்தைக் கண்டனன். ரதகஜதுரகங்கள் நிறைந்து அழகிய உருவம் பொருந்தின அந்த ராவணபவனத்தைக் கண்டு ஹனுமான் 'இது லங்கை முழுமைக்கும் ஓர் அலங்காரமா யிருப்பது' என்று நினைத்துப் பிறகு அந்த ராவண க்ருஹத்தினருகில் ஸீதையைத் தேடிக் கொண்டு திரியத் தொடங்கினன். இங்ஙனம் ராக்ஷஸ க்ருஹங்க ளொவ்வொன்றிலும் உத்யானங்களிலும் மேடைகளிலும் பயப்படாமல் தேடிக்கொண்டு திரிந்தனன். அம்மஹாவீரன் பெரியவேகத்துடன் ப்ரஹஸ்தனது க்ருஹத்திற்குச் சென்று அங்கிருந்து மஹா பார்ஶ்வபவனத்திற்குச் சென்றனன். அனந்தரம் அம்மஹாகபி மேகம்

போல் மிக்ப் பெரியதாகி விளங்கும் கும்பகர்ணனது க்ருஹத்திற்கும் விபீஷண பவனத்திற்குஞ் சென்று அப்பால் மஹோதர விரூபாக்ஷ வித்யுஜ்ஜிஹ்வர்களின் க்ருஹங்களுக்கும், அங்ஙனமே வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனது வீட்டிற்கும், மஹாதேஜஸ்வியாகிய சுகனுடைய வீட்டிற்கும், புத்தியிற் சிறந்த ஸாரணனது க்ருஹத்திற்குஞ் சென்றனன். அவ்வானரயூதபதி இங்ஙனம் இந்த்ரஜித்தென்னும் மேகநாதனுடைய வீட்டிற்கும் அங்ஙனமே ஜம்புமாலி ஸுமாலி ரஸ்மிகேது ஸூர்யசத்ரு வஜ்ரகாயன் ஆகிய இவர்களது நிலயங்களுக்கும் போயினன். அவ்வாயுகுமாரன், தூம்ராக்ஷனது க்ருஹத்திற்கும் அங்ஙனமே ஸம்பாதி பயங்கரனான வித்யுத்ரூபன் கனன் விகனன் சுகநாஸன் வக்ரன் சடன் விகடன் ப்ரஹ்மகர்ணன் தம்ஷ்ட்ரன் ரோமசன் யுத்தோன்மத்தன் மத்தன் த்வஜக்ரீவன் நாதி இவர்களின் பவனங்களுக்கும், வித்யஜ்ஜிஹ்வ ரென்னும் பேருடைய பல ராக்ஷஸர்களுடைய நிவாஸங்களுக்கும் இந்த்ரஜிஹ்வ ரென்னும் பேருடைய பலர் வீடுகளுக்கும் ஹஸ்திமுகன் கராளன் பிசாசன் சோணிதாக்ஷன் இவர்களது வாஸஸ்தானங்களுக்கும் மஹா யசஸ்வியாகிய அக்கபிகுஞ்சரன் க்ரமமாகச்சென்று சிறப்புள்ள அந்தந்த க்ருஹங்களையும் பெரும் ஸம்ருத்தியுடன் விளங்கும் அந்த ராக்ஷஸர்களையும் எல்லாப்பொருள்களின் நிறைவையுங் கண்டனன். இங்ஙனம் வீர்யலக்ஷ்மியமைந்த அந்தக் கபிகுஞ்சரன் முழுவதும் நன்றாகத்திரிந்து எல்லோருடைய க்ருஹங்களையும் தேடிப்பார்த்து அவையெல்லாவற்றையுங் கடந்து ராக்ஷஸர்தலைவனாகிய ராவணனது க்ருஹத்திற்குப் போயினன், அந்தக் கபிசத்தமன் அங்கு நாற்புறத்திலும் திரியத்தொடங்கி, நித்ரைபோகின்ற ராவணனது ஸமீபத்தில் விகாரமான கண்களையுடைய ராக்ஷஸமடந்தைகள் சிலரையும்

சிலர் சூலமுத்கரங்களை ஏந்தியும், சிலர் சக்தி தோமரங்களைத் தரித்தும் மனவூக்கத்துடன் படுத்திருக்கக் கண்டனன். மற்றும் அந்த ராவண க்ருஹத்தில் காத்திருக்கும் நானாவித ஸைன்யங்களையும் பலவித ஆயுதங்களைப் பிடித்துப் பெருஞ்சரீரமுடைய பல ராக்ஷஸஸ்ரேஷ்டர்களையும் அங்குக் கட்டப்பட்டவைகளும் மஹாவேகமுடையவைகளுமாகிய சிவப்புக்குதிரைகளையும் வெளுப்புக் குதிரைகளையும், மற்றும் சிறந்தஜாதியிற்பிறந்து அழகிய உருவம்பொருந்தி, கஜசிக்ஷையில் பயின்று யுத்தத்தில் ஐராவதத்தை நிகர்த்துப்பகைவரது கஜங்களையடக்குந் திறமையுடைய மத்தகஜங்களையுங் கண்டனன். அந்த யானைகள் பகைவரது பலங்களை அடக்குந் திறமையமைந்து பெருஞ்சரீரமுடையவையாகி மிகவும் உயர்ந்து மதஜலங்களைப் பெய்கின்றமையால் மழைபெய்யும் மேகங்கள் போலும் அருவிகளோடு கூடின மலைகள்போலும் தோற்றங்கொண்டு மேககர்ஜனம் போன்ற கர்ஜனங்களைச் செய்பவைகளும் யுத்தத்தில் பகைவர்க்கு எதிரிடமுடியாதவையுமாயிருக்கும். மேலும் ராக்ஷஸர் தலைவனாகிய ராவணனது க்ருஹத்தில் ஜம்பூநதியில் பிறந்த பொன்னாலும் மற்றையிடங்களில் விளையும் பொன்களாலும் செய்யப்பட்ட ஆபரணங்களைத் தரித்துப் பகல் ஸூர்யன்போல் விளங்கும் ஆயிரங்கணக்குள்ள காலாட்களைக் கண்டனன். அவ்வாயுகுமாரன் அம்மாளிகையில் பலவகைப் பல்லக்குகளையும் அழகிய கொடிமாடங்களையும் விசித்ரங்களான அறைகளையுடைய க்ருஹங்களையும் மற்றுஞ் சில விலாஸபவனங்களையும் மரத்தினுற் செய்த லீலாபர்வதங்களையும் அழகான ரதிகேளி மந்திரங்களையும் பகல் வேளையில் விநோதமுறத்தகுந்த லீலாக்ருஹங்களையுங் கண்டனன். இங்ஙனம் பார்த்துக்கொண்டு போகையில் அங்கு மந்தரபர்வ

தம்போன்ற ஓர் பவனத்தைக் கண்டனன். அங்கு மயில்களிருக்கும்படி ஏற்படுத்தின இடங்கள் பலவும் அழகாயிருக்கும். அங்கு நாற்புறத்திலும் த்வஜங்களும் ஆங்காங்கு நானா ரத்னங்கள் நிறைந்த நிதிஜாலங்களும் விளங்கப் பெற்று சிறந்த மதியுடையோர்களால் மிகுந்த சிற்பஸாமர்த்தியத்துடன் நிர்மிக்கப்பட்டு, பூதநாதனுகிய சிவனது இருப்பிடமான கைலாஸபர்வதம் போன்று அங்குள்ள க்ருஹங்களெல்லாவற்றிலும் மேலாயிருக்கும். அங்கு ரத்னகாந்திகளும் ராவணனுடைய தேஜஸ்ஸும் முழுவதும் நிரம்பி யிருக்கையால் அவ்வுத்தம க்ருஹம் கிரணங்களோடு விளங்கும் ஸூர்யன்போல் ப்ரகாசித்தது. மேலும், அக்கபி பூதபதி, அங்குள்ள படுக்கைகளும் பீடங்களும் பாத்ரங்களும் ஸ்வர்ணத்தினுலேயே நிர்மிக்கப்பட்டிருக்கக்கண்டனன். மேலும், அது மதுபானஞ்செய்யும் பொழுது சிந்துந்துளிகளால் ஆங்காங்கு நனைந்தும் ரத்னமய பாத்ரங்களால் நிறைந்தும் மனத்திற்கினியதாகி நெருக்கமின்றி விஸாலமாய்க் குபேரவனம்போல் விளக்கமுற்றிருக்கும். அங்கு எப்போதும் அரைநாண்மாலை சப்தங்களும் சிலம்புத்தண்டைகளின் த்வனிகளும் தாள ஓசைகளும் செவிப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும். இங்ஙனம் பல மேடைகளோடு கூடி ஆயிரங்கணக்குள்ள ஸுந்தரிகளால் நிறைந்து அதிவிசாலங்களான பல கட்டுக்கள் அமைந்து விளங்கும் அந்த ராவணபவனத்துள் ஹனுமான் ப்ரவேசித்தனன். ஆறுவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஹனுமான் ராவணுந்தப்புரத்தில் பல க்ருஹங்களையும் புஷ்பகவிமானத்தையுங் காணுதல்.

மிகுந்த பலமுடைய அந்த ஹனுமான் வைடூர்யமணிகளிழைத்த பொற்சாளரங்களும் விநோதார்த்தமாக

வைக்கப்பட்ட பறவைக் கூட்டங்களும் அமைந்து வர்ஷாகாலத்தில் மின்னல்களோடும் அவற்றைக் கண்டு கலங்கிப் பறக்கும் பறவைகளோடுங்கூடின மேகஸமூஹம் போல் புலப்படும் க்ருஹங்களைக் கண்டனன். மேலும் அந்தப் பெருமாளிகைகளில் முக்யங்களான சங்கு தனுஸ் ஸு கத்தி முதலிய ஆயுதங்கள் அமைந்து நானாவிதங்களாகி விளங்கும் உள்ளறைகளையும் மற்றும் க்ருஹங்கள் ப்ராஸாதங்கள் முதலியவற்றின் மெத்தைகளில் விசாலங்களாகி ரமணீயங்களாயிருக்கும் மேல்மாளிகைகளையும் நானாவித ரத்னங்களால் திகழ்வனவும் தேவாஸுரர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டுச் சிற்பசாஸ்த்ரத்தின்படி நன்கியற்றப் பட்டிருக்கையால் தோஷங்களொன்று மின்றி ராவணன் தனது புஜபலத்தினால் ஸம்பாதித்தவைகளுமான பல க்ருஹங்களைக் கண்டனன். மிக முயற்சி கொண்டு ஆங்காங்குப் பொருந்தும்படி ஸ்தாபிதங்களாகி விஸ்வகர்மாவினால் நிர்மிக்கப்பட்டவைகளாயினும் மயன் மேன்மேலும் சித்ரவேலைகள் செய்தமையால் அவனே நிர்மித்தானோ என்னும்படி புலப்பட்டுக்கொண்டு பூமியிலுள்ள க்ருஹங்களெல்லாவற்றிலும் குணங்களின் மிகுதியால் மேன்மையுற்று விளங்கும் ராவண க்ருஹங்களைக் கண்டனன். பிறகு மிகவும் உயர்ந்து மேகம் போன்று பொன்னாற் செய்யப்பட்டு ரமணீயமாகி அழகில் எங்கும் நிகரின்றி ராக்ஷஸாதிபதியின் பலத்திற்குத் தகுந்து சிறந்த மாளிகையினுள் ப்ரகாசிக்கும் புஷ்பகவிமானத்தைக் கண்டனன். மற்றும் அது தெய்வயோகத்தினால் பூமியில் இறங்கின ஸ்வர்க்கமோ என்னும்படி மிகுந்த ஒளியுடன் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும். நானாமணி ஸமூஹங்கள் விளங்கவும் பற்பல மரங்களின் புஷ்பங்கள் நிறையவும் பெற்று மிக உன்னதமாயிருக்கையால்

புஷ்பங்களின் தூள்கள் நிறைந்த ஓர் பர்வதசிகரம்போல் விளங்கும். மின்னற்கொடிகளால் தகதகவென்று திகழும் மேகம்போல் மிகுந்த ஸௌந்தர்ய காந்திகளால் விளங்கும் மடக்கையர்மணிகள் உலாவிக்கொண்டிருக்கையால் அது மிகுதியும் ப்ரகாசிக்கும். மற்றும் அது சிறந்த ஹம்ஸப்பறவைகள் கட்டப்பெற்று ஸ்வர்க்கஞ் செல்லும் புண்யபுருஷர்கள் ஏறிப் போகிற உஜ்வல விமானங்கள்போல் அனைவராலும் பூஜிக்கப்பட்டிருக்கும். அவ்விமானரத்னம் சிறந்த ரத்னங்கள் இழைக்கப்பெற்றிருக்கையால் பலவகைத் தாதுக்களால் விசித்ரமாகிய பர்வதசிகரம் போலவும், சுக்ரன் முதலிய க்ரஹங்களும் சந்த்ரனும் அமைந்த ஆகாயம்போலவும், நானாவர்ணங்கள் பொருந்திக் கூட்டங்கூடின மேகஸமூஹம்போலவும, அற்புதமாகப் புலப்படும். அவ்விமானம் சித்ரத்தில் எழுதப்பட்ட பர்வதஸமூஹங்களால் விளங்கும் பூமியையுடையதாயிருந்தது. அப்பர்வதங்கள் வ்ருக்ஷ ஸமூஹங்களோடு திகழ்வனவாக எழுதப்பட்டிருந்தன. அந்த வ்ருக்ஷங்கள் புஷ்பராஜிகளுடன் ப்ரகாசிப்பவைகளாகவும், அப்புஷ்பங்கள் இதழ்களும் தாதுக்களும் நிறைந்து ரமணீயமாகவும் எழுதப்பட்டிருந்தன. மேலும் அதில் சித்ரத்தில் வெளுத்த மாளிகைகளும், நல்ல புஷ்பங்களோடு கூடின தாமரையோடைகளும் தாதுக்கள் நிறைந்த தாமரைப்பூக்களும் சிறந்த சித்ரவனங்களும் நன்கு நிர்மிக்கப்பட்டிருந்தன. இங்ஙனம் ரத்னகாந்திகள் மேன்மேலும் வளர்ந்து வருகையால் பளபளவென்று விளக்கமுற்று மேலான மாளிகைகளைக் காட்டிலும் மேன்மையுற்று மிகுதியும் உயர்ந்து புஷ்பகமென்னும் பேர்பூண்டு திகழ்கின்ற அம்மஹாவிமானத்தை அவ்வானர மஹாவீரன் அங்குக் கண்டனன். மற்றும் அதில் பக்ஷிகள் வைடூர்யங்களாலும் வெள்ளியா

லும் பவழங்களாலும் செய்யப்பட்டிருந்தன. நானுவித ரத்னங்களால் பலவர்ணங்களையுடைய ஸர்ப்பங்களும் சிறந்த ஜாதி அஶ்வங்களுக்குத் தகுந்த அழகான அவயவங்களமைந்த அஶ்வங்களும் நிர்மிக்கப்பட்டிருந்தன. மேலும் அதில் ஏற்படுத்தப்பட்ட பறவைகள் அழகான முகமும் சிறந்த சிறைகளும் அமைந்து அந்தச் சிறைகளின்மேல் பவழங்களாலும் பொன்னாலுஞ் செய்யப்பட்ட புஷ்பங்கள் நிரம்பத் திகழ்வுற்றிருக்கும். மேலும், அவை லீலையாகத் தம் சிறைகளை மடக்கிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டால் மன்மதனுக்கு ஸஹாயமாயிருப்பவர் தாமே ப்ரத்யக்ஷமாக இவ்வாறு வடிவங்கொண்டு வந்தனரோ என்னும்படி தோற்றி மன்மத விகாரத்தை மேன்மேலும் விளைத்துக் கொண்டிருந்தன. மேலும், தாமரைக் குளங்களில் இழிந்து தம்மைத்தாமே அபிஷேகஞ் செய்ய முயன்று தாமரைகளில் விளையாடுகையால் அவற்றின் தாதுக்கள் சரீரமெங்கும் துலங்கப்பெற்று, அழகான துதிக்கைகளில் நெய்தலின் இதழ்களைக்கொண் டிறைக்கின்ற யானைகளும், அந்த யானைகளால் அபிஷேகஞ் செய்யப்பெற்று, ஸுந்தரங்களான ஹஸ்தாரவிந்தங்களில் கமலங்களைத் தரித்துத் திகழ்கின்ற லக்ஷ்மீதேவியும் சித்ரத்தில் எழுதப்பெற்று அவ்விமானம் மிகவும் அழகாயிருந்தது. இங்ஙனம் அழகாயிருப்பதும் மிக்க மங்களமும் பர்வதம்போன்றதுமாகிய அவ்விமானம் முழுவதுந் திரிந்து எவ்வளவு சென்றும் ராவணனாவது அவனுடைய ஸ்த்ரீகளாவது இருக்கும் இடந் தெரியாமையால் ஆச்சர்யம் அடைந்து, வஸந்தருதுவில் நன்கு புஷ்பித்து நல்ல வாஸனை அமைந்து அழகான குஹைகளோடுகூடின ஓர் பர்வதம் போன்ற அவ்விமானத்தைக் கண்டு மேலும் வியப்புற்றனன். அப்பால் அந்த ஹனுமான் தானவாதிகளால் பூஜி

க்கப்படுவதும் ராவணபுஜங்களால் பாதுகாக்கப்பட்டுவரு வதுமாகிய அவ்விலங்கைமாநகரில் புகுந்து முழுவதுந் திரிந்து தேடிப்பார்க்கினும் கணவனது கல்யாணகுணங் களால் அவனுக்கு வசப்பட்டு யாவரும் பூஜிக்கத்தகுந்த ஜனகராஜன்புதல்வியாகிய ஸீதையைக் காணமுடியாமல் மிகுதியும் துயரத்தில் ஆழ்ந்தனன். அப்பொழுது ஹனு மான் பலவித உபாயங்களை மனத்தில் சிந்தித்து எவ்விதத் திலும் மங்களையான ஸீதையின் மார்க்கத்தை விடாமல் மிகுந்த ஸூக்ஷ்ம த்ருஷ்டியும் மஹா தைர்யமும் திகழ, மிகுதியும் ப்ரயத்னங்கள் செய்து லங்கைமுழுவதுந்திரிந் தும் ஸீதையைக்காண நேராமல் மிகவும் துயரத்தி லாழ்ந்த மனமுடையவனாயினன். ஏழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

{ புஷ்பக விமான வர்ணனம். }

அனந்தரம் வீரனாகிய அவ்வாயுகுமாரன் அம்மஹா க்ருஹத்தின் மத்யத்தில் நிலைநின்றிருப்பதும் வஜ்ரங்க ளாலும் மற்றை ரத்னங்களாலும் விசித்ரஞ் செய்யப்பட் டதும் உருக்கின சிறந்த பொன்களால் செய்யப்பட்ட மா யப்பறவை முதலியவற்றால் ப்ரகாசிப்பதுமாகிய அந்தப் பெருவிமானத்தைக் கண்டனன். அதன் நிர்மாணவைகரி இப்படிப்பட்டதென்று வர்ணிக்கவும், இதற்கு நிகர் மற் றொன்றுளதென்று காண்பிக்கவும் ஸாத்யமல்லாதிருந் தது. அதை நிர்மிக்கும்பொழுது விஸ்வகர்மாவே அதன் அழகைக்கண்டு 'நல்லது' என்று புகழ்ந்தானென்றால், இனி அதன் அழகைப்பற்றி வேறு என் சொல்ல வேண் டும்? மேலும் அது மிகுதியும் உயர்ந்து ஆகாயத்தை அளாவிக்கொண்டிருந்தது. அது அந்த ராவண க்ருஹத் தில் பூமியில் படாமல் அதற்கு அருகில் ஆகாயத்தி

லேயே நிலைநின்று மிகவும் உயர்ந்திருக்கையால் ஸூர்ய மார்க்கத்தைக் காட்டும் ஓர் அடையாளமோ என்னும் படி விளங்கியது. அவ்விமானத்திலுள்ள வஸ்து எதுவாயினும் வெகு முயற்சியுடன் நிர்மிக்கப்பட்டிருக்குமேயன்றி வேறில்லை. அதில் எவ்விடம் பார்க்கினும் மிகுந்த விலையுள்ள ரத்னங்களிழைக்கப் பெற்றிருக்கும். அதிலுள்ள விசேஷங்கள் தேவ க்ருஹங்களிலும் புலப்படா. அதில் எதுவும் பார்க்க அதிசயமாய்த் தோற்றாததில்லை. மேலும், அது பெருந்தவஞ் செய்தும் மிகுதியும் பராக்ரமத்தைக் காட்டியும் ராவணன் ஸம்பாதித்ததேயன்றிக் கேவலமா யிருப்பதன்று. அது, தன்மேல் ஏறிக்கொண்டு எங்கெங்குப் போகவேண்டுமென்று மனத்தில் விரும்பினும் அவ்வவ்விடங்களுக் கெல்லாம் போகவல்லது. மேலும், விமானகோபுராதி நானாவித ஸந்நிவேசங்கள் அமைந்திருக்குமாறு நிர்மிக்கப்பட்டது. ஒவ்வோரிடத்திலும் ஒவ்வொரு விசேஷம் புலப்படும். அதில் அவ்வவ்விடங்களிலுள்ள சிற்ப விசேஷங்களெல்லாம் ஒரேவிதமாக ரமணீயங்களாய்ப் புலப்படுமாகையால் அது எங்குப்பார்க்கினும் மிகுதியும் ரமணீயமாயிருக்கும். தனது யஜமானனுடைய மனத்தை அறிந்தமாத்ரத்தில் வெகு விரைவில் வாயுவை நிகர்த்தவேகத்துடன் போகும். அதைத் தடுக்க எப்படிப்பட்டவர்க்கும் தரமன்று. அது மஹானுபாவர்களும் புண்யவான்களும் மிகுந்த ஸம்பத்துடையவர்களும் புகழ்பெற்றவர்களும் ஆநந்த ஸாகரத்தில் மூழ்கிக்கிடப்பவருமான இந்த்ராதிகளின் இருப்பிடமாகிய ஸ்வர்க்கலோகம்போல் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும். அது ரத்னாதி விசேஷவஸ்துக்களைக்கொண்டு சிற்பவிசேஷங்கள் நிறைந்த ஸந்நிவேசங்கள் அமைந்திருக்குமாறு நிர்மிக்கப்பட்டிருக்கும். மேலும், நானாவித அநேக சிகரங்களால் அல

ங்காரமுற்றுப் பற்பல அவாந்தர சிகரங்களும் மஹாபர்வத சிகரம்போல் விளங்கப்பெற்று ரமணீயமாகிச் சரத்கால சந்த்ரன்போல் நிர்மலமாய்ப்ரகாசிக்கும். [1] மேலும், குண்டலங்களால் திகழ்கின்ற முகங்களும் பெருப்பெருத்த சரீரங்களும் அமைந்து, ஆகாயத்தில் திரிபவர்போலவும் மஹா வேகமுடையவர் போலவும் தோற்றங்கொண்டு கோபுரந்தாங்கிகள்போன்று பூதகணங்களை நிகர்த்த உருவத்துடன் கூடின பலவாயிரம் ராக்ஷஸப்ரதிமைகள் அவ்விமானத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு செல்வதுபோலிருக்கும். வஸந்தகாலத்தில் விளங்கும் புஷ்பஸமூஹம்போல மனோஹரமாகவும் வஸந்த ருதுவைக்காட்டிலும் ரமணீயமாகவும் புலப்படுகின்ற அந்தப் புஷ்பகமென்னும் விமானரத்னத்தை வீரனாகிய அவ்வானரோத்தமன் ஹனுமான் கண்டனன். எட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

{புஷ்பக விமான வர்ணனம்.}

ஹனுமான் ராவணனது க்ருஹத்தின்மத்தியில் விளங்குவதும் அகன்று நீண்டிருப்பதுமாகிய மற்றொரு சிறந்த மாளிகையைக் கண்டனன். அந்த ராவணக்ருஹம் அரை

---

1 இங்கு 'வஹந்தி யம் குண்டலமண்டிதானநா மஹாஸநா வ்யோமசரா நிஸாசரா: | விவ்ருத்தவித்வஸ்த விஸாலலோசநா மஹாஜவா பூததணாஸ்ஸஹஸ்ரஸ:' என்று மூலம். ராவணனந்தப்புரத்தில் விமானம் இருக்கின்றது. அதைத் தூக்குவதற்கு அங்குப் புருஷர்கள் இருக்கையாவது தானே போகும்படியான அவ்விமானம் புருஷர்களால் தூக்கப்படுகையாவது அஸங்கதமாகையால் (பூததணா:) என்று சொல்லப்பட்ட பூதகணங்களென்பது கோபுரந்தாங்கிகள் போன்ற ப்ரதிமைகளென்று தெரிகின்றது. அன்றி, சேதனர்கள் தூண்டுதலின்றி அசேதனம் தானாகவே போவது அனுசிதமாகையால் பல்லக்கெடுப்பவர்போல் அவ்விமானத்திற்குப் பூதகணங்கள் வாஹகர்களாயிருந்தார்களென்றுணர்க.

யோஜனை தூரம் நீளமும் அரையோஜனை அகலமும் உடையதாகிப் பலவாயிரம் மேடைகளோடுகூடி ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. சத்ருக்களை அழிக்குந் திறமையுடைய அவ்வீரன், விதேஹராஜன் புதல்வியும் அகன்ற கண்களையுடையவளுமாகிய ஸீதையைத் தேடிக்கொண்டு புஷ்பகவிமானந் தவிர மற்றை இடங்களில் ராவணக்ருஹம்வரையில் விஸ்தீர்ணமாயிருக்கின்ற அவன் தம்பிகள் புதல்வர்கள் மந்த்ரிகள் முதலியவர்களின் க்ருஹங்களில் முழுவதுந் தேடித் திரிந்தனன். தைர்ய லக்ஷ்மீவிலாஸம் பொருந்தின அவ்வானர மஹாவீரன் உத்தமங்களான ராக்ஷஸபவனங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு சென்று பவனங்களெல்லாவற்றிலுஞ் சிறந்ததும் ஸமஸ்தராக்ஷஸர்களும் அடுத்துப் பிழைக்குமிடமுமாகிய ராக்ஷஸேந்த்ரனான ராவணனுடைய க்ருஹத்தைக் கண்டனன். (அது புஷ்பகத்தினிடையிலிருக்கும் க்ருஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது. அது ராவணனுடைய மூலஸ்தானம். அங்கு நான்கு தந்தங்களையுடைய யானைகளும் மூன்று தந்தங்களையுடைய யானைகளும் இரண்டு தந்தங்களையுடைய யானைகள் பலவும் சுற்றிலுஞ் சூழ்ந்திருந்தன. மேலும், அது நெருக்கமின்றி விசாலமாகி ஆயுதங்களைக் கையிலேந்தின ராக்ஷஸர்களால் பாதுகாக்கப்பட்டு ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்த ராவணக்ருஹத்தில் ராவணபத்னிகளாகிய ராக்ஷஸமடந்தையர் பலரும், அவன் பராக்ரமத்தினால் கொண்டுவந்த ராஜகன்னிகைகள் பலரும் ப்ரகாசித்தனர். அங்ஙனம் ஆயுதம்பிடித்த வீரர்களாலும் ஸ்த்ரீகளாலுஞ் சூழப்பட்டு, முதலைகளும் பெருமீன்களும் திமிங்கிலங்களும் மற்றைமீன்களும் ஸர்ப்பங்களும் நிறைந்து வாயுவேகத்தினால் அசைக்கப்பட்ட ஸமுத்ரம்போல் புலப்படுகின்ற அந்த ராவண க்ருஹத்தில்

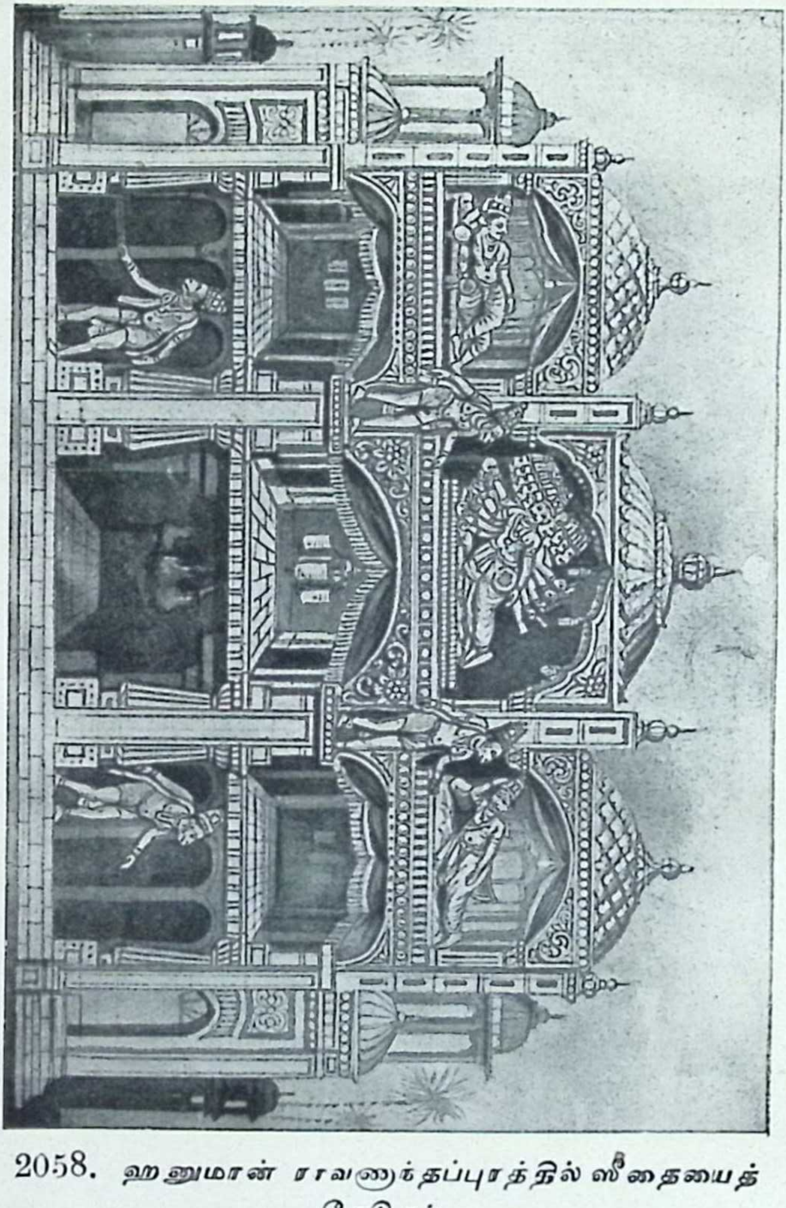
ஹநுமான் ப்ரவேசித்தனன். குபேரனிடம் யாதொரு ஸம்ருத்தி உளதோ, பச்சைக்குதிரை வாஹனமுடைய இந்த்ரனிடம் யாதொரு ஸம்ருத்தி உளதோ, அவை யெல்லாம் ராவண க்ருஹத்தில் எப்பொழுதும் அழியாதிருந்தன. எல்லோரையும் ஸந்தோஷப்படுத்துகின்ற குபேரனுக்கும் யமனுக்கும் வருணனுக்கும் எப்படிப்பட்ட ஸௌபாக்ய ஸம்ருத்தி உளதோ, அவற்றைப் போன்றதும் அவற்றைவிட மேற்பட்டதுமான ஸௌபாக்ய ஸம்ருத்தி, கும்பகர்ணன் விபீஷணன் முதலான மற்றை ராக்ஷஸ க்ருஹங்களெரவ்வொன்றிலும் வேறுவேறாக விளக்கமுற்றிருந்தது. முன் சொன்ன ராவணனுடைய உப்பரிகையினிடையில் மற்றொரு மந்திரம்போல் திகழ்கின்ற புஷ்பகமென்னும் விமானத்தை ஹநுமான் கண்டனன். அது நன்கு நிர்மிக்கப்பட்டுப் பல நிர்யூஹமென்னுங் கட்டடங்கள் அமைந்து ரமணீயமாயிருந்தது. அது பூர்வம் ப்ரஹ்மதேவனுக்காகத் தேவலோகத்தில் விஶ்வகர்மாவால் நிர்மிக்கப்பட்டதாகையால் திவ்யமாகி ஸமஸ்த ரத்னங்களும் இழைக்கப்பெற்று அழகாயிருந்தது. அதைக் குபேரன் பெருந்தவஞ் செய்து ப்ரஹ்மதேவனிடத்தினின்று தான் பெற்றனன். ராக்ஷஸர் தலைவனாகிய ராவணன் பராக்ரமத்தினால் குபேரனை ஜயித்து அதைக் கைப்பற்றினன். அது, பொன்னாலும் வெள்ளியாலும் நன்கு இயற்றப்பட்ட செந்நாய் ப்ரதிமைகளோடு கூடின ஸ்தம்பங்கள் அமைந்து, காந்தியால் மிகவும் ப்ரகாசித்தது. அதன் மெத்தைமேலுள்ள க்ருஹங்கள் ரமணீயங்களாகி உருவங்களால் மேருமந்தர பர்வதங்கள்போன்று மிகவும் உயர்ந்து ஆகாயத்தை உறைவனபோல் நாற்புறத்திலும் புலப்பட்டுக்கொண்டு அதற்கு ஓர் அழகை விளைத்துக்கொண்டிருந்தது. அது விஶ்வகர்மாவால் நன்கு நிர்மிக்

கப்பட்டு ஸூர்யன்போலவும் அக்னிபோலவும் விளக்க முற்றுப் பொற்படிகளும் மிகவும் அழகான சிறந்த திண்ணைகளும் பொருந்தி ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. அதில் பொன்னாலும் ஸ்படிகக் கற்களாலும் சுவர்களின் மேல் அலங்காரத்தின்பொருட்டு ஸ்வஸ்திகம்முதலிய உருவங்களோடு செய்யப்பட்ட சாளரங்களும் காற்று வீசும் பொருட்டு ஏற்படுத்தப்பட்ட சாளரங்களும் அழகாக விளங்கின. இந்த்ர நீலமணிகளாலும் ஸிம்ஹளத்வீபத்தில் விளையும் மஹா நீலமணிகளாலும் அங்குள்ள திண்ணைகள் இழைக்கப்பட்டிருந்தன. சிறந்த பவழங்களாலும் மிகுந்த விலையுள்ள ரத்னங்களாலும் நிகரில்லாத குண்டு முத்துக்களாலும் அங்கு நாற்புறத்திலும் தரைகள் படுக்கப்பட்டிருந்தன. சிவந்திருக்கையால் நல்ல பொன்வர்ணமுடையதாகிய சந்தனம் அங்கு மிகுதியும் மணம் வீசப்பெற்றிருந்தது. இங்ஙனம் வளர்ந்த ஸூர்யன்போல் ப்ரகாசிப்பதும், நானாவிதங்களாகி அழகிய உருவங்களோடு விளங்கும் மெத்தைமேலுள்ள க்ருஹங்களால் விளங்குவதுமாகிய புஷ்பகமென்னும் அத்திவ்ய விமானத்தின்மேல் அம்மஹாகபி ஆரோஹித்தனன். அப்பொழுது அவ்வானர மஹாவீரன் அவ்விடத்தில் நின்று மத்யம் பக்ஷ்யம் அன்னம் ஆகிய இவற்றினின்றுண்டாகி முழுவதும் வியாபித்து, கந்தம்பொருந்தின திவலைகளோடுகூடியிருக்கையால் உருவந்தரித்த வாயுவோ என்னும்படி விளங்குந் திவ்யமான ஸுகந்தத்தை ஆக்ராணஞ் செய்துகொண்டிருந்தனன். அவ்வாஸனை மிகவுஞ் சிறந்திருக்கையால் ராவணனிருக்கும்படியான இடத்தினின்றுமே வீசக்கூடியதென்று ஊஹிக்கத்தக்கதாயிருந்தது. ஆகையால் மிகுந்த மதியுடைய ஹனுமான்; பந்துவாயிருப்பவன் தனக்கு வேண்டிய பந்துவுக்குச்

சொல்லுவதுபோல், அது ராவணனிருக்கும் இடத்துக்கு 'இப்படி போ' என்று சொன்னாற்போலிருந்தது. அப்பால் ஹநுமான் அந்த ராவணனிருக்கும் இடத்திற்குப் புறப்பட்டனன். அது மிகவும் பெரியதும் மங்களகரமுமாகி ராவணனது மனத்திற்கு அழகான உத்தமவனிதை போல் மிகுதியும் இனிப்பை விளைவித்துக்கொண்டிருந்தது. அதில் ரத்னமயமான ஸோபானங்களும் (படிக்கட்டுகளும்) ஆங்காங்கு விளக்க முற்றிருந்தன. பொற்சாளரங்கள் ப்ரகாசித்தன. தரைகள் ஸ்படிக ரத்நங்களால் இழைக்கப்பட்டிருந்தன. அங்கு நடுநடுவில் அழகான தந்தப்பலகைகள் புதைக்கப்பட்டிருந்தன. அதில் முத்துக்களாலும் பவழங்களாலும் பொன்னாலும் வெள்ளியாலும் ரத்னங்களாலும் செய்யப்பட்ட ஸ்தம்பங்கள் நாட்டப்பட்டிருந்தன. மேலும் நடுநடுவில் வேறு பல ஸ்தம்பங்களாலும் நிறைந்து மிகுதியும் அழகாயிருந்தது. அந்த ஸ்தம்பங்களின் நுனியில் பட்டங்கள் பலவும் விளங்கின. அங்குள்ள ஸ்தம்பங்களெல்லாம் ஒன்றையொன்று சேர்த்துக் கோணலின்றி நேராகி மிகுதியும் உயர்வுற்று நன்கு அலங்காரஞ் செய்யப்பெற்று அந்த க்ருஹத்திற்கு மிகவும் உயர்ந்த இறகுகள்போல் தோற்றுகின்றமையால் அது ஸ்வர்க்கத்தைக் குறித்துக் கிளம்பிப் பறப்பதுபோல் புலப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. அதில் ஸமுத்ரங்கள் நதிகள் பர்வதங்கள் வனங்கள் முதலிய பூமியின் சிஹ்னங்களால் சித்ரஞ் செய்யப்பட்ட பெரிய ரத்னகம்பளம் தரையில் விரிக்கப்பட்டிருந்தது. அது தேச ஸமூஹங்களோடும் பல க்ருஹ பரம்பரைகளோடுங் கூடின பூமண்டலம்போல் மிகுதியும் அகன்று பக்ஷிகள் மதித்துக் கலகலவென்று குலாவவும் திவ்யகந்தங்கள் வீசவும் பெற்று ப்ரகாசித்தது. அதில் மிகவும் மேலான

கம்பளப் படுக்கைகள் பரப்பப்பட்டிருந்தன. அதுவே ராக்ஷஸாதிபதியாகிய ராவணனிருக்கும் வஸதி. அது ஓரிடத்தில் அகரு தூபங்களால் புகை சூழப்பெற்றதும் ஓரிடத்தில் ஹம்ஸங்கள்போல் நிர்மலமாகி வெளுத்திருப்பதும், ஓரிடத்தில் புஷ்பங்கள் இறைக்கப் பெற்றிருக்கையால் நானுவர்ணமுடையதுமா யிருந்தது. அத்திவ்ய விமானம் பல வர்ணங்கள் அமைந்து, வஸிஷ்டரது காம தேனுவைப்போல் விரும்பினவற்றை யெல்லாம் நிறைவேற்றுவதும் மிகுதியும் காந்தி விளங்கப்பெற்றுக் காண்போர் மனத்திற்கு மிகவும் ஆநந்தம் விளைப்பதும் நிறத்திற்கும் நிறங்கொடுப்பதும் துக்கங்களை யெல்லாம் போக்குவதுமாகி லக்ஷ்மிக்குப் பிறப்பிடம் போல் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. ராவணனுல் பாதுகாக்கப்பட்டதாகிய அந்த க்ருஹத்தில் ஸுக ஸ்பர்சமுடைய வாயுவும், கண்களுக்கினிய உருவங்களும், செவிக்கினிய மதுர கானங்களும், மிகுந்த ருசியுள்ள பக்ஷயாதிகளும்,மனத்திற்கினிய வாஸனையும் அமையப் பெற்றிருக்கையால் அந்த க்ருஹம் அங்குப் புகுமவரது பஞ்சேந்த்ரியங்களுக்கும் தன்னிடமிருக்கும் சிறந்த ஶப்த ஸ்பர்ஶ ரூப ரஸ கந்தங்களென்னும் ஐவகை விஷயங்களால், பெற்ற தாய் தன் குமாரனுக்கு த்ருப்தியை விளைப்பதுபோல் மிகுதியும் த்ருப்தியை விளைவித்தது. வாயுகுமாரனுகிய அந்த ஹனுமான். அந்த ராவணனுடைய இருப்பிடமிருக்கும் ரீதியைக் கண்டு வியப்புற்று 'இது ஸ்வர்க்க லோகமோ! அல்லது அதில் ப்ரதானர்களான முப்பத்துமூன்றுகோடி தேவர்களின் ஸ்தானமோ! அதிலும் தேவதைகளனைவர்க்கும் ப்ரபுவாகிய இந்த்ரன் வஸிக்கும் அமராவதி நகரமோ! அல்லது ப்ரஹ்மலோகமோ!' என்று நினைத்தனன். அவன் அவ்விடத்தில் ஸ்வர்ண ஸ்தம்பங்களிலிருக்குந் தீபங்களைக்கண்ட

னன். அவை அசையாமலிருக்கையால் ஏதோ த்யானஞ் செய்பவைபோல் தோற்றிப் பெருஞ் சூதர்களால் சூதாட்டத்தில் தோல்வியடைந்து அவமானமுற்று இப்படியப் படி அசையாதிருக்குஞ் சூதர்கள்போல் புலப்பட்டன. அம்மாளிகையில் விளக்கு வெளிச்சமும் ராவணனுடைய தேஜஸ்ஸும் ஆபரணகாந்திகளும் முழுவதும் வ்யாபித்திருக்கையால் 'இம்மாளிகை எரிகின்றதோ' என்று நினைத்தனன். அப்பால் அவன் அவ்விடத்தில் நானாவர்ணங்களையுடைய வஸ்த்ரங்களையும் பூமாலைகளையும் தரித்துப் பலவித அலங்காரங்களால் விளங்குஞ் சிறந்த மாதர்கள் பலவாயிரம் பேர் சித்ர கம்பளங்களில் படுத்திருக்கக் கண்டனன். அவர்களெல்லோரும் ராத்ரியில் பற்பல க்ரீடா ரஸங்களை அனுபவித்து இளைப்புற்று அர்த்த ராத்ரி ஆனவுடன் இன்னம் விளையாடுவதில் பூர்ணமாக த்ருப்தி உண்டாகாதிருப்பினும் மத்யபான மதத்தினாலும் தூக்க மயக்கத்தினாலும் மெய்ம்மறந்து பலாத்காரமாக அப்பொழுதே நித்ரை போயினர். அங்ஙனம் அசையாமல் படுத்து மிகவும் நித்ரையடைந்திருக்கையால் அரைநூல்மாலை முதலிய பூஷணங்கள் நிஸ்ஸப்தமா யிருக்கப்பெற்ற அம்மடந்தையர் கூட்டம், அங்ஙனம் ராத்ரியில் ஹம்ஸங்களும் வண்டுகளும் நிஸ்ஸப்தமா யிருக்கின்ற ஓர் பெரிய தாமரைக்குளம்போல் ப்ரகாசித்தது. அங்ஙனம் கண்களையும் பல்வரிசை தோன்றாதபடி உதடுகளையும் மூடிக்கொண்டு நித்ரைபோகின்ற அம்மேலான மாதரசிகளின் தாமரை மணங்கமழ்கின்ற அழகிய முகங்கள் ஹநுமானுக்குப் புலப்பட்டன. அம்மடந்தையர்களின் அழகான முகங்கள் விடியற் காலத்தில் முதலில் தாமரைபோல் மலர்ந்திருந்து, மீளவும் ராத்ரியில மூடிக்கொள்ளும் அம்மலர்போலவே அப்பொழுது ப்ரகாசித்தன. ஸ்ரீமானாகிய

2058. ஹனுமான் ராவணாந்தப்புரத்தில் ஸீதையைத் தேடுதல்.

அம்மஹா கபிவீரன் அம்மடந்தையரது முகங்களின் நன்மணம் முதலிய குணங்களைப்பற்றித் தாமரையை நிகர்த்திருப்பவையென்று தன் புத்தியில் தோற்றுகையால் 'இவரது முகங்கள் தாமரைபோலவே இருக்கின்றமையால் மதித்த வண்டுகள் மெய்ம்மறந்து மலர்ந்த தாமரைகள் மீது தேனுக்காக அடிக்கடி வட்டமிடுவது போல் இவைகள்மீதும் வட்டமிட்டுப்ப்ரார்த்திக்கும். இது நிஜம்' என்று நினைத்தனன். அங்ஙனம் அந்த ஸ்த்ரீ ரத்னங்களோடு கூடி நிர்மலமாய் விளங்கும் அந்த ராவணக்ருஹம், நக்ஷத்ரங்களோடு கூடிச் சரத்காலத்தில் நிர்மலமாய் விளங்கும் ஆகாயம்போல் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது. ராக்ஷஸாதிபதியாகிய ராவணன் அம்மடந்தையர் தன்னைச் சுற்றிலுஞ் சூழ்ந்திருக்கையில் நக்ஷத்ரங்களால் சூழப்பட்டுக் காந்தி மிகுந்திருக்கப்பெற்ற சந்த்ரன்போல ப்ரகாசித்தனன். ஹநுமான் அப்பொழுது அந்த மடந்தையர்களின் அழகைக்கண்டு 'புண்ய சேஷத்துடன் கூடி ஆகாயத்தினின்று இதுவரையில் பூமியில் வீழ்ந்த நக்ஷத்ரங்களெல்லாம் ஒன்றுகூடி அம்மடந்தையராயின' என்று நினைத்தனன். அங்குள்ள அம்மடந்தையர்மணிகளின் ஶரீரகாந்தியும் நிறமும் தெளிவும், காந்தியுடன் விளங்கும் பெரிய நக்ஷத்ரங்களின் காந்தியும் நிறமும் தெளிவும் போல்ப்ரகாசித்தன. அம்மடந்தையர் மத்யபானஞ் செய்து ரதிகேளி ஸமயங்களில் பருப்பருத்துப் பளுவும் அமைந்த மாலைகள் தாறுமாறாகவும் ஆபரணங்கள் இடந்தப்பிச் சிதறவும்பெற்று நித்ரையிலாழ்ந்த மனமுடையரா யிருந்தனர். அம்மாதரசிகளில் சில பெண்களுக்கு நெற்றிப் பொட்டுக்கள் கலைந்திருந்தன. சிலர்க்குச் சிலம்புத்தண்டைகள் ஒதுங்கியிருந்தன. சிலர்க்குக் கழுத்து ஹாரங்கள் பக்கத்தில் நழுவியிருந்தன. சிலர்க்கு முத்து

மாலைகள் அறுந்து சரீரத்தில் சுற்றிக்கொண்டிருந்தன. மற்றுஞ் சிலர்க்கு ஆடைகள் அவிழ்ந்திருந்தன. சிலர் அரைநூல் மாலைகள் அறுந்திருக்கப் பெற்றுத் தரையில் புரண்டுகொண்டு இளைப்புத் தீரும்பொருட்டு சேணத்தை அவிழ்த்துப் புரளவிட்ட பெண் குதிரைகள்போல் ப்ரகாசித்தனர். மேலான குண்டலங்களை அணிந்த மற்றுஞ் சிலர் அறுந்து நசுங்கின பூமாலைகளையுடையராய், அரண்யங்களில் புஷ்பித்து பதித்த யானையால் முறிக்கப்பட்ட பூங்கொடிபோல் புலப்பட்டனர். சில மடந்தையர் கொங்கை மேலிருக்கும் ஹாரங்கள் சந்த்ரகிரணம் போல் வெளுத்து மிகவும் பருத்திருக்கையால் ஸ்த்ரீகளின் ஸ்தனமத்யத்தில் படுத்துறங்கும் ஹம்ஸங்களோ என்னும்படி விளங்கின. சில ஸுந்தரிகள் கொங்கைமேல் அணிந்த வைடூர்யமணி ஹாரங்கள் புனக நிறமுடைய மூக்கும் கால்களும் சிறைகளும் அமைந்து நித்ரை போகின்ற ஹம்ஸங்கள்போல் தோன்றின. மற்றுஞ் சில மாதர்களின் பொற் சரடுகள் அவரது கொங்கைமேல் படுத்திருக்குஞ் சக்ரவாகங்கள் போல் திகழ்ந்தன. இங்ஙனம் ஹம்ஸம்போலும் சக்ரவாகம்போலும் விளங்குகின்ற ஹாரங்களையும் பெரிய மணற்குன்றுகள் போன்ற நிதம்பங்களையும் உடைய அப் பெண்மணிகள் அங்ஙனம் பெரிய மணற்குன்றுகள் அமைந்து ஹம்ஸங்களும் சக்ரவாகங்களும் விளங்கப்பெற்ற நதிகள்போல் ப்ரகாசித்தனர். நித்ரைபோகின்ற அம்மாதரசிகள் சதங்கைகள் மொக்குகளாகவும் பொற்பூஷணங்கள் பெரியதாமரைகளாகவும் வாஸனாவசத்தால் மேனியில் தோற்றுகின்ற காம விலாஸங்கள் முதலைகளாகவும் புகழ்பெற்றமேனியினொளியே கரையாகவும் விளங்கப்பெற்று நதிகளை நிகர்த்து ப்ரகாசித்தனர். சில பெண்களின் மிருதுவான அவயவங்களிலும் கொங்கை முனை

களிலும் தரித்திருந்த ஆபரணங்களின் அழகிய ரேகை கள் அவர்மேல் காதலுற்று அவரை அணைந்திருக்கும் காமுகர்போல் இருந்தன. சில மடந்தையர் தரித்திரு ந்த நுண்ணிய வஸ்த்ரங்களின் நுனிகள் அவரது மூச் சுக்காற்றால் அசைக்கப்பட்டு அடிக்கடி அவரது முகத் தின்மேல் பட்டுக்கொண்டிருந்தன. அழகிய வர்ணங்களை யுடைய வஸ்த்ரங்களின் நுனிகள் நாநாவித சரீர காந்தி யுடன் விளங்குகின்ற அந்த ராவண பத்னிகளது முகங் களினருகில் மூச்சுக்காற்றால் அசைந்துகொண்டு காற் றில்சப்திக்கும் டக்கயங்கள்போல் ப்ரகாசித்தன. சிறந்த மேனியின் வர்ணமுடையராகித் திகழ்கின்ற சில மாதரசி கள் தரித்த குண்டலங்கள் பெரிய ரத்னங்களிழைக்கப் பெற்றிருக்கையால் தலையணையினருகில் தொங்கி மூச்சுக் காற்றால் மெல்ல மெல்ல அசைந்து கொண்டிருந்தன. இயற்கையாகவே நன்மணம் அமைந்து சர்க்கரையால் செய்யப்பட்ட மத்யத்தைப் பானஞ் செய்கையால் மே லும் மனோஹரமான கந்தங்கள் வீசப்பெற்று ஸுகத் தை விளைப்பதாகிய அம்மடந்தையரது மூச்சுக்காற்றா னது அப்பொழுது ராவணன்மேல் வீசிக்கொண்டிருந்த தாகையால் அவனைப் பணிந்திருப்பதுபோல் புலப்பட் டது. அப்பொழுது ராவண பார்யைகளிற் சிலர் மத்யபா னஞ்செய்த மயக்கத்தினால் ராவணனுடைய முகமென்று ப்ரமித்துத் தமது சக்களத்திகளின முகங்களை அடிக் கடி ஆக்ராணஞ் செய்தனர். சக்களத்திகள் ஆக்ராணஞ் செய்கையில் எப்படி பொறுத்திருந்தார்கள்? என்னில் அங்ஙனஞ் சக்களத்திகளால் மோவப்பட்ட அம்மடந்தை யர் ராவணனிடத்தில் மிகுதியும் மனப்பற்றுடையவரா கையால் மத்யபானத்தினாலும் தூக்க மயக்கத்தினாலும் ஸ்வாதந்திரியமின்றி அங்ஙனம் தமது முகத்தைச் சக்கள

த்திகள் ஆச்ராணஞ் செய்யும்பொழுது ராவணனே ஆக்ராணஞ்செய்கிருனென்று நினைத்துத் தாமும் அரைது முகத்தைமோந்து அவர்க்கு ப்ரியத்தையே செய்தனர். அங்கு மற்றுஞ் சில மடந்தையர் கைவளைகளால் விளங்குந் தமது புஜங்களையும் அழகான தமது ஆடைகளையும் தலையணையாக வைத்துப் படுத்திருந்தனர். ஒருத்தியின் மார்பில் மற்றொருத்தி தலைவைத்துப் படுத்திருந்தனள். அவளது புஜத்தின்மேல் சிலர் தலையிட்டுப் படுத்திருந்தனர். மற்றொருத்தி வேறொருத்தியின் துடைமேல் தலை சாய்த்துக்கொண்டு நித்ரை செய்தனள். அவளது புஜத்தின் மேல் மற்ற சில ஸ்த்ரீகள் தலைவைத்துப் படுத்திருந்தனர். மற்றுஞ் சில மடந்தையர் ஒருவர்க்கொருவர் துடைகளையும் பக்கங்களையும் இடையின் முன் புறத்தையும் நிதம்பத்தையும் தலையணையாக வைத்துக்கொண்டு ஒருவர்மேல் ஒருவர் கைகால் முதலிய அவயவங்களைப் பொகட்டு இயற்கையில் அவ்வளவு ஸ்னேஹமில்லாதவராயினும் மத்யபானத்தினால் மயக்கங்கொண்டு மிகுந்த ஸ்னேஹமுடையவர்போல் படுத்திருந்தனர். அந்தப் பெண்மணிகளின் கூட்டம் கயிற்றால் ஒருவரோடொருவர் கட்டப்பட்டது போல் புஜங்களால் ஒருவரையொருவர் பின்னிக்கொண்டு வண்டுகள் போன்ற தலைமயிர் விளங்கப்பெற்றுப் படுத்திருக்கும் பொழுது நாரில் கோக்கப்பட்டு மதித்த வண்டுகளால் சூழப்பட்டு விளங்கும் பூமாலைபோல் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. அங்கு அந்த ராவண ஸ்த்ரீகளின் கூட்டமானது, அவரது மூச்சுக்காற்றால் பூமாலைகள் ஒன்றோடொன்று சேரவும் இக்குமுடிகள் ஒன்றோடொன்று ஸம்பந்திக்கவும் பெற்று ஒருவர் தோள்மேல் ஒருவர் கைகளைப்போகட்டுக்கொண்டு தலைமயிர்கள் ஒன்றோடொன்று சுற்

றிக் கொண்டிருக்கப் பெற்றுப் படுத்திருக்கையில், வஸந்த மாஸத்தில் மலர்ந்து காற்று வீசுகையால் ஒன்றோடொன்று பின்னிக்கொண்டு மாலைபோல் புஷ்ப ஸமூஹங்கள் சேர்ந்து அடிடாகங்கள் ஒன்றோடொன்று கலந்து வண்டுகள் நிறைந்து நுனிகள் பின்னிக்கொண்டு இங்ஙனம் காற்று வேகத்தினால் தாறுமாறாயிருக்கின்ற கொடிகளின் கூட்டம் போல் கலந்திருந்தது. அப்பொழுது அந்த ஸ்த்ரீகளின் ஆபரணங்களும் புஷ்பமாலைகளும் அவையவை இருக்கவேண்டுமிடத்தில் இராட்டினும், அவர்கள் மாலைபோல் ஒருவரோடொருவர் பின்னிக்கொண்டு படுத்திருக்கையால் 'இவை இவளுடையவை, இவை அவளுடையவை' என்று வேறாகப் பிரித்துத் தெரிந்துகொள்ள முடியாதிருந்தன. ராவணன் விழித்துக்கொண்டிருப்பின் அந்த ஸ்த்ரீகளைப் பார்க்க முடியாதாகையால், அங்குப் பொற்கம்பங்களில் வைத்திருக்கும் தீபங்கள், அவன் ஸுகமாகத் தூங்கிக்கொண்டிருக்கையில் அசையாமல் நானாவித காந்தியுடன் விளங்குகின்ற அப்பெண்மணிகளை இமைகொட்டுதலின்றிப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பனவைபோல் தோற்றின. ராஜர்ஷிகளின் ஸ்த்ரீகளும் பித்ருதேவதைகளின் பெண்டிர்களும் தைத்யர்களின் வனிதைகளும் கந்தர்வரது ஸுந்தரிகளும் ராக்ஷஸகன்னிகைகளும் எல்லோரும் அந்த ராவணனைத் தாமே விரும்பி வந்திருந்தனர்; அன்றி ராவணன் தானே ஆசைப்பட்டுப் பிடித்துக்கொண்டு வந்தவரல்லர். சிலர் பிடித்துக்கொண்டு வந்தவர்களும் உளர். ஆனால் அவன் அந்த ஸ்த்ரீகளின் பந்துக்களோடு யுத்தம் நேரவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தினால் அம்மடந்தையரெல்லோரையும் பிடித்துக்கொண்டு வந்தானேயன்றிக் காம விருப்பத்தினாலன்று. யௌவனமதம் நிறைந்த சில மடங்

தையர் மன்மதபாதை பொறுக்கமுடியாமல் தமக்குத் தாமே ராவணனைக் கைப்பற்றினர். அந்த மடந்தையர் மணியாகிய ஜனகராஜன் புதல்வி ஸீதை ஒருத்தி தவிர மற்றவர் அனைவரும் ராவணனைத் தாமே விரும்பிவந்தவரன்றி ராவணனால் பலாத்காரஞ்செய்து கொண்டுவரப் பட்டவரல்லர். ஒவ்வொருத்தியும் ராவணனது ஸௌந்தர்யாதி குணங்களைக் கண்டு மோஹித்து வந்தவளேயன்றி, அவன் பராக்ரமத்தினால் கொண்டுவரப்பட்டவள் ஒருத்தியும் இல்லை. ஒவ்வொருத்தியும் ராவணனைத்தவிர மற்றெவனையும் விரும்பினவளல்லள். ராவணன் கைப்பற்றுவதற்குமுன்னம் மற்றொருவனை மணம்புரிந்தவள் ஒருத்தியும் அங்கு அகப்படாள். ராவண பார்யைகளில் நற்குலத்தில் பிறக்காதவளும் அழகில் குறைந்தவளும் திறமையில்லாதவளும் ஆசைப்படத் தகாதவளும் ஒருத்தியும் அகப்படாள். அப்பால் பகைவர்க்குங்கூட மேன்மையை விரும்பும் நற்புத்தியுடையவனும் வானரவீரனுமாகிய அந்த ஹனுமானுக்கு [1] 'ராக்ஷஸர் தலைவனுடைய

---

1 இங்கு 'ஸஹைவ ஸம்ஜ்ஞீயிஸ்து ஹரீஸ்வரஸ்ய யதீத்ருஸீ ராகவயர்மபத்நீ। இமா யதா ராக்ஷஸராஜபார்யாஸ் ஸுஜாதமஸ்யேதி ஹி ஸாதுபுத்தே: ॥ புநஸ்ச ஸோசிந்தயதார்த்தரூபோ த்ருவம் விஸிஷ்டா குணதோ ஹி ஸீதா। அதாயமஸ்யாம் க்ருதவாந் மஹாத்மா லங்கேஸ்வர: கஷ்டமநார்யகார்ய' என்று மூலம். (ராகவயர்மபத்நீ இமாராக்ஷஸராஜபார்யாயதா ஈத்ருஸீயதி) ராமனது தர்மபத்னியாகிய ஸீதை, இந்த ஸ்த்ரீகள் ராவணனுக்கு எப்படி பார்யைகளாயிருக்கிறார்களோ, அப்படியே தானும் ஆவாளாயின்-அதாவது— ஸ்வயம்வரத்திற்கு முன்னமே ஸீதை ராவணனுக்கு இந்த ஸ்த்ரீகளைப்போல் தர்மபத்னியாவாளாயின் (அஸ்ய ஸுஜாதம்) இவனுக்கு ஸுக்ருதமே ஆகும். என்று (ஸாதுபுத்தே: ஹரீஸ்வரஸ்ய ஸம்ஜ்ஞீயி: ஸஹைவ) நற்புத்தியுடைய ஹனுமானுக்கு இங்கெடும்புத்தி உண்டாயிற்று. ஹனுமான் நல்லபுத்தியுடையவனாயினும் கபித்த

ராவணனுடைய பார்யைகளான இவர்கள் எப்படி தமது பர்த்தாவுடன்கூடி ஸமஸ்தபோகங்களையும் அனுபவிக்

னத்தைப்பற்றி 'ராவணனுக்கு ஸீதை இந்த ஸ்த்ரீகளைப்போலவே பார்யையாயிருப்பாளாயின், அவனுக்குப் பாக்யமே' என்று இக்கெடும் புத்தி உண்டாகப் பெற்றனன். இங்ஙனம் மனவூக்கந்தவறுதலால் இப்படிப்பட்ட துர்ப்புத்தி உண்டானதற்குப் பச்சாதாபம் அடைந்து (புநபீச ஹோஉசிந்தயத்) பாதிவ்ரத்யாதிகுணங்களில் மிகுதியும் மேலான ஸீதை விஷயத்தில் இங்ஙனம் நினைக்கலாகுமோ என்று சிந்தித்தானென்று கருத்து.

அல்லது—இந்த ராக்ஷஸராஜனது பார்யைகள் எப்படியோ, அப்படியே ஸீதையும் ஆவாளாயின், அதாவது—இந்த ராவணபத்னிகளைப்போல் ஸீதைதம் பர்த்தாவுடன் சேர்ந்திருப்பாளாயின், இந்த ராவணன் அபஹரியாதிருப்பானாயின், இவன் நன்மைசெய்தவனே ஆவான். என்று ஸாதுபுத்தியாகிய ஹநுமான் தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டு மீளவும் 'அளவிறந்த ஸௌந்தர்யாதி குணங்களையுடைய ஸீதையை ராக்ஷஸஸ்த்ரீகளோடு ஒப்பிட்டேனே! இங்ஙனம் இகழ்வாக ஒப்பிடுவதுந் தகுமோ!' என்று பச்சாத்தாபமுடையவனாகி மனவருத்தத்துடன் சிந்தித்தனன். (அய அஸ்யாம் லங்கேஸ்வர: அகார்ய கர்ம க்ருதவாந்) ராவணன் இவளை அபஹரிக்கும்படியான பாபகார்யத்தைச் செய்தானாகையால் (கஷ்டம்) ஐயோ! லங்கைஸர்வமெல்லாம் பாழாய் விடப் போகின்றதே!' என்றுஞ் சிந்தித்தனன். அல்லது (ஈத்ருஸீ) இப்படிப்பட்ட நற்குணங்கள் நிறைந்த (ராவவ ர்மபத்நீ) ஸீதை, (யதா) எப்படியோ, (ததா) அப்படியே, (இமா ராக்ஷஸராஜஹார்யா:) இந்த ராவண பார்யைகளும், (யதிஸ்யு:) ஆவார்களாயின், அதாவது—இந்த ஸீதையை ராவணன் பறித்துக்கொண்டு வந்தாற்போல், இந்த ராவண பார்யைகளெல்லோரையும் ஸுக்ரீவன் பறித்துக்கொண்டுபோவானாயின், (ஹரீஸ்வரஸ்ய) வானராதிபதியான ஸுக்ரீவனுக்கு, (ஸுஜாதம்) நல்லது; என்று (ஸாயுமான்வதியே:) நல்ல மந்த்ரித்வபுத்தியுடைய, (அஸ்ய) இந்த ஹநுமானுக்கு, (ஸ ஹதியி: வஹ றிவ) புத்தி உண்டாயிற்று. ஸீதை ராவணனால் அபஹரிக்கமாட்டாற்போல் ராவணபார்யைகளும் ஸுக்ரீவனால் அபஹரிக்கப்படுவார்களாயின், ஸுக்ரீவனுக்கு நல்லதென்று

கின்றார்களோ, அங்ஙனமே ஸீதையும் ராமனோடுகூடிப் போகங்களை அனுபவிக்கும்படி ராவணன் அவளை ராமனுக்குத் திருப்பிக்கொடுப்பானாயின், இவன்பிறப்புப் புகழத்தக்கதாயிருக்கும்' என்னும் இவ்வெண்ணம் உண்டாயிற்று. மீளவும், அவன் 'ஆ! ஸீதை பாதிவ்ரத்யம் முதலிய குணங்களில் மிகுதியும் மேன்மையுற்றவள். பெரிய வம்சத்தில் பிறந்தும் லங்கேஶ்வரனாகிய ராவணன் அப்படி இவளை அபஹரித்து வீணபவாதத்தை அவளுக்கு விளைத்து நிந்தைக்கிடமான கார்யத்தைச் செய்தானல்லவா! ஐயோ! என்ன கஷ்டம் வந்தது' என்று சிந்தித்தனன். ஒன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஹநுமான் மந்தோதரியைப் பார்த்து ஸீதையென்று ப்ரமித்தல்.

ஹநுமான் அங்கு நாற்புறத்திலும் உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்து மேலான ராவணனது மஞ்சத்தைக் கண்டனன். அது தேவேந்த்ரனது படுக்கையறைபோல் விளங்கி ஸ்படிக ரத்னங்களால் நிர்மிக்கப்பட்டு மற்றை

அவனது மந்த்ரியாகையால் ஸுக்ரீவனைக் குறித்து இங்ஙனம் நினைத்தானென்று கருத்து. அல்லது —(இமா ராக்ஷஸராஜஹார்யா யயா-ராவணேநாஹ்ருதா:) இந்த ராவணபார்யைகள் எப்படியோ, எப்படி ராவணனால் அபஹரிக்கப்பட்டார்களோ, (ராவணஸ்ய யதா பத்நீ ததா ஸீதா ஸ்யாத்யதி) ஸீதையும் இப்படி ஆவாளாயின், ஸீதையும் இப்படியே ராவணனால் அபஹரிக்கப்படுவாளாயின்; (அஸ்ய) இந்த ராவணனுக்கு, (ஸுஜாதம் ஹி) நல்லதா? நல்லதன்று. ராவணன் இந்த ஸ்த்ரீகளை அபஹரித்தாற்போலவே ஸீதையையுங்கூட அபஹரித்திருப்பானாயின், இவனுக்கு எள்ளளவும் அது சுபமாகாதென்று புத்திசாலியான ஹநுமானுக்குத் தோற்றியது. இந்த ஶ்லோகத்திற்கு இன்னம் பலவாறாகப் பொருள்கூறுவர். ஆயினும் வளர்த்தியின்பயத்தால் எழுதுகிறிலோம்.

மணிகளாலும் அலங்காரஞ் செய்யப் பெற்றிருந்தது. மேலும் அந்தப் படுக்கையினின்று இழியும் போது இளைப்பாறுவதன் பொருட்டு மிகுந்த விலையுள்ள மேலான ஆஸனங்கள் சுற்றிலும் போடப்பட்டிருந்தன. அவை ஓரங்களில் தந்தமயமாகவும் அப்புறம் கொஞ்ச தூரம் வரையில் பொன்மயமாகவும் இருக்கையில் அந்தந்த இடங்கள் நானாவர்ணங்களமைந்து ரமணீயங்களாயிருந்தன. அவை மற்றை இடங்களெல்லாவற்றிலும் வைடூர்ய மணிகளால் செய்யப்பட்டிருந்தன. அவற்றின் மேல் மிகுதியுஞ் சிறந்தபடுக்கைகள் பரப்பப்பட்டிருந்தன. அம்மஞ்சத்தின் ஓர் பக்கத்தில் தலைமாட்டில் மேலான முத்து ஸரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் வெளுத்துச் சந்த்ரன் போல் ப்ரகாசிப்பதுமாகிய ஓர் குடையையும் ஹனுமான் கண்டனன். அங்ஙனம் அவன் கண்ட மேலான மஞ்சமானது பொன்னாற் செய்யப்பட்டு ஸூர்யன் போல் தகதகவென்று விளக்க முற்றிருந்தது. அதைச் சுற்றிலும் அசோக புஷ்பங்களால் தொடுத்த மாலைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. பலவகை ஸுகந்தங்கள் மணங் கமழ்ந்தன. மேலான தூபங்களிடப்பெற்று அது ரமணீயமாயிருந்தது. அம்மஞ்சத்தின் மேல் சிறந்த படுக்கைகள் பரப்பப்பட்டிருந்தன. ஆட்டின் தோலும் அதன் மேல்மூடியிருந்தது. அது நாற்புறத்திலும் மேலான பூமாலைகளால் அலங்காரஞ்செய்யப்பெற்றிருந்தது, அம்மஹாகபி அந்த மஞ்சத்தின் மேல் ராக்ஷஸ கன்னிகைகளுக்கு ப்ரியனும் ராக்ஷஸர்களுக் கெல்லாம் ஸுகத்தை விளைவிப்பவனுமாகிய ராவணன், ராத்ரியில் நானாவித க்ரீடைகளை நடத்திப்பலவகை மத்யங்களைப் பருகி ஓய்ந்து நித்ரித்துக்கொண்டிருக்கக் கண்டனன். அந்த ராவணன் மேகம் போல் கறுத்துத் தளதளவென்று விளங்கும் குண்டலங்

களை அணிந்து சிவந்த கண்களும் நீண்ட புஜதண்டங்க ளும் அமைந்து விளக்கமுற்றிருந்தனன். பொன் ஸரிகை வஸ்த்ரங்களை இடையில் கட்டிக் கமகமவென்று மணங் கமழ்கின்ற செஞ்சந்தனத்தை மேனியில் பூசிக்கொண்டு, அவன் ஆகாயத்தில் மின்னல்களோடுகூடி ஸந்த்யையின் காந்தியால சிவந்தும் இருக்கிற மேகம்போல் புலப்பட்ட னன். மேலும், அவன் திவ்யமான பல ஆபரணங்களைத் தரித்துச் சிறந்த உருவம் அமைந்து காமரூபியுமாகி, வ்ரு க்ஷங்களும் அரண்யங்களும் புதர்களும் அடர்ந்து ஸமுத் ரமதனஞ் செய்த பின்பு நித்ரை செய்வதுபோல் நிஸ்சல மாயிருக்கும் மந்தர பர்வதத்தை நிகர்த்து உலகங்களைக் கலக்கி விட்டு நித்ரித்துக் கொண்டிருந்தனன். ப்ரகாசிக் கின்ற அம்மஞ்சத்தில் படுத்து, நித்ரை போகின்ற ஸர்ப் பம்போல் பெருமூச்சு விடுகின்ற வீரனும் ராக்ஷஸேஸ் வரனுமாகிய ராவணனை அவ்வானரதிலகன் அடுத்துச்செ ன்று, உடனே "ஓஹோ இவ்வளவு ஸமீபத்தில் வரக்கூடு மோ? என்ன என் புத்தி? இவன் பாபிஷ்டனல்லவா? நமது ஸீதாதேவியை எடுத்துக்கொண்டு போயினனே! இவனருகில் வரக்கூடுமா" என்று மனத்தில் கலக்கமுற் று விரைந்து மிகுதியும் பயந்தவன் போல் கொஞ்சம் அப் புறஞ் சென்றனன். அப்பால் அவ்வானரவீரன் படியில் சென்று அங்குள்ள ஓர் திண்ணையில் உட்கார்ந்து நித்ரை செய்கின்ற ராக்ஷஸ ஸ்ரேஷ்டனாகிய ராவணனைக் கண்ட னன். தன் காற்றை மோந்தவுடனே மற்றை யானைகளை மதம் பிடிக்கச் செய்ய வல்லதாகிய கந்தகஜம் படுத்திருக் கப்பெற்ற ஓர் பெரிய மலைச்சாரலானது மற்றை யானை கள் வரக்கூடாதிருக்கையால் ஏகாந்தமாயிருப்பதுபோல் ராக்ஷஸர் தலைவனாகிய ராவணன் நித்ரை போகின்றமை யால், அம்மேலான மஞ்சமானது பயத்தினால் மற்றெவ

ரும் வரக்கூடாதிருக்கையால் ஏகாந்தமாயிருந்தது. மேலும் மஹானுபாவனுகிய ராவணன் படுக்கையின் மேல் சாய்த்திருக்கிற [1] புஜங்களிரண்டையும் ஹனுமான் கண்டனன். அவ்விரண்டும் பொன் தோள்வளைகள் இடப்பெற்று இந்த்ரத்வஜம் போல் தோன்றின. முன்பு இந்த்ரனுடன் போராடும் பொழுது அவனது ஐராவதத்தின் தந்தங்கள் பொதிந்து கொள்கையாலுண்டான வ்ரணக்காய்ப்புகள் அவற்றில் விளங்கிக் கொண்டிருந்தன. பருத்த அவன் தோள்கள் இந்த்ரனுடைய வஜ்ராயுதத்தின் அடிகள் திகழப் பெற்றிருந்தன. மேலும் விஷ்ணுதேவனுடைய சக்ராயுதத்தின் அறுப்புகளும் அவைகளில் அழகாகத் தோற்றிக் கொண்டிருந்தன. அவை மிகவும் பருத்து ஏற்றக்குறைவுகளின்றி ஒன்றையொன்று நிகர்த்துத் தோள்கள் நன்ருகத் திரந்து ஸந்தி பந்தங்கள் திடமாக அமைந்து சரீரத்திற்குப் பொருந்தி மிகுதியும் பலிஷ்டங்களாயிருந்தன. மேலும் அவை சுபலக்ஷங்களாகிய நகங்களும் அங்குஷ்டங்களும் அமைந்து விரல்களும் உள்ளங்கைகளும் திகழ்ந்து, ரமணீயங்களாயிருந்தன. அன்றியும் அவை இரும்புத்தடிகள் போல் புலப்பட்டு உருண்டு யானைத்துதிக்கைபோல் பருத்துப் படுக்கையில் இடப்பட்டு ஐந்து தலைப்பாம்புகள் போல் ப்ரகாசித்தன. மற்றும் அவை முயலின் ரக்தம்போல் சிவந்து மிகுதியுங் குளிர்ந்து சிறந்த வாஸனைகள் அமைந்த மேலான

---

1 இங்கு ராவணனுக்கு இரண்டு புஜங்களும் இரண்டு தோள்களும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவனுக்குக் கைகளிருபதும் தலைகள் பத்தும் இருப்பினும் நினைத்தபடி வடிவங்கொள்ள வல்லவனகையால் ஸ்த்ரீகளை ஸந்தோஷப்படுத்தும் பொருட்டு மன்மத க்ரீடையின் ஸௌகர்யத்திற்காக ஒரு தலையையும் இரு புஜங்களையும் தரித்தானென்று தெரிகின்றது.

சந்தனத்தினால் நன்கு பூசப்பட்டிருந்தன; ஆபரணங்களாலும் நன்றாய் அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தன. சிறந்த மடந்தையர்களால் அவை பிடிக்கப்பட்டிருந்தன; சிறந்த வாஸனைகளும் அமைந்திருந்தன. மேலும், அவை, யக்ஷர்களையும் பன்னகர்களையும் கந்தர்வர்களையும் தேவதைகளையும் தானவர்களையும் யுத்தத்தில் அழப்படுத்திக் கொண்டிருப்பவை. இங்ஙனம் மந்தர பர்வதத்தில் நித்ரை செய்கின்ற சினந்த மஹாஸர்ப்பங்கள்போல் படுக்கையின் மேல் நீட்டப்பட்ட புஜங்களிரண்டையும் ஹனுமான் கண்டனன். பெரிய பர்வதம்போல் ப்ரகாசிக்கின்ற அந்த ராக்ஷஸர் தலைவனாகிய ராவணன் பருத்துருண்ட புஜதண்டங்கள் அமைந்து இரண்டு சிகரங்களையுடைய மந்தர பர்வதம்போல் ப்ரகாசித்தனன். அங்ஙனம் ராக்ஷஸேந்த்ரனாகிய ராவணன் படுத்து நித்ரித்துக் கொண்டிருக்கையில் அவனது பெருமுகத்தினின்று மூச்சுக்காற்றானது மா புன்னை இவற்றின் பரிமளங்களும் சிறந்தமகிழம்பூ வாஸனையும் ஷட்ரஸங்களும் அமைந்த அன்னத்தின் வாஸனையும் நிறைந்து மத்யவாஸனையை முன்னிட்டுக்கொண்டு அந்தப்படுக்கையறை முழுவதையும் நிறைப்பது போன்று வெளிவந்தது. முத்துக்களும் ரத்னங்களும் இழைக்கப் பெற்றிருக்கையால் நானாவர்ணமுடையதாகி வியப்புறச் செய்வதும் தூக்கத்தினால் கொஞ்சம் இடந்தவறியிருப்பதுமாகிய பொற் கிரீடமும் அவனது காந்தியை மேன்மேலும் வளர்த்திக்கொண்டிருந்தது. குண்டலங்களின் காந்தியால் அவனது முகம் மிகுதியும் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது. பருத்து நீண்டு விசாலமாயிருக்கின்றஅவனதுமார்பு செஞ்சந்தனம் பூசப்பட்டுத் தளதளவென்று விளங்கும் ஹாரத்துடன் கூடித்திகழ்ந்தது. அவன் உடுத்திருந்த வெண்பட்டு வஸ்த்ரமானது நித்ராவசத்

தினுல் கொஞ்சம் நழுவியிருந்தது. ரக்தம்போல் சிவந்த கண்களையுடைய அவ்வரக்கன் மிகுந்த விலையுள்ள மேலான பச்சைவஸ்த்ரத்தை உத்தரீயமாகச் சுற்றிக்கொண்டிருந்தனன். மேலும் அவன் உளுந்துராசிபோல் கறுத்து ஸர்ப்பம்போல் பெருமூச்செறிந்துகொண் டிருந்தனன். இங்ஙனம் வெளுத்தபடுக்கையில் படுத்து, அகன்ற கங்கையின் ப்ரவாஹமத்யத்தில் நித்ரித்துக்கொண்டிருக்கும் யானைபோல்புலப்பட்டுக்கொண்டு, நாற்புறத்திலும் ஸ்தம்பங்களில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் நான்கு ஸ்வர்ண தீபங்கள் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கையால் ஸமஸ்த அவயவங்களும் நாற்றிசையிலும் தெளிவாகத்தோன்ற ஆபரணங்களை அணிந்திருக்கையால் மின்னற்குவியலோடுகூடின மேகம்போல் ப்ரகாசிப்பவனும், மிகுதியும் மஹாநுபாவனாகையால் பார்வைகளின் மனத்திற்கு மிகவும் இனிப்பைக் கொடுப்பவனுமாகிய அந்த ராக்ஷஸாதீச்வரனது பாதமூலத்தில் (காற்கடையில்) இருக்கின்ற அவனது பத்னிகளையும் ஹநுமான் கண்டனன். அந்த ராக்ஷஸேச்வரனது க்ருஹத்தில் சந்த்ரன்போல் திகழ்கின்ற அழகான முகமுடையவர்களும் சிறந்த குண்டலங்களை அணிந்து விளங்குவோர்களும் வாடாத பூமாலைகளையும் பூஷணங்களையும் தரித்திருப்பவருமாகிய அந்த ராவணனது பார்யைகளை அக்கபியூதநாதன் கண்டனன். அப்பால் அவ்வானரவீரன், நாட்யங்களிலும் வாத்யங்களிலும் கைதேர்ந்து ராக்ஷஸேந்த்ரனது புஜங்களிலும் துடைகளிலும் உட்காரும்படி அவனுக்கு வல்லபைகளாகி மேலான ஆபரணங்களைத் தரித்துப் படுத்திருக்கும் ஸ்த்ரீகளைக் கண்டனன். அம்மடந்தையர் கைகளைத் தலையணையாக வைத்துக்கொண்டு படுத்திருக்கையால் வஜ்ரங்களும் வைடூர்யங்களும் இழைக்கப்பெற்ற

பொற்குண்டலங்களும் தோள்வளைகளும் காதுகளின் ஓரங்களில் ஸம்பந்தித்திருக்கக்கண்டனன். சந்த்ரன் போல் ஸுந்தரங்களான அந்த ஸுந்தரிகளின் முகங்கள் அழகிய குண்டலங்கள் அமைந்து மேன்மேலும் ரமணீயங்களாகி விளங்கப்பெற்ற அவ்விமானம் நக்ஷத்ர ஸமூஹங்களோடுகூடின ஆகாயம்போல் ப்ரகாசித்தது. நுண்ணிய அழகான இடையுடைய அந்தராக்ஷஸாதிபதியின் மடந்தையர் மிகுதியும் மத்யமதத்தினுலும் ரதிகேளியாலும் இளைப்புற்று அவ்வோ இடங்களில் படுத்து நித்ரித்துக்கொண்டிருந்தனர். சிறந்த அழகுள்ள ஓர் பெண்மணி நடனத்தில் திறமையுடையவளாகையால் வாஸனுபலத்தினுல் தூக்கத்திலும் மிருதுவான அபிநயங்களால் அழகான அவயவங்கள் அசையப்பெற்று நித்ரைசெய்தனள். வீணையை அணைத்து நித்ரைபோகின்ற ஓர்பெண்மணி, நதியில் மிதந்துசென்று தெய்வாதீனமாய்த் தெப்பத்தைப்பற்றிவேர்களும் தண்டுகளும் இதழ்களும் அழியாதிருக்கப்பெற்ற ஓர்தாமரைக்கொடிபோல் ப்ரகாசித்தனள். கறுத்தகண்களையுடைய மற்றொருமடந்தை டவண்டயமென்னும் வாத்யத்தைக் கக்ஷத்தில் வைத்து நித்ரித்துக்கொண்டு, இளம்பிள்ளையையுடைய ஒருத்தி அந்தப்பிள்ளையினிடம் ப்ரீதியால் அதை அணைத்திருப்பதுபோல் ப்ரகாசித்தனள். ஸுந்தரமான ஸமஸ்த அவயவங்களும் திரண்டுருண்ட கொங்கைகளும் அமைந்த ஓர் பெண்மணி, வெகுகாலமாகப் பிரிந்திருந்த தன் காதலனை மீளவும் அடைந்து ஆசைதீர அழுந்த ஆலிங்கனஞ் செய்வதுபோல், தப்பட்டையைத்தழுவிப்படுத்திருந்தனள். தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடைய ஓர் அங்கனை, ஏகாந்தத்தில் தனது ஆசைநாயகனை அவாவற அழுந்தக் கட்டியணைக்குங் காமுகிபோல், புல்லாங்குழலை அணைத்து

நித்ரித்துக்கொண்டிருந்தனள். நியமங்களையுடையவளும் நாட்யத்தில் தீர்க்தவளுமாகிய மற்றொருவநிதை எழுதந்திகளமைந்த வீணையைப்பிடித்து நித்ரைசெய்பவளாகிக் கணவனைக்கட்டியணைத்து நித்ரைபோகின்ற ஓர் காமினி போல் புலப்பட்டனள். மதம் பொருந்தின கண்களையுடைய ஓர்மடந்தையர்மணி, ஸ்வர்ணம்போல் ப்ரகாசிப்பவைகளும் மென்மை யமைந்து பருத்து மனத்திற்கினிப்பைக் கொடுப்பவைகளுமாகிய அங்கங்களால் மத்தளத்தைக் கெட்டியாகத் தழுவி நித்ரித்துக் கொண்டிருந்தனள். நுண்ணிய இடையுடையவளும் தோஷங்களொன்றுமின்றி அழகாயிருப்பவளுமாகிய ஓர் அங்கனை மத்யபானத்தினால் மதங்கொண்டு வாத்யம் வாசித்தமையால் இளைப்புற்றுப் பணவமென்னும் வாத்யத்தைப் புஜத்திற்கும் பார்ஶ்வத்திற்கும் இடையிலிருக்குமாறு கக்ஷத்தில் வைத்துக்கொண்டு நித்ரைசெய்தனள். மற்றோர் ஆடவள் ஓர் கையால் ஒரு டிண்டிமத்தையும் மற்றொருகையால் மற்றொன்றையும் அணைத்துப் படுத்துக்கொண்டு வயதுள்ள காதலனையும் புதல்வனையும் அணைத்துக்கொண்டிருக்கும் வநிதைபோல் ப்ரகாசித்தனள். தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடைய ஓர் இளம்பிடி ஆடம்பரமெனும் வாத்யத்தை இருகைகளாலும் கெட்டியாக நடுவில் அணைத்து மத்யபானஞ்செய்த மதத்தினால் மெய்ம்மறந்து நித்ரித்துக்கொண்டிருந்தனள். மற்றொருகாரிகை ஜலம்நிறைந்த கலசத்தைத் தரித்துத் தன்மேல் கவிழ்த்துக்கொண்டு குங்குமாதிரஸங்கள்கலந்த அந்நீரில் கொஞ்சம் நனைந்து நித்ரித்துக்கொண்டு வஸந்த ருதுவில் வாடாதிருக்கும் பொருட்டு நனைக்கப்படும் ஆஶ்சர்யமான புஷ்பங்களமைந்த பூமாலை போல் புலப்பட்டனள். ஓர் மங்கை பொற்கலசங்கள் போன்ற கொங்கைக ளிரண்டையும் கைகளால்

பிடித்துக்கொண்டு கடுநித்ரையால் மெய்ம்மறந்து படுத்து நித்ரித்துக்கொண் டிருந்தனள். தாமரைபோன்ற கண்களும் பூர்ணசந்த்ரன் போன்ற அழகிய முகமும் பொருந்தின ஓர் ஸுந்தரி மதத்தினல் மெய்ம்மறந்து அழகான பின்புறமுடைய மற்றொருமடந்தையை ஆலிங்கனஞ்செய்து நித்ரித்தனள். மற்றுஞ் சில உத்தம காந்தைகள் காமினிகள் தாம் விரும்பின காதலர்களைப்போல் நானுவித வாத்யங்களை அணைத்து அவற்றைத் தமது கொங்கைகளால் இறுக்கிக்கொண்டு நித்ரைசெய்தனர். அம்மடந்தையர்களுக்குள் ஏகாந்தத்தில் இடப்பட்ட ஓர் மேலான சயனத்தில் படுத்து ஸௌந்தர்யத்தின் மிகுதியால் திகழ்கின்ற மற்றொரு மடந்தையை (மந்தோதரியை) அவ்வானரன் கண்டனன். அப்பெண்மணி முத்துக்களும் ரத்னங்களும் இழைக்கப்பெற்ற பூஷணங்களை மிகுதியும் அணிந்திருந்தனள். அவ்வங்கனை தன் சரீரகாந்தியால் சிறந்த அம்மாளிகை முழுவதையும் அலங்கரிப்பவள் போல் புலப்பட்டனள். மேலும் அம்மங்கையர்மணி மஞ்சள் நிறம் அமைந்து ஸ்வர்ண வர்ண முடையவளாகி ப்ரகாசித்தனள். அவள் ராவணனுக்கு மிகுதியும் அன்பிற்கிடமாயிருப்பவள். அவ்வந்தப்புரம் அனைத்திற்கும் யஜமானியாயிருப்பவள். இங்ஙனம் அழகான உருவமுடையவளாகி அங்குச் சயனித்திருக்கும் ஸுந்தரியான மந்தோதரியை ஹனுமான் கண்டனன். மஹாபாஹுவாகிய வாயுகுமாரன் ஹனுமான் ஸமஸ்த ஆபரணங்களும் அணிந்துவிளங்குகின்ற அம்மந்தோதரியைக் கண்டு, அவளது அபூர்வ ஸௌந்தர்யத்தையும் யௌவனப் பெருக்கையும் கண்டமாத்ரத்திலேயே நன்கு விசாரித்துப் பாராமல் 'இவ்வங்கனையே ஸீதை' என்று ஊஹித்தனன். வானரயூதநாதனுகிய அந்த ஹனுமான் வெளியில்ஸந்தோஷம் மிகு

தியும் பெருகிவரப்பெற்று மனத்தில் மிகவும் ஆநந்தித்த னன். அவன் ஸந்தோஷத்தை அடக்கமுடியாமல் தோள்களைத் தட்டினன்; வாலை முத்தமிட்டுக் கொண்டனன்; மனக்களிப்புற்றனன்; ஆட்டமாடினன்; பாட்டுப்பாடினன்; இங்கும் அங்கும் உலாவினன்; அங்குள்ள ஸ்தம்பங்களின்மேல் ஏறினன்; அவற்றினின்று தரையில் குதித்தனன். இங்ஙனம் தனது வானர ஸ்வபாவத்தை வெளிக்காட்டிக்கொண்டு இந்தக் குரங்கு சேஷ்டைகளை யெல்லாஞ் செய்தனன். பத்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஹநுமான் மீளவும் அந்தப்புரத்தில் ஸீதையைத் தேடுதல்.

ஹநுமான் அப்பால் மந்தோதரியை ஸீதையென்று நினைத்த அவ்வநுசித புத்தியை விட்டு எப்பொழுதும் போல் மனங்குதிரப்பெற்றனன். அம்மஹாகபி ஸீதையைக் குறித்து மற்றொருவிதமாக ஆலோசித்துக்கொண்டு 'அந்தப் பதிவ்ரதையான ஸீதை ராமனைப் பிரிந்து இங்ஙனம் ஸுகமாக நித்ரைபோகமாட்டாள்; போஜனஞ் செய்யமாட்டாள்; அலங்காரமுஞ் செய்துகொள்ளமாட்டாள்; மத்யபானஞ் செய்யாள்; ராமனைக்காட்டிலும் மற்றொருவனைத் தேவேந்த்ரனையாயினுங் கைப்பற்றமாட்டாள். ஏனென்னில்—ராமனுக்கு நிகரானவன் மநுஷ்யர்களில் ஒருவனும் அகப்படானென்பது ஸித்தமே. தேவதைகளிலுங்கூட அப்படிப்பட்டவன் எவனும் இல்லை. ஆகையால் இவள் ஸீதை அன்று. வேறெவளோ ஒருத்தி' என்று நிச்சயித்து அங்கிருந்து பானசாலைக்குச் சென்று திரிந்தனன். அங்குச் சில யுவதிகள் ரதிக்ரீடைகள் செய்து இளைப்புற்றுப் படுத்திருந்தனர். மற்றுஞ் சிலர் பாட்டுகள்பாடி ஶ்ரமப்பட்டு நித்ரித்துக்கொண்டிருந்தனர். சிலர்

கடனஞ் செய்து இளைப்புற்று உட்கார்ந்திருந்தனர். மற்றுஞ் சிலர் மத்யபானஞ் செய்து மெய்ம்மறந்து நித்ரித்துக்கொண்டிருந்தனர். முரஜங்களையும் மத்தளங்களையும் பீடங்களையும் தலையணைகளாக வைத்துக்கொண்டு சில ஸுந்தரிகள் படுத்திருந்தனர். மற்றுஞ் சில மடந்தையர் மிகுதியுஞ் சிறந்த படுக்கையில் படுத்து நித்ரித்துக்கொண்டிருந்தனர். ஸமஸ்த ஆபரணங்களையும் அணிந்து, தமது ஸௌந்தர்யத்தையும் தமது காதலனாகிய ராவணனுடைய [1] ராமணியகத்தையும் வர்ணிக்குந் தன்மையுடையவராகிப் பாட்டுக்களின் பொருள்களை அமைந்திருக்குமாறு மொழிந்துகொண்டு தேசகாலங்களை அறிந்து அழகான உரைகளைப் பேசுகின்ற அனேகமாயிரம் பெண்மணிகளோடு பாஹ்ய ஸுரதங்களையும் பந்தாதிகளையும் அனுபவித்து, இளைப்புற்று நித்ரைசெய்கின்ற ராவணனை அவ்வானரயூதநாதன் கண்டனன். மஹாபுஜனும் ராக்ஷஸர் தலைவனுமாகிய அந்த ராவணன் அந்தப் பெண்மணிகளின் நடுவில், பெரிய தொழுவத்தில் ஆசிரையினிடையில் இருக்கும் காளைபோல் ப்ரகாசித்தனன். ராக்ஷஸேந்த்ரனாகிய அந்த ராவணன் அம்மடந்தையர்களால் சூழப்பட்டு மஹாரண்யத்தில் பெண்யானைகளால் சூழப்பட்ட மஹாகஜம்போல் புலப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனன். அந்த வானரஸிம்ஹன், மஹானுபாவனும் ராக்ஷஸர் தலைவனுமாகிய அந்த ராவணனது க்ருஹத்தில் ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் நிறைந்த பானபூமியைக் கண்டனன். அவன் அந்தப் பானபூமியில் மான்களுடையவும் எருமைக்கடாக்களுடையவும் பன்றிகளுடையவும் மாம்ஸங்கள் வேறுவேறு பிண்டங்களாக வைத்திருக்கக் கண்டனன். அந்த வானரவீரன் அகன்ற பொன் பாத்ரங்களில் மயில்களை

---

1 அழகையும்.

யும் கோழிகளையும் சேதஞ் செய்யாமல் அப்படியே பச னஞ்செய்து வைத்திருக்கும் மாம்ஸங்களையும் பாதி சாப் பிட்டு மிகுந்திருக்குஞ் சிலவற்றையும் கண்டனன். ஹனு மான் அவ்விடத்தில் தயிரும் ஸௌவர்ச்சல லவணமுஞ் சேர்த்து மணமிட்டுப் பசனஞ்செய்ய வைத்திருக்கும் பன்றி மாம்ஸங்களையும் முள்ளம் பன்றி மாம்ஸங்களையும் மான் மாம்ஸங்களையும் மயில் மாம்ஸங்களையும் கண்ட னன். அவன் பலவாருகப் பசனஞ் செய்யப்பட்ட மீன் குத்தியென்னும் பறவைகளின் மாம்ஸங்களையும் பாதி பக்ஷிக்கப்பட்டு மிகுந்திருக்கிற சகோர பக்ஷி மாம்ஸங் களையும் எருமைக்கடா மாம்ஸங்களையும் ஏகசல்யங்க ளென்னும் மத்ஸ்ய மாம்ஸங்களையும் கூடியவரையில் ஏற் றக் குறைவுகளின்றிப் பசனஞ் செய்யப்பட்ட ஆடு மாம் ஸங்களையும் நக்கத் தகுந்த தேன் முதலியவற்றையும் பல வகைப் பானக த்ரவ்யங்களையும் நானுவித போஜ்யபதார் த்தங்களையுங் கண்டனன். உப்பும் புளிப்பும் மிகுந்திருக்க வும் வெள்ளைக் கடுகுமணஞ் சேர்க்கவும் பெற்று ஷட்ர ஸங்களுங் கலந்து செய்யப்பட்ட பலவகைப் பக்ஷ்ய விசே ஷங்களையும் கழற்றி வைக்கப்பட்ட மிகுந்த விலையுள்ள ஹாரங்களையும் சிலம்புத் தண்டைகளையும் தோள்வளை களையும் மத்யபானஞ் செய்யும் பாத்ரங்களினின்று அப் புறம் எடுத்து வைக்கப்பட்ட பலவகைப் பழங்களையும் உடையதாகிப் புஷ்பங்கள் இறைக்கப் பெற்ற அந்தப் பா ன பூமியானது மிகுதியும் சோபையுடன் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்தப் பானபூமியில் ஆங்காங்கு மிகவுங் கெட்டியான ஸந்திபந்தங்களையுடைய சயனங் களுஞ் ஆஸனங்களும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவை ஸ்வர்ணமயங்களாகி மெருகிடப் பெற்றிருக்கையால் அந் தப் பானபூமி நெருப்பில்லாமலே பற்றிக்கொண்டு எரி

வதுபோல் புலப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. ஹநுமான் அவ்விடத்தில் பலவகை வஸ்துக்களால் செய்யப்பட்டவையாகையால் நாநாவித ரஸங்கள் அமைந்தவைகளும் மேலான ஸம்பார த்ரவ்யங்களைச் சேர்த்து மிகுதியும் நிபுணர்களான சமையற்காரர்களால் பக்வஞ் செய்யப்பட்டு ஸித்தமாகிப் பானபூமியில் வேறு வேறாக வைக்கப்பட்டிருப்பவைகளுமான நாநாவித மாம்ஸங்களையும் அம்ருத மதனஞ்செய்யும்பொழுது உண்டான தெளிந்த பலவகை மத்யங்களையும், அன்றியும் சர்க்கரையாற் செய்யப்பட்ட மத்யங்களையும் புஷ்பரஸங்களால் இயற்றின மத்யங்களையும் பழங்களின் சாறுகளால் செய்த மத்யங்களையும் ஆகிய இயற்கையான மத்யங்களையும் செயலால் தீர்ந்த மத்யங்களையும் வாஸனையின் பொருட்டுத் தூவின பலவகைக் கந்தப் பொடிகளையும் கண்டனன். இங்ஙனம் அந்தந்த மாம்ஸங்களும் மத்யங்களும் வேறு வேறாகக் கந்தப் பொடி இடப் பெற்றிருக்கையில், பலவாறாகத் தொடுக்கப்பட்டப் புஷ்பமாலைகளும் வெள்ளியாலும் ஸ்படிகங்களாலும் செய்யப்படட பலவகைப் பாத்ரங்களும் நிறைந்திருக்கையில், மேலும் பொன்னாற் செய்த வேறு பான பாத்ரங்களும் நாற்புறமும் ஆங்காங்கு நிறைந்திருக்கையில், அந்தப் பூமி முழுவதும் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. அவ்வானரவீரன் அப்பொழுது அவ்விடத்தில் வெள்ளிக் குடங்களிலும் பொற் குடங்களிலும் மிகுதியும் வைக்கப்பட்டிருக்கிற மேலான மத்யத்தைக் கண்டனன். அன்றியும் அவ்விடத்தில் பொன் பாத்ரங்களும் ரத்னங்களால் செய்த பாத்ரங்களும் வெள்ளிப் பாத்ரங்களும் எல்லாம் மத்யங்கள் நிறைந்திருக்கக் கண்டனன். மற்றும் அவன் ஓரிடத்தில் பாதியும் பருகி மிகுந்த மத்யங்களையுடைய பாத்ரங்களையும் மற்றோரிடத்தில் மத்யம்

முழுமையும் பானஞ் செய்யப்பட்டுச் சூன்யமாயிருக்கும் பாத்ரங்களையும், மற்றோரிடத்தில் சிறிதும் பருகப்படாமல் அப்படியே யிருக்கும் பாத்ரங்களையும் கண்டனன். அந்த ஹனுமான் ஓரிடத்தில் பலவகைப் பக்ஷ்யங்களையும், மற்றோரிடத்தில் 'இது இவருடையது, அது அவருடையது' என்று வேறுவேறாக வைக்கப்பட்ட மதயங்களையும், ஓரிடத்தில் புஜித்து மிகுந்திருக்கிற அன்னங்களையும் வேறோரிடத்தில் பானபாத்ரங்கள் உடைந்தும் குடங்கள் தாறுமாறாகக் கலைந்து மிருக்கையால் அறுந்த பூமாலைகளுடன் கலந்திருக்கிற ஜலங்களையும் பழங்களையும், மற்றும் பலவகைப்பட்டு நிர்மலமாயிருக்கும் ஸ்த்ரீகளின் படுக்கைகளையும், ஒருவரை அணைத்துக் கொண்டு நித்ரை செய்கின்ற சிறந்த மடந்தையர் சிலரையும், மற்றும் ஒருத்தி நித்ரித்துக் கொண்டிருக்கையில் தூக்கமயக்கத்தினால் தெரியாமல் அவளது வஸ்த்ரத்தை இழுத்து உடுத்துக்கொண்டு நித்ரை போகின்ற சில மாதர்களையும் பார்த்துக்கொண்டே ஸஞ்சரித்தனன். அந்தப் பெண்களின் மூச்சுக்காற்று வீசுகையில், அவரது மேனியிலிருக்கும் நானாவித வஸ்த்ரங்களும் புஷ்ப மாலைகளும் மந்தமாருதத்தினால் அசைக்கப்பட்டவை போல் மெல்ல மெல்ல அசைந்துகொண்டிருந்தன. அங்குக் குளிர்ந்த சந்தனத்தினுடையவும் இனிய மத்ய ரஸத்தினுடையவும் பலவகைப் பூமாலைகளுடையவும் க்ருஹங்களுக்கு வாஸனை யேற்றும் பொருட்டு இடப்பட்ட பலவகைத் தூபங்களுடையவும் நானாவித ரஸங்களுடையவும் ஸ்னானத்திற்குரிய சந்தனங்களுடையவும் தலைமயிர்களுக்கு வாஸனை யேற்றுந் தூபங்களுடையவும் பலவாறான அந்தந்த வாஸனைகளைக் கொள்ளைகொண்டு காற்றுப் பலவாறாக வீசிக்கொண்டிருந்தது. அத

ணல் கமகமவென்று க்ராணேந்த்ரியத்திற்கு மிகுதியும் த்ருப்தியை விளைக்கவல்ல நற்கந்தமானது அந்தப் புஷ்பகவிமானம் முழுமையும் வ்யாபித்திருந்தது. அந்த ராக்ஷஸாலயத்தில் சில மடந்தையர் பச்சிலை நிறமுடையவர்களும் மற்றுஞ் சிலர் வெண்மை நிறமுடையவர்களும் மற்றுஞ் சிலர் பொன் வர்ணமுடையவர்களுமாகிப் படுத்து நித்ரித்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் ஆசைதீர மன்மதக்ரீடைகளை நடத்தி இளைப்புற்று நித்ரைக்கு உட்பட்டிருந்தும் அவரது உருவம் ராத்ரி வேளையில் முகுளித்திருக்கும் தாமரைக் கொடிகளின் உருவம்போல் அழகாயிருந்தது. மிகுதியும் தேஜஸ்ஸுடன் ப்ரகாசிக்கின்ற அக்கபிகுஞ்சரன் இங்ஙனஞ் சிறிதும் விடாமல் ராவணனது அந்தப்புரம் முழுவதும் பார்த்தனன். அன்றி ஸீதையை மாத்ரங் காணவில்லை. அம்மஹாகபி அப்பொழுது அந்த ஸ்த்ரீகளை அங்ஙனம் பார்த்துக் கொண்டிருந்து, உடனே பரஸ்த்ரீகளைப் பார்ப்பதனால் தர்மலோபம் நேரிடுமே யென்னும் பயத்தினால் பார்க்கக்கூடுமோ கூடாதோ என்று சங்கித்தவனாகித் தனக்குள் தான் 'இங்ஙனம் பெரு நித்ரையில் ஆழ்ந்து மெய்ம் மறந்து பரஸ்த்ரீகள் படுத்திருக்கையில் அவர்களைக் கண்டனன். இது எனக்கு மிகுதியும் தர்மலோபத்தை விளைக்குமே. நான் ஒருக்காலும் பரஸ்த்ரீகளைப் பார்க்கவேண்டுமென்று அவர்மேல் கண் வைத்ததில்லையன்றோ! அப்படியிருந்தும் நான், பிறனால் கைப்பற்றப்பட்ட பெண்டிர்களைக் கண்டனனே! இது யுக்தமாகுமா!' என்று மிகுதியுஞ் சிந்தித்தனன். அந்த ஹநுமானுடைய மனது மிகவும் கம்பீரமானது. அது எப்பொழுதும் எந்த மாறுதலும் பெறாமல் நியமத்துடன் ஒரே ரீதியாயிருக்கும். ஆகையால் அவனுக்கு அதில் செய்யவேண்டுவ தின்னதென்று

நிச்சயித்துக் கொள்ளும்படியான வேறொரு ஆலோசனை உண்டாயிற்று. இந்தப் புருஷர்கள் மற்றெவரும் வர மாட்டார்களென்னும் நம்பிக்கையால் மனம் போன படி வெட்கமின்றிப் படுத்து நித்ரை செய்கின்ற ராவண பார்யைகள் அனைவரையும் கண்டனன். ஆயினும் என் மனது சிறிதும் அவரிடத்தில் மன்மத விகாரம் உண்டா கப் பெறவில்லையன்றோ? ஆகையால் எனக்கு எந்தத்தோ ஷமும் நேரிடாது. சுபஞ் செய்வதற்காவது அசுபஞ்செய் வதற்காவது இந்த்ரியங்கள் தொடங்குவதற்கு மனதே முக்யகாரணம். எந்த இந்த்ரியம் சலிப்பதற்கும் மூலகார ணம் மனதே என் மனதோ அங்ஙனஞ் சலியாமல் மிகு தியும் நிலையுற்றதாகவே இருக்கின்றது. எனக்கு ஸ்த்ரீ களை விட்டு மற்றோரிடத்தில் ஸீதையைக் கண்டு பிடிப் பது ஸாத்யமன்று. தேடவேண்டி வரும்பொழுது ஸ்த்ரீ களின் இடையிலேயே ஸ்த்ரீ அகப்படுவாளன்றிப் புரு ஷர்களின் இடையில் அகப்படாளல்லவா? எந்த ஜந்து எந்த ஜாதியில் சேர்ந்ததோ அந்த ஜாதியிலேயே அந்த ஜந்துவைத்தேடவேண்டும். ஆகையால் ஒரு ஸ்த்ரீ அகப்ப டாது போவாளாயின் அந்த ஜாதீயர்களாகிய ஸ்த்ரீகளி டத்திலேயே தேடவேண்டுமன்றிப் பெண்மான்களில் தே டிப்பிடிப்பது ஸாத்யமன்றல்லவா? ஆகையால் நான் பரி சுத்தமான ஹ்ருதயத்துடன் ராவணனது அந்தப்புரம் முழுமையும் இங்ஙனம் தேடிப்பார்த்தனன். ஸீதை என் னவோ புலப்படவில்லை' என்று சிந்தித்தனன். வீர்யசாலி யாகிய அந்த ஹனுமான் தேவகன்னிகைகளையும் கந் தர்வகன்னிகைகளையும் நாககன்னிகைகளையுங் கண்டா னன்றி, ஸீதையை மாத்ரம் காணவில்லை. அப்பொழுது அவ்வீரன் ஸீதையைக்காணமல் சிறந்த மடந்தையர்க ளாகிய மற்றவரைப் பார்த்து, உடனே பின்திரும்பித்

தனக்குள் இங்ஙனம் ஆலோசனை செய்யத்தொடங்கினன். ஸ்ரீமானுகிய அந்த ஹநுமான் மீளவும் மிகுந்த ப்ரயத்னங்களைக் கைக்கொண்டு அந்தப் பானபூமியை விட்டு ராவணனது அந்தப் புரத்தில் தேடமுயன்றனன்.
பதினொன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஹநுமான் ஸீதை அகப்படாமையால் பல வாறு சிந்தித்து மீளவும் அந்தப்புரத்தில் தேடுதல்.

அந்த ஹநுமான் ஸீதையைக் காணவேண்டுமென்னும் விருப்பத்துடன் ராவணக்ருஹத்தின் இடையிலிருக்கும் கொடிமாடங்களிலும் சித்ர க்ருஹங்களிலும் ராத்ரி காலங்களில் வஸிக்கும் க்ருஹங்களிலும் முழுமையும் தேடியும் கண்களுக்கினியளாகிய ஸீதையைக் காணவில்லை. அவ்வானர மஹாவீரன் அங்ஙனம் எவ்வளவு தேடியும் ராமனது ப்ரிய பத்னியாகிய ஸீதையைக்காணுமல் தனக்குள் 'நான் எவ்வளவு தேடிக்கொண்டிருப்பினும் ஸீதை அகப்படாதிருக்கின்றனளே. ஆகையால் ஸீதை நிச்சயமாக மரணம் அடைந்திருப்பாள். ஜனகராஜன் புதல்வியாகிய ஸீதை பாதிவ்ரத்யமென்னும் சிறந்த பூஜ்யமார்க்கத்தில் எப்பொழுதும் தவருதிருப்பவள். ஆகையால் தன்னை ராக்ஷஸேஸ்வரனுகிய ராவணன் எவ்வளவு நிர்ப்பந்தித்தபோதிலும், தன் பாதிவ்ரத்யத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதிலேயே முயற்சியுடையவளாகி அவனுக்குட்படாமலே இருப்பாள். அதனால், அவன் அதி துஷ்ட கார்யங்களையும் முன்பின் பாராமல் செய்பவனுகையால், பாபமென்று நினையாமல் அப்பெண்மணியைப் பிடித்துக் கொன்றிருப்பான். ஜனகராஜன் புதல்வியாகிய அந்த ஸீதை, எற்றக்குறைவான அவயவங்களும் விகாரவேஷ

ங்களும் அமைந்து சிறிதுங் காந்தியில்லாமல் பெருப்பெரிய வாத்யங்களும் விகாரமான பெரியகண்களும் உடைய ராவணனது பெண்களைப்பார்த்துப் பயந்து ப்ராணனை விட்டிருக்கக்கூடும். ஸீதையைக் காணுமல், பகைவன்மேல் பாக்ரமத்தை நிறைவேற்றுமல், வானரர்களும் நானும் வெகுகாலம் திரிவதனுல் கடத்திவிட்டேமாகையால் இப்பொழுது ஸுக்ரீவனிடம்போக எனக்குச் சிறிதும் ஸாத்யமில்லை. அங்ஙனம் போவேனுயின், அவன் பலிஷ்டனும் மிகக்கொடிய தண்டனை செய்பவனுமாகையால் என் ப்ராணன்கள் தக்கா. ராவணனது அந்தப்புரம் முழுவதும் தேடிப்பார்த்தனன். ராவணனது பார்யைகளெல்லோரையும் பார்த்தனன். ஸீதையைமாத்ரங் காணப்பெற்றிலேன். என் ப்ரயாஸமெல்லாம் வீணுய்விட்டது. ஸீதையைக்காணுமல் நான் அவ்விடம்போகையில்,என்னைப்பார்த்து அங்கதன் முதலிய வானரர்கள் ஒன்றுகச்சேர்ந்து என் வினவுவார்கள்? அடா! நீ வீரன். அங்குப்போய் என்னென்னசெய்தனை? எமக்கு அதை மொழிவாயாக’ என்று வினவுவார்களே. அப்பொழுது அவர்கள் வினவுகையில் அந்த ஸீதையைக்காணுமலே அவர்க்கு என்னென்று மறுமொழி கூறுவேன்? அவரிடம்போகாமல் இங்கேயே பொழுதுபோக்குவேனுயின், நான் வரவேண்டிய காலம் வரையில் காத்திருந்து, அவர்கள் அது கடக்கையில் எப்படியாயினும் ப்ராயோபவேசஞ்செய்வார்கள். எனது நடந்த வ்ருத்தாந்தங்களைப் புகழ்ந்துசொல்லும் வ்ருத்தனுகிய ஜாம்பவானும், அதற்கு உத்ஸாஹப்படுத்தின அங்கதனும் அதைக் கேட்கவந்த மற்றை வானரர்களும் ஸமுத்ரத்தின் அக்கரைக்குத் தாண்டிப்போய் வந்திருக்கிற என்னைக்குறித்து, என்னென்ன நிந்திக்கமாட்டார்கள்? அழிவில்லாத உத்ஸாஹமே ஸம்பத்திற்கு மூலம்.

உத்ஸாஹமே பரமஸுகத்தை விளைவிப்பது. எனென்னில்-உத்ஸாஹமே எப்பொழுதும் ஸமஸ்த கார்யங்களையும் நடத்துவது. ஆகையால் அது இல்லாமல் ஒருகார்யமும் நடக்காது. ப்ராணி எந்தெந்தக்கார்யஞ் செய்யுமோ, அதையெல்லாம் உத்ஸாஹமே பயன்படச்செய்கின்றது. ஆகையால் நானும் அந்த உத்ஸாஹத்தை அவலம்பித்து அதன்மூலமாக ஸீதையைத் தேடும்பொருட்டுச் சிறந்த ப்ரயத்னங்களைச் செய்கின்றனன். நான், ராவணன் பரிபாலித்துவருகிற லங்கையிலுள்ள ப்ரதேசங்களையெல்லாம் மீளவும் தேடுகின்றனன். பானசாலையெல்லாத் தேடியாய்விட்டது. புஷ்பக்ருஹங்களிலும் தேடிப்பார்த்தாயிற்று. சித்ரசாலைகளிலும் ஆராய்ந்தனன். க்ரீடாக்ருஹங்களிலும் வீட்டின் பின்புறத்திலுள்ள தோட்டங்களின் நடுவீதிகளிலும் விமானங்களிலும் எல்லா இடங்களிலும் பலவாறு தேடிப்பார்த்தனன். ஆயினும் மீளவும் தேடிப்பார்க்கிறேன்' என்று ஆலோசித்தனன். அவன் இங்ஙனம் ஆலோசித்து மறுபடியும் பூமிக்ருஹங்களிலும் நாற்சந்திவீதிகள் கலக்கும் மார்க்கங்களில் நிர்மிக்கப்பட்ட க்ருஹங்களிலும் தேடத்தொடங்கினன். அம்மஹாகபி முதலில் அடிக்கடி உயர்ந்த இடங்களில் ஏறிக்கொண்டு கீழ் இறங்குவதும் நின்றுபார்ப்பதும் உடனே அப்புறம் நடப்பதும் வாசற்கதவுகளைத் திறப்பதும் சாத்துவதும் க்ருஹங்களுக்குள் நுழைவதும் வெளிப்புறப்படுவதும் ஆகிய பல செயல்களைச்செய்து எல்லாவிடங்களிலும் ஸீதையைத்தேடிக்கொண்டு திரிந்தனன். ராவணனது அந்தப்புரத்தில்நாலங்குலப்ரதேசமும் ஹநுமான் தேடிப்பாராதது இல்லை. கோட்டைகளின் இடையிலுள்ள வீதிகளிலும் சைத்ய வ்ருக்ஷங்களின் அடித்திண்ணைகளிலும் நடைவர்விகளிலும் புஷ்கரிணிகளிலும் ஆகிய

எல்லா இடத்திலும் அவ்வானரவீரன் தேடினன். அவ்வி டத்தில் ஹனுமான் நானுவித விகார உருவத்துடன் தோ ற்றுகிற ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகளைக் கண்டானேயன்றி ஸீதை யைக்காணவில்லை. ஹனுமான் அவ்விடத்தில் ஸௌந்தர் யத்தினுல் உலகமெங்கும் நிகரின்றி அழகாயிருக்கும் வித்யாதர ஸ்த்ரீகளைக் கண்டானேயன்றி ராமனுக்கு ஸந்தோஷத்தை விளைக்கும் ஸீதையைமாத்ரம் காண வில்லை. ஹனுமான் அவ்விடத்தில் பருத்த ஜகனமுடை யவர்களும் பூர்ணசந்த்ரன்போன்ற அழகிய முகமுடைய வர்களுமாகிய நாககன்னிகைகளைக் கண்டானன்றி நுண் ணிய இடையுடைய ஸீதையைமாத்ரங் காணவில்லை. ஹ னுமான் அவ்விடத்தில், ராக்ஷஸேஸ்வரனுகிய ராவண னுல் கொண்டுவந்து சிறையில் வைக்கப்பட்ட நாககன்னி கைகளைக் கண்டானன்றி ஜனகராஜன் புதல்வியாகிய ஸீதையைமாத்ரங் காணவில்லை. மஹாபாஹுவும் சிறந்த மதியுடையவனும் வாயுகுமாரனுமாகிய ஹனுமான் அந்த ஸீதையைக் காணுமல் இதர ஸ்த்ரீகளை மாத்ரம் பார்த் துக்கொண்டு அடிக்கடி வருத்தமுற்றிருந்தனன். வாயு குமாரனுகிய அந்த ஹனுமான், வானரஸ்ரேஷ்டர்களான அங்கதாதிகளின் ப்ரயத்னமும் தான் ஸமுத்ரந்தாண்டி வந்ததும் வீணுனதைக்கண்டு மீளவும் சிந்தையிலாழ்ந் தனன். வாயுஸூனுவாகிய அந்த ஹனுமான் அப்புஷ் பகவிமானத்தினின்று இறங்கி மனத்தில் வருத்தம் மிகப் பெற்றுத் தனக்குள் இங்ஙனஞ் சிந்திக்கத்தொடங்கி னன். பன்னிரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஹநுமான் ஸீதையை அசோகவனத்தில் தேடத்தொடங்கித் தேவதா நமஸ்காரஞ் செய்தல.

வானரர்தலைவனாகிய அந்த ஹநுமான் விமானத்தினின்று கோட்டைக்குக் கிளம்பி மேகத்தில் விளங்கும் மின்னல்போல் மிகுந்த வேகங்கொண்டனன். ஹநுமான் அங்ஙனம் ராவணக்ருஹத்தினின்று கோட்டைக்குவந்து ஜனகராஜன் புதல்வியாகிய ஸீதையைக்காணுமல் தனக்குள் தான் 'நான், ராமனுக்கு ப்ரியஞ்செய்ய வேண்டுமென்று லங்கைமுழுவதும் பலவாறு தேடிப்பார்த்தனன். ஆயினும் ஸர்வாங்க ஸுந்தரியாகிய ஸீதாதேவி எனக்கு அகப்படவில்லையே! நான் குட்டைகளிலும் குளங்களிலும் தாமரையோடைகளிலும் சிற்றாறுகளிலும் பெரிய நதிகளிலும் ஜலப்ராயமான அரண்ய மத்யங்களிலும் புகமுடியாத பர்வதங்களிலும் அடிக்கடி தேடிப்பார்த்தேன். இங்குள்ள பூமியெல்லாம் திரிந்து திரிந்து தேடிப்பார்த்தேன். ஆனல் ஸீதைமாத்ரம் அகப்படவில்லை. க்ருத்ரராஜனாகிய ஸம்பாதி இங்கு ராவணக்ருஹத்தில் ஸீதை இருக்கிறுளென்று சொல்லினன். எவ்வளவு தேடிப்பார்க்கிலும் அப்பெண்மணி எனக்கு இங்கு அகப்படவில்லையே! மிகவும் மஹநீயமாகிய விதேஹதேசத்தில், அதிலும் ஸதாசாரநிஷ்டர்களான ஸத்புருஷர்கள் வஸிக்கும் மிதிலாநகரத்தில் மிகுதியும் கர்மயோகநிஷ்டரென்று ப்ரஸித்திபெற்ற ஜனகராஜன் புதல்வியாகி அயோனிஜையான ஸீதாதேவியுங்கூடத் தன் சீலந்தவறித் துஷ்ட சரித்ரனாகிய ராவணனுடன் ஸ்நேஹஞ்செய்வாளா? எள்ளளவுஞ் செய்யமாட்டாள். அந்த ராக்ஷஸன் ஸீதையை எடுத்துக்கொண்டு மிக்க வேகத்துடன் கிளம்பிப் போகும்பொழுது ராமபாணங்களை நினைத்துக்கொ

ண்டு பயப்பட்டு விலவிலத்துப்போகையில் கைகள் தழ தழத்துத் தவறி அந்த மார்க்கமத்யத்தில் ஸீதை கீழே விழுந்திருப்பாளோ என்னவோ? அப்படி இல்லையாயின், அவன் ஸித்தர்கள் ஸஞ்சரிக்கும்படியான ஆகாசமார்க் கத்தில் ஸீதையைக் கொண்டுபோகையில், அம்மஹாநு பாவை, ஸமுத்ரத்தைக்கண்டு மனந் தத்தளிக்கப்பெற் றுத் திடந்தப்பி அதில் வீழ்ந்திருப்பாளென்று எனக் குத் தோற்றுகின்றது. ராவணன் ஸீதையைக் கீழ்விழா தபடி தன் புஜங்களால் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு போகையில் ,அக்கண்ணழகி அம்மஹாநுபாவை, அவ னுடைய துடைகளின் வேகத்தையும் புஜங்களின் நெருக் கத்தையும் பொறுக்கமுடியாமல் நலுங்கி ப்ராணனை இழந்திருக்கலாமென்று யான் நினைக்கின்றேன். ராவ ணன் ஸமுத்ரத்திற்கருகில் ஆகாயத்தில் போய்க்கொண் டிருக்கையில், ஜனகராஜன்புதல்வி துடித்து ஸமுத்ரத் தில் வீழ்ந்திருக்கலாம். ராவணன் துஷ்டனுகையால் தன்னை அங்கீகரியாமைக்குக் கோபித்து, ஸஹாயஞ் செய்யப் பந்துக்கள் இல்லாமல் திக்கற்றுத் தயைக்கிட மான அப்பெண்மணியைப் பிடித்துப் பக்ஷித்திருப்பான். அப்படியில்லையாயின் ராக்ஷஸராஜனுகிய ராவணனது பார்யைகள் ஸீதையைக்கண்டு சக்களத்தித்தனத்தினுல் கொடிய மனமுடையவராகி, எந்தக் கொடுமையும் அறி யாதவளும் கருநெய்தலை நிகர்த்த கண்களையுடையவளு மாகிய அந்த ஸீதையைப்பிடித்துப் பக்ஷித்திருப்பார்க ளோ? மன இரக்கம் விளைக்கின்ற அந்த வைதேஹி [பரி பூர்ண சந்த்ரன்போல் விளங்குவதும் தாமரையிதழ்போ ன்ற கண்களுடையதுமாகிய ராமனது முகத்தை த்யா னித்துக்கொண்டு விரஹவேதனையால் ப்ராணன்களைத் துறந்தனளோ? ஸீதை, 'ஐயோ! ராமா! லக்ஷ்மணு!'

என்றும், 'ஆ! அயோத்யே' என்றும் பலதடவை புலம்பித் தன்னைக் காக்குந் திசைகாணுமல் வருந்திச் சரீரத்தை விட்டிருப்பாள்! ஒருக்கால் ஸீதை ராவணனது க்ருஹத்தில் பூமிக்ருஹம் முதலிய ஏதோ ஓரிடத்தில் மறைக்கப்பட்டுக், கூண்டில் அடைக்கப்பட்ட பெண்கிளி போல், இனிய குரலுடன் ஸந்தேஹமின்றி அடிக்கடி கதறிக்கொண்டிருப்பாள். அயோனிஜையாகப் பிறந்து ஸீதையென்னும் பேர்பெற்றுக் கர்மயோக நிஷ்டராகிய ஜனகமன்னவனுக்குப் புதல்வியாகி, மூன்றுலோகங்களிலும் எதிரில்லாத வீரனும் மஹா ஸுந்தரனும் மஹானுபாவனுமாகிய ராமனுடைய பத்னியாகிய அந்தப் பதிவ்ரதை, அழகிய இடையுடைய அம்மாதுசிரோமணி, கருநெய்தலின் இதழ்போன்ற கண்களையுடைய அந்தஸீதை ராவணன் எவ்வளவு நிர்ப்பந்தஞ் செய்யினும் அவனுக்கு உட்படுவாளா? உட்படமாட்டாள். 'இந்தச் சிந்தை எதுக்கு? போய் நடந்த வ்ருத்தாந்தத்தை மொழியலாகாதா?' என்னில், - ராமன் தன் பார்யையிடத்தில் மிகுந்த காதலுடையவன். ஆகையால் ஸீதை ரஹஸ்யமான இடத்தில் மறைக்கப்பட்டுப் புலப்படாதிருக்கின்றனளோ, அல்லது ஸமுத்ரத்தில் விழுந்தாவது மற்றும் எதனுலாவது ப்ராணன்களை இழந்தனளோ? அல்லது ராமனைப் பிரிந்திருக்கப்பொறுமல் தானே மரணம் அடைந்தனளோ? இவற்றில் நடந்ததை எதையும் ராமனுக்குத் தெரிவிப்பது யுக்தமன்று. ஸீதை அகப்படவில்லையென்று சொல்வேனுயின், ராமன் ப்ராணன்களை விடுவான். அப்பொழுது எனக்குத் தோஷம் வரும். 'சொல்லாதிருப்பேனுயின், ஸ்வாமியை வஞ்சித்ததாகும். அப்பொழுதும் தோஷம் நேரிடும். இனிச் செய்யவேண்டுவது எப்படி? எனக்கு இரண்டும் ஒன்றோடொன்று விருத்தமாகத் தோற்றுகின்றது'

என்று ஆலோசித்தனன். ராமனுக்கு ஸீதையின் ஸங்க திபை அறிவிக்குங் கார்யம் இங்ஙனம் விருத்தமாயிருக் கையில் 'இனி இப்பொழுது செய்யப்படுவதென்? எது கார்யஸாதகம்?" என்று இந்த இரண்டு பக்ஷங்களையுங் குறித்து ஹநுமான் மீளவும் ஆலோசிக்கத்தொடங்கித் தனக்குள் 'நான் ஸீதையைக் காணுமல் இங்கிருந்து வா னரேந்த்ரனுகிய ஸுக்ரீவனது நகரமான கிஷ்கிந்தைக் குப் போவேனுயின், அதன்மேல் எனக்கு விளையும் ப்ர யோஜனம் யாது? யாதும் இல்லை. ஸீதையைப் பாராம லே போவேனுயின் நான் இப்பொழுது ஸமுத்ரத்தைக் கடந்ததும் லங்கையுள் ப்ரவேசித்ததும் ராக்ஷஸர்களைக் கண்டதும் ஆகிய இவையெல்லாம் வீணேயாகும். நான் ஸீதையைப் பாராமல் கிஷ்கிந்தையுள் புகுவேனுயின், என் னைப்பார்த்து ஸுக்ரீவன் என்னென்பானே! வானரர் கள் எல்லோரும் சேர்ந்து என்னை என்னென்பர்களோ! தசரதகுமாரர்களாகிய அந்த ராமலக்ஷ்மணர்கள் என்னை என்சொல்வார்களோ! நான் அவ்விடஞ்சென்று காகுத் ஸ்தராமனைக் கண்டு 'நான் ஸீதையைப் பார்க்கவில்லை' என்று மிகுதியும் அப்ரியமான இந்த வ்ருத்தாந்தத்தை மொழிவேனுயின், அதன்மேல் அவன் ப்ராணன்களை விடு வான். ஸீதையைக்குறித்துச் செவிகளுக்குக் கடுவும், பயங்கரமும் க்ரூரமும் அஸஹ்யமும் இந்த்ரியங்களைத் தபி க்கச்செய்வதுமாகிய இந்தக்கொடிய வ்ருத்தாந்தத்தைக் கேட்டு அந்த ராமன் ப்ராணன்களோடு இருக்கமாட்டா ன். அந்த ராமன் அங்ஙனம் கஷ்டம்அடைந்து மனத்தில் மரணம் அடைவதாக நிச்சயித்திருப்பதைக் கண்டு, அவ னிடத்தில் மிகுதியும் ப்ரீதியுடைய மேதாவியாகிய அந்த லக்ஷ்மணனும் பிழைத்திருக்க மாட்டான். தனது அண் ணனும் தம்பியுமாகிய ராமலக்ஷ்மணர்கள் இருவரும்

மரணம் அடைந்ததைக்கேட்டுப் பரதனும் மரணம் அடைவது நிச்சயம். பரதன் மரணம் அடைவதைக் கண்டு சத்ருக்னனும் ப்ராணன்களோடிருக்கமாட்டான். புத்ரர்கள் எல்லோரும் மரணம் அடைவதைக் கண்டு தாய்மார்களாகிய கௌஸல்யை ஸுமித்ரை கைகேயிகளும் ப்ராணன்களை வைத்துக்கொண்டிருக்க மாட்டார்கள். இதற்கு ஸந்தேஹமே இல்லை. ராமன் அங்ஙனம் மரணம் அடைந்ததைக் கண்டவுடனே வானரர் தலைவனுகிய ஸுக்ரீவன் க்ருதஜ்ஞனுகையால் ராமன் தனக்குச்செய்த உபகாரத்தை நினைத்து ஸத்யஸந்தனுகையால் ராமனுக்கு ஸீதையைக்கொண்டு வந்து கொடுப்பதாகச்செய்த ப்ரதிஜ்ஞை பொய்யானதற்குப் பரிதபித்து ப்ராணன்களை விடுவான். பர்த்தா மரணம் அடைகையில் அந்த வருத்தத்தினுல் பிடிக்கப்பட்டு மனத்தில் பரிதாபமுற்று வேதனை மிகப்பெற்றுத் தீனையாகி மனக்களிப்பற்று மனஇரக்கத்திற்கிடமாகி ருமையும் ப்ராணன்களை விடுவாள். தாரை, வாலி மரணம் அடைந்ததற்கே துக்கத்தினுல் நலுங்கிச் சோகத்தினுல் இளைத்து ப்ராணன்களை மாத்ரம் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிருள். இனி ராஜனுகிய ஸுக்ரீவனும் மரணம் அடைவானுயின், துக்கத்தைப் பொறுக்கமுடியாமல் தானும் ப்ராணன்களை விடுவாள். குமாரன் அங்கதனும் தாய்தந்தைகளின் மாணத்தையும் ஸுக்ரீவனுடைய ஆபத்தையும் கண்டு ப்ராணன்களை எங்ஙனம் வைத்துக்கொண்டிருப்பான்? வானரர்கள் அனைவரும் தமக்கு அதிபதியான ஸுக்ரீவன் மரணம் அடைந்த துக்கத்தினுல் மிகவும் வருந்தி உள்ளங்கைகளாலும் முட்டிகளாலும் தம் தலைகளில் புடைத்துக்கொள்வார்கள். பெரும் புகழனுகிய கபிராஜ ஸுக்ரீவன் வானரர்களெல்லோரையும் குளிர்ந்த உரைகளா

ஹும் வேண்டினவற்றை யெல்லாங் கொடுப்பதினுலும் எழுந்தெதிர் கொள்வது முதலியவற்ருல் கௌரவிப்பதினுலும் மிகுதியும் ஆதரித்துக்கொண்டு போருமவன். ஆகையால் இப்படிப்பட்ட மன்னவன் மாணம் அடைகையில் வானரர்களெல்லோரும் துக்கத்தைப் பொறுக்க முடியாமல் ப்ராணனை இழப்பார்கள். இனி, வானரோத்தமர்கள் அரண்யங்களிலாவது பர்வதங்களிலாவது க்ருஹம் முதலிய மறைவான இடங்களிலாவது ஒன்றுகூடி லீலாஸங்களை அனுபவிக்க மாட்டார்கள். தமது பர்த்தாவாகிய ஸுக்ரீவன் மாணம் அடைந்த துக்கத்தினுல் பீடிக்கப்பட்டுப் புத்ரர்களோடும் பார்யைகளோடும் மந்த்ரிகளோடும் கூடி மேடுபள்ளமான இடங்களிற் சேர்ந்து பர்வத சிகாங்களினின்று வீழ்ந்து ப்ராணன்களை விடுவார்கள். இனி வானரர்கள் விஷத்தைப் பருகியோ, உரிபோட்டுக் கொண்டோ, அக்னி ப்ரவேசஞ் செய்தோ, ப்ராயோபவேசம் இருந்தோ, ஆயுதங்களால் அடித்துக் கொண்டோ, ப்ராணன்களை விடுவார்கள். நான் போனவுடனே கிஷ்கிந்தையில் எங்குப் பார்த்தபோதிலும் பயங்கரமான அழுகையும் இக்ஷ்வாகு வம்சத்திற்கு நாசமும் வானரகுலத்திற்கு விநாசமும் நேருமென்று தோற்றுகிறது. நான் இப்படிப்பட்ட அனர்த்தத்தை விளைப்பவனுவேனுகையால் இங்கிருந்து கிஷ்கிந்தைக்குப் போகவே மாட்டேன். ஸீதையைக் காணுமல் ஸுக்ரீவனைக்காண்பது என்னுல் ஸாத்யமன்று. நான் அங்குப் போகாமல் இங்கேயே இருப்பேனுயின், தர்மஸ்வபாவர்களும் மஹாரதர்களுமாகிய ராமலக்ஷ்மணர்கள், ஸீதையைக் கண்டு நான் வருவேனென்னும் ஆசையால் ப்ராணன்களை வைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். நல்ல மனமுடைய வானரர்களும் அங்ஙனமே ப்ராணன்களை விடா

திருப்பார்கள். நான் ஸீதையைக் காணுதிருப்பேனுயின் கையில் அகப்பட்டதையும் வாயில் விழுவதையும் புஜித்துக்கொண்டு செடியடியில் வாஸஞ்செய்பவனுகி நியமங்களைக் கைப்பற்றி வானப்ரஸ்தனுய் விடுகிறேன். அப்படியில்லையாயின், காய் கிழங்குகளும் ஜலமும் வெகுவாயிருக்கப் பெற்ற இந்த ஸமுத்ர ஸமீபத்திலுள்ள ஜல ப்ராயமான இடத்தில் சிதையை ஏற்படுத்திக்கொண்டு அரணிக்கட்டையினின்றுண்டாகி எரிகின்ற அக்னியில் குதித்து ப்ராணன்களை விட்டுவிடுகிறேன். அப்படி இல்லையாயின், நான் ப்ராயோபவேசஞ் செய்து எதையும் உட்கொள்ளாதிருந்து என் தேஹத்தினின்று ஆத்மாவை வெளிப்படச் செய்கையில், உடனே என் கலேபரத்தைச் (சரீரத்தைக்) காக்கைகளும் புலி முதலிய க்ரூரஜந்துக்களும் பக்ஷிக்குமாக. இங்ஙனம் ஆத்மத்யாகஞ்செய்வது தோஷமன்று. இவ்விதமாக ப்ரயோபவேசத்தினுல் ப்ராணன்களை விடுவது மஹர்ஷிகளால் புகழப்பட்ட மார்க்கமென்று எனக்குத் தோற்றுகிறது. ஸீதையைக்காணேனுயின், நீரிலாவது நன்றுகக் குதித்துவிடுகிறேன். இவ்விரவு, முன்னம் லங்காதிதேவதையை வென்றதனுல் சுபமான தொடர்ச்சியுடையதும் ஸீதையைத் தேடுவதற்கு அனுகூலமாக நிலவு காயப்பெறுகையால் மனேஹரமாயிருப்பதும் எனக்கு விளையும் கீர்த்தியே தனக்குப் பூமாலைபோல் அலங்காரமாயிருக்கப் பெற்றதும், 'ஹனுமான் லங்கையில் புகுந்த ராத்ரி' என்று உலகமெங்கும் புகழ் பெற்றதும், நான் கண்விழித்திருக்கையால் எனக்கு மிகுதியும் நீண்டதுபோல் புலப்படுவதுமாயிருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட இவ்விரவு எனக்கு ஸீதை அகப்படாமையால் வீணுயிருக்கின்றது. சாவதைக்காட்டிலும் பிழைத்திருப்பது மேலாகையால், நான் நியமங்களை அவலம்பித்துச்

செடியின் கீழ் வாஸஞ் செய்து தவஞ்செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறேன். கறுத்த கண்களையுடைய அந்த ஸீதாதேவியைக் காணாமல் இங்கிருந்து திரும்பிப்போவதில்லை. 'ஸுக்ரீவனிடம் போகவேண்டாம். அங்கதாதிகளுடன்போய்க் கலக்கவேண்டாமா' என்னில், நான் ஸீதையிருக்குமிடந் தெரிந்துகொள்ளாமல் இங்கிருந்து அங்கதாதிகளிடம் போயினும், ஸீதை அகப்படவில்லையென்று செவியுற்றவுடனே அங்கதனும் மற்ற எல்லா வானரர்களும் ப்ராணனை விடுவார்கள். புருஷன் சாவானாயின், அனேக தோஷங்களுண்டு. பிழைத்திருப்பானாயின் மற்றெப்போதாயினும் சுபங்களைக் காண்பான். ஆகையால் நான் ப்ராணன்களை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அங்ஙனம் பிழைத்திருப்பேனாயின் எப்பொழுதாயினும் நன்மை விளையாமல் போகாது' என்று ஆலோசித்தனன். வானரதிலகனாகிய ஹனுமான் அப்பொழுது இங்ஙனம் அடிக்கடி பலவாறாக மனத்தில் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனன். அன்றி எத்தனை நேரங் கழித்தும் அவன் அவ்வருத்தத்தின் கரையைச் சேரவில்லை. மேலும், அவன் தனக்குள் 'பத்துக் கழுத்துக்களுடையவனும் மஹா பலனுமாகிய ராவணனையாயினும் கொல்லாமல் விடமாட்டேன். அவனையாவது அடித்துக் கொன்றுவிடுகிறேன். அவன் கொண்டுபோன ஸீதை அகப்படாமற்போயினும் போகட்டும். எப்படியாயினும் ஆகட்டும். அவன் செய்ததற்குப்ரதி செய்து பகையைத் தீர்த்துக்கொண்டதாகின்றது. அல்லது, இந்த ராவணனை ஸமுத்ரத்திற்கருகாமையில் ஆகாசமார்க்கத்தில் விலவிலக்கும்படி எடுத்துக்கொண்டுபோய், யாகத்தில் அக்னிக்குப் பசுவைக்கொடுப்பதுபோல் ராமனுக்குக் காணிக்கையாக ஸமர்ப்பிக்கிறேன்' என்று அந்த ஸீதையின் ஸ்த்தியை அறியாமல் விசாரஞ்செய்து

அவ்விஷயத்தையே மனத்தில் இடைவிடாமல் பாவித்துக் கொண்டு சோகம் மேலெழுப்பெற்று மீளவும் அபாரமான சிந்தா ஸமுத்ரத்தில் ஆழ்ந்து 'நான் பெரும்புகழுடைய வளும் ராமபத்னியுமாகிய ஸீதை அகப்படும் வரையில், இந்த லங்காபட்டணத்தில் அடிக்கடி தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன். நான் ஸம்பாதியின் வசனத்தையே நம்பி ராமனை இவ்விடம் அழைத்துக்கொண்டு வந்திருப்பேனாயின், ராமன் தன் பார்யையாகிய ஸீதையைக் காணுமல் அதற்காக வானரர்களெல்லோரையும் கொளுத்திவிடுவான். நான் ஆஹாரநியமத்துடன் இந்த்ரியங்களை அடக்கிக்கொண்டு இங்கேயே வஸித்திருக்கின்றேன். எனக்காக, அந்த ராமன் முதலிய நரர்களும் (மனிதர்களும்) ஸுக்ரீவன் முதலிய வானரர்களும் அனைவரும் நாசம் அடையாதிருப்பார்களாக. பெரிய வ்ருக்ஷங்களோடுகூடின அசோகவனிகை ஒன்று இதோ புலப்படுகின்றது. இங்குப் போகிறேன். இதுவரையில் இதை நான் தேடவில்லையல்லவா? வஸுக்களையும் ஏகாதசருத்ரர்களையும் த்வாதசாதித்யர்களையும் அஸ்வினிதேவதைகளையும் ஸமஸ்தமாருதர்களையும் நமஸ்கரித்து, ராக்ஷஸர்களுக்குத் துக்கம் விளைப்பவனாகி இவ்வசோகவனிகையில் ப்ரவேசிக்கிறேன். நான் ராக்ஷஸர்களெல்லோரையும் வென்று, தவஞ்செய்பவனுக்குத் தவத்தின் பலனைக் கொடுப்பதுபோல், ராமனுக்கு, இக்ஷ்வாகுவம்சத்திற்கு ஆநந்தம் விளைப்பவளாகிய ஸீதையைக் கொடுக்கிறேன்' என்று சிந்தித்தனன். மஹா தேஜஸ்வியாகிய அவ்வாயுகுமாரன் ஹனுமான் சிந்தையால் இந்த்ரியங்கள் வ்யாகுலமாக முஹூர்த்தகாலம் சிந்தித்து மீளவும் அசோகவனிகைக்குப் போக எழுந்திருந்து 'ராமனுக்கும் லக்ஷ்மணனுக்கும் நமஸ்காரம். ஜனகராஜன் புதல்வியாகிய அந்த ஸீதாதேவிக்கும் நமஸ்காரம்.

ருத்ரன் இந்த்ரன் யமன் வாயுதேவன் ஆகிய இவர்களுக்கும் நமஸ்காரம். சந்த்ர ஸூர்யர்களுக்கும் தேவகணங்களுக்கும் நமஸ்காரம்' என்று அம்மாருதி அந்தத் தேவதைகளுக்கும் ஸுக்ரீவனுக்கும் நமஸ்காரஞ்செய்து அசோகவனிகையின் நிலைமையை அறிவதற்காக அதன் திசைகளையெல்லாங் கண்டு மனத்திற்கினிதாகிய அவ்வனத்தில் புகுவதற்கு முன்னம் நிச்சயித்துக்கொண்டு பின்பு செய்யவேண்டிய கார்யத்தைக் குறித்து ஆலோசனை செய்துகொண்டு 'காவல்காக்கும பல ராக்ஷஸர்களையுடையதும் இடையிடையில் வனங்கள் நிறைந்ததும் பெருக்குதல் முதலிய ஸமஸ்த சீர்திருத்தங்களும் செய்யப்பெற்றதுமாகிய இவ்வசோகவனிகையை நான் அவஶ்யம் பார்க்கவேண்டியதாயிருக்கின்றது. இதைக் காத்திருக்கும்பொருட்டு ராவணன் ஏற்படுத்தின காவற்காரர்கள் இதிலுள்ள வ்ருக்ஷங்களை ஜாக்ரதையுடன் பாதுகாத்துவருகின்றனர். ஸர்வ வ்யாபகனும் பகவானுமாகிய வாயுதேவனும் பயத்தினால் மிகுதியும் மரங்களை அசக்கிக்கொண்டு வீசுவதை விட்டிருக்கின்றனன். இப்படிப்பட்ட இடத்தில் நான் புகுவது எப்படியெனில், ராமனுக்குக் கார்யஸித்தி ஆகும்பொருட்டும் ராவணனுக்கு நான் அகப்படாதிருக்கும்பொருட்டும் என் தேஹத்தைச் சுருக்கிக்கொண்டேன். நான் கார்யஸித்திக்கனுகூலமாக என்னால் கூடுமான ப்ரயத்னஞ்செய்தேன். இவ்விஷயத்தில் தேவதைகளும் ரிஷிகணங்களும் அக்கார்யம் கடைத்தேறும்படி செய்வார்களாக. ஸமஸ்த மஹிமைகளும் பொருந்தி ஸ்வயம்புவாகிய ப்ரஹ்மதேவனும் தேவதைகளும் அக்னியும் வாயுவும் வஜ்ராயுதந் தரித்த தேவேந்த்ரனும் ஸூர்யனும் மஹானுபாவர்களான அஶ்விநிதேவதைகளும் ஸமஸ்த மருத்துக்களும் சிவ

னும் எனக்குக் கார்யஸித்தியைக் கொடுப்பார்களாக. ஸமஸ்த பூதங்களும் ஸமஸ்தபூதப்ரபுவாகிய விஷ்ணுவும், மற்றும் மார்க்கத்தில் கண்ணுக்குப் புலப்படாதிருப்பவர்களும் எனக்குக் கார்யஸித்தியைக் கொடுப்பார்களாக. உயர்ந்த மூக்குடையதும் வெளுத்தழகிய பல்வரிசையமைந்ததும் ஒரு தோஷமுமில்லாத ஸௌந்தர்யமுடையதும் வெளுத்த புன்னகை விளங்கப்பெற்றதும் தாமரையிதழ் போன்ற கண்கள் பொருந்தியதும் தெளிந்த சந்த்ரன் போல் புலப்படுவதுமாகிய அந்த மஹானுபாவையின் முகத்தை நான் எப்பொழுது பார்க்கப்போகிறேன்! துஷ்டனும் பாபிஷ்டனும் கொடுஞ்செயலோனுமாகிய இந்த ராவணன் மிகுதியும் பயத்தை விளைப்பதான உருவமுடையவனுயினும் மேலுக்கு இனிய வேஷம்பூண்டுவந்து பலாத்காரமாகப் பரிபவஞ்செய்யப்பெற்ற அவ்வபலை, தயைக்கிடமான அந்த வைதேஹி இப்பொழுது என் கண்ணுக்குப் புலப்படுவது எப்படியோ?' என்று ஆலோசித்தனன்.
பதின்மூன்றுவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஹனுமான் அசோகவனிகையில் புகுந்து
சிம்சுபா வ்ருக்ஷத்தைக்
காணுதல்.

மஹாதேஜஸ்வியாகிய ஹனுமான் முஹூர்த்தகாலம் அங்ஙனம் ஆலோசித்து அவ்வசோகவனிகையில் ப்ரவேசிக்க மனங்கொண்டு அந்த ராவண க்ருஹத்தினின்று அசோகவனிகையின் ப்ராகாரத்திற்குக்(கோட்டைக்குக்) கிளம்பினன். அந்த மஹாகபி அக்கோட்டையின் மேல் உட்கார்ந்து மிகுதியும் ஸந்தோஷமுற்றுச் சரீரம் முழுவதும் மயிர்க்கூச்சலுண்டாகப் பெற்று வஸந்தகாலத்தின் ஆரம்பத்தில் நுனியெல்லாம் நன்கு புஷ்பித்த மராமரங்களையும் மனோஹரமான அசோக வ்ருக்ஷங்களையும் நன்கு

புஷ்பித்த சண்பகச் செடிகளையும் நறுவிலி மரங்களையும் புன்னை மரங்களையும் மாமரங்களையும் மர்க்கடக வ்ருக்ஷங்களையும் மற்றும் நானாவித வ்ருக்ஷங்களையுங் கண்டனன். அதன் மேல் அவன் நாணினின்று விடப்பட்ட பாணம்போல் அதிவேகமாக மாந்தோப்புகள் சூழப்பெற்று அனேகமாயிரங் கொடிகள் நிறைந்த வ்ருக்ஷ ஸமூஹத்திற்குக் குதித்துப் போயினன். அவன் மனிதர்கள் அனைவர்க்கும் களிப்பை விளைவிப்பதும் ம்ருகங்களும் பக்ஷிகளும் நிறைந்து விளங்குவதுமாகிய வஸந்தருதுவின் ஆரம்பகாலத்தில் அவ்வசோகவனிகையில் ப்ரவேசித்தனன். அவ்வனம் வியப்பை விளைவிப்பதும் பக்ஷிகளின் த்வனிகளால் முழுவதும் சப்திப்பதும் வெள்ளி நிறமுடையவைகளும் பொன்னிறம் அமைந்தவைகளுமாகிய வ்ருக்ஷங்கள் சுற்றிலும் சூழப்பெற்றது மாயிருந்தது. அது நானாவிதப் பறவைகளும் ம்ருக ஸமூஹங்களும் நிறைந்திருக்கையால் விசித்ரமாகி, மாந்தோப்பு செண்பகத்தோப்பு முதலிய பலவகை வனங்களும் அமைந்து விடியற்காலத்து ஸூர்யன்போல் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. புஷ்பங்களும் பழங்களும் நிரம்பின பலவகை வ்ருக்ஷங்கள் அதைச் சூழ்ந்திருந்தன. அதில் குயில்களும் சிறந்த வண்டுகளும் மிகுதியும் மதித்து எப்பொழுதும் விளக்க முற்றிருக்கும். மயில்கள் மதங்கொண்டு மதுரமாகக் கேகாவென்று சப்தித்துக்கொண்டிருக்கும். பலவகைப் பக்ஷிஸமூஹங்கள் அங்கு விளக்கமுற்றிருக்கும். ஹநுமான், அழகான இடையின் பின்புற முடையவளாகித் தோஷங்களொன்றுமில்லாத ஸௌந்தர்யத்துடன் கூடி விளங்கும் ராஜகுமாரத்தியாகிய அந்த ஸீதையைத் தேடிக்கொண்டிருக்கையில், அவன் ஸஞ்சரிப்பதனால் செடிகள் அசைவதுபற்றி அங்கு ஸுகமாக நித்ரித்துக்கொண்டிருந்த

பக்ஷிகள் விழித்துக்கொண்டன. அப்பொழுது பக்ஷிகள் குவியல் குவியலாக மேற்கிளம்புகையில் அவற்றின் சிறகுகளால் அடிக்கப்பட்டு வ்ருக்ஷங்கள் நானாவர்ணங்களும் நானாவிதங்களுமான புஷ்பங்களை மிகுதியும் உதிர்த்தன. அசோகவனிகையின் மத்தியில் அங்ஙனம் உதிர்கின்ற புஷ்பங்கள் தன்மேல் விழுந்து நிறைந்து மறைக்கையில் வாயுகுமாரனாகிய ஹனுமான் [1]புஷ்பகிரியோவென்னும்படி விளங்கினன். எல்லாத் திசைகளைக் குறித்தும் ஓடிக்கொண்டு வ்ருக்ஷஸமூஹங்களின் இடையிலிருக்கின்ற அந்த வானரனைப் பார்த்து ஸமஸ்த ப்ராணிகளும் வஸந்தனென்று நினைத்தன. அவ்வனத்தின் பூமியெல்லாம் வ்ருக்ஷத்தினின்று உதிர்கின்ற நானாவித புஷ்பங்களால் நிறைந்திருக்கையில், அது ஆபரணங்களை அணிந்த ஓர் மடந்தைபோல் ப்ரகாசித்தது. அந்த ஹனுமான் மிகுந்த பலமுடையவனாகையால் அந்த வ்ருக்ஷங்களைப் பலமுள்ளவளவும் நாற்புறங்களிலும் அசக்குகையில், அவை அப்பொழுது நானாவித புஷ்பங்களை உதிர்த்தன. இங்ஙனம் ஹனுமான் அந்த வ்ருக்ஷங்களைப் பிடித்து நாற்புறத்திலும் கெட்டியாக அசக்குகையில், அவற்றிற்கு வஸ்த்ரம்போன்ற இலைகளும் தலைப்பாகைபோன்ற நுனிமொக்குகளும் ஆபரணம்போன்ற புஷ்பங்களும் பழங்களும் உதிர்ந்துபோனமையால், அந்த வ்ருக்ஷங்கள் சூதாடித் தோல்வியடைந்து ஜயித்தவர்களுக்குக் கொடுக்கும்பொருட்டு ஆடையாபரணங்களை இழந்த சூதர்கள்போல் புலப்பட்டன. ஹனுமான் மிகுந்த வேகத்துடன் புஷ்பங்கள் நிறைந்த அம்மேலான வ்ருக்ஷங்களை அசக்கிக்கொண்டிருக்கையில் அவற்றினின்று வேகமாகப் புஷ்பங்களும் இலைகளும் பழங்களும் தரையில் வீழ்ந்தன. அவ்வானர

1 புஷ்பங்களால் இயற்றின பர்வதம்.

ஞல் அசைக்கப்பட்ட அந்த வ்ருக்ஷங்களெல்லாம் காற்றால் அசைக்கப்பட்டவைபோல் அந்தப் பக்ஷி ஸமூஹங்கள் ஓடப்பெற்றுப் புஷ்பம் இலை முதலியவை ஒன்றும் இல்லாமல் அடிமரம் மாத்ரமே மிகுந்திருக்கையால் அனுகத் தகாதவைகளாயிருந்தன. அங்ஙனம் ஹநுமான் வாலாலும் கைகளாலும் கால்களாலும் உரப்பாக அறைகையில் மேலான வ்ருக்ஷங்கள் முறியப்பெற்ற அவ்வசோகவனிகை, ரதி கேலியின் வேகத்தில் தலைமயிர்கள் அவிழ்ந்தலையவும், ஆலிங்கனங்களால் சந்தனப் பூச்சுகள் உதிரவும், நன்கு பானஞ் செய்கையால் அதரம் தந்தம் போல் துலங்கவும், நகக்ஷதங்கள் திகழவும், தந்தக்ஷதங்கள் ப்ரகாசிக்கவும் பெற்று விளங்கும் ஓர் மடந்தையர்மணிபோல் புலப்பட்டது. வர்ஷாகாலத்தில் காற்று விந்த்ய பர்வதத்திலுள்ள மேகஸமூஹங்களைத் துளித்துளியாகச் செய்வது போல், ஹநுமான் வலிமையினுல் அவ்வனத்திலுள்ள பெருங்கொடிகளின் ஸமூஹங்களை அழித்தனன். அவ்வானரன் அவ்வனத்தில் திரிந்துகொண்டு மனோஹரமான வெள்ளி பூமிகளையும் பொன் பூமிகளையும் கண்டனன். மற்றும் அதில் நாநாவித உருவத்துடன் விளங்கும் நடைவாவிகளையுங் கண்டனன். அவை மிகுதியுஞ் சிறந்த ஜலமுடையவையாகி ஆங்காங்குச் சிறந்த ரத்னங்கள் இழைக்கப்பட்ட படிக்கட்டுகள் அமைந்திருந்தன. அவற்றில் முத்துக்களும் பவழங்களும் மணற்குன்றுகளாயிருந்தன. அவற்றுள் ஆங்காங்குத் தரைகள் ஸ்படிக ரத்னங்கள் படுக்கப் பெற்றிருந்தன. அவற்றின் கரைகளில் பொன் வர்ணமுடைய நாநாவித வ்ருக்ஷங்கள் மிகுதியும் அவற்றிற்கு ஓர் சோபையை விளைத்துக்கொண்டிருந்தன. மேலும் அவற்றில் தாமரை வனங்களும் நெய்தல் வனங்களும் மிகுதியும் மலர்ந்திருந்தன. அவற்றில்

சக்ரவாகங்களும் நீர்க்கோழிகளும் ஹம்ஸங்களும் ஸாரஸப் பறவைகளும் கூவிக்கொண்டிருந்தன. அவற்றைச் சுற்றிலும், நீண்டவைகளும், இருபுறத்திலும் வ்ருக்ஷங்கள் அடர்ந்திருக்கப்பெற்று அம்ருதம்போல் மதுரமான ஜலமுடையவைகளும் மனோஹரமுமான வாய்க்கால்கள் பெருகிக் கொண்டிருக்கையால், அவை மிகுதியும் அழகுற்றிருந்தன. மற்றும், அவை அநேகமாயிரங் கோடிகள் நிறைந்த கல்ப வருக்ஷங்களின் புஷ்பங்களால் நிரம்பியிருந்தன. அன்றியும், நானாவிதப் புதர்களால் இடைவெளியின்றிச் சுற்றிலுஞ் சூழப்பட்டிருந்தன. மேலும், இடையிடையில் அலரிப் புஷ்பங்களால் அலங்காரமுற்றிருந்தன. அப்பால் வானர ஸிம்ஹனாகிய ஹனுமான் மேகம்போல் புலப்படுவதும் உயர்ந்த சிகரங்களையுடையதும் (ஜகதிபர்வதமெனப்படுவதும்) ஆகிய ஓர் அழகான மண்மலையைக் கண்டனன். அதன் சிகரங்கள் நானாவிதங்களாகி நாற்புறத்திலும் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருந்தன. அதில் கல்வீடுகள் முழுவதும் நிறைந்திருந்தன. பலவகை வ்ருக்ஷங்களும் அதில் ஏராளமாயிருந்தன. அப்பர்வதத்தினின்று ஓர் நதி பெருகிவர அவ்வானரன் கண்டனன். அது அம்மலையினின்று பூமியில்வீழ்ந்து பாய்கையால், கோபத்தினால் கணவனது மடியினின்று குதித்துத் தரையில்விழும் மடக்கைபோல் புலப்பட்டது. அதன் ஜலப்ரவாஹத்தில் பழங்களின் பாரத்தினால் வணங்கி நுனிக்கிளைகள் தழையப்பெற்ற வ்ருக்ஷங்களால் அந்நதி விளக்கமுற்றிருப்பதைக்கண்டால், கோபங்கொண்டு, போகவேண்டாமென்று பந்துக்களால் கைகொண்டு தடுக்கப்பட்ட ஓர் வனிதைபோல் தோற்றியது. அங்ஙனம் அந்நதி கொஞ்சதூரம் அம்மலையை விட்டுப் பாய்ந்து அதன்மேல் வ்ருக்ஷங்களின் கிளைகளால் தடுக்கப்பட்டு மீளவும் பர்வதத்தின்

பக்கத்தில் பாய்ந்து வருவதுபற்றிப் பந்துக்கள் ஸமாதானப்படுத்துகையில் கோபத்தைவிட்டுக் கலக்கந்தீர்ந்து மீளவும் கணவனை அடைந்த காந்தைபோல், அவ்வானரவீரனுக்குப் புலப்பட்டது. வாயுகுமாரனாகிய அவ்வானரஸிம்ஹன் அப்பர்வதத்தின் அருகில் நாநாவித பக்ஷிஸமூஹங்களால் விளங்குகின்ற தாமரைக்குளங்களையும், மற்றும் செயலாற்றீர்ந்த ஓர் நடைவாவியையுங் கண்டனன். அந்நடைவாவியில் குளிர்ந்தஜலம் நிறைந்திருந்தது. அதன்படிகள் மேலான ரத்னங்கள் இழைக்கப்பட்டிருந்தன. அதன் மணற்குன்றுகள் முத்துக்களாலும் பவழங்களாலும் ஏற்படுத்தப் பட்டிருந்தன. மற்றும் அது பலவகை ம்ருகங்களால் விசித்ரமாகப் புலப்பட்டுக்கொண்டு சுற்றிலும் விசித்ரமான வனங்களால் வியப்புறும்படியிருந்தது. விஸ்வகர்மாவால் நிர்மிக்கப்பட்டு மிகுதியும் பெரியனவாகிய உப்பரிகைகளாலும் செயலாற்றீர்ந்த வனங்களாலும் அது நாற்புறத்திலும் அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தது. அங்குப் புஷ்பங்களும் பழங்களும் நிறைந்த வ்ருக்ஷங்களெல்லாவற்றிற்கும், வந்து உட்காருவோர்க்கும் வெயில் படாதிருக்கும் பொருட்டு ஏற்படுத்தின மேல்கட்டுகளும் பெரிய திண்ணைகளும், அத்திண்ணைகளுக்குப் பொன்படிக்கட்டுகளும் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தன. அவ்வானரயூதபதி பலகொடி ஸமூஹங்களும் ஏராளமான இலைகளும் நிறைந்து நாற்புறத்திலும் பொன்மயமான திண்ணைகள் அமைந்து விளங்குகின்ற ஓர் சிம்சுபா வ்ருக்ஷத்தைக் கண்டனன். அவன் அங்கு நாநாவிதமான பூமிபாகங்களையும் மிகுதியும் ஆழமான அருவிகளையும் மற்றும் பொன்நிறமுடையவையாகையால் அக்னிபோல் தகதகவென்று விளங்குகின்ற சில மரங்களையுங்கண்டனன். அப்பொழுது வீரனாகிய ஹனுமான் அப்பொன் வ்ருக்ஷங்களின்

காந்தியால், ஸூர்யன் மேருபர்வதத்தின் காந்தியால் ஸ்வர்ணமயமாகப் புலப்படுவதுபோல், தானும் ஸ்வர்ணமயமாகப் புலப்படுகையில். 'நான் இப்பொழுது ஸ்வர்ணமயனுனேன்' என்று நினைத்துக்கொண்டனன். அவன் அங்ஙனம் ஸ்வர்ணமயமான வ்ருக்ஷஸமூஹங்களோடு கூடியதும் காற்றுவீசுதலால் அவற்றிற்குக் கட்டியிருக்கும் அனேகமாயிரஞ் சிறியமணிகள் சப்திக்கையில் பலவகைச் சப்தங்கள் அமைந்ததுமான அசோகவனிகையைக்கண்டு ஆச்சர்யமுற்றனன். அம்மஹாபாஹு, நுனிகள் புஷ்பித்து ரமணீயமாகி, இளம் முளைகளும் தளிர்களும் நிறைந்து குவியல் குவியலாக இலைகளும் அடர்ந்து விளங்குகின்ற அந்தச் சிம்சுபா வ்ருக்ஷத்தின்மேல் ஏறித் தனக்குள் 'ஸீதை ராமனைக்காண மனவிருப்ப முற்றிருப்பாளாகையால், துக்கத்தினுல் மனக்களிப்பற்றுப் பிரிந்தவர்களுக்கு மனோவிநோதத்தின்பொருட்டு வனவிஹாராதிகள் இஷ்டமாகையால் இவ்விடத்தில் இங்குமங்கும் உலாவிக்கொண்டிருப்பாள். ஆகையால் நான் இவ்விடத்தில் இருந்து அப்பெண்மணியைப் பார்க்கிறேன். துஷ்டஸ்வபாவனுகிய ராவணனது அசோகவனிகை இது மிகுதியும் அழகாயிருக்கின்றது. மற்றும் சண்பகமரங்களும் சந்தன மரங்களும் மகிழமரங்களும் அடர்ந்து ரமணீயமாயிருக்கின்றது. இந்தத் தாமரையோடைகளும் மிக ரமணீயமாகிப் பக்ஷிஸமூஹங்களால் விளக்க முற்றிருக்கின்றன. ராமனது பத்னியும் ஜனகராஜன் புதல்வியுமாகிய அந்த ஸீதை இந்தத் தாமரை யோடைகளுக்குத் தவருமல் வருவாள். அம்மடந்தையர்மணி ராமனது அருமைக்காதலி ஜனகராஜன்புதல்வி வனங்களில் திரிவதில் வழக்கப்பட்டு வல்லவளாகையால் இவ்விடம் தவருமல் வருவாள். அப்படி இல்லையாயின், இளமானினுடைய கண்கள்போன்ற கண்களை

யுடைய அம்மஹானுபாவை ஸீதை, ராமனைப்பற்றின சிந்தையால் இளைத்துப் பண்டிதையாகையால் விரஹ தாபத்தைப்போக்கும் விதம் அறிந்து அசோகவனத்தி லுள்ள இந்தத் தாமரை யோடையின் அருகிலிருக் கின்ற இவ்வனத்திற்கு வருவாள். அழகான கண்களை யுடைய அம்மாதரசி எப்பொழுதும் வனத்தில் திரியும் ஸ்வபாவ முடையவள். ஆகையால் இப்பொழுது ராம னைப்பிரிந்த துயரத்தினால் பரிதாப முற்றிருப்பது பற்றி அந்தத் தாபத்தைப் போக்கும் பொருட்டு இவ்வனத் திற்கு அவஶ்யம் வருவாள். ராமனது ஆசை நாயகியும் ஜனகமஹாராஜன் புதல்வியும் பதிவ்ரதையுமாகிய ஸீதை முன்பு எப்பொழுதும் வனத்தில் திரியுமவர்களின் க்ஷே மத்தை விரும்பி அவர்களோடுகூட வாஸஞ் செய்ய ஆசையுடையவளாயிருப்பவள். இது நிஜம். சிறந்த யௌ வனம் அமைந்து விளங்கும் அவ்வரவர்ணிநி ஜானகி ஸந் தியை உபாஸிப்பதில் விருப்பமுடையவளாகையால் ப்ரதி தினமும் ஸந்தியை உபாஸிக்கும் பொருட்டு நல்ல ஜலமு டைய இந்நதிக்கு நிச்சயமாக வருவாள். அழகான இவ் வசோகவனிகை, ராஜேந்த்ரனாகிய ராமனது ப்ரியபத் னியும் மிகுந்த ஸௌந்தரியுமான ஸீதைக்குத் தகுந்திருக் கின்றது. சந்த்ரன் போல் அழகான முகமுடைய அம் மஹானுபாவை பிழைத்திருப்பாளாயின், அவஶ்யம் அழ கிய ஜலமுடைய இந்நதிக்கு வருவாள்' என்று ஆலோ சித்தனன். மஹானுபாவனாகிய ஹனுமான் இங்ஙனம் ஆலோசித்து ராஜ ஶ்ரேஷ்டனான ராமனது பத்னியா கிய ஸீதையின் வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு நாற் புறத்திலும் தேடுவோனாகி நன்கு புஷ்பித்திருப்பதும் இடைவெளியின்றி அடர்ந்திருப்பதுமாகிய அந்த வ்ரு க்ஷத்தின் இலை மறைவில் மறைந்திருந்து அங்குள்ள

விசேஷங்களையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனன். பதினான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஹனுமான் ஸீதையைக் காணுதல்.

அந்த ஹனுமான் அச்சிம்சுபா வ்ருக்ஷத்தில் இருந்து ஸீதாதேவியைத் தேட முயன்று, நாற்புறத்திலும் பலவிதமாக உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டு அங்ஙனம் அவ்வசோகவனிகை முழுவதையும் ஆராய்ந்து பார்த்தனன். அது கல்ப வ்ருக்ஷக் கொடிகளாலும் பலவகை வ்ருக்ஷங்களாலும் விளக்க முற்று மிகுதியும் மேலான வாஸனைகள் சூழப்பெற்று எல்லா இடத்திலும் நன்கலங்கரிக்கப்பட்டு ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. மேலும் நந்தனவனம் போல் புலப்பட்டுக்கொண்டு ம்ருகங்களும் பக்ஷிகளும் நிறைந்து மேடைகளும் உப்பரிகைகளும் அடர்ந்திருக்கவும் குயிலினங்கள் குலாவவும் பெற்றுத் தாமரைகளும் கருநெய்தல்களும் அமைந்த நடைவாவிகளோடும் பல ஆஸனங்களோடும் படுக்கைகளோடும் அநேகமாயிரம் பூமிக்ருஹங்களோடுங் கூடி ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. அங்குள்ள வ்ருக்ஷங்கள் எல்லா ருதுக்களிலும் புஷ்பித்தும் காய்த்தும் பழுத்தும் அவ்வனத்திற்கு மிகுதியும் அழகை விளைத்துக் கொண்டிருந்தன. சிவக்கப் புஷ்பித்திருக்கின்ற அசோக வ்ருக்ஷங்கள் காந்தியால் அப்பொழுது உதயமாகின்ற ஸூர்யன் போல் ப்ரகாசித்துக்கொண்டு ஜ்வலிக்கின்றனவோ என்னும்படி யிருந்தன. பலவகைப் பக்ஷிகள் மூக்கினால் புஷ்பங்களைக் கவ்விக்கொண்டு அதனால் சிரோபூஷணம் அணிந்தவை போன்று குவியல் குவியலாக ஒரே ஸமயத்தில் கிளம்பும் பொழுது அவற்றின் சிறகுகளால் அடிக்

கப்பட்டுக் கிளைகளினின்று இலைகள் உதிர்கையில் அப்பக்ஷிகள் அதை இலையில்லாத வெறுங்கிளையுடையதாகச் செய்கின்றனவோ என்னும்படி புலப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. நுனி முதல் அடி வரையில் நிரம்பவும் புஷ்பித்துக் காண்போர்களின் சோகத்தைப் போக்கும் அசோக வ்ருக்ஷங்களும், புஷ்பஸமூஹமாகிற பெரும்பாரத்தினால் மிகுதியும் வணங்கியிருக்கையால் தரையைத் தொடுவதுபோல் புலப்படுகின்ற புஷ்பித்த கர்ணிகார வ்ருக்ஷங்களும் மிகுதியும் புஷ்பித்த பலாச வ்ருக்ஷங்களும் அங்கு நிறைந்திருந்தன. அவ்வன ப்ரதேசம் அங்ஙனம் நன்கு புஷ்பித்த வ்ருக்ஷங்களின் காந்தியால் எரிவது போல் நாற்புறத்திலும் புலப்பட்டது. அவ்வனத்தில் ஸுரபுன்னை வ்ருக்ஷங்களும் ஏழிலைப் பாலைமரங்களும் சண்பகமரங்களும் நறுவிலி மரங்களும் நாற்புறத்திலும் ஆழ்ந்து வளர்ந்த வேர்களுடன் கூடி நிரம்பவும் புஷ்பித்து மிகுதியும் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருந்தன. அவ்வனத்தில் அசோக வ்ருக்ஷங்கள் சில பொன்வர்ண முடையவைகளும், சில அக்னிஜ்வாலைபோல் ப்ரகாசிப்பவைகளும் சில நீலரத்னம் போன்றவைகளும் மைபோன்றவைகளுமாகி இங்ஙனம் அனேகமாயிரம் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருந்தன. மேலும், அது பலவகை வ்ருக்ஷஸமூஹங்களோடுகூடின நந்தனவனத்தைக் காட்டிலும் மேலாகிக் குபேரனது சைத்ர ரதமென்னும் உத்யானம் போல் விசித்ரமும் இன்னது இனியதென்று நிரூபித்துச்சொல்ல முடியாததும் திவ்யமும் மிக ரமணீயமும் எல்லா விடத்திலும் காந்தியமைந்ததுமாகிப் புஷ்பங்களென்னும் நக்ஷத்ரங்களோடு விளக்க முற்றிருப்பதுபற்றி இரண்டாவது ஆகாசம் போன்றதும் புஷ்பங்களென்னும் ரத்னங்களால் விசித்ரமாயிருப்பதுபற்றி ஐந்தாவது ஸமுத்ரம் போன்றதும் எல்லா

ருதுக்களிலும் புஷ்பங்கள் நிறைந்ததும் வ்ருக்ஷங்கள் தேன் மணங்கமழ்ந்திருக்கப் பெற்றதுமாகி ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. மற்றும் அவ்வுத்யானம் நாநாவித சப்தங்களைச் செய்யும் ம்ருகஸமூஹங்களும் பக்ஷிகளும் நிறைந்து ரமணீயமாகிப் பல வாஸனைகளோடு வீசும் காற்றுடன் கூடி மனோஹரமாகி நன்மணம் அமைந்திருப் பதுபற்றி நன்மணமுடைய பர்வத ஸ்ரேஷ்டமான இரண் டாவது கந்தமாதனம் போல் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருந் தது. இங்ஙனம் அவ்வசோகவனிகையைக் கண்டு வானர திலகனாகிய அந்த ஹனுமான் அவ்விடத்திலேயே கொஞ் சம் அருகாமையில் மிகுதியும் உயர்ந்திருப்பதும் பௌத் தாலயம் போல் நிர்மிக்கப்பட்டது மாகிய ஓர் உப்பரிகை யைக் கண்டனன். அது இடையில் ஆயிரம் ஸ்தம்பங்க ளால் தரிக்கப்பட்டதாகிக் கைலாஸபர்வதம் போல் வெ ளுத்து ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது. அதற்குப் பவழங் களால் செய்யப்பட்ட படிக்கட்டுகளும் மேலான ஸ்வர்ண த்தினால் இயற்றப்பட்ட திண்ணைகளும் விளங்கின. அது கண்களைப் பிடுங்குவதுபோல் காந்தியால் மிகுதியும் ப்ர காசிப்பதும் நிர்மலமுமாகி மிகவும் உயர்ந்திருக்கையால் ஆகாயத்தை அளாவுவதுபோல் ப்ரகாசித்துக் கொண் டிருந்தது.

ஹனுமான் ஸீதையைக் காணுதல்.

அனந்தரம், அந்த ஹனுமான், அவ்வனத்தில் மலினவஸ்த்ரந் தரித்துச் சுற்றிலும் ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகள் சூழ்ந்து காத்துக் கொண்டிருக்க உபவாஸத்தினால் இளைத்துத் தீனையாகி அடிக்கடி பெருமூச் செறிந்து கொண்டு சுக்லபக்ஷத்தின் ஆரம்பத்தில் நிர்மலமான சந்த் ரனைப்போல் காந்தி குறைந்திருக்கப் பெற்ற ஓர் பெண் மணியைக் கண்டனன். அவள் மிகுதியும் உருவம் மாறி

யிருக்கையால், வருந்தி அறியக்கூடியவளாயிருந்தனள். அவள் அழகிய சரீரகாந்தியுடையளாகி அழுக்கு வஸ்த்ரந்தரித்திருந்தமையால் புகைமூடின அக்னிஜ்வாலை போல் ப்ரகாசித்தனள். மேலும், உத்தரீயமின்றிப் பொன்வர்ணமுடையதும் நலுங்கினதுமாகிய விலையுயர்ந்த ஒருவஸ்த்ரத்தையே உடுத்துக்கொண்டிருந்தனள். அப்பொழுதே பூமியினின்று கிளம்பினவள்போல் அழுக்குடன்கூடி அருகிலிருந்து அலங்காரஞ் செய்பவனில்லாமையால் அலங்காரமின்றித் தாமரையில்லாத ஓடைபோல், ராமனைப்பிரிந்து வருந்திக்கொண்டிருந்தனள். அவள் பரபுருஷனிடம் அகப்பட்டோமே யென்று வெட்கமுற்றுப் பதியைப் பிரிந்த துக்கத்தினால் பரிதபித்து மிகவும் வாடி மனஇரக்கத்திற்கிடமாகி ராவணன் கையில் அகப்பட்டு அங்காரகக்ரஹத்தினால் பீடிக்கப்பட்ட ரோஹிணி போல் புலப்பட்டனள். அவள் கண்ணீர் நிறைந்த முகமுடையவளாகி மனக்களிப்பின்றி ஆஹாரமில்லாமையால் இளைத்து எப்பொழுதுஞ் சோகத்திலாழ்ந்து இடைவீடின்றிச் சிந்தையில்மூழ்கி என்றும் துக்கமே கதியாயிருந்தனள். அன்றியும் அம்மடந்தையர்மணி தனக்கு ப்ரியமான ஜனத்தைக்காண நேராமல் சத்ருக்களான ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகளின் கூட்டத்தையே பார்த்துக்கொண்டு தன் ஜாதியில் சேர்ந்த ம்ருகஸமூஹங்களைப் பிரிந்து நாய்க்கூட்டங்களால் சூழப்பட்ட மான்பேடுபோல் வருத்தமுற்றிருந்தனள். அப்பெண்மணி கறுத்த ஸர்ப்பம்போல் ப்ரகாசிப்பதும் இடையின் பின்புறம்வரையில் தொங்குவதுமாகிய ஒரேதலைப் பின்னலுடன்கூடிச் சரத்காலத்தில் கறுத்த வனஸமூஹத்தோடுகூடின பூமிபோல் திகழ்வுற்றிருந்தனள். அவள் ஸுகங்களை அனுபவிப்பதற்கே தகுந்தவள்; இதுவரையில் என்றும் வ்யஸனப்பட்டறியாதவள். ஆத்

லால் அப்பொழுது வருத்தமுற்று மிகுதியும் பரிதபித்துக் கொண்டிருந்தனள். அகன்ற கண்களுடையவளும் மிகுதியும் அழுக்கடைந்து இளைத்திருப்பவளுமாகிய அவ்வணங்கை நன்றாக உற்றுப்பார்த்து யுக்திகள் அமைந்த காரணங்களால் 'இவளே ஸீதை' என்று ஊஹித்தனன். அவ்வானரன் 'காமரூபியாகிய அந்த ராக்ஷஸன் அப்பொழுது எடுத்துக்கொண்டுபோன மாதர்மணிக்கு எப்படிப்பட்ட உருவம் இருக்க நாம் கண்டனமோ, அப்படிப்பட்ட உருவமே இவளுக்கும் இருக்கின்றது' என்று ஊஹித்தனன். பூர்ணசந்த்ரன்போன்ற முகமும் அழகிய புருவங்களும் திரண்டுருண்டு அழகான கொங்கைகளும் அமைந்து தன் தேஹகாந்தியால் திசைகளையெல்லாம் இருளற்று விளங்கும்படி செய்துகொண்டு கறுத்து நிகுநிகென்ற தலைமயிர்களும் கோவைப்பழம்போல் சிவந்த அதரமும் சிறுத்து அழகான இடையும் நன்கமைந்த பாதங்களும் தாமரையிதழ்போன்ற கண்களும் விளங்கப்பெற்று மன்மதனுடைய ரதிதேவிபோல் அந்த ஸீதை விளக்கமுற்றிருந்தனள். மேலும் அம்மாதரசி ஸமஸ்த ஜகத்தினுடைய மனத்திற்கும் இனியளாகிப் பூர்ணசந்த்ரனுடைய காந்திபோல் திகழ்வுற்று மிகுதியும் இளைத்திருக்கிற அழகான மேனியுடன் தரைமேல் உட்கார்ந்து, நியமங்களைக் கைப்பற்றின தாபஸிபோல் புலப்பட்டுப் பயந்து மிகுதியும் நெடுமூச்செறிந்துகொண்டு ஸர்ப்பராஜ கன்னிகைபோல் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருந்தனள். அம்மடந்தையர்மணி, பெருந்துக்கபரம்பரைகள் மேன்மேலும் வளர்ந்து வரப்பெற்று மனக்களிப்பின்றி, மிகுதியும் புகைகளால் சூழப்பட்ட அக்னி ஜ்வாலைபோல் காந்தி குறையப்பெற்றிருந்தனள். மேலும் அவ்வங்கனை ஸந்தேஹத்துடன்கூடின பொருளையுடைய மன்வாதிஸ்ம்ருதிபோலவும் க்ஷீணித்த ஸம்பத்து

போலவும் அவிஸ்வாஸம் நிறைந்த ஸ்ரத்தைபோலவும் தடைபட்ட ஆசைபோலவும் விக்னம் அடைந்த கார்யஸித்திபோலவும் கலக்கமுற்ற மதிபோலவும் வீண்பவாதத்தினுல் அழிந்த கீர்த்திபோலவும் தோற்றி ராமனைப்பெற உபாயமேதுந்தோன்ருமையால் மிகுதியும் வருந்தி ராக்ஷஸனுகிய ராவணன் தன்னை எடுத்துக்கொண்டு வருகையால் இளைத்துச் சரீரபலமெல்லாம் ஒடுங்கி இளமான்பேடு போல் அகன்ற கண்களால் இங்குமங்கும் உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டு மிகுதியுங் கண்ணீர் நிறைந்திருப்பதும் கறுத்துவளைந்த இமை மயிர்களுடையதும் கலக்கமுற்றதுமாகிய முகத்துடன் அடிக்கடி பெருமூச்செறிந்துகொண்டு மேனியெல்லாம் அழுக்கடையப்பெற்று வருந்தி அலங்காரங்களுக்குத் தகுந்தவளாயினும் பர்த்தாவைப் பிரிந்திருக்கையால் அலங்காரத்தை இழந்து கறுத்த மேகத்தினுல் மறைக்கப்பட்ட சந்த்ரகாந்திபோல் புலப்பட்டுக்கொண்டிருந்தனள். அடிக்கடி அப்யாஸஞ்செய்துவாராமையால் நிலைபெருமல் மறப்படைந்த வித்யைபோல் இளைத்திருக்கின்ற ஸீதையை அடிக்கடி பார்த்து அந்த ஹநுமான் தன்புத்தியில் 'இங்ஙனம் இளைத்து வருந்தி அழுக்கடைந் திருக்கின்றனளே! இவள் ஸீதை ஆவாளோ அன்ருே' என்று ஸந்தேஹம் அடைந்தனன். இலக்கணப்படி அமையாத சொல்லின் பொருளை வருந்தி அறிவதுபோல், ஹநுமான் அலங்காரமில்லாமல் உபவாஸாதிகளால் உருவம் மாறியிருக்கிற ஸீதையை ராமன்சொன்ன அடையாளங்களைக்கொண்டு ஆலோசித்து மிக வருத்தப்பட்டு அறிந்தனன். ஹநுமான், நிந்தைக் கிடமாகாதவளும் அகன்ற கண்களுடையவளுமாகிய அந்த ராஜகுமாரத்தியைக்கண்டு பொருந்தின காரணங்களைக்கொண்டு ஸீதையே இவளென்று ஊஹித்தனன். ராமன் ஹநுமா

னேடு, அவன் புறப்படும்பொழுது ஸீதையின் அங்கங்களில் எக்தெந்த ஆபரணங்கள் இருப்பதாக மொழிந்தனனே, அவ்வாபரணங்களையெல்லாம் ஸீதை பதிவ்ரதையாகையால் பர்த்தாவைப்பிரிந்த ஸமயத்தில் தரிக்கலாகாதென்று வ்ருக்ஷங்களின் கிளைகளில் வைத்திருக்கக் கண்டனன். நல்ல வேலைத்தரமுள்ள குண்டலங்களும் செவிகளில் அணியும் புஷ்பாகாரமுடைய த்ரிவர்ணகமென்னும் அழகான ஆபரணங்களும் மணிகளாலும் பவழங்களாலும் செய்யப்பட்டு மிக விசித்ரங்களான ஹஸ்தாபரணங்களும் (கையில் அணியும் ஆபரணங்களும்) அப்பெண்மணியின் விரஹதாப வெப்பத்தினுல் கறுத்திருந்தன. அன்றியும் அவன் அவளது அவயவங்களில், அந்தந்த ஆபரணங்கள் வெகுகாலமாக அணியப்பட்டிருந்தவையாதலால், அப்பொழுது கழற்றிவைத்திருப்பினும், அவ்வாபரணங்களைப்போல் ஏற்பட்டிருக்கும் அடையாளங்களையுங் கண்டனன். ஹனுமான் அவற்றைக் கண்டு 'ராமன் அடையாளமாகச் சொன்ன ஆபரணங்களே இவையாமன்றி வேறில்லை. அந்த ருஸ்யமூக பர்வதத்தில் ஸீதை எந்த ஆபரணங்களை வீசிப் பொகட்டனளோ, அவ்வாபரணங்கள் எனக்கு இவ்விடத்தில் புலப்படவில்லை. அப்பொழுது பொகடாத ஆபரணங்களே இப்பொழுது இங்கிருப்பவையாம். இவ்விஷயத்தில் ஸந்தேஹம் இல்லை, அப்பொழுது ருஸ்யமூக பர்வதத்தின்மேல், மஞ்சள்வர்ணமுடையதும் பொற்பட்டம்போல் ப்ரகாசிப்பதுமாகிய மேலான உத்தரீயம் ஆகாயத்தினின்று நழுவி மரத்தின் கிளையில் தங்கியிருக்கையில் அதை வானரர்கள் கண்டனர். மற்றும் கல்கல்லென்று சப்தஞ் செய்துகொண்டு பெரியனவாகிய மேலான ஆபரணங்களும் தரையில்விழ வானரர்கள் கண்டன

ரல்லவா. அவை யெல்லாம் இவள் வீசியெறிந்தவைக ளேயாம். இவ்வஸ்த்ரம் வெகுகாலமாக விடாமல் தரித்து வருகையால் மிகுதியும் கலுங்கி மிகவும் அழுக்கடைந் திருக்கின்றது. ஆயினும் அப்பர்வதத்தின்மேல் எரியப் பட்ட மற்றொரு வஸ்த்ரம் போல் அதேவர்ணமும் அதே காந்தியும் உடையதாயிருக்கின்றது. எவள், ராவணன் எடுத்துக்கொண்டு போகையால் ராமனது கண்களுக் குப் புலப்படாதிருப்பினும், அவன் எப்பொழுதும் மனத் தில் த்யானித்துக் கொண்டிருக்கையால், என்றும் விடாமல் அவன் மனத்திலேயே இருப்பாளோ, பொன் போன்ற மேனியின் வர்ணமுடைய அவ்வனிதையே,ராம னது ப்ரியமஹிஷியான அப்படிப்பட்ட ஸீதையே இவள். ராமன் எவளைக் குறித்துக் காருண்யம், கொடுந்தன்மை யில்லாமை (அதாவது ஆஸ்ரிதர்களை விடாதுரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவம்) சோகம், மன்மதவிகாரம் ஆகிய இந்நான்கு வகைக் காரணங்களால் பரிதபிக்கின்றானோ, அந்த ஸீதை யே இவள். ஆபத்காலத்தில் ஸ்த்ரீகளை எங்ஙனம் ரக்ஷிக்க வேண்டுமோ, அங்ஙனம் ரக்ஷியாதுபோனேனே என்னு ங் காருண்யத்தினாலும், நம்மை அடுத்திருப்பவளை ரக்ஷி க்க நேராதுபோயிற்றே யென்னும் ஆஸ்ரித ரக்ஷணஸ்வ பாவத்தினாலும், வேதங்கள் புருஷனதுதேஹத்தில் பாதி பார்யையென்று மொழிகிறபடியே என் சரீரத்தில் பாதி யாகிய என்மனைவி அகப்படாமற் போயினளே என்னுஞ் சோகத்தினாலும், என் மனத்திற்கு இனிப்பை விளைக்கி ன்ற என்காதலி காணாதிருக்கின்றனளே என்னும் மன்ம தவிகாரத்தினாலும் எந்த ஸௌந்தரியைக் குறித்து ராமன் பரிதபிக்கின்றானோ, அந்த ஸீதையே இவள். இத்தேவி யின் உருவமும் அங்கப்ரத்யங்க ஸௌந்தர்யமும், எப்ப டிப்பட்டதோ ராமனதுஉருவமும் அங்கப்ரத்யங்க ஸௌ

ந்தர்யமும் அப்படிப்பட்டதேயாம். ராமனது உருவமும் அங்கப்ரத்யங்க ஸௌந்தர்யமும் எப்படிப் பட்டதோ, இவளது உருவமும் அங்கப்ரத்யங்க ஸௌந்தர்யமும் அப்படிப்பட்டதேயாம், ஆகையால் கருத்தழகான கண்களையுடைய இம்மடந்தையர்மணி அவனுக்குத் தகுந்திருக்கின்றனள். இந்த ஸீதையின் மனது ராமனிடத்தில் மிகுதியும் நிலையுற்றிருக்கின்றது. ராமனுடைய மனதும் இவளிடத்தில் மிகுதியும் நிலையுற்றிருக்கின்றது. ஆனதுபற்றியே இம்மடந்தையர்மணி முஹூர்த்தமாயினும் ஜீவித்திருக்கின்றனள். அப்படியே தர்மஸ்வபாவனாகிய அந்த ராமனும் அதைப்பற்றியே முஹூர்த்தமாயினும் ஜீவித்திருக்கின்றனன். இப்படி இருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் மனத்தில் நிலையுற்றிருக்கையால் இங்ஙனம் பிழைத்திருக்கிறார்களேயன்றி, இப்படியில்லையாயின் முஹூர்த்த காலமாயினும் பிழைத்திருக்கமாட்டார்கள். [1] ராமன் ஸீதை இல்லாதிருப்பினும் தேஹத்தைத் தரித்திருக்கின்றானே. ஸீதை மாத்ரம் ஸ்வதந்த்ரையல்ல

1 இங்கு 'து:ஷ்கரம் க்ருதவாந் ராமோ ஹீநோ யதநயா ப்ரபு:। தாரயத்யாத்மநோ தேஹம் நஶோகேநாவஸீதி' என்று மூலம். 'அர்யத்ர பீஷ்மாத் காங்கேயாத் அந்யத்ர ச ஹநூமத:। ஹரிணீவ ரமாத்ரேண சர்மணா மோஹிதம் ஜகத்' (கங்காபுத்ரனான பீஷ்மனையும் ஹநுமானையுந் தவிர மற்றை ஸமஸ்த லோகமும் காமத்திற்குட்பட்டதே) என்கிறபடியே பீஷ்மனைப்போல் காமத்திற்குட்படாமல் பால்யம் முதல் பரமவைராக்யம் அமைந்து வீரப்ரஹ்மசாரியாயிருக்கும் ஹநுமான் அந்த மால்யவத்பர்வதத்தில் ஸீதைக்காக வருந்துகின்ற ராமனது சோகாதிசயத்தைக் கண்டு ஆச்சர்யப்பட்டு 'ஐயோ! வஸிஷ்டரிடம் எத்தனையோ நாளாகச் சிஷ்யவ்ருத்தியிலிருந்த இவனுங்கூட ஒரு பெண்பிள்ளைக்காக இங்ஙனம் சோகிப்பதே!' என்று தான் விரக்தனாகையாலே நிந்தித்துப் பரிஹாஸஞ் செய்தனன். அப்படிப்பட்ட விரக்தன் இப்பொழுது இந்த ஸீதையின் வைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டு விசேஷஜ்ஞனாகையால் 'இவளைப்

ளாகையால் தேஹத்தை விடவல்லளல்லள். ராமன் புருஷனாகையால் ஸ்வதந்த்ரனாயிருந்தும் தேஹத்தை விடாமல் வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றானே. மற்றும், துக்கத்தினால் வருந்தி இளைப்புமுறாதிருக்கின்றானே. இது மிகுதியும் செய்யமுடியாத கார்யம். இப்படிப்பட்ட கார்யத்தை அவன் செய்திருக்கின்றனன். இங்ஙனம் மற்றெவனும் இருக்க வல்லனல்லன். சிறந்த மடந்தையர்மணியாகிய இந்த ஸீதையை இழந்து இது வரையில் அம்மஹாபாஹுவாகிய ராமன் முஹூர்த்தமாயினும் பிழைத்திருக்கின்றானே. இப்படிப்பட்ட பதிவ்ரதையைப் பிரிந்து மற்றொருவன் இருக்கமாட்டானாகையால் அவன் எப்படிப்பட்டவர்க்கும் செய்ய முடியாத கார்யத்தைச் செய்கின்றான்' என்று சிந்தித்தனன். வாயுகுமாரனான ஹனுமான அப்பொழுது அங்ஙனம் அழுக்கடைந்த வஸ்

பிரிந்து ராமன் தேஹத்தைத் தரித்திருப்பது எவ்விதத்திலும் ஸாத்யமன்று' என்கிறான்—(து₃ஷ்கரம்) இத்யாதியாலே (து₃ஷ்கரம் க்ருதவாந் ராம:) இவளைப்பிரிந்து ஸமாதானமுற்றிருக்கும் ராமன் மிகுதியுஞ் செய்யமுடியாத கார்யஞ்செய்தனன். இவளைப்பிரிந்தும் தேஹத்தைத் தரித்திருப்பது மிகுதியுஞ் செய்யமுடியாத கார்யமல்லவா? (ப்ரபு₄:) ஆனையேற்றங் குதிரையேற்றங்களிலும் ராஜ்ய பரிபாலனத்திலும் ஸமர்த்தனேயன்றி ப்ரணயதாரையில் (ஸ்னேஹதாரையில்) சிறிது அம்சமும் அறியாதவன். (தா₄ரயத்யாத்மனோ தே₃ஹம்) பிறரிடத்தில் யாசித்து வந்த தேஹத்தைத் தரித்திருக்கிறானோ? தன்னுடைய தேஹமன்றோ இது? (தே₃ஹம்) போகத்திற்கிடமானதன்றோ இது? துக்கத்திற்கிடமல்லவே? ஸீதையின் சரீரம் பாதந்த்ரமாகையால் அவள் அதை விடுவது யுக்தமன்று. ஸ்வாதீனமான சரீரத்தையுடைய ராமன் தன்தேஹத்தை விடாதிருப்பது யுக்தமன்றென்று கருத்து. அவனும் 'ஹக்தாநாம் த்வம் ப்ரகாஶஸே' என்கிறபடியே பக்த பாதந்த்ரனாகையால் ஸ்வாதீனனன்றே யென்னில் சொல்லுகிறான். (நஶோகேநாவஸீத₃தி) சோகத்தினால் இளைப்புமுறாதிருக்கின்றானே?

த்ரங்தரித்து உபவாஸம் முதலிய பதிவ்ரதா தர்மங்க ளோடுகூடின ஸீதையைப் பார்த்து ஸந்தோஷம் அடை ந்து மனத்தில் ராமனை நினைந்து அவனை மீளவும் பெறு தற்கு வேண்டின பதிவ்ரதா தர்மங்களில் ஸீதை மாருதி ருக்கின்றமையால் ப்ரபுவாகிய ராமன் மஹாபாக்ய முடை யவனே யென்று அவனைப் புகழ்ந்தனன். பதினைந்தா வது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஹனுமான் ஸீதையிருக்கும் துர்த்தசை யைக் கண்டு மிகுதியும் புலம்புதல்.

வானரர்தலைவனாகிய ஹனுமான் புகழத்தகுந்த ஸீதாதேவியையும் மனோஹரமான கல்யாணகுணங்களையு டைய ராமனையும் புகழ்ந்து மீளவும் சிந்தையில் மூழ்கி னன். தேஜஸ்வியாகிய அந்த ஹனுமான் முஹூர்த்த காலம் ஆலோசித்து உடனே கண்களில் நீர் ததும்பப் பெற்று ஸீதையைக் குறித்துத் தனக்குள் இப்பெண் மணி, பெரியோர்களால் சிக்ஷிக்கப்பட்ட பரமதார்மிக னாகிய லக்ஷ்மணனுக்கு மிகுதியும் பூஜிக்கத்தகுந்தவள். மேலும் அவனது அண்ணனும் ஜகத்ரக்ஷகனுமாகிய ரா ராமனுக்கு மிகுதியும் ப்ரீதிக்கிடமாயிருப்பவள். இப்படிப் பட்ட ஸீதையும் துக்கத்தினால் வருந்துவாளாயின், இனிக் காலத்தைக் கடக்க எவனுக்கும் ஸாத்யமன்று. இந்த ஸீதை தான் எந்தப்ரயத்னமுஞ் செய்யாமல், ஆஸ்ரிதர்க ளைக் காப்பதையே வ்ரதமாகவுடையவன் ராமனென்று தெரிந்தவள். அவனே ப்ரயத்னஞ் செய்வானென்று நன் கறிந்தவள். ராமன் ம்ருகமென்று பின்றொடர்கையில், அதை மாரீசனென்று கண்டு பிடித்த மஹாபுத்திமா னாகிய லக்ஷ்மணன் ப்ரயத்னஞ் செய்வானென்றறிந்த

வள். ராமன் தலையால் தாங்கும் படியான[1] வால்லப்ய முடைய இந்த ஸீதாதேவி தன் ப்ராணன்கள் நசிக்கும் படியான காலம் ஸம்பவிக்கினும், சிறிதுங் கலக்கமடையாமல் வர்ஷாகாலம் வந்தபொழுதும் கலங்காத கங்கையைப்போல்ப்ரகாசிக்கின்றனள். [2] ஸ்வபாவத்திலும் வயதிலும் நடவடிக்கையிலும் குலத்திலும் ஸாமுத்ரிகசுபலக்ஷணங்களிலும் ஸீதை ராமனுக்குத் தகுந்திருக்கையால்

1 ப்ரீதிக்கிடமாயிருக்கை.

2 இங்கு 'துல்யஶீலவயோவ்ருத்தாம் துல்யாபிஜநலக்ஷணாம்। ராகவோऽர்ஹதி வைதேஹீம் தஞ்சேயமஸிதேக்ஷணா' என்று மூலம் (துல்யஶீலவயோவ்ருத்தாம்) ஶீலமாவது - ஸ்வபாவம். 'அஸ்யா தேவ்யா மநஸ்தஸ்மிம்ஸ்தஸ்யசாஸ்யாம் ப்ரதிஷ்டிதம்' (அத்தேவியின் மனது ராமனிடத்திலும் ராமன் மனது அவளிடத்திலும் நிலையுற்றிருக்கும்.) என்கிறபடியே ராமனுக்கு அநுரூபமான ஸ்வபாவமுடையவள். பதினாறுவயதுடையவனுக்குப் பன்னிரண்டுவயதுடையவளே தகுந்தவளென்கிறபடியே ராமனுக்குத் தகுந்தவயதுடையவள். 'தோஷோயத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேதத்அகர்ஹிதம்' என்று தோஷமும் குணமாகத் தோற்றுந்தன்மையன் ராமன்; 'பாபாநாம் வா ஶுபாநாம் வா வதார்ஹாணாம் ப்லவங்கம। கார்யங் கருணமார்யேண நகஶ்சிந்நாபராத்யதி' (ஹனுமானே! பாபிஷ்டர்களாயினும் புண்யாத்மாக்களாயினும் வதிக்கத்தகுந்தவரிடத்தில், பூஜ்யனாகிய ராமன் தயைசெய்வதே யுக்தம். அபராதஞ்செய்யாதவன் எவனும் இல்லையன்றே!) என்று தன்னை ஹிம்ஸித்த ராக்ஷஸஸ்த்ரீகளையும் கொல்லவேண்டாமென்று வேண்டும்படியான நடத்தையுடையவள் ஸீதை. அப்படிப்பட்ட நடத்தையையுடைய ராமனுக்கு அநுரூபமான இப்படிப்பட்ட நடத்தையுடையவளென்றபடி. (துல்யாபிஜநலக்ஷணாம்) குலமும் ஸாமுத்ரிகாதிலக்ஷணங்களும் ராமனேடொத்திருக்கப்பெற்றவள். ஸார்வபௌமனுடைய பார்யைக்கு வேண்டிய ஸாமுத்ரிகலக்ஷணங்களெல்லாம் அமையப்பெற்றவள். இப்படிப்பட்டவளாகையால் (ராகவோऽர்ஹதி வைதேஹீம்) ராமனுக்கு ஸீதை தகுந்திருக்கின்றனள். (தம் சேயமஸிதேக்ஷணா) ஸீதைக்கும் ராமன் தகுந்திருக்கின்றனன். உலகத்தில் ஸௌந்தர்யாதி குணங்களெல்

இவளுக்கும் அவன் தகுந்திருக்கின்றனன். கறுத்த கண்களையுடைய இப்பெண்மணியும் அவனுக்குத் தகுந்திருக்கின்றனள்' என்று புலம்பினன். அந்த ஹநுமான் புதிய பொன்போல் ப்ரகாசிப்பவளும் உலகமனைத்திற்கும் இனிப்பைக்கொடுப்பவளும் லக்ஷ்மிதேவியைப்போன்றவளுமாகிய ஸீதையைப் பார்த்து ராமனை மனத்தில் நினைத்துக் கொண்டு தனக்குள் தானும் 'அகன்ற கண்களையுடைய இப்பெண்மணிக்காகவே ராமன் மஹாபலனாகிய வாலியையும்பராக்ரமத்தில் ராவணனை நிகர்த்த கபந்தனையும் கொன்றனன். மேலும் இவளுக்காகவே ராமன் வனத்தில் பராக்ரமத்தைக்காட்டித் தேவேந்த்ரன் சம்பராஸுரனைக் கொன்றாற்போல் யுத்தத்தில் பயங்கர பராக்ரமனாகிய விராதனென்னும் ராக்ஷஸனை முடித்தனன். மேலும் இம்மடந்தைக்காகவே ஜனஸ்தானத்தில் பயங்கரமான செயலுடைய பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸர்கள் அக்னிஜ்வாலைபோன்ற ராமனது பாணங்களால அடிக்கப்பட்டனர். எல்லாமறிந்த மதியுடைய ராமன், இவளுக்காகவேயுத்தத்தில் கரனைக்கொன்றனன்; த்ரிசிரனையும் மஹாதேஜஸ்வியாகிய தூஷணனையும் முடித்தனன். இவள் நிமித்தமாயிருப்பது பற்றியே, ஸுக்ரீவன் பெறமுடியாததும் உலகமெங்கும் பூஜிக்கத்தகுந்ததும் வாலியால் பரிபாலிக்கப்

லா முடையவளுக்கு ஸௌந்தர்யாதி குணங்களெலலாம் அமைந்தவன் அகப்படமாட்டான். இவ்விருவர்க்குமோ ஸமஸ்தலக்ஷணங்களும் சேர்ந்திருக்கின்றனவல்லவா!' என்று ஆச்சர்யப்படுகிருன். ஆனல் ஸீதைக்கு (அஸிதேக்ஷணே) (கறுத்த கண்ணுடையவள்) என்று விசேஷம் அதிகமாகையால்ராமனைக் காட்டிலும் ஸீதையின் நேத்ரஸௌந்தர்யம் அதிகமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனதுபற்றியே ராமன் 'நஜீவேயம் க்ஷணமபி விநா தாமஸிதேக்ஷணாம்' (அந்தக் கறுத்த கணணுடைய ஸீதையைப் பிரிந்து ஒரு க்ஷணகாலமும் ஜீவிக்கமாட்டேன்) என்றானென்று தெரிகின்றது.

பட்டதுமாகிய வானரராஜ்யமாகிற ஐச்வர்யத்தைப் பெற்றனன். அகன்ற கண்களையுடைய இப் பெண்மணியைப்பற்றியே நான் நதநதீபதியும் பெரிய மேன்மையுடையதுமாகிய ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டிவந்து இந்த லங்காபுரத்தைக் கண்டனன். இந்த ஸீதைக்காக ராமன் ஸமுத்ரம்வரையிலுள்ள பூமண்டலத்தையெல்லாம், பூமியைமாத்ரமா! ஸமஸ்தலோகங்களையும் தலைகீழாகச் செய்யினும் அதுவும் யுக்தமேயென்று எனக்குத் தோற்றுகின்றது. த்ரைலோக்யராஜ்யம் மேற்பட்டதா? ஜனகராஜன் புதல்வியாகிய ஸீதை மேற்பட்டவளா? என்று ஆலோசித்துப் பார்க்கையில், த்ரைலோக்யராஜ்யம் முழுவதும் ஸீதையின் பதினறில் ஒருபாகத்திற்கும் ஈடாகாது. தர்மஸ்வபாவனும் மிதிலாதிபதியும் மஹானுபாவனுமாகிய ஜனகமஹாராஜனுக்குப் புதல்வியாகிப் பர்த்தாவினிடத்தில் பாதிவ்ரத்யமும் அமையப்பெற்றுக் கலப்பையின் நுனியால் கீறப்பட்ட யாகக்ஷேத்ரத்தில் பூமியைப் பிளந்துகொண்டு தாமரைத்தூசிபோன்ற அந்த யாகபூமியின் தூள்கள் படியப்பெற்று வெளியான அந்த ஸீதை இப்பெண்மணியே. இவளே, பராக்ரமசாலியும் பூஜிக்கத்தகுந்த ஸ்வபாவமுடையவனும் யுத்தங்களில் பின்வாங்காதவனுமாகிய தசரத மஹாராஜனுக்குப் புகழ்பெற்ற பெரிய மருமகள். ஸமஸ்த தர்மங்களும் உணர்ந்தவனும் பிறர்செய்த உபகாரங்களை நன்கறிந்தவனும் எல்லாமறிந்த மதியுடையவனுமாகிய ராமனுடைய அருமைக்காதலியான இந்த ஸீதை ராக்ஷஸஸ்த்ரீகளிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றனள். பர்த்தாவினிடத்திலுள்ள ஸ்நேஹபலத்தினால் ஸமஸ்தபோகங்களையும் பரிபூர்ணமாகத் துறந்து அங்ஙனம் துறந்தவற்றை நெஞ்சிலும் நினையாமற்போயினும் அங்ஙனம் மேல்வருகின்ற வனவாஸதுக்கங்களையாயினும் நினை

த்தாளோ வென்னில், அவற்றையும் நினையாமல் ஜனஸஞ்சாரமில்லாத வனத்தில், அது போகங்களுக்கு ஏகாந்த ஸ்தலமென்று புகுந்து, முன்பு மிகுதியும் மதுரமான ஆஹாரங்களைப் புஜித்தவளாயினும் அடவியில் அகப்படக்கூடிய காய்கிழங்குகளால் த்ருப்தி அடைந்து பர்த்தாவுக்கு எப்பொழுதும் ஏமாறுமல் சுஶ்ரூஷைசெய்துகொண்டு க்ருஹத்தில் இருப்பதுபோலவே வனத்திலும் மிகுதியும் ஸந்தோஷம்அடைந்து பொன்வர்ணமுடைய மேனியுடன் ப்ரகாசிப்பவளும் புன்னகை விளங்கப் பேசுந்தன்மையளுமாகிய இந்த ஸீதை அனர்த்தங்களுக்குச் சிறிதுந் தகாதவளாயினும் இப்படிப்பட்ட யாதனையைப் பொறுத்திருக்கின்றனளே! என்னென்னலாகும்? நன்னடத்தையுடையவளும் இங்ஙனம் ராவணனுல் பலாத்காரஞ்செய்து கொண்டுவரப்பட்டவளுமாகிய இம்மடந்தையர்மணியைத் தாஹமுடையவன் தண்ணீர்ப்பந்தலைக் காண்பதுபோல், ராமன் காணத்தகும். ராஜ்யத்தை இழந்த மன்னவன் மீளவும் ராஜ்யத்தைப்பெற்று ஸந்தோஷம் அடைவதுபோல், ராமன் மீளவும் ஸீதையைப்பெற்று ஸந்தோஷம் அடைவான். இது நிஜம். இந்த ஸீதை புஷ்பம் சந்தனம் முதலிய போக பதார்த்தங்களும் பந்துக்களும் இல்லாதிருப்பினும் ராமனுடன் கலந்து பரிமாறுவதற்கு மிகுதியும் விருப்பமுற்றிருப்பவளாகையால் பிழைத்திருப்போமாயின் எப்பொழுதாயினும் ப்ராணநாதனைக் காண நேருமென்று நினைத்துச் சரீரத்தில் ப்ராணன்களைத் தரித்திருக்கின்றனள். இந்த ஸீதை இப்பொழுது இந்த ராக்ஷஸஸ்த்ரீகளைப் பார்க்கவில்லை. மற்றும், ராமனைப் பிரிந்திருக்கையால், இந்த வ்ருக்ஷங்கள் பூவும் காயும் நிறைந்திருப்பினும் ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகளைப் போலவே பார்க்கமுடியாதவைகளாயிருக்கையால் இவற்றையும்பார்க்கவில்லை.

மனத்தை ராமனிடத்திலேயே நிலைபெறச்செய்து மற்றவைகளையெல்லாந் துறந்து ராமனையே த்யானித்துக்கொண்டிருக்கின்றனள். இடைவீடின்றி ராமனையே மனத்தில்அநுபவித்துக்கொண்டிருக்கையால் அருகிலிருக்கும் வஸ்து எதுவாயினும் இவளுக்குப் புலப்படாது.இது நிச்சயம். பர்த்தா என்றால் பெண்டிர்க்குப் பூஷணத்தைக்காட்டிலும்மேலான பூஷணம். ஆகையால் பூஷணங்களைத் தரிக்கத்தகுந்த இப்பெண்மணி அப்படிப்பட்ட பூஷணமாகியகணவனில்லாமையால் எள்ளளவும் ப்ரகாசியாதிருக்கின்றனள்.ப்ரபுவாகியராமன் இப்படிப்பட்ட ஸீதை இல்லாமைக்குத் தேஹத்தை விடவேண்டியதாயிருக்கையில் தேஹத்தைத் தரித்திருக்கின்றானே! மற்றும் சோகத்தினால் வருந்தி இளைப்பு முறாதிருக்கின்றானே! இது மற்றெவனுக்கும் செய்யமுடியாதது. இப்படிப்பட்டதையும் ராமன் செய்தனன். முன்னெற்றிமயிர்கள் நிகுநிகென்று விளங்கவும் தாமரையிதழ்போன்ற கண்கள் திகழவும் பெற்று ஸுகத்தைமாத்ரமே அநுபவிக்கத்தகுந்த இந்த ஸீதை வருந்துவதைக் கண்டால், இவளுடைய துக்கத்திலாவது ஸுகத்திலாவது சிறிதும் ஸம்பந்தமில்லாத மத்யஸ்தனாகிய என்னைப் போன்றவனுடைய மனத்திற்கும் வருத்தம் உண்டாகின்றதே! இனி இவளுக்கு அன்பனும் பரமதயாளுவுமாகிய ராமனுக்கு வருத்தம் விளையுமென்பது சொல்லவேண்டுமோ? பூமியைப்போல் பொறுமையும் தாமரையிதழ்போன்ற கண்களுமுடைய இப்பெண்மணி, பூர்வம் ராமனாலும் லக்ஷ்மணனாலும் பாதுகாத்துவரப்பட்ட ஸீதை, இப்பொழுது வ்ருக்ஷத்தினடியில் விகாரமான கண்களுடன் பார்க்கமுடியாதிருக்கும் ராக்ஷஸஸ்த்ரீகளால் காக்கப்பட்டிருக்கின்றனள். ஜனகராஜன் வீட்டில் அருமையாக வளர்க்கப்பட்ட இந்த ஸீதை இப்

பொழுது பனியால் பாழ்செய்யப்பட்ட தாமரையோடை போல் அழகு குறையப்பெற்று, ஒன்றின்மேலொன்றாக நேரிடும் வ்யஸனங்களால் மிகுதியும் பீடிக்கப்பட்டு ஆண் சக்ரவாகத்தைப் பிரிந்த பெண் சக்ரவாகம்போல் கணவனது பிரிவை ஒரு நொடிப்பொழுதும் பொறுக்கமுடியாமல், காண்போர்க்கும் கருணையை விளைப்பதும் இப்படியப்படியென்று சொல்லவும் நினைக்கவும் முடியாததுமான துரவஸ்தையை அடைந்திருக்கின்றனள். புஷ்பங்களின் பாரத்தினால் நுனிகள் தழைந்திருக்கப்பெற்ற அசோக வ்ருக்ஷங்களும், வஸந்த ருதுவாகையால் பலவாயிரங் கிரணங்களோடு விளக்கமுற்று ஸூர்யன்போல் உஷ்ண கிரணங்களில்லாமலும் உதித்திருக்கின்ற சந்த்ரனும் இவளுக்கு மிகுதியும் துபரத்தை விளைவிக்கின்றன' என்று எண்ணிக்கொண்டனன். பலிஷ்டனும் வானரர்தலைவனும் மிகுந்த வேகமுடையோனுமாகிய அந்த ஹனுமான் இங்ஙனம் இவ்விஷயத்தைத் தன்மனத்தில் விசாரித்து இவள் 'ஸீதையே' என்று புத்தியில் நிச்சயங்கொண்டு அந்தச்சிம்சுபா வ்ருக்ஷத்தில் உட்கார்ந்திருந்தனன். பதினாறுவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஹனுமான் ஸீதையைக் காக்கும் ஏகாக்ஷி முதலிய ராக்ஷஸிகளைக் காண்பதும் சிம்சுபா வ்ருக்ஷத்தில் மறைந்திருத்தலும்.

அதன்பிறகு ஆம்பல்மலர்க் குவியல்போல் ப்ரகாசித்துக்கொண்டு நிர்மலனாய் விளங்குஞ் சந்த்ரன், கறுத்த ஜலப்ரவாஹத்தில் ஹம்ஸம் ஸஞ்சரிப்பதுபோல் நிர்மலமாய்க் கறுத்திருக்கும் ஆகாயத்தில் வெகுதூரஞ்சென்று அதன் [1]அபரபாகத்தை அடைந்தனன். நிர்மலமான காந்தியுடன் ப்ரகாசிக்கின்ற அந்தச் சந்த்ரன் ஹனுமானுக்குத் தன் நிலவைக்காட்டி ஸஹாயஞ் செய்பவன்போல்

1 பின்பாகத்தை

தன் குளிர்ந்த கிரணங்களை அந்த வாயுகுமாரன்மேல் பரவச்செய்தனன். அனந்தரம் அந்த ஹநுமான் பூர்ண சந்த்ரன்போன்ற முகமுடைய ஸீதை, பாரத்தினால் ஓடம் ஜலத்தில் மூழ்குவதுபோல், மிகுதியும் துக்கபாரத்தில் மூழ்கியிருக்கக் கண்டனன். வாயுகுமாரனாகிய ஹநுமான் ஸீதையைப் பார்க்க விரும்பி அப்பெண்மணியின் ஸமீபத்தில் பயங்கரமான காட்சியுடைய ராக்ஷஸஸ்த்ரீகளைக் கண்டனன். அவர்களில் ஒற்றைக் கண்ணுடையவளையும், அகன்ற காதுகளால் தலைமறைந்திருக்கப் பெற்றவளையும், காதில்லாதவளையும், மொளைபோன்ற காதுடையவளையும், தலைப்பக்கம் மூச்சுவிடுகின்ற மூக்குடையவளையும், மிகுதியும் பெரிய தலையுடையவளையும், நுண்ணியதும் நீண்டதுமான கழுத்துடையவளையும், அற்பதலைமயிருடையவளையும், முதலே தலைமயிரில்லாதவளையும், கம்பளிபோன்ற தலைமயிருடையவளையும், காதும் நெற்றியும் தொங்கப்பெற்றவளையும், உதடு தொங்கப்பெற்றவளையும், மோவாய்க்கட்டையிலிருக்கிற உதடுடையவளையும், தொங்குகிறமுகமுடையவளையும், தொங்கும் முழந்தாள்களுடையவளையும், கீழ் சரீரத்திலும் மேல் சரீரத்திலும் சிலவிடங்கள் குறைந்தும் சில விடங்கள் உயர்ந்து மிருக்குந் தேஹமுடையவளையும், கூனியையும், பருத்தகணுக்காலுடையவளையும், குள்ளமாயிருப்பவளையும், உயர்ந்த பற்களுடையவளையும், கோணலான முகமுடையவளையும், கோரோசனை வர்ணம்பொருந்தின கண்ணுடையவளையும், விகாரமுகமுடையவளையும் கண்டனன். அன்றியும் விகாரவேஷம் பூண்டவர்களும், கோரோசனைவர்ணமுடையவர்களும், கறுப்பாயிருப்பவர்களும், கோபஸ்வபாவர்களும், கலஹத்தில் ப்ரீதியுடையவர்களும், இரும்பினால் செய்த மஹாசூலம் கூடமென்னும் ஆயுதம் இரும்புத்

134

தடி இவைதரித்திருப்பவர்களும்,பன்றி மான் புலி எருமை ஆடு நரி இவற்றின் முகம்போன்ற முகமுடையவர்களும், ஆனை ஒட்டை குதிரை இவற்றின் கால்போன்றகாலுடையவர்களும்,தேஹத்தில் அழுந்தின தலையுடையவர்களும், ஒற்றத்தலை ஒற்றக்கால் உடையவர்களும், கழுதை குதிரை பசு யானை குரங்கு இவற்றின் காதுபோன்ற காதுடையவர்களும், மூக்கில்லாதவர்களும், பெருமூக்குடையவர்களும், குறுக்கேபடர்ந்த மூக்குடையவர்களும், விகாரமான மூக்குடையவர்களும், யானையின் துதிக்கைபோன்ற மூக்குடையவர்களும், முகத்தில் மூச்செறிகின்றமூக்குடையவர்களும், யானையின் கால்போன்ற காலுடையவர்களும், பெருங்காலுடையவர்களும், பசுவின்கால்போன்ற காலுடையவர்களும், பாதத்தில் குடிமியுடையவர்களும், பெருங் கொங்கையுடையவர்களும், நீண்ட நாக்கும் நகமுடையவர்களும், ஆட்டுமுகமுடையவர்களும், யானையின் முகமுடையவர்களும், பசுவின் முகமுடையவர்களும், பன்றி முகமுடையவர்களும், குதிரை ஒண்டை கழுதை இவற்றின் முகமுடையவர்களும், பயங்கரமான காட்சியுடையவர்களும், சூலம் இரும்புத்தடி இவற்றைக் கையில் தரித்திருப்பவர்களும், கோபஸ்வபாபவர்களும், கலஹத்தில் ப்ரியமுடையவர்களையும், உயர்ந்த பற்களுடையவர்களும், மேடுபள்ளமான சரீரமுடையவர்களும், புகைநிறமான தலைமயிரையுடையவர்களும், விகார முகமுடையவர்களும், எப்பொழுதும் மத்யபானஞ் செய்பவர்களும், எப்பொழுதும் மாம்ஸத்திலும் மத்யத்திலும் ப்ரீதியுடையவர்களும், மாம்ஸமும் ரக்தமும் தேஹத்தில் தோய்த்திருக்கப் பெற்றவர்களும், மாம்ஸத்தையும் ரக்தத்தையும் ஆஹாரமாக வுடையவர்களும் இங்ஙனம் பார்க்கும்பொழுதே மயிர்க்கூச்சலை விளைப்பவர்களுமா

கிப் பருத்த அடிபாகமுடைய அந்தச் சிம்சுபா வ்ருக்ஷத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கும் ராக்ஷஸஸ்த்ரீகளை ஹனுமான் கண்டனன். ஸீதையைக் கண்டதனால் மிகுதியும் காந்தி விளங்கப்பெற்ற அந்த ஹனுமான் அம்மரத்தின் கீழ் நிந்தைக்கிடமல்லாத அந்த ராஜகுமாரத்தியை, ஜனகராஜன் புதல்வியான அந்த ஸீதாதேவியைக் கண்டனன். அம்மடந்தை காந்தி குறைபப்பெற்றுச் சோகத்தினால் பரிதாபமுற்றுச் சீர்திருத்தமில்லாமையால் தலைமயிர்கள் அழுக்கடைந்திருக்கப் பெற்றுப் புண்யம் க்ஷீணித்த பின்பு ஆகாயத்தினின்று நழுவிப் பூமியில் விழுந்த நக்ஷத்ரம் போல் புலப்பட்டுக்கொண்டு, நன்னடத்தைகளால் மிகுதியும்புகழ்பெற்றுப் பர்த்தாவின் காட்சி யில்லாமையால் சிறந்த பூஷணங்களை அணியாமல் பர்த்தாவிடத்திலுள்ள பக்தியையே பூஷணமாகக் கொண்டு ராக்ஷஸர் தலைவனாகிய ராவணனால் தகையப்பட்டிருப்பது பற்றிப் பந்துக்களைப் பிரிந்து, யானைக்கூட்டத்தை விட்டு ஸிம்ஹத்திடம் அகப்பட்டு எங்கும் அசையமுடியாதிருக்கும் யானைப்பேடு போல் புலப்பட்டனள். மேலும், அப்பெண்மணி, வர்ஷாகாலம் போனபின் சரத்கால மேகங்களால் மறைக்கப்பப்பட்ட சந்த்ரகலைபோல் கொஞ்சம் ஸ்பஷ்டமாகவும் கொஞ்சம் அஸ்பஷ்டமாகவும் புலப்பட்டுக்கொண்டு கலந்து முதலிய ஸம்ஸ்காரங்களில்லாமையால் அழகின் பெருமை குலையப் பெற்றிருப்பதுபற்றித் தந்தி இடப் பெறாதிருக்கும் பொழுது அழகாயிராத வீணைபோல் விளக்க முறாதிருந்தனள். அப்பெண்மணி எப்பொழுதும் பர்த்தாவான ராமனிடத்திலேயே இருக்கத் தகுந்தவளன்றி ராக்ஷஸர் வசம் அகபடத்தகுந்தவளல்லள். ஆயினும், ராமனைப் பிரிந்து சோக ஸாகரத்தில் மெதந்து அந்த ராக்ஷஸ

ஸ்த்ரீகளால் சுற்றிலும் சூழப்பட்டு, க்ரூர க்ரஹங்களோடுகூடின ரோஹிணியை நிகர்த்து ஆபரணங்களை அணியாதிருக்கையால் புஷ்பமில்லாத பூங்கொடிபோல் சோபை குறைந்து அவ்வசோகவனிகையின் இடையில் ஹநுமானுக்குப் புலப்பட்டனள். தாமரைத்தண்டு சேறுபடிந்து ப்ரகாசிக்காமலும் இயற்கையாகவே வெளுத்திருக்கையால் ப்ரகாசித்துக்கொண்டு மிருப்பது போல் அப்பெண்மணி அங்கம் முழுவதும்[1] பங்கம் படிந்து ப்ரகாசிக்காமலும் ஸ்வபாவஸித்தமான தேஹ ஸௌந்தர்யமே அலங்காரமாயிருக்கப் பெற்றவளாகையால் ப்ரகாசித்துக் கொண்டும் புலப்பட்டனள் அழுக்கடைந்து மிகுதியும் நலுங்கின வஸ்த்ரம் தரித்து இளமான் கண்போன்ற கண்கள் விளங்க முகத்தில் தைன்யம் வழியப் பர்த்தாவின் பராக்ரமத்தை நினைக்கும் பொழுது மாத்ரம் தைன்யமற்றுத் தன் பாதிவ்ரத்யமே தனக்கு ரக்ஷகமாகப் பெற்றுக் கறுத்த கண்களுடன் ப்ரகாசிக்கின்ற அந்த ஸீதாதேவியை ஹநுமான் கண்டனன். பயந்த மான்பேடு போல் அலமர்ந்த கண்களுடன் இங்குமங்கும் பார்த்துக் கொண்டு உஷ்ணமான மூச்சுக்காற்றுக்களால் அங்குள்ள வ்ருக்ஷங்களின் தளிர்களையுந் தஹிப்பவள் போன்று உருவந்தரித்த துக்கஸமூஹம் போலும் மேலெழுந்த துக்கஸாகரத்தின் அலை போலும் தோற்றிப் பூமியைப்போல் மிகுதியும் பொறுமையுடையவளாகிப் பொறுமையே வடிவங்கொண்டாற்போல் புலப்பட்டுக் கொண்டு வேறு வேறாகப் பிரிந்த அவயவங்களின் ஸந்திபந்தங்கள் விளங்கப் பெற்று ஆபரணங்கள் எவையுமில்லாமலே ஸஹஜமான தேஹஸௌந்தர்யத்தினால் திகழ்கின்ற அந்த ஸீதாதேவியைக்கண்டு வாயுகுமாரனான ஹநுமான் அள

---

1. அழுக்கு.

வில்லாத ஸந்தோஷம் அடைந்தனன். அவ்வனத்தில் [1]மதிரேக்ஷணையான அந்த ஸீதாதேவியைப்பார்த்து ஹனுமான் கண்களில் ஆநந்த நீர்களைப் பெருக்கிக்கொண்டு ராமனை நினைத்து நமஸ்காரஞ் செய்தனன். வீர்யவானுகிய ஹனுமான் ராமனுக்கும் லக்ஷ்மணனுக்கும் நமஸ்காரஞ் செய்து ஸீதையைக் காணநேர்ந்தமைக்கு மிகுதியும் ஸந்தோஷம் அடைந்து ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகள் தன்னைப் பாராதிருக்கும் பொருட்டு அந்த வ்ருக்ஷத்தின் இலைக் கூட்டங்களில் மறைந்திருந்தனன். பதினேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

{ ராவணன் ஸீதையைப் பார்க்க ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகளோடு அசோகவனிகைக்கு வருதல். }

ஹனுமான் அங்ஙனம், வ்ருக்ஷங்கள் நன்கு புஷ்பித்திருக்கப்பெற்ற அவ்வசோக வனத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு ஸீதையைத் தேடிக் கொண்டிருக்கையில், ராத்ரி மிகுதியுங் கடந்து சிறிதுநேரம் மாத்ரமே மிகுந்திருந்தது. அனந்தரம் பின் ராத்ரியில் சீக்ஷை முதலிய ஷடங்கங்களோடு வேதங்களை உணர்ந்து பெரிய யாகங்களுஞ் செய்விக்கவல்ல ப்ராஹ்மண ராக்ஷஸர்கள் செய்யும் வேதாத்யயனத்வனிகள் ஹனுமானுக்குச் செவிப்பட்டன. அனந்தரம் செவிக்கினிதாக மங்களவாத்யங்கள் முழங்குகையில், அந்த வாத்யத்வனிகளைக் கேட்டு மஹாபாஹுவும் மஹாபலனுமாகிய ராவணன் விழித்துக் கொண்டனன். ப்ரதாபசாலியாகிய அந்த ராக்ஷஸேஸ்வரன் ராவணன் தூக்கவசனத்தினுல் புஷ்பமாலைகளும் வஸ்த்ரங்களும் நிலைகுலைந்திருக்கப்பெற்றுத் தகுந்த காலத்தில் விழித்து உடனே ஸீதையை நினைத்துக் கொண்டனன். அந்த ராக்ஷஸ

---

1 தன்னழகினுல் காண்போர்க்கு மதிமயக்கத்தை விளைவிக்கும்படியான கண்களையுடைய.

ஞகிய ராவணன் மிகுதியும் மதித்திருப்பவஞகையால் பாபமென்று நினையாமல் மன்மதனுல் மிகவும் தூண்டப்பட்டு அம்மதிமயக்கத்தை மனத்தில் அடக்கிக் கொள்ளமுடியாதிருந்தனன். அந்த ராவணன் ஸமஸ்த ஆபரணங்களையும் தரித்து நிகரில்லாத மேலான காந்தி விளங்கப்பெற்று அசோகவனத்திற்குப் புறப்பட்டனன். அங்ஙனம் ஸமஸ்த புஷ்பங்களும் பழங்களும் நிறைந்த பலவ்ருக்ஷங்களோடுகூடிப் பலதாமரை யோடைகள் விளங்கப்பெற்று நாஞவித புஷ்பங்களால் பார்க்க மிகுதியும் இனிதாயிருந்தது. மேலும், அது எப்பொழுதும் மதித்து மதுரஸ்வரங்களைச் செய்யும் பக்ஷிகளால் விசித்ரமாகி மிகுதியும் வியப்பை விளைவித்துக்கொண்டு கண்களையும் மனத்தையும் இழுக்கின்ற பலவகைப்பட்ட சென்ஞய்களோடு கூடி அழகாயிருந்தது. இங்ஙனம் நாஞவித க்ருஹஸமூஹங்கள் நிறைந்து மரங்களினின்று வீழ்ந்த பழங்கள் ஆங்காங்குப்புலப்படவும் செடிகள் நெருக்கமாயிருக்கவும் பெற்ற அவ்வசோக வனத்தையே, ரத்னங்களாலும் ஸ்வர்ணங்களாலும் இயற்றப்பட்ட வெளிவாசற்படிகளையுடைய வழியிலுள்ள அதன் உத்யான வீதிகளைப் பார்த்துக்கொண்டே நுழைந்தனன்.

தேவஸ்த்ரீகளும் கந்தர்வ ஸ்த்ரீகளும் தேவேந்த்ரனைப் பின்ருெடர்வதுபோல், அந்த ராவணன்போகையில், ஒரு நூறு பெண்மணிகள் அவனைப் பின்ருெடர்ந்தனர், அவர்களில் சிலர் பொன் தண்டுகளையுடைய கைவிளக்குகளையும், சிலஸ்த்ரீகள் சாமரங்களையும், சிலர் விசிறிகளையும் பிடித்துகொண்டிருந்தனர். மற்றுஞ் சிலர் பொன் பாத்ரங்களில் ஜலம் எடுத்துக்கொண்டு ராவணனுக்கு முன்னே நடந்தனர். மற்றுஞ் சில மடந்தையர் கத்திகளையும்

ஆஸனங்களையும் கையில் பிடித்துக்கொண்டு அவனுக்குப் பின்னே சென்றனர். அப்பொழுது ஸமர்த்தையாகிய ஓர் மடந்தை மத்யம் நிறைந்த மணிமயமான பாத்ரத்தை வலக்கையால் எடுத்துக்கொண்டுபோயினள். மற்றொருமடந்தை, ராஜஹம்ஸம்போல் வெளுத்துப் பூர்ணசந்த்ரன்போல் மிகுந்த ஒளியுடன்கூடிப் பொன்காம்பியிடப்பெற்ற குடையைப் பிடித்துக்கொண்டு ராவணன்பின்னே போயினள். சிறப்புள்ள ராவணனது காந்தைகள் தூக்க மயக்கத்தினாலும் மத்யபான மதத்தினாலும் கண்கள் சுழளப்பெற்று மிகுந்த ஒளியுடன் விளக்கமுற்று மேகத்தை மின்னற்கள் பின்றொடர்வதுபோல், வீரனும் தமது பர்த்தாவுமான அந்த ராவணனைப் பின்றொடர்ந்து போயினர். அந்த ராவணனுடைய ப்ரியபார்யைகள் தூக்க வசத்தினால் தாறுமாறாக ஹாரங்களையும்தோள்வளைகளையும் பொகட்டுக்கொண்டு மேனியிற் பூச்சுக்கள் உதிரவும் தலைமயிர்கள் அவிழ்ந்தலையவும் அதுவும் ஓரழகாயிருக்கவும் பெற்றுப் புழுங்கின முகத்துடன்கூடி மத்யபான மதம் இன்னம் சிறிது மிகுந்திருக்கையாலும் தூக்கத்தினாலும் சுழன்றுகொண்டு அதனால் அழகிய முகம் மிகுதியும் அழகாயிருக்கப்பெற்றுப் புழுக்கத்தினால் மேனியிலுள்ள புஷ்பங்கள் வாடிவதங்கவும் மேலான பூமாலைகள் தலைமயிர்களில் அவிழ்ந்தலையவும்பெற்றுப் பர்த்தாவிடத்திலுள்ள கௌரவத்தினாலும் காதலின் மிகுதியாலும், ராக்ஷஸராஜனாகிய ராவணன் போகையில் அவனைப் பின்றொடர்ந்தனர். அப்பெண்மணிகளுக்குப் பர்த்தாவும் மஹாபலனுமாகிய அந்த ராவணன் மன்மதனால் தூண்டப்பட்டு மனது ஸீதையிடம் புகப்பெற்று மூடன்போல் ஒன்றுந்தோற்றாமல் மத்யமதத்தினால் அழகியநடையுடன் ப்ரகாசித்தனன். அனந்தரம் வாயுகுமாரனாகிய அந்த

ஹநுமான் சிறந்த மடந்தையர் மணிகள் நடந்து வருகையில் அசைகின்ற அரைநூல் மாலைகளின் கலகலத்வனிகளையும் சிலம்புத்தண்டைகளின் கலகலத்வனிகளையும் செவியுற்றனன். எவருஞ் செய்யாத பெரிய கார்யங்களைச் செய்தவனும் எண்ணமுடியாத பலமும் பௌருஷமும் நிறைந்து விளங்குகின்றவனுமாகிய அந்த ராவணன் அவ்வனத்தின் த்வார ப்ரதேசத்திற்கு வருகையில் ஹநுமான் கண்டனன். ஸ்த்ரீகள் பல தீபங்களில் வாஸனைத் தைலங்களை விட்டுப்பிடித்துக்கொண்டு முன்னே போகையில் அந்தத்தீபங்களின் ப்ரகாசங்களால் அவன் நாற்புறத்திலும் நன்றாகப் புலப்பட்டனன். மன்மதவிகாரமும் கர்வமும் மத்யபானத்தினால் விளையும் மதமும் நிறைந்து கோணலாகிச் சிவந்து நீண்ட கண்கள் விளங்கப்பெற்ற அவ்வரக்கர்த்தலைவன் புஷ்பதநுஸ்ஸைவிட்டு ப்ரத்யக்ஷமாக வந்த மன்மதனே இவனென்னும்படி இருந்தனன். மேலும் அவன் சிறிதும் அழுக்கின்றிக் கடைந்த அம்ருதத்தின் நுரைபோல் மிகுதியும் வெளுத்து ப்ரகாசிப்பதும் சிறந்ததுமாகிய மேலான வஸ்த்ரமானது நிலைதப்பித்தோள்வளைகளில் படிந்திருக்கையில் அதை விலாஸத்துடன் இழுத்துக்கொண்டு வந்தனன். அந்த ஹநுமான் இலைகள் நிறைந்த ஓர் கிளையில் எவர்க்கும் புலப்படாதிருக்கும்படி இலைகளையும் புஷ்பங்களையும் மூடி மறைத்துக்கொண்டு தூரத்திலிருப்பினும் தேஜஸ்ஸினால் அருகில் வந்தாற்போலிருக்கின்ற அந்த ராவணனைப் பார்க்கத் தொடங்கினன். அனந்தரம் அக்கபிகுலதிலகன் அவ்வனம் ராவணனைப் பார்த்துக்கொண்டே ஸௌந்தர்யத்தின் மிகுதியாலும் யௌவனத்தின் ஸம்ருத்தியாலும் விளக்கமுற்றிருக்கின்ற ராவணனது சிறந்தமாதர்களைக் கண்டனன். பெரும் புகழுடைய அந்த ராக்ஷஸேஸ்வரன் மிகு

ந்த ஸௌந்தர்யமுடைய அந்தப் பெண்மணிகளோடுகூடி ம்ருகங்களும் பக்ஷிகளும் மிகுதியும் த்வனிசெய்துகொண் டிருக்கிற அந்தப்புரத்தின் உத்பானமாகிய அவ்வசோகவ னிகையுள் ப்ரவேசித்தனன். மத்யபானத்தினல் மதித்துப் பலவகை ஆபரணங்களை அணிந்து கர்வத்தினுல் ஸ்தம் பித்திருப்பதுபற்றி முளைபோல் அசையாதிருக்கின்ற செ விகளுடன் மஹாபலிஷ்டனும் விச்ரவஸ்ஸின் புதல்வனும் ராக்ஷஸர் தலைவனுமாகிய அந்த ராவணன், சந்த்ரன் நக்ஷத்ரங்களால் சூழப்பட்டிருப்பதுபோல் தான் உத்தம ஸ்த்ரீகளால் சூழப்பட்டு ஹனுமானுக்குப் புலப்பட்ட னன். மஹாதேஜஸ்வியாகிய அந்த வானரர் தலைவன் மிகுந்த தேஜஸ்ஸுடன் ப்ரகாசிக்கின்ற அந்த ராவண னைப் பார்த்தனன். மஹாதேஜஸ்வியும் வாயுகுமாரனுமா கிய அந்த ஹனுமான் 'இம்மஹாபாஹு ராவணன்' என்று நினைத்து அவனது சேஷ்டிதங்களை யெல்லாம் பார்க்கும் பொருட்டுக் கிழ்க்கிளைக்கு இறங்கினன். அந்த ஹனுமான் பயங்கரமான தேஜஸ்ஸுடைய வனுயினும் அந்த ராவணனுடைய தேஜஸ்ஸினல் உதரப்பட்டு இலை கள் நிறைந்திருக்கின்ற ஓரிடத்தில் எவர்க்கும் புலப் படாதபடி மறைந்திருந்தனன். அந்த ராவணன் முன் னெற்றி மயிர்கள் நிருநிகென்று கறுத்து ப்ரகாசிக்கவும் இடையின் பின்புறம் அழகாய் விளங்கவும் சக்ரவாகமிது னம்போல் கொங்கைகள் இணைந்திருக்கவும் கடைக் கண்கள் கறுத்தழகாயிருக்கவும் பெற்ற அந்த ஸீதை யைப் பார்க்க விரும்பி அந்த ஸுந்தரியின் ஸமீபத்திற்கு வந்தனன். பதினெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

{ஸீதை ராவணனைப் பார்த்துப் பயத்தினால் நடுங்குதலும், ஸீதையின் துரவஸ்தையை வர்ணித்தலும்.}

ராவணன் வந்தவுடனே அதே ஸமயத்தில் நிந்தைக்கிடமல்லாதவளும் ஜனகராஜன் புதல்வியும் மடந்தையர் மணியுமாகிய ஸீதை, ஸௌந்தரயத்தினாலும் யௌவனத்தினாலும் நிறைவாளனாகிய ராவணனைத் தூரத்திலேயே கண்டு பெருங்காற்றில் அகப்பட்டு அலமருகின்ற வாழைமரம்போல் கிடுகிடுவென்று நடுங்கினள். அகன்ற கண்களையுடைய அவ்வரவர்ணினி, ராவணன் வருவதைக்கண்டு திகிலுற்றுத் துடைகளால் வயிற்றையும் கைகளால் கொங்கைகளையும் மறைத்து ரோதனஞ் செய்து கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தனள். விதேஹராஜன் புதல்வியாகிய அந்த ஸீதை ராக்ஷஸீ கணங்கள் தன்னைச்சுற்றிலும் காத்துக்கொண்டிருக்கத் துக்கத்தினால்பரிதபித்து ஸமுத்திரத்தில்மூழ்கின ஓடம்போன்று மிகுதியுந் தீவ்ரமான பதிவ்ராதார்பத்தைச் கைப்பற்றினவளாகையால்பரட்போன்றுமில்லாத வெறுந்தரையில் உட்கார்ந்து அறுப்புண்டு நிலத்தில் வீழ்ந்த வ்ருக்ஷத்தின் கிளைபோன்று சரீரம் முழுவதும் அழுக்கடைந்திருப்பினும் அதுவும் ஓரலங்காரமாயிருக்கப் பெற்று வியப்புறச் செய்து கொண்டு அழகின் மிகுதியால் அலங்காரங்களுக்குத் தகுந்தவளாயினும் அலங்காரமில்லாமல் சேறுபடிந்த தாமரைத்தண்டுபோல் ப்ரகாசிப்பதும் ப்ரகாசியாதிருப்பதுமாயிருந்தனள். மற்றும் அப்பெண்மணி ராஜஸிம்ஹனும் ஆத்மவேதியுமாகிய ராமனிடம் நேரில் போகமுடியாதிருக்கின்றமையால் ஸங்கல்பமென்னுங் குதிரைகள் பூட்டின மனதென்னும் ரதத்தின் மேல் ஏறி அவனிடம் போகிறவள் போல் ராமனைப் பற்றிப் பலவிருப்பங்களை எண்ணமிட்டு ராமனை

யே மனத்தில் த்யானித்துக் கொண்டு, ஆஹாரமில்லா மையால் இளைத்து ரோதனமே கதியாகப் பெற்றுத் தனியளாகி எப்பொழுதும் த்யானமும் சோகமுமே கார்யமாயிருந்தனள். அன்றியும் அவ்வங்கனை துக்கத்தின் முடிவு காணுமல் ராமனை அனுஸரித்திருப்பதையே வ்ரதமாகவுடையவளாகையால் அவனைப் பிரிந்த பரிதாபத்தினுல் மணிமந்த்ராதிகளால் கட்டுண்டு தரையில் சுற்றிக்கொண்ட ஸர்ப்பராஜ கன்னிகைபோல் அங்கங்களை மடக்கிக்கொண்டு தூமகேது க்ரஹத்தினுல் மறைக்கப்பட்ட ரோஹிணி போல் பரிதபித்துக் கொண்டிருந்தனள், மேலும் திடமான சீலமுடையதும் ஸமயாசார ஸம்ருத்தமாயிருக்கப் பெற்றதும் யாகம் முதலிய தர்மத்தை ப்ரதானகாகவுடையதுமாகிய மஹாகுலத்தில் பிறந்து பிறகு துஷ்குலத்தில் விவாஹம் நேரப்பெற்று [1] அக்குலத்தில் மீளவும் பிறந்தவள்போன்ற கன்னிகைபோல் அம்மா தர்மபத்னி மிகுதியும் கெடுதியுற்றிருந்தனள். இவ்வளவேயன்றி அவள் வீண்பவாதத்தினுல் மழுங்கின கீர்த்திபோலவும் அப்யாஸமில்லாமையால் மறப்பை யடைந்து மிகுதியும் சிதிலமான வித்யைபோலவும், க்ஷீணித்த பெருங்கீர்த்திபோலவும், அவமானமுற்றவனுக்கு அவமதிசெய்தவனிடமுள்ள ஶ்ரத்தை போலவும், பூஜாத்ரவ்யங்கள் குறையப் பெற்ற பூஜை போலவும் தடைபட்ட ஆசை போலவும், மிகுதியும் குறைந்த வருமானம் போலவும்,

---

1 இங்கு 'புநஸ் ஸம்ஸ்காரமாபந்நாம் ஜாதாமிவச து:ஷ்குலே' என்று மூலம். 'குமாராணுமுபநயநமிவ குமாரீணும் விவாஹோ த்வி தீயம் ஜந்ம' என்கிறபடியே பிள்ளைகளுக்கு உபநயனம்போல் ஸ்த்ரீகளுக்கு விவாஹம் இரண்டாவது ஜன்மமாகின்றது. துஷ்குலத்தில் விவாஹம் புரிதலாவது துஷ்குலத்தில் பிறக்கையே யாமென்று கருத்து.

ப்ருத்பர்களால் நிறைவேற்றப்படாத ஆஜ்ஞை போலவும், உத்பாதகாலத்தில் ஜ்வலிக்கின்றதிசைபோலவும், துஷ்டர்களால் அபஹரிக்கப்பட்ட பூஜாத்ரவ்யம் போலவும், பனி முதலியவற்ருல் பாழடைந்த தாமரை யோடைபோலவும், சூரர்கள் முடியப்பெற்ற ஸேனை போலவும், இருட்டினுல் கவரப்பட்ட வெளிச்சம் போலவும், நீர் வெற்றப் பெற்ற நதிபோலவும், அபரிசுத்தர்களான சூத்ராதிகள் தீண்டின அக்னிவேதிகை போலவும், அணைந்த அக்னிஜ்வாலை போலவும், ராஹுவால் பிடிக்கப்பட்ட சந்த்ரமண்லத்தையுடைய பூர்ணிமையின் ராத்ரி போலவும், யானைகள் துதிக்கைகளால் தாமரையிலைகளையும் தாமரைப் பூக்களையும் அழிக்கையில் பக்ஷிகள் பயந்தோடப் பெற்று ஆகுலமாயிருக்குந் தாமரைக்குளம்போலவும், கரையுடைந்து நீரெல்லாம் மற்ருேரிடத்தில் பாயப் பெற்று உலர்ந்த நதிபோலவும், பதியைப் பிரிந்த சோகத்தினுல் பீடிக்கப் பட்டு க்ருஷ்ணபக்ஷத்து ராத்ரிபோல், பர்த்தாவைப் பிரிந்த துக்கத்தினுல் தேஹஸம்ஸ்காரமொன்றுஞ் செய்து கொள்ளாதிருப்பதுபற்றிக் காந்தியும் குறைப்பெற்றுப் புலப்பட்டனள். மிகுந்த மென்மையுடையவளும் அழகான அவயவங்கள் அமையப் பெற்றவளுமாகிய அந்த வைதேஹி ரத்னங்களாலிழைக்கப்பட்ட கர்ப்ப க்ருஹத்தில் வஸிக்கத் தகுந்தவளாயினும் வெறும் புறமான வெளித்தரையில் உட்கார்ந்திருப்பதுபற்றிக் கொஞ்சநேரத்திற்கு முன்னமே பறிக்கப்பட்டு வெயிலில் வாடுகின்ற தாமரைத் தண்டுபோல் புலப்பட்டனள், மேலும் அரண்யத்தில் வேட்டைக்காரர்களால்பிடிபுண்டு ஸ்தம்பத்தில் கட்டப்பட்டு யானைக்கூட்டத்தில் தலைமையுள்ள ஆண் யானையைப்பிரிந்து பெருமூச் செறிந்துகொண்டு மிகதியும் துக்கத்தினுல் பரிதபிக்கின்ற மேலான யானைப்பேடு

போல் பரிதபித்துக்கொண்டிருந்தனள். ஸம்ஸ்காரமில்லாமையால் தலைமயிர்களெல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்து பின்றிக்கொண்டு நீண்டுதொங்குகின்ற ஜடையுடன் சரத்ருதுவில் கறுத்த வனஸமூஹத்துடன்கூடின பூமிபோல்ப்ரகாசித்துக்கொண்டு உபவாஸத்தினாலும் சோகத்தினாலும் சிந்தையாலும் பயத்தினாலும் மிகுதியும் க்ஷீணித்து இளைத்துத் தீனையாகிப் பாதிவ்ரத்யமென்னும் தவத்தையே தனமாகக்கொண்டு மிதமான ஆஹாரத்தை உட்கொள்கையென்னும் உத்தமஸ்த்ரீ லக்ஷணத்துடன்கூடித் துக்கத்தினால் பரிதபித்துக் கைகளைக் குவித்துக்கொண்டிருக்கையால் மனத்தில் ராமனால் ராவணனுக்குப் பரிபவம் நேரவேண்டுமென்று தன் இஷ்டதேவதையைக் குறித்து வேண்டிக்கொள்பவள்போல் புலப்பட்டனள். இங்ஙனம் தனக்கு ரக்ஷகா எவரேனும் அகப்படுவாரோ என்று நாற்புறமும் உற்றுப்பார்த்து ரோதனமே கதியாகி அழகான இமைமயிர்கள் அமைந்து கடையில் சிவந்து நடுவில் வெளுத்துத் திகழும் விசாலநேத்ரங்கள் விளங்கவும் எந்த நிந்தைக்கு மிடமல்லாமல் எப்பொழுதும் ராமனை அநுஸரித்திருக்கையே மிகுந்த நெறியாயிருக்கவும்பெற்ற அந்த மிதிலாதிராஜன் புதல்வியாகிய ஸீதையை, ராவணன், தன் மரணத்திற்காகவே தன்மேல் விருப்பமுறச் செய்யத் தொடங்கினன். பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ராவணன் ஸீதையை வசப்படுத்திக்கொள்ளும் பொருட்டுப் பலவாறாக வேண்டுதல்.

அங்ஙனம் தைன்யம் அடைந்து ஆநந்தமின்றிக் காண்போர்களுக்கு மிகுதியுங் கருணையை விளைக்கின்ற அந்தப்பதிவ்ரதையான ஸீதைக்கு ராவணன் ஸாபிப்ராயமான இனிய வசனங்களால் பேராவலுடன் தன் ஹ்ருதயத்தை

இங்ஙனம் தெரிவித்தனன். யானையின் துதிக்கைபோன்ற துடைகளையுடைய ஸீதே! நீ என்னைப் பார்த்துப் பயத்தினால் ஸ்தனங்களையும் வயிற்றையும் மறைத்துக் கொண்டு உன்னை எனக்கு எள்ளளவும் புலப்படாதபடி செய்ய விரும்புவதுபோலிருக்கின்றனை. ஸீதே! உன்கண்கள் அகன்றிருப்பவை. உனது அவயவங்களெல்லாம் சுபலக்ஷணங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. நீ ஸமஸ்த லோகங்களின் மனத்தையும் இழுக்குந்தன்மையள். ஆகையால் எனக்கு மிகுதியும் ப்ரீதிக்கிடமானவள். அப்படிப்பட்ட உன்னைப் பார்த்து நான் ஆசைப்படுகின்றனன். என்னைக் கௌரவிப்பாயாக. இங்கு மனுஷ்யர்களாவது காமரூபர்களான ராக்ஷஸர்களாவது உனக்குப் பயம் விளைப்பவர் எவரும் இல்லை. நானே உனக்கு மிகுதியும் ப்ரியனாகையால், ஸீதே! என்னிடம் பயம் வேண்டாம். பயத்தை விடுவாயாக. பயப்படுந் தன்மையளே! எனக்குப் பரஸ்த்ரீகமனம் தோஷமென்று நினைக்கவேண்டாம். பரஸ்த்ரீகளைப் புணருவதும் பலாத்காரஞ்செய்து அவர்களை எடுத்துக்கொண்டுவருவதும் ராக்ஷஸர்களுக்கு ஸஹஜதர்மமே. இதில் ஸந்தேஹம் வேண்டாம். குலதர்மத்தினால் எள்ளளவும் தோஷமுண்டாகாமை மாத்ரமன்றியே புண்யமும் ஸம்பவிக்கும். என்சரீரத்தில் மன்மதவிகாரம் யதேஷ்டமாக மிகுதியும் விளையுமாக. ஆயினும் நீ என்னை விரும்பாதிருக்கிறாயாகையால் உன்னை நான் தொடமாட்டேன். தேவீ! என் அன்பிற்கிடமானவளே! இங்குப் பயப்படவேண்டாம். என்னை நம்புவாயாக. யதார்த்தமாக என்னிடத்தில் ஸ்னேஹம் பாராட்டுவாயாக. இங்ஙனம் துக்கித்திருக்கவேண்டாம். ஒரே ஜடையாகத் தலைமயிர்கள் பின்றிக்கொண்டிருக்கையும் தரையில் படுத்திருக்கையும் சிந்தையில் ஆழ்ந்திருக்கையும், அழுக்காடையும்,

2134. ஹனுமான் சிம்சுபாவ்ருக்ஷத்தில் மறைந்திருக்க ராவணன் ஸீதையை ப்ரார்த்தித்தல்.

தகாத ஸமயத்தில் உபவாஸமும் ஆகிய இவையெல்லாம் உனக்குத் தகுந்தவையல்ல. இவற்றைத் துறப்பாயாக. ஸீதே! நீ என்னுடன்கூடிப் பலவகைப் பூமாலைகளையும் மிகுந்த வாஸனையுள்ள சந்தனங்களையும் அகருகந்தங்களையும் பலவகை வஸ்த்ரங்களையும் திவ்யமான ஆபரணங்களையும் தரித்து உத்தமமான பானங்களையும் பருகிக் கொண்டு மேலான சயனங்களையும் ஆஸனங்களையும் அனுபவிப்பவளாகி ஆட்டம் பாட்டங்களாலும் இனிய வாத்யங்களாலும் பொழுதுபோக்கிக்கொண்டு ஸுகமாயிருப்பாயாக. ஸுந்தராகாத்ரீ! நீ மடந்தையரெல்லோரிலும் மேலானவள். இவ்வனம் இருக்கவேண்டாம். அவயவங்களில் ஆபரணங்களைத் தரிப்பாயாக. என்னை அடைந்த பின்புங்கூட நீ ஆப்ரணங்களில்லாதிருப்பது எப்படி யுக்தமாகும்? எள்ளளவும் தகாது. அழகாகப் படர்ந்திருக்கின்ற உனது இளம் யௌவனமெல்லாம் வீணுய்க் கடந்துபோகின்றதே. வேகமாகப் பாய்ந்து ஜலப்ரவாஹம் மீளவும் திரும்பமாட்டாததுபோல் கடந்த வயது மீளவும் திரும்ப நேராது. ஆகையால் இப்பொழுதே போகங்களை அனுபவிப்பாயாக. அழகிய காட்சியுடையவளே! உலகத்தில் எங்காயினும் உன்னைப்போன்ற உருவமுடையவள் மற்றொருத்தியும் புலப்படாள். ஆகையால் உருவங்களைப் படைக்கும் அந்த ப்ரஹ்மதேவன் உன்னைப் படைத்து இனி உன்னைக்காட்டிலும் மேலான உருவத்தைப் படைக்க முடியாதென்று நினைத்து ஸ்ருஷ்டிசெய்வதையே துறந்து போனுனென்று நினைக்கிறேன். ஸீதே! நிகரில்லாத ஸௌந்தர்யத்தினுலும் யௌவனத்தினுலும் விளங்குகின்ற உன்னைக்கண்டு ப்ரஹ்மதேவனுங்கூட மோஹிப்பான். இனி மற்றை எவன் மனமயக்கமுறுதிருக்க நேரும்? பருத்த இடையின் பின்புறமும் சத்ரான் பே

ன்ற அழகானமுகமும் பொருந்தின ஸீதே! நான் உன் அவயவங்களில் எதைப்பார்க்கினும், மீளவும் என் கண்ணை அதனின்றும் திருப்பமுடியாதிருக்கின்றனன். (ஸீதே! உனது அவயவங்களில் எதெதைப் பார்க்கிறேனே, அந்தந்த அவயவத்தில் என் கண் மிகுதியும் ஆழ்ந்து அதைக்கடந்து மற்றொன்றைச் செல்லமுடியாதிருக்கின்றது.) ஸீதே! எனக்குப் பார்யையாவாயாக. நான் பரபுருஷனென்னும் இவ்வஜ்ஞானத்தைத் துறப்பாயாக. உனக்குச் சுபம் விளையுமாக. நான் நானஸ்தலங்களினின்றுகொண்டுவந்த உத்தமஸ்த்ரீகள் பலர் இருக்கின்றனர். உனக்குச் சுபம் உண்டாகுமாக. அவர்களெல்லோரையும் விட நீ அக்ரமஹிஷியாயிருப்பாயாக. பயப்படுந் தன்மையளே! நான் நானலோகங்களினின்று பராக்ரமத்தினல் கொண்டுவந்த ரத்னங்களெல்லாவற்றையும் என் ராஜ்யத்தையும் உனக்குக் கொடுத்துவிட்டனன்; நானும் உனக்கு வேலைக்காரனயினேன். விலாஸமுடையவளே! நான் உனக்காக நானவித நகரங்களும் வரிசையாயிருக்கப் பெற்று விளங்கும் பூமண்டலத்தையெல்லாம் ஜனக மஹாராஜனுக்குக் கொடுக்கிறேன். என்னெதிரில் நின்று போராட வல்லவன் இதுவரையில் இந்த லோகத்தில் எனக்குப் புலப்படவில்லை. யுத்தத்தில் என் பராக்ரமம் எவ்வளவு நிகரில்லாததோ, அது எவ்வளவு பெரியதோ, அதைக் காண்பாயாக. என் சத்ருக்களில் தேவதைகளும் அஸுரர்களும் என்னுடன் யுத்தஞ்செய்து பலதடவைகளில் தோல்வியடைந்து த்வஜங்கள் முறியப்பெற்று என்னெதிரில் நிற்கமுடியாமல் ஓடிப்போயினர். இனிப் பிறர்ஸங்கதி சொல்லவேண்டுமோ? (இப்படிப்பட்டவனாகையால் என்னிடத்தில் வைரஸ்யமின்றி) நீயே விருப்பங்கொண்டு இப்பொழுது நன்கலங்கரித்துக்கொள்வாயாக. உன் அவ

யவங்களெல்லாவற்றிலும் ஒளிதிகழப்பெற்ற ஆபரணங்களை அணிவாயாக. நீ நன்கு அலங்கரித்துக்கொண்டிருக்கையில், அழகாயிருக்கின்ற உன் உருவத்தைப்பார்க்க விரும்புகின்றனன். அழகிய முகமுடையவளே! நீ நன்கு அலங்கரித்துக்கொண்டு உன்மனம்போனபடி போகங்களை அனுபவிப்பாயாக. பயப்படுந் தன்மையளே! மத்யங்களைப் பருகுவாயாக. விளையாடிக்கொண்டிருப்பாயாக. உனக்கு வேண்டினவர்களுக்கு இஷ்டப்படி பூமியையாவது தனங்களையாவது கொடுப்பாயாக. என்னை நம்பி என்னிடம் ப்ரீதி வைப்பாயாக. ஸங்கோசப்படாமல் தைர்யத்துடன் உனக்கு வேண்டின காரியங்களில் என்னைத் தூண்டுவாயாக. நீ என் அனுக்ரஹத்தினால் மனக்களிப்புற்று விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில், உன் பந்துக்கள் அது கண்டு மனக்களிப்புறுவார்களாக. மங்கல ஸ்வபாவமுடையவளே! என் ஸம்ருத்தியையும் என் ஸம்பத்தையும் என் கீர்த்தியையும் காண்பாயாக. ஸௌபாக்யமுடையவளே! ஸுந்தரீ! மரவுரி உடுத்தி அரண்யவாஸஞ்செய்கின்ற ராமனால் உனக்கு என்ன ப்ரயோஜனம்? வெற்றியற்று ஸம்பத்தையும் இழந்து அரண்யத்தில் அகப்பட்டு வானப்ரஸ்தர்களின் வ்ரதத்தைக் கைப்பற்றித் தரையில் படுத்திருக்கின்ற ராமன் இன்னம் பிழைத்திருக்கிறானோ இல்லையோ என்று எனக்கு ஸந்தேஹமாயிருக்கின்றது. ஸீதே! நாரைகள் முன்புறத்தில் திரியப்பெற்று மிகுதியும் கறுத்திருக்கின்ற பெரிய மேகங்களால் மறைக்கப்பட்ட நிலவைப் பார்க்கமுடியாததுப்போல், என் வசத்திலிருக்கின்ற உன்னை ராமனுக்குப் பார்க்கவும் ஸாத்யமன்று. ஹிரண்யகசிபு இந்த்ரன்கையில் அகப்பட்ட தன் பார்யையை மீளவும் நாரதன் மூலமாகப் பெற்றான். அங்ஙனமே என்கையில் அகப்பட்ட உன்னை ராமன் மீளவும்

பெறுவானென்று எண்ணுகின்றனையா? அவன் என்ன செய்பினும் என்னிடமிருந்து மீளவும் உன்னைப் பெற வல்லனல்லன். பயப்படுந்தன்மையளே! உன் புன்னகை எவ்வளவு அழகாயிருக்கின்றது. உன் பல்வரிசை மிகுதியும் ரமணீயமாயிருக்கின்றது. உன் கண்களின் அழகே அழகு. உன் விலாஸங்கள் ஒப்பற்றவை. இவ்வளவு அழகுடையவளாயினும் கடைசியில் பயப்படுந் தன்மையளாயிருக்கின்றனையே! தைர்யம் இல்லாமற்போயிற்றே. இப்படிப்பட்ட அழகினல், கருடன் ஸர்ப்பத்தை இழுப்பதுபோல், என்மனத்தை அபஹரிக்கின்றனையே! நீ நலுங்கின பட்டுவஸ்த்ரந் தரித்து இளைத்து ஆபரணம் ஒன்றும் அணியாதிருக்கும் பொழுதும், உன்னைப் பார்த்தவுடனே என் பார்யைகளிடத்தில் எனக்கு ருசி உண்டாகாதிருக்கின்றது. நீ நல்ல வஸ்த்ரந்தரித்து நன்கு அலங்கரித்துக்கொண்டு ஸந்தோஷமுற்றிருக்கக் காண்பேனுபின், எப்படி இருப்பேனே? ஸீதே! எனது அந்தப்புரத்தில் ஸமஸ்த சுபலக்ஷணங்களும் அமைந்த மடந்தையர் மணிகள் எத்தனைபேர் இருக்கின்றனரோ, அவர்களெல்லோர்க்கும் ஈச்வரியாயிருப்பாயாக. கறுத்த முன்னெற்றிமயிர்களுடையவளே! மூன்று லோகங்களிலும் எங்குஞ் சிறப்புற்றவராகிய என் பார்யைகள் அனைவரும், ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மிக்கு அப்ஸரஸ்த்ரீகள் பரிசர்யை செய்வதுபோல் உனக்குப் பரிசர்யை செய்வார்கள். அழகிய புருவமுடையவளே! அழகான இடையின் பின்புறமுடையவளே! குபேரனிடமுள்ள ரத்னங்களும் தனங்களும் எல்லாவற்றையும் நான் ஜயித்த லோகங்களையும் உன்னதீனத்தில் வைத்துக்கொண்டு ஸுகமாய் அனுபவிப்பாயாக. என்னைப் பதியாக அங்கீகரித்து ஸுகம் அனுபவிப்பாயாக. தேவி! ராமன் தவத்திலாவது பலத்திலாவது பராக்ரம

த்திலாவது தனத்திலாவது தேஜஸ்ஸிலாவது கீர்த்தியி லாவது எனக்கு நிகராகமாட்டான். மடந்தையர்மணியே! நீ உன் மனம்போனபடி மத்யபானஞ் செய்வாயாக. மனக் களிப்புடன் திரிவாயாக. விளையாடிக்கொண்டிருப்பாயாக. வேண்டிய போகங்களை அனுபவிப்பாயாக. உனக்குத் தன ஸமூஹங்களையும் பூமியையும் கொடுக்கிறேன். என் னிடம் ப்ரீதிவைத்து மனக்களிப்புடன் விளையாடிக்கொ ண்டிருப்பாயாக. நீ இங்ஙனம் மனக்களிப்புற்றிருக்கை யில் உன்பந்துக்கள் அனைவரும் உன்னுடன்கூடி ஸந் தோஷத்தை அனுபவிப்பார்களாக. பயப்படுந்தன்மைய ளே! புஷ்பித்த வ்ருக்ஷஸமூஹங்கள் நெருங்கியிருக்கவும் வண்டுகள் மதுரமாக ஜங்காரஞ்செய்யவும் பெற்று ரம ணீயமான ஸமுத்ரதீரத்திலுள்ள கானகங்களில் பொற் பூஷணங்களாலும் நிர்மலமான ஹாரங்களாலும் மேனி யெல்லாம் அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு என்னுடன் க்ரீ டித்திருப்பாயாக. இருபதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஸீதை ராவணனது வாக்யங்களைக் கண்டித் துத் தன்னை மீளவும் ராமனிடங் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கச் சொல்லுதல்.

பயங்கரனாகிய அந்த ராக்ஷஸன் ராவணன் சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டு ஸீதை மனவருத்தமுற்று, தீனஸ் வரத்துடன் தீனவாக்யத்தை இங்ஙனம் மெதுவாக அவ னுடன் சொல்லத்தொடங்கினள். மடந்தையர் மணியா கிய அந்த ஸீதை, எப்பொழுதும் புன்னகை விளங்கப் பெற்ற அப்பதிவ்ரதை துக்கத்தினால் பீடிக்கப்பட்டு ரோ தனஞ் செய்துகொண்டு பயத்தினால் கிடுகிடுவென்று நடுக் கமுற்றுக் காண்போர்களுக்கு மன இரக்கமுண்டாகுந் தசையிலிருந்து மனத்தில் பதியையே த்யானஞ்செய்து

கொண்டு [1] ஸஹஜமான புன்னகையுடன், ராவணனேடு நேரில் வார்த்தை சொல்லத்தகாதாகையால் ஒரு த்ருண த்தை நடுவில் வைத்துக்கொண்டு அவனைக்குறித்து 'என் னிடத்தினின்று மனத்தைத் திருப்பிக்கொள்வாயாக.

---

1 இங்கு 'த்ருணமந்தரத: க்ருத்வா ப்ரத்யுவாச சுசிஸ்மிதா। நிவர்த்தய மநோ மத்த: ஸ்வஜநே க்ரியதாம் மந:' என்று மூலம். (த்ரு ணமந்தரத: க்ருத்வா) புல்லை நடுவே வைத்து, 'ஆஸநஞ்சார்க்யமுதகம்' என்கிறபடியே ராஜாக்களுக்குப் பீடமிடுதல் அன்னமிடுதல் ஜலங் கொடுத்தல் செய்யவேண்டுமாகையால் அதற்கு ப்ரதியாகப் புல்லை இட்டு உபசாரஞ்செய்யில் மனந் தெளிந்து திரும்பிப்போவனே என் னுஞ் சங்கையால் 'அஹாவே ஹூமிருதகம்' என்னும் மர்யாதை யால் ஆஸனமிட்டாளென்று சொல்லலாகும். அல்லது ராவணன் ஸமீபித்து வருகையால் அவனை அருகே வரவொட்டாமல் ஓர் தடை வைக்கவேண்டுமென்று 'ஸ்தம்பேந ஸலிலேநவா பங்க்திச்சேதோ ஹிஜாயதே' (த்ருணத்தாலும் ஜலத்தாலும் பங்க்திபேதம் உண்டா கிறது) என்னும் ந்யாயத்தைப்பற்றி ஓர் புல்லை நடுவே வைத்தாளெ ன்னலாகும். அல்லது—'சபரமுவரீக்ஷணம் நாபி ஸம்பாஷணம்' என்கிறபடியே ஸ்த்ரீகளுக்குப் பரபுருஷதர்சனாதிகள் கூடாதாகை யால் புல்லை இட்டு அதை வ்யாஜமாக்கி அவனை உபஶ்ரோதாவாக் குப்பொருட்டு இங்ஙனஞ் செய்தாளென்னலாகும். உபஶ்ரோதா வாவது அருகேயிருந்து செவியுற்றிருப்பவன். அல்லது—தான் கடா க்ஷித்தவையெல்லாம் புத்திஸம்பன்னங்களாமாகையால் தனக்கு அநுகூலமான அசேதனத்ருணத்தைச் சேதனமாக்குகிறேனென்று அங்ஙனஞ் செய்திருக்கலாம். அல்லது—த்ருணத்தைச் சேதனமா க்கி நம் சக்தியை ஆரோபித்தோமாயின், அந்த நம் வைபவத்தைக் கண்டு பயந்து வழிக்கு வருவனே என்று இங்ஙனஞ் செய்தனள். அல்லது— அஜ்ஞனாகிய உன்னை 'த்ருணமிவ லகு மேநே' என்கிற படியே இந்தப் புல்லைப்போல் நிரூபிக்கிறேனென்று இங்ஙனஞ் செய் தாளென்றங் கருத்து. அல்லது 'ஜ்ஞாநேந ஹீந: பசுபிஸ் ஸமா ந:' என்கிறபடியே ஆஹாரநித்ராபயமைதுனங்கள் தவிர மற்றதொ ன்றுமறியாத பசுவைப்போன்றவனாகையால் உனக்கு இந்தப் புல் தான் போக்யமாம் என்று தெரிவிக்கும்பொருட்டுப் புல்லை இடையில்

திருப்பிக்கொண்டு உன் பார்வைகளிடஞ் செலுத்துவா

வைத்தாள். அல்லது -'விசித்ராணி சமால்யாநி சந்தநாங்கராகா
ணி ச| விவிதாநி ச வாஸாம்ஸி திவ்யாந்யாபரணாநி ச| யாநிவைஸ்ரவ
ணே ஸ்ரீஸம்ஹிரு ததாநி ச யாநி ச' என்று நீ எனக்குக் காட்டின
வற்றையெல்லாம் இந்த த்ருணமாக நினைக்கிறேனென்று அங்ஙனம்
செய்தாள். அல்லது-இந்த த்ருணத்தைப் போல் 'ஈர்ஷ்யாரோ
ஷௌ ஹித்வத்ஸ்க்ருத்ய' (பொறுமையையும் கோபத்தையும் துறந்து)
ராமனைப் பற்றுவாயாக என்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு இங்ஙனம்
செய்தாள். அல்லது—மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் ராமஸ் ஸ்யாநம்
பரீப்ஸதா| வயம் சாநிச்ஹதா வோரம்' உன்னிருப்பிடத்தையும் ப்ரா
ணனையும் காப்பாற்றவேண்டுமாயின், இந்தப் புல்லைக் கவ்விக்கொண்
டு அந்தப் புருஷ ஸிம்ஹனது பாதங்களில் விழுவாயாகவென்றாள். அல்
லது—இந்தப் புல்லை ஸ்தம்பமாகச் செய்து அதினின்று ராகவ
ஸிம்ஹனை வெளிப்படுத்திக் கெடுதிகளை நினைக்கின்ற உன் ஹ்ரு
தயத்தைப் பிளக்கச்செய்வேனென்றாள். அல்லது-த்ருணத்தை முன்
னே இட்டு பரதிஜ்ஞை செய்யவேண்டுமென்னும் மர்யாதையின்
படி 'க்ஷிப்ரம் தவ ஸ நாயோ மே ராமஸ் ஸௌமித்ரிணா ஸஹ| தோ
யமல்பமிவாதித்ய: ப்ராணாநாதாஸ்யதே ஸரை:' (ராமன் லக்ஷ்மண
னோடு வந்து பாணப்ரயோகஞ்செய்து ஸூர்யன் கிரணங்களால்
ஜலத்தை இழுப்பதுபோல் உன் ப்ராணன்களைக் கொண்டுபோகும்
விதத்தைக் காண்பாய்) என்று த்ருணத்தையிட்டு ப்ரதிஜ்ஞை செய்
தாள். அல்லது-வாமனன் சுக்ராசார்யனுடைய கண்களைத் துரு
ம்பால் கிளறினாற்போல் 'பஸ்யத் பரீ பாமி தே மாத்ரம் ஸீதாம் ஸா
ஸ்த்ரஸாநநே| தஸ்மிம்ஸ்தஸ்மிந் ப்ரய ஸரீரோணி சக்ஷுர்மம நிவஸி
யதே' என்கிறபடியே பரதாரதர்ஸனஞ்செய்த உன் கண்களை இத
னுல் குத்துகிறேனென்றாள். அன்றியே 'ஸஹர்ஹம் ஸம்ஸ்காரஸ் ஸ்ரு
ஷ்ரய' 'ஹிகஸ்திஸ்ம ஸக்ஷிணம்' என்கிறபடியே தர்ப்பத்தைக்கொ
ண்டு காகாஸுரனுடைய கண்ணை இல்லை செய்தாற்போல் இந்த
த்ருணத்தைக்கொண்டு உன் கண்களை இல்லை செய்கிறேனென்றாள்.
'ஸீதாயாஸ் தேஜஸா தக்ஷீய:''ந த்வா குர்மி தஸ்ரீர்வ ஹஸ்ம ஹஸ்
மார்ஹதேஜஸா' என்று அந்தப்பாதிவ்ரத்யமாகிற தேஜஸ்ஸில் இந்தப்
புல்லை இட்டு அதைப் பற்றவைத்து அதில் உன்னைக்கொளுத்திவிடு

யாக. பாபஸ்வபாவன் நல்ல மோக்ஷஸித்தியைப் பெற

வேனென்றாள். அன்றியே-இந்த த்ருணத்தைச்சேதிப்பதுபோல் உன் தலையைச் சேதிட்டேனென்றாள். இங்ஙனஞ் செய்து (ப்ரத்யுவாச) அவன் வார்த்தைகளைத் தடுத்து ப்ரதிகூலமாக மொழிந்தனள். 'ஸாதுதர்மமவேக்ஷஸ்வ'(ஸாதுக்களின் தர்மத்தில் கண்வைத்து நடப்பாயாக) 'யதா தவ ததாந்யேஷாம் தாரா ரக்ஷ்யா:' (உன் பார்யையைப் போலவே பிறாது பார்யைகளையும் ரக்ஷிக்கவேண்டும்) 'ஏவம் த்வாம் பாபகர்மாணம் வக்ஷ்யந்தி நிக்ருதா ஜநா:' (ஜனங்கள் உன்னால் உபத்ரவஞ் செய்யப்பட்டு இங்ஙனம் உன்னைப் பாபிஷ்டனென்று சொல்வார்கள்) 'தேந மைத்ரீ பவது தே' (அவனோடு நட்பு செய்துகொள்வாயாக) 'அந்யதா த்வம் ஹி குர்வாணோ வதம் ப்ராப்ஸ்யஸி' (மற்றொருவிதமாக நீ செய்வாயாயின் வதம்பெறுவாய்) 'ப்ராணாநாதாஸ்யதே ஶரை:' (பாணங்களால் உன் ப்ராணன்களைக் கொண்டுபோவான்) என்று பலவாறாகப் பேசினள். இங்ஙனம் பேசும்பொழுது அவளது முகவிலாஸம் எப்படியிருந்ததென்னில் (ஸுஸ்மிதா) தன் பாபத்தினால் நசிக்கப்போகிற இவன் இங்ஙனம் மொழிகின்றானேயென்று நகைத்தனள். (ஸுஸ்மிதா) 'ஹஸந்நபி ந்ருபோ ஹந்தி (ராஜன் சிரித்துக்கொண்டேயிருப்பினும் கொன்றுவிடுவான்) என்கிறபடியே ராஜ மர்யாதையை அறிந்து ராஜபுத்ரியும் ராஜ மஹிஷியுமாகையால் அங்ஙனம் நகைத்தனள். (ஸுஸ்மிதா) 'ஆஶ்ரமம் து தயோஶ் ஶூந்யம் ப்ரவிஶ்ய நரஸிம்ஹயோ: | கோசரம் கதயோர் ப்ராத்ரோரபநீதா த்வயாதம' (புருஷஸிம்ஹர்களான ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஆஶ்ரமத்தில் இல்லாதஸமயத்தில் புகுந்து என்னைக் கொண்டுவந்தனையே! இப்படிப்பட்ட நீயா! அவர்களோடு போராடி ஜயித்துக் கொண்டுவரமுடியாத நீயா! 'ந ராமஸ் தபஸா தேவி ந பலேந ந விக்ரமை: | ந தநேந மயா துல்ய:' என்று ராமனைக்காட்டிலும் உன்னை மேலாகச் சொல்லுகின்றனையென்று நகைத்தனள். (ஸுஸ்மிதா) செத்துக் கழுக்களும் காகங்களும் மூக்கால் குத்தி இழுக்கும்படி விழுந்திருக்கவேண்டியவன் 'ஶங்கே ஜீவதி வா ந வா' (ராமன் பிழைத்திருக்கிறானோ இல்லையோ ஸந்தேஹமாயிருக்கின்றது) என்று ராமனுடைய திருமேனிக்கு அனிஷ்டஞ் சொல்லுகின்றாயே என்று நகைத்தாள். (ஸுஸ்மிதா) 'விபீஷணவிதேயம் ஹி

விரும்பத்தகாதாப்போல், நீ என்னை விரும்புவது யுக்த

லங்கைஸ்வர்யமிதம் க்ருதம் । ஸ்ரீமதா ராஜராஜேந லங்காயாமபி ஷேசித:' என்கிறபடியே விபீஷணனுக்கு ராமன் கொடுத்த ஐஸ்வர்யத்தையே 'ருத்தியம் மயானுடஸ்யத்வம் ஸ்ரியம் ஹத்ரோ' என்று தன்னைஸ்வர்யமாக ப்ரமித்துப் பிதற்றுகிறானே யென்று நகைத்தாள். (ஸூசிஸ்மிதா) 'உபயாய ஹஸ்தம் தஸ்ய லோகநாயஸ்ய ஸத்க்ருதம் । கயம் நாமோபதாஸ்யாமி' (அந்த லோகநாதனுடைய புஜத்தைத் தலையணையாக வைத்துக்கொண்ட எனக்கு மற்றொருவனது புஜம் எப்படி தலையணையாகும்?) என்றிருக்கும்படியான என்னை 'மாம ச ஹஸ்தங்க்ஷ்வ யயாஸுகம்' என்று பிதற்றுகிறானேயென்று நகைத்தாள். இங்ஙனம் நகைத்துச் சொன்னது யாதெனில் (நிவர்த்தய மந:) 'மனோஹி ஹேதுஸ் ஸர்வேஷாமிந்த்ரியாணாம் நிவர்த்தநே' என்கிறபடியே மூலபூதமான மனத்தைத் திருப்பினவுடனே மற்ற இந்த்ரியங்களும் திரும்புமாகையால் மனத்தைத் திருப்பிக்கொள்வாயாக. (நிவர்த்தய மந:) உன்மனத்தைத்திருப்பி உன் ப்ராணன்களைத் திருப்பிக்கொள்வாயாக. மனோவ்யாபாரத்தைத் திருப்பிக்கொள்ளவேணுயின்,ராஜகார்யங்களெல்லாம் தாறுமாறுகுமென்னில்-(மத்தோ நிவர்த்தய) மற்ற எல்லாவற்றினின்றுந் திருப்பச் சொல்லவில்லை ; என்னிடத்தினின்று மாத்ரமே திருப்பச் சொல்லுகிறேன். 'உன்னிடத்தினின்று திருப்பிக்கொள்வேணுயின் மனது சூன்யமாகுமோ என்னவோ' என்னில் - (ஸ்வஜநே க்ரியதாம்) மனத்தை என்னிடத்தினின்று திருப்பி உனக்குத் தகுந்த உன் ஜனத்தினிடத்தில் களிப்புறும்படி வைப்பாயாக. (ஸ்வஜநே க்ரியதாம்) 'ஸ்வேஷுதாரேஷு ரதிம் நோபலஹாம்யஹம்' என்னும் புத்தியை மாற்றி 'ஸ்வேஷுதாரேஷு ரம்யதாம்' (ஸ்வபார்யைகளிடத்தில் ப்ரீதி வைப்பாயாக. என்னிடத்தில் மனத்தை வைத்து அவர்களைக் கண்ணெடுத்துப் பாராதிருப்பாயாயின் அவர்கள் வருத்தப்படுகையில் 'பரிஹூதவிஷண்ணுசேதி ஹார்யா ஹர்த்தா விநஸ்யதி' (பார்யை அவமதி செய்யப்பட்டு வருந்துவாளாயின் பர்த்தா நசிப்பான்) என்கிறபடியே உனக்கு அனர்த்தம் நேருமாகையால் அவரது மனங் குளிர்ந்திருக்கும்படி மனத்தை என்னிடத்தினின்றுந் திருப்பி அவரிடத்தில் வைப்பாயாக.

மன்று. எவ்வளவு விரும்பினும் பாபிஷ்டனுக்கு மோக்ஷம் நேரிடாததாப்போல், உனக்கு நான் ஸித்திக்கமாட்டேன். நான் பரிசுத்தமான குலத்தில் புகுந்தவள்; அங்ஙனமே மஹாகுலத்தில் பிறந்தவள்; பதிவ்ரதை. இப்படிப்பட்ட நான், நிந்தைக்கிடமாகிச் செய்யத்தகாத இப்படிப்பட்ட கார்யத்தைச் செய்வது யுக்தமன்று' என்றனள். அந்த ஸீதை மஹா பதிவ்ரதையென்று மிகுதியும் புகழ்பெற்றவளாகையால் ராவணனைப் பொருள்செய்யாமல் அப்புறம் திரும்பிக்கொண்டு மீளவும் அவனைக்குறித்து 'நான் பரபுருஷனுடைய பார்யை. மேலும் பதிவ்ரதை. ஆகையால் உனக்குப் பார்யையாகத் தகுந்தவளல்லேன். ஸத்புருஷர்களின் தர்மத்தை நன்கறிவாயாக. அதினின்று தவற வேண்டாம். ஸத்புருஷர்களின் நியமத்தின்படி நன்கு செல்வாயாக. இப்படிப்பட்ட துர்நடத்தை உனக்குத் தகாது. ராக்ஷஸனே! பிறர் உன் பார்யையைப் புணரும்பொழுது உனக்கு எப்படி இருக்குமோ, என்பதையே உபமானமாகக்கொண்டு, உன் பார்யைகளை வ்யபிசாராதி தோஷம் இல்லாதபடி நீ ரக்ஷிப்பதுபோலவே பிறரது பார்யைகளையும் வ்யபிசாராதிகள் இல்லாதபடி ரக்ஷிக்க வேண்டும். ஆகையால் பிறரது பார்யைகளை விட்டு உன் பார்யைகளோடேயே க்ரீடிப்பாயாக. தன் பார்யைகளிடத்தில் த்ருப்தி உண்டாகப் பெறாமல் சபலமுற்றுச்சபலமான இந்த்ரியங்களுடன் மறைவாக அனிஷ்டங்களைச் செய்வதில் கைதேர்ந்து பரஸ்த்ரீகளைப் புணருவானாயின், அதனால் அவன் தன்னுடைய ஆயுள் ஐஶ்வர்யம் முதலியவையெல்லாம் நசிக்கப்பெற்றுக் கெடுதியைப்பெறுவான்.[1] இங்கு உனக்கு இப்படிப்பட்ட அனர்த்தம் உண்டாகாதபடி நல்

1 இங்கு 'இஹ ஸந்தோ நவா ஸந்தி ஸதோவா நாநுவர்த்தஸே। ததாஹி விபரீதா தே வு்த்தி ராசாரவர்ஜிதா' என்பது மூலம்.

லது சொல்லும் பெரியோர்கள் எவரும் இல்லையா? ஏனில்லை. விபீஷணாதிகள் இருக்கிறார்களல்லவா? இருந்தும் நீ அநுஸரிக்க மாட்டாயே. அநுஸரிக்காத பக்ஷத்தில் அவர்கள் நன்மையை எப்படி சொல்லுவார்கள்? நீ அவர்களை அநுஸரித்திருக்க மாட்டாய். உன் விபரீதமான இந்தத் துர்ப்புத்தியே அதைத் தெரிவிக்கின்றது. என் புத்தி இப்படிப்பட்டதென்று உன் கண்ணுக்குப்

(இஹ) மிகவிசாலமாகித் துஷ்டர்கள் மிகுந்திருக்கப்பெற்ற இவ்விடத்தில், (இஹ) 'அக்நிஹோத்ராஸ்ச வேதாஸ்ச ராக்ஷஸாநாம் க்ருஹே க்ருஹே' 'ஶுஶ்ராவ ப்ரஹ்மராக்ஷஸாம்' என்று வேதவைதிக மர்யாதைகள் நடப்பதாகப் பாவனைசெய்யும் இத்தேசத்தில். (ஸந்தோ ந) ஸத்புருஷர்கள் இல்லை. பிறர்க்கு அனர்த்தத்தை விளைக்கும் ப்ரஹஸ்த தூம்ராக்ஷ வஜ்ரதம்ஷ்ட்ராதிகளான அஸத்துக்களைக் கண்டோமல்லது பிறர்க்கு நன்மைசெய்யுந் தன்மையுள்ள ஸத்துக்களைக் கண்டிலம். (ஸந்தோ ந) ஒருஸஜ்ஜனன்-அதாவது-விபீஷணன் ஒருவன் இருந்தானாயின் 'த்வாந்து திக்குலபாம்ஸநம்' (சீ போ! குலபாம்ஸநே!) என்று துரத்திக் கதவடைப்பார்களோ? பலர் இருக்கிலன்றோ அங்ஙனஞ் செய்யாமல் ஈடேறக்கூடும். அங்ஙனம் பலர் இல்லாமற்போனார்களா? (வா) இல்லையென்னலாகாது. ஆனால் என்னென்னில்- (ஸந்தி) இருக்கவே இருக்கின்றனர். (ஸந்தி) இந்தப் பட்டணத்தில் இவ்வளவு விஜய ஸம்பத் புத்ராதிஸம்ருத்தி இருக்கையால் இதற்கு மூலமான தர்மாநுஷ்டானமும் உபதேசஞ்செய்யும் ஸத்புருஷர்களும் இருக்கவேண்டும். அங்ஙனம் இல்லாதபக்ஷத்தில் அகாரணகார்யோத்பத்தி ப்ரஸங்கிக்கும். அதாவது - காரணமில்லாமல் கார்யம் உண்டாக நேரிடும். இதுவோ ஸம்பவிப்பதன்று என்று கருத்து. (ஸந்தி) ஸத்புருஷர்களென்பவர் ஒருவகைப்பட்டவரல்லர். அநீதியைச் சொல்வதும் செய்வதுமாயிருப்பவர்களே அஸத்துக்கள். ஸத்தர்மோபதேசம் செய்யும்பொழுது ஸத்துக்களே, கும்பகர்ண விபீஷணாதிகள் இருக்கையால் ஸத்புருஷர்கள் உளரே. (ஸந்தி) ஸத்தை (இருக்கை) மாத்ரமேயன்றிக் கார்யஞ்செய்பவரல்லர். இருப்பார்களாயின் உபதேசிக்கமாட்டார்களா என்னில் (ஸதோவா நாநுவர்த்தஸே) இருந்தும் 'நாப்ருஷ்டஃ கஸ்யசித் ப்ரூயாத்' 'ப்ரணிபாதேந பரிப்ரஶ்நேந ஸேவயா உபதேக்ஷ்யந்தி' (நமஸ்காரம் முதலியவற்றால்

புலப்படுகிறதா? என்கிறாயோ? நீ சிஷ்டர்களின் ஆசாரத்தைத் துறந்து இங்ஙனஞ் செய்கையே உன்புத்தி விபரீதமென்பதைத் தெரியப்படுத்துகின்றது. அல்லது, பண்டிதராயிருப்பார் உனக்குத் தாமே ஹிதோக்திகளைச்சொல்லினும், நீ ராக்ஷஸரிடம் மேலுக்கு மாத்ரம் ஸ்னேஹத்தை அபிநயித்துக்கொண்டு உள்ளே அவர்க்கு நாசத்தையே விளைவிக்க நினைத்து அப்பண்டிதர்களின் ஹிதோபதேசங்களைப் பாராட்டாதிருக்கின்றனையா என்? நல்ல மனத்தெளிவில்லாதவனும் அபநீதியுடையவனும் ராஜனானாயின், தேசங்களும பட்டணங்களும் ஸமஸ்த ஸம்பத்துக்களும் நிறைந்திருப்பினும் நாசம் அடையாமல் தவறா. அப்படியே பலவகை ரத்னங்கள் நிறைந்து ரம

அனுவர்த்தனஞ் செய்யவன்றோ அவர்கள் சொல்வார்கள். 'நேற்று வந்தனை. . அனுவர்த்தித்தேனோ அனுவர்த்திததிலேனோ தெரிந்ததெப்படி என்னல்-(தயா ஹி விபரீதா தேவ—ஷீயீ) அப்படித்தான், இதில் ஸந்தேஹமுண்டோ. உன்புத்தி விபரீதமாயிருக்கின்றதே. நதியின் ப்ரவாஹத்தைப் பார்த்துப் பர்வதப்ராந்தத்தில மழையை ஊஹிப்பதுபோல் உன்புத்தியின் கோணலைப்பார்த்து நீ பெரியோர்களை அனுவர்த்திக்கவில்லையென்று தெரிந்துகொண்டேன். புத்தி கண்ணுக்குப் புலப்படுவதன்றே, எங்ஙனம் அறிந்தாயென்னில்-(ஆசாரவர்ஜிதா) அது கண்ணுக்குப் புலப்படாததாயினும் கார்யத்தினால் ஊஹிக்கவேண்டியதாயிருக்கிறது. .(ஆசாரவர்ஜிதா) ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளில் விதிக்கப்பட்ட வர்ணாஶ்ரமானுஷ்டானமாவது-ஆசாரம். அதை உன்னிடத்தில் காணேன். அதைப்பற்றி உன்புத்திவைபரீத்யத்தை ஊஹிக்கிறேன். புத்தியாவது - மனோவ்யாபாரம். ஆசாரம் - வெளிச்செயல். (ஆசாரவர்ஜிதா) 'சிவனைக்குறித்தும் ப்ரஹ்மாவைக் குறித்தும் தவம் முதலியன செய்த எனக்கு ஆசாரம் எப்படி இல்லை' என்பாயாயின், இயற்கையில் குளிர்ந்திருக்கும் ஜலம் அக்னிஸம்பந்தத்தினால் சுடுவதுபோல் நீ ஐஶ்வர்யம் தீர்க்காயுஸு சாஸ்த்ரம் முதலியவற்றில் அபேக்ஷயால் தவம் முதலியன செய்தாயன்றி இயற்கையில் ஆசாரமற்றவனே யென்று கருத்து.

ணீயமாயிருக்கின்ற இந்த லங்கையெல்லாம் உன்னை ராஜாவாகப்பெற்று உன்னொருவனுடைய அபராதத்தினால் சீக்ரத்திலேயே நாசம் அடையப் போகின்றது. ராவணா! பாவச் செயலுடையவன் தூரத்ருஷ்டியில்லாமல் தான் செய்த பாபங்களால் அடிக்கப்பட்டு நாசம் அடையக் கண்டு ஸமஸ்தப்ராணிகளும் ஆநந்தம் அடைவார்கள். இங்ஙனமே பாபகர்மாவாகிய உனக்கு இனி நாசம் உண்டாகும் பொழுது, முன்பு உன்னால் வஞ்சிக்கப்பட்ட ஜனங்களெல்லோரும் 'எமது பாக்யத்தினால் பயங்கரனாகிய இவனுக்கு வ்யஸனம் ஸம்பவித்தது' என்று ஸந்தோஷத்துடன் சொல்லிக் கொள்வார்கள். என்னை உனது அந்தப்புர ஸ்த்ரீகளெல்லோர்க்கும் ஈச்வரியாயிருக்கச் செய்கையாலாவது உன் ஆபரணாதிகளைக் கொடுக்கையாலாவது உன்னிடம் ஆசைபடச் செய்ய உனக்கு எள்ளளவும் ஸாத்யமன்று. ப்ரபை ஸூர்யனைப் பிரிந்திருக்கமாட்டாதாப்போல், நானும் ராமனை எள்ளளவும் பிரிந்திருக்கமாட்டேன். ராமனுக்கு நான் வேறுபட்டவளல்லேன். ராமனோடு நான் வேறுபடாதிருப்பவள். நான் அப்படிப்பட்ட லோகநாதனாகிய ராமனால் அணைக்கப்பட்டுப் பெருமைக்கிடமான அவனது வலது புஜத்தைத் தலையணையாகக் கொள்ளும் புகழுடையவள். இப்படிப்பட்ட நான் இனி அநாமதேயனாகிய உன்னைப்போன்ற மற்றொரு அற்பனுடைய புஜத்தில் என்னவென்று தலைசாய்ப்பேன்? வேதவ்ரதங்களை நிறைவேற்றி ஸ்நானஞ் செய்து மிகுந்த மதியுடைய ஆத்மஜ்ஞானியாகிய ப்ராஹ்மணனுக்கு யோகாப்யாஸவித்யை அமைந்திருக்குமாறு, நான் பூமிக்கெல்லாம் பதியான அந்த ராமனுக்கே தகுந்த பார்யையாயிருக்கின்றனன். அன்றி மற்றெவனுக்கும் அல்லேன். ராவணா! நீ நல்லவனல்லவா? அடவியிலுள்ள ஆண்யானை

யை, அதைப் பிரிந்து கட்டுண்டு வருந்தும் பெண்யானை யோடு சேர்ப்பதுபோல், ராமனைப் பிரிந்து வருந்துகின்ற என்னுடன் ராமனை அழைத்துக் கொண்டுவந்து சேர்ப்பாயாக. [1] நீ இவ்விலங்கையில் ஸுகமாயிருக்க விரும்பு

---

1 'மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் ராமஃ ஸ்தாநம் பரீப்ஸதா। வயம் சாஸ்ய ஸுமஹாத் கோரம் த்வயாஸௌ புருஷர்ஷபஃ'॥ ராவணன் இவ்வாறு தாயென்னும் எண்ணமில்லாமல் சில அஸங்கதங்களைச் சொல்லுகையில ஸீதாதேவி வருத்தமுற்று 'இவனுடைய ஸ்வபாவம் என்ன இப்படி இருக்கின்றதே! இவனுக்கு ஹிதம் உபதேசிப்பவன் எவனேனும் எவ்வாறு நேரப்போகிறு'னென்று 'இஹ ஸந்தோ நவா ஸந்தி' இத்யாதிகளால் மிகுதியும் சிந்தித்து மன இரக்கமுற்றுத் தானே ஹிதோபதேசஞ் செய்கின்றனள். (மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் ராமஃ) ராமனுடன் விரோதம் தகாது. அவனோடு ஸ்னேஹம் பண்ணிக்கொள்வதே யுக்தம் (மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்) மிகவும் அபராதியான உனக்கு அவன் திருவடிகளில் சரணம்புகுதலே யுக்தம். இங்கு மித்ரமென்றிருக்கச் சரணமென்று பொருள்கூறுவ தெங்ஙனேயென்னில - அடுத்தஸ்லோகத்தில் 'விதிதஸ்ஸஹி தர்மஜ்ஞஸ் ஶரணாகதவத்ஸலஃ' என்று ராமனைச் சரணம் புகுர்தவரிடத்தில் ப்ரீதியுடையவனாகச்சொல்லி, உடனே 'தேந மைத்ரீ பவது தே' (அவனுடன் ஸ்னேஹம் பண்ணிக்கொள்வாய்) என்கையில் (அப்படிப்பட்ட சரணாகதவத்ஸலனைச் சரணம் அடைவாய்) என்று சரணாகத வத்ஸலஸப்தத்தினால் மைத்ரி செய்வது சரணம் புகுவதேயென்று பொருள் சொல்லவேண்டும். ஆகையால் (மித்ரங்கர்த்துமௌபயிகம்) என்பதற்கு (சரணம் புகுவதே யுக்தம்) என்னும் பொருள்கூறுவது யுக்தமே. அன்றியும் 'அர்ச்சநம் வந்தநம் தாஸ்யம் ஸக்யமாத்மநிவேதநம்' என்று பக்திப்ரகாரங்களில்-ஸக்யத்தை-அதாவது-மைத்ரியை ஒரு பக்திப்ரகாரமாகச் சொல்லுகையால் (மித்ரங் கர்த்தும்) என்பதற்கு (அவனைச் சரணம் புகுவாய்) என்னும் பொருளே பொருந்துகின்றது. 'தமேவ ஶரணம் கச்ச ஸர்வபாவேந பாரத'என்று வேறு சில தார்மிகரும் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் சரணம் புகுதலைச் சொல்லியிருக்கின்றனர். ஆகையால் இங்கு மைத்ரியாவது கேவல மைத்ரியாகாமல் மித்ரபாவத்துடன் சரணம் புகுதலேயாகின்றது.

வாயாயின், பயங்கரமான சாவை விரும்பாதிருப்பாயா

ஆயினும் ஸீதை சரணமென்றே நேராகச் சொல்லலாகாதா? மித்ர மென்பானென்னென்னில் அற்பர்கள் தம்மைப் பெரிதாகநினைப்பார்கள். ஸீதை பெருந்தன்மையுடையவளாகையால் 'சரணம் அடைவாய்' என்று பிறனுக்குக் குறைவாகச்சொல்லாமல் 'மித்ரனுகச் செய்துகொள்வாய்' என்று தம்முடன் ஒப்பாக வெகுமானித்துச் சொல்லினள். இங்ஙனஞ் சொன்னது அவள்மாத்ரமே அன்று. ராமன் கேவலம் ஒரு ராக்ஷஸனை 'மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம்' (மித்ரபாவத்தோடு வந்தவனை) என்றும், ஒரு குரங்கை 'ஸவாசமே' (எனக்கு நண்பனுமாயிருப்பவன்) என்றும், ஒருவேடனை 'ஆத்மஸம: ஸகா' (எனக்குத் தகுந்த ஸகா) என்றும்தனக்குத் தகுந்த மித்ரனுகச்சொல்லிக்கொண்டனன். அல்லது 'ந நமேயம்' என்று பிறர்க்கு உட்படமாட்டேனென்ற ராக்ஷஸனும் துர்மானியுமாகிய ராவணனைப் பார்த்துச் 'சரணம் புகுவாய்' என்றுரைக்கில் ஸம்மதிக்கமாட்டானாகையால் மைத்ரி செய்துகொள்வாயென்னில், ஸம்மதிப்பனென்று (மித்ரங் கர்த்துமௌபயிகம்) என்றுரைத்தனள். ராவணன், 'நான் மைத்ரி செய்துகொள்ளப் போகையில் ராமன் அதை அங்கீகரித்து அருள்டரியாமல் கொடியனுயிருந்து மிரட்டுவானுயின், என் செய்வேன்?' என்னில் (ராம:) விடமாட்டாமல் கலக்குந் தன்மையுடையவன். (ராம:) வேடரோடும் குரங்குகளோடும் உறவு செய்கிறவன் இத்தனை யோக்யதையுடைய உன்னை விடுவானே? (ராம:) நீ உன் ஸஹவாஸம் வேண்டாமென்னிலும் 'யதிவா ராவண: ஸ்வயம்! ஆநயைநம்' (ராவணனுடைய தம்பியை மாத்ரமேயன்று. ராவணன் தானே வந்து சரணம் புகினும் காப்பாற்றுகிறேன். இவனை அழைத்துக் கொண்டுவா)என்று வரவழைப்பதும்,அவனுக்கு ஆபத்து வரின். 'மச்ச'(போ)என்று விடுவதுமாகி உன்னிசைவை எதிர்பார்க்குமவன் நீயே அவனுடன் ஸ்னேஹஞ்செய்ய இசைவாயாயின் விடுவனே?(ராமோ மித்ரங்கர்த்தும் ஔபயிகம்)துஷ்டஹ்ருதயர்களும்துருபதேசஞ் செய்பவர்களுமான ப்ரஹஸ்தாதிகளை 'விட்டு 'ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்' என்றும், 'நிவாஸ: சரணம் ஸுஹ்ருத்' என்றும் சொல்லப்படும் ஸர்வபூதஸுஹ்ருத்தான ராமனோடு நட்பு செய்வாயாக. (ஸ்தானம் பரீப்ஸதா வதம் சாநிச்சதா) உன்னிருப்பிடத்தை

யின்; புருஷதிலகனாகிய ராமனை நண்பனாகச் செய்துகொள்

யும் உன் ப்ராணன்களையும், இதற்கு முன்பு உன்னுடையவைகளே யாயினும், இதற்குப் பின்பும் அவை உன்னுடையவைகளே யாயிருக்க விரும்புவாயாயின், அவனுடன் நட்பு செய்வாயாக. (ஸ்தாநம் பரீப்ஸதா) ஸ்தானமாவது இருப்பிடம். 'அபிஷிச்ய ச லங்காயாம் ராக்ஷஸேந்த்ரம் விபீஷணம்' என்று உன் தம்பியான விபீஷணனுக்கு இவ்விலங்கையில் பட்டங்கட்டுவது நிச்சயம். அங்ஙனம் செய்யாதிருக்கும்படி நீயே இதில் நிலைநின்று வாஸஞ்செய்து இதை ஆளவேண்டுமென்று விரும்புவாயாயின், ராமனைப்பற்றுவாயாக. (ஸ்தாநம் பரீப்ஸதா) ஸ்தானமாவது நிலை-நிற்றல். 'த்ரீந்லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய' என்று காகாஸுரனைப் போல் கண்ட விடங்களிலும் திரிந்து வருந்தாமல் ஒரிடத்திலேயே நிலையாயிருக்க விரும்புவாயாயின்; (ஸ்தாநம்) ஆவது இருத்தல். நீ சதுரங்கபலமாகிய உன்பரிவாரங்களோடு நாசமடையாதிருக்க விரும்புவாயாயின், (ஸ்தாநம்) ஆவது அதிஷ்டானம். நிலைமை. உன் ப்ரஹஸ்தாதி மந்த்ரிவர்க்கமும கும்பகர்ணாதி பந்துக்களும் நீ ஸம்பாதித்த பொருளும் வெகுகாலமாகக் குடியிருக்கிற இந்த ராஜதானியுமாயிருக்கிற இந்நிலைமை அழியாதிருக்க விரும்புவாயாயின் ராமனைச் சரணம் புகுவாயாக. 'ராஜதானியும் மற்றவையும் எல்லாம் என்னதினமாயனன்றோ இருக்கப்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். நான் இப்பொழுது வேறொரிடத்தில் போய் இருக்கிறேனே. இல்லையே' என்பாயாயின், 'ரஸாதலம் ஹி ப்ரவிஸேத் பாதாலம் வாபி ராவண! பிதாமஹ ஸகாஸம் வா நமே ஜீவந் ஹி மோக்ஷ்யஸே' என்கிறபடியே பூமியில் சிலமறைவான இடத்திற்காவது உன் ஜன்மபூமியான (பிறப்பிடமான) பாதாளத்திற்காவது வரமளித்து உன்னை இங்ஙனம் தலைகால் தெரியாதிருக்கச் செய்த ப்ரஹ்மதேவனது ஸமீபத்திற்காவது போயினும், ப்ராணன்களோடு தப்புவித்துக் கொள்வது முடியாது. சுற்றுப்பக்கங்களில் போயிருக்கப் பார்க்கினும் அவனுடைய ஸ்னேஹம் வேணுமே உனக்கு. 'ப்ரவித்தஸ்தலங்களில் போயிருக்க விரும்பினாலன்றோ அவன் தயை வேணும்' என்பாயாயின், அதில்லை. அஜ்ஞாதவாஸமாக ஒரிடத்தில் மறைந்திருக்க விரும்புவாயினும், (வஸம்சாநிச்சதா) உன்னை ப்ராணன்களோடு விடிலன்றோ நீ மறைந்து திரியக்கூடும். அங்ஙனம் சாகவிரும்பாயாயின், அவனைப்

வதே யுக்தம். ஏனெனில் அவன் ஸமஸ்த தர்மங்களையும்

பற்றுவாயாக. (வதமநிச்சதா) வ்யாதி முதலியவற்றால் எப்படியாயினும் மரணம் நேரப் போகிறதேயன்றி விடப்போகிறதில்லையே, ஆகையால் மரணம் நேரட்டும்' என்பாயாயின் ஒரு மரணமேயன்றிச் சத்ருவாயிருப்பவன் ஸைன்யத்துடன் உன் பட்டணத்தில் புக அவனால் தலைபறிப்புண்டாவென்கிற பரிபவமுங்கூட நேரிடும். அது வரவேண்டாமென்று விரும்புவாயாயின். வீரனுக்குச் சத்ருவால் சாவது மேலன்றோ' என்று நினைப்பாயாயின், (வோரம் வதமநிச்சதா) உலகத்திலுள்ளவரைப்போல் ஸாதாரணமாக மரணம் அடைய விரும்புவாயாயின், அதற்கும் அவனைப் பற்றவேணும். (வோரம் வதம்) உன்னைக் கொல்லும்பொழுது ஸுலபமாகவிருவானோ? ஒரு தூதனை இவ்விடம் அனுப்பி உனது நந்தநவனத்தைத் தரைமட்டமாக அழித்து உன் ஸேனையைக்கொன்று உன்னை அவமானப்படுத்தி உன் ஸபையில புகுந்து தன் ப்ரபுகௌரவத்தையும் உனது லாகவத்தையும் சொல்லி உன் ராஜதானியைக் கொளுத்திக் கரியாக்கித் திரும்பிப்போய் அபாரமான பரிவாரங்களைக்கொண்டுவந்து மிகுதியும் ஆழ்ந்ததாகிய உன்மனத்தில் கல்லை இடுவதுபோல் உனக்கு ஜலதுர்க்கமாகிய ஸமுத்ரத்தில் கற்களை இட்டு அணைகட்டி வழி பண்ணிக் குரங்குகளைக் கால்நடையாகவே அழைத்துக்கொண்டு வந்து உன் ராஜதானியைத் தடுத்து உன் பரிவாரங்களையெல்லாம் பாழ்செய்து உன்னைச் சார்ந்தவர்களின் மூக்கை அறிவதும் காலைத் தறிப்பதும் பனம்பழம் உதிர்வதுபோல் உன் தலைகளை உதிர்ப்பதும் தோள்களைக் கழிப்பதும் உடலைத் துளைப்பதும் இந்த ரக்ததாரையை உன் பெண்டிர்களுக்குக் கொண்டுபோய்க் காட்டும்படி 'மச்ச' என்று விட்டுத்துரத்துவதும் செய்து இவ்வனஞ் சித்ரவதஞ் செய்தன்றோ உன்னைக் கொல்வது. இப்படிப்பட்ட மஹா கோரமான வதத்தை விரும்பாதிருப்பாயாயின் அவனைப் பற்றுவாயாக. 'ராமனது கோபத்தால் இங்ஙனம் பட்டவர் உண்டோ' என்ன (த்வயா) இப்படி வேறொருவனும் இத்தனை அபராதஞ் செய்தவன் இல்லை. ஆகையால் இங்ஙனம் அவனால் கோரவதத்தை அனுபவித்தவனும் இல்லை. அஸஹ்யபாபசாரஞ் செய்து சித்ரவதத்திற்குத் தகுந்த உன்னொருவனுக்கு இவ்வளவும் வேண்டியதே. (ஸ்வைரம் பரீப்ஸதா வதம்

அறிந்தவன். சரணம் அடைந்தவரிடத்தில் மிகுந்த வாத்

ஸார்ச்வதா த்வயா) நீ இங்கிருக்கவேண்டுமென்னிலும் சித்ரவத மில்லாமல் சாகவேண்டுமென்னிலும் அவனைப் பற்றவேணும் காண். அவனைப் பற்றுவதற்கு அவன் இங்கு ஸமீபத்தில் இல்லையே யென்ன (அஸௌ) இதோ இங்கேயே இருக்கிறானென்கிறாள். வெகு தூரத்திலிருக்கும் ராமனை இதோ இருக்கிறானென்று ஸீதை சொல்லுவதெப்படி என்னில் - 'அஸௌ ராமமேவாநுபஶ்யதி' (இவள் ராமனையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள்) 'ராமேதி ராமேதி ஸதைவ புத்த்யா விசிந்த்ய' (ராம ராம என்று எப்பொழுதும் ராமனையே புத்தியால் த்யானித்து) என்று எப்பொழுதும் ஸீதை ராமனையே பாவித்துக்கொண்டிருப்பது பற்றி அவன் அவளுக்கு எப்பொழுதும் ப்ரகாசமாக ஸமீபித்திருக்கையால் 'இதோ' என்று காட்டுகிறாள். ராவணனுக்கோ இதற்கு முன்பு ராமனோடு வாஸனை இல்லாமையால் அங்ஙனம் தோற்றாது. ப்ரதிகூலனாகிய மாரீசனுக்கு முன்னம் ராமனால் விஶ்வாமித்ரயாகத்தில் அடிபட்ட அவ்வாஸனை மாறாதிருக்கையால் 'வ்ருக்ஷே வ்ருக்ஷே ச பஶ்யாமி' (வ்ருக்ஷங்கள்தோறும் பார்க்கிறேன். ராமன் ஒவ்வொருமரத்திலும் எனக்குத் தென்படுகிறான்) என்கிறபடியே புலப்பட்டதெல்லாம் ராமனாகவே தோற்றியதல்லவா. ராவணனும் யுத்தத்தில் ராமனோடு வாஸனை உண்டான பின்பு ராமபாணங்கள் மனத்தில் படியப்பெற்ற 'ஸ்மரந் ராகவபாணாநாம்' என்று ராமபாணங்களையே நினைத்துக்கொண்டு போனானல்லவா. 'ராமன் அருகே இருப்பினும் நான் பற்றப்பார்க்கையில், என் விரோதங்களை நினைத்து மனங்கலங்கப் பெற்றவன் என்னை அங்கீகரிப்பானா' என்னில் (புருஷர்ஷப:) அவன் 'அவிஜ்ஞாதா' (பிறர்செய்த குற்றங்களில் கண்வையாதவன். அவை அவன் மனத்தில் படா.) என்றும் 'ந ஸ்மரத்யபகாராணாம் ஶதமப்யாத்மவத்தயா' (நூறு அபராதங்கள் செய்யினும் கம்பீரமனமுடையவனாகையால் அவன் அவற்றை நெஞ்சிலும் நினைப்பவனல்லன்) என்றும், 'அபராயாஹிர்த்ருஸ் ஸ: ஸதைவ ஸுக்ருதைஷியாம்' (அபராதங்களைப் பாராட்டாமல் எப்பொழுதும் நன்மை செய்பவன்) என்றும் புகழப்பட்ட தர்மப்ரபுவல்லனோ அவன். (புருஷர்ஷப:) 'தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேதத்அகர்ஹிதம்' (அவனிடத்தில் தோஷம்

ஸல்யமுடையவனென்று எல்லோர்க்குந் தெரிந்த விஷயமே. ஆகையால் உனக்குப் பிழைத்திருக்கவேண்டுமென்று விருப்பம் உளதாயின், அந்தச் சரணாகதவத்ஸலனான ராமனுடன் ஸ்னேஹஞ் செய்துகொள்வாயாக. நீயும் ராமனை அருள்புரியச் செய்துகொள்வாயாக. நானும் உனக்காக வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். அவன் சரணம் புகுந்தவரிடம் ப்ரீதி மிகுந்திருக்கப் பெற்றவனாகையால் தப்பாமல் மன்னிப்பான். ராமனைச் சரணம் புகுவது மாத்ரமே போராது. நீ மனத்தில் கலக்கத்தை விட்டுச் சுத்தமனத்துடன் என்னை ராமனுக்கு மீளவும் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும். இவ்வண்ணம் நீ என்னை ராமனுக்கு ஸமர்ப்பிப்பாயாயின், உனக்கு நன்மை உண்டாகும். ராவணா! நீ இங்ஙனமன்றி வேறுவிதமாகச் செய்வாயாயின், தப்பாமல் ராமனால் வதம் ஸித்திக்கும். ஒருக்கால் இந்த்ரன் ப்ரயோகித்த வஜ்ராயுதம் உன்னைப் போன்றவனை விட்டாலும் விடக்கூடும். யமன் உன்

இருப் பினும் விடமாட்டேன். இங்ஙனம் செய்வதைப் பெரியோர்கள் நிந்திக்கமாட்டார்கள்) என்றுரைக்கும் புருஷோத்தமனல்லனோ அவன். (புருஷர்ஷபஃ) நீ புருஷர்களில் அதமனாயிருப்பதுபோல், அவன் புருஷர்களில் உத்தமனாயிருப்பவன். (புருஷர்ஷபஃ) 'புருஷோத்தமஃ' என்கிறபடியே அதமனாயிருப்பவன் பிறர்செய்த அபராதங்களை மனத்திலேயே வைத்துப் பகை தீர்த்துக்கொள்ள இருப்பான். மத்யமனாயிருப்பவன் அவற்றைக் காலக்ரமத்தில் மறந்துபோவான். உத்தமனாயிருப்பவன் 'அபராதங்களை நினைப்பதேன்? அவற்றை மறப்பதேன்?' என்று முதலே அபராதங்களை மனத்தில் படுத்தமாட்டான். (புருஷர்ஷபஃ) நீ அனுகூலனாகி அவனைச் சரணம் புகாயாயின் அவனுடைய சார்ங்கமென்னும் தனுஸ்ஸினால் உனக்கு மரணம் நேருவது ஸித்தமே. அவன் சாரங்கபாணியல்லவா? என்றனள். இதில் ஸீதையின் மன இரக்கத்தின் பெருமையும், வாத்ஸல்யமும், இவற்றிற்கும் உடன்படாத ராவணனுடைய பாபத்தின்பெருமையும் சொல்லப்பட்டன.

னைப் போன்றவனைப் பிடித்து நெடுநாள் விடினும் விடக் கூடும். லோகநாதனாகிய ராமன் கோபமுறுவானாயின் உன்னைப்போன்ற துஷ்டஸ்வபாவனை எவ்விதத்திலும் விடமாட்டான். சீக்ரத்திலேயே இந்த்ரன் ப்ரயோகித்த வஜ்ராயுதம்போல் பெருந்த்வனியுடன் கூடின ராமனுடைய தனுஸின் சப்தத்தைக் கேட்பாய். அழகான கணுக்கள் அமைந்து எரிகின்றவை போன்ற முகங்களோடுகூடின ஸர்ப்பங்கள் போல் விளக்கமுற்று ராமலக்ஷ்மணர்களின் நாமங்களால் அடையாளம் பெற்ற பாணங்கள் சீக்ரத்திலேயே லங்கையில் விழப்போகின்றன. அந்தப் பாணங்கள் கழுகின் இறகுகள் கட்டப்பெற்றுப் பட்டணத்தின் மேல் நாற்புறத்திலும் விழுந்து ராக்ஷஸர்களை முடித்துக் கொண்டு சிறிதும் அவகாசமில்லாதபடி பட்டணம் முழுமையும் நிரம்பப்போகின்றன. பெருமையுடைய அந்த ராமனென்னும் கருடன், கருடன் ஸர்ப்பங்களை அழிப்பது போல், வேகமாக ராக்ஷஸர்களென்னும் மஹா ஸர்ப்பங்களை அழிக்கப் போகின்றனன். உன் கையிலிருந்து ராமனுக்கு என்னைப் பெறத் தாமன்றென்றனையே! விஷ்ணு, மூன்றடிகளால், அஸுரர்களிடமிருந்து திகழ்கின்ற லக்ஷ்மியை அபஹரித்தாற்போல், சத்ருக்களை அழிக்கவல்ல என் பதியாகிய ராமன் உன்னிடமிருந்து என்னைச் சீக்ரத்திலேயே கொண்டுபோவான். ராக்ஷஸா! ஜனஸ்தானத்திலுள்ள இடமெல்லாம் பாழாகையில் அங்குள்ள ராக்ஷஸ பலம் முழுமையும் முடிந்துபோகையில், நீ எதிர்கொண்டு யுத்தஞ்செய்ய வல்லமையில்லாதவனாகையால் பயத்தினால் என்னைத் திருடிக்கொண்டு வந்த இந்தக் கொடுஞ்செயலுக்கு முயன்றனை. அற்பனே! புருஷஸ்ரேஷ்டர்களான அந்த அண்ணன் தம்பிகள் ராமலக்ஷ்மணர்கள் வெளியில் போனவுடனே ஆஸ்ரமத்தில் புகுந்து திருட்டுத் தனத்தி

னால் என்னைக்கொண்டு வந்தனை. அப்பொழுது ராமலக்ஷ்மணர்களின் வாஸனையையாவது மோந்திருப்பாயாயின் பெரும்புலிகளின் வாஸனையைக் கண்ட அற்ப நாய்போல் நீ அவ்விடத்தில் அவர்களது ஸம்முகத்தில் நிமிஷமாயினும் நின்றிருக்க மாட்டாய். நீ முதலிலே பலமில்லாமையால் பயப்பட்டிருப்பவன். அப்படிப்பட்ட உனக்கு அந்த ராமலக்ஷ்மணர்களிருவருடன் யுத்தம் நேருமாயின், உனக்கு ஜயமுண்டாவது ஸம்பவிப்பதொன்றன்று. வ்ருத்ராஸுரனுக்கும் இந்த்ரனுக்கும் யுத்தம் உண்டாகையில் இந்த்ரனுக்கு இரண்டு கைகளும் இருக்கையால் ஒரே கையுடைய வ்ருத்ராஸுரனுக்குத் தோல்வி நேரிட்டாற்போல், அவர்கள் இருவரும் நீ ஒருவனுமாகையால் உனக்குத் தோல்வி நேரிடுவது தப்பாது. என் ப்ராணநாதனாகிய ராமன் லக்ஷ்மணனுடன் கூடி, ஸூர்யன் கிரணங்களால் கொஞ்சமான ஜலத்தை இழுப்பதுபோல், சீக்ரத்தில் பாணங்களால் உன் ப்ராணங்களைக் கொள்ளப்போகின்றனன். உனக்கு நற்காலமன்று. ஆகையால் நீ ராமனிடம் அகப்பட்டு ஓடிச் சென்று குபேரனது பர்வதமாகிய கைலாஸத்திற்காவது அல்லது அதற்கும் மேலான லோகங்களுக்காவது போவாயாயினும், ராஜாவாகிய வருணனுடைய ஸபைக்காவது மற்றும் அதோலோகங்களுக்காவது போயினும், மற்றும் எவ்விடம்போயினும், பெரிய வ்ருக்ஷமாயினும் [1] காலத்தினால் அடிக்கப்பட்டதாயின் இடியினின்று தப்புவித்துக் கொள்ள முடியாதாப்போல் நீயும் காலத்தால் அடிக்கப்பட்டு ராமனிடத்தினின்று தப்புவித்துக்கொள்ள வல்லவனல்லை. இந்த விஷயத்தில் ஸந்தே

---

1 அழியும்படியான காலம் நேரப் பெற்றதாயின்.

றம் உண்டோ?' என்றனள். [1]இருபத்தொன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ராவணன் ஸீதையை வசப்படுத்தும்படி ராக்ஷஸஸ்த்ரீகளுக்கு நியமித்து, அந்தப் புரத்திற்குப் போதல்.

ராக்ஷஸர் தலைவனாகிய ராவணன், ஸீதை மொழிந்த பருஷவசனத்தைக் கேட்டு, இனிய காட்சியுடையளாகிய அம்மடந்தையர் மணியை நோக்கி, மிகுதியும் அப்ரியமான உரைகளைச் சொல்லத்தொடங்கிப் 'புருஷன் ஸ்த்ரீகளை எவ்வளவுக்கெவ்வளவு நல்வார்த்தை சொல்வானோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு அவர்க்கு ஸ்வாதீனனாவான். மேலும், அவர்க்கு எவ்வளவுக்கெவ்வளவு இனிய உரைகளை உரைப்பானோ அவ்வவ்வளவும் அவர்களால் அவமதிக்கப்படுவான்.

---

1 ராவணன் ஸீதையைப்பார்த்து வாஸ்தவத்தில் இனிய உரைகளையே மொழியினும் மேலுக்கு அவை பருஷமாகவே தோற்றினாற்போல் விஷயம் வாஸ்தவத்தை மறைத்துப் பருஷவசனங்களைச் சொல்லி மறுமொழி கூறினானென்று தெரிகிறது. இங்ஙனம் மஹேஸ்வரதீர்த்தர். 'இப்படிப்பட்ட இடங்களில் மஹேஸ்வரதீர்த்தர் தத்வத்ருஷ்டியைக்கொண்டு மற்றொருவிதமாகப் பொருள் கூறுதல் ப்ராந்தியே. ஏனென்னில் - தமோகுணாவேசம் உண்டாகப் பெற்றுப் பகவன்மாயாமோஹிதனான ராக்ஷஸனுக்கு அக்ருத்யங்களில் செல்வது தவறாது. அங்ஙனம் அவன் செய்கின்ற நிந்தாரூபமான பகவத்த்யானமும் பாபங்களை அனுபவித்தபின்பு ஜந்மாந்தரத்தில் உத்தமபலன்களை விளைவிக்குமென்று தெரிகின்றது. ஆகையால் அவனுக்கு மரணம் அடைந்த பின்பு நான்காவது சதுர்யுகத்தில் சேதிராஜகுலத்தில் ஜந்மம் நேர்ந்த'தென்று திலகவ்யாக்யானம். இதுவும் அன்றி அம்மஹேஸ்வரதீர்த்தர் கூறும் வாஸ்தவார்த்தங்களெல்லாம் அத்யாஹாரம் முதலிய பல தோஷங்கள் நிறைந்திருப்பதாலும் அவ்வர்த்தங்களை யாம் அடிக்குறிப்பில் எழுத முயன்றிலோம்.

உன்மீது எனக்கு வளர்ந்திருக்கும் காமம், ஸமர்த்தனுகிய ஸாரதி வழிதப்பிச் செல்லுங்குதிரைகளை இழுத்துப் பிடிப்பதுபோல், என்கோபத்தை அடக்குகின்றது. காமமென்பது ப்ராணிகளுக்கு அவமானுதிகளை விளைவிக்குமாகையால் ப்ரதிகூலமானது. அது எவரிடத்தில் மிகுதியும் ஆழ்ந்து விளையுமோ, அவர் சிக்ஷிக்கத்தகுந்தவராயிருப்பினும், அங்குத் தயையும் ஸ்னேஹமுமே விளையுமல்லவா? அழகிய முகமுடையவளே! இங்ஙனம் எனக்கு உன்மீது காமவிகாரம் உண்டாயிருக்கும் இந்தக் காரணத்தைப் பற்றியே, நீ என்னைத் துறந்து மேலுக்கு வீண் வானப்ரஸ்தவேஷம் பூண்டிருக்கையால் அவமதித்து வதிக்கத் தகுந்தவளாயினும், உன்னைக் கொல்லாதிருக்கின்றனன். ஸீதே! நீ, என்னை என்னென்ன பருஷவசனங்களால் மொழிந்தனையோ, அவற்றில் ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கும் உன்னை வெறுமனேயன்றிப் பயங்கரமாக வதிக்கத் தகும்' என்றனன். ராக்ஷஸாதிபதியான ராவணன் இங்ஙனம் ஸீதையைப் பேசி, உடனே கோபவேகத்தினுல் மெய்ம்மறந்தவனுகி மீளவும் அம்மடந்தையை நோக்கி 'நான் உனக்கு ஏற்படுத்தின கெடுவான ஸம்வத்ஸரத்தில் இன்னம் இரண்டு மாதங்களே காத்திருக்கவேண்டும். அதற்கு மேல் காக்கமுடியாது. ஆகையால், வரவர்ணினீ! தாமதஞ் செய்யவேண்டாம். நீ என் படுக்கையில் ஏறுவாயாக. அவ்விரண்டு மாதங்களுக்குள் நீ என்னைப் பர்த்தாவாக அங்கீகரிக்க விருப்பமுறுதிருப்பாயாயின், அப்பால் ஒரு நிமிஷமாயினும் பொறுக்கமாட்டேன். அந்தக் கெடு தாண்டின மற்றைநாள் விடியற்காலையில்தானே விடியற்கால போஜனத்திற்காக உன்னைச் சமையற்பள்ளியில் என் நிமித்தம் கொன்றுவிடுவார்கள்' என்றனன். ராக்ஷஸாதிபதி ராவணன் இங்ஙனம் ஸீதையை விரட்டு

கையில், அங்கு ராவணனுடன் வந்திருக்கும் தேவதா ஸ்த்ரீகளும் கந்தர்வ கந்யைகளும் மனவருத்தத்தினால் கண் கலங்கப்பெற்று மிகுதியுந் துக்கித்தனர். அவர்களில் சிலர் உதடுகளை அசக்குவது முதலிய சேஷ்டைகளாலும், சிலர் முக ஸம்ஜ்ஞைகளாலும், சிலர் கண் சேஷ்டைகளாலும், ராவணனால் விரட்டப்பட்ட ஸீதையை ஸமாதானப்படுத்தினர். அங்ஙனம் அவர் ஸமாதானப்படுத்துகையில், ஸீதை, ராக்ஷஸேஸ்வரனான ராவணனைப் பார்த்துப் பாதிவ்ரத்ய மஹிமையின் கர்வத்தினால் அவனைப் பொருள்செய்யாமல், தனக்கு ஹிதமான வசனங்களைச் சொல்லத்தொடங்கி இவ்விடத்தில் 'உனக்கு மேன்மையை விரும்புவோன் எவனுமே இல்லை. பதிவ்ரதையாகிய என்னை இங்ஙனம் விரும்புகையாகிற அதிநிந்திதமான கார்யத்தினின்று 'இது தகாது' என்று சொல்லி உன்னைத் திருப்புவோன் ஒருவனும் இல்லையே. இருப்பானயின் தடுக்கமாட்டானா. ஒருவனும் தடுக்கவில்லையே. ஆகையால் அப்படிப்பட்டவன் ஒருவனும் இல்லை. இது நிஜம். தேவேந்த்ரனுக்குச் சசிதேவிபோல் தர்மாத்மாவாகிய ராமனுக்குப் பத்னியாகிய என்னை மூன்றுலோகத்திலும் நீயொருவன் தவிர மற்றெவனும் மனத்திலுங் கூட இங்ஙனம் விரும்பமாட்டான். இனி வாயாற்சொல்வானா? ராக்ஷஸாதமா! அளவில்லாத ஒளியுடன் ப்ரகாசிக்கின்ற ராமனது பத்னியாகிய என்னை இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகள் மொழிந்தனையே, இந்தப் பாபத்திற்கு நீ எங்குப்போய்த்தான் தப்புவித்துக் கொள்ளப்போகின்றனை? அடா! எந்த லோகம்போயினும் உன்னை அது விடாது. அரண்யத்தில் மதித்த யானையும் முயலும் போர்புரியக்கூடுமாயின் எப்படி இருக்குமோ, அப்படியே ராமனும் நீயும் யுத்தத்தில் கூடுவீர்களாயின் ராமன் மதித்த யானைபோ

லும் நீ அதமமான முயல்போலும் ஆவீர்கள். இப்பொழு து இவ்வனம் கர்வத்துடன் பேசுகின்றனையே; அப்பொழுது மாயா ம்ருகமென்னும் வ்யாஜத்தினால் ராம லக்ஷ்மணர்களை வெகுதூரம்போகச்செய்து திருட்டுத்தனத்தினால் என்னைக்கொண்டுவந்தனையே. இதற்கு உன் பந்துக்களிடையில் வெட்கமில்லா திருக்கின்றனையே! நீ இன்னமும் ராமனது கண்களுக்கு அகப்படாதிருக்கின்றனை. அவன் கண்களிற் படுவாயாயின், அவன் ப்ரபாவத்தை அறிவாய். பூஜைக்கிடமாகாதவனே! (அபூஜ்யனே!) நிந்தைக்கிடமாயிருப்பவனே! பதிவ்ரதையான என்னைக் காமவிகாரத்துடன் பார்க்கின்றனையே! இடையில் கறுத்துக் கடைகளில் கோரோசனாவர்ணம் பொருந்தி விகாரமுற்று க்ரூரங்களான உன் கண்களிரண்டும் ஏன் தரையில் இற்று விழாதிருக்கின்றனவோ? அந்தத் தர்மாத்மாவின் பத்னியும் தசரத மஹாராஜாது மருமகளுமாகிய என்னைச் சொல்லக்கூடாத இந்த உரைகளைப் பேசுகின்றனையே! ஏன் உன் நாக்கு அறுந்துவிழாதிருக்கின்றது? ராவணா! உன் கொடுஞ்செயலுக்கு உன்னை நீறுசெய்யவேண்டியதே. ஆயினும் 'அபகாரிகளைச் சகிப்பாய்' என்று என் பர்த்தாவான ராமனது ஆஜ்ஞை இல்லாமையாலும், பாதிவ்ரத்யமாகிற என் தவத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டுகையாலும் என் தேஜஸ்ஸினால் உன்னை நீறுசெய்யாதிருக்கின்றனன். புத்திமானாகிய ராமனது அருகில் நான் இருக்கையில், அவனிடத்தினின்று என்னை அபஹரிப்பதற்கு உன்னால் ஸாத்யமன்று. உனக்குச் சாவு நேருகைக்காகவே, ராமன் தூரம் போகும்படிக்கும், நீ என்னைத் திருட்டுத்தனத்தினால் கொண்டுவரும்படிக்கும் தெய்வம் மூட்டுவித்தது. இதற்கு ஸந்தேஹம் இல்லை. 'நான் சூரன், குபேரன் தம்பி, பலத்தில் புகழ்பெற்றவன்' என்று

சொல்லிக்கொள்கிறாயே! அப்படியே நீ இருப்பாயாயின், ஸ்வர்ண ம்ருகத்தினால் ராமனைத் தூரம் போகச் செய்து அவனது பார்யையை ஏன் திருடிக்கொண்டு வந்தனை? அவனெதிரிலேயே எடுத்துக்கொண்டு வரலாமல்லவா?" என்றனள். ராக்ஷஸர் தலைவனாகிய ராவணன் ஸீதை சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டுக் கோபாவேசத்துடன் கொடியவையான தன் கண்களை மலர விழித்து ஸீதையை ஏற இறங்கப் பார்த்தனன். அப்பொழுது நீலமேகம்போல் கறுத்துப் பெரிய தோள்களும் கழுத்தும் பொருந்தி ஸிம்ஹத்தை நிகர்த்த பலமும் நடையும் அமைந்து ஸ்ரீமானுமாகிய அந்த ராவணன் நாக்கு நுனியும் கண்களும் ஜ்வலிக்கச் சினத்தினால் கிரீடத்தின் நுனி அசைய மிகவும் உயர்வுற்றுச் சித்ரவர்ணங்களான பூமாலைகளும் அங்கராகங்களும் ரக்தவர்ணமுடைய புஷ்பமாலைகளும் ரக்த வஸ்த்ரங்களும் தரித்து ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருந்தனன். மேலும், அவன் மிகுதியும் விளக்கமுற்றுத் தோள்வளைகளும் மற்ற பூஷணங்களுந் தரித்து இந்த்ரநீல ரத்னங்கள் இழைக்கப்பெற்றுக் கறுத்த அரைநூல்மாலை அணிந்திருக்கையால் அம்ருதங் கடைவதற்காக ஸர்ப்பத்தினால் சுற்றப்பட்ட மந்தரபர்வதம்போல் பார்க்கத் தகுந்தவனாயிருந்தனன். மேலும், பர்வதம்போன்ற உருவமுடைய அந்த ராக்ஷஸேஸ்வரன் திரண்டுருண்டு நீண்டு பல பரிபூர்ணங்களாகிப் புகழ்பெற்ற தன் புஜங்களால், மந்தரபர்வதம் இரண்டு சிகரங்களால் ப்ரகாசிப்பதுபோல் மிகுதியும் ப்ரகாசித்தனன். அவன் பாலஸூர்யன்போல் மிகுதியும் ப்ரகாசிக்கின்ற குண்டலங்களைத் தரித்துச்சிவந்த பல்லவங்களும் (தளிர்களும்) புஷ்பங்களும் நிறைந்த அசோக வ்ருக்ஷங்களோடுகூடின பர்வதம்போல் ப்ரகாசித்தனன். இங்ஙனம் அலங்காரம் பூண்டு கல்பவ்ருக்ஷம்

போல் புலப்பட்டுக்கொண்டு உருவந்தரித்த வஸந்தருதுவோ என்னும்படி பூஷணங்களை அணிந்திருப்பினும் பயங்கரனாயிருக்கையால் ச்மசான வ்ருக்ஷம்போல், பார்க்க மிகுதியும் அமங்கலமாயிருந்தனன். ராவணன் அங்ஙனம் கோபத்தினால் கண்கள் மிகுதியும் சிவக்கப்பெற்று ஸீதையைப் பார்த்து ஸர்ப்பம்போல் பெருமூச்செறிந்துகொண்டு 'அபநீதி மிகுதியும் அமைந்து தரித்ரனாயிருப்பானொருவனை அநுஸரித்திருப்பவளே! நீ என் வார்த்தையை எப்படி கேட்பாய்? ஆகட்டும். ஸூர்யன் தன் தேஜஸ்ஸினால் விடியற்கால ஸந்தியைத் தொலைப்பதுபோல்,உன்னை இப்பொழுதே நாசஞ்செய்கிறேன்' என்றனன். பகைவரை அழப்படுத்துந் தன்மையனாகிய அந்த ராவணன் ஸீதையைப்பார்த்து இங்ஙனஞ்சொல்லி உடனே, ஒற்றைக்கண்ணுடையவள், ஒற்றைக்காதுடையவள்,காதுகளால் மூடப்பட்ட தலையுடையவள், பசுவின் காதுபோன்ற காதுடையவள், யானையின் காதுபோன்ற காதுடையவள், தொங்குகின்ற காதுடையவள், காதில்லாதவள், யானையின்கால்போன்ற காலுடையவள், குதிரையின் கால்போன்ற காலுடையவள், பசுவின்கால்போன்ற காலுடையவள், கால்களில் குடுமியுடையவள், கண் காது கை கால் முதலிய இந்த்ரியங்களெல்லாம் ஒற்றையாயிருக்கப் பெற்றவள், பெரிய காலுடையவள், காலில்லாதவள், மிகுதியும் பெரிதான தலையும் கழுத்துமுடையவள், மிகுதியும் பெரிய ஸ்தனங்களும் வயிறுமுடையவள், மிகவும் அகன்ற முகமும் கண்களுமுடையவள், நீண்ட நாக்குடையவள், நாக்கேயில்லாதவள், மூக்கில்லாதவள், ஸிம்ஹத்தின் முகம்போன்ற முகமுடையவள், பசுவின் முகம் போன்ற முகமுடையவள், பன்றியின்முகம்போன்ற முகமுடையவள், ஆக இப்படிப்பட்டவர்களும் பயங்கரமான

காட்சியுடையவர்களுமான ராக்ஷஸஸ்த்ரீகளெல்லோரையும் குறித்து 'ராக்ஷஸிகளே! நீங்களனைவரும் ஒன்றுகூடி ஜனகராஜன் புதல்வியாகிய ஸீதையைச் சீக்ரத்தில் எனக்கு ஸ்வாதீனமாகும்படி செய்வீர்களாக. ப்ராதிகூல கார்யங்களாலும் அனுகூல கார்யங்களாலும் நல்வார்த்தை சொல்லுகையாகிற ஸாமோபாயத்தினாலும் வேண்டினவற்றைக்கொடுக்கையாகிற தானோபாயத்தினாலும், அவை பலிக்காவிடின், பேதோபாயத்தினாலாவது, அதுவும் பலிக்காதுபோயின் தண்டோபாயத்தைக் காட்டியாயினும் இப்பெண்மணியை எனக்கு ஸ்வாதீனப்படுத்தவேண்டும்' என்று ஆஜ்ஞாபித்தனன். ராக்ஷஸேந்த்ரனாகிய அந்த ராவணன் இங்ஙனம் அந்த ஸ்த்ரீகளுக்குக் கட்டளையிட்டு, மேலும் காமமும் கோபமும் மனத்தில் மேலெழப்பெற்று அடிக்கடி ஸீதையைப் பலவாறு விரட்டினன். அனந்தரம் ராவணனது கனிஷ்டபார்யையாகிய [1] தான்யமாலினி யென்னும் ஒரு ராக்ஷஸி விரைவுடன் ராவணனைக் கிட்டி அழுந்தக் கட்டி இங்ஙனஞ் சொல்லத் தொடங்கி, 'மஹாராஜனே! ராக்ஷஸேஸ்வரா! என்னுடன் க்ரீடிப்பாயாக. நீ ராக்ஷஸேஸ்வரன். இப்படிப்பட்ட உனக்கு விகாரவர்ணமுடையவளும் தீனையும் மனுஷ்ய ஸ்த்ரீயுமாகிய ஸீதையால் என்ன ப்ரயோஜனம்? மஹாராஜனே! இங்ஙனம் இவள் உன்னை அங்கீகரியாதிருப்பதைக் கண்டால், உன் பாஹுபலத்தினால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட திவ்யமான உத்தம போகங்களை அ

1 இங்குக் கேவலம் தான்யமாலினியை மாத்ரம் சொல்லியிருப்பினும் மந்தோதரியையும் கூட்டிக்கொள்ளவேண்டும். மேல் ஹநுமான் தான் போய் வந்த வ்ருத்தாந்தங்களை அங்கதாதிகளுக்குச் சொல்லும்பொழுது, மந்தோதரியும் ராவணனைத் தடுத்ததாகச் சொல்லியிருக்கின்றனன்.

னுபவிக்கும் பாக்யத்தை இவளுக்கு ப்ரஹ்மதேவன் விதிக்கவில்லையென்று தோற்றுகிறது. ஆகையால் இவள் என் செய்வாள்? தன்னை விரும்பாதவனை ஆசைப்படின், தேஹத்திற்கு வீண் பரிதாபமே யொழிய வேறுபயன் இல்லை. தன்னை விரும்பும் பெண்பிள்ளையை ஆசைப்படுபவனுக்கு மிகுதியும் மேலான ஸந்தோஷம் உண்டாகும். ஆகையால் உன்னை மிகுதியும் விரும்புகின்ற என்மேல் ஆசை வைப்பாயாக' என்றனள். மேகம்போன்றவனும் மஹாபலிஷ்டனுமாகிய அந்த ராவணன், தான்யமாலினி இங்ஙனம் சொல்லித் தன்னை எடுத்துக்கொண்டு அப்புறம் போகையில், சிரித்துக்கொண்டே திரும்பிப்போயினன். அந்த ராவணன் பூமியை நடுங்கச்செய்பவன்போல் அடிகளையிட்டுச் சென்று ஸூர்யன்போல் ப்ரகாசிக்கின்ற தன க்ருஹத்திற்குள் ப்ரவேசித்தனன். தேவ கன்யகைகளும் கந்தர்வ கன்யகைகளும் நாக கன்யகைகளும் அந்த ராவணனைச் சுற்றிச் சூழ்ந்துகொண்டு அவனும் தாமுமாக அவ்வுத்தம க்ருஹத்தில் ப்ரவேசித்தனர். இங்ஙனம் தர்மத்தில் நிலைநின்று மனம் திடமாயிருக்கப்பெற்றுப் பயத்தினால் கிடுகிடுவென்று நடுங்குகின்ற ஸீதையை ராவணன் இவ்வாறு விரட்டி, உடனே அவளை விட்டு மன்மத மோஹத்துடன், ப்ரகாசிக்கின்ற தன் பவனத்திற்குப் போயினன். இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ராக்ஷஸிகள் ஸீதையை விரட்டுதல்.

பகைவரை அழச்செய்யுந் தன்மையுள்ள ராக்ஷஸராஜனாகிய ராவணன் ஸீதையை இங்ஙனம் பேசி, உடனே ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகளனைவர்க்கும் வேண்டியவற்றை ஆஜ்ஞை செய்து புறப்பட்டுப்போயினன். அந்த ராக்ஷஸேஸ்வரன் புறப்பட்டு அந்தப்புரஞ் சேர்ந்தவுடனே பயங்கரமான

காட்சியுடைய ராக்ஷஸஸ்த்ரீகளெல்லோரும் ஸீதையிடம் ஓடிவந்து சுற்றிக்கொண்டனர். அனந்தரம் அந்த ராக்ஷஸஸ்த்ரீகள் கோபத்தினுல் உடம்பு தெரியாமல் ஸீதையிடம் போய் மிகுதியும் க்ரூரவாக்யங்களைச் சொல்லத்தொடங்கி, அம்மடந்தையை நோக்கி 'ஸீதே! ராவணன் ஸாக்ஷாத் புலஸ்த்ய ப்ரஜாபதியின் வம்சத்தில் பிறந்தவன்; ஆகையால் குலம் முதலியவற்றில் மிகுதியும் மேன்மையுடையவன்; மஹாநுபாவன்; பத்துத் தலையுடையவன்; அப்படிப்பட்டவனுக்குப் பார்யையாயிருத்தல் உனக்கு மேலாக ஏன் தோற்றவில்லை!' என்றனர். அப்பால் ஏகஜடையென்னும் ராக்ஷஸி கோபத்தினுல் கண்கள் சிவக்கப்பெற்றுப் பிடியிலடங்கும்படி மிகுதியும் நுண்ணிய இடையுடைய ஸீதையை அழைத்து 'மரீசிமுதலிய ப்ரஜாபதிகள் அறுவர்களில் நான்காமவரான புலஸ்த்யரென்பவர் ஒருவர் உளர். அவர் ப்ரஹ்மாவின்[1] மானஸபுத்ரர். அந்தப் புலஸ்த்யருடைய மானஸபுத்ரர் ஒரு மஹர்ஷி உளர். அவர் விச்ரவஸ்ஸென்னும் பேருடையவர். அவர் மஹாப்ரபாவமுடையவர்; ப்ரஹ்மதேவன்போல் மிகுந்த ஒளியுடையவர்; அகன்ற கண்களுடையவளே! அந்த விச்ரவஸ்ஸின் புதல்வனே சத்ரு ராவணனாகிய (சத்ருக்களை அழப்படுத்துந் தன்மையுள்ள) இந்த ராவணன். அப்படிப்பட்ட ஸத்குலத்தில் பிறந்து ராக்ஷஸர்களனைவர்க்கும் ப்ரபுவாகி ப்ரகாசிக்கின்ற ராவணனுக்குப் பார்யையாயிருத்தல் உனக்குத் தகும். ஸர்வாங்க ஸுந்தரீ! (ஸமஸ்த அங்கங்களும் அழகாயிருப்பவளே!) நான் சொல்லும் வார்த்தையை ஏன் அங்கீகரியாதிருக்கின்றனை?''

---

1 மனத்தினுல் நிர்மிக்கப்பட்டவர். மனத்தினுல் நினைத்தபடியெல்லாம் படைக்கும் வல்லமையுடையவன் ப்ரஹ்மதேவன். அங்ஙனமே மஹர்ஷிகளும்.

என்றனள். அனந்தரம் பூனையின் கண்போன்ற கண்களையுடைய ஹரிஜடையென்னும் ராக்ஷஸி ஒருத்தி கோபத்தினால் கண்களைச் சுழற்றிக்கொண்டு ஸீதையைப் பார்த்து 'முப்பத்து மூன்றுகோடி தேவர்களும் தேவேந்த்ரனும் எவனால் வெல்லப்பட்டனரோ, அப்படிப்பட்ட ராக்ஷஸேந்த்ரனாகிய ராவணனுக்குப் பார்யையாயிருத்தல் உனக்குத் தகுந்திருக்கின்றது' என்றனள். அனந்தரம் ப்ரகஸையென்னும் ராக்ஷஸி கோபாவேசத்தினால் மெய்ம்மறந்து ஸீதையைப் பார்த்துப் பயங்கரமாக விரட்டிக்கொண்டு 'அடி! வீர்யத்தினால் கர்விஷ்டனும் சூரனும் யுத்தங்களில் பின் வாங்காதவனும் பல பராக்ரமங்கள் அமைந்தவனுமாகிய ராவணனுக்குப் பார்யையா யிருத்தலை ஏன் பெறமாட்டாய்? மஹாபலனாகிய அந்த ராக்ஷஸராஜன் ராவணன் தன் பார்யைகள் அனைவரிலும் மிகுந்த அன்பிற் கிடமாயிருப்பவளும் கௌரவிக்கப்பட்டவளும் மஹா பாக்யவதியுமாகிய மண்டோதரியையும் துறந்து உன்னையே பற்றியிருப்பான். ராவணன் அனேகமாயிரம் ஸ்த்ரீகளால் நிறைந்து பலவகை ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கும் அந்தப்புரத்தையும் விட்டு உன்னையே பற்றியிருப்பான்' என்றனள். விகடையென்னும் மற்றொரு ராக்ஷஸி ஸீதையைப் பார்த்து 'அடிக்கடி யுத்தத்தில் தேவதைகளையும் பன்னகர்களையும் கந்தர்வர்களையும் தானவர்களையும் எவன் வென்றானோ, அப்படிப்பட்ட ராவணன் உன் பார்ஶ்வத்தில் வந்திருக்கின்றனன். ஸீதே! நீ என்ன அற்பையோ! ஸமஸ்த ஸம்பத்துக்களும் நிறைந்த அந்த ராக்ஷஸப்ரபுவுக்கு அந்த மஹானுபாவனுக்கு ராவணனுக்குப் பார்யையாயிருக்க உனக்கு இப்பொழுதும் ஏன் மனம் வரவில்லையோ?" என்றனள். அதன்பிறகு துர்முகியென்னும் ராக்ஷஸி, அந்த ஸீதையை நோக்கி

'நீண்ட கடைக்கண்களுடையவளே! எவனுக்குப் பயந்து ஸூர்யன் வெயில் காயமாட்டானோ, வாயு வேகமாக வீச மாட்டானோ, அப்படிப்பட்ட ராவணன்பால் இருக்க ஏன் ஸம்மதிக்கமாட்டேனென்கிறாய்? அழகான புருவங்களையுடைய ஸுந்தரி! எவனிடம் பயந்து வ்ருக்ஷங்கள் புஷ்ப வர்ஷங்களைப் பெய்கின்றனவோ, எவன் விரும்பினபொழுதெல்லாம் மலைகளும் மேகங்களும் ஜலத்தைக் கொடுக்கின்றனவோ, அப்படிப்பட்ட ராக்ஷஸேஸ்வரனும் ராஜராஜனுமாகிய ராவணனுக்குப் பார்யையாயிருக்க உனக்கு ஏன் புத்தி உண்டாகாதிருக்கின்றது? அழகிய புன்னகையுடையவளே! லீலாவிலாஸங்கள் அமையப் பெற்றவளே! தேவி! உனக்கு யதார்த்தமான ஸங்கதியை நன்கு மொழிந்தனம். நீ எங்கள் வார்த்தையை அங்கீகரிப்பாயாக. அப்படி செய்யாதுபோவாயாயின் உன் ப்ராணன்கள் தக்குவது அரிது' என்றனர். இருபத்து மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகள் மீளவும் ஸீதையை
விரட்டுதலும், ஸீதை ரோதனஞ்
செய்தலும்.

அதன்பிறகு விகாரமான முகத்தையும் பருஷமான ஸ்வபாவத்தையும் உடைய அந்த ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகள், அந்த ஸீதையின் அருகே வந்து, மீளவும் பருஷமும் அப்ரியமுமான வாக்யங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு அவளைப் பார்த்து, 'ஸீதே! மேன்மையால் ஸமஸ்த பூதங்களின் மனத்தையும் இழுக்கத்தக்கதும் மிகுதியும் மேலான படுக்கைகளோடுகூடி விளக்கமுற்றதுமான அந்தப்புரத்தில் வஸிக்கும்படி உன்னை வேண்டுகையில் அங்கு வாஸஞ் செய்ய நீ ஏன் ஸம்மதியாதிருக்கின்றனை? நீ மனுஷ்ய ஸ்த்ரீ

யாகையால் மனுஷ்யனுகிய ராமனுக்குப் பார்யையாயிருத் தலேயே மேலாக எண்ணுகின்றனே. ஆனுல் இது மிகுதி யும் புத்தியில்லாமையே! வேண்டாம். இனியாவது ராம னிடத்தினின்று மனத்தைத் திருப்பிக்கொள்வாயாக. இனி எப்பொழுதாயினும் ராமனுக்கு நீ தக்கமாட்டாய். மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள ஸகல தனங்களேயும் இஷ் டப்படி அனுபவிப்பவனும் ராக்ஷஸர் தலேவனுமாகிய ரா வணனேப் பர்த்தாவாக அடைந்து அதன் மேல் ஸுக மாக விளேயாடிக் கொண்டிருப்பாய். மங்கலஸ்வபாவமு டையவளே! நீ ஒரு தோஷமுமில்லாத ஸுந்தரி. ஆயினு ம் மனுஷ்ய ஸ்த்ரீயாகையால் மனுஷ்யனுகிய அந்த ராம னேயே, அவன் ராஜ்யம் கைசோரப்பெற்று விரும்பின வி ருப்பங்களே ஈடேற்றிக்கொள்ளமுடியாதவனுகித் தீனனு யிருப்பினும், விரும்புகின்றனே. ஆகையால் ராக்ஷஸேஸ் வரனுகிய ராவணன் எவ்வளவு வேண்டிக்கொள்ளினும் அவனே விரும்பாதிருக்கின்றனே' என்றனர். தாமரையி தழ்போன்ற கண்களேயுடைய அந்த ஸீதை ராக்ஷஸிகள் சொன்னதைக் கேட்டு நீர்நிறைந்த கண்களுடன் அவர் களே நோக்கி 'நீங்களெல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து என் னேக் குறித்து உலகத்தவர் மிகுதியும் த்வேஷிக்கத்தகு ந்த இந்த வார்த்தையை வாயால் சொல்லுகிறீர்களே! இப்படிப்பட்ட வார்த்தை மிகுதியும் பாபவிஷயமென்று உங்கள் மனத்திற்குத் தோற்ருதிருக்கின்றதே! மனுஷ் ய ஸ்த்ரீ ராக்ஷஸனுக்குப் பார்யையாதல் எவ்வளவும் யுக்தமன்று. ஆகையால் நீங்களெல்லோரும் கூடி உங்களி ஷ்டம் வந்தபடி என்னேப் பக்ஷிக்கினும் பக்ஷிப்பீர்களாக. அதுவாயினும் எனக்கு இஷ்டமேயன்றி நீங்கள் சொன் னபடி என்னவோ நான் செய்யமாட்டேன். எனக்கு அவன் தீனனுயினும் ராஜ்யங் கைசோர்ந்தவனுயினும்

அவனே எனக்குக் குரு. ஸுவர்ச்சலை ஸூர்யனிடத்தில் அனுராகம் உண்டாகப் பெற்றிருப்பது போல், நான் அவனிடத்திலேயே அனுராகமுண்டாகப் பெற்றிருப்பேன். மஹாபாக்யவதியான சசிதேவி தேவேந்த்ரனைப்போலவும், ரோஹிணி சந்த்ரனைப் போலவும், லோபாமுத்ரை அகஸ்த்யரைப் போலவும், ஸுகன்யை ச்யவனரைப்போலவும், ஸாவித்ரி ஸத்யவந்தனைப் போலவும், ஸ்ரீமதி கபிலரைப்போலவும், மதயந்தி ஸௌதாஸனைப் போலவும், கேசினி ஸகரசக்ரவர்த்தியைப் போலவும், பீமராஜன் புதல்வியாகிய தமயந்தி நலனைப் போலவும், நான் இக்ஷ்வாகு குலாலங்காரனும் என் பர்த்தாவுமாகிய ராமனையே அனுஸரித்திருப்பேன்' என்றனள். அந்த ராக்ஷஸிகள் ஸீதை மொழிந்த வார்த்தையைக் கேட்டுக் கோபாவேசத்துடன் மெய்ம்மறந்து ராவணன் கட்டளையிட்டபடி பருஷவசனங்களால் அம்மடந்தையர்மணியை விரட்டிக் கொண்டிருந்தனர். சிம்சுபாவ்ருக்ஷத்தில் மறைந்திருந்த அந்த ஹநுமான் ஏதும் பேசாமல் அந்த ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகள் ஸீதையை விரட்டும் வார்த்தைகளைக்கேட்டுக்கொண்டிருந்தனன். அந்த ஸ்த்ரீகள், ஸீதை பயத்தினால் கிடுகிடுவென்று நடுங்குகையில், அவளைச் சுற்றிக்கொண்டு மிகுதியுங் கோபத்தினால் தகதகவென்று ஜ்வலித்துத் தொங்குகின்ற தம்முதடுகளை நக்கிக்கொண்டனர். அவர்கள் மிகவும் சிறந்து விரைவாகக் கண்டகோடாலியைக் கையிலேந்திக்கொண்டு ஸீதையைப்பார்த்து 'இவள், ராக்ஷஸர்க்கு ப்ரபுவான ராவணனுக்குப் பார்யையாயிருக்கத்தகுந்தவளன்று' என்றனர். அழகிய முகமுடைய அம்மடந்தையர்மணி ஸீதை பயங்கரமான உருவமுடைய அந்த ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகள் அங்ஙனம் விரட்டிக் கொண்டிருக்கையில் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு ஹநு

மான் மறைந்திருக்கும் அந்தச் சிம்சுபா வ்ருக்ஷத்தினருகே சென்றனள். அனந்தரம் அகன்ற கண்களையுடைய அந்த ஸீதை, ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகள் சுற்றிலும் சூழ்ந்து வருகையில் அந்தச் சிம்சுபா வ்ருக்ஷஞ் சேர்ந்து சோகத்தில் மூழ்கியிருந்தனள். ராக்ஷஸிகள் சுற்றிலுஞ் சூழ்ந்திருக்கப் பெற்று, உபவாஸங்களாலும் வ்ரதங்களாலும் இளைத்துத் தீனமான முகத்துடன் கூடி அழுக்கடைந்த வஸ்த்ரந்தரித்திருக்கின்ற அந்த ஸீதையை மீளவும் விரட்டத் தொடங்கினர். அனந்தரம் பயங்கரமான கண்களும் உன்னதமான உதரமும் பொருந்திப் பார்க்க மிகுதியும் க்ரூரையான விநதையென்னும் ராக்ஷஸி, கோபம் நிறைந்த உருவத்துடன் அந்த ஸீதையை நோக்கி உனக்குப் பர்த்தாவிடத்திலுள்ள ஸ்நேஹத்தைக் காட்டினை. இதுவரையில் போதும். மங்கல ஸ்வபாவமுடையவளே! எதையாயினும் அதிகமாகச் செய்வோமாயின், துக்கமே விளையுமன்றி ஸுகம் விளையாது. ஆகையால் எதிலும் மிதமின்றி ஊற்றமுறலாகாது. நீ மனுஷ்யஜாதிக்குத் தகுந்த பாதிவ்ரத்ய மென்னும் [1] விதானத்தை இவ்வளவு காலமாக வெளிப்படுத்தினை. இனிப்போதும். உன்பாதிவ்ரத்யத்திற்கு நான் மிகுதியும் ஸந்தோஷமுற்றவளாயினன். உனக்குச்சுபம் உண்டாகுமாக. ஸீதே! நான் உனக்கு வார்த்தையொன்று மொழிகின்றேன். அதையுஞ் செய்வாயாக. பராக்ரமம் மிகுந்தவனும் அழகில் சிறந்தவனும் தேவேந்த்ரன்போல் விளக்கமுற்றவனும் ஸமர்த்தனும் தானசீலனும் பார்க்க மிக இனியனும் ஸமஸ்த ராக்ஷஸ ப்ரபுவுமாகிய ராவணனைப் பர்த்தாவாக அங்கீகரிப்பாய். கேவல மனுஷ்யனும் தீனனுமாகிய ராமனை விட்டு அப்படிப்பட்ட ராவணனையே அங்கீகரிப்பாயாக.

---

1 ஏற்பாட்டை.

ஸீதே! மங்கலஸ்வபாவமுடையவளே! நீ திவ்யமான சந்தனம் பூசி, திவ்ய ஆபரணங்களை அணிந்து, அக்னிக்கு ஸ்வாஹாதேவியும் இந்த்ரனுக்குச் சசிதேவியும்போல் ராவணனுக்குப் பார்யையாகி, இது முதல் ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் அரசியாயிருப்பாயாக. ராமனோ உன்னைப் பிரிந்த துக்கத்தினால் பரிதபித்து இனிப்பிழைத்திருக்க மாட்டான். அவனுடைய ஆயுளும் தீர்ந்தாற்போலவே. அப்படிப் பட்டவனால் உனக்குப் பயன் என்? நான் இப்பொழுது சொன்ன வார்த்தையின்படி நீ செய்யாயாயின் இம்முஹூர்த்தத்திலேயே நாங்களெல்லோருஞ் சேர்ந்து உன்னைப் பிடித்துப் பக்ஷித்து விடுவோம்' என்றனள். தொங்குகின்ற ஸ்தனங்களையுடைய விகடை யென்னும் மற்றொரு ராக்ஷஸி மிகுந்த கோபத்துடன் விரல்களைப் பிடியாகப் பிடித்து, கர்ஜித்துக்கொண்டு ஸீதையைப் பார்த்து 'அடீ மிகுதியும் துர்ப்புத்தியே! நீ இதுவரையில் பல அப்ரியவசனங்களைச் சொல்லினும் ராவணன் தயையாலும் மனத்தின் மென்மையாலும் அவற்றையெல்லாம் பொறுத்துக் கொண்டனன். இந்தக் காலத்திற்குத் தகுந்தபடி நாங்கள் உனக்கு ஹிதம் உரைத்தனம். அவ்வார்த்தைகளை நீ செவிகொடுத்துக் கேளாதிருக்கின்றனை. இப்பொழுது நீ ஸமுத்ரத்தின் இக்கரைக்குக் கொண்டுவரப் பட்டிருக்கின்றனை. மற்றெவர்க்காயினும் இக்கரைக்கு வரவும் ஸாத்யமன்றாகையால், உன்னைக் கொண்டு போவதற்கில்லை. இன்னனம் மற்றெவர்க்குப் புகக்கூடாத இக்கரைக்கு வந்திருக்கை மாத்ரமேயன்றி எப்படிப்பட்டவர்க்கும் புக மிகவும் பயங்கரமான ராவணாந்தப்புரத்தில் புகுந்தவளாயினை. இப்படி பயங்கரமான ராவணக்ருஹத்தில் புகுந்திருக்கை மாத்ரமேயன்றி எம்மைப்போன்ற கொடிய ராக்ஷஸிகளால் நன்கு கா

வல் செய்யப்பட்டிருக்கின்றனே. இவ்வளவு பத்ரத்திலிருக்கின்ற உன்னை இங்கிருந்து விடுவித்துக் காப்பாற்றுவதற்கு ஸாக்ஷாத் தேவேந்த்ரனுக்கும் ஸாத்யமன்று. உன் மேன்மையை விரும்பிச் சொல்லுகின்றனம். எங்கள் வார்த்தையின்படி செய்வாயாக. இங்ஙனம் கண்ணீர் பெருகிக் கொண்டிருப்பது போதும். துக்கிப்பதால் ப்ரயோஜனம் இல்லை. ஆகையால் அதைத் துறப்பாயாக. நீ ராவணனிடத்தில் ஸ்னேஹம் உண்டாகப் பெற்று மிகுதியும் ஆனந்தத்துடனிருப்பாயாக. இங்ஙனம் எப்பொழுதும் ஒரே ரீதியாக வருத்தமுற்றிருப்பதை விடுவாய். ஸீதே! ராக்ஷஸராஜனாகிய ராவணனுடன் கூடி ஸுகமாக விளையாடிக் கொண்டிருப்பாய். பயப்படுந் தன்மையளே! ஸ்த்ரீகளுக்கு யௌவனம் ஸ்திரமன்றென்று உனக்குத் தெரியுமல்லவா? அப்படிப்பட்ட இளம் பிராயம் கடந்து போவதற்கு முன்னமே ராவணனுடன்கூடி ஸுகத்தை அநுபவிப்பாயாக. அழகான கண்களையுடையவளே! ராக்ஷஸராஜனாகிய ராவணனுடன்கூடி ரமணீயமான உத்யான வனங்களிலும், பர்வதங்களின் அருகிலுள்ள வனங்களிலும் உலாவிக்கொண்டிருப்பாயாக. ஸுந்தரீ! ஏழாயிரம் ஸ்த்ரீகள் உன் ஸ்வாதீனத்திலிருந்து உனக்குப் பணிவிடை செய்து கொண்டிருப்பார்கள். ஸமஸ்த ராக்ஷஸர்களுக்கும் ப்ரபுவான ராவணனைப் பர்த்தாவாக அங்கீகரிப்பாயாக. ஸீதே! நான் சொன்ன வார்த்தையை உள்ளபடி நடத்தாது போவாயாயின் உன் ஹ்ருதய மாம்ஸத்தைப் பிடுங்கித் தின்பேன்' என்றனள். அனந்தரம் சண்டோதரி யென்னும் ராக்ஷஸி கோபத்தினால் மெய்ம் மறந்து பெரிய சூலத்தைச் சுழற்றிக் கொண்டு ஸீதையை நோக்கி 'மான்பேடு போல் அலமருகின்ற கண்கள் அமைந்து பயந்து பெருமூச்சு விடுகையால் ஸ்தனங்கள் நடுங்கப் பெற்ற இந்த

ஸீதையை ராவணன் இவ்விடம் கொண்டு வருகையில் நான் பார்த்தது முதலாக எனக்குப் பெரிய விருப்பம் உண்டாயிருக்கின்றது. இந்த ஸீதையைக் கொன்று இவளது வயிற்றில் வலப்பக்கத்திலிருக்கும் காலகண்டமென்கிற மாம்ஸ பிண்டத்தையும் அதன் இடது பக்கத்திலுள்ள குல்மமென்னும் மாம்ஸபிண்டத்தையும், அதன் மேலுள்ள மாம்ஸ விசேஷத்தையும், தாமரை மொக்கு போன்ற ஹ்ருதயமென்னும் மாம்ஸத்தையும் அதனடியில் அதற்காதாரமாயுள்ள ஓர்வகை மாம்ஸத்தையும்' குடல்களையும் தலையையும் தின்ன வேண்டுமென்று எனக்கு எண்ணம்' என்றனள். அனந்தரம் ப்ரகஸையென்னும் ராக்ஷஸி ஸீதையைப் பார்த்து 'இந்தக் கொடியளது கழுத்தைப்பிடித்துப் பிடிப்போம். ஏன் வெறுமனே இருக்கவேண்டும்? அதன்பிறகு 'மனுஷ்ய ஸ்த்ரீயாகிய அந்த ஸீதை செத்தாள்' என்று ராஜனுக்குச்சொல்வோம். அப்பால் ராஜனும் 'ஆனால் பக்ஷிப்பீர்களாக' என்றுமொழிவான். இதற்கு எள்ளளவும் ஸந்தேஹம் இல்லை' என்றனள். அனந்தரம் அஜாமுகியென்னும் ராக்ஷஸி 'நீங்களெல்லோரும் இந்த ஸீதையை அறுத்து மாம்ஸங்களை ஸமமாகத் துண்டிப்பீர்களாக. அதன்பிறகு நாமெல்லோரும் அவற்றைப் பங்கிட்டுக்கொள்வோம். எனக்குக் கலஹஞ்செய்வது சரிப்படாது. நானாவிதமான பானீய மத்யங்களையும் பலவகைத் துவையல்களையும் ஏராளமாகக் கொண்டுவாருங்கள்' என்றனள். அனந்தரம் சூர்ப்பணகையென்னும் ராக்ஷஸி 'அஜாமுகி என் சொன்னளோ, அதுவே எனக்கும் ஸரியாகத்தோற்றுகின்றது. சிந்தைகளையெல்லாம் போக்கடித்துக்கொண்டு மத்யத்தைக் கொண்டுவருவீர்களாக. மனுஷ்ய மாம்ஸத்தைப் பக்ஷித்தும் மத்யத்தைப் பானஞ்செய்தும் லங்கையின் மேல்பாகத்திலிருக்கும் நிகும்பிலை

யென்னும் சக்திதேவதைக்குப்ரீதியாகும்படி நர்த்தனஞ் செய்வோம்' என்றனள். தேவகன்னிகைபோல் விளங்குகின்ற அந்த ஸீதை இவ்வனம் அதிபயங்கரமான ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகள் விரட்டிக்கொண்டிருக்கையில் தைர்யத்தை யிழந்து ரோதனஞ்செய்தனள். இருபத்து நான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஸீதை ராக்ஷஸிகள் சொன்னவற்றைக் கண்டித்து அசோக வ்ருக்ஷத்தின் கிளையைப் பிடித்துக்கொண்டு பலவாறாக வருந்துதல்.

பயங்கரமான உருவமுடைய அந்த ராக்ஷஸிகள் அவ்வனம் பருஷமாகவும் பயங்கரமாகவும் பல வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் ஸீதை செவியுற்று மிகுதியும் ரோதனஞ்செய்தனள். ஸீதை அந்த ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகள் அவ்வனம் பயங்கரமாக மொழிந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு மிகவும் பயந்திருப்பினும் பாதிவ்ரத்யத்தையே மனத்தில் நிலைநிறுத்திக் கொண்டிருப்பவளாகையால், இடங்கொடுக்காமல் கண்ணீர்களால் தடுக்கப்பட்ட உரைகளுடன் அவர்களை நோக்கி 'எப்பொழுதாயினும் மனுஷ்யஸ்த்ரீ ராக்ஷஸனுக்குப் பார்யையாகத்தகாள். ஆகையால் ராவணனுக்குப் பார்யையாகத் தகுந்தவளல்லேன. உங்களிஷ்டப்படி நீங்களெல்லோரும் என்னைத் தின்பீர்களாக. நான் என்னவோ நீங்கள் சொன்னபடி செய்யேன்' என்றனள். அவ்வனம் தேவகன்யகைபோன்ற அந்த ஸீதை ராவணனால் விரட்டப்பட்டும் ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகளின் இடையில் அகப்பட்டும் துக்கத்தினால் பரிதபித்து எள்ளளவும் ஸுகமுறாதிருந்தனள். அந்த ஸீதை அடவியில் கூட்டத்தினின்று தவறிச் செந்நாய்களால் பீடிக்கப்பட்டு வருந்துகின்ற மான்பேடுபோல், தன் அவயவங்களில் தான் நுழைபவள்போன்று அங்கத்தைமடக்கிக்கொண்டு

மிகுதியும் கிடுகிடுவென்று நடுங்கினள். அந்த ஸீதை,[1] அச் சிம்சுபா வ்ருக்ஷத்தின் அருகில் நன்கு புஷ்பித்துப் படர்ந் திருக்கிறஅசோகமரத்தின் கிளையைப்பிடித்துக்கொண்டு, சோகத்தினால் மனம் தத்தளிக்கப் பெற்றுத் தன் பர்த்தா வான ராமனை த்யானித்தனள். அப்பெண்மணி, தன் பெரிய கொங்கைகளைக் கண்ணீர் பெருக்குகளால் நனைத்தும் மனத்தில் ராமனையே சிந்தித்துக்கொண்டு, அப்பொழு தும் சிறிதும் துயரத்தின் முடிவைக் காணாதிருந்தனள். அம்மாதரசி, பெருங்காற்றில் வாழைமரம் நடுங்கி நிலத் தில் விழுவதுபோல், நடுக்கமுற்றுத் தரையில் வீழ்ந்து, மீளவும் எழுந்து ராக்ஷஸிகளிடம் பயத்தினால் முகநிறம் மாறப் பெற்றிருந்தனள். அப்பொழுது அங்ஙனம் நடுங்கு கின்ற அந்த வைதேஹியின் நீண்டதும் அகன்றதுமாகிய ஜடை, அசைந்துகொண்டிருக்கையால் சலிக்கின்ற ஸர்ப் பம்போல் புலப்பட்டது. அவள் பெருமூச் செறிந்துகொ ண்டு துக்கத்தினால் பரிதாபமுற்றுச் சோகத்தினால் மதி மயங்கப் பெற்றுப் பெரும் வ்யஸனத்துடன் கண்ணீர் பெ ருக்கிக்கொண்டு புலம்பினள். அந்தப்[2] பதிதேவதை மிக்க மனவருத்தத்துடன் 'ஆ! ராமா!' என்றும், 'ஐயோ! லக்ஷ்மணா!' என்றும், 'ஆ! என்மாமி கௌஸல்யே! ஆ! ஸுமித்ரே!' என்றும் புலம்பிக்கொண்டு 'நான் இப்படி இரக்கமில்லாத ராக்ஷஸிகள் வசம் அகப்பட்டு வருந்தி ராமனைப் பிரிந்து பரிதாபமுற்று முஹூர்த்தமாயி னும் ப்ராணன்களை வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றேனே!

1 ஹனுமானிருக்கும் சிம்சுபா வ்ருக்ஷத்தின் கிளையும் அசோக வ்ருக்ஷத்தின்கிளையும் ஸம்பித்திருக்கையால் ஒன்றோடொன்று பின் னிக் கொண்டிருந்ததுபற்றி ஸீதை சிம்சுபா வ்ருக்ஷத்தினடியில் சே ர்ந்திருப்பினும் சிம்சுபாவ்ருக்ஷத்தி னருகிலுள்ள அசோக வ்ருக்ஷத் தின் கிளையைப் பிடித்துக்கொள்ள நேர்ந்ததென்று தெரிகிறது.

2 பர்த்தாவையே தெய்வமாக உடையவள்.

ஆகையால் 'ஸ்த்ரீக்காயினும் புருஷனுக்காயினும், ஈஸ்வர இச்சை இல்லாத பொழுது மரணம் நேராது' என்று பண்டிதர் சொல்லும் லோகவார்த்தை ஸத்யமாகவே இருக்கின்றது. பொருள் மிகுதியும் நிறைந்திருக்கிற ஓடம் ஸமுத்ரத்தினிடையில் காற்றுவேகத்தினால் அடிக்கப்பட்டுச் சாய்வதுபோல், அற்ப புண்யமுடையவளும் ஏழையுமாகிய நான் அநாதைபோல் நாசம் அடைகின்றேன். என் ப்ராணேஶ்வரனைப் பார்க்க நேராமல் இவ்வனம் ராக்ஷஸிகளின் வசம் அகப்பட்டு ஜலப்ரவாஹம் மோதுகையால் அறுப்புண்ட ஆற்றின் கரைபோல் நாசம் அடையப்போகின்றேன். மலர்ந்த தாமரையிதழ் போன்ற கண்களும் ஸிம்ஹம் போல் மிடுக்குள்ள நடையும் பொருந்தி, நன்றியுடையவனும் அனைவர்க்கும் இனிய உரைகளை உரைக்குந் தன்மையனும் இங்ஙனம் ஸர்வாங்க ஸௌந்தரனும் ஸமஸ்த குண ஸம்ருத்தியுடையவனும் என் பர்த்தாவுமாகிய ராமனை இப்பொழுது புண்யாத்மாக்கள் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். நான் பாபிஷ்டையாகையால் என் அன்பனாகிய ராமனைப் பார்க்க நேராதிருக்கின்றனன். அப்படிப்பட்ட ஆத்மஜ்ஞனாகிய ராமனைப் பிரிந்து நான் கொடிய விஷத்தைப் பருகினவள்போல் சிறிதும் பிழைத்திருக்க வல்லளல்லேன். நான் இப்பொழுது மிகுதியும் பயங்கரமான துக்கத்தை அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கின்றேனே! இப்படிப்பட்ட துக்கத்திற்குக் காரணமாக எப்படிப்பட்ட பாபத்தை நான் பூர்வஜன்மத்தில் செய்தேனோ? இப்படிப்பட்ட மஹாதுக்கத்தை அநுபவித்துக்கொண்டு பிழைத்திருக்கப்போகிறேன். ப்ராணங்களை விட விரும்புகிறேன். எனக்கு இங்ஙனம் ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகள் காவலிருக்கின்றனர். ஆகையால் நான் இனி எப்பொழுதும் ராமனைச் சேரவல்லளல்லேன்.

மனுஷ்யர்களுக்குத் தாம் விரும்பினபொழுது மரணம் உண்டாகரோதே. ஆகையால் என்னிஷ்டப்படி எனக்கு இப்பொழுது மரணம் உண்டாகாதே. போகட்டும், அக்னிப்ரவேசம் முதலியவற்ருல் ப்ராணனை விடலாமென்னில், பதிக்கு அதீனையாகையால் பதியின் ஆஜ்ஞையில்லாமல் ப்ராணன்களை விட எனக்கு அதிகாரம் இல்லையே. ஆகையால் 'சீ! மனுஷ்யத்தனம் ஏதுக்கு? சீ! ஒருவர்க்குட்பட்டிருத்தலும் ஓர் பிழைப்பா?" என்று ரோதனஞ்செய்தனள். இருபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஸீதை தன் பாக்யக்குறையைப் பலவாருகச் சிந்தித்து ப்ராணன்களை விட நிச்சயித்தல்.

அந்த ஜனகராஜன் புதல்வியாகிய ஸீதை, தலையை வணக்கி முகம் நிரம்பக் கண்ணீர் பெருகப் பெற்று, இன்னம் புலம்பத் தொடங்கினள். அவள் பைத்யம் பிடித்தவள்போலும் மனவூக்கமற்றவள் போலும் மனங்குதிரப் பெருதவள் போலும் புலப்பட்டுக்கொண்டு, இளைப்பாறும் பொருட்டுத் தரையில் புரளவிட்ட பெண்குதிரைபோல் தரையில் புரண்டு ரோதனஞ்செய்தனள். 'ராமன் ஏமாறியிருக்கையில், காமரூபியாகிய ராக்ஷஸன் ராவணன், நான் கூச்சலிட்டுக் கொண்டிருப்பினும் விடாமல் பலவந்தமாக என்னைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்தனன். ராமனைப் பிரிந்து ராக்ஷஸஸ்த்ரீகள் வசம் அகப்பட்டு அவர்கள் மிகுதியும் பயங்கரமாக விரட்டிக் கொண்டிருக்கையில் ராமனையே நினைத்துக்கொண்டு இம்மஹா துக்கத்தினுல் மிகவும் வருந்தி ப்ராணன்களை வைத்துக்கொண்டிருக்கவல்லளல்லேன். மஹாரதனுகிய ராமனைப் பிரிந்து இந்த ராக்ஷஸிகளின் இடையில் அகப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற எனக்கு இனி ப்ராணன்களால் ப்ரயோஜன

மென்? தனங்களாவது எதுக்கு? ஆபரணங்களால் தான் ப்ரயோஜனம் என்? இவ்வளவு துக்கத்திற்கும் இந்த என் ஹ்ருதயம் பல சுக்கலாய்ப் பிளவாதிருக்கின்றதே! ஆகையால் இது கல்லைப்போல் மிகுதியும் உறுதியுடையது. இது நிஜம். இப்படி இல்லையாயின், கிழத்தன்மையும் மரணமும் அற்றதாகவேண்டும். இல்லையாயின், இப்படி அசையாதிருக்குமா! அப்படிப்பட்ட ராமனைப் பிரிந்து இப்படிப்பட்ட பாவப்பிழைப்பு பிழைத்துக்கொண்டு கொஞ்ச நேரமாயினும் ப்ராணன்களைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருக்கிறேனே! நான் எவ்வளவு பாபிஷ்டையோ! எவ்வளவு அயோக்யையோ! சீ என் பிழைப்புப் பாழாக. நாற்புறங்களிலும் ஸமுத்ரஞ் சூழப்பெற்ற பூமண்டலம் அனைத்திற்கும் ப்ரபுவும் இனியது உரைப்பவனும் என் அன்பனுமாகிய ராமன் இல்லாதிருக்க எனக்கு ப்ராணன்களில் ப்ரீதி எதுக்கு? ஸுகத்திலாவது ஆஸக்தி எதுக்கு? ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகளே! நானென்னவோ சரீரத்தை விடுவேனன்றி வைத்துக் கொண்டிருக்கமாட்டேன். ஆகையால் உங்களைப்பற்றி எனக்குப் பயமில்லை. நீங்கள் பிளந்தாலும் பிளப்பீர்களாக. பிடித்துப் பக்ஷிப்பினும் பக்ஷிப்பீர்களாக. நான் என்னன்பனைப் பிரிந்து வெகுகாலம் இந்தத் துக்கத்தைப் பொறுக்கமாட்டேன். நான் ராக்ஷஸனுகிய ராவணனை இடதுபாதத்தினலும் பரிசிக்கமாட்டேன். இனி அவனை மிகுதியும் நிந்தைக்கிடமாக விரும்புவது எது? இவன் கொடுந்தன்மையுடன் என்னை விரும்புகின்றனே! இவனுக்கு எவ்வளவு தடுத்துச்சொல்லினும் தெரியவில்லையே! தன் ஸ்வரூபம் இப்படிப்பட்டதென்றும் தன்குலம் இப்படிப்பட்டதென்றும் இவன் அறியாதிருக்கின்றனே. இல்லையாயின் என்னையுங்கூட விரும்புவானு? நீங்கள் என்னை இருதுண்டங்களாக நறுக்கு

விர்களாக. பிடித்துக் கிழிப்பீர்களாக. அவயவங்கள் வேறுவேருகத் துண்டிப்பீர்களாக. எரிகிற நெருப்பி லிட்டுக் கொளுத்துவீர்களாக. எதுவேனுஞ் செய்வீர் களாக. நான் மாத்ரம் ராவணனை அணுகமாட்டேன். நீங்கள் எவ்வளவு நேரம் பிதற்றினும் என்ன உபயோ கம்? ராமன் தோஷமுடையவரிடத்திலும் குணத்தை யே கண்டு பிடிக்கும் ப்ராஜ்ஞன். சிறிது உபகாரஞ் செய் யினும் அதைப் பெரிதாகப் பாவிப்பவன். எவர்க்கு எந்த வ்யஸனம் நேரினும் மிகுதியும் மன இரக்க முறுந்தன் மையன். ரகுகுலாலங்காரன். பிறருடைய ஸம்ருத்தியில் கண் வைத்திருப்பவன். இப்படி அவன் குணங்கள் பகைவ ரது கோஷ்டியிலும் புகழ்பெற்றவை. இப்படிப்பட்ட ரா மன் என்மேல் தயையற்றிருக்கின்றனன். அவனைச் சொல் லுவானேன்? என் தௌர்ப்பாக்யம் இது என்று ஊஹிக் கின்றனன். எவன் தானொருவனே ஜனஸ்தானத்தில் பதி னாலாயிரம் ராக்ஷஸர்களைப் பறக்கடித்தானோ, அப்படிப் பட்ட வீரனுக்கு என்னருகே வரத் தடையாதிருக்கின் றது? ஆகையால் ஏன் வந்து என்னைக் காக்காதிருக் கின்றனன்? அற்பவீர்யமுடைய ராக்ஷஸனாகிய ராவணன் என்னைத் தடுக்கின்றனன். இவன் ராமனுக்கு ஒருபொ ருளா? என் பர்த்தா யுத்தத்தில் ராவணனைக் கொல்ல வல்லவனல்லவா! தண்டகாரண்யத்தில் ராக்ஷஸர் தலைவ னாகிய விராதனைக் கொன்ற ராமன் என்னை ஏன் வந்து ரக்ஷியாதிருக்கின்றனன்? இந்த லங்கை ஸமுத்ரமத்யத் தில இருக்கின்றது. ஆகையால் எவர்க்கும் எதிர்க்கமுடி யாதென்பது வாஸ்தவமே. ஆயினும் ராமபாணங்களைத் தடுப்பதற்கு இதில் ஒன்றும் இல்லையே! நான் ராமனுக்குக் கேவலமாயிருப்பவளல்லள், அவனுக்கு அன்பு நாயகியே. இப்படிப்பட்ட தன் பார்யையை ராக்ஷஸன் ஒருவன் கொ

ண்டு போகையில் தான் சண்டபராக்ரமனுயிருந்தும் ராமன் என்னைப்பாதுகாக்காதிருக்கின்றானே! எது காரணமோ? லக்ஷ்மணனுக்குத் தமையனுகிய ராமன், நான் இங்கிருக்கிறேனென்பதை இதுவரையிலும் அறியாதிருக்கவேண்டும். அறிந்திருப்பானுயின், அவன் மஹாதேஜஸ்வியாகையால் தனக்குண்டான இந்த அவமானத்தைப் பொறுத்திருப்பானு? பொறுத்திருக்க மாட்டான். உடனே ராவணனைக் கொன்றுவிடுவான். எவன் என்னை ராவணன் எடுத்துக்கொண்டு வரும் பொழுது பார்த்துக்கொண்டிருந்தானுகையால் என் சங்கதியை ராமனுக்குத் தெரிவிக்க வல்லவனுயிருந்தானே, அப்படிப்பட்ட ஜடாயுவையுங்கூட ராவணன் யுத்தத்தில் கொன்றுவிட்டனன். அந்த ஜடாயு கிழத்தன்மை மேலெழப்பெற்றவனுயினும் த்வந்த்வ யுத்தத்தில் ராவணனோடு நின்று யுத்தஞ்செய்து அங்ஙனம் தன்னுல் கூடியவரையிலும் என்னை ரக்ஷித்து மஹாகார்யஞ் செய்தனன். அந்த ராமன் நான் இங்கிருக்கிறேனென்று அறிந்திருப்பானுயின் இப்பொழுதே கோபித்துப் பாணங்களைப் பரப்பி உலகத்திலெங்கும் ஓரரக்கனும் இல்லாதபடி செய்வானே! நான் இருப்பதை அறிவானுயின், அவன் இந்த லங்கை முழுவதையும் பாழாக்குவான். அதைச் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும் ஸமுத்ரத்தையும் வற்றி வெறுந்தரையாகச் செய்வான். மேலும், இந்த அற்பனுகிய ராவணனுடைய பேரையும் கீர்த்தியையும் பாழ்செய்து விடுவான். பிறகு நான் இங்கு எப்படி புலம்புகின்றேனே, அப்படியே வீடுகள் தோறும் ராமன் தமது புருஷர்களைக் கொல்லுகையில் ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகள் அனைவரும் இதைக்காட்டிலும் மேலாகப் புலம்பப் போகின்றனர். இதற்கு ஸந்தேஹம் இல்லை. ராமனும் லக்ஷ்மணனும் இந்த லங்கை முழுவதுக் தேடி, ராக்ஷ

ஸர்களெல்லோரையும் கொல்வார்கள். அந்த ராம லக்ஷ்மணர்களின் கண்களில் படுவானாயின், பகைவன் சிறிது நேரமும் பிழைத்திருக்கமாட்டான். இனிச் சீக்ரத்திலேயே இந்த லங்கையின் மார்க்கங்களெல்லாம் சிதையின் தூமங்களால் சூழப்பட்டுக் கழுக்கள் வட்டமிடப்பெற்று ஸ்மசானத்தையொத்திருக்கப் போகின்றன. நான் இனிச் சீக்ரத்திலேயே இந்த லங்கையெல்லாம் பாழாகவேண்டுமென்னும் விருப்பம் தவறாமல் ஈடேறக்காண்பேன். இப்பொழுது நீங்கள் இப்படி துர்மார்க்கத்தில் புகுந்திருக்கையே, ராக்ஷஸர்கள் அனைவர்க்கும் கெடுதி தவறாமல் ஸம்பவிக்குமென்று தெரிவிக்கின்றது. லங்கை ஸ்வல்பகாலத்திலேயே அழகு அழியப்பெற்று நாசம் அடையப்போகின்றதென்பதற்கு ஸூசகமான அபசகுனங்களெல்லாம் இதில் புலப்படுகின்றன. எவர்க்கும் எதிரிடக்கூடாத லங்கையானது, பாபிஷ்டனும் ராக்ஷஸாதமனுமாகிய ராவணன் பாழானபின்பு கணவனை யிழந்த காதலிபோல் அழகற்றிருக்கப் போகின்றது. இது நிஜம். அப்படியே தனக்கு நாதனாகிய ராவணனும் ராக்ஷஸ வீரர்கள் அனைவரும் பாழாகையில் இந்த லங்காபுரி பர்த்தாவை யிழந்த ஸுந்தரிபோல் மங்களோத்ஸவங்களொன்றுமில்லாமல் காந்தியற்றிருக்கப் போகின்றது. இன்னம், இந்த லங்கையில் வீடுகள் தோறும் பர்த்தாக்கள் சாகையால் துக்கித்து ரோதனஞ் செய்யும் ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகளின் கூக்குரல் சீக்ரத்திலேயே என் செவியில் படப்போகின்றது. சிவந்த கடையுடைய கண்கள் அமையப்பெற்றவனும் மஹாசூரனுமாகிய அந்த ராமன், ராவணனது வீட்டில் நான் இருக்கிறேனென்று அறிவானாயின் அந்த க்ஷணமே இந்த லங்காபுரி அவனது பாணங்களால் கொளுத்தப்பட்டு இருள்மூடப் பெற்றுக் காந்தி

யற்று மேலான ராக்ஷஸர்கள் அனைவரும் முடியப்பெற்ற தாகுமே. இந்த என் விருப்பம் ஈடேறுமன்றி இதற்கு முன்னமே என் கதை முடிகின்றதே! க்ரூரனும் நீசனு மாகிய இந்த ராவணன் எனக்கு ஏற்படுத்தியிருக்கிற ஓ ராண்டென்னுங் கெடுவில் இரண்டு மாதங்களே மிகுக் திருக்கின்றன வாகையால் மிகுதியும் அருகே வந்துவிட் டதே. கொல்லுவதாக வெறுமனே விரட்டுவதுமாத்ரமேய ன்றி அப்படிப்பட்ட தப்புக்கார்யத்திற்கு முயலமாட்டார் கள்' என்னலாகுமோ! பாபகர்மாக்களாகிய ராவணன் மு தலிய ராக்ஷஸர்கள் அதர்மத்தையே கைப்பற்றியிருப்பவ ராகையால் இது செய்யத்தகாத கார்யம் என்பதையுங் கூட அறியார்கள். ஆதலால் என்னைக் கொல்லுவதற்கும் பின்வாங்கமாட்டார்கள். ஆனதுபற்றி அவர்களால் அப் படிப்பட்ட பெரிய அனர்த்தம் இப்பொழுது எனக்கு நேர் ந்தாலும் நேரக்கூடுமல்லவா! இந்த ராக்ஷஸர்கள் எப்பொ ழுதும் மாம்ஸத்தையே பக்ஷித்துக் கொண்டிருக்கும் கொடியர்களாகையால் இவர்க்கு எள்ளளவும் தர்மம் தெரியாது. ஆகையால் ராக்ஷஸனாகிய இந்த ராவணன் என்னை விடியற்காலத்திலுண்ணும் உணவாகக் கொண்டு பக்ஷித்துவிடுவான். இது தவருது. சிவந்த கடைக்கண்க ளையுடைய அந்த ராமனைக் காண நேராமல் மிகுதியும் வருந்துகின்றனன். நான் கண்களுக்கு இனிதாகப் புலப் படும் ராமனை யிழந்து என் செய்வேன்? இங்கு எவனே னும் எனக்கு விஷங் கொடுப்பானாயின், அதைப்பருகி ராமனைப் பிரிந்திருப்பதைக் காட்டிலும் சீக்ரமாக யமனி டம் போவேன். லக்ஷ்மணனுக்குத் தமையனாகிய ராமனு க்கு நான் இங்கு ப்ராணன்களோ டிருக்கிறேனென்பது இதுவரையிலும் தெரியாதென்பதாகத் தோற்றுகின்றது. தெரிந்திருக்குமாயின் அவர்கள் வெறுமனே இருப்பார்

களா? பூமிமுழுவதும் என்னைத் தேடவே தேடுவார் கள். அங்ஙனம் தேடுவதைக்காணுமையால் அவர்க்கு என் சங்கதி தெரியாதென்றே தோற்றுகின்றது. அப் படி யில்லையாயின் வீரனுகிய லக்ஷ்மணுக்ரஜன் ராமன் என்னைப்பற்றின துக்கத்தினுலேயே பரிதபித்துப் பூமி யில் தேஹத்தை விட்டு ஸ்வர்க்கலோகம் அடைந்திருப் பான். இதுநிஜம். அங்ஙனம் மரணம் அடைந்து ராமன் ஸ்வர்க்கலோகத்திற்குப் போகையில், தாமரை யிதழ் போன்ற கண்களையுடைய என் நாதனை அங்குப் பார்த்து க்கொண்டிருக்கும் தேவதைகளும் கந்தர்வர்களும் ஸித் தர்களும் மஹர்ஷிகளும் மிகுதியும் பாக்யசாலிகள். அப் படியில்லையாயின், ராமன் ராஜாவசயினும் ரிஷியைப் போ ன்றவன், மிகுதியும் கம்பீர ஸ்வபாவமுடையவன். ஆகை யால் அவனுக்குத் தர்மத்தில் மாத்ரமே விருப்பம் இருக் குமன்றிக் காமத்தில் இருக்காது. இங்ஙனம் மன்மதஸங் கங்களில் மனப்பற்றில்லாத அவனுக்குப் பார்யையாகிய என்னுல் ப்ரயோஜனம் கோதல்லவா! ப்ரீதி உண்டாகி ஒருவனைப் பார்த்துக்கொண்டே யிருந்தால்தான் அவனி டத்தில் அந்த ப்ரீதி என்றும் மாருதிருக்கும். அவனை வெ குநாள் பாராதிருப்பின் அவனிடத்தில் ப்ரீதி மாறிப்போ ய்விடும். ராமன் என்னைப் பாராதிருக்கிறுனுகையால் என் னிடத்தில் அவனுக்குள்ள ப்ரீதி மாறிப்போயிற்ருே, என் னவோ! பிறர்செய்த உபகாரத்தை மறக்குந் தன்மையுள்ள பாபாத்மாக்கள் மாத்ரமே அங்ஙனம் முதலில் நேரும் ப்ரீதியைப் பிரிவினை உண்டாகும் பொழுது பாழாக்குவார் களன்றி, ராமன் மாத்ரம் எவரிடத்திலாயினும் தனக்கு முதலில் உண்டான ப்ரீதியை மற்றென்றும் மறக்கமாட் டான். ஆகையால் அவனுக்கு என்றும் ப்ரீதி மாருது. பெண்பிறப்பாகப் பிறந்து இங்ஙனம் கணவனுகிய ராம

ளைப் பிரிந்து வருந்துகின்றேனே! நான் முன்னம் பாபங் களேதேனுஞ் சிலவற்றைச் செய்தேனே! அல்லது இது என் தௌர்ப்பாக்யமா! மஹாநுபாவனும் எவர்க்கும் எதிரிடமுடியாத நன்னடத்தையுடையவனும் சூரனும் சத்ருக்களை யடக்குந் தன்மையனுமாகிய ராமனைப் பிரிந்து பிழைத்திருப்பதைக்காட்டிலும் ப்ராணன்களை விடுவதே எனக்கு மேலாயிருக்கின்றது. இல்லையாயின் காய் கிழங்குகளைத் தின்று அடவியில் உலாவிக்கொண்டிருக்கின்ற புருஷதிலகர்களான அவ்வண்ணன் தம்பிகளிருவரும் துக்கத்தினால் ஆயுதமெடுப்பதைத் துறந்துவிட்டார்களோ! இல்லையாயின், துஷ்டஸ்வபாவனாகிய இந்த ராக்ஷஸேஸ்வரன் ராவணன் சூரர்களும் அண்ணன் தம்பிகளுமாகிய ராமலக்ஷ்மணர்களிருவரையும் கபடஞ்செய்து கொன்றுவிட்டானோ என்னவோ! காலம் இப்படி ஆய் விட்டதாகையால், முன்னம் அப்படியிருந்த நான் எல்லாவிதத்திலும் ப்ராணன்களைவிட விரும்புகின்றேன். ஆனால் இப்படிப்பட்ட மஹாதுக்கம் உண்டாயிருக்கும் பொழுதும் எனக்கு மரணம் ஏற்படாதிருக்கின்றதே. மஹா தைர்யசாலிகளும் பாபத்தினின்று விடுபட்டவர்களும் அந்தக் கரணமென்னும் மனத்தை வென்றவர்களும் மஹா பாக்யமுடையவர்களுமாகிய முனிவர்களுக்கு ப்ரியம் அப்ரியம் என்கிற இவ்விரண்டும் ஸம்பவிக்காது. நம்மைப்போன்றவர்க்கே அவ்விரண்டும் ஸம்பவிக்கின்றன. ஆகையால் அவர்கள் மிகுதியும் புண்யாத்மாக்களல்லவா! ஏனென்னில் ப்ரியமாயிருக்குமொன்றால் துக்கம் உண்டாகாமல் ஸுகமே உண்டாகும். அப்ரியமாயிருப்பதொன்றால் ஸுகம் உண்டாகாமல் துக்கமே உண்டாகும். அங்ஙனம் ஸுகதுக்கங்களை விளைவிக்கும் ப்ரிய அப்ரியங்களைவிட்டிருக்கிற அம்மஹாநுபாவர்களை நமஸ்

கரிக்கிறேன். நானோ அப்படிப்பட்டவளல்லேன். கேவலம் ப்ரியத்திலேயே மனம் வைத்தவள். ஆகையால், ப்ரியத்திற்கே உரியவனும் எனக்கு அன்பனும் ஸ்வரூபந் தெரிந்தவனுமாகிய ராமனைப் பிரிந்து அப்ரியனும் பாபாத்மாவுமாகிய ராவணன்கையில் அகப்பட்டுப் பிழைத்திருக்கப் பொறேன்; ப்ராணன்களை விடுகிறேன்' என்று ரோதனஞ் செய்தனள். இருபத்தாறுவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

{ த்ரிஜடை தன் ஸ்வப்ன வ்ருத்தாந்த்தை ராக்ஷஸஸ்த்ரீகளுக்குச் சொல்லுதல். }

பயங்கரமான உருவத்தையுடைய ராக்ஷஸஸ்த்ரீகள், ஸீதை இங்ஙனம் சொல்லுகையில் மிகுதியும் கோபத்தினால் மெய்ம்மறந்து அவர்களில் சிலர், அவள் ப்ராணன்களைவிட நிச்சயித்திருக்கும் விஷயத்தைப் பவிஷ்டனாகிய ராவணனுக்குச் சொல்லப் போயினர். அனந்தரம் பார்க்கப் பயங்கரமாயிருக்கின்ற அந்த ராக்ஷஸஸ்த்ரீகள் ஸீதையிடம் வந்து, மீளவும் பருஷமும் அனர்த்தமே பயனாகப்பெற்றதும் முன்பு கூறினபொருள்களே அடங்கினதுமான வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு'ஸீதே! பாபநிச்சயமுடையவளே! நீ எவ்வளவு மேன்மைக்கிடமாகாதவளோ? சாகிறேனென்று எவ்வளவு பாபத்திற்கு முயன்றனையோ? இதோ இன்றைத்தினமே இக்க்ஷணமே ராக்ஷஸ ஸ்திரீகள் அனைவரும் இந்த உன் மாம்ஸத்தை ஸுகமாகப் பிடுங்கிச் சாப்பிடப்போகிறார்கள்.போ' என்றனர். அப்பொழுது அங்ஙனம் துஷ்டர்களான அந்த ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகள் ஸீதையை விரட்டிக்கொண்டிருக்கையில் கண்டு' அதுவரையில் படுத்து நித்ரித்துக்கொண்டிருந்த கிழவியான ராக்ஷஸி த்ரிஜடையென்பவள்

அவர்களை நோக்கி 'துஷ்டஸ்வபாவைகளே! உங்களுக்குச் சிறிதாயினும் மேன்மையே உண்டாகாது. ஜனகனுக்கு அருமைக் குமாரத்தியும் தசரதனுடைய மருமகளுமாகிய ஸீதையைப் பக்ஷியாதிருப்பீர்களாக. அதற்கு ப்ரதியாக உங்களையே நீங்கள் பக்ஷிப்பீர்களாக. ஏனென்கிறீர்களோ? நான் இப்பொழுது ராக்ஷஸர்களுக்கு நாசத்தையும் இப்பெண்மணியின் கணவனாகிய ராமனுக்கு க்ஷேமத்தையும் தெரிவிக்கும்படியான ஓர் ஸ்வப்னங்கண்டனன். அது பயங்கரமானது. அதை நினைத்துக்கொள்கையில் மயிர்க்கூச்சல் உண்டாகின்றது' என்றனள். த்ரிஜடை இங்ஙனஞ் சொல்லுகையில் இதுவரையில் கோபத்தினால் மெய்ம்மறந்திருந்த ராக்ஷஸஸ்த்ரீகளனைவரும் பயந்து அந்த த்ரிஜடையைப் பார்த்து 'நீ இன்றிரவு கண்ட கனவு எப்படிப்பட்டதோ, அதை எங்களுக்குச் சொல்வாய்' என்று வினவினர். த்ரிஜடை அந்த ராக்ஷஸிகள் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு, விடியற்காலத்தில் தான் கனவு கண்டவிஷயத்தை அவர்களுக்கு இங்ஙனம் மொழிந்தனள். [1]'ராமன் வெளுத்த பூமாலைகளையும் வெளுத்த வஸ்த்ரங்களையும் தரித்து யானையின் தந்தங்களால் செய்யப்பட்டதும் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிப்பதுமாகிய மேலான ஓர் பல்லக்கில் தான் ஏறிக்கொண்டு லக்ஷ்மணனோடுகூட இவ்விலங்கைக்கு வந்தனன். அந்தப் பல்லக்கில் ஆயிரம் ஹம்ஸங்கள் பூட்டப்பட்டிருந்தன. இந்த ஸீதை வெளுத்த வஸ்த்ரந் தரித்து ஸமுத்ரஞ் சூழ்ந்த ஓர் வெள்ளி

1 'ஆரோஹணம் கோவ்ருஷகுஞ்ஜராணாம் ப்ராஸாதசைலாக்ரவனஸ்பதீநாம்। விஷ்டாநுலேபோ ருதிதம் ம்ருதஞ்ச ஸ்வப்நேஷ்வகம்யாகமநம் ச தன்யம்' (ஸ்வப்னங்களில் பசு, எருது, யானை, உப்பரிகை, பர்வதத்தின் நுனி, வ்ருக்ஷம் இவற்றின்மேல் ஏறுதலும், அமேத்யத்தைப் பூசிக்கொள்ளுதலும், அழுதலும், மரணமும், புணரத்தகாத மடந்தையைப் புணர்தலும் சுபகரங்கள்' என்று ஸ்வப்னசாஸ்த்ரம்.

மலையின்மேல் ஏறியிருப்பதாக இப்பொழுது நான் ஸ்வப்னத்தில் கண்டனன். காந்தி ஸூர்யனைச் சேர்ந்திருப்பது போல், ஸீதை ராமனுடன் சேர்ந்திருந்தனள். ராமன் தானும் லக்ஷ்மணனுமாக நான்கு தந்தங்கள் அமைந்து மலைபோன்ற ஓர் பெரிய யானையின்மேல் ஏறிக்கொண்டு ஸீதையிடம் வரக் கண்டேன். அனந்தரம் வெளுத்த பூமாலைகளையும் வெளுத்த வஸ்த்ரங்களையும் தரித்திருக்கிற அந்தப் புருஷ ஸிம்ஹர்களிருவரும் தமது தேஜஸ்ஸினால் விளக்கமுற்று ஸீதையினருகே வந்தனர். அனந்தரம் [1] அந்த வெள்ளிப்பர்வதத்தின்மேல், ஸீதை, ராமன் ஏறப்பெற்றதும் ஆகாயத்தில் விளங்குவதுமாகிய அந்த யானையின் கழுத்தில் ஏறிக்கொண்டனள். அப்பால் தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடைய இந்த ஸீதை, பர்த்தாவாகிய ராமனுடன் மேலிருந்து கிளம்பிக் கையினால் சந்த்ர ஸூர்யர்களைப் பரிசிக்கக்கண்டனன், அதன் பிறகு அக்குமாரர்களிருவரும் அகன்ற கண்களையுடைய ஸீதையும் ஏறப்பெற்ற அந்தக் கஜராஜம் ஆகாயத்தில் இவ்விலங்கைக்குமேல் இருக்கக் கண்டனன். ராமன் தன் பார்யையாகிய ஸீதையுடன், வெளுத்த எட்டெருதுகள் கட்டப்பெற்று விளங்குகின்ற தேரின்மேல் ஏறி இவ்விடம் வந்தனன். வீரனும் புருஷசிகாமணியுமான அந்த ராமன் தம்பி லக்ஷ்மணனோடும் பார்யை ஸீதாதேவியோடும் கூடி ஸூர்யன்போல் ப்ரகாசிக்கின்ற திவ்யமான புஷ்பக விமானத்தின்மேலேறி வடதிசை முகமாய்ப் போயினன். நான் இங்ஙனம் ஸ்வப்னத்தில் விஷ்ணுதேவன்

---

1 'ததஸ்தஸ்ய நகஸ்யாக்ரே ஹ்யாகாசஸ்தஸ்ய தந்திந:' என்பது மூலம். இதில் நான்காவது அக்ஷரம் (ஸ்ய) என்பது காயத்ரியின் பதின்மூன்றுவதக்ஷரமாகையால் பதின்மூன்றுவதாயிரம் ஆரம்பித்ததென்று தெரிகிறது.

போல் பராக்ரமம் மிகுந்த ராமனையும் அவன் தம்பியாகிய லக்ஷ்மணனையும் பார்யையாகிய ஸீதாதேவியையும் கண்டனன். ஸ்வர்க்கத்தைப் பாபிஷ்ட ஜனங்கள் ஸாதிக்க மாட்டாததைப்போல், மஹா பராக்ரமசாலியாகிய ராமனைத் தேவதைகளாவது அஸுரர்களாவது ராக்ஷஸர்களாவது மற்ற இதரர்களாவது எள்ளளவும் வெல்ல வல்லரல்லர். ராவணன் [1] கரவீரபுஷ்பங்களால் தொடுத்த பூமாலையைத் தரித்துச் சரீரம் முழுவதும் எண்ணெயைப் பூசிச் சிவந்த வஸ்த்ரந்தரித்து எண்ணெயைப் பருகிக் கொண்டு மதித்துத் தரையி லிருக்கக் கண்டனன். ராவணன் அப்பொழுது மீளவும் புஷ்பக விமானத்தினின்று மொட்டைத் தலையுடன் கறுப்பு வஸ்த்ரந் தரித்து ஓர் பெண்பிள்ளையால் இழுக்கப்பட்டிருக்கக் கண்டனன். மேலும் அவன் சிவந்த பூமாலைகளை அணிந்து செஞ் சந்தனமும் பூசி எண்ணெயைப் பருகுவதும் சிரிப்பதுமாகி நர்த்தனஞ் செய்துகொண்டு மனத்தடுமாற்றத்துடன் இந்த்ரியங்கள் கலங்கப்பெற்றுக் கழுதைகள் பூட்டின ரதத்தின்மேலேறிப் போய்க்கொண்டிருந்தனன். மீளவும் அவன் கழுதைமேல் ஏறிக்கொண்டு தென்திசையைப்பற்றிச் சீக்ரமாகப் போயினன். மீளவும் ராக்ஷஸேஸ்வரனாகிய அந்த ராவணன் பயத்தினால் உடம்பு தெரியாமல் கழுதையினின்று தலைகீழாகத் தரையில் விழவுங் கண்டனன். அனந்தரம் அந்த ராவணன் சீக்ரமாக எழுந்து தழதழப்புடன் பயத்தினால் வருந்தி மயக்கத்தினால் அவயவங்கள் விலவிலக்கப் பைத்யம் பிடித்தவன் போல் திகம்பரனாகிப் பல துர்வாக்யங்களைப் பிதற்றிக் கொண்டு சீக்ரமாகத் துர்க்கந்தம் நிறைந்ததும் ஸஹிக்க முடியாததும் பயத்தை விளைவிப்பதும் இருள் மூடியது

[1] அலரிப்பூ.

மாகி நரகத்தை நிகர்த்ததும் சேறு போன்றதுமான மலக்குவியலில் புகுந்து அதில் மூழ்கினன். சிவந்த வஸ்த்ரந் தரித்துச் சரீம்முழுவதும் சேற்றைப் பூசிக்கொண்டிருக்கும் ஓர் கறுத்த பெண்பிள்ளை, ராவணனது கழுத்தில் கயிற்றைக்கட்டித் தென்திசைக்கு இழுத்துக்கொண்டுபோயினள். அந்த ராக்ஷஸர் தலைவனாகிய கும்பகர்ணனும் இவ்வண்ணமே இருக்கக் கண்டனன், ராவணன் புதல்வர்கள் அனைவரும் சரீரத்தில் எண்ணெய் பூசிக்கொண்டிருக்கக் கண்டனன். ராவணன் பன்றியின் மேலும், இந்த்ரஜித்து முதலையின்மேலும் கும்பகர்ணன் ஒட்டையின்மேலும் ஏறிக்கொண்டு இம்மூவரும் தென்திசைக்குப் போகக் கண்டனன். அப்பொழுது அவர்களில் விபீஷணன் ஒருவன் மாத்ரம் வெண்குடையுடன் கூடி வெளுத்த பூமாலைகளைத் தரித்து வெளுப்பு வஸ்த்ரம் உடுத்து வெண்சந்தனம் பூசிச் சங்க துந்துபி வாத்ய கோஷங்கள் முழங்கக் கூத்தும் பாட்டும் நடக்க ஆகாயத்தில் உலாவிக்கொண்டு தானும் தன் மந்த்ரிகள் நால்வருமாகத் திவ்யமான ஓர் யானையின்மேல் ஏறி அதன் மேல் உட்கார்ந்திருக்கக் கண்டனன். அந்த யானை நான்கு தந்தங்களுடையதாகி நடக்கும்பர்வதம்போல் புலப்பட்டு மேக கர்ஜனம் போன்ற கிங்காரங்களோடு கூடியிருந்தது. அன்றியும் எண்ணெயைப் பானஞ்செய்து கொண்டு கறுத்த பூமாலைகளைச் சூடிச் சிவந்த ஆடை உடுத்துக் கூட்டங்கூடிப் பாடுவதும் வாத்யம் வாசிப்பதுமா யிருக்கும் ராக்ஷஸர்களைக் கண்டனன். ரமணீயமான இந்த லங்காநகரம் கோபுரங்களும் வெளிவாசற்படிகளும் இடிந்து யானை குதிரை தேர்களுட.ன் ஸமுத்ரத்தில் விழக்கண்டனன். ராவணன் பாதுகாத்து வருகின்ற இவ்விலங்கைமாநகர், ராமனது தூதனும் ம.ஹா

பலிஷ்டனுமான ஓர் வானரனால் கொளுத்தப்படுவதாகக் கனவில் புலப்பட்டது. ராக்ஷஸஸ்த்ரீகள் எண்ணெயைப் பருகி மிகுதியும் நர்த்தனஞ் செய்வதுஞ் சிரிப்பதுமாகிப் பெருங்கூச்சலுடன் எரிந்து நீறுபிருக்கின்றமையால் பயங்கரமாயிருக்கின்ற லங்கையில் புகுந்தனர். கும்பகர்ணன் முதலிய ராக்ஷஸ ஸ்ரேஷ்டர்கள் அனைவரும் சிவந்த வஸ்த்ரங்களை உடுத்துக் கோமயமடுவில் விழுந்து முழுகினர். நீங்கள் அப்புறம் தொலைந்து போவீர்களாக. போகாதிருப்பீர்களாயின், நாசம் அடைந்து விடுவீர்கள். ராமன் ஸீதையை விரைவில் பெறப்போகின்றனன். அவன் மிகுந்த கோபாவேசத்தினால் ராக்ஷஸர்கள் அனைவரோடுங்கூட உங்களைக் கொல்வான். ராமன் தனக்கு ப்ரீதிக்கிடமாயிருப்பவளும் தன்னால் மிகுதியும் வெகுமதிக்கப்பட்டு அரண்யத்திற்குத் தன்னைப் பின்றொடர்ந்து வந்தவளுமாகிய தன் பார்யையை நிந்திக்கினும் விரட்டினும் தான் எள்ளளவும் பொறுக்கமாட்டான். ஆகையால் கொடியவாக்யங்கள் கூறுவதை நிறுத்துவீர்களாக. மொழிந்தது போதும். இனி நல்லவார்த்தைகளையே மொழிவீர்களாக. ஸீதையை நமக்கு அபயங்கொடுக்கும்படி வேண்டிக்கொள்வோம். இங்ஙனஞ் செய்வதே எனக்கு இஷ்டமாயிருக்கின்றது. எவளாயினும் துக்கித்திருப்பின் இப்படிப்பட்ட ஸ்வப்னங்காண்பேளாயின், அப்பெண்மணி பலவிதத்திலும் துயரங்களையெல்லாந் துறந்து நிகரில்லாத ஸந்தோஷத்தை அடைவாள். அப்படியே துக்கித்திருக்கிற ஸீதையும் இப்படிப்பட்ட ஸ்வப்னத்தினால் பரம ஸந்தோஷத்தை அடையப் போகின்றனள். 'நாம் அப்படி நிந்தித்தோமே, நம்மிடத்தில் இவளுக்குத் தயை உண்டாகுமா' என்று வெறுமனே சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பதால் பயனென்ன? சங்கை வேண்டாம்.

இவள் உங்களால் நிந்திக்கப்பட்டிருப்பினும் நீங்கள் வே
ண்டிக்கொள்ளலாகும். ஆகையால் ப்ரார்த்திப்பீர்களாக.
இனிச் சீக்ரத்திலேயே ராமனால் ராக்ஷஸர்கள் அனைவர்க்
கும் கோரமான பயம் நேருமாகையால் இப்பொழுதே
ஸீதையை ப்ரார்த்தித்துக் கொள்வீர்களாக. ராக்ஷஸ
ஸ்த்ரீகளே! ஜனகராஜன் புதல்வியாகிய இந்த ஸீதை,
நீங்கள் வணங்கி வேண்டிக் கொள்வீர்களாயின், அருள்
புரிவாள். ஆகையால் ராமனால் உங்களுக்கு நேரப்போ
கிற மஹாபயத்தினின்று ரக்ஷிப்பதற்கு இவள் வல்லவள்.
இவ்வளவேயன்றி அகன்ற கண்களையுடைய இந்த ஸீதை
யின் அவயவங்களில் துக்கத்தை விளைவிக்கும் ரேகைகள்
முதலிய லக்ஷணங்களாவது விரூபமாவது எதுவும் கொ
ஞ்சமும் எனக்குப் புலப்படவில்லை. ஆகையால் துக்கங்
களுக்கு எவ்வளவும் தகாதவளாகி, விமானங்களில் திரி
யும் தேவர்களின் திவ்ய போகங்களுக்குரியவளும் இங்ங
னம் ஸமஸ்த லக்ஷணங்களும் அமையப்பெற்றவளுமாகிய
இந்த ஸீதாதேவியுடைய மேனியின் வர்ணம் கொஞ்சம்
மாறியிருப்பதொன்று மாத்ரமே துக்ககாரணமாயிருக்கி
ன்றதென்று சங்கிக்கிறேன். ராக்ஷஸேஸ்வரனாகிய ராவண
ன் நாசமடைதலும், ராமனுக்கு ஜயமுண்டாதலும் ஆகிய
ஸீதையின் அபீஷ்டம் சீக்ரத்திலேயே ஸித்திக்குமென்று
நினைக்கிறேன். இந்த ஸ்வப்னம், இவள் பெரிய நல்வார்த்
தையைக் கேட்கப் போகிறாளென்பதற்குச் சுபநிமித்த
மாயிருக்கின்றது. மேலும், தாமரை யிதழ்போல் அக
ன்ற இப்பெண்மணியின் இடக்கண் துடிப்பதாகத் தெரி
கின்றது. இனிய ஸ்வபாவமுடைய இந்த ஸீதையின் இடது
புஜம் கொஞ்சம் மயிர்க்கூச்சலுண்டாகப் பெற்றதுபோல்
தோற்றித் தானாகக் காரணமில்லாமலே துடிக்கின்றது.
பெண்யானையின் துதிக்கைபோல் அழகாயிருப்பதும்

விகாரற்றதுமான இப்பெண்மணியின் இடத்துடை துடித்துக்கொண்டு, ராமன் எதிரே வந்திருப்பதாகத் தெரிவிக்கின்றது.[1] பிங்களி பக்ஷியும் செடியின் கிளைமேல் உட்

---

1 இங்கு 'பக்ஷீச ஶாகாநிலய: ப்ரஹ்ருஷ்ட: புந: புநஶ்சோத்தமஸாந்த்வவாதீ। ஸுஸ்வாகதாம் வாசமுதீரயாந: புந: புநஶ்சோதயதீவ ஹ்ருஷ்ட:' என்பது மூலம். (பக்ஷீ) சிறந்த இறகுகளையுடையது. கருத்மானென்றபடி. சிறந்தஇறகுகளையுடையதென்கையால் இறகுகளை உதறிக்கொண்டு ப்ரதக்ஷிணமாகத் திரிகின்றதென்று கருத்து. (ஶாகாநிலய:) மரத்தில் மிகுதியும் பச்சென்றிருக்கும் பாகத்தையே சாகையென்பது. ஆகையால் புஷ்பித்துக் காய்த்திருக்குங்கிளையில் ஸ்திரமாக உட்கார்ந்ததென்று கருத்து. ப்ரதக்ஷிணமாகத் திரிதல் பச்சென்ற கிளையின்மேல் உட்காருதல் ஆகிய இவை சுபஸூசகங்களென்று கருத்து. (ப்ரஹ்ருஷ்ட:) அதிலுள்ள பழங்களைத்தின்று ஸந்தோஷமுற்றிருப்பது. (புந: புநஶ்சோத்தமஸாந்த்வவாதீ) மேன்மேலும் நல்வார்த்தைகளைச் சொல்வதுபோன்றிராநின்றது. 'சோகிக்கவேண்டாம் இப்பொழுதே உன் பர்த்தா வருவான். இது சோகத்திற்கு ஸமயமன்று' என்று சில நல்வார்த்தைகளைச் சொல்வதுபோல் புலப்படாநின்றது. (ஸுஸ்வாகதாம் வாசமுதீரயாந:) நல்ல ஸ்வாகதவசனத்தை மொழிந்துகொண்டு. விரஹத்தினால் வருந்தினவளுக்கு ஸ்வாகதவசனமுரைப்பது அவளது கணவனுக்கு அவ்விரஹத்தினால் உண்டான ஸந்தாபத்தின் மிகுதியைக் கூறுகையேயாகும். ஆகையால் உன் கணவனுக்கு ஸந்தாபம் உனக்குள்ள அளவுமாத்ரமேயன்று, மேலும் மிகுந்ததென்று சொல்வதுபோலிராநின்றது. ஸ்வாகதவசனமாவது - நல்வரவெனனும் வார்த்தை. (புந:புநஶ்சோதயதீவ) ப்ரியன் வருவது நிச்சயமாயிருக்க மஞ்சனஞ்செய்து ஆபரணங்களை ஏன் அணியாதிருக்கின்றாயென்று வீதையைத் தூண்டுவதுபோலிருக்கின்றது. (ஹ்ருஷ்ட:) மயிர்க்கூச்சலுடையதென்றபடி.

இதற்கு மற்றொருபொருள்—இவ்விராமாயணம் உத்தமகாவ்யமல்லவா. வ்யங்க்யத்தை முக்யமாக உடையதல்லவோ உத்தமகாவ்யம், வ்யங்க்யமாவது மறைத்துச்சொல்லுங் கருத்து. இதையே உட்கருத்தென்றும் தாத்பர்யமென்றும் கூடார்த்தமென்றும் கூறுவர்.

கார்ந்து மிக்க மனக்களிப்புடன் அடிக்கடி மேன்மேலும்

அந்த வ்யங்க்யம் பதத்திலும் வாக்யத்திலும் ப்ரபந்தத்திலும் தோற்றுமாகையால் பதகதமென்றும் வாக்ய கதமென்றும் ப்ரபந்த கதமென்றும் மூன்று வகைப்பட்டிருக்கும். இந்த ஸுந்தரகாண்டமென்னும் ப்ரபந்தத்தில்—அநாதிபகவத்ஸம்பந்தமுடைய சேதனனை உஜ்ஜீவிக்கச் செய்யும்பொருட்டு ஆசார்யன் செய்யும் முயற்சி வ்யங்க்ய ஏற்படுகின்றது. இவ்வர்த்தம் 'ததோ ராவண நீதாயாঃ' என்கிற இக்காண்டத்தின் முதல் ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அதெப்படியெனில்:—

'ததோ ராவணநீதாயாঃ ஸீதாயாঃ ஶத்ருகர்ஶநঃ ।
இயேஷ பதமந்வேஷ்டுஞ் சாரணாசரிதே பதி'

இதனால் சிஷ்யனிருக்குமிடத்தைத் தேட விரும்புங் குருவின் ஸ்வரூபம் சொல்லப்படுகிறது. (ததঃ) முத்ரைகொடுத்துப் பகவான்அநுமதி செய்தபின்பு, (முத்ரையாவது மோதிரமும்-சங்குசக்ரம் முதலிய சின்னமும்) (சத்ருகர்ஶநঃ) 'கு-ஶப்தஸ்த்வந்தகாரஸ் ஸ்யாத் ருஶப்தஸ்தந்நிரோதகঃ। அந்தகாரநிரோதித்வாத் குருரித்யபிதீயதே' என்று சொல்லுகிறபடியே அஜ்ஞானத்தைப் போக்குந்தன்மையனான குரு. (சாரணாசரிதே பதி) (சாரயந்தி ஆசாரயந்தி தர்மாநிதி சாரணাঃ பூர்வாசார்யாঃ) தர்மத்தை அநுஷ்டிக்கச் செய்யும் பூர்வாசார்யர்களைச் சாரணர்களென்கிறது. (தைঃ ஆசரிதே பதி) 'மஹாஜநோ யேந கதஸ்ஸ பந்தாঃ' என்று சொல்லப்பட்ட ஸதாசாரமார்க்கத்தில், (ஸ்திதঃ) என்று கூட்டிக்கொள்வது. இருப்பவனாகி, (ராவணநீதாயாঃ) (ராவயதி அஸத் ப்ரலாபாந் காரயதீதி ராவணঃ—அவிவேகঃ) அஸத்தான பிதற்றல்களை விளைவிக்கும் அவிவேகத்தை ராவணசப்தத்தினால் சொல்லுகிறது. அவிவேகத்தினால் தன் வழி வரும்படி செய்யப்பட்ட, (ஸீதாயாঃ) அநாதிபகவத் பாரதந்த்ரனான சேதனனுடைய. ஸீதா சப்தத்தினால் அயோனிஜத்வஞ் சொல்லுகையாலும் பாரதந்த்ர்யந் தோற்றுகையாலும் 'ஸ்த்ரீ ப்ராயமிதரத் ஸர்வம்' என்று சேதனவர்க்கத்திற்குப் பகவதபேக்ஷயா ஸ்த்ரீத்வமுண்டாகையாலும் சேதனனைச் சொல்லுகிறது. (பதம்) ஸ்தானமாகிய ஸம்ஸாரமண்டலத்தை, அல்லது—ஸாத்விக ஸம்பாஷணம் முதலிய சின்னத்தை. 'விஷ்ணோ கடாக்ஷஸீதாதி

வேஷ ஆஸிமுவீயம் ச ஸாத்விகைঃ। ஸம்ஹாஷணம் ஷேபேதாஸி த்வாசார்யப்ராப்திஹேதவঃ' என்று ஸாத்விக ஸம்பாஷணத்தை ஆசார்யப்ராப்திக்கு ஹேதுவாகச்சொல்லிற்று. அல்லது—(படிம்) வ்யவஸாயத்தை. எந்தச் சேதனனுக்கு பகவத்ப்ராப்தியில் அத்ய வஸாயம் உளதென்று, (அந்வேஷ்டும்) தேடும்பொருட்டு. (இயேஷ) இச்சித்தனன். இதுவரையில் பதினென்றாயிரம் க்ரந்தங்கள் கடந்தன. இனிமேல் பன்னிரண்டாவதாயிரம் தொடங்குகிறது. இந்த ஶ்லோகத்தில் (வ) என்பது காயத்ரியின் பன்னிரண்டாவதக்ஷரம்.

இக்காண்டத்தில் இலங்கையால் தேஹத்தை ஸூசிப்பிக்கிறது. இங்ஙனமே ஏகாக்ஷி முதலியவர்களால் இந்த்ரியங்களும், ராவண கும்பகர்ணர்களால் அஹங்கார மமகாரங்களும், இந்த்ரஜித்து முதலியவர்களால் காம க்ரோதாதிகளும் ஸூசிப்பிக்கப்படுகின்றன. தேஹத்தில் தகையப்பட்ட சேதனன் இலங்கையில் சிறையுண்ட ஸீதையைப்போன்றவன். அவனுக்கு பகவத் விஷயமான ஜ்ஞானத்தை உபதேசிக்கும் ஆசார்யன் ஹநுமானைப்போன்றவன். அப்படிப்பட்ட ஆசார்யலக்ஷணம் இந்த ஶ்லோகத்தால் அறிவிக்கப்படுகிறது. (பக்ஷீ) சிறைகளையுடையவன். சிறைகள் கமனத்திற்கு ஸாதனங்களாகையால் பக்ஷிஶப்தம் இங்கு ஜ்ஞானகர்மங்களைச் சொல்லுகிறது. இது 'உபாப்யாமேவ பக்ஷாப்யாம் யதா வே பக்ஷிணாம் கதிঃ। ததைவ ஜ்ஞாநகர்மப்யாம் நியதா பரமா கதிঃ' (பக்ஷிகளுக்கு எப்படி இரண்டு இறகுகளாலேயே கமனசக்தி உண்டாகின்றதோ, அப்படியே புருஷனுக்கு ஜ்ஞானகர்மங்களிரண்டினுலேயே பரமகதி உண்டாகும்) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் (பக்ஷீ) என்று ஜ்ஞானகர்மங்களுடையவனென்கிறது. இங்கு ஜ்ஞானகர்மங்கள் 'ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி யஜ்ஞேந தாநேந தபஸாநாஶகேந' என்னும் ஶ்ருதியின்படி ஒன்றுக்கொன்று அங்காங்கிபாவம் உண்டாயிருக்கையால் இங்குச் சேர்த்துச்சொல்லப்பட்டன. இதனுல் 'ஆசிநோதி ஹி ஶாஸ்த்ரார்த்தாநாசாரே ஸ்தாபயத்யபி। ஸ்வயமாசரதே யஸ்மாத் தஸ்மாதாசார்ய உச்யதே' (சாஸ்த்ரார்த்தங்களை ஆராய்ந்தறிதல், ஆசாரத்தில் பிறரை நிலைநிறுத்தல், தான் அனுஷ்டித்தல் ஆகிய இவைகளால் ஆசார்யனெனப்படுகிறான்) என்று ஆசார்யஶப்தார்த்தம் சொல்லப்பட்டது. (ஶாவாநிலயঃ) ஶா

வா-வேதசர்கைகளை, நிலய:-இருப்பிடமாகவுடையவன். வேதத்தில்
மிகுந்த ஊக்கமுடையவன். வேதங்களை ஓதி விடுதல் தோஷத்தை
விளைக்குமென்ற ஸ்ருதி 'அயீதமபி யோ வேதம் விமுஞ்சதி நராத
ம:। ப்ரூணஹா ஸது விஜ்ஞேயோ வியோநியம் ஸ கச்சதி' (எவன் அத்
யயனஞ்செய்த வேதத்தையுங்கூட விடுவானோ, அவன் மனிதர்களில்
அதமனுகி ப்ரூணஹத்யா தோஷத்தையுடையவனுவானென்று அறி
யத்தக்கவன். அவன் மறுஜன்மத்தில் பக்ஷி யோனியில் பிறப்பான்)
என்ற சிக்ஷையென்னும் வேதாங்கத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கையால்
வேதங்களை விடாதவனென்றபடி. மற்றும் (நிலய:) என்கையால் வே
தார்த்தங்களை ஸ்ரவண மனன நிதித்யாஸனங்களால் அனுஷ்டிப்பவ
னென்றபொருள். இதனுல் 'ஆசார்யோ வேதஸம்பந்நோ விஷ்ணு
பக்தோ விமத்ஸர:। மந்த்ரஜ்ஞோ மந்த்ரபக்தஸ்ச ஸதா மந்த்ராஸ்ர
யஸ் ஸுசி:। குருபக்தி ஸமாயுக்த: புராணஜ்ஞோ விசேஷத:।
ஏவம்லக்ஷணஸம்பந்நோ குருரித்யபிதீயதே' (வேதங்களை அறிந்
தவனும், விஷ்ணுபக்தியுடையவனும், பிறர்நன்மையில் பொறாமை
யற்றவனும் மந்த்ரங்களை உணர்ந்தவனும் மந்த்ரங்களில் பக்தியுடை
யவனும், எப்பொழுதும் மந்த்ரமே கதியாயிருப்பவனும் தூய்மை
யுடையவனும் குருவினிடத்தில் மிகுந்த பக்தியுடையவனும் புரா
ணங்களை ஆராய்ந்தறிந்தவனுமாகி இப்படிப்பட்ட லக்ஷணங்களுடை
யவன் ஆசார்யனென்று சொல்லப்படுவான்) என்ற ஆசார்யலக்ஷணஞ்
சொல்லப்பட்டது. (ப்ரஹ்ருஷ்ட:) எப்பொழுதும் ஸந்தோஷமுற்ற
மனமுடையவன். இதனுல் எப்பொழுதும் அணுகத் தகுந்தவனெ
ன்று சொல்லப்பட்டது. அங்ஙனம் 'ஆஹ்லாதஸீதநேத்ராம்பு:
புலகீக்ருதகாத்ரவாந்। ஸதா பரகுணாவிஷ்டோ த்ரஷ்டவ்யஸ் ஸர்
வதேஹிபி:' (ஸந்தோஷத்தினுலுண்டான குளிர்ந்த கண்ணீருடை
யவனுகி மேனிமுழுவதும் மயிர்க்கூச்சலுண்டாகப்பெற்று எப்பொ
ழுதும் உத்தமகுணங்களுடையவனுமாகிய மஹானுபாவன் ஸமஸ்த
ப்ராணிகளாலும் கண்குளிரக் காணத்தகுந்தவன்) என்று சொல்லப்
பட்டிருக்கின்றது. (புந: புநஸ்சோத்தமஸாந்த்வவாதீ) உத்தமனெ
ன்கிறது 'உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய: பரமாத்மேத்யுதாஹ்ருத:' என்று
சொல்லப்பட்ட பரமாத்மாவை. பரமாத்மாவைக்குறித்த நல்வார்த்தை
யைச் சிஷ்யனுக்குச் சொல்வான் உத்தமஸாந்த்வவாதி. 'த்வம் மேஉ

போன்ற அழகிய கலகல சப்தஞ் செய்வதாகி அடிக்கடி

ஹம் மே குதஸ்தத் தஇபி குத இஹ ஷேஇமூலப்ரமாணு ஷேதச்சா காஹிவிஹீயாஇநஹவிஜவாத் தர்ஹி ஸாக்ரோஸ ஏவ। க்வாக்ரோ ஸ: கஸ்ய ஸீதாஹிஷு மம விஹித: கோஉத்ர ஸாக்ஷீ ஸுயீஸ் ஸ்யா ஹீ ஹந்த த்வத்பக்ஷபாதீ ஸஇதி ந்ருகலஹே ம்ருஷ்யமயீயஸ்யவத்த் வம்' என்ற பராசரபட்டோச்தியின்படி பகவத்விஷயமாகச் சேதனர் செய்யுங்கலஹத்தில்'யமோ வைவஸ்வதோ ராஜாயஸத வைவஷ ஹ்ருதி ஸ்யித:। தேந சேஇவிவாதஸ்தே மாஇங்காம் மாகுருந்ஸீம:' என்று நல்வார்த்தை சொல்லுந்தன்மையனென்றபடி. (புந: புந:) பயிர்செய் பவன் ஒருக்கால் பலியாது போனமாத்ரத்தில் க்ருஷியை விடாமல் மேன்மேலும் அதைச் செய்துகொண்டு வருமாபோலே ஆசார்யன் தான் சொன்னதைச் சிஷ்யர் ஒருக்கால் கேளாமற்போயினும் உபதேசிப் பதைத்தவருமல் அடிக்கடி உபதேசித்துக்கொண்டேயிருப்பானென் றபடி.இதனுல் பகவானைக் காட்டிலும் ஆசார்யனுக்கு மேன்மை சொல்லப்பட்டது. பகவான் அர்ஜுனனுக்குக் கீதையை உபதேசித்து மீளவும் ஆஸ்வமேதிக பர்வத்தில் முன்பு உபதேசித்த அர்த்தத்தை மறந்து தன்னை வினவுகையில், 'நநமஸ்ரத்தயாஸோஉவி ஷுர்மேயாஸீசாவி பாண்டவ' (உனக்கு வாஸ்தவமாக ஸ்ரத்தை இல்லை. துர்ப்புத்தியும் உண்டாயிருக்கிறது) என்று இத்யாதிகளால் சொல்லமாட்டேனென்றுனல்லவா (ஸுஸ்வாஇதாம்) ஸு-நன்றாக ஸம்ப்ரதாயவிச்சேதமில்லாதபடி (ஸ்வ-ஆஇதாய்) ஆசார்யபரம்பரையால் தனக்கு வந்த, (வாசம்) அஷ்டாக்ஷரம் முதலிய மந்த்ரராஜரூபமான வாக்யத்தை. (உதீரயாந:) நிர்ஹேதுகதயையால் சொல்லிக்கொண்டு. இதனுல் 'ஆசார்யாணுமஸாவஸாவித்யாஹஇவத்த:' என்கிறபடி குருபரம்பரை அனுஸந்திக்கத்தக்கதென்று தெரிவிக்கப்பட்டது. (புந: புநஸ் சோதயதீவ ஹ்ருஷ்ட:) உபதேசித்த அர்த்தத்தை அனுஷ்டிக்கும் பொருட்டுச் சோதனையை அறிவிக்கின்றனன்' இல்லையாயின் உபதேசம் வீணுய்விடும். ஆனதுபற்றியே 'ஸ்வாவித்யே ஸாவிதாரம்' (சிஷ்யன் தவறுவானுயின் சிக்ஷிக்குந்தன்மையனுயிருக்கவேண்டும்) என்றுர்கள். (ஹ்ருஷ்ட:) ஸந்தோஷமுற்றவன். இதனுல் சிஷ்யனைச் சிக்ஷித்தல் ஆசார்யனுக்கு ஸ்வப்ரயோஜனமென்று சொல்லப்பட்டது. தனிஸ்லோகி.

ராமன் வருவானென்று ஸந்தோஷத்துடன் சொல்லுவது போலிருக்கின்றது' என்றனள். இருபத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ராக்ஷஸிகளின் உபத்ரவத்தைப் பொறுக்க முடியாமல் ஸீதை சிம்சுபாவிருக்ஷத்தினருகே சென்று ஜடையைக் கழுத்தில் உரியாகப் போகட்டுக்கொள்ளுதலும், சுபசகுனங்கள் தோன்றுதலும்.

அந்த ஸீதை, ராக்ஷஸர் தலைவனாகிய ராவணன் மொழிந்த அநிஷ்டவார்த்தையைக் கேட்டு வருந்தி, அரண்யத்தினிடையில் ஸிம்ஹத்தின் கையில் அகப்பட்ட பெண்யானைபோல் மிகுதியும் பயமுற்றனள். அவள் இயற்கையாகவே பயப்படுந் தன்மையுடையவள்; அத்துடன் கூட ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகளினிடையில் அகப்பட்டுப் பருஷவாக்யங்களைக் கேட்டு, ராவணனால் மிகுதியும் விரட்டப்பட்டு நிர்மானுஷ்யமான அரண்யத்தின் நடுவில் விடப்பட்ட ஓரிளையவள்போல் புலம்பத் தொடங்கினள். 'நான் இப்படி நாற்புறத்திலும் ராக்ஷஸிகளால் விரட்டப்பட்டவளாயிருந்தும் ப்ராணன்களை விடமுடியாமல் புண்யமற்றவளாகி நொடிப்பொழுதாயினும் நிந்தைக்கிடமாகப் பிழைத்திருக்கின்றேனே! ஆகையால், அகாலத்தில் மரணம் நேராதென்று உலகத்தார் சொல்லும் பழமொழி, அப்பா! ஸத்யமாயிருக்கின்றதே! என் ஹ்ருதயம் ஸுகம் சிறிதுமின்றி மிகுதியும் துக்கங்களால் நிறைந்திருக்கின்றதே. இப்படிப்பட்ட அவஸ்தை அடைந்தும் இது வஜ்ரத்தினால் அடிக்கப்பட்ட பர்வதசிகரம்போல், ஆயிரஞ் சுக்கலாய்ப் பிளவாதிருக்கின்றதே! ஆகையால் இது மிகுதியும் உரப்பானது. இது ஸத்யமே. மனத்திற்கு இனிதாகாத காட்சியுடைய அந்த ராவணன் என்னை எவ்விதத்தி

லும் கொல்ல ஸித்தமாயிருக்கின்றனன். அதுவும் துர்மரணமே ஆகின்றது. நானாகவே ப்ராணன்களை விடுவது துர்மரணமாயினும் துஷ்டராக்ஷஸனால் மரணமடைதலேக்காட்டிலும் இது மேலாகையால் நானாகவே ப்ராணன்களை விடுவதில் வாஸ்தவமாகப் பிசகொன்றும் புலப்படவில்லை. 'ப்ராணன்களை எப்படியாயினும் காப்பாற்றிக்கொள்ளவேண்டுமாகையால் ராவணனை அனுஸரித்தாயினும் அதை நிறுத்திக்கொண்டு தோஷமில்லாதிருக்கலாகாதா?' என்னில் ப்ராஹ்மணன் வேதமந்த்ரத்தைச் சூத்ரனுக்குச் சொல்லககூடாததைப்போல், ராமனது ஸொத்தான இந்த என்மனத்தை நான் ராவணனுக்கு எவ்விதத்திலும் கொடுக்கமாட்டேன். விரைவில் இரண்டு மாதங்களுக்குள் லோகநாதனாகிய ராமன் இவ்விடம் வாராதிருப்பானாயின், கர்ப்பத்தினின்று வெளியில் வராத சிசுவை அம்பட்டன் வெளிப்படுத்துவதற்குத் துண்டத் துண்டமாகத் துண்டிப்பதுபோல், பூஜைக்கிடமாகாத ராவணன், என்னைக் கூரான ஆயுதங்களால் துண்டந்துண்டமாகத் துண்டிப்பான். இது நிஜம். வெகுகாலமாக வருந்துகின்ற எனக்கு இனி என் வதத்திற்குக் கெடுவாயிருக்கிற இவ்விரண்டு மாதங்களும் முடிந்த உடனே நேருந்துக்கமானது, ராஜ விஷயத்தில் அபராதஞ் செய்ததற்காகக் கட்டுண்டு விடிந்தவுடனே கொலைக்கு ஸித்தமாயிருக்கின்ற திருடனுக்குண்டாகும் துக்கம் போலவே, ஐயோ! எனக்கு ஸமீபித்துவருமல்லவா! ஐயோ! ராமா! ஆ லக்ஷ்மணா! ஆ ஸுமித்ரே! ஐயோ! அன்னையே! ராமனைப பெற்றதாயே! கௌஸல்யே! அற்பபாக்யமுடைய நான், மஹாஸமுத்ரத்தில் சுழல்காற்றில் அகப்பட்டு வருந்தும் ஓடம்போல், இதோ ஆபத்தில் மூழ்குகின்றேனே! இரண்டு ஸிம்ஹங்களாவது இரண்டு எருதுகளாவது இடி விழுந்து சா

வதுபோல், பலிஷ்டர்களும் ராஜகுமாரர்களுமான அந்த ராமலக்ஷ்மணர்கள், ம்ருகரூபந்தரித்த அந்த ராக்ஷஸ ஜந்துவால், என்னைப்பற்றி ஹிம்ஸிக்கப்பட்டிருப்பார்கள். இது வாஸ்தவம். அப்பொழுது அந்த யமனே மானுருவந் தரித்து அற்பபாக்யமுடைய எனக்கு ஆசையை விளைத்திருப்பான். இது நிச்சயம். ஆகையால் விவேகமின்றி என் கணவனான ராமனையும் அவன் தம்பி லக்ஷ்மணனையும் போவீர்களென்றனன். ஐயோ! ராமா! ஸத்யவ்ரதா முழந்தாள் வரையிலும் நீண்ட பாஹுதண்டங்களுடையவனே! பூர்ணசந்த்ரன்போன்ற முகம் உடையவனே! ஆ! ப்ராணிஸமூஹங்களுக்கெல்லாம் ஹிதனும் ப்ரியனுமாயிருப்பவனே! இப்பொழுது நான் ராக்ஷஸர் கையில் அகப்பட்டுச் சாவதை அறியாயல்லவா! கணவனைக் காட்டிலும் மற்றொரு தெய்வம் உளதென்றறியேன். ராவணன் சொன்ன பருஷவசனங்களையும் ராக்ஷஸஸ்த்ரீகள் மொழிந்த வசவுகளையும் விரட்டல்களையும், ராமனது மதுர வசனங்களைக் கேட்கலாமென்னுங் குதூஹலத்தினால் இவ்வளவுகாலமாய்ப் பொறுத்திருந்தனன். உன்மடியில் உட்காரும்போகம் ஒருகாலத்திலாயினும் நிறைவேறாமற்போகுமா என்னும் ஆசையால் தரையே படுக்கையாகப் பெற்றவள்; ராவணனை நீறுசெய்ய வல்லவளாயினும் என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டுவது உன் தர்மமேயாயிருக்க எனக்கு என்ன? என்று இந்தத் தர்மத்திலேயே நியமத்தவறாதிருக்கின்றவள்; பதிவ்ரதையாயிருப்பவள்; இப்படிப்பட்ட என் பாதிவ்ரத்யம் ராமஸமாகமத்தை நிறைவேற்றிக் கொடாமையால், மனுஷ்யர்களில் க்ருதக்னர்க்குச் செய்த உபகாரம்போல் வீணாய்விட்டதே! இது வீணாகாததாயினும் இங்ஙனம் பயன்படாது போனமை என் தௌர்ப்பாக்யமே. நான் இவ்வளவு காலமாக உன்னைப் பிரிந்து உன்னைக் கா

ணவும் நேராமல் வருந்தி இளைத்து வர்ணம்மாறி மீளவும் உன்னுடன் கூடுவோமென்னும் ஆசைக்கு எள்ளளவும் அவகாசமின்றியிருக்கிறேனுகையால், நான் இதுவரையில் ஆசரித்த தர்மமும் வீணுயிற்று. எனது பாதிவ்ரத்யமும் பயன்படாமற் போயிற்று. இவ்வளவு காலம் இங்ஙனம் ஶ்ரமப்படாமல் ராவணன் அபஹரித்த பொழுதே ப்ராணன்களை விட்டிருப்பேனுகில், இவ்வளவு கஷ்டம் நேராதிருக்கும். நீ நியமத்துடன் தந்தையின் ஆஜ்ஞையை நிறைவேற்றி வ்ரதம் முடிந்தபின்பு வனத்தினின்று மீண்டு அயோத்யைக்குச் சென்று கருத்தீடேறப் பெற்று எள்ளளவும் வனவாஸபயமின்றி அகன்ற கண்களையுடைய மடந்தையர்மணிகளுடன் க்ரீடித்துக் கொண்டிருப்பாயென்று நினைக்கிறேன். ராமா! நான் மாத்ரம் உனனிடத்தில் அனுராகமுடையவளாகிக் கடைசியில் நாசமடைவதற்கே உன்னிடத்தில் என்மனத்தை நிலைநிறுத்தி வீணை நியமத்தை அவலம்பித்து உபவாஸமிருந்துக் கடைசியில் சீ! நிந்தைக்கிடமான இந்தப் பாழும் ப்ராணன்களை விடுகின்றேனே! ஆகையால் நான் அற்பபாக்யமுடையவள். அங்ஙனம் துக்கங்களால் மனக்களிப்பற்றிருக்கிற நான் இப்பொழுது விஷந்தின்றாவது கூரான ஆயுதங்களாலாவது சீக்ரம் ப்ராணன்களை விடலாமென்றால், இந்த ராக்ஷஸன் வீட்டில் எனக்கு விஷத்தையாவது ஆயுதத்தையாவது கொடுப்பவன் எவனும் இல்லையே!' என்று புலம்பினள். இங்ஙனம் அந்த ஸீதாதேவி பலவாறு புலம்பி ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் ராமனையே மனத்தில் த்யானித்துக் கொண்டு கிடுகிடுவென்று நடுக்கமுற்று வாய் உலரப்பெற்றுப் புஷ்பித்திருக்கின்ற [1] அம்மேலான சிம்சுபா வ்ருக்ஷத்

1 முன்பு இருபத்து நான்காவது ஸர்க்கத்தில் 'அந்தச் சிம்சுபா வ்ருக்ஷத்தினருகே சென்றனள்' என்று அந்த வ்ருக்ஷத்தினருகே

தின்கிழ் வந்தனள். அனந்தரம் அந்த ஸீதை சோகத்தி ஞல் பரிதபித்துப் பலவாறு சிந்தித்துத் தலைப்பின்னலைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு 'இதனுல் உரிபோட்டுக்கொ ண்டு ப்ராணன்களைத் துறந்து விரைவில் யமலோகம் போகிறேன்' என்று நினைத்தனள். ஸமஸ்த அவயவங் களும் ம்ருதுவாயிருக்கப் பெற்ற அப்பெண்மணி இங்ங னம் மரணம் அடைவதாக நிச்சயித்து அம்மரத்தின் கிளை யைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தனள். அப்பொழுது ராம னையும் லக்ஷ்மணனையும் நினைத்துக்கொண்டே, அப்படிப் பட்ட பராக்ரமசாலிகள் இருந்தும் எனக்கு இப்படிப் பட்ட துர்த்தசை ஆயிற்று என்று வருந்தித் தன் புண்ய மான குலத்தை நினைத்து இப்படிப்பட்ட புண்யவான் களின் வம்சத்தில் பிறந்தும் எனக்குப் பாபிஷ்டமாகிய இந்தத் துர்மரணம் நேர்ந்ததேயென்று பரிதபிக்கின்ற அந்தச் சுபாங்கியாகிய ஸீதைக்குச் சுபஸூசகங்களும் தைர்யங் கொடுப்பவைகளும் லோகப்ரஸித்தங்களும் இது வரையில் பலவாறு பரிக்ஷித்துப் பார்க்கையில் பயன்ப டைப்பவைகளாக அநுபவ ஸித்தங்களுமான சகுனங் கள் பலவும் அப்பொழுது புலப்பட்டன. இருபத்தெட்டா வது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

வந்ததாகச் சொல்லப்பட்டது. இங்கு அம்மரத்தினடியில் வந்ததா கச் சொல்லப்படுகிறது. இருபத்தைந்தாம் ஸர்க்கத்தில் 'அச் சிம்சுபா வ்ருக்ஷத்தினருகில் புஷ்பித்துப் படர்ந்திருக்கிற அசோகமரத்தின் கிளையைப் பிடித்துக்கொண்டு' என்கிற இடத்திலும் அடிக்குறிப்பில் இதைப்பற்றி விசாரித்தெழுதியிருக்கிறோம். ஸீதை இருந்த இடம் அசோகமரத்தடி. அது ஹநுமானிருந்த சிம்சுபா வ்ருக்ஷத்திற்கரு கில் இருப்பதாகத் தெரிகிறது.

ஸீதைக்குச் சுபசகுனங்கள் புலப்படுதல்.

[1] அங்ஙனம் இவ்வளவு அவ்வளவென்ன முடியாத மனவருத்தத்துடன் கூடி மனக்களிப்பற்று ராமனைப் பிரி

---

1 இங்கு 'ததாகதாம் தாம் வ்யதிதாமநிந்திதாம் வ்யபேதஹர்ஷாம் பரிதீநமாநஸாம் । ஶுபாம் நிமித்தாநி ஶுபாநி பேஜிரே நரம் ஶ்ரியா ஜுஷ்டமிவோபஜீவிந:' என்பது மூலம் (ததாகதாம்). 'ரஹஸ்யஞ்ச ப்ரகாஶஞ்ச' என்கிறபடியே ஸீதாராமவ்ருத்தாந்தமெல்லாம் உள்ளதை உள்ளபடி ஸாக்ஷாத்கரித்த வால்மீகிபகவானுக்கும் இப்படிப்பட்டதென்று அளவிடமுடியாத வருத்தமுடையவள். (தாம்) தர்மிஸ்வருபத்தைக் காட்டிலும் மிகுந்த அதிசயமேதுமில்லாதவள். கேவலதர்மிஸ்வருபம் மாத்ரமே மிகுந்திருக்கப் பெற்றவளென்று கருத்து. (வ்யதிதாம்) துக்கித்திருப்பவள். இதுவரையில் சொன்னதெல்லாம் தர்மஸ்வருபமாத்ரமே. இனிமேல்தான் வ்யஸனங்கள் நேரப்போகின்றனவென்று நினைத்திருப்பவளென்றபடி. 'ஸமா த்வாதஶ தத்ராஹம் ராகவஸ்ய நிவேஶநே । புஞ்ஜாநா மாநுஷாந் போகாந் ஸர்வகாமஸம்ருத்திநீ' என்று அயோத்யையில் பன்னிரண்டு வர்ஷங்கள் அனுபவித்த போகங்களெல்லாம் வீணேஆயின. கடைசியில் துக்கத்தையிட்டே நிருபிக்கவேண்டியவளாயின ளென்று கருத்து. போகமென்பது எள்ளளவுமில்லாதபடி பிழைப்பெல்லாம் ஒரே துக்கமாயிற்றென்னும்படி மிகுதியும் துக்கித்திருப்பவள். (அநிந்திதாம்) ராமவிரஹத்தில் எப்படி இருக்கவேண்டுமோ, அப்படியே இருக்கிறுளாகையால் நிந்தைக்கிடமாகாதவள். (வ்யபேதஹர்ஷாம்) முன்பு ஸந்தோஷம் இவளிடத்தில் இருந்து போயிற்றென்று அறியமுடியாதபடி துக்கமயமாயிருப்பவளென்று (வி-அப) என்னும் இவ்விரண்டு உபஸர்க்கங்களால் தோற்றுகிறது. (பரிதீநமாநஸாம்) தீனமான மனமுடையவள். இங்குப் பரி என்னும் உபஸர்க்கத்தினுல்-ஸந்தோஷம் நேரினும் அதற்கு மனம் ஆஶ்ரயமாக நேராதென்று தெரிகின்றது. (ஶுபாம்) குணுதிகளுன புருஷனைக் குறித்த விரஹத்தினுல் விளைந்தவிகாரமாகையால் அத்தசைக்கே ஆலத்திவழிக்கும்படி அழகாயிருக்கை. குணுதிகவிஷயமான விரஹவிகாரமும் அதிரமணீயமாயிருக்குமாகையால் அப்படிப்பட்ட தசையால் ப்ரகாசிப்பவளென்று கருத்து. (நிமித்தாநி ஶுபாநி பேஜிரே) சகுனங்கள் அவள் விஷயத்தில் சுப

ந்திருக்குந்தசையில் இருக்கவேண்டிய நியமத்தின்படி நடக்கின்றமையால் ஒரு தோஷமுமின்றி இதற்கு முன்னமும் ஒருகாலத்திலும் ஸந்தோஷப்படாதவள்போல் புலப்படுகின்றவளும், ஸந்தோஷம் உண்டாயினும் அதை அநுபவிக்க முடியாதபடி மிகவும் வருந்தின மனத்துடன் இருக்கின்றவளுமாகிய அம்மங்கல ஸ்வபாவையை, ஸம்பத்துடையவனைப்பணிந்து ப்ருத்யர்கள் ஆச்ரயிப்பதுபோல், சுபஸூசகங்களான சகுனங்கள் அடைந்தன. சுபலக்ஷணங்கள் பொருந்தி வணங்கின இமைமயிர்களின் வரிசை அமைப்பெற்றுக் கருவிழியில் கறுத்துச் சுற்றிலும் வெளுத்து விசாலமாகிக் கடைகளிற் சிவந்த அந்த ஸீதையின் இடக்கண்ணானது, மீனால் அசைக்கப்பட்டுச் சலிக்குந் தாமரைப்பூப்போல் துடித்தது. அழகியதும் மேன்மையுற்றதும் பருத்திருப்பதும் திரண்டதும மேலான காரகிற்சந்தனத்திற்குரியதும் புருஷச்ரேஷ்டனும் அன்பனுமாகிய ராமனது ஆலிங்கனத்தால் வெகுகாலம் நிலைகொண்டதுமாகிய அப்பெண்மணியின் இடதுபுஜம் துடித்தது. ஒன்றோடொன்று மிகுதியும் பொருந்தி ப்ரகாசிப்பனவாகிய அம்மடந்தையர்மணியின் தொடைகளிரண்டில் மேலான யானையின் துதிக்கையை நிகர்த்துப் பருத்து மிகவும் அழகான இடத்தொடை மிகுதியும் துடித்துக்கொண்டு ராமன் எதிரே இருக்கிறானென்று தெரிவித்தது. வெளுத்த கண்களையுடையவளும் உருண்டு மாதளையின் முத்தை நிகர்த்துச் சிகரம் போன்ற பற்களுடையவளும் அவயவங்களெல்லாம் அழகாய் விளங்கப்பெற்று நிற்கின்றவ

ந்தை அறிவித்து ஸத்தை பெற்றன. (நசம் ஸ்ரீரியா ஜுஷ்டமிவோபஜீவிநः) வேண்டியவர் லக்ஷ்மீகடாக்ஷமுடையவன் விஷயத்தில் கிஞ்சித்கரித்துத் தம் ப்ரயோஜனத்தைப் பெறுவார். இந்தச் சகுனங்களோ ஸாக்ஷாத் லக்ஷ்மீ விஷயத்திலேயே கிஞ்சித்கரித்துச் சகுனங்களுக்குள் மேன்மை பெற்றனவென்று கருத்து.

ளுமாகிய அம்மாதரசியின் பொன்னிறமுடையதும் கொஞ்சம் தூள்படிந்திருக்கையில் சிறிது ஒளிமழுங்கப்பெற்றதும் அழகியதுமான வஸ்த்ரமானது கொஞ்சம் நழுவிற்று. அழகிய புருவங்களையுடைய அப்பெண்மணி, இதுவரையில் பலதடவைகளில் பலிப்பனவாகப் பரீக்ஷித்து நிச்சயிக்கப்பட்ட இந்தச் சகுனங்களையும் மற்றும் சுபசகுனங்களையுங் கண்டு, உடனே ராமனது வரவைக்குறித்து ஸமாசாரம் வருமென்று மனத்தெளிவு பெற்றுக், காற்றிலும் வெயிலிலும் அடிபட்டு வாடித் தெரியாமல் மறைந்திருந்த விதை மழைபெய்தவுடன் மீளவும் முளைத்து வெளிக்கிளம்பிக் களிப்புறுவதுபோல், மிகுதியும் ஸந்தோஷமுற்றனள். இவ்வளவேயன்றிக் கோவைப்பழம் போன்ற உதடும் அழகான கண்களும் புருவங்களும் முன்னெற்றி மயிர்களும் விளங்கப்பெற்று வணங்கின இமைமயிர்களோடுகூடி மிகுதியும் வெளுத்து நிர்மலமான பற்களையுடையதுமான ஸீதையின் முகம் ராஹுவின் முகத்தினின்று விடுபட்ட சந்த்ரபிம்பம்போல் ப்ரகாசித்தது. மேன்மைக்கிடமான அம்மடந்தையர்மணி, துக்கத்தைத் துறந்து சோம்பலைப்போக்கிப் பரிதாபத்தைத் தொலைத்து ஸந்தோஷத்தினால் மனம் மலரப்பெற்று, ப்ரகாசிக்கின்ற முகத்தினால், சுக்லபக்ஷராத்ரி, சந்த்ரனால் ப்ரகாசிப்பதுபோல் ப்ரகாசித்தனள். இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஹனுமான் ஸீதையை ஆஶ்வாஸப்படுத்த முதலில் ராமகுணகீர்த்தனஞ்செய்ய வேண்டுமென்று நிசசயித்தல்.

மிகுந்த பராக்ரமம் உடையவனாகி அந்தச் சிம்சுபாவ்ருக்ஷத்தில் இளைப்பாறியிருக்கிற ஹனுமான் ஸீதையின் வ்ருத்தாந்தத்தையும் த்ரிஜடை சொன்ன ஸ்வப்ன வ்ருத்

தாந்தத்தையும் ராக்ஷஸஸ்த்ரீகள் ஸீதையை விரட்டின வார்த்தைகளையும் இவையெல்லாவற்றையும் உள்ளபடி செவியுற்றனன். அனந்தரம் அந்த ஹநுமான் நந்தன வனத்திலிருக்கும் தேவதையைப்போல் அசோகவனிகை யிலிருக்கும் ஸீதாதேவியைப் பார்த்துக்கொண்டே இங் ஙனம் பலவாறு சிந்திக்கத் தொடங்கினன். வானரர்கள் ஆயிரமாயிரமாகவும் பதினாயிரம் பதினாயிரமாகவும் சேர் ந்து, திசைகளெல்லாவற்றிலும் எவளைத் தேடுகின்றன ரோ, அவளை இவ்விடத்தில் கண்டு பிடித்தனன். நான் மிகவும் மன ஊக்கத்துடன் பகைவரது சக்தியைத் தெரிந்துகொண்டு வேகத்துடன் எவர்க்குந் தெரியா திருக்குமாறு லங்கை முழுமையுந் திரிந்து இவையெல் லாவற்றையும் அறிந்துகொண்டனன். மேலும் ராக்ஷஸ ர்க்கதிபதியான இந்த ராவணனது ப்ரபாவத்தையும் அறி ந்தவனாயினன். அபாரமஹிமையுடையவனும் ஸமஸ்தப்ரா ணிகளிடத்திலும் தயைசெய்யுந்தன்மையனுமாகிய ராம னது பத்னியும் கணவனைக்காணப்பெறும் விருப்பமுற்றவ ளுமான இப்பெண்மணியை ராமவ்ருத்தாந்தங்களைச் சொ ல்லி ஸமாதானப்படுத்துவது யுக்தம். இவள் இதுவரை யில் என்றும் துக்கத்தை அனுபவித்தவளல்லள். அப் படிப்பட்டவள் இப்பொழுது அளவில்லாத துக்கத்தில் ஆழ்ந்து மிகுதியும் தடுமாற்றமுற்றுத் துக்கத்தின் முடிவு காணமல் பரிதபிக்கின்றனள். பூர்ணசந்த்ரன் போன்ற முகமுடைய இம்மடந்தைக்கு ராமவ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்லி ஸமாதானப்படுத்துகின்றனன். இங்ஙனம் துக் கத்தினால் மனங்கலங்கிப் பரிதபிக்கின்ற இம்மடந்தையை ஸமாதானப் படுத்தாமலே ராமனிடம் போவேனாயின், அங்ஙனம் போதல் தோஷமேயாகும். நான் இவளை ஸமா தானப்படுத்தாமலே போவேனாயின், பின்பு கீர்த்திமதி

யாகிய இந்த ராஜகுமாரத்தி ஸீதை தன்னைக் காப்பாற்றுந் திக்கு எவருமில்லாமல் ப்ராணன்களைவிடுவாள். பூர்ணசந்த்ரன் போன்ற முகமுடையவனும் மஹாபாஹுவுமாகிய அந்த ராமன் ஸீதையைப் பார்க்கவேண்டுமென்று மிகுதியும் குதூஹல முடையவனுகையால், அவனுக்கு நான் ஸீதையின் ஸமாசாரத்தைச் சொல்லி அவஶ்யம் சிறிது ஸமாதானம் விளைவிப்பது யுக்தம். ஆகையால் ஸீதையுடன் எப்படியாயினும் வார்த்தை சொல்லாமல் தீராது. ராக்ஷஸஸ்த்ரீகளோ ஏமாறுமல் காத்திருக்கின்றனர். இவர்கள் எதிரில் ஸீதையுடன் பேசுவது யுக்தமன்று. இப்படியிருக்கின்றதே! ஸீதையுடன் எப்படி வார்த்தை சொல்லி அவளை ஸமாதானப்படுத்தமுடியும்? வார்த்தைசொல்லாமற் போவதுங் கூடாது. வார்த்தை சொல்லவும் ஸாத்யப்படவில்லை. இங்ஙனம் ஸங்கடத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். இந்தராத்ரியின் மிகுதி கடப்பதற்குமுன்னமே ஸமாதானப் படுத்தாதிருப்பேனுயின் இப்பெண்மணி ப்ராணன்களை விடுவாள். இதற்கு எவ்விதத்திலும் ஸந்தேஹமில்லை. நான் இப்பொழுது ஸீதையுடன் பேசாமலே திரும்பிப்போவேனுயின், ராமன், 'ஸீதை எனக்கென்ன மொழிந்தாள்?' என்று என்னை வினவுவானுயின், அவனுக்கு நான் என்னென்று மறுமொழி கூறுவேன்!' நான் இங்கிருந்து விரைவாக ராமனிடஞ்சென்று 'ஸீதையுடன் நான் பேசவில்லை. ஆகையால் அவளும் என்னிடம் ஒருஸமாசாரமும் சொல்லியனுப்பவில்லை' என்று அவனிடம் கூறுவேனுயின், அவன் கோபித்துக் கொடிய பார்வைகளால் என்னைத் தஹிக்கினும் தஹித்துவிடுவான். நான் இப்பெண்மணியுடன் பேசாமலே சென்று ராமனுக்காக என் ப்ரபுவாகிய ஸுக்ரீவனைத்தாண்டி இவ்விடம் அழைத்துக்கொண்டுவரினும்,

இந்த ஸீதை அதுவரையிலும் இப்படிப்பட்ட துக்கத்துடன் ப்ராணன்களை வைத்துக்கொண்டிருக்கமாட்டாள். ஆகையால் ஸுக்ரீவன் ஸேனையுடன்கூடி இவ்விடம் வருதலும் வீணாகும். நான் இங்கேயே பத்ரமாக இருந்து, ராக்ஷஸஸ்த்ரீகள் மன ஊக்கந் தவிர்ந்தாவது அப்புறம் தொலைந்தாவது அவகாசம் உண்டாகையில், உடனே மிகுந்த பரிதாபத்துடன் வருந்துகின்ற இப்பெண்மணியை, இவர்கள் கேளாதிருக்கும்படி மெதுவாக ஸமாதானப்படுத்துகின்றனன். நான் மிகுதியும் ஸூக்ஷ்மமான தேஹம் பூண்டிருக்கின்றவன்; அதிலும் விசேஷித்து வானரன். ஆகையால் என்னை இந்த ராக்ஷஸஸ்த்ரீகள் கண்டுபிடிக்க வல்லரல்லர். அன்றியும் இவற்றிற்கு அநுகூலமாக மனிதர்கள் பேசுவதுபோல் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையை அவலம்பித்துப் பேசுகிறேன். அதுவும் இந்த ராக்ஷஸஸ்த்ரீகளுக்குத் தெரியாது. நான் ப்ராஹ்மணனைப்போல் ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையில் பேசுவேனாயின், ஸீதை, 'குரங்கு எங்கே? பேசுவது எங்கே? அதிலும் விசேஷித்து ஸம்ஸ்க்ருத பாஷை பேசுவது எங்கே?' என்று ஸந்தேஹித்து என்னை ராவணனாக ப்ரமித்துப் பயப்படுவாள். ஆயினும் பொருளடக்கமுடைய மனுஷ்யவாக்யத்தை அவலம்பித்தே ஆகவேண்டும். இல்லையாயின், மற்றெவ்விதத்திலும், நிந்தைக்கிடமல்லாத இந்த ஸீதையை ஸமாதானப்படுத்த முடியாது. இந்த ஸீதை, நான் வானரனாயிருப்பதையும் மனுஷ்யரைப்போல் பேசுவதையுங்கண்டு, முன்பு இப்படிப்பட்ட ராக்ஷஸவேஷங்களைப் பார்த்துப் பயந்திருப்பவளாகையால் மேலும் இருமடங்காகப் பயமுறுவாள். அனந்தரம், அகன்ற கண்களையுடையவளும் பதிவ்ரதையுமாகிய இந்த ஸீதை, ராவணன் காமரூபியென்பதை அறிந்தவளாகையால், என் ரீதியைப்

பார்த்தவுடனே பயந்து கெட்டியாகக் கூச்சலிடுவாள். ஸீதை கூச்சலிடுகையில், இந்த ராக்ஷஸஸ்த்ரீகள் அனைவரும் உடனே கும்புகூடி நாநாவித ஆயுதங்களைக்கொண்டு பயங்கரமாக ம்ருத்யுவைப்போல் என்மேல் எதிர்த்துவருவார்கள். அனந்தரம் விகாரமான முகமுடைய இந்த ராக்ஷஸஸ்த்ரீகள் என்னைச் சுற்றிக்கொண்டு பல முள்ளவரையிலும் என்னைக் கொல்லவாவது பிடித்துக் கொள்ளவாவது ப்ரயத்னஞ் செய்வார்கள். அவர்கள், சிறந்த மரங்களின் பெரிய கிளைகளையும் சிறிய கிளைகளையும் அடிமரங்களையும் எடுத்துகொண்டு நாற்புறங்களிலும் நான் ஓடிக்கொண்டிருக்கையில் என்னைக்கண்டு பயத்தினால் சோர்ந்தவராவார்கள். அதன்பிறகு ராக்ஷஸிகள், ராக்ஷஸர் தலைவனான ராவணனது க்ருஹத்தில் அவன் காவலாக ஏற்படுத்தியிருக்கும் ராக்ஷஸர்களை அழைப்பார்கள். அவ்வரக்கர்களும் சூலம் சக்தி கத்தி முதலிய பலவித ஆயுதங்களைக் கைகளில் ஏந்தி வேகத்துடன் காண்போர்களுக்கு மிகவும் பயத்தை விளைவித்துக்கொண்டு யுத்தத்திற்குத் தலைப்படுவார்கள். அந்த ராக்ஷஸர்கள் என்னை நாற்புறத்திலும் சுற்றிக்கொண்டு தடுக்கையில், நான் அவரது ஸைன்யங்களை அடித்துக்கொண்டிருந்து இளைப்புறுவேனாகையால், அவர்களைக்கடந்து மஹாஸமுத்ரத்தைத் தாண்டி அக்கரை சேரமாட்டேன். விரைவில் கார்யஞ் செய்யுந்தன்மையுள்ள ராக்ஷஸர் பலர் ஆகாயத்தில் நான் ஸமுத்ரந் தாண்டும்பொழுது ஆகாயத்திற் கிளம்பி என்னைப் பிடித்துக்கொள்ளினும் பிடித்துக்கொள்வார்கள். அப்பொழுது இந்த ஸீதைக்கு ராமன் சொல்லியனுப்பின வ்ருத்தாந்தம் ஒன்றும் தெரியாமற்போகும். நானும் ராக்ஷஸர் கையில் அகப்பட்டுக்கொள்வேன். ராக்ஷஸர்களுக்கு எப்பொழுதும் ப்ராணிகளை ஹிம்ஸிப்பதி

லேயே அபிருசியாகையால் அவர்கள் இந்த ஜனகராஜன் புதல்வியாகிய ஸீதையைக் கொன்றாலும் கொன்றுவிடு வார்கள். ஆகையால் ராமனும் ஸுக்ரீவனும் முயன் றிருக்கிற இந்தக் கார்யமெல்லாம் கெட்டுப்போய்விடும். பிறர் எவர்க்கும் வழிகாணமுடியாததும் ராக்ஷஸர்கள் பலரும் நாற்புறங்களிலும் காவலா யிருக்கப்பெற்றதும் சுற்றிலும் ஸமுத்ரத்தால் சூழப்பட்டு எவர்க்குந் தெரி யாமல் ரஹஸ்யமாயிருப்பதுமாகிய இவ்விடத்தில் ஸீதை இருக்கின்றனள். நான் யுத்தத்தில் ராக்ஷஸர்களால் மர ணம் அடையினும் பிடிபடினும், மீளவும் ராமனுக்கு ஸஹாயமாகி ஸீதையைத்தேடி அவளிருக்குமிடத்தை அறிவிக்கையாகிற இந்தக் கார்யத்தை ஸாதிப்பவன் மற் றெவனும் எனக்குப் புலப்படவில்லை. நான் யுத்தத்தில் சாவேனாயின், பின்பு நூறுயோஜனை விஸ்தாரமுடையஇம் மஹாஸமுத்ரத்தைத் தாண்டவல்ல வானரன் மற்றெவ னும் எவ்வளவு ஆலோசிக்கினும் எனக்குப் புலப்பட வில்லை. நான், ராக்ஷஸர்கள் ஆயிரமாயிரமாய் வரினும் கொல்லவல்லவனே யாவேன். ஆயினும் அங்ஙனம் யுத் தத்தில் ஶ்ரமப்பட்டபின்பு மஹாஸமுத்ரத்தைத்தாண்டி அக்கரைசேர வல்லனல்லேன். யுத்தத்தில் ஜயமே உண் டாகுமென்று நிச்சயிக்க முடியாது. அபஜயமே உண் டாயினும் உண்டாகக்கூடும். இங்ஙனம் ஸந்தேஹத்திற்கி டமான கார்யஞ்செய்தல் எனக்கு இஷ்டமன்று. அறிஞனா யிருப்பவன் எவன், இப்படி ஸந்தேஹத்துடன் கூடின கார் யத்தை முன் பின் விசாரியாமல் செய்வான்? எவனுஞ் செய்யான். நான் ஸீதையோடு வார்த்தை சொல்லாமலே திரும்பிப்போவேனாயின், அவள் தன்னைக்காக்குந் திக் கின்றி ப்ராணன்களை விடுவாள். ஸீதையோடு பேசலா மென்னிலும் இப்பொழுது சொன்னபடி எனக்கு மஹா

தோஷம் ஸம்பவிக்கும். நிறைவேற ஸித்தமாயிருக்குங் கார்யங்கள் அவிவேகிகளான தூதர்களிடம் சேருமாயின், அவை எந்தத்தேசத்திற்கு எந்தக் காலத்திற்கு எப்படி நடத்தவேண்டுமோ, அங்ஙனம் நடத்தப்படமாட்டாவாகையால் அந்தத் தேசகாலங்களே அவற்றிற்கு விரோதிகளானதுபற்றி ஸூர்யோதயத்தில் இருள் நசிப்பதுபோல் நசித்துப்போம். ப்ரபுவாயிருப்பவன் மந்த்ரிகளோடு கூடிக் கார்யாகார்யங்களைப் பிடித்து நன்கு ஆலோசித்து இங்ஙனஞ் செய்யவேண்டுமென்று ஒருவண்ணம் நிச்சயிக்கினும் அவிவேகியான தூதனிடம் அதை ஒப்புவிப்பானாயின், அது சிறிதும் பயன்படாமற்போகும். அப்படிப்பட்ட தூதர்கள் தமக்கு ஏதுந் தெரியாமற்போயினும் தம்மைப் பண்டிதராக நினைத்து அஹங்காரமுற்றுக் கார்யங்களைக் கெடுத்துவிடுவார்கள். ஸ்வாமி கார்யம் எப்படி கெடாமலிருக்குமோ, எனக்கு விவேகமில்லாமை எப்படி நேராதிருக்குமோ, ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டினது எப்படி வீணாகாதிருக்குமோ, அங்ஙனஞ் செய்யவேண்டும். அவ்விதம் யாது? நான் எப்படி பேசினால் ஸீதை என் வார்த்தையைக் கேட்பாளோ' என்று மிகுதியும் ஆலோசித்து ஹனுமான் மிகுந்த மதியுடையவனாகையால் அப்பொழுது செய்யவேண்டியதைப்பற்றி இங்ஙனமென்று மனத்தில் நிச்சயித்துக்கொண்டு 'நான் இவளுக்குப் பந்துவாயிருப்பவனும் எவர்க்குங் கெடுதியை விளைக்காத கார்யங்களைச்செய்யுந் தன்மையனுமாகிய ராமனை முதலில் எடுத்துரைக்கின்றனன். அப்பொழுது இந்த ஸீதையின் மனது, தனக்குப் பந்துவான ராமனிடத்திலேயே மிகுதியும் பற்றியிருப்பதாகையால், அவனைக் குறித்த அவ்வார்த்தைகளைக்கேட்டு இவள் பயப்படாதிருப்பாள். இக்ஷ்வாகுவம்சத்திற் பிறந்தவர்கள்

அனைவரிலும் மேலாகி ஸ்வரூபமறிந்தவனுமாகிய ராமன் ஸீதைக்குச் சொல்லும்படி மொழிந்த தர்மயுக்தங்களான சுபவசனங்களை மெல்லமெல்லச் செவியிற்படுத்திக்கொண்டு, இங்ஙனம் மதுரவசனங்களால் அந்த ராமனது வார்த்தைகளையெல்லாம் கேட்பிக்கின்றனன். எங்ஙனம் மொழிந்தால் இப்பெண்மணி என் வார்த்தைகளில் ஆதரம் வைத்து விஸ்வாஸமடைவாளோ, அப்படியே எல்லாவற்றையும் செய்துமுடிக்கிறேன்' என்று நிச்சயித்துக் கொண்டனன். மஹாநுபாவனாகிய அந்த ஹநுமான் மரத்தினுடைய கிளையின் நடுவில் இருந்து லோகநாதனாகிய ராமனுடைய பத்னியான ஸீதையைப் பார்த்துக் கொண்டே இனிதும் விஸ்ணாகாததுமான வாக்யங்களை இங்ஙனம் பலவாறு சொல்லத்தொடங்கினன். முப்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஹநுமான் ராம வ்ருத்தாந்தங்களைக் கூறுதலும், ஸீதை தலையெடுத்துப் பார்த்தலும்.

மஹாகபியான ஹநுமான் இங்ஙனம் பலவிதமாகச் சிந்தித்து ஸீதையினருகில் அவளுக்குமாத்ரம் செவியிற்படும்படி இனிய வாக்யங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு 'ரதகஜ துரகங்கள் நிறைந்த தசரதனென்னும் ஓர் மன்னவன் இருந்தனன். அவன் புண்யங்களையே செய்யும் ஸ்வபாவமுடையவன். அவனுக்குக் கபடமென்பது சிறிதும் கிடையாது. அன்றியும் அம்மன்னவன் தானங்களாலும் பராக்ரமத்தினாலும் பெரும்புகழ் பெற்றிருந்தனன். அவன் குணங்களில் ராஜரிஷிகள் அனைவரிலும் மிகுதியும் மேன்மையுற்றவன், தவத்தில் ரிஷிகளை நிகர்த்தவன். சக்ரவர்த்திவம்சத்தில் பிறந்தவன். பலத்தில் அவன் தேவேந்த்ரனுக் கொப்பானவன். அவன் எந்த ஜந்துவுக்

கும் ஹிம்ஸை செய்யாமலே யிருப்பான். அற்பத்தனம் அவனிடத்தில் சிறிதும் புலப்படாது. அன்றியும் அவன் மிகுந்த கருணையுடையவன், இக்ஷ்வாகுவம்சத்திற் கெல்லாம் முக்யனாகி மிகுந்த ஸம்பத்தும் அமைந்து ஆஸ்ரிதர்களுக்குச் செல்வத்தை வளர்க்குந் தன்மையனுமாயிருப்பான். மேலும் அவன் ஸமஸ்த ராஜலக்ஷணங்களும் அமைந்து மேனியின் ஒளி மிகுதியும் விளங்கப்பெற்றிருப்பான். அவன் ஸமஸ்த மன்னவர்களிலும் மேலாகி, நான்கு நுனிகளையுடைய பூமண்டலம் முழுவதிலும் மிகுதியும் புகழ்பெற்று ப்ரஜைகளுக்கெல்லாம் ஸௌக்யத்தை விளைவித்துத் தானும் ஸுகங்களை அநுபவித்துக்கொண்டிருந்தனன். அவனுக்கு மூத்தகுமாரன் ராமனென்றொருவன் உளன். அவன் சந்த்ரபிம்பம் போன்ற முகமுடையவன். ஸமஸ்த தர்மங்களும் அறிந்தவன். வில்லாளிகளனைவரிலும் மேலானவன். அவன் தசரதனுக்கு மிகுதியும் அருமைக்குமாரன். அந்த ராமன் தன் க்ஷத்ரியவர்ணத்திற்கு விதிக்கப்பட்ட தர்மத்தை ரக்ஷிக்குந்தன்மையன். தன் தர்மத்தை ரக்ஷிப்பதுபோலவே தன் ஜனங்களின் தர்மங்களையும் ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவமுடையவன். அப்படியே ஸமஸ்த ப்ராணிகளுடைய தர்மத்தையும் ரக்ஷிப்பவன். சத்ருக்களைத் தபிக்கச் செய்பவன். வயது சென்றவனாகிய அவன் தந்தை ஸத்யஸந்தனாகையால் சொன்ன வார்த்தையைத் தவிர்க்கமுடியாமல் அரண்யத்திற்குப் போவென்கையில், வீரனாகிய ராமன், தன் பார்யையும் தம்பியும் பின்றொடர்ந்துவரப்பெற்று அடவிக்குச்சென்றனன். அம்மஹாரண்யத்தில் ராமன் வேட்டையாடிக்கொண்டே திரிந்து அவலீலையாகச் சூரர்களும் காமரூபிகளுமான ராக்ஷஸர் பலரையும் கொன்றனன். ராவணன் ஜனஸ்தானத்திலுள்ள ஸமஸ்த ராக்ஷஸர்களும் கரனும் தூஷண

னும் ராமனல் அடிபட்டதைக் கேட்டு, அதன்மேல் கோபமுற்று ராமனை மாயா ம்ருகத்தினல் மோசஞ்செய்து ஸீதையை அபஹரித்துக் கொண்டுபோயினன். அந்த ராமன் நிந்தைக்கிடமாகாதவளும் தன் பத்னியுமாகிய அந்த ஸீதாதேவியை வனத்தில் தேடிக்கொண்டுபோகையில், அங்கு ஸுக்ரீவனென்னும் வானரனைக் கண்டு அவனுடன் ஸ்னேஹம் பண்ணிக்கொண்டனன். அனந்தரம் பகைவரது பட்டணங்களை வெல்லும் மஹாபலிஷ்டனுகிய அந்த ராமன் வாலியென்னும் வானரனைக்கொன்று அவனுக்குள்ள வானர ராஜ்யத்தை ஸ்ுக்ரீவனுக்குக் கொடுத்தனன். அனந்தரம் ஸுக்ரீவன் ஆஜ்ஞைசெய்கையில், காமரூபிகளான வானரர்கள் அனேகமாயிரம்பேர் எல்லாத் திசைகளிலும் அந்த ஸீதாதேவியைத் தேடுகின்றனர். நான் அகன்ற கண்களையுடைய இப்பெண்மணிக்காகவே ஸம்பாதியின் வசனப்படி நூறுயோஜனை விஸ்தாரமுடைய ஸமுத்ரத்தை வேகமாகத் தாண்டிவந்தனன். ஸீதை, எப்படிப்பட்ட தேஹமும் வர்ணமும் காந்தியும் உடையவளென்று ராமன் நிச்சயித்துச் சொல்லக் கேட்டேனே, அவையெல்லாம் இப்பெண்மணிக்கு உண்டாயிருக்கின்றன வாகையால் ராமன் சொன்ன அந்த ஸீதையையே கண்டனன்' என்று இதுவரையில் இவ்வண்ணம் அவ்வானரஸ்ரேஷ்டன் மொழிந்து பிறகு மௌனமாயிருந்தனன். ஸீதையும் அவன் சொன்னதையெல்லாங் கேட்டு 'இப்பொழுது இங்கு இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளைச் சொல்பவன் யாவன்?' என்று மிகுதியும் ஆச்சர்யமுற்றனள். அனந்தரம் நுனிகளில் வளைந்து நிகுநிகென்ற தலைமயிர்களையுடைய அப்பெண்மணி பயப்படுந்தன்மையளாகையால் பயத்துடன், உரிபோட்டுக்கொள்ளும் பொருட்டுத் தலைமயிர்களால் சுற்றப்பட்டிருக்கையால்

மயிர்களால் மறைந்திருக்கிற முகத்தை உயரத்தூக்கிச் சிம்சுபாவ்ருக்ஷத்தைக் கண்டனள். ஸீதை அவ்வானரன் சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டு எல்லாத் திசைகளையும் விதிக்குகளையும் பார்த்து (எவரையும் காணாமல்) ராமனிடத்தில் மனத்தையெல்லாம் நிறுத்தி த்யானித்துக்கொண்டு மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைந்தனள்.[1] அப்பெண்மணி அந்த வ்ருக்ஷத்தின் பக்கத்தில் குறுக்கிலும் மேல் ஆகாயத்திலும் கீழ் பூமியிலும் தேடிக்கொண்டே, வான

---

1 இங்கு 'ஸா திர்ய கூர்த்வம் ச ததாப்யதஸ்தாந்நிரீக்ஷமாணா தமசிந்த்யபுத்திம்। ததர்ச பிங்காதிபதேரமாத்யம் வாதாத்மஜம் ஸூர்யமிவோதயஸ்தம்' என்று மூலம். (ஸா) அந்த ஸீதாதேவி (திர்யக் ஊர்த்வம் அதஸ்தாத்ச) பக்கத்தையும் ஆகாயத்தையும் பூமியையும், (அவேக்ஷமாணா) பார்த்துக்கொண்டு, (அதஸ்தாத்) என்றதனால்—எப்படி பூமியைப் பிளந்து மேற்கிளம்பிவந்து ஒருவன் ராமநாமங்களைக் கீர்த்தனஞ் செய்பவல்லனல்லனோ, அப்படியே மற்றைத் திசைகளினின்றும் இவ்விலங்கையில் புகுந்து ராமநாம கீர்த்தனஞ் செய்பவனைக் காண விரகில்லையென்று தோற்றுகிறது. ஒருக்கால் சேராதவற்றையும் சேர்ப்பிக்க வல்லவனாகிய ராமனது ஸாமர்த்யத்தினால் ஒருவன் வரக்கூடுமாயின் அப்பொழுது பூமியினின்றும் கிளம்பி வரக்கூடுமென்று பூமியையும் உற்றுப் பார்த்தாளென்று கருத்து. ப்ரஹ்லாதன் விஷயத்தில் ஸ்தம்பத்தினின்று தோற்றினாற்போல் நம் விஷயத்தில் பூமியினின்றும் ஒருவனைத் தோற்றுவிக்கக்கூடுமென்று நினைத்திருக்கிறாள். அல்லது-சிம்சுபாவ்ருக்ஷத்தின் பக்கத்திலும் மேலும் கீழும்-என்றுஞ் சொல்லலாகும். (தம் அசிந்த்ய புத்திம் ததர்ச) இவ்வளவு அவ்வளவென்று அளவிடக்கூடாத புத்தியையுடைய அவனைக் கண்டனள். அவன் தேஹத்தைக் காண்பதற்கு முன்பு அவள் மனது இங்ஙனம் அளவிட்டு நினைத்திருந்தது. எப்படியெனில் - 'இவ்விலங்கையில் புகுந்து இவ்வந்தப்புரத்தின் உத்யானவனத்தில் ப்ரவேசிக்கையால் இவன் மிகுதியும் வல்லவன்' என்பதே. அவன் தேஹத்தைப் பார்த்தபின்பு 'இவன் புத்தி அளவிடமுடியாதது' என்றறிந்தனளென்று கருத்து. (பிங்

ரேஶ்வரனுன ஸுக்ரீவனுடைய மந்த்ரியும் வாயு குமாரனும் அளவிடக்கூடாத புத்தியுடையவனுமாகிய ஹநுமான் உதயபர்வதத்திலுள்ள ஸூர்யன்போல் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கக் கண்டனள். முப்பத்தொன்ருவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஸீதை ஹநுமான் சொன்ன ராமவ்ருத்தாந்தத்தைக்கேட்டு அது ஸ்வப்னமோ என்று ப்ரமித்து மீளவும் அது ஸத்யமாயிருக்கும்படி தேவதைகளை ப்ரார்த்தித்தல்.

அனந்தரம் அந்த ஸீதாதேவி வ்ருக்ஷத்தினுடைய கிளையின் நடுவிலிருக்கும் ஹநுமானை ஸாமான்யமாகக் கண்டு, உடனே பயத்தால் மனம் கலங்கப்பெற்று, அவனை நன்ருகப்பார்க்கையில், அங்கு வெளுத்த வஸ்த்ரம் தரித்து மின்னற்குவியல்போல் பொன்வர்ணமுடையவனும் இனிய உரைகளை உரைப்பவனும் புஷ்பித்த அசோக புஷ்பங்களை நிகர்த்த காந்தியுடையவனும் மேலான பொன்னிறம் அமைந்த கண்கள் பொருந்தி வணக்கத்துடனிருக்

மாயிபதேரமாத்யம்) ஸ்வரவிசேஷத்தினுல்—இவன் வானரன். அதிலும் ஸ்வதந்த்ரனல்லன். தன் ஜாதியிற் சேர்ந்த ஒரு ராஜனுக்கு மந்த்ரியாயிருப்பவன். அந்த ராஜகார்யம் இவன்கையில் இருக்கிறது' என்று நிச்சயித்தனள், (வாதாத்மஜம்) ராமனுக்கு ப்ராணதாரகமான எனக்கு ப்ராணதாரகனுயிருக்கையால் ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் ப்ராணதாரகனுபிருப்பதுபற்றி இவன் ஸர்வர்க்கும் ஜீவனஹேதுவான வாயுவின் புத்ரனுயிருப்பானென்று நிச்சயித்தனள். (ஸூர்யமிவோதயஸ்யம்) ஸூரஸ்ய ஸம்பந்தீ ஸூர்ய:- ஸூரனென்ருல் ஸூர்யன், அவனுடையவன் ஸூர்யன். அதாவது அருணன். ஸூர்யன் உதிப்பதை அறிவிப்பவனுகி உதயபர்வதத்திலிருக்கும் அருணனைப்போல், ராமதிவாகரனென்று சொல்லப்பட்ட ராமனுகிற ஸூர்யனுடைய உதயத்தை அறிவித்துக்கொண்டு வ்ருக்ஷத்தின்மேலிருப்பவனென்று பொருள்.

2214. உரிபோட்டுக்கொண்ட ஸீதை ராமகுண கதையைக் கேட்டுத் தலையெடுத்து ஹனுமானைப் பார்த்தல்.

கின்றவனுமாகிய ஓர் வானரன் புலப்பட்டனன். அனந்தரம் ஸீதை மிகுதியும் ஆச்சர்யம் அடைந்து, தனக்குள் 'அப்பா! இவ்வானரத்தின் உருவம் எவ்வளவு பயங்கரமாயிருக்கின்றது. இது அணுகமுடியாதது, பார்க்கவுங் கூடாதது. இப்படிப்பட்டது எங்கிருந்து வந்ததோ?' என்று நினைத்து மீளவும் துக்கத்தினால் ஒன்றுந் தோற்றப் பெறாதிருந்தனள். ஸீதை பயத்தினால் மெய்ம்மறந்து துக்கத்தினால் பரிதபித்து 'ராமா! ராமா! லக்ஷ்மணா!' என்று புலம்பிக்கொண்டு கேட்போர்களுக்குக் கருணை உண்டாகும்படி பலவாறு மிகுதியும் கதறினள். அனந்தரம் ஸீதை, ராக்ஷஸஸ்த்ரீகள் கேட்டு இது என்னென்று விசாரிப்பார்களென்று பயந்து மெதுவான குரலுடன் மெல்லவே துக்கத்தைப் பொறுக்கமுடியாமல் பற்பலவாறு புலம்பினள். அந்த ஸீதை வணக்கத்துடன் தனக்கருகாக மரத்தின் மேலிருக்கும் வானரதிலகனாகிய ஹநுமானைப் பார்த்து 'இவ்விலங்கை எங்கே? ராமவ்ருத்தாந்தஞ் சொல்பவன் எங்கே? ஆகையால் இது ஸ்வப்னமேயன்றி மற்றொன்றுமன்றென்று நினைத்தனள். அந்த ஸீதை இங்குமங்கும் பார்த்துக்கொண்டு, கோணலான பெரிய முகமுடையவனும் வானரர்தலைவனான ஸுக்ரீவனது கட்டளையின்படி நடப்பவனும் அவ்வானர ராஜனது மந்த்ரியும் புத்திமான்கள் அனைவரிலும் மேன்மையுற்றவனும் வாயுகுமாரனுமாகிய ஹநுமானை, அனுகூலனாயிருப்பானோ என்று மீளவும் கண்டனள். அவள் அந்த ஹநுமானைப் பார்த்தவுடனே விகாரமான அவ்வானர வேஷங்கண்டதற்கு மிகுதியும் மூர்ச்சித்து ப்ராணன் போனவள் போல் ப்ரஜ்ஞை தப்பியிருந்தனள். அனந்தரம் அவ்விசாலநேத்ரை வெகு நேரங்கழித்து மூர்ச்சை தெளிந்து மீளவும் இவ்வாறு சிந்தித்தனள். நான் இப்பொழுது ஸ்வப்னத்தில் விகார

மான குரங்கைக் கண்டனன். சாஸ்த்ரங்கள் பலவற்றிலும் ஸ்வப்னத்தில் குரங்கைக் காணலாகாதென்று நிஷேதித்திருக்கின்றது. கண்டவர்களுக்குக் கஷ்டங்கள் நேரிடும். ஆகையால் ராமாதிகளுக்கு என்ன கஷ்டம் வந்ததோ! ராமனுக்கும் லக்ஷ்மணனுக்கும் என் தந்தை ஜனக மஹாராஜருக்கும் மங்களம் உண்டாகுமாக. இது ஸ்வப்னங்கூட அன்று. தூங்கினாலன்றோ ஸ்வப்னங் காண்பது. நான் சோகத்தினாலும் துக்கத்தினாலும் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிறேனே. எனக்கு நித்ரை என்பது நேரவே ப்ரஸக்தி இல்லையே. ஸுகத்தினால் நித்ரை உண்டாகுமே பென்னில் பூர்ணசந்த்ரன்போன்ற முகமுடைய அந்த ராமனைப் பிரிந்திருக்கிற எனக்கு ஸுகம் உண்டாக ப்ரஸக்தியே இல்லையல்லவா? நான் எப்பொழுதும் 'ராமா! ராமா'! என்று ராமனையே புத்தியில் த்யானிப்பதும் ராமனையே வாயாற்சொல்லுவதுமாயிருக்கின்றனன். அங்ஙனம் த்யானிப்பதற்கும் சொல்வதற்கும் தகுந்தாற்போல் ராமனது கதையைக் கேட்கின்றனன். அந்த ராமனது கதையையே இங்ஙனம் அறிகின்றேனன்றி வேறில்லை. ஏனெனில், நான் ராமனைப் பிரிந்தது முதல் அவனது விரஹத்தினால் விளைந்த மன்மத பாதையால் மிகுதியும் வருந்தப்பட்டு என் மனதெல்லாம் அவனிடத்திலேயே நிலைநிறுத்தி அவனையே எப்பொழுதும் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறேனாகையால், நான் மனத்தில் சிந்திப்பதுபோலவே என் கண்களுக்குப் புலப்படுகின்றது. என் செவிகளுக்கும் அங்ஙனமே கேட்கின்றது. இவ்வளவேயன்றி இது வாஸ்தவமன்று. இதோ ராம நாமங்களைச் சொல்பவனொருவனைக் காண்கின்றேனே, ராமனைக்குறித்து என் மனத்தில் மிகுதியும் வளர்ந்து வரும் மனோரதமே எனக்கு இங்ஙனம் தோற்றும்படி மாறியிருக்கலாமென்று சிந்திக்கின்றனன். ஆயினும் புத்

தியால் விசாரித்துப் பார்த்தால் மாத்ரம் இது மனோரத மன்றென்று தோற்றுகிறது. ஏனெனில்—அம்மனோரதத்திற்கு உருவங்கிடையாது. ஆகையால் அது இங்ஙனம் மாறித்தோற்றுவதற்கு அவகாசமில்லை. வெறுமனே மனத்திற்கு மாத்ரம் கேட்கும்படி தோற்றக்கூடும். இவ்வானர உருவமோ எனக்கு மிகுதியும் ஸ்பஷ்டமாகத் தோற்றுகின்றது. மேலும், இவன் எனக்குச் சொல்லும் பொழுது இவனது கண்ட ஸ்வரமும் செவியிற்படுகின்றது. ஆகையால் இவ்வானரன் எவனோ? வாஸ்தவமாகவே இவ்விடம் வந்து, எனக்குத் தெரியவேண்டுமென்று புலப்பட்டு இங்ஙனம் மொழிந்தானேயன்றி மற்றொன்றும் இல்லை. தேவேந்த்ரனுக்கும் ப்ருஹஸ்பதிக்கும் ப்ரஹ்மதேவனுக்கும் அக்னிக்கும் நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன். என்முன்னே இவ்வானரன் மொழிந்த வார்த்தைகளெல்லாம் சொன்னபடியே ஸத்யமாயிருக்குமாக. மற்றொரு ஸ்வப்னம் முதலியவை ஆகாதிருக்குமாக' என்றனள். முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஹநுமான் ஸீதையை நீ யாரென்று வினவுதலும், ஸீதை தன் வ்ருத்தாந்தத்தைக் கூறுதலும்.

பவழம்போல் சிவந்த முகமுடையவனும் மஹா பராக்ரமசாலியும் வாயுகுமாரனுமாகிய ஹநுமான் அந்த வ்ருக்ஷத்தினின்று கீழே இழிந்து ஸீதையின் துரவஸ்தையைக் கண்டவனாகையால் தீனனாகி வணக்கத்தினால் சரீரம் வணங்கப்பெற்று நமஸ்காரஞ் செய்து சிறிது அருகே சென்று சிரஸ்ஸில் கைகூப்பிக்கொண்டு அப்பெண்மணியைக் கண்டு இனிய உரைகளுடன் 'தாமரையிதழ் போன்ற கண்களையுடைய மாதரசே! அழுக்கடைந்து கலுங்கின பட்டு வஸ்த்ரந் தரித்து இம்மரத்தின் கிளை

யைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றிருக்கின்றனே. [1] அநிந்தி தே! நீ யார்? அலைமோதுகையால் வெண்தாமரை இதழ் களில் படிந்த நீர் பெருகுவதுபோல், ஆநந்தபாஷ்பங்க ளுக்குத் தகுந்த உன் கண்களினின்று துக்கநீர் பெருகு கின்றதே! இது என்? எவனுடைய குலம் பாழாகைக் கு? எதை மனத்தில் நினைத்து நீ இவ்வனம் வருந்துகின் றனை? மங்கலஸ்வபாவமுடையவளே! நீ தேவகன்னிகை யா? அஸுர வனிதையா? நாகரமணியா? கந்தர்வ கா ந்தையா? ராக்ஷஸஸ்த்ரீயா? யக்ஷதருணியா? கிந்நரநாரி யா? இவர்களில் யாவள்? அழகிய முகமுடையவளே! நீ ருத்ரகணங்களிற் சேர்ந்தவளா? வாயுக்களிற் சேர்ந்த வளா? வஸுக்களிற் சேர்ந்தவளா? யாவள்? [2] வராரோ ஹே! நீ தேவதையென்று எனக்குத் தோற்றுகின்றது. நீ சந்த்ரனைப் பிரிந்து தேவலோகத்தை விட்டுப் பூமிக்கு வந்த ஜ்யோதிர்மணியும் ஸகல கல்யாணகுணஸம்பன்னை யுமான ரோஹிணியா என்? கல்யாணி! நீ யார்? தோஷ ங்களொன்றுமில்லாத உன் கண்களின் ஸௌந்தர்யமே ஸௌந்தர்யம்! நீ யார்? கறுத்த கண்களையுடையவளே! மங்கலஸ்வபாவையே! நீ கோபத்தினாலாவது தெரியா மையாலாவது பர்த்தாவான வஸிஷ்டரைக் கோபிக்கச் செய்து ஸ்வர்க்கத்தினின்று புறப்பட்டு வந்த அருந்ததி அல்லையா? சிறுத்தழகிய இடையுடையவளே! இந்த லோகத்தை விட்டுப் பரலோகம்போன புதல்வனையோ, தந்தையையோ, அண்ணனையோ, தம்பியையோ, கண வனையோ குறித்து வருந்துகின்றாயென்று தோன்றுகிற து. அவ்வனம் லோகாந்தரஞ் சென்ற உன் புதல்வன் யா வன்? புத்ரனல்லாமல் தந்தையாயின், அவன் எவன்?

---

1 நிந்தைக்கிடமல்லாதவளே!

2 சிறந்த இடையின் பின்புறமுடையவளே!

ஸஹோதரனுயின், அவன் எவன்? அல்லது உன் பர்த்தா வாயின், அவன் எவன்? அழுவதனுலும் பெருமூச்செறி கையாலும் பூமி ஸ்பர்ஸத்தினுலும் ராஜலக்ஷணங்கள் நிச்சயமாக ஏற்படுகையாலும் நீ தேவதாஸ்த்ரீயல்லையெ ன்று நினைக்கிறேன். ஆனல் நீ ராஜஸ்த்ரீயாயிருக்கவே ண்டும். உன் அவயவங்களிலுள்ள ஸ்தனுதி சிஹ்னங்க ளின் தீர்மையையும் மங்களகரங்களான ஸாமுத்ரிகலக்ஷ ணங்களையும் பார்க்கையில், நீ ஓர் மஹாராஜனது பட்ட மஹிஷி, ராஜகுமாரத்தியென்று எனக்குத் தோற்றுகின் றது. நீ, ராவணன் பலாத்காரமாகப் பறித்துக்கொண்டு வந்த ஸீதாதேவியாயிருப்பின், அவ்விஷயத்தை நான் வினவுகின்றேன். உனக்குச் சுபம் உண்டாகுமாக. அதை எனக்குச் சொல்லவேண்டும். உன் தைன்யமும் மனுஷ்ய ஸ்த்ரீகளுக்கு நேரிடக்கூடாத உன் ஸௌந்தர்யமும் உன் தாபஸ வேஷமும் இருப்பதைக் கண்டால் நீ ராமனது பா ர்யை யென்பதற்கு ஸந்தேஹமே இல்லை. இது நிச்சயம்' என்றனன். அந்த ஸீதை, ஹனுமான் மொழிந்ததைக் கேட்டு, ராமஸங்கீர்த்தனங் கேட்டமையால் மனக்களிப் புற்று மரத்தின் கீழிருக்கும் ஹனுமானைப் பார்த்து, 'நா ன் பூமண்டலத்தில் ராஜஸிம்ஹர்கள் அனைவரிலும் முக் யனும் ஸ்வரூபஜ்ஞனுமாகிய தசரத மஹாராஜனுக்கு மருமகள். அம்மஹாராஜன் பகைவரது ஸைன்யங்களைப் பறந்தோடச் செய்பவனே! (இப்படிப்பட்ட பகைவனிரு க்கும்பொழுது அவன் இல்லாமற்போயினனே!) மஹா னுபாவனும் விதேஹாதிபதியுமாகிய ஜனகமஹாராஜன் புதல்வி. நான் ஸீதையென்னும் பேருடையவள். நான் புத்தி ஸம்பன்னனுகிய ராமனது பார்யை. நான் மணம் புரிந்தபின்பு அந்தத் தசரதனது க்ருஹத்தில் பன்னிர ண்டு ஸம்வத்ஸரங்கள் இடைவிடாமல் மனுஷ்ய போகங்

களை அனுபவித்துக்கொண்டு ஹாரம் சந்தநம் முதலிய ஸமஸ்த அபீஷ்ட பதார்த்தங்களும் ஸம்ருத்தமாயிருக்கப்பெற்று விளக்கமுற்றிருந்தனன். அனந்தரம் பதின்மூன்றாவது ஸம்வத்ஸரத்தில் தசரதமஹாராஜர் உபாத்யாயரான வஸிஷ்டருடன்கூடி இக்ஷ்வாகு குல நந்தனனாகிய ஸ்ரீராமசந்த்ரனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்ய ப்ரயத்னித்தனர். அங்ஙனம் அவர் ஸ்ரீராமபட்டாபிஷேகத்திற்காக ஸம்பாரங்களைச் சேர்த்துக்கொண்டிருக்கையில், அவரது பார்யை கைகேயியென்பவள் தன் பர்த்தாவைப் பார்த்து 'ராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடக்குமாயின், இனி என்றும் நான் தீர்த்தபானஞ் செய்யேன். அன்னமும் தின்னேன். இந்தப் பட்டாபிஷேகமே என் ப்ராணன்களுக்கு முடிவு காணும். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! நீர் முன்னம் எனக்கு வரங்கொடுத்ததாகச் சொன்னீரே, அவ்வார்த்தையை வீண்செய்யலாகாதென்றிருப்பீராயின், ராமன் இப்பொழுது அரண்யம் போவானாக' என்றனள். அம்மன்னவர் கைகேயிக்குத் தான் வரங்கொடுத்திருந்ததை நினைத்து, அவ்வரத்திற்காக அவள் ராமனை அடவிக்கு அனுப்பும்படி உரைத்த அப்ரியமும் க்ரூரமுமான வார்த்தையைக்கேட்டு ஸத்யவாதியாகையால் சொல் தவறமாட்டாமல் ஒன்றுந் தோற்றப்பெறாதிருந்தனர். அனந்தரம் வயதுசென்ற அம்மன்னவர் ஸத்யத்தையும் தர்மத்தையும் நியமந் தவறாமல் நடத்துந் தன்மையராகையால் பெரும்புகழுடைய தன் மூத்தகுமாரனாகிய ராமனைப் பார்த்து ரோதனஞ் செய்துகொண்டே தான் அவனுக்குக் கொடுத்ததாக ப்ரதிஜ்ஞை செய்த ராஜ்யத்தை மீளவும் தனக்குக் கொடுக்கும்படி யாசித்தனர். ஸ்ரீமானாகிய அந்த ராமன் பட்டாபிஷேகத்தைக்காட்டிலும் தனக்கு மிகுதியும் ப்ரியமான பித்ருவாக்யத்தை மனப்

பூர்வமாக 'அப்படியே' என்று அங்கீகரித்தனன். ஸத்ய பராக்ரமனான ராமன் ஒருவர்க்குக் கொடுப்பானேயன்றி ப்ராணஸங்கடம் நேரினும் ஒருவரிடம் கைநீட்டி வாங்க மாட்டான். ஒருவர்க்கு அப்ரியமான வார்த்தையைச் சிறிதும் மொழியமாட்டான். அப்பெரும் புகழுன் தான் உடுத்திருந்த விலையுயர்ந்த வஸ்த்ரங்களைத் துறந்து மாவுரிகளை உடுத்து மனத்திலுங்கூட ராஜ்யவிருப்பமின்றி வனம்போகத் தொடங்கி என்னைத் தன் தாயான கௌஸல்யையிடம் இருக்கும்படி நியோகித்தனன். அங்ஙனம் நியமிக்கையில், நான் வனத்தில ராமனுடன் ஸஞ்சரிப்பவளாகி அவனுக்கு முன்னமே விரைவாக ப்ரயாணமாய்ப் புறப்பட்டனன். ஏனென்னில்—ஸ்வர்க்கத்தில் வஸிக்க நேரினும் ராமன் இல்லையாயின் அதுவுங்கூட எனக்கு ருசிக்காது. [1] ஸுமித்ரையின் வயிறு குளிரப் பிறந்து மித்ரர்களுக்கெல்லாம் ஆநந்தம் விளைவிப்பவனும் ராமகைங்கர்யமென்னும் மஹா பாக்யமுடையவனுமாகிய லக்ஷ்ம

---

1 இங்கு 'ப்ராகேவது மஹாபாகஸ் ஸௌமித்ரிர்மித்ரநந்தந:। பூர்வஜஸ்யாநுயாத்ரார்த்தே த்ருமசீரைரலங்க்ருத:' என்று மூலம். (ப்ராகேவ) ராமனுக்கு முன்னமே. ராமனுக்குப்பின்பே லக்ஷ்மணன் மாவுரிமுதலியவற்றை அங்கீகரித்தானாயினும், அவனது விரைவின் மிகுதியைத் தோற்றுவிக்கும் பொருட்டு முன்னமே அவற்றை அங்கீகரித்தானென்று சொல்லப்பட்டது. (மஹாபாக:) 'அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி' 'நான் எல்லாவற்றையுஞ் செய்கிறேன்' என்ற தன் ப்ரதிஜ்ஞையின்படி ஸமஸ்த கைங்கர்யங்களையும் செய்யும்படி அபிஷேகத்திற்கு விக்னம் உண்டாயிற்றல்லவா. அப்படிப்பட்ட விக்னத்தை விளைவிக்கும்படியான பாக்யத்தோடுகூடினவன். (ஸௌமித்ரி:) 'ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய' (நீ ராமனோடு வனவாஸஞ் செய்வதற்கே என்னிடத்தில் பிறந்தாய்) என்னும்படி ஸுமித்ரையின் கர்ப்பத்தில் பிறந்தவன். (மித்ரநந்தந:) ஸர்வவித கைங்கர்யங்களும் செய்பவனென்று அனுகூலர்களால் ஸந்தோஷிக்கத் தகுந்தவன். இப்படிப்பட்ட லக்ஷ்மணன் (பூர்வஜஸ்யாநுயாத்ரார்த்தே த்ருமசீரைரலங்

ணன் அண்ணனுக்கு முன்னமே அவனைப் பின்றொடர முயன்று மாவுரி உடுத்து ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருந்தனன். அங்ஙனம் நாங்கள் மூவரும் ராஜாஜ்ஞையைச் சிரஸாவஹித்துத் திடமான நியமத்துடன் புறப்பட்டு இதுவரையில் என்றும் பாராததும் புகக்கூடாததுமான ஓர் அடவியில் ப்ரவேசித்தனம். அபார தேஜஸ்வியாகிய ராமன் தண்டகாரண்யத்தி லிருக்கும்பொழுது அவன் பார்யையாகிய என்னைத் துர்ப்புத்தியும் ராக்ஷஸனுமாகிய ராவணன் அபஹரித்து இவ்விடம் கொண்டுவந்தனன். என்னை ப்ராணன்களோடிருக்க இரண்டுமாதங்களே கெடுவிட்டிருக்கின்றனன். ஆகையால் அவ்விரண்டுமாதத்திற்குமேல் நான் ப்ராணன்களை இழக்கவேண்டும்' என்றனள். முப்பத்துமூன்றுவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஸீதை ஹநுமானை ராவணனென்று ஸந்தேஹிக்க, ஹநுமான் ராமகுணங்களைச் சொல்லி ஸந்தேஹந் தீர்த்தல்.

வானரயூதநாதனுகிய ஹநுமான் துக்கத்தின்மேல் துக்கம் உண்டாகப் பெற்று வருந்துகின்ற ஸீதாதேவியின் வார்த்தையைக் கேட்டு அவளுக்கு இனிய உரைகளைச் சொல்லத்தொடங்கி, 'தேவீ! நான் ராமனது ஆஜ்ஞையால் தூதனுகி உன்னிடம் வந்தேன். ஸீதே! ராமன் க்ஷேமமாயிருக்கின்றனன். தன் க்ஷேமத்தை உன்னுடன் சொல்லவுஞ் சொல்லினன். தேவீ! ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தையும் வேதங்களையும் அறிந்து வேதவித்துக்கள் அனைவரிலும் மேலாகித் தசரதன் பெற்ற குமாரனுகிய ராமன் உன்னுடன் தன் க்ஷேமத்தைச் சொல்லச்சொல்லினன். உன் பர்த்

---

௬௫௪) அண்ணனைப் பின்றொடர்ந்துபோவதற்காக மாவுரிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டனன். மாவுரி அலங்காரமாகாதுபோயினும் ராமகைங்கர்யத்திற்கு அனுரூபமாயிருக்கையால் லக்ஷ்மணனுக்கு அலங்காரமாயிருந்ததென்று கருத்து.

தாவான ராமனுக்கு ப்ரியனும் அவனை அனுஸரித்திருக்கும் மஹாதேஜஸ்வியுமாகிய லக்ஷ்மணனும் சோகத்தினால் மிகுதியும் பரிதாபமுடையனாகி உனக்குத் தலைவணக்கி நமஸ்காரஞ் செய்தான்' என்றனன். அம்மஹானுபாவையான ஸீதாதேவி புருஷஶ்ரேஷ்டர்களான அந்த ராமலக்ஷ்மணர்களின் குசலத்தைக் கேட்டு ப்ரீதியால் சரீரம் முழுவதிலும் மயிர்க்கூச்சலுண்டாகப் பெற்று ஹனுமானைப் பார்த்து, 'மனுஷ்யன் பிழைத்திருப்பானாயின், நூறாண்டு கழிந்தபின்னாயினும் தவறாமல் ஆநந்தம் பெறுவான்' என்று உலகத்தில் புகழ்பெற்ற இப்பழமொழி என் விஷயத்தில் ஸத்யமாகத் தோற்றுகின்றதே! ஆச்சர்யம்' என்றனள். ராமனிடத்தினின்று வந்த இந்த ஹனுமான் விஷயமாக அந்த ஸீதைக்கு அற்புதப்ரீதி உண்டாயிற்று. அங்ஙனம் அவ்விருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் ஸந்தேஹத்தை விட்டு வார்த்தை சொல்லத் தொடங்கினர். வானரர் கூட்டத்தலைவனாகிய ஹனுமான் அங்ஙனம் துக்கத்தினால் தீனையாகி அந்த ஸீதை மொழிந்த அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு மெதுவாக அம்மாதுசிரோமணியின் ஸமீபம்போகத்தொடங்கினன். அந்த ஹனுமான் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அந்த ஸீதையின் அருகிற் சென்றானோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு அவள், ராவணனே அவ்வேஷத்துடன் வந்தானோ என்னவோ என்று அவன்மேல் ஸந்தேஹங்கொண்டனள். அவள் 'ஐயோ! இவன்முன்னே நான் ஏதேதோ மொழிந்தனனே! இங்ஙனம் மொழியக் கூடுமோ? இது அநுசிதமாயிற்றே! சீ! முன்பின் பாராமல் இங்ஙனம் மொழிந்தேனே! ஆ! ராவணனே மாறுருவம் பூண்டு வந்திருக்கின்றான்' என்று சிந்தித்தனள். சோகத்தினால் இளைத்திருக்கின்ற அப்பெண்மணி ஒருதோஷமுமில்லாத அவயவங்களையுடைய அந்த ஸௌந்தரி அவ்வசோகவ்ரு

க்ஷத்தின் கிளையை விட்டு அங்குத் தரையில் உட்கார்ந்த னள். மிகுந்த பாஹுபலமுடைய ஹநுமானும் துக்கத் தினல் பிடிக்கப்பட்டுப் பயத்தினுல் ஒன்றுந் தெரியாமல் தடுமாறுகின்ற அந்த ஜனகராஜன் புதல்வியாகிய ஸீதை யைப் பார்த்து வந்தனஞ் செய்தனன். அப்பெண்மணி பயத்தினுல் மிகுதியும் மனங்கலங்கப்பெற்று அவனை மீள வும் பாராமலே இருந்தனள். சந்த்ரன்போன்ற முகமு டைய அந்த வைதேஹி அங்ஙனம் தனக்கு வந்தனஞ் செய்கின்ற அந்த ஹநுமானைப் பார்த்து மிகுதியும் பெரு மூச்செறிந்து இனிய குரலுடன் அவ்வானரனைக் குறி த்து 'ராவணன் இயற்கையாகவே மாயையுடையவன். முன்பு அங்ஙனம் வந்து என்னை இவ்வளவு செய்தனன். இப்பொழுது அந்தராவணனே நீயாகி மாயையைக் கைப் பற்றி மீளவும் பரிதாபத்தை விளைவிக்கின்றனையோ? அங் ஙனம் எனக்குப் பரிதாபம் விளைப்பது உனக்கு எள்ளள வும் நல்லதன்று. தனக்கு எப்பொழுதுமுள்ள உருவத்தை விட்டு ஸந்யாஸி உருவந்தரித்து ஜனஸ்தானத்தில் எனக் குப் புலப்பட்ட அந்த ராவணனே நீ. ராக்ஷஸா! நீ நினை த்த வடிவந்தரிக்கவல்லவன். நான் உபவாஸத்தினுல் இளை த்திருக்கின்றனன். இவ்வளவிலே மிகுதியும் வருந்தி யிருக்கின்றனன். இப்படிப்பட்ட என்னை மீளவும் மேன் மேலும வருத்துகின்றனையே! இது உனக்கு நல்லதன்று. அல்லது நான் இப்பொழுது ஸந்தேஹப்படுவது யுக்த மன்று. ஏனெனில் - உன்னைப் பார்க்கும் பொழுது என் மனத்தில் ஸந்தோஷம் உண்டாகின்றது. நீ ராமதூதனு கவே வந்திருப்பது நிஜமாயின், உனக்குச் சுபம் உண்டா குமாக. வானரஸ்ரேஷ்டனே! ராமகதைகள் ப்ரியமாயி ருப்பவை. ஆகையால் உன்னை வினவுகின்றேன். வான ரோத்தமா! என் ப்ரியனுகிய ராமனது குணங்களை எனக்

குச் சொல்வாயாக. நல்லியற்கையுடையவனே! ஜலப்ரவாஹம் ஆற்றின் கரையை அழுத்துக்கொண்டு போவது போல் நீ என்மனதை இழுக்கின்றனே. ராமனிடத்தினின்று வெகுகாலமாக அபஹரிக்கப்பட்டு இங்ஙனமிருக்கின்ற நான் இப்பொழுது ஸ்வப்னத்தில் ராமன் அனுப்பின ஓர் வானரனையாவது பார்க்கிறேனல்லவா. ஆ! ஸ்வப்னம் எவ்வளவு ஸுகமாயிருக்கின்றது. இங்ஙனம் ஸ்வப்னத்திலாயினும் பாராக்ரமம் மிகுந்த வீரனாகிய ராமனையும் லக்ஷ்மணனையும் காண்பேனாயின், நான் வருந்தாதிருப்பேன். ஸ்வப்னமும் கூட என்மேல் ராமனைப் போல் த்வேஷமுடையதாயிருக்கின்றதே. என் செய்வேன். எனக்கு இது ஸ்வப்னமாகத் தோற்றவில்லை. ஏனென்னில்-ஸ்வப்னத்தில் குரங்கைக் கண்டால் க்ஷேமம் சிறிதும் உண்டாகாது. எனக்கோ இப்பொழுது மிகுந்த ஸந்தோஷம் உண்டாயிருக்கின்றது. எப்பொழுதும் இடைவீடின்றி ராமனது க்ஷேமவார்த்தையைக் கேட்கவேண்டுமென்று மிகுதியும் விருப்பமுற்றுச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கின்றேனே! அந்தச் சிந்தை இவ்வுருவமாகப் பரிணமித்து எனக்கு ப்ரமத்தை விளைவிக்கின்றதோ! அல்லது உபவாஸத்தினால் எனது தாதுக்களெல்லாம் கலங்கியிருக்கையால் வாததாதுவின் விகாரத்தினால் இங்ஙனம் தோற்றுகின்றதோ! அல்லது பைத்யத்தினால் உண்டான ப்ரமமோ இது! அல்லது கானலிற்போல் ஒன்றிருக்கையில் மற்றொன்றாகப் புலப்படுகிறதா என்ன? இது பைத்யத்தினால் விளைந்ததன்று, பைத்யமாயின் மதிமயக்கம் உண்டாகுமல்லவா! எனக்கு மதிமயக்கம் இல்லையே! மற்றதும் அன்று. ஏனென்னில்-நான் என்னையும் இவ்வானரனையும் நன்கு உணர்கின்றேனே' என்றனள். இங்ஙனம் ஸீதை அனேகவிதமாக 'மோஹாதிகளா? ராவணனா? அன்றா?' என்ற இப்

பக்ஷங்களின் பலாபலங்களை நன்கு பர்யாலோசனை செய்து ராக்ஷஸர் காமரூபிகளாயிருப்பதை நினைத்து அந்த ஹநுமானை ராக்ஷஸேஶ்வரனாகிய ராவணனாகவே நினைத்தனள். அப்பொழுது சிறுத்த இடையுடைய அந்த ஜநக ராஜன் புதல்வியாகிய ஸீதை அங்ஙனம் நினைத்து அதன் மேல் அவ்வானரனுடன் ஏதும் பேசாதிருந்தனள். வாயுகுமாரன் ஹநுமான் ஸீதை மனத்தில் நினைத்த அபிப்ராயத்தை அறிந்து செவிக்கினிய சொற்களைச் சொல்லி அவளுக்கு அப்பொழுது மிகுதியும் ஸந்தோஷத்தை விளைத்துக்கொண்டு, 'ராமன் தேஜஸ்ஸினால் ஸூர்யன்போல் மிகுதியும் ப்ரகாசிப்பவன். சந்த்ரனைப்போல் ஸமஸ்த லோகங்களின் மனத்திற்கும் இனியனாயிருப்பவன்; குபேரனைப்போல் ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் ராஜாதிராஜனாயிருப்பவன், மஹாவிஷ்ணுவைப்போல் மிகுதியும் பராக்ரமமுடையவன்; பெரும் புகழுடையவன்; ப்ருஹஸ்பதியைப் போல் ஸத்யவாதி, மதுரமாகப் பேசுந்தன்மையன். மேலும், அவன் தகுந்த விஷயங்களில் மாத்ரமே கோபத்தைக் காட்டுவான். அவனது கோபம் வீணாகாதது; கோபம் விளைத்தவனைக் கொன்றேதீருவான்; உலகத்தில் அனைவர்க்கும் அவன் மேலானவன்; அன்றியும் மஹாரதன். உலகமெல்லாம் எந்த மஹானுபாவனது புஜங்களின் நிழலைப் பற்றியிருக்கின்றதோ, அப்படிப்பட்ட ராமனை மானுருவத்தினால் ஆஶ்ரமத்தினின்று அப்புறம் போகச்செய்து அவனில்லாதபொழுது உன்னைப்பறித்துக்கொண்டுவந்த ராவணனுக்குநேரப்போகிற பயனைக் காண்பாயாக. இனி ஸ்வல்பகாலத்திற்குள்ளாகவே கோபத்தினால், எரிகின்ற அக்னிபோல் விளங்கும் பாணங்களை எய்து எந்தப் பராக்ரமசாலி யுத்தத்தில் ராவணனைக் கொல்லப் போகிறானோ, அந்த ராமனால் அனுப்பப்பட்டுத் தூதனாகி உன்னிடம் வந்தி

ருக்கின்றனன். ராமன் உன்னைப் பிரிந்து துக்கத்தினால் பரிதபித்து உன்க்ஷேமத்தை விசாரிக்கச் சொல்லினன். மஹா தேஜஸ்வியும் மஹாபாஹுவும் ஸுமித்ரைக்கு ஆநந்தம் விளைப்பவனுமாகிய லக்ஷ்மணனும், உனக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து உன் க்ஷேமத்தை விசாரிக்கச் சொல்லினன். தேவீ! ராமனுக்கு நண்பனும் வானரஸ்ரேஷ்டர்களுக்கெல்லாம் அரசனுமாகிய ஸுக்ரீவனென்னும் வானரனும் உன்க்ஷேமத்தை விசாரிக்கச் சொல்லினன். ராமனும் லக்ஷ்மணனும் ஸுக்ரீவனும் தினந்தோறும் உன்னையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஸீதே! நீ இங்ஙனம் ராக்ஷஸர் கையில் அகப்பட்டும் பாக்யமஹிமையால் ப்ராணனோடிருக்கிறாயன்றி வேறில்லை. நீ ராமனையும் மஹாபலனாகிய லக்ஷ்மணனையும் பலகோடி வானரர்களால் சூழப்பட்ட மஹாதேஜஸ்வியான ஸுக்ரீவனையும் சீக்ரத்திலேயே பார்க்கப் போகின்றனை. நான் ஸுக்ரீவனுக்கு மந்த்ரி, ஹனுமானென்னும் வானரன், மஹா ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டி லங்காபுரியில் புகுந்துவந்தனன். நான் பராக்ரமத்தைக் கைப்பற்றித் துராத்மாவாகிய ராவணன்தலைமேல் அடியிட்டு உன்னைக் காண்பதற்காக இவ்விடம் வந்தனன். தேவீ! நீ என்னை எப்படிப்பட்டவனாக ப்ரமிக்கின்றனையோ, அப்படிப்பட்டவனல்லேன். இந்த ஸங்கையை விடுவாயாக. நான் மொழியும் வார்த்தையில் நம்பிக்கை வைப்பாயாக' என்றனன். முப்பத்து நான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஸீதை ராமனது அவயவலக்ஷணங்களை வினவ, ஹனுமான் அவற்றைக்கூறி அவளை ஸமாதானப் படுத்துதல்.

ஸீதை, அங்ஙனம் வானரதிலகனாகிய ஹனுமான் மொழிந்த ராமகதையைக் கேட்டவுடனே, இனிய உரை

களுடன் ஸமாதானப் படுத்திக்கொண்டு 'எவ்விடத்தில் உனக்கு ராமனோடு[1] ஸமாகமம் நேர்ந்தது? லக்ஷ்மணனை எப்படி அறிவாய்? வானரர்களுக்கும் நரர்களுக்கும் (மனிதர்களுக்கும்) சேர்த்தி எவ்வண்ணம் நேர்ந்தது? வானரோத்தமா! ராமனது லக்ஷணங்கள் எவையோ, லக்ஷ்மணனுக்கு எவையோ, அவற்றை மீளவும் எனக்கு ஸவிஸ்தரமாக மொழிவாய். அவைகளைக் கேட்பேனாயின் எனக்கு மனவருத்தம் மேலெழாதிருக்கும். அந்த ராமனது அவயவங்களின் தீர்மை எப்படியிருக்கும்? உருவம் எப்படிப்பட்டது? லக்ஷ்மணனது துடைகள் எப்படி இருக்கும்? கைகள் எப்படியிருக்கும்? எனக்குச் சொல்வாயாக' என்று வினவினள். ஸீதை இங்ஙனம் வினவுகையில், வாயுகுமாரனாகிய அந்த ஹநுமான் உடனே ராமனது ரூபரேகாதிகளை உள்ளபடியே மொழியத் தொடங்கித் 'தாமரை யிதழ் போன்ற கண்களையுடையவளே! ஸீதே! நீ என்னை ராமதூதனாக அறிந்தும் எனது பாக்யவசத்தினால், உன்பர்த்தாவான ராமனுடையவும் லக்ஷ்மணனுடையவும் அவயவ ஸந்நிவேசத்தை வினவினை. ஆ! ஆ! எனக்கு ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கீர்த்தனஞ் செய்யும்படியான பாக்யங் கிடைத்ததே! அகன்ற கண்களையுடையவளே! நீ ராமனிடத்தில் எந்த அடையாளங்களைக் கண்டனையோ, லக்ஷ்மணனிடத்தில் எவற்றைக் கண்டிருக்கின்றனையோ அவற்றைச் சொல்லுகிறேன் கேள். [2] ஜனகராஜன் புதல்வியே! ராமன் ஸர்வாங்கஸுந்தரன்; தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடையவன்; ஸமஸ்த ஜனங்களின் மனத்தை

---

1 சேர்த்தி.

2 இங்கு 'ராமః கமலபத்ராக்ஷః ஸர்வஸத்த்வமனோஹரః। ரூபதாக்ஷிண்யஸம்பந்நః ப்ரஸூதோ ஜநகாத்மஜே' என்று மூலம். (ராமः) ஸர்வாங்கஸுந்தரன். (கமலபத்ராக்ஷः) ப்ரவாஹத்தில் நீந்திப்

யும் இழுக்குந்தன்மையன்; ஸௌந்தர்யமும் தாக்ஷிண் யாதிகுணங்களும் நிரம்பப் பிறந்தவன்; தேஜஸ்ஸில் ஸூர் யனைப் போன்றவன்; பொறுமையில் பூமியை நிகர்த்த வன், புத்தியில் ப்ருஹஸ்பதிக் கொப்பானவன், கீர்த்தியில் தேவேந்த்ரனே டொத்தவன். மேலும், அவன் ப்ராணி லோகத்தை யெல்லாம் பாதுகாக்குந் தன்மையன்; விசே ஷித்துத் தன் பந்து ஜனங்களை ரக்ஷிப்பவன்; வர்ணாச்ரம தர்மங்களை நிலைநிறுத்துகையாகிற தன் க்ஷத்ரிய ஜாதிக்

போகின்றவனை அதன் சுழி அப்புறம் போகவொட்டாமல் இழுத்து அமுக்கிவிடுவதுபோல், ராமனது சாந்திப்ரவாஹத்தில் நீந்திக்கொண் டிருக்கையில் அதன் சுழிபோல் இழுத்து அமுக்கிவிடும்படியான நேத்ரசோபையுடையவனென்று கருத்து. அந்த நயன ஸௌந்தர்ய த்தில் ஈடுபடுவது ஸர்வஜந்துஸாதாரணமென்கிறான் (ஸர்வஸத்த் வமனோஹரஃ) ஸமஸ்த ஜந்துக்களின் மனங்களையும் தன் ஸௌந்தர் யத்தினால் இழுக்குந்தன்மையன். அந்த நயன ஸௌந்தர்யம் மனிதர் களுக்கு மாத்ரமேயன்று, திர்யக் ஜாதியாகையால் கிளையினின்று கிளைக்குத் தாண்டுகாவிடுந்தன்மையுள்ள என்னைப் போன்றவன் மனத்தையுங்கூட, விசேஷமறியாத என் மனத்தையுங்கூட இழுக்கி ன்றது. ஆகையால் இது ஸர்வஜனமனோஹரமாயிருப்பது. (ரூபதா க்ஷிண்யஸம்பந்நஃ) ரூபம். இது திவ்யமங்கல விக்ரஹ குணங்களை யெல்லாங் காட்டுகிறது. தாக்ஷிண்யம் - இது ஆத்மகுணங்களையெல் லாங் காட்டுகிறது. திருமேனியின் ஸௌந்தர்யாதி குணங்களும் திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பற்றின தாக்ஷிண்யாதி குணங்களும் குறைவற்றிருக்கப் பெற்றவன். (ஸம்பந்நஃ ப்ரஸூதஃ) குறைவறப் பிறந்தவன். இவையெல்லாம் இடையில் ஏறிட்டுக்கொண்டவை யல்ல. பிறப்போடுகூடவே விளைந்தவையென்று கருத்து. மிகுதியும் சிறந்தவனாகச் சொல்லுகின்றனையே! இப்படிப்பட்டவன் மற்றொரு வன் உளனோ? இல்லையா? என்னில்—சொல்லுகின்றனன்—(ஜன காத்மஜே) ஜனகராஜன் புதல்வியாகிய நீ பொருத்தியே அப்படிப் பட்டவளாக ப்ரஸித்தி பெற்றிருக்கிறாயன்றிப் புருஷர்களில் அப்ப டிப்பட்டவன் எவனும் இல்லையென்று கருத்து.

குத் தகுந்த வ்ருத்தியைப் பாதுகாப்பவன், சத்ருக்களைத் தபிக்கச்செய்பவன். பாமினி! ராமன் உலகத்திலுள்ள நான்கு வர்ணங்களையும் பாதுகாப்பவன்; மேலும் உலகத்தில் உள்ள அந்தந்த மர்யாதைகளைத் தானே அனுஷ்டிப்பது மாத்ரமேயன்றி ப்ரஜைகளைக் கொண்டும் அனுஷ்டிக்கச் செய்பவன். அவன் மிகுதியும் காந்தி விளங்கப் பெற்றவன்; மிகுதியும் ஸத்புருஷர்களால் பூஜிக்கப்பட்டவன்; ப்ரஹ்மசர்யவ்ரதத்தில் தவறாமல் நிலைநிற்பவன்; ஸாதுஜனங்களுக்கு வேண்டிய உபகாரங்களை யெல்லாம் அறிந்தவன்; 'அந்தந்தக் கர்மங்கள் இவற்றிற்கு ஹேது, அவற்றிற்குப் பலன் இது' என்று கர்மகதிகளை அறிந்தவன். அன்றியும், அவன் ஆந்வீக்ஷிகி த்ரயி வார்த்தை தண்டநீதி என்னும் ராஜவித்யைகள் நான்கிலும் நன்கு சிக்ஷிக்கப் பட்டவன். ப்ராஹ்மணர்களை அவன் ஸேவித்துக் கொண்டிருப்பான். அவன் எல்லாவித்யைகளையும் மனத்தில் நிலைநிறுத்திக்கொண்டிருப்பவன்; ஸதாசாரமுடையவன்; பெரியோரிடத்தில் வணக்கமுடையவனேயன்றிப் பகைவரைப் பறந்தோடச் செய்பவன். அவன் யஜுர்வேதத்தை நன்றாக ஓதி வேதவித்துக்களால் மிகுதியும் பூஜிக்கப்பட்டிருப்பவன். தனுர்வேதத்திலும் மற்றவேதங்களிலும் வேதாங்கங்களிலும் அவன் பண்டிதன். தேவி! எப்பொழுதும் ராமன் பெருந்தோள்களும் நீண்ட புஜதண்டங்களும் உடையவன். அவனது கண்டம் சங்கம்போன்றிருக்கும். அவனது முகம் மிகுதியும் அழகாயிருக்கும். அவனுடைய தோளெலும்புகள் மறைந்திருக்கும்; கடைக்கண்கள் சிவந்தழகாயிருக்கும். தேவி! ராமன் ஸகலஜனங்களுக்கும் ப்ரஸித்தமானவன். அவனுடைய கண்டஸ்வரம் துந்துபிசப்தம் போல் கம்பீரமாயிருக்கும். அவன் நிகுநிகென்ற மேனியின் வர்ணமுடையவன். அவனது பராக்ரமம் மிகுதியும்பெ

ருமையுற்றது. அவன் மிகக் குள்ளமும் மிக உயரமுமில்லாமல் ஸமமான சரீரப்ரமாணமுடையவன். அவனுடைய அவயவங்களெல்லாம் ஒன்றோடொன்று ஏற்றக்குறைவுகளின்றி ஸமமாகி வயதின் சீர்மையால் நன்கு பிரிவினையுற்றிருக்கும். அவன் கறுத்த மேனியின் வர்ணமுடையவன். அவனுடைய மார்பு மணிக்கட்டு முட்டி என்னும் இம்மூன்றும் வலிவாயிருக்கும். அவனது புருவங்கள் வ்ருஷணங்கள் புஜங்கள் ஆகிய மூன்றும் நீண்டிருக்கும். மயிர் நுனிகளும் வ்ருஷணங்களும் முழந்தாள்களும் ஒன்றோடொன்று ஸமமாயிருக்கும்; உதரம் நாபி உரம் ஆகிய இம்மூன்றும் உயர்ந்திருக்கும்; கண்களின் கடைகள் நகங்கள் ஹஸ்தபாதங்கள் ஆகிய மூன்றும் சிவந்திருக்கும்; பாதரேகைகள் தலைமயிர்கள் லிங்கமணி ஆகிய மூன்றும் நிகுநிகுப்புற்றிருக்கும்; கண்டஸ்வரம் நடை நாபி ஆகிய மூன்றும் கம்பீரமாயிருக்கும். அவன் உதரத்திலும் கண்டத்திலும் மூன்றுரேகைகள் உண்டாகப் பெற்றவன். அவனது ஸ்தனங்கள், ஸ்தனங்களின் நுனிகள், பாதரேகைகள் ஆகிய மூன்றும் பள்ளமாயிருக்கும்; கண்டம் லிங்கம் பின்புறம் கணைக்கால் ஆகிய நான்கும் குட்டையா யிருக்கும். அவனது சிரஸ்ஸு மூன்று சுழிகளுடன் கூடி ஒருவகையாக உருண்டு குடையின் உருவம் போன்ற உருவம் பொருந்தி அகன்று அழகாயிருக்கும். அவன் கட்டை விரலடியில் நான்கு ரேகைகள் உண்டாகப்பெற்றவன்; நெற்றி உள்ளங்கால் உள்ளங்கை ஆகிய இவற்றில் நான்கு ரேகைகளுடையவன். அவன் நான்கு முழம் அளவுடையவன்; (தொண்ணூற்றாறங்குல அளவுடையவன்.) அவனது புஜங்களும் முழந்தாள்களும் துடைகளும் கணைக்கால்களும் ஒன்றோடொன்று ஸமமாயிருக்கும். அவனுடைய புருவங்களும் மூக்குரந்த்ரங்களும் கண்களும் செவி

களும் உதடுகளும் ஸ்தனங்களின் நுனிகளும் முழங்கைகளும் மணிக்கட்டுகளும் முழங்தாள்களும் வ்ருஷணங்களும் இடுப்புகளும் கைகளும் கால்களும் குதிகால்களும் ஸமமாயிருக்கும். அவன் கோரைப்பல்போன்ற நான்கு பற்களையுடையவன். அவன் ஸிம்ஹம் போலவும் பெரும் புலிபோலவும் யானை போலவும் எருதுபோலவும் கம்பீரமான நடையுடையவன். அவன் கோவைப் பழம்போல் சிவந்தழகான உதடுகளும் சதைபிடித்துப் பருத்த ஹனுக்களும் (தவடைகளும்) நீண்டுயர்ந்த மூக்கும் உடையவன். அவனுடைய கண்களும் பல்வரிசையும் மேனியின் சர்மமும் பாதங்களும் தலைமயிர்களும் நிகுநிதுப்புற்றிருக்கும். அவனது முதுகும் மேனியும் கைகால் விரல்களும் கைகளும் மூக்கும் கண்களும் காதுகளும் [1] லிங்கமும் ஆகிய இவ்வெட்டும் நீண்டிருக்கும். ராமனது முகமும் கண்களும் வாயும் நாக்கும் உதடும் தவடையும் ஸ்தனங்களும் நகங்களும் கைகளும் கால்களும் தாமரஸ புஷ்பம் போலிருக்கும. அவனது தலையும் நெற்றியும் செவிகளும் கண்டமும் மார்பும் ஹ்ருதயமும் வயிறும் கைகளும் கால்களும் பின்புறமும் பெரியனவாயிருக்கும். அவன் தேஜஸ்ஸிலும் யசஸ்ஸிலும் ஸம்பத்திலும் நாற்புறத்திலும் ப்ரஸித்தி பெற்றவன. அவனது பல்வரிசையும் கண்களும் வெளுத்திருக்கும். அவனுடைய கக்ஷமும் வயிறும் மார்பும் மூக்கும் தோள்களும் நெற்றியும் உயர்ந்திருக்கும். அவனது விரல் கணுக்களும் தலைமயிர்களும் உடம்பு மயிர்களும நகங்களும் சர்மமும் லிங்கமும் தாடி மீசைகளும் த்ருஷ்டியும் புத்தியும் ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கும். அவன் பூர்

1 இங்கு-லிங்கத்திற்கு நீளமாவது-நேராயிருக்கை. இல்லையாயின், மேல்-'குட்டையாயிருக்கும்' என்பதோடு விரோதம் வரும். ஸாமுத்ரிக சாஸ்த்ரங்களுக்கும் பொருந்தாது.

வாஹ்ண மத்யாஹ்ன அபராஹ்ணங்களென்னும் மூன்று காலங்களிலும் வரிசையாகத் தர்ம அர்த்த காமங்களை அனுஷ்டிக்குந் தன்மையன். அன்றியும், அவன் ஸத்யதர்மங்களில் நிலைநின்றவன்; செல்வப்பெருக்குடையவன்; எப்பொழுதும் தனம் முதலியவற்றை ஸம்பாதித்து அவைகளை யாசகர்களுக்குக் கொடுத்துக்கொண்டிருப்பான்; அந்தந்தத் தேசங்களுடையவும் காலங்களுடையவும் பேதங்களை அறிந்தவன்; ஸமஸ்தப்ராணிகளுக்கும் ப்ரியமாகவே பேசுந்தன்மையன். அந்த ராமனுக்கு உடன் பிறந்தவனும் இருதாய்க் குமாரனும் தோல்வியடையாதவனுமாகிய லக்ஷ்மணன் அனுராகத்திலும் ரூபத்திலும் மற்ற குணங்களிலும் ராமனைப் போலவேயிருப்பான். புருஷஸ்ரேஷ்டர்களான அந்த ராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் உன்னைப் பார்க்க விரும்பிப் பூமிமுழுமையும் தேடிக்கொண்டு வருகையில் எமக்கும் அவர்க்கும் ஸமாகமம் நேரிட்டது. அந்த ராமலக்ஷ்மணர்கள் அங்ஙனம் உன்னைத் தேடுவதற்காகவே பூமியெல்லாந் திரிந்துகொண்டு சென்று இனிய காட்சியுடைய ஸுக்ரீவனென்னும் ஓர் வானரபதியைக் கண்டனர். அவன் தனது அண்ணனால் ராஜ்யத்தினின்று துரத்தப்பட்டு அந்த ப்ராதாவின் பயத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவனாகி ருஶ்யமூக பர்வதத்தில் பல வ்ருக்ஷங்கள் அடர்ந்திருக்கிற நடுப்ரதேசத்தில் இருந்தனன். நாங்கள் தனது அண்ணனால் ராஜ்யத்தினின்று துரத்தப்பட்ட அந்த ஸத்யஸந்தனும் வானராதிபதியுமான ஸுக்ரீவனுக்குப் பணிவிடை செய்துகொண்டிருந்தனம். அனந்தரம் மரவுரி உடுத்து மேலான வில்லைத் தரித்த அந்த ராமலக்ஷ்மணர்கள் ருஶ்யமூகபர்வதத்தில் அழகான அந்த ப்ரதேசத்திற்கு வந்தனர். வானரதிலகனாகிய ஸுக்ரீவன், வில்லாளிகளான அந்தப் புருஷசிகா

மணிகளிருவரையும் பார்த்துப் பயத்தினல் விஷயம் இன்னதென்று தெரியப் பெருமல், தன்னைக் கொல்லும் பொருட்டு வாலி அனுப்பினனே? என்னவோ? என்று நினைத்து அந்தப் பர்வதசிகரத்தின்மேல் கிளம்பிப்போயினன். அனந்தரம் அவ்வானரச்ரேஷ்டன் அந்தப் பர்வதசிகரத்தில் நிலேநின்று அந்த ராமலக்ஷ்மணர்களிடம் என்னையே விரைவாக அனுப்பினன். நான் ஸுக்ரீவன் சொன்னபடி, புருஷச்ரேஷ்டர்களும் ரூபலக்ஷண ஸம்பன்னர்களுமான அந்த ப்ரபுக்களின் ஸமீபஞ்சென்று கைகளைக் குவித்துக் கொண்டு நின்றனன். நான் அந்தப் புருஷஸிம்ஹர்களின் வ்ருத்தாந்தத்தை உள்ளபடி அறிந்துகொண்டு, அனந்தரம் அவர்களும் ஸந்தோஷிக்கையில், இருவரையும் தோளின்மேல் ஏற்றிக்கொண்டு ஸுக்ரீவனிருக்குமிடத்திற்கு வந்தனன். பிறகு நான் மஹானுபாவனுகிய ஸுக்ரீவனுக்கு அந்த ராமலக்ஷ்மணர்களின் ஸங்கதியை உள்ளபடி அறிவித்தனன். அந்த ராமனும் ஸுக்ரீவனும் ஒருவர்க்கொருவர் வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டவுடனே அவ்விருவர்க்கும் ஒருவர்மேல் ஒருவர்க்கு மிகுதியும் ப்ரீதி உண்டாயிற்று. அனந்தரம் அவ்வானரநாதனும் நரநாதனும் இருவரும் பரஸ்பரம் ப்ரீதி அடைந்து தமக்கு அதுவரையில் நடந்த வ்ருத்தாந்தங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு ஒருவர்க்கொருவர் ஸமாதான முற்றவராயினர். அதன்மேல் ஸுக்ரீவன் மஹாபராக்ரமசாலியாகிய தனது அண்ணன் வாலியால் ஸ்த்ரீநிமித்தமாக அவமதிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு லக்ஷ்மணுக்ரஜனுகிய ராமன் வாலிவதஞ் செய்வதாக ப்ரதிஜ்ஞைகளைச் செய்து, அவனை ஆச்வாஸப்படுத்தினன். அனந்தரம் லக்ஷ்மணன் நீ புலப்படாது போனதையும், அதனல் எவர்க்கும் கெடுதியை விளைக்காத கார்யங்களை ஆசரிக்குந்தன்மையுள்ள ராமன் துக்

கத்திற் காளாயிருப்பதையும், வானரர் தலைவனான ஸுக்ரீவனுக்குத் தெரிவித்தனன். வானரேஸ்வரனும் லக்ஷ்மணன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே, 'என்னைப்போல் என் ஸ்னேஹிதனான ராமனுக்குங்கூட இப்படிப்பட்ட மஹா ருக்கம் நேர்ந்ததா!' என்று ராஹுவால் பிடிக்கப்பட்ட ஸூர்யனைப்போல் அப்பொழுது ஒளிமழுங்கப்பெற்றனன். அனந்தரம், ராக்ஷஸன் உன்னைக் கொண்டு போகுந் தருணத்தில்,நீ உன் அவயவங்களில் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் ஆபரணங்கள் சிலவற்றைக் கழற்றித் தரையில் பொகட்டனையே! அவற்றை யெல்லாம் வானரயூதபதிகள் கொண்டுவந்து மிகுதியும் ஸந்தோஷத்துடன் ராமனுக்குக் காண்பித்தனர். அன்றி, நீ இருக்குமிடம் மாத்ரம் அவர்க்குத் தெரியாதாகையால் அதை மொழிந்திலர். அவை ஆகாயத்தினின்று கலகலவென்று சப்தித்துக்கொண்டு விழுந்து சிதறுகையில் நானே எடுத்துக்கொண்டு வந்தனன். அவற்றை ஸுக்ரீவன் ராமனுக்குக் கொடுக்கையில், அவன் அவற்றைக் கண்டு துக்கத்தினால் ப்ரஜ்ஞை தவறப்பெற்று மூர்ச்சை அடைந்தனன். தேவதைகளைப்போல் ப்ரகாசிக்கின்ற உன் கணவனாகிய அந்த ராமன் பார்க்க இனிதான அந்த ஆபரணங்களை மடிமேலிட்டுக்கொண்டு பலவாறு புலம்பினன். ராமன் அடிக்கடி அவ்வாபரணங்களைப் பார்த்து ரோதனஞ்செய்து பரிதபித்துக்கொண்டிருந்தனன். அங்ஙனம் அவ்வாபரணங்கள் கண்ணில் பட்டமாத்ரத்திலேயே ராமனது துக்காக்னியை மேன்மேலும் மேற்கிளப்பின. அம்மஹானுபாவன் ராமன் துக்கத்தினால் பிடிக்கப்பட்டு வெகுநேரம் தரையில் விழுந்து மோஹித்துக் கிடந்தனன். அனந்தரம் லக்ஷ்மணனும் ஸுக்ரீவனும் நானும் பலவகை வாக்யங்களைச் சொல்லித் தேற்றுகை

யில், மீளவும் எத்தனையோ வருத்தத்துடன் தெளிவு பெற்று எழுந்தனன். மஹாபாஹுவாகிய ராமன் லக்ஷ்மணனும் தானுமாக அவ்வாபரணங்களைப் பலவாறு கண்ணுற்று ஸுக்ரீவனுக்குக் காண்பித்து, அனந்தரம் ஸுக்ரீவன் கையில் கொடுத்தனன். மேன்மைக்கிடமாயிருப்பவளே! ராமன் நீ புலப்படாமையால், அக்னிபர்வதம் பெரும் ஜ்வாலையுடன் எரிகின்ற அக்னியால் தபிப்பதுபோல், நித்யமும் பரிதபிக்கின்றனன். மஹானுபாவனாகிய ராமன், உன் நிமித்தமாக நித்ரையில்லாமையாலும் துக்கத்தினாலும் அக்னி எரியும் அக்னிக்ருஹம்போல் பரிதபிக்கின்றனன். ராமன் நீ புலப்படவில்லையென்னும் துக்கத்தினால், பெரிய பூகம்பத்தினால் மஹாபர்வதம் சலிப்பதுபோல், மிகுதியும் சலிக்கின்றனன். ராஜகுமாரத்தி! உன்னைக் காணநேராமையால், ராமன் மிகுதியும் ரமணீயமான அரண்யங்களிலும் நதிகளிலும் மலையருவிகளிலும் திரிந்துகொண்டேயிருப்பினும் எள்ளளவும் மனக்களிப்புறான். ஜானகி! புருஷதிலகனாகிய அந்த ராமன், இனிச் சீக்ரத்திலேயே ராவணனை அவனது நண்பர்களோடும் பந்துக்களோடும் கொன்று உன்னை அடையப் போகின்றனன். அப்பொழுது ராமஸுக்ரீவர்களிருவரும் சேர்ந்து, ராமன் வாலியைக் கொல்வதாகவும், ஸுக்ரீவன் உன்னைத்தேடுவதாகவும் ப்ரதிஜ்ஞை செய்துகொண்டனர். அனந்தரம் வீரர்களும் செல்வக்குமாரர்களுமான அந்த ராமஸுக்ரீவர்களிருவரும் கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்று எங்கும் ப்ரஸித்தி பெற்ற வானரேச்வரனாகிய வாலியை யுத்தத்தில் முடித்துவிட்டனர். அப்பால் ராமன் பலம் மிகுந்து யுத்தத்தில் வாலியைக் கொன்று ஸமஸ்தமான [1] பல்லூக வானர ஸமூஹங்களுக்கும் ஸுக்ரீவனைப் பதியாகச் செய்தனன். தேவி! ராமஸுக்ரீவர்களுக்கு இவ்வண்ணம் [2] ஸமாகமம்

1 பல்லூகம்-கரடி. 2 சேர்த்தி.

நேர்ந்தது; நான் ஹனுமானென்பவன். அந்த ராமஸுக்ரீவர்களின் கட்டளைப்படி தூதனுகி இவ்விடம் வந்தேனென்றறிவாயாக. அங்ஙனம் ஸுக்ரீவன் தன் ராஜ்யத்தைப் பெற்று மஹாபலிஷ்டர்களான வானரயூதபதிகளனைவரையும் வரவழைத்து உன்னைத்தேடும் பொருட்டுப் பத்துத்திசைகளுக்கும் போக அனுப்பினன். மஹாதேஜஸ்வியும் வானரராஜனுமாகிய ஸுக்ரீவனது ஆஜ்ஞையைச் சிரஸாவஹித்துப் பெரிய மலைகள்போன்ற வானரர்கள் உன்னைத்தேடும் பொருட்டுப் பூமியின் நாற்புறத்திலும் ப்ரயாணமாய்ப் போயினர். பிறகு நாங்களும் மற்றுமுள்ளவருமாக எல்லோரும் ஸுக்ரீவனது ஆஜ்ஞைக்குப் பயந்து, உன்னைத் தேடிக்கொண்டு பூமிமுழுமையும் திரிகின்றனம். அதில் ஸ்ரீமானும் மஹாபலிஷ்டனும் வானரஸிம்ஹனும் வாலிகுமாரனுமாகிய அங்கதன் ஸைன்யத்தில் மூன்றிலொரு பாகத்துடன் கூடிப் புறப்பட்டனன். அங்ஙனம் நாங்கள் உன்னைத் தேடிக்கொண்டு சென்று பர்வதஸ்ரேஷ்டமாகிய விந்த்யபர்வதத்தில் ஓர் பிலத்தில் எவர்க்கும் காணமுடியாமல் அகப்பட்டுக்கொண்டு மீளவும் வெளிவர வழிதெரியாமல் மிகுதியும் வருந்திப் பலநாட்களைக் கழித்தனம். அங்ஙனம் அவ்வளவுகாலம் அதில் அகப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற நாங்கள் கார்யத்தை நிறைவேற்றவல்லோமென்கிற ஆசை எள்ளளவும் இல்லாமையாலும் கெடுகாலம் கடந்தமையாலும் திரும்பிப் போனேமாயின் கபிராஜனுகிய ஸுக்ரீவனுல் தண்டனை நேருமென்னும் பயத்தினுல் ப்ராணன்களைவிட நிச்சயித்துக் கொண்டனம்! நாங்கள் புகக்கூடாத அரண்யங்களிலும் பர்வதங்களிலும் மலையருவிகளிலும் திரிந்து தேடியும்தேவியார் இருக்குமிடத்தைக் கண்டுபிடிக்க நேராமல் திரும்பி வந்தோமாயின் ஸுக்ரீவனுல் மரணமே நேரு

மாகையால் அங்கேயே ப்ராணன்களை விட நிச்சயித்துக் கொண்டனம். ஸீதே! அனந்தரம் அங்கதன், ப்ராயோபவேசஞ் செய்த வானரஸ்ரேஷ்டர்களனைவரையும் பார்த்து, துக்கஸமுத்ரத்தில் மிகுதியும் மூழ்கி, நீ புலப்படாமையையும் வாலிமரணம் அடைந்ததையும் நாங்கள் ப்ராயோபவேசஞ் செய்தமையையும் ஜடாயு லோகாந்தரஞ் சென்றதையும் இவை யெல்லாவற்றையுஞ் சொல்லிப் புலம்பினன். எங்கள் ப்ரபுவான ஸுக்ரீவன் 'மாதத்திற்குமேல் வாராதிருப்பவரைக் கொன்றுவிடுவேன்' என்று செய்திருக்கிற ஆஜ்ஞையால் ப்ராணன்களின்மேல் ஆசையற்றவராகி அவற்றைவிட விரும்புகின்ற எமக்குக் கார்யஸித்தியின் பொருட்டுத்தான் வந்தானோ என்னும்படி வீர்யசாலியான பெரிய பக்ஷீந்த்ரனொருவன் அவ்விடம் வந்தனன். அவன் கழுகுராஜனாகிய ஜடாயுவுக்கு உடன் பிறந்தவன். அந்தக் கழுகுராஜன் ஸம்பாதியென்னும் பேருடையவன். அவன் தன் தம்பியாகிய ஜடாயு முடிந்ததைக் கேட்டுக் கோபமுற்று எங்களைக் குறித்து 'வானரோத்தமர்களே! என் தம்பியான ஜடாயுவை எவன் கொன்றனன்? எவ்விடத்தில் விழத்தள்ளினன்? நீங்கள் இந்தச் சங்கதியைச் சொல்ல விரும்புகின்றேன்' என்றனன். அங்கதன் அவனைப் பார்த்து ஜனஸ்தானத்தில் உன் நிமித்தமாகப் பயங்கரமான உருவமுடைய ராவணன் ஜடாயுவைக் கோரமாகக் கொன்ற வ்ருத்தாந்தத்தை நடந்தபடியே மொழிந்தனன். அழகிய இடையின் பின்புறமுடையவளே! அருணனது புதல்வனாகிய அந்த ஸம்பாதி ஜடாயுவின் வதத்தைக் கேட்டு வருந்தி நீ ராவணக்ருஹத்தில் இருப்பதாக எமக்குச் சொல்லினன். ஸம்பாதி ஸந்தோஷம் வழிய மொழிந்த அவ்வார்த்தையைக்கேட்டு அங்கதன் முதலான நாங்களெல்லோரும் மிகுதியும் மனக்களிப்புற்று விரைவாக

அங்கிருந்து ப்ரயாணமாய்ப் புறப்பட்டனம். பிறகு வானரர்களெல்லோரும் உன்னைப்பார்க்க மிக விருப்பங்கொண்டு மேனியெல்லாம் மயிர்க்கூச்சலுண்டாகும்படி. ஸந்தோஷம் அடைந்து விந்த்யபர்வதத்தினின்று புறப்பட்டு வடதிசையிலுள்ள ஸமுத்ரதீரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தனர். அங்ஙனம் அங்கதன் முதலிய அவர்களெல்லோரும் உன்னைப் பார்க்கவேண்டுமென்னுங் குதூஹலத்தினால் ஸமுத்ரக்கரை சேர்ந்து ஸமுத்ரத்தைப்பார்த்துப் பயந்து மீளவுஞ் சிந்திக்கத்தொடங்கினர். அனந்தரம் அவ்வாறு ஸமுத்ரத்தைக்கண்டு வருந்துகின்ற அவ்வானரஸைன்யத்தைக்கண்டு நான் தீவ்ரமான அவர்களது பயத்தைக் போக்கி நூறுயோஜனை தூரமுள்ள ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டினன். ராக்ஷஸர் நிறைந்த இவ்விலங்கையுள் ராத்ரிவேளையில் ப்ரவேசிக்கவும் ப்ரவேசித்தனன். ராவணனையுங் கூட ப்பார்த்தனன். துக்கஸாகரத்தில் மிதக்கின்ற உன்னையுங் கண்டேன். நிந்தைக்கிடமாகாதவளே! தேவீ! இந்த வ்ருத்தாந்தத்தையெல்லாம் நடந்தபடியே உனக்குச் சொல்லினன். ராமனால் அனுப்பப்பட்டுவந்த தூதனேயன்றி வேறொருவனல்லேன். ஆகையால் என்னுடன் பேசுவாயாக. தேவீ! நான் ராமனால் உத்ஸாஹப்படுத்தி அனுப்பப்பட்டு உன் நிமித்தமாக இவ்விடம் வந்திருக்கின்றனன்; ஸுக்ரீவனுக்கு மந்த்ரி, வாயுவின் குமாரன். நீ நினைத்தபடி மாயாவியல்லேனென்றுணர்வாயாக. ஆயுதம் பிடித்தவரனைவரிலும் மேலான உன் பர்த்தா ககுத்ஸ்தகுலதிலகன் ராமன் க்ஷேமமாயிருக்கின்றனன். சுபலக்ஷணங்கள் பொருந்தின லக்ஷ்மணனும் தமையனாகிய ராமனுக்குச் சுஶ்ரூஷை செய்துகொண்டு க்ஷேமமாயிருக்கின்றனன். பராக்ரமம் மிகுந்தவனும் உன் கணவனுமாகிய ராமனது ஹிதத்தில் மனவூக்கமுற்று ஸுக்

ரீவனது ஆஜ்ஞையின்படி நானொருவனே இவ்விடம் வந்தனன். நானொருவனே நீ போனவழியைத் தேடவிரும்பி ஸஹாயமின்றிக் காமரூபியாகித் திரிந்துகொண்டு இந்தத் தென்திசைக்கு வந்து சேர்ந்தனன். என் பாக்யவசத்தினால், நீ அகப்படாமையால் துக்கித்துக்கொண்டிருக்கிற வானரஸைன்யத்திற்கு உன்னைக்கண்ட ஸங்கதியைச் சொல்லி அவரது வருத்தத்தைப் போக்கடிப்பவனாயினன். என் பாக்யவசத்தினால் ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டி இவ்வளவுதூரம் வந்தது வீணாகாமல் ஸபலமாயிற்று. என் பாக்யவசத்தினால், இங்ஙனம் உன்னைப்பார்க்க நேர்ந்தமையாலுண்டான பெருங்கீர்த்தியைப் பெற்றனன். மஹாவீர்யனாகிய ராமன் இனிச் சீக்ரத்திலேயே ராக்ஷஸர்தலைவனாகிய ராவணனையும் அவனது நண்பர்களையும் பந்துக்களையும் கொன்று உன்னைக் கைப்பற்றப்போகின்றனன். நான் வாயுகுமாரன்' என்றனன். 'வானரனாயிருக்கின்றனை வாயுகுமாரன் எப்படி?' என்கிறாயோ? வைதேஹி! பர்வதங்களெல்லாவற்றிலும் சிறந்த மால்யவானென்னும் பர்வதம் ஒன்றுளது. கேஸரியென்னும் வானரன் அதை விட்டுக் கோகர்ணமென்னும் பர்வதத்திற்குப் போயினன். அம்மஹாகபியே என் தந்தை. அவன் அங்குத் தேவரிஷிகளால் தூண்டப்பட்டுப் புண்யமான ஸமுத்ரதீரத்தில் சம்பஸாதனனென்னும் ராக்ஷஸனைக்கொன்றனன். மைதிலி! அங்ஙனம் கேஸரி கோகர்ணத்திற்குப் போயிருக்கும்பொழுது, நான் அவனது பார்யையிடத்தில் வாயுதேவனால் பிறந்தனன். நான் செய்த கார்யத்தினாலேயே அதற்கு அடையாளமாக எனக்கு உலகத்தில் ஹநுமானென்னும் பேர் விளைந்தது. வைதேஹீ! உனக்கு நம்பிக்கை உண்டாகும்பொருட்டு உன் பர்த்தாவான ராமனது குணங்களை மொழிந்தனன். பாபமற்றவளே!

ராமன் இனி, சீக்ரத்திலேயே உன்னை இங்கிருந்து அழைத்துக்கொண்டுபோவான்' என்றனன். அங்ஙனம் சோகத்தினால் பரிதபிக்கின்ற ஸீதைக்கு ஹனுமான் இங்ஙனம் தகுந்த காரணங்களால் நம்பிக்கையை விளைவிக்கையில் அம்மடக்கையர்மணி அவன் மொழிந்த அடையாளங்கள் அமைந்திருக்கையால் அவனை ராமதூதனாகவே நம்பினள். ஜானகி அனந்தரம் நிகரில்லாத ஸந்தோஷம் அடைந்து, அந்த ஸந்தோஷத்தின் மிகுதியால் வணங்கின கண்ணிமை மயிர்களினின்று ஆநந்த பாஷ்பங்களைப் பெருக்கினள். அங்ஙனம் ஸந்தோஷத்தினால் மிகுந்த அழகுற்றுக் கடைகளில் சிவந்து நடுவில் வெளுத்து முழுவதும் அகன்று விளங்கும் கண்களோடு கூடியதுமான அந்த விசாலாக்ஷியின் முகம் ராஹுவிடத்தினின்று விடுபட்ட சந்த்ரன்போல் ப்ரகாசித்தது. அவள் ஹனுமானை ஸ்பஷ்டமாக வானரனேயன்றி மற்றொரு மாயாவியல்லனென்று நினைத்துக்கொண்டனள். அனந்தரம் ஹனுமான் இனிய காட்சியுடைய ஸீதையைப்பார்த்து 'ஸீதாதேவீ! இந்த வ்ருத்தாந்தமெல்லாம் உனக்கு மொழிந்தனன். இனி ஸமாதானம் அடைவாயாக. நான் இப்பொழுது என் செய்யவேண்டும்? உன்னிஷ்டம் எப்படியிருக்கின்றது? விரைவில் ஆஜ்ஞையிடுவாயாக. நான் திரும்பிப்போகின்றனன். ஸீதே! மஹர்ஷிகளின் தூண்டுதலால் கபிவீரனாகிய கேஸரி யுத்தத்தில் சம்பஸாதனனென்னும் அஸுரனைக்கொல்லுகையில், அங்ஙனம் அவனைக்கொன்ற உபகாரத்தினால் நான் வாயுவால் அவனுக்குப் பிறந்தனன். ப்ரபாவத்தினால் அவ்வாயுவைப்போன்றவன்; வானரன்' என்றனன். முப்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஹநுமான் ஸீதைக்கு ராமன்பேருடைய மோதிரத்தைக் கொடுத்து ஸமாதானப் படுத்துதல்.

மஹா பராக்ரமசாலியும் வாயுதேவனது குமாரனுமாகிய ஹநுமான் ஸீதைக்கு நம்பிக்கையை விளைவிக்கும் நிமித்தமாக மீளவும் விநய வாக்யங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு அம்மஹாநுபாவையைப் பார்த்து 'மஹா பாக்யமுடையவளே! நான் வாநரனேயன்றி ராக்ஷஸனல்லேன். நான் புத்தியிற் சிறந்த ராமனால் அனுப்பப்பட்டு வந்த தூதன். தேவி! இதோ ராமனது நாமம் எழுதப்பெற்ற இம்மோதிரம் கொண்டுவந்திருக்கின்றனன், காண்பாயாக. மஹாநுபாவனாகிய அந்த ராமன் உனக்கு நம்பிக்கை உண்டாகும் பொருட்டுக் கொடுக்கையில் எடுத்துக்கொண்டு வந்தனன். இனி மனஸ் ஸமாதானம் பெறுவாயாக. உனக்கு மங்களம் உண்டாகுமாக. உன்னுடைய துக்க பலன்களெல்லாம் தொலைந்தன' என்றனன். [1] அந்த ஜானகி தன் ப்ராணேஶ்வரனது ஹஸ்தபூஷணமான அம்மோதிரத்தை வாங்கிக்கொண்டு பலவாறு உற்றுப் பார்த்து, அந்

---

1 இங்கு 'க்ருஹீத்வா ப்ரேக்ஷமாணா ஸா ஹர்த்து: கரவிபூஷணம்| ஹர்த்தாரமிவ ஸம்ப்ராப்தா ஜாநகீ முதிதாऽபவத்' என்று மூலம். (க்ருஹீத்வா) தேசாந்தரத்தினின்று வந்த பந்துவைக்கண்டவுடன் கையால் பிடிப்பதுபோல் தானே கையிற்கொண்டனள். (ப்ரேக்ஷமாணா) பார்த்துக்கொண்டு. இங்கு நிகழ்காலத்தினால் - அதன்மேல் வைத்த கண்ணை வாங்காதிருந்தனளென்று தோற்றுவிக்கப்பட்டது. (ஸா) முன்பு ஹநுமானை ராவணனாகச் சங்கித்த அந்த ஸீதை சங்கையால் பாராதிருந்தனள். இப்பொழுது ராமனிடத்தினின்று வந்தவனென்று நிச்சயம் உண்டானபின்பு மிகுந்த ப்ரீதியுடன் கண்ணிமை கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனள். (ஹர்த்து: கரவிபூஷணம்) விவாஹகாலத்தில் தன் ஹஸ்தத்தினால் ஸ்பர்சிக்கப்பட்ட ஆபரணமென்று நினைவுக்கு வந்தது. (கரவிபூஷணம்) என்கையால்—முன்பு ஒரு ஸமயத்தில் ஸீதைக்குப் போ

தத் தன் கணவனாகிய ராமனை அடைந்தாற்போல், மிகு ந்த ஸந்தோஷத்தினால் மிகவும் அழகாகிக் கடைகளிற் சிவந்து நடுவில் வெளுத்து முழுவதும் அகன்று விளங் குங் கண்களோடு கூடினதுமான அவ்விசாலாக்ஷியின் முகம், ராஹுவினின்று விடுபட்ட சந்த்ரன்போல் ப்ரகா சித்தது. அனந்தரம் அப்பெண்மணி கணவனது வ்ருத் தாந்தத்தைக் கேட்டதற்கு மிகுதியும் ஸந்தோஷமுற்று மேனியெல்லாம் மயிர்க்கூச்சலடைந்து சிறிது வெட்கித்து உடனே ஸந்தோஷத்துடன் அம்மஹா கபியை ஆதரத் துடன் புகழத் தொடங்கி 'வானரோத்தமா! நீ யொருவ னே ராக்ஷஸரது வாஸஸ்தானமான இவ்விடத்தைக்

காதிசயத்தினால் ப்ரணயகோபம் உண்டாயிருந்தது. அப்பொழுது ஒருவர்க்கொருவர் பார்வை பேச்சுமுதலியவை இல்லாத ஸ்திதியில் வார்த்தை சொல்லவேண்டுமென்னும் விருப்பம் உண்டாயிற்றன்றி ப்ரணயகோபம் வார்த்தை சொல்லவொட்டாமல் மௌனமாயிருக்கச் செய்தது. அப்பொழுது ராமன் அங்குலீயகத்தை (மோதிரத்தைப்) பூமியில் நழுவவிட்டனன். அப்பொழுது அந்த வ்யாஜத்தினால் ஸீதை 'மோதிரம் நழுவிற்று' என்று மொழிந்தவுடனே ப்ரணயகோபம் தெளிந்து அவர்க்கு மீளவும் ஒருவர்க்கொருவர் ஸம்ஶ்லேஷம் (ஆலி ங்கனம்) முதலியது உண்டாயிற்று. இங்ஙனம் தம்மிருவர்க்கும் ஸம்ஶ்லேஷத்தை விளைத்த அம்மோதிரத்தைப் பார்த்தாவைப்போல் அடைந்தனள். அங்குலீயகத்தைப் பார்த்தவுடனே கணவனது ஹஸ்தத்தை நினைத்தனள். அதை நினைத்ததனால் புஜத்தையும், அதன்மூலமாய் ராமனது திவ்யமங்கல விக்ரஹத்தையும் இங்ஙனம் பாவனாப்ரகர்ஷத்தினால் ராமன் எதிரிலிருப்பதாகவும் நினைத்து அ ணைத்தனள். மஹர்ஷி, ஸீதை தாயென்னும் புத்தியால், மாத்ரு ஸம்போகவர்ணனங் கூடாதாகையால் 'அணைத்தாள்' என்று சொல் லாமல் 'ஸம்ப்ராப்தா' என்றனர். (ஜாநகீ) சோகஹர்ஷங்களால் வருத்தப்படத்தகாத குலத்தில் பிறந்த ஸீதை, (முதிதாஹவத்) இவள் இப்பொழுது ஸந்தோஷமுற்றனள். இனி என்படுவாளோ என் கிறார் மஹர்ஷி.

கண்டுபிடித்து இதைப் பொருள் செய்யாமல் புகுந்தனை யே! உன் பராக்ரமத்தையும் உன் ஸாமர்த்யத்தையும் உன் புத்திபலத்தையும் என்னென்று மொழிவேன்! நீயே பராக்ரமசாலி! நீயே ஸமர்த்தன்! நீயே மிகுந்த ப்ரஜ்ஞை யுடையவன! மகரமீன்களுக்கிருப்பிடமான ஸமுத்ரம் நூறுயோஜனை விஸ்தாரமுடையது. அப்படிப்பட்ட மஹா ஸமுத்ரத்தைக் குளப்படிபோல் நினைத்துத் தாண்டினை யே! உன் பராக்ரமம் எவ்வளவு புகழத்தக்கது! வானர திலகா! ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் பயங்கரனாகிய ராவண னால் உனக்குப் பயத்தைக் காணேன்; சிறிது பரபரப்பை யாயினும் காணேன். ஆகையால் நீ ஸாதாரணமான ஓர் குரங்காக எனக்குத் தோற்றவில்லை. கபிஸ்ரேஷ்டனே! ஆத்மஜ்ஞானியாகிய ராமனால் அனுப்பப்பட்டு வந்தவனா கையால் என்னோடு வார்த்தை சொல்லத்தகுந்தவனாயிருக் கின்றனை. ஆகையால் வார்த்தை சொல்லக்கூடும். எவர்க் கும் எதிரிடக்கூடாத ராமன் மிகுந்த மதியுடையவனாகை யால் எவனையாயினும் பராக்ரமத்தை அறியாமல், அன் றியும் பல விதங்களில் பரீக்ஷைசெய்யாமல் எங்கும் அனு ப்பமாட்டான். அதிலும் விசேஷித்து என்னிடத்திற்கு அப்படிப்பட்டவனை எள்ளளவும் அனுப்ப முயலமாட் டான். அப்படிப்பட்ட ராமன் உன்னை அனுப்பினபடியால் நீ ஸாமான்யனன்றென்று தெரிகின்றது. என் பாக்யத் தினால், தர்மஸ்வபாவனும் ஸத்யஸந்தனுமாகிய ராமனும் மஹாதேஜஸ்வியும் ஸௌமித்ரையின் ஆநந்தத்தை வள ரச்செய்பவனுமாகிய லக்ஷ்மணனும் க்ஷேமமாயிருக்கின்ற னர். [1] ககுத்ஸ்தகுலாலங்காரனான ராமன் க்ஷேமமா

1 இங்கு 'குஶலீ யதி காகுத்ஸ்ய: கிந்நு ஸாகராமேகலாம்। மஹீம் தஹதி கோபேந யுகாந்தாக்நிரிவோத்தித:' என்று மூலம். (காகுத்ஸ்ய:) இந்த்ரன்முதலிய பிறர்க்கு உண்டான பரிபவத்தைப் பொ

யிருக்கும்பக்ஷத்தில் தன் ப்ரியையான பார்யையை ராக்ஷஸன் கொண்டுபோனதற்குக் கோபமுற்று ப்ரளயகாலாக்னிபோல் கிளம்பி ஸமுத்ரத்தால் சூழப்பட்டிருக்கும் பூமண்டலத்தையெல்லாம் ஏன் கொளுத்தாதிருக்கின்றனன்? வல்லவனாயின் தஹிக்கமாட்டானா? ராமனும் லக்ஷ்மணனும் இருவரும் தேவதைகளையும் அடக்க வல்லவர்களே! ஆனால் என் துக்கங்களுக்கு மாத்ரமே முடிவில்லையப்பா! ஆனதுபற்றியே அவர்கள் தமது சக்தியைக் காட்டாதிருக்கின்றனர். ராமன் என்னை நினைத்துக்கொண்டு துக்கத்தினால் இளைக்காதிருக்கின்றானல்லவா? மேலும் என்னைக் குறித்து எப்பொழுதும் பரிதபியாதிருக்கின்றானல்லவா?

றுக்கமுடியாத கக்ஷ்த்ஸ்தகுலத்தில் பிறந்தவன். இதனால்-பிறர் பரிபவத்தையே பரிஹரிக்கவேண்டுமென்றித் தம் பரிபவத்தையன்றென்றிருக்கிறானா என்?' என்கிறாள். (ஸாஃாமேவலாம் மஹீம்) ஸமுத்ரங்களை அரைநூல்மாலையாகவுடைய பூமியை. ஸமுத்ரங்களால் சூழப்பட்ட பூமண்டலத்தையெல்லாம் (கிந்ந த ஹதி) தஹிக்கிறானா என்? (ஸாஃாமேவலாம்) என்று பூமிக்கு விசேஷணமிடுகையால் த்ரவத்ரவ்யமாகிய ஸமுத்ரத்திற்கு ஒருபாணமும் கடினத்ரவ்யமான பூமிக்கு ஒருபாணமும் ப்ரயோகிக்கத் தாமதஞ்செய்யவேண்டுமோ? ஸமுத்ரஜலத்தையே எண்ணெயாகக்கொண்டு பூமியை யிட்டுக்கொளுத்தவல்லவனல்லவா? என்று கருத்து. அல்லது—பூதேவி தன் பத்னியாகையால் அவளுக்கு ஸமுத்ரம் ஆடையாகையால் அதை அவளுக்கு ஸம்ரக்ஷிதமாயிருக்குமாறு பாதுகாத்து வருகிறானா என்னென்று கருத்து. பூமிக்கு இம்மர்யாதை அனுதியாயிருக்க அதை எப்படி தஹிக்கக்கூடுமென்னச் சொல்லுகிறாள். (யுஃாந்தாநீ சிரிவோத்யித: கோபேந) மர்யாதையெல்லாம் அவரது கடைக்கண் சிவக்குமளவே. கடைக்கண் சிவக்கிலோ அம்மர்யாதை யொன்றுந் தக்காதென்றாள். (கிந ஸாஃாமேவாம்) என்று பாடமானபோது - ராமன் க்ஷேமமாயிருப்பானாயின் பூமியை ஏன் தஹிக்காதிருக்கின்றனன்? சக்தனாயின் தஹிப்பானே! தஹியாதிருக்கிறானாகையால் அசக்தனா என்னென்கிறாள்.

அந்தப் புருஷலலாமன் அங்ஙனம் வருந்தாமல் என்னைப் பெறுதற்கு மேற்செய்யவேண்டிய கார்யங்களைச் செய்கின்ருனு? அந்த ராஜகுமாரன் தைன்யமில்லாதிருக்கின்ருனு? தடுமாற்றமுற்றுக் கார்யங்களில் தெளிவு தவருதிருக்கின்ருனு? வெறுமனே இராமல் புருஷன் செய்யவேண்டிய ப்ரயத்னங்களைச் செய்கின்ருனு ? அப்பரந்தபன் ஸ்னேஹிதரிடத்தில் நன்மனமுடையவனுகி ஸாமம் தானம் என்னும் இரண்டு உபாயங்களையே நடத்திக்கொண்டிருக்கிருனு ? சத்ருக்களிடத்தில் ஜயத்தை விரும்பி, தானபேத தண்டங்களென்னும் மூன்று உபாயங்களை உபயோகப்படுத்துகிருனு? ராமன் நண்பர்களைப் பெறுகின்ருனு? அவர்க்குவேண்டும் உபகாரங்களைச் செய்கின்ருனு? தானும் அந்த நண்பர்களால் அடையப்படுகிருனு? அவர்களால் தனக்குவேண்டும் உபகாரங்களைப் பெறுகின்ருனு? ராமன் நல்ல மித்ரர்களை முன்னிட்டுக் கொண்டு விளக்க முறுகின்ருனு? அம்மித்ரர்களும் அவனை முக்யமாகப் புரஸ்கரிக்கின்றனரா? அந்த ராஜகுமாரன் தேவதைகளை அனுக்ரஹிக்கும்படி ப்ரார்த்திக்கின்ருனு? ராமன் வெறுமனே இராமல் புருஷப்ரயத்னங்களைச் செய்துகொண்டு தெய்வத்தின் ஆனுகூல்யத்தைப் பெறுகின்ருனு? இங்ஙனம் நாங்களிருவரும் தூரத்திலிருக்கையால் ராமனுக்கு என்னிடத்தில் ஸ்னேஹம் மாருதிருக்கின்றதா? வானரோத்தமா! அவன் என் துக்கத்தைப் போக்குவானல்லவா? ராமன் எப்பொழுதும் ஸுகங்களையே அனுபவிக்கத் தகுந்தவன்; மிகுதியும் ஸுகுமாரன். ஆகையால் துக்கங்களுக்குச் சிறிதும் தகுந்தவனல்லன; அப்படிப்பட்ட ராமன் இப்பொழுது இப்படிப்பட்ட மஹாதுக்கத்தை அடைந்து இளைப்புருதிருக்கின்ருனு? கௌஸல்யை ஸுமித்ரை பரதன் இவர்களின் க்ஷேமஸமாசாரம் அப்பொழுதைக் கப்பொழுது செ

வியிற்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றதா? என் விஷயமாக ராமன் துக்கப்படுவதால் மேன்மைப்படுத்துவதற்குரியனுயிருக்கின்றானா? என்கார்யத்தை மறந்து வேறுகார்யங்களில் மனந்தாழப் பெற்றிருக்கின்றானா? என்னை இந்த ஆபத்தினின்று கரையேற்றுவானா? பரதன் உடன் பிறந்தவரிடத்தில் மிகுதியும் ப்ரீதியுடையவனாகையால், எனக்காக மந்த்ரிகளால் காக்கப்பட்டுப் பயங்கரமான ஒரு அக்ஷௌஹிணி ஸைன்யத்தை அனுப்புவானா? செல்வப் பெருக்குடையவனும் வானரர் தலைவனுமாகிய ஸுக்ரீவன், வீரர்களும் தந்தங்களும் நகங்களுமே ஆயுதமாகப் பெற்றவருமாகிய வானரர்களால் சூழப்பட்டு எனக்காக இவ்விடம் வருவானா? சூரனும் சஸ்த்ர அஸ்த்ரங்களில் ஸமர்த்தனும் ஸுமித்ரைக்கு ஆநந்தத்தை வளரச் செய்பவனுமாகிய லக்ஷ்மணன் இவ்விடம் வந்து பாணஸமூஹங்களைப் பரப்பி ராக்ஷஸர்களை வேருடன் அறுத்து முடிப்பானா? யுத்தத்தில் கண்கள் மின்மினுக்கும்படி தகதகவென்று ஜ்வலிப்பதும் பயங்கரமுமாகிய அஸ்த்ரத்தினால் ராவணன் தனது நண்பர்களோடு முடிவதை இனி ஸ்வல்பகாலத்திலேயே நான் காணப்பெறுவேனா? ஸ்வர்ணத்தை நிகர்த்த நிறமுடையதும் தாமரை மலர்போன்ற வாஸனையுடையதுமாகிய அந்த ராமனது முகம் என்னைப் பிரிந்து அந்தச்சோகத்தினால் வருந்தி, ஜலமெல்லாம் உலர்ந்த பின்பு வெயில் படுதலால் வாடிவதங்கின தாமரை மலர்போல் வாடாதிருக்கின்றதா? எவன் தர்மத்தை உத்தேசித்து ராஜ்யத்தை இழந்த பொழுதும் தான் அடவியில் திரியும்பொழுதும் அதிஸுகுமாரியான என்னை வெறுங்கால் நடையாக நடத்தி அடவியில் அழைத்துக்கொண்டு போகும் பொழுதும் சிறிதாயினும் சிந்தையையாவது பயத்தையாவது துக்கத்தையாவது அடையாதிருந்தானோ? அப்

படிப்பட்ட மஹாதிரன் ராமன், இப்பொழுது என்னைப் பிரிந்தபொழுதும் மனத்தில் தைர்யத்தை விடாதிருக்கின்றானே? ராமனைப் பிரிந்தும் ப்ராணன்களை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேனே' என்று சிந்திக்கவேண்டாம். [1] இந்த ராமனுக்குத் தாயிடத்திலும் தந்தையிடத்தி

---

1 இங்கு 'நசாஸ்ய மாதா நபிதா நசாந்யஸ் ஸ்நேஹாதிவிஶிஷ்டோஸ்தி மயா ஸமோவா । தாவத்த்வஹம் தூத ஜிஜீவிஷேயம் யாவத் ப்ரவ்ருத்திம் ஶ்ருணுயாம் ப்ரியஸ்ய' என்று மூலம். இந்த ஶ்லோகத்தில் ஸீதை ப்ரணயகோபத்தினால் சொன்னதாக ஓரர்த்தமும் உண்டு. ப்ரணய ரோஷத்தில்—ஸீதை 'ராமன்மேல் பிசகேயன்றி என்மேல் பிசகில்லை' என்று மொழிய, ஹனுமான் 'நாம் மாத்ரம் ஸரியாக நடந்தோமோ? ராமனைப் பிரிந்த உத்தரக்ஷணத்தில் ப்ராணன்களை விடவில்லையன்றோ! அவனைப் பிரிந்தும் ப்ராணன்களை வைத்துக்கொண்டிருக்கலாகுமா' என்று மனத்தில் நினைப்பானென்று சங்கித்துச் சொல்லுகின்றனள். (அஸ்ய) இந்த ராமனுக்கு (மாதா பிதா) தாயும் தந்தையும். (அந்யஶ்ச) மற்றைப்பந்துவெவனும்,(ஸ்நேஹாத் விஶிஷ்டஃ) ஸ்னேஹத்தினால் மேற்பட்டவன். ராமனுக்கு என்னிடத்திலுள்ள ஸ்னேஹத்தைக்காட்டிலும் அதிகமான ஸ்னேஹத்திற் கிடமாயிருப்பவன், (ந) இல்லை. (மயா ஸமோவாந) எனக்கு நிகரானவனும் இல்லை. என்னிடத்தில் செய்யும் ஸ்னேஹத்தவ்வளவு ஸ்னேஹத்தையுங்கூட ராமனிடத்தில் பெற்றவன் இல்லையென்றபடி. உலகத்தில் எவனுக்கும் தாயென்றும் தந்தையென்றும் உடன்பிறந்தவனென்றும் இப்படி ஸ்னேஹம் வ்யாபித் திருப்பதுண்டு. ராமனுக்கோ தாய் முதலானவரிடத்தில் இப்படிப்பட்ட ஸ்னேஹம் உண்டாகாது. ஏனென்னில் அந்த ஸ்னேஹமெல்லாம் என்மேல் திருப்பப்பட்டது. அவனுடைய ஸ்னேஹத்தையெல்லாம் நானே கொள்ளைகொண்டனன். ராமனுக்கு ஸ்னேஹமெல்லாம் என்னிடத்திலேயே நிலைநின்றிருப்பது பற்றியே 'நமாம்ஸம் ராகவோ பு⁴ங்க்தே' என்று போஜனத்தையும் 'அநித்³ரஸ் ஸததம் ராமஃ' என்று தூக்கத்தையும் விட்டு ஸமுத்ரத்தில் அணைகட்டி என்னிடம் வருவான். தாஹத்தினால் பாதைப்படுமவன் தண்ணீர்ப்பந்தலில் சென்று அங்குத்தண்ணீர்க்குடம் உடைந்

லும் என்னிடத்திலுள்ள ஸ்னேஹத்தைக் காட்டிலும் மேலான ஸ்னேஹம் கிடையாது. அவனுடைய ஸ்னேஹத்திற்கெல்லாம் நானே இருப்பிடம். ஆகையால் இப்படிப்பட்ட ப்ரீதிக்கிடமான நான் ப்ராணன்களை விடுவே

திருக்கக்கண்டால் அவனுயிர் தகைதாட்போல் ராமன அவ்வளவு வருத்தப்பட்டுத் தன் துக்கமெல்லாம் தீரும்பொருட்டு என்னிடம் வந்தும் நான் மரணம் அடைந்திருப்பேனாயின் அதைக்கண்டு ஜீவிக்க மாட்டான். ஆகையால் அவனைப் பிரிந்தேனென்று நான் எங்ஙனம் ப்ராணன்களை விடக்கூடும்? (யாவத் ப்ரவ்ருத்திம் ஶ்ருணுயாம் ப்ரியஸ்ய) ப்ரியன் என்னை அழைத்துக்கொண்டுபோகும் வார்த்தையைக் கேட்கும்வரையிலும், (ஜிஜீவிஷேயம்) ஜீவித்திருக்க விரும்புகின்றேன். என் சரீரம் அவனுடையதாகையால் நான் அதை விடுதற்கு ஸ்வதந்த்ரையல்லேன். ஆகையால் அவன் வருமளவும் நான் அதைத் தரித்திருந்தேயாகவேண்டும். அவனுக்காக இதைத்தரித்திருக்கிறேனன்றி அவனை உபேக்ஷித்து எனக்காகவன்று. ஆகையால் அவனைப் பிரிந்தவுடனே ப்ராணன்களை விடாமல் வைத்துக்கொண்டிருத்தல் என் பிசகன்றென்று கருத்து. அவன் வரும்வரையில நான் பிழைத்திருக்கவேண்டும். அவன் வந்தபின்பும் பிழைத்திருப்பேனாயின் அப்பொழுது இங்ஙனம் வினவலாமென்று கருத்து. (தூத) இதுவரையில் 'வானர' என்றழைத்துக்கொண்டுவந்து இப்பொழுது 'தூத' என்று அழைத்தல் ராமன்மேலுள்ள ப்ரணயரோஷம் அவனுடைய தூதன்வரையிலும் வ்யாபித்திருக்கையாலென்று தெரிகின்றது. ராமனால் அனுப்பப்பட்டனவல்லவா நீ? ஆனதுபற்றியே இங்ஙனம் என்மேல்தோஷத்தை ஏற்றுகின்றனையென்று ஸீதையின் ஸம்போதனத்திற்குத் தாதபர்யம். ப்ரணயரோஷமில்லாமல் ஸாதாரணமான பக்ஷத்தில் (அஸ்ய) இந்த ராமனுக்கு. (மாதாச) தாயும் (பிதாச) தந்தையும் (அந்ய:) மற்ற பந்துவும், (விஶிஷ்ட:) என்னைக் காட்டிலும் மேற்பட்டவனாவது, (மயா ஸமோவா) எனக்கு ஸம்மானவனாவது, (ந) இல்லை. எனக்கு அவனிடத்திலுள்ள ஸ்னேஹம் மற்றெவனிடத்திலும் இல்லையென்றபடி. ஆனதுபற்றியே (தாவத்த்வஹம் தூத ஜிஜீவிஷேயம் யாவத் ப்ரவ்ருத்திம் ஶ்ருணுயாம் ப்ரியஸ்ய) ராமன் என்னை அழைத்துக்கொண்டு போகும் வார்த்தையைக் கேட்கும் வரையில் பிழைத்திருக்க விரும்புகிறேன் என்றபொருள். அவனிடத்தில் எனக்

னுமின், ராமன் எள்ளளவும் ஜீவித்திருக்கமாட்டானுகை யால், என் ப்ராணநாதன் என்னைக் கொண்டுபோக ப்ர யத்னஞ்செய்யும் ஸமாசாரம் எனக்குத் தெரியும்வரையில் ராமதூதா! நான் பிழைத்திருக்க விரும்புகின்றேன்' என்றனள். [1] அத்தேவி இங்ஙனம் அவ் வானரஸ்ரேஷ் னைப் பார்த்து மிகுதியும் பொருளடங்கிய மதுரவசன ங்களைப் பேசி, உடனே ராமனைப்பற்றினதாகையால் மிகு

குப்போல ஸ்னேஹம் எவர்க்கும் கிடையாது. இப்படிப்பட்டவனுனது பற்றியே அவன் வார்த்தையைக் கேட்கும் வரைக்குமே ஜீவித்திருக்க விரும்புகின்றேன். கேட்கமாட்டேனுயின் ப்ராணன்களையே விடுவே னென்று கருத்து.

1 இங்கு 'இதீவ தேவீ வசநம் மஹார்யதம் தம் வாநரேந்த்ரம் மதுரார்யமுக்த்வா। ஸ்ரோதும் புநஸ்தஸ்ய வசோ உபிராமம் ராமார்ய யுக்தம் விரராமராமா' என்று மூலம். (இதீவ) இவ்விதமாக. ரிஷி பூர்வம் ப்ரணய கோபத்திலுல் ஸீதை மொழிந்த சில வாக்யங்களை ஸ்பஷ்ட மாகச் சொல்லி இப்பொழுது ப்ரணயதாராஸூக்ஷ்மத்தில் பரிசயமில் லாதவராகையால் (இதீவ) என்று அதை ஸாமான்யமாகச் சொல்லி விடுகிறார். (தேவீ) அந்தப்புர வ்ருத்தாந்தம் பிறர்க்குத் தெரியக்கூடிய தன்றல்லவா? ஆகையால் (இதீவ) என்று மேலெழச்சொல்லி விட்டா ரென்று கருத்து. (வசநம் மஹார்யம்) பெரும்பொருளடங்கின வார் த்தையை. அந்தரங்கர்க்குங்கூடத் தெரியமுடியாத வார்த்தையை (தம் பிரதி) அந்த ராமன் விஷயமாக, (வாநரேந்த்ரம்) வானர ஸ்ரே ஷ்டனுன ஹனுமானை. ராமவிஷயத்தில் இவனைப்போல் நிர்வாஹ கனுயிருப்பவன் மற்றொரு வானரனில்லை. ஆகையால்வானரேந்த்ர னென்று கூறப்பட்டனன். ஸுக்ரீவனும். சேஷத்வ காஷ்டை யுடையவனுகையால் வானரேந்த்ரனுவானன்றிப் பாரதந்த்ரிய காஷ் டையுடையவன் ஹனுமானேயாகையால் வானரேந்த்ரனெனப்பட் டானென்று தெரிகிறது. அவ்வசனம் (மதுரார்யம்) மதுரமான விஷயமுடையது. இதை எனக்குச் செய்யமுடியாதென்று விடத் தாமன்றென்று கருத்து. (உக்த்வா) மொழிந்து. 'ஹனுமானும் அவன் ப்ரபுவும் ஸுகமாயிருக்கிறார்கள். எனக்கன்றோ பிழைப்பு ஸந்தே ஹமாயிருக்கின்றது' என்னும் வார்த்தையைச் சொல்லி, (ஸ்ரோ தும் புநஸ்தஸ்ய வசோ உபிராமம்) மனோஹரமான அவனது வார்த்

தியும் மனத்திற்கினிதான அவன் சொல்லும் உத்தரத்தைக் கேட்க விரும்பி அதற்கு அவகாசங்கொடுப்பதற்

தையை மீளவும்கேட்க விரும்பி, மரணமடைந்தவரையுங்கூட மீளவும் பிழைப்பிக்கச் செய்யுந் திறமை இவன் வார்த்தைகளுக்கு உளதென்று நிச்சயித்துத் தன்னால் கண்டிக்கப்பட்ட பக்ஷத்தை மீளவும் தலையெடுக்கச் செய்யவல்ல வாக்யஸமூஹத்தைக் கேட்க விரும்பி, (ராமார்யயுக்தம) ராமப்ரயோஜனத்துடன்கூடின அவ்வார்த்தையைக் கேட்க விரும்பி, (விராராம) மௌனமாயிருந்தனள். வெகுநேரம் தானும் பேசினள். ஸ்வாமியின் வார்த்தையைச் சொல்லும்பொழுது நடுவில் பேசுவது யுக்தமன்றாகையால் வெறுமனேயிருந்து ஸ்வாமியின் வார்த்தைக்கு இடங்கொடுத்தனள். (ராமா) மனத்திற்கினியளாயிருப்பவள். ராமன் தூதனை அனுப்பினனேயன்றி இப்படிப்பட்ட அவஸ்தையிலும் அவளது அழகைக் கண்குளிரக் காணப்பெற்றிலனே யென்று கருத்து. அன்றியே—(இதீவ) ப்ரணய தாரையிலுள்ள விஷயமெல்லாம் சொல்லமுடியாதாகையால் (இதீவ) இவ்வண்ணம்போல் என்று ஸாமான்யமாக அனுவதித்தார் மஹர்ஷி.(தேவீ) தேவிக்கு வல்லபனைக் குறித்த ப்ரேமாதிசயவ்யவஹாரம் வெளியார்க்குத் தெரியாதல்லவா? (வசனம் மஹார்யம்) கேவலம் வெளியார்க்கு மாத்ரமேயன்று; அதை உபதேசிக்கிற எம்மைப்போன்றவர்க்கும் தெரியக்கூடாதது. (தம் வாநரேந்த்ரம்) அந்த ப்ரஸித்தனான வானரஸ்ரேஷ்டனை, சேஷத்வகாஷ்டையில் அபிஷேகம் பெற்று வானரேந்த்ரனாகிய ஸுக்ரீவனைக் காட்டிலும் பாரதந்த்ரிய காஷ்டையில் அபிஷேகம் பெற்ற இவனே மேற்பட்டவனாகையால் வானரேந்த்ர னென்று சொல்லப்பட்டனன். இப்படிப்பட்ட அவஸ்தையில் ஸீதாதேவியின் முகத்தைப் பார்த்து இங்ஙனம் பேசுவது ஸுக்ரீவனுக்கு லபிக்கவில்லையன்றோ? இப்படிப்பட்டதை . லபித்த ஹனுமானுக்கு. (உக்த்வா) ஹனுமானுக்கும் அவனது ஸ்வாமியான ராமஸுக்ரீவாதிகளுக்கும் உஜ்ஜீவனத்தைச் செய்வதான பெரும் பொருளைச் சொல்லி,(ஸ்ரோதும் புநஸ்தஸ்ய வசோபிராமம்) ஸத்தை யழியப் பெற்ற எனக்கு ஸ்வரூப ஸத்தையை விளைத்தவனாகையால் ப்ராணனில்லாதவனையுங்கூட இவன் பிழைப்பிக்கவல்லவன். என்னைப் போலவே ஸத்தையற்றிருக்கிற ராமனையும் ஸத்தை பெற்றவனாகச் செய்யவும்

காகத் தான் பேசுவதை நிறுத்தி மௌனமாயிருந்தனள். பயங்கர பராக்ரமனுகிய ஹநுமான், ஸீதை மொழிந்த வார்த்தையைக் கேட்டுச் சிரஸில் அஞ்சலி செய்து அப்பெண்மணியைப் பார்த்துத் 'தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடைய உன்னைப்போன்ற ஸுந்தரியையுங்கூட ராமன் விட்டு நிற்பானு? ஆனதுபற்றியே, சசி அனுஹ்லாதனிடமிருப்பதை அறியாமையால் இந்த்ரன் அவளைக் கொண்டுபோகாததுபோல், உன்னை அழைத்துக்கொண்டு போகாதிருக்கின்றனன். அனுஹ்லாதனிடமிருப்பதை அறிந்தபின்பு இந்த்ரன் அந்தச் சசீதேவியை அழைத்துக்கொண்டு போனதுபோல், நான் போய்ச் சொன்னவுடனே தான்வந்து உன்னைக் கொண்டுபோவான். என்னல் உன் ஸங்கதியைக் கேட்டவுடனே ராமன் வானரர்களும் கரடிகளும் நிறைந்த மஹா ஸைன்யத்தைக் கூடவே திரட்டிக்கொண்டு வேகமாக இவ்விடம் வருவான். ஸமுத்ரம் கலக்கமுடியாதபடி அகாதமாயினும் அதையுங்கூட ராமன் பாணங்களால் அசையாதிருக்கச்செய்து கடந்துவந்து இவ்விலங்கையில் ராக்ஷஸஸமூஹமெல்லாம் ஒய்ந்து பறந்தோடும்படிக்குச் செய்யப்போகின்றனன். அப்பொழுது ராமனுக்கு வழிநடுவில் ம்ருத்யுவாவது தேவதைகளாவது அஸுரர்களாவது தடைசெய்வார்களாயின், ராமன் அவர்களையுங்கூட வதித்துவிடுவானே! இனி ராக்ஷஸர்களைக் கொல்வதுபற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ?

சொல்லவும் வல்லவனுகிய ஹனுமானுடைய வசனத்தைக் கேட்கவேண்டுமென்று விரும்பி, (விராம) தான் பலவாறு மொழிந்து பேசிக்கொண்டிருக்கும் வரையில் அவன் மறுமொழி கூறமுடியாதாகையால் அவனுக்கு அவகாசங் கொடுத்தனள். (ராமா) அழகாயிருப்பவள். இவள் வார்த்தையின் அழகை ஒருவர் மூலமாய்க் கேட்கவேண்டுமேயன்றித் தானே நேரில் நன்றாக அனுபவிக்க ராமனுக்கு நேராமற் போயிற்றே யென்று ரிஷி வருத்தப்படுகிருர்.

பூஜிக்கத்தகுந்தவளே! ராமன் உன்னைக் காணுதிருக்கின்றமையால் துக்கஸாகரத்தில் மூழ்கி ஸிம்ஹத்தினல் பீடிக்கப்பட்ட யானைபோல் எள்ளளவும் ஸுகத்தைக் காணுதிருக்கின்றனன். தேவீ! அழகிய கண்களுடையதும் ஆனதுபற்றியே பார்க்கப் பதினுயிரங்கண்கள் வேண்டும்படி அழகாயிருப்பதும் கோவைப்பழம்போன்ற அதரம் பொருந்தியதும் ஸுந்தரமான குண்டலங்களால் ப்ரகாசிப்பதும் பூர்ணசந்த்ரன் உதித்தாற்போல் விளங்குவதுமான ராமனது முகத்தை நீ நிஜமாகக் காணப்போகிருயென்று, தேவீ! எனது ஜீவனஸ்தானங்களாகிய மலயம் விந்த்யம் மேரு மந்தரம் தர்த்துரம் ஆகிய பர்வதங்கள் மேலும் எனக்கு ஆஹாரமாகிய கந்தமூலபலங்கள் மேலும் ஆணையிடுகின்றனன். வைதேஹி! நீ இனி, சீக்ரத்திலேயே [1] நாகப்ருஷ்டத்தில் உட்கார்ந்திருக்கும் தேவேந்த்ரனைப்போல் ப்ரஸ்ரவணபர்வதத்தில் உட்கார்ந்திருக்கும் ராமனைக் காணப்போகிருய். உன்னைப் பிரிந்த வருத்தத்தினுல் ராமன் மாம்ஸந் தின்கிறதில்லை; மதுபானஞ் செய்யான். அவன் ப்ரதிதினமும் ஸாயங்காலத்தில் ஒருதடவை, வானப்ரஸ்தர்களுக்கு யோக்யங்களாக விதிக்கப்பட்ட வன்யங்களான காய்கிழங்குகளைச் சரீரதாரணத்திற்கு வேண்டின அளவுமாத்ரமே புஜிக்கின்றனன். ராமனது மனதெல்லாம் உன்னிடத்திலேயே லயித்திருக்கின்றமையால் அவன் தேஹத்தினின்று காட்டீக்களையாவது கொசுக்களையாவது புழுக்களையாவது ஸர்ப்பங்களையாவது அப்புறம் போகும்படி ஓட்டுகிறதில்லை. அவை தன்மேலேறுவதை அறியுந் திறமையுமற்ற மனமுடையவனுயிருக்கின்றனன். ராமன் நீ இல்லாமையைப் பற்றி மன்

---

1 நாகப்ருஷ்டமாவது இந்த்ரனுக்கு அஸாதாரணமாயிருப்பதான ஸ்வர்க்கத்தின் ஸ்தான விசேஷம்.

மதபாதையில் அகப்பட்டு எப்பொழுதும் உன்னையே த்யானிப்பதும் எப்பொழுதும் உன்பேரையே சொல்லு வதுமாகித் துக்கமே கதியாகப்பெற்று உன்னைப்பற்றி மற் ருென்றையுஞ் சிந்திக்க நேராதிருக்கின்றனன். அந்தப் புருஷஸ்ரேஷ்டமான ராமன் உன் துக்கத்தினுல் எப்பொழுதும் நித்ரை செய்யாதிருக்கின்றனன். எப்பொழுதாயினும் சிறிது நித் ரை போவானுயின் ஸீதேயென்று மதுரமான இவ்வுரை யை மொழிந்துகொண்டே எழுந்திருப்பான். அவன் பழத் தையாவது புஷ்பத்தையாவது மற்றும் மனோஹரமான பதார்த்தம் எதையாயினும் காண்பானுயின் அப்பொ ழுதே உன்னை நினைத்துக்கொண்டு பலவாறு 'ஆ! ப்ரா ணநாயகி!' என்று உன் பேரைச்சொல்லிப் பெருமூச்செ றிந்துகொண்டிருப்பான். தேவீ! தந்தையின் ஆஜ்ஞை யால் வனவாஸவ்ரதந் தரித்திருக்கும் மஹானுபாவனும் ராஜகுமாரனுமாகிய ராமன் எப்பொழுதும் உன்னையே நினைத்துக்கொண்டு பரிதாபமுற்று எப்பொழுதும் ஸீதே யென்று உன்பேரையே சொல்லிக்கொண்டு உன்னைப்பெறு தற்கு வேண்டிய ப்ரயத்னங்களைச் செய்வதே கார்யமாயி ருக்கிருன்' என்றனன். விதேஹராஜன் புதல்வியாகிய அந் த ஸீதை, ராமன் ப்ராணன்களோடிருக்கிருனே? இல்லை யோ? என்று தான் மனத்திற்கொண்டிருந்த அதிகசோக த்தை, ஹனுமான் ராமகதையைச் சொல்லக்கேட்டுத் து றந்தனளேயன்றி ராமனைப் பிரிந்திருக்கையால், அவனுக் குத் தன் விரஹத்தினுல் உண்டான அவ்வளவு சோகத் தைத் தானும் அடைந்தவளாயினள். ஆதலால், சரத்கா லத்தின் ஆரம்பத்தில் சந்த்ரன் மேகத்தில் சிறிது மறை வதும் சிறிது ப்ரகாசிப்பதுமாயிருக்கப் பெற்ற ராத்ரிபோ ல், முகத்தில் ஸந்தோஷமும் வ்யஸனமும் தோன்றப் பெற் றவளாயிருந்தனள். முப்பத்தாருவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஸீதை ராவணனிட்ட கெடுவைக் கூறுதலும், ஹநுமான் தன் தோள்மேலேறிக் கொண்டு ராமனிடம் வருவாயென்ன, ஸீதை ராமனே ராவணனைக்கொன்று கொண்டுபோவது யுக்தமென்றுரைத்தலும்.

பூர்ணசந்த்ரன்போன்ற முகமுடைய ஸீதை ஹநுமான் மொழிந்த அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு அவ்வானரோத்தமனை நோக்கி, தர்மார்த்தங்கள் பொருந்தின வசனங்களை மொழியத்தொடங்கி 'வானரோத்தமா! 'எப்பொழுதும் ராமன் என்னையே மனத்தில் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறான்' என்னும் ஸந்தோஷ வார்த்தையையும் எப்பொழுதும் என்னைக்குறித்து வருத்தமே கதியாயிருக்கிறான்? என்று துக்ககரமான வார்த்தையையும் மொழிகின்றனை. ஆகையால் நீ மொழிந்த வார்த்தைகள் அம்ருதம் போன்றவைகளும்விஷங்கலந்தவைகளுமாயிருக்கின்றன. ராமனைப் பிரிந்தமை என் ஸொந்த புத்தியாலுண்டானதன்று. மிகுதியும் விஸ்தீர்ணமான ஐஶ்வர்யம் வரும்பொழுதும் மிகுதியும் பயங்கரமான வ்யஸனம் நேர்ந்தபொழுதும் புருஷன் எவ்வளவும் ஸ்வதந்த்ரனல்லன். தெய்வம் அவனைக் கயிற்றால் கட்டினாற்போல் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு போகின்றது. வானரோத்தமா! ப்ராணிகளுக்குத் தெய்வத்தைத் தடுக்க ஸாத்யமன்று. இது நிச்சயம். லக்ஷ்மணனும் நானும் ராமனும் மூவரும் மஹா வ்யஸனத்தினால் மோஹிக்கப்பட்டிருக்கின்றனம். காண்பாய். ஸமுத்ரத்தில் ஓடம் முறிந்து போகையில், ஜலப்ரவாஹத்தில் விழுந்து நீந்தி நீந்தி இளைப்புற்றவன்போல் துக்கஸமுத்ரத்தில் விழுந்து அலைகின்ற ராமன் எப்பொழுது அதைக் கடந்து கரைசேரப் போகின்றனன்? என்பதியாகிய ராமன் ராக்ஷஸர்களையெல்லாங் கொன்று ராவண

னையும் வதித்து இவ்விலங்கை முழுவதையும் நிர்மூலமாகச் செய்து என்னை எப்பொழுது காணப்போகின்றனன்? இந்த ஸம்வத்ஸரமென்னும் கெடு கடப்பதற்கு முன்னமே இவ்விடத்திற்கு விரைவாக வரவேண்டுமென்று ராமனுக்குச் சொல்வாயாக. ஏனென்னில்--அதுவரைக்குமே என் ப்ராணன் தக்கும். அதன்பிறகு ராவணன் என்னைக் கொன்றுவிடப்போகிறான். வானரேச்வரனே! கொடுந் தன்மையுள்ள ராவணன் எனக்கு ஏற்படுத்தியிருக்கும் ஸம்வத்ஸரகாலமாகிற கெடுவில் பத்தாவது மாதம் முடிந்தது. இனி இரண்டுமாதங்களே மிகுந்திருக்கின்றன. இதற்குள்ளேயே ராமன் இவ்விடத்திற்கு வரும்படி செய்ய வேண்டும். ராவணன் தம்பி விபீஷணன் என்னை ராமனுக்குத் திருப்பிக் கொடுக்கும் விஷயத்தில் தனதண்ணனுக்கு எவ்வளவோ வருத்தப்பட்டு ஸமாதானஞ் சொல்லினன். அப்பொழுதும் அவனுக்கு அந்தப்புத்தி உண்டாகவில்லை. என்னை மீளவும் ராமனுக்குக் கொடுக்கும்படி ராவணன் எள்ளளவும் விருப்பமுறாதிருக்கின்றனன். ராவணன் காலத்தின்வசம் அகப்பட்டிருக்கிறானாகையால் அவனை யுத்தத்தில் கொண்டுபோக ம்ருத்யு (யமன்) தேடிக் கொண்டிருக்கின்றனன். வானரா! விபீஷணனுடைய பெருங்குமாரத்தி அகலை யென்பவள் ஒருத்தி உண்டு. அவள் தன் தாயால் அனுப்பப்பட்டு என்னிடம் வந்து இந்த ஸங்கதியெல்லாம் மொழிந்தனள். வானரச்ரேஷ்டனே! என் ப்ராணநாதனாகிய ராமன் என்னைச் சீக்ரத்திலேயே பெறப்போகின்றனன். இதற்கு எள்ளளவும் ஸந்தேஹமில்லை. ஏனென்னில் என் அந்தராத்மா மனது நிர்மலமாயிருக்கின்றது (தெளிந்திருக்கின்றது.) மேலும் ராமனிடத்தில் குணங்கள் பல உண்டு. வானரா! மிகுதியும் பெரிய கார்யங்களில் உத்ஸாஹமும் அப்படிப்பட்ட கார்யங்

களைச் செய்தலும் பலமும் கொடுந்தன்மையில்லாமையும் செய்த உபகாரத்தை அறிந்து மறவாமையும் சௌர்யமும் சக்தியும் ஆக இந்தக் குணங்களெல்லாம் ராமனிடம் இருக்கின்றன. ஜனஸ்தானத்தில் தம்பியுமில்லாமல் தானொருவனே ஸஹாயமின்றிப் பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸர்களை முடித்த ராமனோடு அப்படிப்பட்ட மஹா வீரனோடு பகை வைத்துக்கொண்டிருப்பவன் எவன்தான் துக்கப்படாதிருப்பான்? புருஷஸிம்மமாகிய ராமன் எத்தனை கஷ்டங்களானாலும் எள்ளளவும் சலிக்கமாட்டான். தேவேந்த்ரனுடைய ப்ரபாவம் சசீதேவிக்குத் தெரிவதுபோல், ராமனது ப்ரபாவம் எனக்கே தெரியும். ஹனுமானே! சூரனாகிய ராமனென்னும் ஸூர்யன் பாணஸமூஹங்களென்னுங் கிரணங்களைப் பரப்பி, சத்ருக்களாகிய ராக்ஷஸர்களென்னும் ஜலத்தைச் சோஷிக்கச் செய்வான்' என்றனள். இங்ஙனம் ஏதேதோ ஓயாமல் மொழிந்துகொண்டு ராமனைக் குறித்த சோகத்தினால் இளைத்துக் கண்கள் நிரம்ப நீர் ததும்பப்பெற்று வருந்துகின்ற அம்மடந்தைர்மணியைப் பார்த்து, ஹனுமான் 'நான் போய் உன் வருத்தாந்தத்தைச் சொன்னவுடனே ராமன் வானரர்களும் பல்லூகர்களும் திரள்திரளாக நிரம்பப்பெற்ற மஹா ஸைன்யத்தைக் கூடவே விரைவாக அழைத்துக்கொண்டு சீக்ரத்தில் இவ்விடத்திற்கு வருவான். அழகிய முகமுடையவளே! நிந்தைக்கிட மில்லாதிருப்பவளே! இவ்வளவு சொல்வி என்? அப்படி இல்லையாயின் நீ படுகிற துக்கத்தை இப்பொழுதே போக்கடிக்கின்றனன். ஒன்றும் வேண்டாம். நீ என் தோளின்மேல் ஏறிக்கொள்வாயாக. உன்னை இப்பொழுதே ராமனிடம் அழைத்துக்கொண்டுபோகிறேன். உன்னைத் தோளின்மேலிட்டுக்கொண்டே ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டிப்போவேன் உன்னை எடுத்துக்கொண்

டுபோக எனக்குச் சக்தி உளதோ இல்லையோ என்று ஸந்தேஹப்படவேண்டாம். இவ்விலங்கையையாயினும் ராவணனேடுகூட எடுத்துக்கொண்டுபோக வல்லேன். ஸீதே! அக்னி, ஹோமஞ்செய்த ஹவிஸ்ஸைத் தேவேந்த்ரனுக்குக் கொடுப்பதுபோல், நானிப்பொழுது உன்னைக் கொண்டுபோய் ப்ரஸ்ரவண பர்வதத்திலிருக்கும் ராமனுக்குக் கொடுப்பேன். ஸீதே! லக்ஷ்மணனும் தானுமாக ராக்ஷஸவதத்திற்கு முயன்றவனுகி அங்ஙனம் ராக்ஷஸவதத்திற்கு ப்ரயத்னிக்கும் விஷ்ணுதேவனைப்போல் விளங்கும் ராமனை இப்பொழுதே காண்பாய். உன்னைக் காண்பதற்கு நானுவித ப்ரயத்னங்கள் செய்துகொண்டு ஆஸ்ரமத்திலிருக்கும் அம்மஹாபலனை, நாகப்ருஷ்டமென்னும் ஸ்வர்க்கப்ரதேசத்தில் உட்கார்ந்திருக்கும் தேவேந்த்ரனைப்போல் விளங்கும் ராமனை இப்பொழுதே காண்பாய்! மங்கலஸ்வபாவமுடையவளே! தேவி! என் தோளின்மேல் ஏறுவாயாக. உபேக்ஷைசெய்யவேண்டாம். ரோஹிணி சந்த்ரனுடன் கூடுவதுபோல் ராமனுடன் கூட விரும்புவாயாக. நீ என் தோள்மேல் ஏறிக்கொண்டு ஆகாசமார்க்கத்தில் சந்த்ரனேடும் மஹாதேஜஸ்வியாகிய ஸூர்யனேடும் வார்த்தை சொல்வதுபோல் அநாயாஸமாகச் சென்று ஆகாயத்தையும் ஸமுத்ரத்தையும் தாண்டுவாயாக. அம்மே! நீ பெண்பிள்ளையாகையால் உன்னை இவ்விடமிருந்து எடுத்துக்கொண்டு ப்ரயாணமாய்ப் புறப்பட்டவுடனே ராக்ஷஸர்கள் ஒருக்கால் என்னைப் பிடித்துக்கொள்வார்களென்று சங்கிக்கின்றனையோ? இவ்விலங்கையிலுள்ளவன் எவனாயினும் ஆகாயத்தில் என்னைப் பின்றொடர்ந்து என்னைப்போல் வர வல்லனல்லன். வைதேஹி! நான் எப்படி ஸுகமாக ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டி இவ்விடம் வந்தேனே, அப்படியே வரு

த்தமின்றி உன்னை எடுத்துக்கொண்டு ஆகாசமார்க்கத்தில் திரும்பிப்போவேன். ஸந்தேஹமில்லை, காண்பாய்' என்றனன். ஸீதையும், வானரதிலகனுகிய ஹனுமான் மொழிந்த அற்புதமான வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஸந்தோஷத்தினல் சரீரம் முழுமையும் மயிர்க்கூச்சலுண்டாகப்பெற்று. அவனைப் பார்த்துக் 'கபியூகநாதா! ஹனுமானே! நீ வெகுதூரம் என்னை எடுத்துக்கொண்டுபோக விரும்புகின்றனையே! இதெப்படி? இதனலேயே நீ ஸ்பஷ்டமாகக் குரங்கேயென்று நினைக்கின்றனன். வானரதிலகா! உன் தேஹமோ மிகுயும் அற்பமாயிருக்கின்றது. இங்கிருந்து என் பர்த்தாவான ராமனிருக்குமிடத்திற்கு வெகு தூரமிருக்கின்றது. நீ அவ்விடத்திற்கு என்னைக் கொண்டுபோக விரும்புகின்றனையே! இதெப்படி? ஆச்சர்யமாயிருக்கின்றதே!' என்றனள். காந்தி மிகுந்த அந்த வாயுகுமாரன் ஹனுமான், ஸீதை இங்ஙனம் தன்னைப் பரிஹாஸமாக மொழிந்ததைக் கேட்டுத் தனக்கு அங்ஙனம் புதிதாக நேர்ந்த அவமானத்தைக் குறித்துத் தனக்குள் தான் 'கறுத்தகண்களையுடைய இப்பெண்மணி என் பலத்தையாவது என் ப்ரபாவத்தையாவது சிறிதும் அறியமாட்டாள். ஆனது பற்றியே இங்ஙனம் மொழிந்தனள். ஆகையால் ஸீதை எனது வாஸ்தவரூபத்தை யதேச்சமாகக் காண்பாளாக' என்று சிந்தித்தனன். பகைவரை ஒழிக்குந் திறமையுடைய அக்கபிஸத்தமன் ஹனுமான், அப்பொழுது அங்ஙனம் சிந்தித்து நிஜரூபத்தை அவளுக்குக் காண்பித்தனன். அவ்வானரஸ்ரேஷ்டன் புத்தியிற் சிறந்தவனுகையால் தன்மேனி வளர்தற்கு அனுகூலமாக [1] அம்மரத்தினின்று பூமியில் குதித்

1 இங்கு வளரும்பொருட்டு மரத்தினின்று கீழ் இழிந்ததாகத் தெரியவருகின்றது. இதைப்பற்றி முன்பு மரத்தினின்று இறங்கின

து ஸீதைக்கு நம்பிக்கையை விளைப்பதின் நிமித்தம் தன் தேஹத்தைப் பெருக்கத் தொடங்கினன். வானரோத்தமனுகிய அந்த ஹனுமான் அங்ஙனம் உயரவளர்ந்து மேருபர்வதம்போலவும் மந்தரபர்வதம்போலவும் புலப்பட்டுக்கொண்டு ஜ்வலிக்கின்ற அக்னிபோல் ப்ரகாசிப்பவனுகி ஸீதையின் எதிரில் வ்ருக்ஷத்தினடியில் நின்றனன். அங்ஙனம் பர்வதம்போன்ற உருவத்துடன்கூடிச் சிவந்தமுகமும் வஜ்ரம்போல் கடினமான கோரைப்பற்களும் நகங்களும் பொருந்திப் பயங்கரமாகப் புலப்படுகின்ற அம்மஹாபலன் ஹனுமான் ஸீதையைக் கண்டு 'பர்வதங்களோடும் அரண்யப்ரதேசங்களோடும் உப்பரிகைகளோடும் கோட்டைகளோடும் பட்டணத்து வாசற்படிகளோடுங் கூடின இவ்விலங்கைமாநகரத்தையும், இதற்கு நாதனுகிய ராவணனேடுங்கூடப் பிடுங்கி எடுத்துக்கொண்டுபோக எனக்குச் சக்தி உளது. தேவி! ஆகையால் பயப்படவேண்டாம். புத்தியைத் திடப்படுத்திக் கொள்வாயாக. உபேக்ஷை செய்யவேண்டாம். ராமனையும் லக்ஷ்மணனையும் துக்கமற்றவராகச் செய்வாய்' என்றனன். தாமரையிதழ்போல் அகன்ற கண்களையுடைய அந்த ஜனகராஜன் புதல்வி ஸீதை, வாயுதேவனுக்கு ஔரஸ புத்ரனும் பயங்கரமான ஆகாரமுடையவனுமாகிய ஹனுமானைப் பார்த்து 'மஹாகபி! உன் ஸாதர்யத்தையும் உன் பலத்தையும் நான் நன்

னென்றால்—மரத்தின் நுனியிலிருந்து ஸீதையின் ஸமீபத்திலுள்ள கிளைக்கு இறங்கினனென்று தெரிகின்றது. இங்ஙனம் கோவிந்தராஜர். மரத்தின் கிழிருப்பவன் அங்கேயே வளரத் தொடங்கினுல் அவ்வேகத்தில் மரத்தின் கிளைகள் முறிந்து ஸங்கதி ராக்ஷஸர்களுக்குத் தெரியவருமென்று நினைத்து அப்புறஞ்சென்று வளர்ந்தானென்றனர். இங்ஙனம் மஹேஶ்வரதீர்த்தர். இப்பக்ஷத்தில்—'ஸதஸ்மாத் பாதபாதீயிமாநவப்லுத்ய' என்னும் மூலத்திற்கு—அம்மரத்தடியினின்று அப்புறஞ்சென்று—என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

2260. ஹனுமான் ஸீதைக்குத் தன் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டுதல்.

கறிவேன். நீ வாயுதேவனைப்போல் மிக வேகமான நடையுடையவனென்றும் அக்னிபோல் அற்புதமான தேஜஸ்ஸுடையவனென்றும் எனக்கு நன்ருகத் தெரிகின்றது. வானரஸ்ரேஷ்டனே! இப்படிப்பட்ட உன்னைப் போன்றவனன்றி ஸாமான்யனுகிய மற்ருெருவன், தாண்டமுடியாத ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டி இக்கரைக்கு எவன் வந்து சேருவான்? நீ ராக்ஷஸர் கையில் அகப்படாமல் போகவல்லவனென்றும் என்னையும் எடுத்துக்கொண்டு போவாயென்றும் எனக்குத் தெரிய வந்தது. ஆயினும் அம்மஹானுபாவனுடைய கார்யம் இடையில் விக்னங்களால் தாமதப்படாமல் விரைவில் ஸித்திக்கும்படி ஆலோசிக்கவேண்டும். பாபமற்றவனே! கபிஸத்தமா! நான் உன்னுேடு வருவது எள்ளளவும் யுக்தமன்று. ஏனென்னில்—நீ வாயுவேகம்போன்ற வேகமுடையவன். உன் வேகத்தினுல் நான் ப்ரமித்து மோஹிப்பேன். நீ என்னைத் தோள்மேல் எடுத்துக்கொண்டு அதிக வேகத்துடன் போய்க்கொண்டிருக்கையில், நான் ஸமுத்ரத்திற்குச் சிறிது ஸமீபத்தில் ஆகாயத்தில் போகும்பொழுது அந்த ஸமுத்ரத்தைக் கண்டு பயத்தினுல் உன் தோளினின்று அதில் விழுவேன். அங்ஙனம் திமிமத்ஸ்யங்களும் முதலைகளும் ஸாதாரண மத்ஸ்யங்களும் நிறைந்திருக்கிற ஸமுத்ரத்தில் விழுந்தவுடனே உடம்பு தெரியாதிருக்கிற நான் சீக்ரமாக ஸமுத்ரத்திலுள்ள ஜலஜந்துக்களுக்கு மிகுதியும் மேலான ஆஹாரமாய் விடுவேன். கபிஸ்ரேஷ்டா! நீ சத்ருக்களை அழிக்குந் தன்மையனே! ஆயினும் உன்னுேடுகூட நான் வரவல்லளல்லேன். ஏனென்னில்,எவனுயினும் தானெருவனுயிருந்தால் மாத்ரமன்றியே, ரக்ஷிக்கவேண்டிய மற்ருெரு பொருளுடன் இருப்பானுயின், அந்த ரக்ஷ்யவஸ்துவைப் பற்றி அவனுக்கு ஆபத்து நேருமோ! என்னவோ! என்று

ஸந்தேஹப் படவேண்டியதாய் வருகிறது. எவர்க்குமே யன்று, உன்னைப் போன்றவனுக்குங்கூட, நீயொருவனே யன்றிப் பாதுகாக்கவேண்டியவளாகிய நானொருத்தி உன்னுடனிருப்பேனாயின், என்னைப் பாதுகாக்கும் விஷயமாக உனக்கு ஆபத்து நேரக்கூடுமென்று சங்கை உண்டாகின்றது. இதற்கு ஸந்தேஹமே இல்லை. எப்படியென்னில்— நீ என்னைக்கொண்டு போவதைக் கண்டவுடனே துஷ்ட ஸ்வபாவனாகிய ராவணனுடைய ஆஜ்ஞையால் பயங்கரமான பராக்ரமமுடைய ராக்ஷஸர்கள் பலர் உன்னைப் பின்றொடர்ந்து வருவார்கள். வீரனே! அங்ஙனம் சூரர்களான அந்த ராக்ஷஸர்கள் சூலாயுதங்களையும் இரும்புத்தடிகளையும் தரித்து உன்னைச் சுற்றிலுஞ் சூழ்ந்துகொள்வார்கள். அனந்தரம், நீ ஒருவனல்லையே; உனக்கு ரக்ஷிக்கவேண்டியவளாகிய நானொருத்தியும் கூட இருக்கையால் ஆபத்து ஸம்பவிக்குமென்னும் ஸந்தேஹம் உண்டாகின்றது. அந்த ராக்ஷஸர்கள் ஆயுதமுடையவர்; பலர்; நீயோ ஒருவன்; ஆயுதமில்லாதவன். அங்ஙனம் அவர்கள் ஆகாயத்தில் உனனைச் சுற்றிலுஞ் சூழ்ந்துகொள்கையில் உனக்கு யுத்தஞ் செய்யவும் என்னைப் பாதுகாக்கவும் எப்படி ஸாத்யப்படும்? கபிஸ்ரேஷ்டனே! நீ கொடுஞ்செயலர்களான ராக்ஷஸர்களுடன் யுத்தஞ் செய்து கொண்டிருக்கையில் நான் பயத்தினால் வருந்தி உன்தோளினின்று கீழ் விழுவேன். வானரேந்த்ரா! நான் விழுவது அங்ஙனமிருக்க, பயங்கரர்களும் மஹா காயர்களும பலிஷ்டர்களுமான ராக்ஷஸர்கள் யுத்தத்தில் உன்னை ஒருக்கால் எப்படியாவது ஜயிக்கிலும் ஜயிக்கக்கூடும். அல்லது ஒருக்கால் நீ தோல்வி அடையாமற்போயினும், அவர் முகமாகத் திரும்பி யுத்தஞ் செய்துகொண்டு பரவசனாயிருப்பாயாகையால் நான் விழுந்தவுடனே உனக்குத் தெரியாமலே பாபிஷ்டர்

களான ராக்ஷஸர்கள் என்னை எடுத்துக்கொண்டுபோ வார்கள். யுத்தத்தில் ஜயமே விளையுமென்ருவது அபஜய மே விளையுமென்ருவது நிச்சயத்தைக் காண்கிறிலோமல் லவா? ஆகையால் உனக்கு அபஜயம் நேரினும் நேரக்கூ டும். அப்பொழுது அந்த ராக்ஷஸர்கள் உன்கையிலிருந்து என்னை இழுத்துக்கொண்டு போயினும்போவார்கள்; அ ல்லது வெட்டிப்பொகடினும் பொகடுவார்கள். நான் கீழ் விழாமற்போயினும் நீபராஜயம் அடையாமற்போயினும், ராக்ஷஸர்கள் வெறும் விரட்டல்களாலேயே எனக்கு ப்ரா ணஸந்தேஹத்தை விளைவிக்கினும் விளைக்கக்கூடும். அப் பொழுது, வானரதிலகனே! நீ இவ்வளவு தூரம் பட்ட பா டெல்லாம் பயனற்றதேயாய்விடும். நீயொருவனே ஸமஸ்த ராக்ஷஸர்களையும் முடிக்க வல்லவனே. ஆயினும் ராக்ஷ ஸர்கள் உன் கையாலேயே கொல்லப்படுவார்களாயின், ரா மனது கீர்த்தி குறைந்துபோய்விடும். அப்படி யில்லையா யின், ராக்ஷஸர்கள் என்னைக்கொண்டுபோய் அவ்வானரர் களாவது, ராம லக்ஷ்மணர்களாவது எவ்விதத்திலும் அ றியக்கூடாத ஏகாந்த ப்ரதேசத்தில் மறைத்துவைக்கி னும் வைப்பார்கள். அனந்தரம் நீ எனக்காகத்தொடங் கின ப்ரயத்னமெல்லாம் வீணாய்விடும். ஆகையால் நீ அவ் விடஞ்சென்று என் ஸங்கதியை விண்ணப்பஞ்செய்து அந்த ராமனோடுகூட இவ்விடம் வருவாயாயின், எனக்கு மிகுதியும் மேன்மை உண்டாகும். மஹா பாஹுவே! மஹானுபாவனாகிய ராமனுடைய ப்ராணன்களும், அவன் தம்பிகளின் ப்ராணன்களும், உன் ராஜனாகிய ஸுக்ரீவ னது பந்துக்களின் ப்ராணன்களும் இப்பொழுது என் னைப்பற்றி நின்றிருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட எனக்கு ப்ரா ணபயம் நேருமாயின் இத்தனைபேர்களின் ப்ராணன்களும் பாழாய்விடும். ராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் இதுவரைக்கு

மே என்னைக்குறித்துச் சோகத்தினாலும் பரிதாபத்தி னாலும் இளைத்திருக்கின்றனர். இனி எனக்கு ப்ராண அபாயம் ஏதேனும் விளையுமாயின், பிறகு என்னைப் பெறும் விருப்பத்தையும் துறந்து வானரர்களும் பல்லூகர்களும் தாமுமாக எல்லோரும ப்ராணன்களை முதலே இழந்துவிடுவார்கள். வானரபுங்கவா! நான் பர்த்தாவிடத்திலுள்ள பக்தியையே முக்யகாரணமாகக்கொண்டு ராமன் தவிர மற்றொரு புருஷனது சரீரத்தைத் தொடவேமாட்டேன். 'ஆனால் ராவணன் உன்னைத் தொடவில்லையா' என்னில், அப்பொழுது எனக்கு எதுவுஞ் செய்யச் சக்தியில்லாமற் போயிற்று. என் ப்ராணநாதன் அருகில் இல்லாமற்போயினன். நானும் துக்கத்தினால் மெய்ம் மறந்திருந்தேனாகையால், ராவணன் சரீரத்தில் அவன்செய்த பலாத்காரத்தினால் படவேண்டியதாய் வந்தது. அதற்கு என் செய்யலாகும்? ராமன் இவ்விடம் வந்து ராவணனைப் பந்துக்களோடுகூட வதித்து என்னை இவ்விடமிருந்து அழைத்துக்கொண்டு போவானாயின், அதுவே அவனுக்கு (ராமனுக்கு)த் தகுந்திருக்கும். பின்வாங்காமல் யுத்தத்தில் பகைவரை அடக்குந்திறமையுடைய மஹாதீரனாகிய ராமனது பராக்ரமங்கள் பலவற்றை நான் கேட்டிருக்கின்றனன். பார்த்துமிருக்கின்றனன். தேவதைகளாவது கந்தர்வர்களாவது நாகர்களாவது ராக்ஷஸர்களாவது எவரும் யுத்தத்தில் அவனுக்கு நிகரல்லர். பராக்ரமத்தில் மஹேந்த்ரனைப்போன்று மஹாபலிஷ்டனாகிய ராமன் விசித்ரமான தனுஸ்ஸைப் பிடித்து லக்ஷ்மணனுடன்கூடி, வாயுவால் தூண்டப்பட்டு மேற்கிளம்பி எரிகின்ற அக்னிபோல் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கையில், அவ்வீரனை எவன் எதிரிட்டுப் பொறுக்கவல்லவன்? வானரோத்தமா! யுத்தத்தில் மதித்த திக்கஜம்போல் நின்று பகைவரைப் படசூர்ணஞ் செய்

ய வல்லவனும் ப்ரளயகால ஸூர்யன்போல் விளக்கமுற்று அந்த ஸூர்யகிரணம்போன்ற பாணங்களை ப்ரயோகிப்பவனுமாகிய ராமன் லக்ஷ்மணனும் தானுமாக யுத்தபூமியில் வந்து கம்பீரமாக ப்ரகாசிக்கையில், அவனைப் பொறுக்க வல்லவன் எவன்? வானரோத்தமா! நீ என் பர்த்தாவான ராமனையும் லக்ஷ்மணனையும் வானர யூதபதிகளனைவரையும் இவ்விடத்திற்குச் சீக்ரத்தில் அழைத்துக்கொண்டு வரவேண்டும். ராமனைக்குறித்து வெகுகாலமாக வருந்தி மனக்களிப்பற்றிருக்கின்ற எனக்கு மேன்மேலும் ஸந்தோஷத்தை விளைப்பாயாக' என்றனள். முப்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஹனுமான் ஸீதையை ராமனுக்கு அடையாளங் கொடுக்கும்படி வேண்டுதலும், ஸீதை காகாஸுர வ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்லிச் சூடாமணியைக் கொடுத்தலும்.

அனந்தரம் அந்த வானர ஸிம்ஹனாகிய ஹனுமான் ஸீதை மொழிந்த வார்த்தையைக்கேட்டுப் பேசவல்லவனாகையால் தர்மம் பொருந்தின அந்த வார்த்தைக்கு மிகுதியும் ஸந்தோஷம் அடைந்து அவளைப் பார்த்து, 'தேவி! சுபமான காட்சியுடையவளே! நீ சொன்னது உன் ஸ்த்ரீஸ்வபாவமாகிய பயாதிகளுக்கும் உன்னைப்போன்ற பதிவ்ரதைகள் ஆசரிக்கவேண்டிய விநயவ்ருத்திகளுக்கும் பொருந்தியதும் மிக யுக்தமுமாயிருக்கின்றது. மிகுதியும் பருத்திருக்கின்ற என் தோள்மேல் ஏறி நூறுயோஜனை விஸ்

---

1 இந்த ஸர்க்கத்தில்—பக்தியுடையவர் பகவத் ப்ராப்திக்காக உபாயாந்தரங்களைப் பற்றுவது ஸ்வரூபவிருத்தமென்றும் பகவானே அதற்கு உபாயமென்றும் ஸீதை தனது ஆசாரத்தினால் தெரிவித்தனள்.

தாரமுடைய ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டுவது ஸ்த்ரீக்கு எள்ளளவும் ஸாத்யமன்றல்லவா? தேவீ! ஜனகராஜன் வயிற்றில்பிறந்தனை. ஆகையால் நீவிநயம் மிகப்பெற்றவள். ஆதலால் 'ராமன் தவிர மற்றொரு புருஷன் என்னைத் தொடலாகாது' என்று நீ மொழிந்த இரண்டாவது காரணம் அம்மஹாநுபாவனது பத்னியாகிய உனக்குத் தகுந்திருக்கின்றது. தேவீ! நீ தவிர மற்றெவள் மிகுதியும் தர்மிஷ்டமான இப்படிப்பட்ட வார்த்தையை மொழிவாள்? தேவீ! என்முன்னே நீ ராமவிரஹத்தைப் பொறுக்க முடியாமல் உறிபோட்டுக் கொள்வது முதலாக நடத்தின கார்யங்களையும், ராவணனை த்ருணீகாரஞ் செய்து மொழிந்த வார்த்தைகளையும் ஸமஸ்த வ்ருத்தாந்தங்களையும் மிகுதியில்லாமல் ராமனுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்வேன். தேவீ! உனக்குத் துயரத்தை விளைப்பனவாகிய காரணங்கள் பலவற்றையுங்கண்டு பல உபாயங்களால் ராமனுக்கு எப்படியாயினும் ப்ரியஞ்செய்யவேண்டுமென்று விரும்பி அந்த ஸ்னேஹத்தினால் என்மனம் கலங்கி இங்ஙனம் மொழிந்தேனன்றி வேறில்லை. ரகுகுலாலங்காரனாகிய ராமனோடு உன்னைச் சேர்க்க எனக்கு இப்பொழுது பெருங்குதூஹலமாயிருக்கின்றது. அதனாலும் அதிகமான ஸ்னேஹத்தினாலும் பக்தியினாலும் நான் இங்ஙனம் மொழிந்தேனன்றி மற்றொரு காரணத்தினாலன்று. நிந்தைக்கிடமாகாதவளே! நீ என்னோடுகூட வருதற்கு ஸம்மதிக்கமாட்டாயாயின், நான் வந்து உன்னைக் கண்டது ராமனுக்குத் தெரியும்படி ஏதேனுமோரடையாளங் கொடுப்பாயாக. அதைப்பற்றி ராமன் தெரிந்துகொள்வானல்லவா?" என்றனன். தேவகன்னிகை போன்ற அந்த ஸீதை ஹநுமான் இங்ஙனம் மொழிந்தது கேட்டு, உடனே அடையாளங் கொடுப்பவளாகித் தன்கணவனோடு ஏகாந்தத்தில் நடந்த

ஓர் வ்ருத்தாந்தம் நினைவுக்கு வரக் கண்ணீர் தடுக்கை யால் அக்ஷரங்கள் தடைபட மெல்லமெல்ல, அவ்வான ரனைக் குறித்து 'முன்பு, சித்ரகூடத்தின் ஸமீபத்தில் இருக்கும் ஓர் பர்வதத்தில் ஈசான்ய திக்கில் (வடகிழக்கு மூலையில்) மந்தாகினியினருகில் ஸித்தர்களடுத்திருப்ப தும் காய்கிழங்குகளும் ஜலமும் ஏராளமாயிருக்கப்பெற் றதுமாகிய ஓர் ப்ரதேசம் உளது. அங்குள்ள தாபஸாம்ர மங்களில் நான் வஸித்திருக்கும்பொழுது ஒன்று நடந்தது. அது மிகுதியும் மேலான அடையாளம். அதை இதோ உனக்குச் சொல்லுகின்றனன். நீ இதை என் ப்ரியனுகிய ராமனுக்குச் சொல்வாயாக. நான் அங்கு நானுவித புஷ்ப ங்களின் மேலான வாஸனைகள் கமழப்பெற்ற உபவன ஸமூஹங்களில் விளையாடிப் புழுக்கத்தால் நனைந்து [1]உன்மடி யில் உட்கார்ந்திருந்தனன். அதன் பிறகு ஓர் காகம் மாம் ஸத்தில் பேராசையால் என் ஸ்தனங்களினிடையில் மூக் கால் குற்றிற்று. நான் ஒருமண்ணுங்கட்டியை எடுத்துப் போகட்டு அந்தக் காகத்தை ஓட்டினேன். ஆனுல் எவ்வ ளவு துரத்தினும் போகாமல் என் ஸ்தனங்களைக் குற்றிக் கொண்டு அங்கேயே மறைந்திருந்தது. அன்றியும் ஆஹா ரம் வேண்டியிருக்கையால் அப்புறம் போகாமல் என் ஸ்தனமாம்ஸங்களிலேயே கண்வைத்திருந்ததன்றி அதை விடவில்லை. அங்ஙனம் தொந்தரவு செய்கின்ற அப்பக்ஷி யின்மேல் கோபித்து, அதை அடித்துத் துரத்துவதற் காக அரைநூல்மாலையை இழுக்கும்பொழுது எனது வஸ் த்ரம் அவிழ்ந்து நழுவுகையில், உடனே நீ என்னைப் பார் த்தனையல்லவா. நான் அங்ஙனம் கோபங்கொண்டு உன்

1 இங்கு ஸீதை ராமனையே முன்னிலையாக்கிச் சொல்லுகிறு ளாகையால் 'உன் மடியில்' என்கிருள். இங்ஙனம் மேலும் கண்டு கொள்க.

மடியினின்று எழுந்து காகத்தைத் தொடர்ந்து ஓட்டிக்கொண்டு அதைத் தடுக்கமுடியாதிருக்கையில், நீ என்னைப் பரிஹஸித்தனை. அதற்கு நான் வெட்கமுற்று அப்பொழுது காகமும் ஆஹாரத்தில் பெருவிருப்பங்கொண்டு என்னைக் குற்றுகையில், செய்வதறியாமல் மீளவும் உன்னிடம் வந்து இளைப்புற்றிருக்கையால், உட்கார்ந்திருக்கின்ற உன்மடிமேல் மீளவும் உட்கார்ந்து கோபித்துக்கொண்டிருந்தனன். நீ ஸந்தோஷத்துடன் நல்வார்த்தைகள் சொல்லி என்னை ஸமாதானப்படுத்தினை. நாதா! நான் அங்ஙனங் காகத்தின் செயலுக்குச் சினந்து கண்ணீர் நிறைந்த முகமுடையவளாகி மெல்லமெல்லக் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டிருக்கையில் நீ என்னைக் கண்டனை. அனந்தரம் நான் இளைப்புற்றிருக்கையால் ராமனது மடியில்படுத்து வெகுநேரம் நித்ரைசெய்தனன். தூக்கந்தெளிந்து நான் எழுந்திருக்கையில் க்ரமமாக ராமனும் என் துடைமேல் படுத்து நித்ரைசெய்தனன். அனந்தரம் அக்காகம் அவ்விடத்திற்கு மீளவும் வந்தது. பிறகு நான் அங்ஙனம் தூக்கம் விழித்து ராமனது மடியினின்று எழுந்தவுடனே அக்காகம் திடீலென்று என்மேல் எதிர்த்து ஸ்தனங்களினிடையில் கிறியது. அங்ஙனம் அது அடிக்கடி மேற்கிளம்பி என் ஸ்தனங்களின் மத்யத்தில் கீறி மிகுதியும் புண்படுத்தியது. அந்தப் புண்ணினின்று பெருகின குருதியின் துளிகளால் ராமன் நனைந்தவனாயினன். அனந்தரம் அக்காகம் அங்ஙனம் என்னை மிகுதியும் பாதை படுத்திக் கொண்டிருக்கையில்,[1] நான் செய்வதறியாமல் ஸுகமாக நித்ரித்துக்கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீமானாகிய

1 இங்கு 'ஸ மயா போதித: ஸ்ரீமாந் ஸுகஸுப்த: பரந்தப:' என்று மூலம். (ஸ:) ஸமஸ்த லோகங்களிலும் ப்ரஸித்தமான சிறந்த ஸௌந்தர்யத்தினால் புகழ்பெற்றவன். (மயா போதித:)

அந்தப் பரந்தபனை (சத்ருக்களைத் தபிக்கச்செய்பவனை) எழுப்பினன். மஹாபுஜனுகிய அந்த ராமன் அப்பொழுது என் ஸ்தனங்கள் கிறப்பட்டுப் புண்ணுயிருப்பது கண்டு, க்ருஷ்ணஸர்ப்பம்போல் சினந்து நெடுமூச்செறிந்துகொண்டு 'ஸகி! யானையின் துதிக்கைகள்போன்ற துடைகளையுடையவளே! எவன் ஸ்தனங்களினிடையில் இங்ஙனம் புண்செய்தனன்? எவன் கோபித்துக்கொண்டிருக்கிற ஐந்துதலைப்பாம்புடன் இங்ஙனம் விளையாடுகின்றனன்?' என்று வினவினன். அவன் நாற்புறமும் பார்த்து உடனே குருதியால் நனைந்த நகங்களுடன் என்முன்னமேயிருக்கின்ற அந்தக் காகத்தைக் கண்டனன். [1] அக்கா

எழுப்பி, கண்வளரும்போதுள்ள சோபாவிசேஷத்தை அனுபவிக்கப் பெற்றிலேன். ஆகையால் என்னலேயே நான் கெட்டனன். உலகத்தில் எவனும் உலாவிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது அழகியனுகப் புலப்படுவானன்றித் தூங்கும்பொழுது அவன் துர்லக்ஷணங்களால் அவனது தோஷமெல்லாம் புலப்படும். இவன் அப்படியல்லன். (ஸ்ரீமாந்) தூங்கும்பொழுதும் சோபையுடையவன். (ஸுவஸுப்தஃ) ஸுகநித்ரையிலிருந்தனன். வஸ்துவுக்குத் தகுந்தபடியல்லவோ நித்ரையுங்கூட இருக்கும். ஸாத்விகவஸ்துவாகையால் ஸத்வத்திற்கிணங்கின ஸுகமே நித்ரையிலும் தோற்றும் (பரந்தபஃ) அவன் கண்வளரும்பொழுது கண்ட மாத்ரத்திலேயே ஸமஸ்த சத்ருக்களும் தொலைந்து போவார்கள். இனி விழித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது சொல்லவேண்டுமோ? (ஸுப்தஃ ஸ்ரீமாந்) உலகத்தில் நிற்கும் பொழுதும், போகும் பொழுதும் அழகியனுக எவனும் புலப்படுகிறுனன்றித் தூங்கும் பொழுது மறைந்திருக்குந் தோஷங்களெல்லாம் வெளித்தோற்றுமாகையால் பார்க்க வழங்கான். இவனே கண்வளரும் பொழுதே கண்ணெச்சில் வருமோவென்று ஆலத்தி வழிக்கும்படியான சோபையுடையவன்.

1 இங்கு இந்த்ரபுத்ரனுகிய ஜயந்தன் வாயஸஉருவந்தரித்து வந்தானென்பர் சிலர். சிலர் இவன் இந்த்ரனுக்கு வேருெரு புதல்வனென்பர். இந்த்ரபுத்ரனென்பதை, ராமன் இவனை ரக்ஷித்த பின்பு

கம் இந்த்ரனுடைய பிள்ளையாம்; பறக்குமவைகளில் மேலாயிருப்பது. அது அப்பொழுது பூமிக்கு வந்திருந்தது. அது சீக்ரமாகப் பறக்கும் விஷயத்தில் வாயுதேவனுக்கொப்பானது. அனந்தரம் மஹாபாஹுவும் புத்திசாலிகளில் மேன்மையுற்றவனுமாகிய ராமன் கோபத்தினால் கண்கள் சுழலப்பெற்று, அதைக் கொல்லவேண்டுமென்னும் புத்தி கொண்டு தன் தர்ப்பாஸனத்தினின்று ஓர் தர்ப்பத்தை எடுத்து அதை ப்ரஹ்மாஸ்த்ர மந்த்ரத்தினால் அபிமந்த்ரித்தனன். அதுவும் எரிகின்ற ப்ரளய காலாக்னிபோல் அந்தக் காகத்திற்கெதிரில் ஜ்வலித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்த ராமன் அங்ஙனம் ஜ்வலிக்கின்ற அந்தத் தர்ப்பத்தை அக்காகத்தின்மேல் எய்தனன். அனந்தரம் அந்தத் தர்ப்பம் அங்ஙனம் எரிந்துகொண்டே ஆகாயத்தில் அந்தக் காகத்தைத் துரத்திக்கொண்டுபோயிற்று. அங்ஙனம் அது பின்றொடர்ந்து துரத்துகையில், அப்பொழுது காகம் ஓரிடமென்பதில்லாமல் பலவகை இடங்களுக்கு ஓடிப்போயிற்று. அது தன்னை எவராயினும் காப்பாற்றுவரா என்று காக்குந் திசையை விரும்பி இந்த ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் திரிந்தது. [1] அந்தக் காகத்தைத் தந்தையாகிய இந்த்ரனும் தன்னால் பாதுகாக்கமுடியாதென்று கைவிட்டனன்.

ஸீதைக்குத் தெரிவிக்கையால் அவளும் இங்கு ஹநுமானுக்குத் தெரிவிக்கிறாளென்றுணர்க.

1 இங்கு 'ஸபித்ராச பரித்யக்தஸ் ஸுரைஶ்ச ஸமஹர்ஷிபிஃ। த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ ஶரணம் கதஃ' என்று மூலம். (ஸ:)அபராதிகளின் அபராதங்களைப் பகவான் பொறுக்கும்படி புருஷகாரஞ்செய்யும் ஸீதை விஷயத்திலேயே அபராதஞ் செய்து நன்கு வதிக்கத்தகுந்தவன்.(ஸ:)பாகவதாபசாரஞ் செய்து 'நக்ஷமாமி'(என்து ஆஶ்ரிதர் விஷயத்தில் அபராதஞ் செய்தவர்களை நான் எள்ளளவும்பொறுக்கமாட்டேன்) என்ற ராமனது சபதத்திற்குட்பட்டவன்

தேவதைகளும் கைவிட்டனர். அங்ஙனமே மஹர்ஷிகளும் (ஸ்ல:) 'நகைவஸ் ஸருயிரை:' (ரக்தந் தோய்ந்த நகங்களோடு) என்னும்படி ஆர்த்ர அபராதத்துடன் உதிரக்கையனாயிருப்பவன். (ஸ்ல:) இதற்கு முன்பெல்லாம் 'யராந்தரசர:' என்று சந்துபொந்துகளில் மறைந்து க்ஷேமமாயிருந்து இப்பொழுது இப்படிப்பட்ட அபராதஞ்செய்தமையால் எங்கனும் ஒருநிலையாகக் காலூன்றப் பெறாமல் ஓடத்தொடங்கி 'பவநஸ்ய மஹௌஜஸ:' (சீக்ரமாகப்போவதில் வாயுதேவனுக் கொப்பானவன்) என்கிறபடியே ஆகாயத்தில் காற்றுப்போல் திரிந்துகொண்டிருப்பவன். (ஸ்ல:) 'வர்ய-ஸ்ச பிதாச மம ராவவ:' என்று நிருபாதிகபந்துவான ஈஸ்வரன் கைவிட்டமையால் ஸோபாதிகபந்துக்களும் கூடக் கைவிடத்தகுந்தவன். அந்த ஸோபாதிகபந்துக்கள் கைவிட்டமைதானும் எப்படியென்னில்—(பித்ராச பரித்யக்தஸ் ஸுரைஸ்ச ஸமஹர்ஷிபி:) பந்துக்களென்றும் அல்லாதாரென்றும் பிரிவினையில்லாமல் எல்லோரும் கைவிட்டனர். பந்துக்களைச்சொல்லுகின்றனன் (பித்ராச பரித்யக்த:) தமப்பனாலுங்கூட விடப்பட்டனன். ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் பின்தொடர்ந்து வருகையில் பெற்றதமப்பன் காப்பனோ என்றுபோனான். த்ரிலோகாதிபதியாகிய அவனும் கைவிட்டான். (பித்ரா) 'இந்த்ரோ மஹேந்த்ரஸ் ஸுரநாயகோவா த்ராதுந் நஸக்தா யுதி ராமவத்யம்' (ராமன் கொல்லும்படி நிச்சயித்தவனை ரக்ஷிப்பதற்குத் தேவாதிபதியான மஹேந்த்ரனுக்குங் கூட முடியாது) என்கிறபடியே இந்த்ரனும் வல்லமையற்றுக் கைவிட்டனன். (பித்ரா பரித்யக்த:) ஹிதஞ்செய்பவனாகையால் பிள்ளை செய்த அவிநயத்திற்கு இவன் இவ்வளவும் பட்டுத்தீர்ந்தால் தான் புத்தி வருமென்று கைவிட்டனன். (பித்ரா) முன்பு துர்வாஸரது சாபத்தினால் ஐஸ்வர்யத்தைப் போக்கடித்துக்கொண்ட தனக்கு ஐஸ்வர்யத்தை விளைவித்தவள் அம்மஹாநுபாவையாகையால் அந்த நன்றியால் அவளிடத்தில் அபராதஞ்செய்தவனை 'ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா' (ஸமஸ்தலோகங்களுக்குந் தந்தை) என்றும் 'தேவதேவோ ஹரி: பிதா' (தேவதேவனாகிய விஷ்ணுவே எல்லோர்க்கும் தந்தை) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸமஸ்தலோகங்களுக்குந் தந்தையாகிய ஈஸ்வரன் கைவிட்டமையால் இவனது தந்தையும் கைவிட்டான். கைவிட்ட விதந்தானெப்படியென்னில் (பரித்யக்த:) மேலுக்கு அங்ஙனம் விட்டானல்லன்; புத்திபூர்வகமாகவே விட்

துறந்தனர். இங்ஙனம் அது மூன்று லோகங்களிலும்

டான். (பரித்யக்தஃ) இவனைமாத்ரமல்லாமல் இவனுடைய பார்யா புத்ராதிகளையுங்கூடக் கைவிட்டான். தந்தை ஹிதத்தை விரும்புமவனாகைவால் இவனுடைய ஹிதத்தை உத்தேசித்து இங்ஙனம் கைவிட்டான். தாய் ப்ரியத்தையே விரும்புமவளாகையால் அவள் என் செய்தாளென்னில் (ச) இங்கு சகாரத்தால் அவளும் கைவிட்டாளென்று தெரிவிக்கப்பட்டது. அங்ஙனம் தாயும் ஏன் கைவிட்டாளென்னில்—'ஸீதா நாரீஜநஸ்யாஸ்ய யோகக்ஷேமம் வியாஸ்யதி' (ஸீதை இந்த ஸ்த்ரீஜனத்திற்கெல்லாம் யோகக்ஷேமத்தை நிறைவேற்றவல்லவள்)என்கிறபடியே பெண்ணாய்ப் பிறந்தோர்க்கெல்லாம் காப்பாகையால் அப்படிப்பட்ட அவள்விஷயத்தில் அபராதஞ்செய்தமைபற்றி இவனைக் கைவிட்டனள். (ச-மாத்ராச பரித்யக்தஃ) 'த்வம் மாதா ஸர்வலோகாநாம்' என்று ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் மாதாவான ஸீதாதேவி கைவிட்டமையால் இவனுடைய தாயும் கைவிட்டனள். இங்ஙனம் பந்துக்கள் கைவிடுகையில்-அல்லாதார் எவரேனும் கைவிட்டார்களோ என்ன (ஸுரைஶ்ச) ஸஜாதீயர்களான தேவதைகளிடம் போக அவரும் கைவிட்டனர். அவர்கள் கைவிடுவதேனென்னில்—'கஸ்யவிஹ்யதி தேவாஶ்ச ஜாதரோஷஸ்ய ஸம்யுகே' (யுத்தத்தில் கோபித்திருக்கையில் தேவதைகளும் எவனிடத்தில் பயப்படுகிறார்களோ) என்கிறபடியே அவனது கண்கள் சிவக்கக்கண்டால் தேவதைகளும் பயப்படுவார்களாகையால் இவனைக் கைவிட்டனர். தனக்கு முன்பு தேவதாவஸ்தையில் ஸஜாதீயரான தேவதைகள் கைவிடினும் இப்பொழுது கைப்பற்றியிருக்கும் பக்ஷித்வாவஸ்தையில் ஸஜாதீமான பக்ஷிகளும் கூடக் கைவிட்டனவா என்ன (ஸுரைஶ்ச) இந்தச் சகாரம் அவையுங் கைவிட்டனவென்று தெரிவிக்கிறது. ஏனென்னில்—'பக்ஷிணோऽபி ப்ரயாசந்தே ஸர்வபூதாநுகம்பிநம்' என்று பக்ஷிகளுக்கும், ஸர்வபூதங்களிடத்திலும் தயைசெய்யுந் தன்மையுள்ள ராமன் சரண்கொடுப்பவனாகையாலும் தம்குல நாயகனான கருடனுக்கு ஸ்வாமியாகையாலும் பக்ஷிகளுங்கூடக் கைவிட்டன. பக்ஷிகள் கைவிடினும் தயையையேமுக்யமாக உடைய ரிஷிகள் என்செய்தார்களென்னில்—(ஸமஹர்ஷிபிஃ) தேவதைகள் கைவிட்டாற்போல் ரிஷிகளும் கைவிட்டனர். ஏனென்னில்—ரிஷிகளாவார் - கண்டறியுந் திறமையுடையவர். மஹர்ஷிகள் வெகுதூ

சுற்றித் திரிந்து காக்குங் கதியொன்றையுங் காணமல்

ரங் கண்டறியுஞ் சிறமையுடையோர்களாகையால் அவர்கள் தமது ஆந்ருமம்ஸ்ய ஸ்வபாவத்திற்குத் (தயையுடையராயிருக்குந் தன் மைக்கு) ஏற்பட்டிருக்கிற எல்லை இவ்வளவென்று கண்டறிந்து கை விட்டனர். 'நாம் தயைசெய்யும் ஸ்வபாவராயிருப்பது யுக்தமேயாயி னும் அதற்கும் அளவில்லையோ? நமது சக்தியை அறிந்தல்லவோ நாம் தயை செய்யவேண்டும். ஸர்வேஶ்வரனுகிய ராமன் தண்டிக்க நினைத்த இவன் திறத்தில் நாம் தயைசெய்ய வல்லரல்லோம்' என்று தமது சக்தியைக் கண்டறிந்து கைவிட்டார்களென்று கருத்து. அன்றியே 'இவனை நாம் கைப்பற்றினேமாயின், இவனுடைய ஸஹ வாஸதோஷத்தினுல் நசித்துப்போவோம். நாம் விட்டோமாயின் வேறு திக்கில்லாமையால் ராமனே இவனை அங்கீகரிப்பான்' என்று நினைத்துக் கைவிட்டனர். (மஹர்ஷிபிঃ) 'யோ விஷ்ணும் ஸததம் த்விேஷ்டி தம் வித்யாத்ந்த்யரேதஸம்' (எவன் விஷ்ணுவை எப்பொழுதும் த்வேஷிக்கிருனே அவனைச் சண்டாலனென்றறிக) என்கிறபடியே விஷ்ணு த்வேஷத்தைப் பற்றிச் சண்டாலனுகையா லும் 'சண்டாலঃ பக்ஷிணம் காகঃ' என்கிறபடியே பக்ஷிகளில் காகம் சண்டாலனுகையாலும் சண்டாலன் நம்மிடத்திற்கு வரலாகாதென்று கைவிட்டனர். இங்ஙனம் மற்றொருகதியுங் காணுமையால் 'யானை யைப் போக்கடித்துக்கொண்டவன் குடத்திலுந் தேடுவான்' என் னும் ந்யாயத்தின்படி திறந்த வாசல்களையுடைய வீடுகள்தோறும் நுழைந்து புறப்பட்டானென்கிருன் (த்ரீந்லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய) பூமி ஆகாயம் ஸ்வர்க்கம் என்கிற மூன்றுலோகங்களிலும் திரிந்தனன். பூமியில் திரியும்பொழுது மஹர்ஷிகளும், ஆகாயத்தில் திரியும்பொ ழுது ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கிற பக்ஷிகளும், ஸ்வர்க்கத்தில் திரியும் பொழுது மாதா பிதாக்களும், தேவதைகளும் கைவிட்டார்கள். (ஸம் பரிக்ரம்ய) ஒருதரம் நுழைந்து புறப்பட்டான். வீட்டிலுள்ளவர்க்குத் தெரியாதபடி கதவின் மூலைகளில் ஒளித்திருந்தான். அவர்க்கு ஒருக் கால் தயை உண்டாகாமற்போயினும் மற்றொருக்காலாயினும் தயை உண்டாகுமோ வென்று அடிக்கடிபோனுனென்றபடி. எல்லோரும் இவனை வெளியேபோகத் தூத்திக் கதவை மூடிக்கொண்டார்களெ ன்று கருத்து. அதற்குமேல் அவன் செய்ததென்னென்னில்-(தமே வ ஶரணம் கதঃ) தனக்கு ரக்ஷகராக நினைத்துத் தானடிக்கப் போன

கடைசியில் அந்த ராமனையே சரணமடைந்தது. [1] ககுத்ஸ்த குலதிலகனாகிய ராமன் எப்படிப்பட்டவர்க்கும் சரணம் புகத் தகுந்தவனாகையால் தன் முன்பே தரையில் விழுந்து சரணம் அடைந்திருக்கிற அக்காகத்தைக் கண்டு அது கொல்லத் தகுந்ததாயிருப்பினும், தயையி

வர்களைக்காட்டிலும் கொல்லமுயன்ற ஈஶ்வரனுடையமுகமே குளிர்ந்திருக்கிறதென்று அவனையே சரணமடைந்தனன். (தமேவ) 'யதி வா ராவணஸ்ஸ்வயம்' என்று மஹாபராதிஶிரோமணியான ராவணனும் வரின் ரக்ஷிப்பேனென்ற அவனையே சரணமடைந்தனன். (தமேவ) 'ஶரணாகதவத்ஸல:' என்று சரணாகதிக் கெல்லையானவனையே கைப்பற்றினன். சரணமல்லாதவர்களை யெல்லாம் அடுத்துத் திரிந்த வருத்தமெல்லாந் தீர ஸர்வலோக சரண்யனான அவனையே பற்றினன். (ஶரணம் கத:) உபாயபுத்தியுடன் பற்றினனல்லன். கண்டவிடமெல்லாந் திரிந்துவந்தவனாகையால் கால் ஓய்ந்து ஒதுங்கியிருக்க நிழலைத் தேடிவந்தனன். அப்படி வந்த இடம் 'நிவாஸ வ்ருக்ஷஸ் ஸாதூநாம்' என்கிறபடியே நிவாஸவ்ருக்ஷமாயிருந்ததென்று கருத்து. இதனால் ஸர்வேஶ்வரன் ரக்ஷிப்பதற்கு முதலில் அபராதம் நிறைந்திருப்பதும் வேறுகதியில்லாமையும் சொல்லப்பட்டன. நிரக்ஷிப அபராதஞ்செய்தவர்களும் வேறு கதியில்லாமல் தன்னையே திக்காகப் பற்றுவார்களாயின் ஈஶ்வரன் ரக்ஷிப்பானென்று கருத்து.

1 இங்கு 'ஸதம் நிபதிதம் பூமௌ ஶரண்ய: ஶரணாகதம்। வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத்' என்று மூலம். (ஸ:) ரக்ஷிப்பதையே ஸ்வபாவமாகவுடைய அந்த ஸ்ரீராமன். (தம்) ப்ராதிகூல்யமே பணியாகப்போந்த அவனை. (பூமௌ நிபதிதம்) தேவஜாதியாகையால் பூமியைத் தொடாதவனாயினும் பூமியில் விழுந்திருக்குமவனை. (பூமௌ) துஷ்டனான புத்ரனைத் தந்தை சிக்ஷிக்கையில் அவன் தாய்காலில் விழுமாபோல் பூமியின்மேல் விழுந்திருக்குமவனை. (ஶரண்ய:) ஸர்வ அவஸ்தைகளிலும் சரணமடையத் தகுந்தவன். (வதார்ஹமபி) ராமாபிப்ராயத்தினாலும் கொல்லத்தகுந்த காகாஸுரனை. (காகுத்ஸ்த: க்ருபயாபர்யபாலயத்) ககுத்ஸ்த குலத்திற்குத் தகுந்த ஸ்வபாவமாகிய க்ருபையால் அவனை ரக்ஷித்தனன். (க்ருபயா)

ளுல் அதைக் காப்பாற்றினன். அது எத்தனை லோகங்கள் திரிந்தும் தர்ப்பத்தினின்று தப்புவித்துக்கொண்டு ஸுகித்திருக்க முடியாமையால் அந்த ராமனையே சரணம் அடைந்தது. அங்ஙனம் பரிதாபமுற்று வருத்தத்துடன் தன்னிடம் வருகின்ற காகத்தைக்கண்டு, அவன் 'இந்த ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை வீணாகும்படி திருப்பிக்கொள்ள முடியாது. ஆகையால் இதற்கென் செய்யலாம்? சொல்' என்றனன். அதன்மேல் காகம் 'இந்தப்பாணம் என் வலக்கண்ணை ஹிம்ஸிக்குமாக' என்றது. அனந்தரம் அந்தத் தர்ப்பம் அக்காகத்தின் வலக்கண்ணை ஹிம்ஸித்தது. அங்ஙனம் அது தன் வலக்கண்ணைக் கொடுத்து ப்ராணன்களைக் காப்பாற்றிக் கொண்டது. அதன்பிறகு அக்காகம் ராமனுக்கும் ஸ்வர்க்கத்திலிருக்கையால் முன்னமே தனக்கு நண்பனாயிருக்கும் தசரதமஹாராஜனுக்கும் நமஸ்காரஞ் செய்து, அந்த ராமனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தன் இருப்பிடத்திற்குப் போயிற்று. 'நாதனே! நீ முன்பு எனக்காக ஒரு காகத்தைப் போன்ற ஸ்வல்ப ஜந்துவின் மேலும் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தையே ப்ரயோகித்தனையே! இப்பொழுது உன்னிடமிருந்து என்னை அபஹரித்துக் கொண்டுபோன மஹாபராதஞ் செய்தவனையும் பொறுத்திருக்கின்றனையே! இது என்? [1]புருஷதிலகனே! அப்படி தயாநிதியென்று ப்ரஸித்தி பெற்ற நீ வெறுமனே

நம்மைப்போன்றவர் செய்யத்தொடங்கின கார்யம் விக்னங்களால் நிறைவேறாது. அப்படியே ஈஶ்வரன் செய்யத்தொடங்கின கார்யமும் க்ருபையால் நிறைவேறாதென்று கருத்து.

1 இங்கு 'ஸ குருஷ்வ மஹோத்ஸாஹ: க்ருபாம் மயி நரர்ஷப। த்வயா நாதவதீ நாத ஹ்யநாதா இவ த்ருஶ்யதே। ஆந்ருஶம்ஸ்யம் பரோ தர்மஸ்த்வத்த ஏவ மயா ஶ்ருத:' என்று மூலம். (ஸ:) பிறருடைய துக்கத்தைக்கண்டு 'ந ஸஹாமஹே' (நாம் பொறுக்கமாட்டோம்) என்றுரைப்பவன். (மஹோத்ஸாஹ:) வெறுமனே சொல்லு

யிராமல் மிகுந்த உத்ஸாஹங்கொண்டு என் மேல் தயை செய்வாயாக. நாதனே! உன்னைப் போன்றவன் எனக்கு நாதனாயிருந்தும் நான் அநாதைபோல் புலப்படுகின்றேனே! இங்ஙனம் இருப்பது யுக்தமா? தயை செய்வது பரம

வது மாத்ரமன்று. சொன்னபடி அதை அநுஷ்டானபர்யந்தமாகச் செய்யும் தன்மையுள்ளநீ, (மயி) மிகுதியும் துக்கித்திருக்கிற என்னிடத்தில், (க்ருபாம்) க்ருபையை—பிறர் துக்கங்கண்டு பொறாமையை வெளியிடத்தகும். (நார்ஹஸ) நீ இங்ஙனஞ் செய்யாது போவாயாயின், உன்னுடைய புருஷோத்தமத்வத்திற்கே ஹாநி உண்டாகும். ஆகையால் நீ சொன்னவார்த்தையை அநுஷ்டான பர்யந்தமாக்கி என்னைப் பிழைப்பித்து உன் புருஷோத்தமத்வத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்வாயாகவென்று கருத்து. (த்வயா..த்ருஸ்யதே) நீ நாதனாயிருந்தும் நான் அநாதைபோல் புலப்படுகின்றேனே. (ஆந்ருஸம்ஸ்யம் பரோயர்மஃ) பிறர்துக்கங்கண்டு பொறாதிருத்தல் பரம தர்மமன்றோ உனக்கு? அதாவது— ஓடக்காரன் யாத்ரைசெல்பவர்களை ஓடமேறுவதற்கு முன்னமே கூலி கேட்போமாயின் அவர்கள் ஏறுவரோ மாட்டார்களோ என்று வெறுமனே இருந்து அவர்கள் ஏறினபின்பு கேட்டோமானால் தப்பாமல் கொடுப்பார்களென்று ஓடம் அசைந்தவுடனே கூலிகேட்பதுபோல் நீ என்னோடு புணர்வதற்கு முன்பு உனக்கு மிகுதியும் ப்ரியமான தர்மமெதுவென்று கேட்டால் சொல்லமாட்டாயென்று வெறுமனேயிருந்து புணரும்பொழுது அதைக் கேட்கையில் சொல்லாதிருக்க முடியாதாகையால் 'பிறர்துக்கம் கண்டால் பொறுக்கமுடியாதிருத்தலே பரம தர்மமென்று என் அபிப்ராயம். அப்படியே என் ஸ்வபாவம்' என்று நீ ரஹஸ்யத்தை வெளியிட்டனையென்று கருத்து. (த்வத்த ஏவ ஸ்ருதஃ) இங்ஙனம் நீயே சொல்லக்கேட்டனன். தூதன் மூலமாகவன்று. இங்ஙனம் மொழிந்தது எனக்குக் கேட்பித்தமாத்ரத்தோடு முடிந்ததேயன்றி அநுஷ்டானத்தில் வந்து முடியவில்லையேயென்று ராமனை வினவுவாயென்று கருத்து. இங்ஙனம் ஸீதை வினவினதற்கும் ராமன் அங்ஙனம் மறுமொழி கூறினதற்கும் அபிப்ராய மென்னென்னில்-ஸீதை 'இந்த நம் புணர்ச்சிக்குப் பிரிவுநேரிடுமோயின் என்செய்வேன்' என்னும் பயத்தினால் வினவினள். ராமனும், பிறர்துக்கத்திற்கும்பொறுத

தர்மமென்று நீயே சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றனன். இங்ஙனம் மொழிந்த நீயே தயை தப்பலாகுமா? நீ மஹாவீர்யசாலியென்றும் மிகுந்த உத்ஸாஹமுடையவனென்றும் மஹாபலிஷ்டனென்றும் நான் அறிவேன். உன் குணங்களுக்கு எல்லையில்லையென்றும், எப்படிப்பட்ட ஸங்கடத்திலும் உன் மனம் கலக்கமுறாதென்றும் ஸமுத்ரம் போல் நீ கம்பீரனென்றும் எனக்குத் தெரியும். அன்றியும் ஸமுத்ரத்தினால் சூழப்பட்ட இப்பூமண்டலத்திற்கெல்லாம் ப்ரபுவென்றும் தேவேந்த்ரனை நிகர்த்தவனென்றும் நான் அறிந்திருப்பவளே. ராமன் இங்ஙனம் அஸ்த்ரங்களை அறிந்தவரானைவரிலும் சிறந்தவனாயினும் ஸத்யஸந்தனாயினும் மிகுந்த பலமுடையவனாயினும், என்னை இங்ஙனம் ஹிம்ஸிக்கின்ற ராக்ஷஸர்மேல் அஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகியாதிருக்கின்றனன். ஏனோ? நாகர்களாவது கந்தர்வர்களாவது அஸுரர்களாவது தேவதைகளின் கூட்டங்களாவது யுத்தத்தில் ராமனது வேகத்தைத் தடுக்க வல்லரல்லர். மஹா வீர்யசாலியாகிய அந்த ராமனுக்கு என்னை அழைத்துக்கொண்டு போகவேண்டுமென்று எள்ளளவாயினும் பரபரப்பு இருக்குமாயின், ராக்ஷஸர்களெல்லோரையும் கூரான பாணங்களால் ஏன் பாழ் செய்யாதிருக்கின்றனன்? லக்ஷ்மணனும் மஹா பலமுடையவன்; பகைவரைப் பரிதபிக்கச் செய்பவன்; அவனாயினும் அண்ணனிடம் அனுமதி பெற்று இவ்விடம் வந்து ஏன் என்னைப் பாதுகாக்காதிருக்கின்றனன்? வாயுவையும் அக்னியையும் நிகர்த்த ஒளியுடன் விளக்கமுற்றுத் தேவதைகளுக்கும் எதிரிடமுடியாத புருஷஸ்ரேஷ்டர்களான

நான் ப்ரீதிக்கிடமான நீ என்னைப் பிரிந்து வருந்தும்படி ஒருக்காலும் பார்த்திருக்கமாட்டேன்' என்று மறுமொழி கூறினனென்று கருத்து.

அந்த ராமலக்ஷ்மணர்கள் இருவரும் ஒருவரையொருவர் விடாமல் கலந்திருப்பார்களாயின், என்னை ஏன் இங்ஙனம் உபேக்ஷிக்கின்றனர்? அவ்விருவரும் பகைவரைப் பரிதபிக்கச் செய்பவராகையால் என் துக்கத்தைப் போக்க ஸமர்த்தர்களாயிருந்தும் என்னைப் பாராட்டாதிருக்கின்றனரே! ஆகையால் இதற்கு நான் செய்த மஹாபாபமே ஏதோ ஒன்று காரணமாயிருக்க வேண்டும். ஸந்தேஹமில்லை' என்றனள். ஸீதை இங்ஙனம் கண்ணீர்பெருக்கிக்கொண்டு மன இரக்கமுண்டாகுமாறு மொழிந்த வசனத்தை மஹாதேஜஸ்வியும் வாயுகுமாரனுமாகிய ஹநுமான் கேட்டு, உடனே அம்மஹாநுபாவையைப் பார்த்து, 'தேவீ! உன்னைப் பிரிந்த துக்கத்தினால் ராமன் உடம்பு தெரியாமல் எல்லாவற்றிலும் மனப்பற்றில்லாதிருக்கின்றனன். இங்ஙனம் நான் ஸத்யத்தின்மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்லுகின்றனன். ராமன் துக்கமுற்றவுடனே லக்ஷ்மணனும் பரிதபிக்கின்றனன். எப்படியோ அதிகஷ்டத்தின்மேல் உன்னைக் காண நேர்ந்ததே! இதற்கு நீ இப்பொழுது ஸந்தோஷிக்கவேண்டுமேயன்றி மனவருத்தப்படலாகாது. நிந்தைக்கிடமாகாதவளே! இனி இம்முஹூர்த்தத்திலேயே உன் துக்கங்களெல்லாம் தொலையக்காண்பாய். புருஷஸிம்ஹர்களும் மஹாபலர்களுமான அந்த ராஜகுமாரர்களிருவரும் உன்னைப் பார்க்கவேண்டுமென்று முயற்சி செய்கின்றார்களாகையால் இனி, சீக்ரத்திலேயே லங்கையைப் பஸ்மஞ்செய்வார்கள். அகன்ற கண்களையுடையவளே! ராமன் கொடுந்தன்மையுள்ள ராவணனைப் பந்துக்களுடன் கொன்று உன்னைத் தன் பட்டணத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோவான். ராமனுக்காவது மஹாபலமுடைய லக்ஷ்மணனுக்காவது தேஜஸ்வியாகிய ஸுக்ரீவனுக்காவது அங்குக் கூட்டங் கூடியிருக்கும் வானரர்களுக்காவது

என் சொல்லவேண்டுமோ, அதைச் சொல்வாயாக' என்றனன். அவன் இங்ஙனம் மொழிந்தவுடனே தேவ கன்யகைபோன்ற அந்த ஸீதை சோகத்தினால் பரிதபித்து வானரோத்தமனான அந்த ஹநுமானைப்பார்த்து [1] 'நல்ல மனமுடைய கௌஸல்யை, லோகநாதனாகிய எவனைப்

---

1 இங்கு 'கௌஸல்யா லோகஹர்த்தாரம் ஸுஷுவே யம் மநஸ்விநீ। தம்மமார்யே ஸுகம் ப்ருச்ச ஶிரஸாசாபிவாதய' என்று மூலம். உலகத்தில் ஸ்த்ரீகள் இஹபரலோகங்களில் தமக்கு ரக்ஷணம் உண்டாகும்பொருட்டுப் பிள்ளையைப் பெறுகின்றார்கள். என் மாமியார் அப்படியல்லள். (மநஸ்விநீ) பெரிய மனமுடையவளாகையால் தன் ரக்ஷணத்தை விரும்பாமல் பிறர் ஸம்ருத்தியையே விரும்பி, (லோகஹர்த்தாரம் ஸுஷுவே) ஸர்வலோக ரக்ஷகனான புத்ரன் எனக்குப் பிறக்கவேண்டுமென்னும் ஸங்கல்பத்துடன் வ்ரதங்களை அநுஷ்டித்து லோகோபகாரத்திற்காகப் பிள்ளையைப் பெற்றனள். கௌஸல்யை லோகரக்ஷகன் பிறக்கவேண்டுமென்ற ஸங்கல்பம் வ்யர்த்தமா? வ்யர்த்தமில்லையாயின், உலகத்தில் நான் சேர்ந்தவளல்லளா? ஆகையால் லோகரக்ஷகன் லோகத்தில் அடங்கின என்னை ஏன் ரக்ஷிக்கமாட்டான்? ஜலம் அருகேயிருக்கப் பெற்ற பயிர் பட்டுப்போவதுபோல், லோகரக்ஷகனாயிருப்பவனை ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் அநுஸரித்திருக்கிற என்விஷயத்தில் கௌஸல்யையின் ஸங்கல்பம் ஏன் பயன்படவில்லையோ? (தம் மமார்யே) அவனை எனக்காக ஸுகம் விசாரிப்பாயாக. என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று நான் வேண்டலாகாது. அந்தச் சிந்தை அவனுடையதே! அது அவன் மனத்திலேயே இருக்கட்டும். ஆனால்-ஏன்-அவன் என்னை ரக்ஷிக்க வரவில்லையென்று த்வரைப்படுகிறாயென்பாயாயின், த்வரைப்படுகை காலதாமதத்தைப் பொறுக்காமையைப் பற்றியேயன்றி ரக்ஷிப்பாயென்று வேண்டுவதற்கன்று. அவன் க்ஷேமமாயிருப்பானாயின், என் ரக்ஷணத்தில் குறை, உண்டாகாது. ஆகையால் அவனுக்கு ஸுகத்தையே நாம் விரும்பவேண்டுவது. ஆகையால் அவனுக்கு ஸுகமாவென்று நான் வினவினதாகச் சொல்வாய். (ஶிரஸாசாபிவாதய) அக்னி ஸாக்ஷிகமாக என்னை ஸ்பர்சித்த கையால் என்னை ரக்ஷிக்க

பெற்ருளோ, அந்த ராமனை எனக்காக நீ க்ஷேமம் விசாரித்துத் தலைசாய்த்து நமஸ்கரிப்பாயாக. புஷ்பஹாரங்களும் போகத்ரவ்யங்களும் ஸமஸ்தரத்னங்களும் உண்டு. உயர்ந்த மடந்தையர்களான காதலிகளும் உளர். மிகுதியும் விஸ்தாரமுடைய பூமண்டலமனைத்தும் கிடைக்க அரிதான ஐஸ்வர்யமும்கூட உளது. இவையெல்லாமிருந்தும், ஸுமித்ரையின் வயிறு குளிரப்பிறந்த நற்பிள்ளையாகிய லக்ஷ்மணன் எல்லாவற்றையும் துறந்து தந்தை தாய்களைப் பூஜித்து அவர்களை அருள்புரியச் செய்துகொண்டு ராமனைப் பின்ருெடர்ந்து அரண்யத்திற்கு வந்தனன். அவன் தர்மஸ்வபாவனுகையால் அண்ணனிடத்தில் பக்தியால் மேலான ஸுகத்தைத் துறந்து அரண்யத்தில் அண்ணனைக் காக்கும்பொருட்டுப் பின்ருெடர்ந்தனன். மேலும் ஸிம்ஹம்போல் பருத்த தோள்களும் நீண்ட புஜதண்டங்களும் அமைந்து நன்மனத்துடன் கூடி இனிய காட்சியுடைய அந்த லக்ஷ்மணன் என்னைத் தாயைப்போல் பணிந்து பரிசர்யைகள் செய்துகொண்டு ராமனைத் தந்தைபோல் நினைத்து நடந்துவருவான். ராவணன் என்னை அப்பொழுது அபஹரித்துக்கொண்டுபோவதை வீரனுகிய அந்த லக்ஷ்மணன் அறியான். அறிந்திருப்பானுயின், அப்பொழுதே அவனைக்கொன்று என்னை விடுவித்திருப்பானே! அவன் பெரியோர்களுக்கு எப்பொழுதும் பணிசெய்துகொண்டிருப்பான்; மிகுந்த ஒளியு

வேண்டும். ஆயினும் அப்படி ரக்ஷிக்கவில்லை. இனி லோகாக்ஷகனுகையால் லோகத்தோபாதியாயினும் ரக்ஷிப்பானுக. அதற்காக லோகத்தார் அவன் விஷயத்தில் என்செய்வார்களோ, அதை நானுங் கூடச் செய்யவேண்டுமல்லவா. ஆகையால் நீ எனக்காக அவனுக்குச் சிரத்தை வணக்கி வந்தனஞ் செய்வாயாக. நான் அவனுக்குத் தலை வணக்கி நமஸ்காரஞ் செய்தேனென்று சொல்லி அவனை அங்ஙனம் வந்திப்பாயாக.

டையவன்; ஸமர்த்தன்; அதிகம் பேசமாட்டான். அந்த ராஜகுமாரன் எல்லோர்க்கும் ப்ரியனும் அனைவர்க்கும் மேலாகிக் குணங்களில் என் மாமனாராகிய தசரதமஹா ராஜனைப்போன்றிருப்பான். அந்த ராமனுடைய தம்பி லக்ஷ்மணன் எனக்கு எப்பொழுதும் மிகுந்தஸந்தோஷத்தை விளைவித்துக்கொண்டிருப்பான். அவ்வீரன் தன்னை ராமன் எந்தக்கார்யத்தை நிறைவேற்ற நியோகிப்பானோ, அதைத் தவறாமல் நிறைவேற்றுவான். எவன் தனக்குத் தந்தையைப்போல் போஷணஞ்செய்வதனால், ராமன், பூஜ்யரும் என் மாமனருமாகிய மரணம் அடைந்த தன் தந்தையையுங்கூட நினையாதிருப்பானோ; அப்படிப்பட்ட லக்ஷ்மணனை எனக்காக க்ஷேமம் விசாரிப்பாயாக. அந்த லக்ஷ்மணன் ஸஹஜமாகவே ம்ருதுஸ்வபாவனாகி எப்பொழுதும் கபடமின்றி எந்தக் கார்யத்திலும் வல்லமை அமைந்து ராமனுக்கு மிகுதியும் ப்ரியனாயிருப்பான். வானரோத்தமா! ராமன் என் துக்கத்தையெல்லாந் தீர்க்கும்படி இந்தக் கார்யத்தை நிறைவேற்ற நீயே ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். உன் ப்ரயத்னத்தினால்தான் ராமன் என்னை அழைத்துக்கொண்டுபோகும் விஷயத்தில் முயற்சியுடையவனாவான். ஆகையால் இதற்காக நீ நன்றாக முயற்சிசெய்யவேண்டும். நீ சூரனாகிய என் ப்ராணநாதனிடத்தில் இந்த வார்த்தையை மாத்ரம் அடிக்கடி சொல்லவேண்டும். 'தசரதகுமாரா! நான் இனி ஒருமாதமே ப்ராணன்களை வைத்துக்கொண்டிருப்பேன். மாதத்திற்குமேல் எவ்வளவும் ஜீவித்திருக்கமாட்டேன. இங்ஙனம் ஸத்யத்தின்மேல் ஆணையிட்டு உனக்குச் சொல்லுகின்றனன். ராவணன் கெடுவிட்ட இரண்டு மாதங்கள்வரைக்குமே பொறுத்திருப்பேன். [1] வீரா! முன்பு இந்த்ரனது லக்ஷ்மி பாதா

1 முன்பு வ்ருத்ராஸுரனை வதிக்கும்பொழுது தேவேந்தரனுக்கு ப்ரஹ்மஹத்யை உண்டாய் அதனால் ராஜ்யலக்ஷ்மி தொலைந்துபோ

ளம் புகுகையில், விஷ்ணு தேவதைகளால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டு அதைக் காப்பாற்றிக் கொண்டுவந்தாற்போல், பாபகர்மாவாகிய ராவணனால் வஞ்சனைசெய்து சிறையில் அடைக்கப்பட் டிருக்கிற என்னை விடுவித்து ரக்ஷிக்க வேண்டும்' என்று மொழிந்தேனென் றுரைப்பாயாக என்றனள். அனந்தரம் ஸீதை வஸ்த்ரத்தின் நுனியில் முடிந்திருக்கிற திவ்ய ஸுந்தரமான சூடாமணியை அவிழ்த்து எடுத்து 'இதை ராமனுக்குக் கொடுப்பாயாக' என்று மொழிந்து ஹனுமானது கையில் கொடுத்தனள். அதன்பிறகு வீரனாகிய ஹனுமான் நிகரில்லாத ரத்ன

கையில். பகவானாகிய நாராயணன் தேவதைகளும் தானுமாக அவ்விர்த்ரனைக் கொண்டு வைஷ்ணவமான அஸ்வமேதயாகஞ் செய்வித்துப் பாபமற்றவனாக்கி த்ரைலோக்யராஜ்யத்தில் அபிஷேகஞ்செய்வித்து அவனுக்கு முன்பிருந்த இந்த்ரலக்ஷ்மியை அழைத்தாராம் அசரீரவாககு 'அந்த லக்ஷ்மி, கவாக்ஷதீர்த்தத்தில் இருக்கிறாள்' என்று மொழிகையில், அப்பொழுது அந்த தேவ தேவனும் தேவதைகளும் அந்தத் தீர்த்தத்திற்குப் போயினர். அந்த லக்ஷ்மி அவர் வருவதைக் கண்டு பாதாளத்தில் புகுந்தனள். தேவதைகள் அவ்விடம் போக வல்லமையற்றிருக்கையில், மீளவும் அசரீரவாக்கு 'உங்களில் ஸமஸ்தலக்ஷணங்களும் அமைந்தவன் அந்த லக்ஷ்மியைக் கொண்டுவருவான்' என்று மொழிகையில், அவர்கள் அந்தப் புருஷோத்தமனை அங்ஙனஞ் செய்யும்படி வேண்டினர். அனந்தரம் அந்தத் தேவன் பாதாளத்தில் சென்று அங்கிருந்து அந்தலக்ஷ்மியை அழைத்துக் கொண்டுவந்து தேவதைகளும் தானுமாக இந்த்ரனுக்குக் கொடுத்தனன்' என்று ப்ரஹ்மபுராணம். மற்றுஞ் சிலர் மஹாபாரதத்தில் 'உசத்யனுடைய பார்யை யமுனையில் ஸ்நானஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், வருணன் அவளை அபஹரித்துக்கொண்டு பாதாளம் போயினனென்றும், உசத்யன் நாரதர்மூலமாகத் தன் பார்யையைக் கொடுக்கும்படி வருணனை ப்ரார்த்தித்தும் பெற்றிலனென்றும், அதற்கு அம்முனிவன் கோபித்து பாதாளஹ்ரதத்தை உலர்த்தி அவளைப் பெற்றனனென்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அவளே கௌசிகி' என்று சொல்வார்கள்.

ஶ்ரேஷ்டமாகிய அந்தச்சூடாமணியை வாங்கித் [1] தன் விரலில் போட்டுக்கொண்டனன். ஏனென்னில்—அப்பொழுது அந்த ஹநுமான் சிறிய சரீரத்துடனிருந்தமையால் அவன் கை டருபனில்லாதிருந்தது. அக்கபிவீரன் மணிஶ்ரேஷ்டமாகிய அந்தச் சூடாரத்னத்தை வாங்கிக்கொண்டு ஸீதாதேவிக்கு ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்து நமஸ்கரித்து விநயத்தினால் அங்கம் வணங்கப்பெற்று அவளது பார்ஶ்வத்தில் நின்றனன். அந்த ஹநுமான் ஸீதையைக் கண்ட ஸந்தோஷத்துடன்கூடி தேஹத்தினால் மாத்ரம் இங்கு நின்றிருந்தானேயன்றி மனத்தினால் ராமனிடம் போயிருந்தனன். அந்த ஹநுமான் அங்ஙனம் தன் ஸாமர்த்யத்தினால். ஸீதையைக் கண்டு அந்த ஜனகராஜன் புதல்வி தரித்திருந்த மணிஶ்ரேஷ்டமான அந்தச் சிறந்த சூடாமணியை வாங்கிக்கொண்டு, பெருங்காற்றில் அசைந்துகொண்டிருந்து அது ஓய்ந்தவுடன் ஸ்வஸ்தமாயிருக்கும் பர்வதம்போல் ஸீதையைக் காணாமல் தடுமாற்றமுற்றிருந்து அவளைக் கண்டதனால் மனங்குதிரப்பெற்று மீளவும் ப்ரயாணமாய்ப் போக முயற்சிகொண்டனன். முப்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

---

1 விரலில் பொகட்டுக்கொள்வது எப்படியெனில்-அப்பொழுது ஹநுமான் பெரிய உருவத்துடனில்லாமையால் அவன் கையும் பருமனில்லாதிருந்தது. ஆகையால் கைவிரலைச் சூடாமணியின் அடியில் தலைமயிரைக்கோக்கும் பொருட்டுள்ள சிறிய ரந்த்ரத்தில் கோத்துத் தரித்தனன். இதனால் ஸீதைக்குக் காட்டின பெரிய உருவத்தை விட்டு, லங்கையுள் புகும்பொழுதிருந்த சிறிய உருவத்தைப் பற்றியிருந்தானென்று தெரிகின்றது.—இங்ஙனம் கோவிந்தராஜர். ஹநுமான் சிறிய உருவந்தரித்திருக்கையால் அவன் கைக்குச் சூடாமணி பிடிக்காதா என்னும் ப்ரஸக்தியில் கைக்குப் பிடிக்காமல் விரலுக்கே பிடித்ததென்று பொருளாகத் தெரிகின்றது. இங்ஙனம் மஹேஶ்வர தீர்த்தர்.

ஸீதை ராமலக்ஷ்மணர்களும் வானரர்களும் ஸமுத்ரந் தாண்டுவதைப்பற்றி வினவ, ஹனுமான் ஸமாதானங் கூறுதல்.

ஸீதை அங்ஙனம் ஹனுமானுக்குச் சூடாமணியைக் கொடுத்து, உடனே அவனைப் பார்த்து 'இவ்வடையாளம் ராமனுக்கு உள்ளபடி நன்றாகத் தெரிந்திருப்பது. வீரனாகிய அந்த ராமன் இம்மணியைப்பார்த்தவுடனே இது விவாஹகாலத்தில் என் தாய் எனக்குக் கொடுத்ததாகையால் என் தாயையும் அப்பொழுது தசரதமஹாராஜர் இருந்தாரகையால், அம்மஹாராஜரையும் அதை வாங்கிக்கொண்ட என்னையும் இங்ஙனம் எங்கள் மூவரையும் நினைத்துக் கொள்வான். வானரோத்தமா! நீ ராமனை எப்படியாயினும் உத்ஸாஹப்படுத்தவேண்டுமென்று மிகுதியும் உன்னைத்தூண்டுகின்றனன். இந்தக் கார்யத்தில் ப்ரயத்னப்படுவதற்காக இனிமேல் என்ன செய்யவேண்டுமோ, ஆலோசிப்பாயாக. வானரோத்தமா! இந்தக் கார்யம் கூடும்படி ஏற்பாடு செய்யவேண்டிய பாரம் உன்னுடையது. ஹனுமானே! நீ எப்படியாயினும் ப்ரயத்னஞ் செய்து, என் துக்கம் தொலையுமாறு செய்வாயாக. அப்படிப்பட்ட மஹாபுத்தியையுடைய நீ ஆலோசித்து ப்ரயத்னஞ் செய்வாயாயின் அதனால் தவறாமல் என துக்கம் தொலையும்' என்றனள். பயங்கர பராக்ரமனாகிய அவ்வாயுகுமாரன் ஹனுமான் ஸீதாதேவி மொழிந்ததற்கு 'அப்படியே செய்கிறேன்' என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்து அவளுக்கு ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ் செய்து ப்ரயாணமாய்ப் போகத் தொடங்கினன். ஸீதை, வாயுகுமாரனாகிய அந்த ஹனுமான் ப்ரயாணமாய்ப் போவதைக்கண்டு கண்ணீரால் தடுக்கப்பட்டுத் தழதழத்த உரைகளுடன் 'ஹனுமானே! ராமலக்ஷ்மணர்களிருவரையும் க்ஷேமம் விசாரிப்பாயாக. வானரோத்தமா! நீ ஸுக்ரீவனையும் அவனது மந்த்ரிகளையும் வயது

சென்ற வானரர்களையும் இன்னம் மற்றுமுள்ள எல்லோரையும் தர்மத்தின்படி க்ரமக்தவறுமல் க்ஷேமம் விசாரிப்பாயாக. மஹா பாஹுவாகிய அந்த ராமனுக்கு இந்த துக்கஸாகரத்தினின்று என்னைக் கரையேற்றுமாறு நீ மிகுதியுஞ் சொல்ல வேண்டும். ஹநுமானே! ராமன் பெரும் புகழுடைமையால் தன் புகழைப்பற்றியாவது, பத்னியாகிய நான் திக்கற்று ப்ராணன்களைப் போக்கடித்துக் கொள்ளாமல் ஜீவித்திருக்கும்படி செய்யுமாறு நீ அவனுக்குச் சொல்லவேண்டும். அங்ஙனம் சொல்லுகையில், அந்த வெறும் வார்த்தைக்கு மாத்ரமே உனக்கு நன்மை உண்டாகும். அந்தக் கேவல வார்த்தையால் நேரும் தர்மத்தைப் பெறுவாயாக. எப்பொழுதும் நீ உத்ஸாஹத்தை மேன்மேலும் விளக்கும்படியான வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், அவைகளைக் கேட்டுக் கேட்டு, ராமனுக்கு என்னைப் பெறவேண்டுமென்னும் பௌருஷம் மேன்மேலும் வளர்ந்துவரும். வீரனுகிய அந்த ராமன், நான் சொல்லியனுப்பின வார்த்தைகளை நீ அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டிருக்கக் கேட்டே, என்னைப் பெறுதற்குப்பராக்ரமத்தை நிறைவேற்றவேண்டும்ப்ரயத்னத்தைத் தகுந்தபடி நன்ருகச் செய்வான்' என்றனள். வாயுகுமாரனுகிய ஹநுமான் ஸீதை மொழிந்த வார்த்தையைக் கேட்டு, சிரஸில் கைகூப்பிக்கொண்டு அவளைப் பார்த்துக் ககுத்ஸ்தகுலாலங்காரனுகிய ராமன் மேலான வானரர்களையும் கரடிகளையும் அழைத்துக்கொண்டு சீக்ரத்தில் இவ்விடம் வந்து யுத்தத்தில் சத்ருக்களை ஜயித்து உன் சோகத்தைப் போக்கடிப்பான். மனுஷ்யர்களிலும் அஸுரர்களிலும் தேவதைகளிலும், யுத்தத்தில் ராமன் பாணம் ப்ரயோகிக்கையில் அவனெதிரில் நிற்க உத்ஸாஹப்படுமவன் எவனும் எனக்குப் புலப்படவில்லை. அவன் யுத்தத்

தில் ஸூர்யனையாவது தேவேந்த்ரனையாவது யமனையா வது ஸாதாரணமாகவே லக்ஷ்யஞ் செய்யாமல் பொறுக்க வல்லவன். இனி விசேஷித்து உனக்காக ஜயிக்கவும் ஸமர்த்தனேயல்லவா? இது சொல்லவேண்டுமோ! ராமன் ஸமுத்ரத்தினுல் சூழப்பட்ட ஸமஸ்த பூமண்டலத்தையும் பாதுகாக்கும்படியான உத்ஸாஹமுடையவனுயிருக்கின்றனன். ஜனகநந்தினீ! உன் நிமித்தமாக ராமனுக்குத் தவறாமல் ஜயம் உண்டாகும்' என்றனன். ஹனுமான் இங்ஙனம் யுக்திகள் அமைந்திருப்பதும் யதார்த்தமும் செவிக்கினியதுமாயிருக்குமாறு மொழிந்த அவ்வுரையைக் கேட்டு, ஸீதை அனந்தரம் அவனை மிகுதியும் வெகுமானித்து, இங்ஙனம் மொழியத் தொடங்கினள். அனந்தரம் அவன் ப்ரயாணமாய்ப் போகத் தொடங்குகையில் அடிக்கடி அவனைப் பார்த்துக்கொண்டு பர்த்தாவுக்குத் தன்னிடமுள்ள ஸ்னேஹத்தை வெளிப்படுத்தும் ஸம்மான வாக்யத்தை ஸ்னேஹத்துடன் மொழியத்தொடங்கி, 'வீரனே! சத்ருக்களை அழிப்பவனே! உனக்கு விருப்பம் உளதாயின், இங்கு ஏகாந்த ப்ரதேசத்தில் ஒருதினம் இருந்து இளைப்பாறி நாளைத்தினம் போகலாம். வானரோத்தமா! இங்ஙனம் நீ இங்கு என் ஸமீபத்திலிருப்பாயாயின், எனக்கு இப்பொழுது நேர்ந்திருக்கும் மஹா துக்கத்திற்குச் சிறிது இடைவெளி உண்டாகும். வானரஸிம்ஹனே! நீ திரும்பி வருவதற்காக இப்பொழுது புறப்பட்டுப்போனவுடனே என் ப்ராணன்கள் தக்குவது ஸந்தேஹமே. இவ்விஷயத்தில் ஸந்தேஹமில்லை. வானரனே! நான் முன்னமே துக்கித்திருப்பவள். அந்த துக்கத்தைக் காட்டிலும் இப்பொழுது அதிகமான துக்கம் எனக்கு நேர்ந்திருக்கின்றது. மற்றும், நீ இவ்விடத்தினின்று புறப்பட்டுப்போனவுடனே நீ புலப்படாமையாலுண்டாகும் சோ

கம் என்னை எரிப்பதுபோல் மிகுதியும் பரிதாபத்தை அதிகப்படுத்தும். வீரனே! வானராதிபதி! உனக்கு ஸஹாயர்களான வானரர்களைக் குறித்தும் கரடிகளைக் குறித்தும் எனக்கு இங்ஙனம் ஓர் பெரிய ஸந்தேஹம் மூர்த்தீகரித்து என்னெதிரில் நிற்கிறாற்போலிருக்கின்றது. அந்தக் கரடிகளின் ஸைன்யமாவது வானர ஸைன்யமாவது அந்த ராஜகுமாரர்களாவது தாண்டக்கூடாத இம்மஹாஸமுத்ரத்தை எவ்வண்ணம் தாண்டப் போகிறார்கள்? ஏனென்னில்- இந்த ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டுவதற்குக் கருடனுக்காவது வாயுதேவனுக்காவது உனக்காவது இம்மூவர்க்குமே சக்தி உளதன்றி மற்றெவர்க்கும் கிடையாது. வீரனே! ஆனதுபற்றி இங்ஙனம் செய்து நிறைவேற்றமுடியாத இக்கார்யத்தை நிறைவேற்றும் விஷயத்தில் இவ்விக்னத்திற்குப் பரிஹாரம் உனக்கு என்ன தோற்றுகின்றது? நீ கார்யத்தை நிறைவேற்றுவோரனைவரினும் மேன்மையுற்றவனாகையால் எனக்கு அந்தப் பரிஹாரத்தை அறிவிப்பாயாக. ஹநுமானே! நீ பகைவரில் எப்படிப்பட்ட வீரர்களையும் அடக்குந் திறமையுடையவன். நீயொருவனே ராவணாதிகளைக் கொன்று என்னை ராமனுடன் சேர்ப்பிக்கும் இந்தக் கார்யத்தையெல்லாம் ஸாதிக்கவல்லவன். ஆனால் அப்படி செய்வாயாயின் உன் ஸாமர்த்யத்தின் மிகுதி உனக்கு மாத்ரமே கீர்த்தியை விளைவிக்குமன்றி எனக்கன்று. ராமன் ஸம்பூர்ண ஸைன்யத்துடன் வந்து யுத்தத்தில் ராவணனைக் கொன்று என்னை அழைத்துக்கொண்டு வெற்றியுடன் தன் பட்டணத்திற்குப் போவானாயின், அதுவே கீர்த்திகரமாயிருக்கும். சத்ரு ஸைன்யங்களை அழிக்குந் திறமையுடைய ராமன் லங்காபட்டணம் முழுமையும் பாணங்களை நிரப்பி என்னைக் கொண்டுபோவானாயின், அதுவே ககுத்ஸ்த குலத்திற் பிற

ந்த அவனுக்குத் தகுந்திருக்கும். ஆகையால் யுத்தத்தில் மஹா சூரனுகிய அந்த மஹானுபாவன் ராமன் தனக்குத் தகுந்தபடி பராக்ரமத்தை நிறைவேற்றும்படி நீ செய்யவேண்டும்' என்றனள், ஹனுமான் பொருளடங்கியதும் ஒன்றோடொன்று நன்கு பொருந்தியதும் யுக்திகள் அமைந்திருப்பதுமாக வைதேஹி மொழிந்த அந்த வசனத்தைக் கேட்டு, இதுவரையில் தான் சொல்லாத வார்த்தையைச் சொல்லத் தொடங்கி, 'தேவீ! வானர ஸைன்யங்களுக்கும் பல்லூக ஸைன்யங்களுக்கும் நாயகனும் வானரச்ரேஷ்டனும் பலிஷ்டனுமாகிய ஸுக்ரீவன் இந்தக் கார்யத்தை எப்படியாயினும் ஸாதிக்கவேண்டுமென்று நிச்சயித்துக் கொண்டிருக்கின்றனன். ஸீதே! அவன் இந்த ராக்ஷஸர்களனைவரையும் கொல்ல வல்லவன். ஆகையால் பல கோடி வானரர்கள் தன்னைச் சூழ்ந்து வரப்பெற்று, சீக்ரத்தில் இவ்விடம் வந்து சேருவான் .அவனது ஆஜ்ஞையை சிரஸா வஹித்துக்கொண்டு பராக்ரம ஸம்பன்னர்களும் தைர்யசாலிகளும் மஹா பலிஷ்டர்களும் மனத்தோடொத்த வேகமுடையவர்களும் மிகுந்த கமன சக்தியுடையவர்களுமாகிய வானரர்கள் பலர் இருக்கின்றனர். அவர்கள் மேலும் கீழும் குறுக்காகவும் யாதொரு தடையுமின்றித் திரியவல்லவர். அவர்கள் அபாரதேஜஸ்விகளாகையால் எப்படிப்பட்ட பெரிய கார்யங்களிலும் வருத்தமுறுர்கள். மிகுந்த உத்ஸாஹமுடைய அவ்வானரர்கள் வாயுமார்க்கமாகிய ஆகாயத்தில் திரிபவராகி ஸமுத்ரங்களோடும் பர்வதங்களோடுங்கூடின இப்பூமண்டலத்தையெல்லாம் பலதடவை சுற்றியிருக்கின்றனர். ஸுக்ரீவனிடத்தில என்னைக் காட்டிலும் மேற்பட்டவர்களும் என்னைப்போன்றவர்களுமான வானரர்கள் பலர் இருக்கின்றனர். அவர்களில் என்னைக்காட்டிலும் குறை

ந்தவன் ஒருவனும் இல்லை. உலகத்தில் ப்ரபுக்கள் எங்கா யினும் சிறந்தவர்களை அனுப்பமாட்டார்கள். கேவலமான அற்பஜனங்களையே அனுப்புவார்களல்லவா. நானே ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டி இவ்விடம் வந்தேனே. இனி மஹா பலசாலிகளான மற்றை அவ்வானரர்கள் வருவதுபற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? ஆகையால் தேவீ! நீ பரிதாபப் படவேண்டாம். இந்த மனவருத்தத்தைத் துறப்பாயாக. அந்த வானரயூதநாதர்கள் ஒரு முயற்சியிலேயே இந்த லங்கைமாநகரிக்கு வந்து சேருவர். மஹா பலிஷ்டர்களும் புருஷஸிம்ஹர்களுமான அந்த ராமலக்ஷ்மணர்களும் என் தோளின்மேல் ஏறிக்கொண்டு உதித்த சந்த்ரஸூர்யர்கள்போல் விளக்கமுற்று உன்னிடம் வந்து சேருவார்கள். அனந்தரம் வீரர்களும் புருஷஸிம்ஹர்களுமாகிய அந்த ராமலக்ஷ்மணர்கள் இருவருங்கூடி இவ்விடம்வந்து நாநாவித பாணங்களை ப்ரயோகித்து இந்த லங்காபுரி முழுவதையும் பாழ்செய்யப் போகிறார்கள். அழகியஇடையின் பின்புறமுடையவளே! ரகுகுலாநந்தகரனாகிய ராமன், ராவணனையும் அவனது பந்துக்களையுங் கொன்று உன்னை அழைத்துக்கொண்டு தன் பட்டணமானஅயோத்யைக்குப் போவான். ஆகையால் நீ ஸமாதானமுற்றிருப்பாயாக. உனக்கு நன்மையுண்டாகும். நீ நாட்களை எண்ணிக்கொண்டிருப்பாயாக. சீக்ரத்திலேயே ஜ்வலிக்கின்ற அக்னிபோல் புலப்பட்டு இந்த லங்காபுரியை எரிக்கின்ற ராமனைக் காண்பாய். ராக்ஷஸேந்த்ரனாகிய அந்த ராவணனும் அவன் புதல்வர்களும் மந்த்ரிகளும் பந்துஜனங்களும் ஹதரானபின்பு (அடிபட்டபின்பு), நீ ரோஹிணி சந்த்ரனுடன் சேருவதுபோல், ராமனுடன் சேரப் போகிறாய். தேவீ! மைதிலீ! இனி சீக்ரத்திலேயே உன் துக்கமெல்லாம் தொலையப்போகின்றது. நீ ராமன், ராவ

ணனைக் கொல்லுவதை சீக்ரத்திலேயே காண்பாய்' என்றனன். வாயு குமாரனாகிய ஹனுமான் இங்ஙனம் ஸீதாதேவியை ஸமாதானப்படுத்தி, உடனே ப்ரயாணம் புறப்பட மனத்தில் நினைத்து, மீளவும் ஸீதையை நோக்கி 'நீ சீக்ரத்தில், பகைவரையடக்கும் பராக்ரமசாலியும் மிகுந்த மதியுடையவனுமாகிய ராமனும் வில்லாளிகளிற் சிறந்த லக்ஷ்மணனும் லங்காத்வாரத்தில் வந்திருப்பதைக் காண்பாய். பூஜிக்கத்தகுந்தவளே! நீ இனி சீக்ரத்திலேயே பர்வதங்கள் போலும் பெரிய மேகங்கள்போலும் பெரியவடிவத்துடன் விளங்கும் வானரஸ்ரேஷ்டர்கள் கூட்டங்கூடி லங்கா மலய பர்வதத்தின் தாழ்வரைகளில் சேர்ந்து ஸிம்ஹநாதஞ் செய்யக் காண்பாய்! அந்த ராமன் பயங்கரமான மன்மதபாணங்களால் மர்மஸ்தானங்களில் அடிக்கப்பட்டு வருந்தி ஸிம்ஹத்தின் கையில் அகப்பட்டு வருந்தும் யானைபோல் இன்புறாதிருக்கின்றனன். தேவீ! நீ இங்ஙனம் அநாதைபோல் ரோதனஞ் செய்யாதிருப்பாயாக. மனத்தில் களிப்பின்றிப் பரிதபித்துக் கொண்டிருக்கவேண்டாம். சசிதேவிக்குத்தேவேந்த்ரன்போல் உனக்கு நாதன் ராமன் இருக்கிறானல்லவா? உலகத்தில் ராமனைக்காட்டிலும் மேற்பட்டவன் எவன் இருக்கின்றனன்? லக்ஷ்மணனைப் போன்றவன் எவன்? உனக்கு அவலம்பமான அவ்வண்ணன் தம்பிகளிருவரும் அக்னியையும் வாயுவையும் நிகர்த்திருப்பவர். தேவீ! ராக்ஷஸக்கூட்டங்களுக்கு வாஸஸ்தானமாகி, ஆனதுபற்றியே பயங்கரமாயிருக்கின்ற இந்த ப்ரதேசத்தில் நீ இனி வெகுகாலம் வஸித்திருக்கமாட்டாய். உன் பர்த்தாவான ராமன் இனி சீக்ரத்திலேயே வருவான். நான்போய் ராமனுடன் சேரும் வரையில் பொறுத்திருப்பாயாக. நான் அழைத்துக்கொண்டு வருகிறேன்' என்றனன். முப்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஸீதை ராமனுக்கு மற்றோரடையாளங் கூறுவதும், ஹனுமான் ஸீதையிடம் விடை பெற்று மேல் கார்யத்தை ஆலோசித்தலும்.

தேவகன்யகைபோன்ற அந்த ஸீதாதேவி மஹானுபாவனும் வாயு குமாரனுமாகிய ஹனுமான் மொழிந்த வார்த்தையைக் கேட்டுத் தனக்கு ஹிதமாக அந்த ஹனுமானை நோக்கிச் சொல்லத்தொடங்கி, 'ஹனுமானே! எனக்கு ப்ரிய ஸமாசாரங்கூறுகின்ற உன்னைக் காண்பதனால், மழைபெய்தபின்பு பூமியில் முன்பு பாதிமுளைத்தபயிர் மீளவும் முளைப்பதுபோல், எனக்குப் பாதிகார்யம் நிறைவேறிற்றென்று ஸந்தோஷிக்கின்றனன். மைபல்கொண்டிருப்பவளாகையால் இங்ஙனம் துக்கத்தினால் இளைத்திருக்கின்ற அவயவங்களால் புருஷஸ்ரேஷ்டனாகிய அந்த ராமனை அணையநேரும்படி என்னிடம் தயைவைத்து நிறைவேற்றுவாயாக. வானரகணாதிபதீ! ராமன் கோபங்கொண்டு காகத்தின்மேல் த்ருணத்தை விட்டு அதன் கண்ணொன்றைப் பேதித்த வ்ருத்தாந்தத்தை ஓரடையாளமாகச் சொன்னேனன்றோ? இன்னம் மற்றோரடையாளமுஞ் சொல்லுகிறேன்' என்று ராமனைக்குறித்துச் சொல்பவளாகி, 'ஒருநாள் [1] என் கபோலத்தில் (கன்னத்தில்) திலகம் கரைந்துபோகையில் நீ மனச்சிலையால் திலகத்தை இட்டனை. அதை நினைத்துக்கொள்வாயாக. ராமா! நீ மஹாவீர்யசாலி, தேவேந்த்ரனுக்கும் வருணனுக்கும் ஒப்பான

1 இங்கு 'மநஶ்ஶிலாயாஸ் திலகோ கண்டபார்ஶ்வே நிவேஶித꞉। த்வயா ப்ரணஷ்டே திலகே தம் கில ஸ்மர்த்துமர்ஹஸி' என்று மூலம். 'ஒருநாள் என் கபோலத்தில் திலகம் கலைந்து போகையில் நீ மனஶ்ஶிலையைக் குழைத்து என் கபோலத்தில் ப்ரதிபலித்துத் திலகமாகத் தெரியும்படி என்னெதிரிலிருந்த குண்டுக் கல்லின்மேல் இட்டனை. அதை நினைத்துக்கொள்வாய்' என்று ஸீதை ராமனைக் குறித்துச் சொன்னாளென்றும் பொருள் கொள்க.

வன். அப்படிப்பட்ட நீ நான் ராவணனால் பறிக்கப்பட்டு இங்ஙனம் ராக்ஷஸர்நடுவில் இருக்கையில் எங்ஙனம் ஸம் மதித்திருக்கின்றனை!' மிகுதியும் மேலான இந்தச் சூடா மணியை இப்படிப்பட்ட துக்ககாலத்திலும் ஜாக்ரதை யுடன் காப்பாற்றிக் கொண்டிருந்தனன். பாபமற்றவனே! எனக்கு மிகுதியும் துக்கம் உண்டானபொழுது நான் இந்தச் சூடாமணியைப் பார்த்து உன்னைப் பார்த்தாற் போல் ஸந்தோஷம் அடைவேன். மிகுந்த ஒளியுடைய தும் ரத்னாகரமான ஸமுத்ரத்தில் பிறந்ததுமான இந்தச் சூடாமணியையுங்கூட உனக்காக இப்பொழுது அனுப்பி விட்டேன். சிறிது ஸமாதானத்தை விளைப்பதாகிய இந் தச் சூடாமணியும் இல்லையாகையால் இனி சோகத் தினால் மிகுதியும் பேராசைகொண்ட நான் பிழைத்திருக் கப்போறேன். நான் பிழைத்திருப்பின் எப்படியாயினும் உன்னுடன் சேரலாமென்னுமாசையால் பொறுக்கமுடி யாத துக்கத்தையும், பயங்கர உருவமுடைய இந்த ராக்ஷ ஸஸ்த்ரீகள் ஹ்ருதயம் விரியும்படி மொழிந்த துர்வாக்யங் களையும் பொறுத்துப் பிழைத்திருக்கின்றனன். நீ பகைவ ரை அழிக்குந் திறமையுடையவனே. இப்படிப்பட்ட நீ இருக்கிறாயல்லவா? என்று இனி நான் ஒருமாதம்வரைக் குமே ப்ராணன்களை வைத்துக்கொண்டிருப்பேன். மாதத் திற்குமேல் ஒரு நொடிப்பொழுதாயினும் உன்னைவிட்டுப் பிழைத்திருக்கப் போறேன். ராக்ஷஸ ராஜனாகிய இந்த ராவணன் மிகுதியும் பயத்தை விளைவிப்பவன். அவன் என் னைப்பார்க்கும் விதமும் மனத்திற் கினிதாயில்லை. மற்றும் நீயும் துக்கித்திருப்பதைக் கேட்டேன், நான் மாதத்தி ற்குமேல் க்ஷணமாயினும் பிழைத்திருக்கமாட்டேன்' என்று ராமனதுபேரைச் சொல்லிப் புலம்பினள். ஸீதை கண்ணீர் பெருக்கிக்கொண்டு இங்ஙனம் மன இரக்கமுண்

ஐ292. ஸீதை ஹனுமானிடம் சூடாமணியைக் கொடுத்தல்.

டாகும்படி உரைத்த வார்த்தையைக்கேட்டு, உடனே மஹாதேஜஸ்வியும் வாயுகுமாரனுமாகிய ஹனுமான் அவளைப்பார்த்து, 'ஸீதே! உன் சோகத்தினால் ராமன் ஒன்றுந்தோன்றப் பெறாமல் கார்யங்களில் கண்வையாதிருக்கின்றனன். இங்ஙனம் உனக்கு நம்பிக்கை உண்டாகும் பொருட்டு ஸத்யத்தின்மேல் ஆணையிடுகின்றனன். அங்ஙனம் ராமன் வருந்துவதைக் கண்டவுடனே லக்ஷ்மணனும் பரிதபிக்கின்றனன். எப்படியோ வெகுகஷ்டத்தின்மேல் நீ எனக்குப் புலப்பட்டனை. இப்பொழுது ஸந்தோஷிக்கவேண்டுங் காலமேயன்றித் துக்கிப்பது யுக்தமன்று. இனி இம்முஹூர்த்தத்திலேயே உன் துக்கங்களெல்லாம் தொலையக்காண்பாய். பகைவரை அடக்கும் பராக்ரமசாலிகளும் புருஷஶ்ரேஷ்டர்களும் ராஜகுமாரர்களுமான அந்த ராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் உன்னைப் பார்க்கவேண்டுமென்று உத்ஸாஹத்துடன் கூடி லங்காபட்டணத்தைப் பஸ்மஞ்செய்வார்கள். அகன்ற கண்களையுடையவளே! ராமலக்ஷ்மணர்கள் யுத்தத்தில் க்ரூரனாகிய ராவணனையும் அவனது பந்துக்களையுங் கொன்று உன்னைத் தமது அயோத்யாபுரத்திற்குக் கொண்டுபோவார்கள். நிந்தைக்கிடமாகாதவளே! இன்னம் எதை ராமன் அறிவானோ, அவனுக்கு மிகுதியும் ஸந்தோஷம் விளைக்கவல்ல அப்படிப்பட்டதொன்றை நீ எனக்குக் கொடுக்கவேண்டும்' என்றனன். ஸீதை அந்த ஹனுமானைப் பார்த்து 'வீரனே! ஹனுமானே! நான் உனக்கு மிகுதியும் மேலான அடையாளங் கொடுத்திருக்கின்றனன். என் தலைமயிர்களுக்கு அலங்காரமான இச்சூடாமணியைக் கண்டவுடனே ராமனுக்கு உன் வார்த்தையில் நம்பிக்கை உண்டாகும்' என்றனள். ஸ்ரீமானாகிய அந்த வானரஸத்தமன் ஹனுமான் மணிஶ்ரேஷ்டமாகிய அந்தச்

சூடாமணியை வாங்கிக்கொண்டு ஸீதைக்கு ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ் செய்து ப்ரயாணமாய்ப் போக விரும்பினன். மீளவும் அந்த ஹநுமான் ஸமுத்ரத்தின் அக்கரை சேருவதற்கு ஆகாயத்தில் கிளம்ப உத்ஸாஹமுடையவனுகி, தேஹத்தை வளர்த்திக்கொண்டு மஹா வேகத்துடன் த்வரைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கக் கண்டு, ஸீதை வருந்தி முகம் நிரம்பக் கண்ணீர் பெருகத் தழதழத்த உரைகளுடன் அவனைப் பார்த்து 'ஹநுமானே! ஸிம்ஹங்கள் போன்ற அண்ணன் தம்பிகளான அந்த ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கும் ஸுக்ரீவனுக்கும் அவன் மந்த்ரிகளுக்கும் ஆகிய எல்லோர்க்கும் நான் க்ஷேமமாயிருப்பதைச் சொல்வாயாக. மஹா பாஹுவாகிய ராமன் இவ்விடம் வந்து இந்த துக்க ஸமுத்ரத்தினின்று என்னைக் கரையேற்றும்படி நீ ராமனுக்குத் தகுந்த வார்த்தைகளால் சொல்ல வேண்டும். வானரவீரனே ! நீ ராமனிடம் போனவுடனே நான் அநுபவிக்கின்ற இந்தக் கொடிய துக்கத்தையும் இங்ஙனம் ராக்ஷஸர்கள் என்னை விரட்டுவதையும் கேட்டதையெல்லாம் விவரமாக ராமனிடம் போய்ச் சொல்வாயாக. உனக்கு மார்க்கம் ஸுகமாயிருக்குமாக' என்றனள். அவ்வானரஸ்ரேஷ்டன், அந்த ராஜகுமாரத்தியான ஸீதாதேவி மொழிந்த அடையாளங்களைப் பெற்று க்ருதார்த்தனுகி மனத்தில் மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைந்து 'இனி செய்யவேண்டியது அற்பமே உள்ளது' என்று அறிந்து மனத்தில் வடதிசைக்குப்போக நினைவு கொண்டனன். நாற்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஹநுமான் ஸீதையினிடம் அநுமதி பெற்று அசோகவனிகையை முறித்தல்.

ஸீதை இங்ஙனம் மேலான வாக்யங்களால் தன்னைக் கொண்டாடுகையில் ஹநுமான் அனந்தரம் ப்ரயாணமாய்ப் புறப்பட்டுப்போகத் தொடங்கி அந்த இடத்தினின்று அப்புறஞ்சென்று தனக்குள் 'ஸீதையைப் பார்க்கவேண்டுமென்றும் ராவணனிருப்பிடம் தெரியவேண்டுமென்றும் வந்தனன். அதில் முக்யம் ஸீதையைக்காண்பது. இந்த ஸீதையைக் காண்பது ஆயிற்று. இனி ராவணனுடைய ஹ்ருதயம் முதலியவை தெரியவேண்டிய ஸ்வல்ப கார்யமே மிகுந்திருக்கின்றது. இந்த மிகுந்த கார்யவிஷயமாக ஸாமதானபேதங்களென்கிற மூன்று உபாயங்களையும் கடந்து நான்காவதான தண்டோபாயமே ஸாதனமாகத் தோற்றுகின்றது. ஏனென்னில்—துஷ்டர்களான ராக்ஷஸர்கள் ஸரியாக நடப்பவரல்லர்; குத்ஸிதராகையால் அவரிடத்தில் ஸாமோபாயத்தை உபயோகப்படுத்துவதால் ப்ரயோஜனம் ஒன்றும் விளையாது. தானமோ, மிகுதியும் தனமுடையவரிடத்தில் யுக்தமன்று. ராவணனோ மிகுந்த தனமுடையவன். பலத்தினால் கொழுத்திருக்கும் ஜனங்களை பேத உபாயத்தினால் வசப்படுத்துவது ஸாத்யமன்று. ராவணன் பலத்தினால் கொழுத்தவன். இனி தண்டோபாயமாகிய பராக்ரமமோ என்னில், அதுவே எனக்கு இவ்விஷயத்தில் ஸம்மதமாயிருக்கின்றது. இக்கார்யத்தை ஸாதிப்பதற்குப் பராக்ரமந் தவிர மற்றோருபாயமெதை நிச்சயித்துப் பார்க்கிலும் பொருந்தாதிருக்கின்றது. இப்பொழுது நான் யுத்தத்தை நடத்தி ராக்ஷஸர்களில் சில மேலான வீரர்களைக் கொல்வேனாயின், மற்றை அந்த ராக்ஷஸர்கள் எப்படியோ ஒருவிதத்தில் கர்வத்தை யிழந்து சிறிது மென்மையைப் பெறுவார்கள். எவன் தன்னை ஒரு

கார்யஞ் செய்யவேண்டுமென்று நியமித் தனுப்புகையில் அம்மேலான கார்யத்தை நிறைவேற்றி அதற்கு விரோத மில்லாதபடி வேறு கார்யங்கள் பலவற்றையும் நிறைவே ற்றுவானே, அவனே கார்யஞ் செய்யத் தகுந்தவன். முய ன்ற கார்யம் ஸ்வல்பமாயினும் அதை ஏதோ ஒரு ஹேது வைமாத்ரம் பிடித்து ஸாதிக்கஸாத்யமன்று. இனி மஹா கார்யத்திற்குச் சொல்லவேண்டுமோ? ஆகையால் ஸீதை யைக் கண்ட மாத்ரத்தினுல் பயன் யாது ? எவன் ஒரு கார்யத்திற்குள்ள பல ஹேதுக்களைக்கொண்டு பலவகை உபாயங்களால் நிறைவேற்ற அறிவானே, அவனே கார் யத்தை ஸாதிக்க வல்லவனன்றி மற்றவனல்லன். நான் இ ங்கேயே சத்ரு ராக்ஷஸர்களுக்கும் நம் வானரர்களுக்கும் யுத்தஞ் செய்வதிலுள்ள தாரதம்யங்களை உள்ளபடி அறி ந்து, அதனுல் சத்ருக்களின் பலாபலங்களை நிச்சயித்துக் கொண்டு, ஸுக்ரீவநகரமாகிய கிஷ்கிந்தைக்குப் போவே னுயின், அப்பொழுது என் ப்ரபு ஸீதையைக் கண்டு ராவ ணனிருப்பிடம் அறிந்து வருவாயென்று எனக்களித்த ஆஜ்ஞையைக் குறைவறச் செய்து முடித்தவனுவேன். அங்ஙனஞ் செய்யாமல் வெறுமனே ஸீதையை மாத்ரங் கண்டு போவேனுயின், ராக்ஷஸர்களின் பலாபலம் எப்ப டிப்பட்டதென்று ஸுக்ரீவன் வினவுவானுயின், என்னெ ன்று பதிலுரைப்பேன் ? இப்பொழுது ராக்ஷஸர்களுடன் பலாத்காரமாக யுத்தம் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். அப்படி யுத்தமாயினும் அநுயாஸமாக எப்படி நேருமோ, அப்படியேயன்ரு செய்யவேண்டும் ! அங்ஙனஞ் செய்தா லன்ரு, அந்த ராவணன் தன்னுடையவர்களின் பலத்தை யும் என் பலத்தையும் நன்கு தெரிந்துகொள்வான்! அன ந்தரம் நான் யுத்தத்தில் ராவணனையும் அவனது மந்த்ரி வர்க்கத்தையும் அவனது ஸேனதிபதியையும் எதிர்த்து

ஸீதையைக்குறித்து அவன் மனத்திலுள்ள நிச்சயத்தை யும் அவன் பலத்தையும் ஸுகமாகத் தெரிந்துகொண்டு இங்கிருந்து புறப்பட்டுப் போவேன். இம் மேலான அசோகவனம் கொடுந்தன்மையுள்ள ராவணனுடையது. இது கண்களுக்கும் மனத்திற்கும் மிக இனிதாகி நானு வித வ்ருக்ஷங்களும் கொடிகளும் நிறைந்து நந்தனவனம் போல் விளங்குகின்றது. அக்னி உலர்ந்த அடவியைக் கொளுத்துவதுபோல் இவ்வசோக வனத்தை த்வம்ஸஞ் செய்கிறேன். நான் இதை முறித்தவுடனே ராவணனு க்கு என்மேல் கோபம் உண்டாகும். அதன்மேல் ராக்ஷ ஸர் தலைவனாகிய ராவணன் குதிரைகளும் தேர்களும் யா னைகளும் நிறைந்து த்ரிசூலங்களையும் இரும்புத் தடிகளை யும் தரித்த பெரும் ஸைன்யத்தை என்மேல் எதிர்க்க அனுப்புவான். அதன்பிறகு இதோ அவர்க்கும் எனக்கும் என்னிஷ்டப்படி மஹாயுத்தம் நடக்கும். நான் எவர்க்கும் ஸஹிக்கமுடியாத பராக்ரமத்தில் முயன்று கொடிய பரா க்ரமசாலிகளான அந்த ராக்ஷஸர்களை எதிர்த்து யுத்தத் தில் ராவணன் அனுப்பின அந்த ஸைன்யத்தையெல்லாம் கொன்று பிறகு ஸுகமாகக் கிஷ்கிந்தைக்குப் போவேன்' என்று ஆலோசித்தனன். அங்ஙனம் ஆலோசித்து, பயங் கர பராக்ரமனாகிய வாயுகுமாரன் ஹனுமான் கோபங்கொ ண்டு தன் துடைகளின் வேகத்தினால் வாயுவைப்போல் வ்ருக்ஷங்களை விழத்தள்ள ஆரம்பித்தனன். அனந்தரம் அந்த ஹனுமான் வீரனாகையால் பக்ஷிகள் மதித்துக் கல கலவென்று கூவப்பெற்றதும் பலவகை வ்ருக்ஷங்களும் கொடிகளும் நிறைந்ததுமாகிய அவ்வந்தப்புரவனத்தை முறித்தனன். அங்ஙனம் வ்ருக்ஷங்கள் முறியவும் குளங் கள் இடியவும்க்ரீடாபர்வதங்களின் சிகரங்கள் சூர்ணமா கவும் செய்யப்பெற்ற அவ்வசோகவனம் பார்க்க மிகுதியும்

இனிமையற்றிருந்தது. இங்ஙனம் அவ்விடத்தில் பலவகைப் பறவைகள் பயந்து கலகலவென்று கூவவும் குளங்கள் இடிந்து பாழாகவும் மரம் கொடி முதலியவற்றின் சிவந்தழகிய தளிர்கள் வாடி வதங்கவும்பெற்ற அவ்வனம் காட்டுத் தியால் கொளுத்தப்பட்டதுபோல் சிறிதும் விளக்கமுறாதிருந்தது. அதிலுள்ள அந்தக் கொடிகள் தமக்கு ஆதாரமான கிளைகளினின்று விடுபட்டுச் சிதறி அல்லாட்டமுற்று, அவயவங்கள் விலவிலக்கப்பெற்ற பெண்மணிகள்போல் புலப்பட்டன. அதிலுள்ள லதாக்ருஹங்களும் (கொடிவீடுகளும்) சித்ரக்ருஹங்களும் பாழாகிப் பெரிய ஸர்ப்பங்களும் க்ரூரம்ருகங்களும் பயந்து பறந்தோடவும் [1] சிலாக்ருஹங்களும் ஸாதாரண க்ருஹங்களும் பொடிபொடியாகச் செய்யப்பெற்ற அம்மஹாவனம் அழகற்றிருந்தது. ராவணனது காந்தைகளுக்கு ஸமஸ்த போகங்களையும் வளரச் செய்துகொண்டு காப்பாகிக் கொடிவீடுகள் யாதொரு கெடுதியுமின்றி மேன்மேலும் வளர்ந்து வரப்பெற்று ராவணனுடைய அந்தப்புரோத்யானமான அழகிய அவ்வசோகவனம், ஹநுமான் பலாத்காரமாக முறிக்கையில் கொடிவீடுகளும் செடிசெட்டுக்களும் புதர்முதலிய ஸ்தானங்களும் மிகுதியும் சோகத்திற்கிடமாயிருந்தது. அம்மஹாகபி தனம் மிகுந்தவனும் மஹாமஹிமையுடையவனுமாகிய ராவணனது மனத்திற்கு மிகுதியும் பெரிய அப்ரியத்தைச் செய்து தானொருவனே ஸஹாயமின்றி மஹாபலசாலிகளான பல ராக்ஷஸர்களோடு யுத்தஞ் செய்ய விரும்பி மிகுந்த அழகுடன் ப்ரகாசிக்கின்ற அவ்வனத்தின் வெளிவாசற்படியில் இருந்தனன். நாற்பத்தொன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

---

1 கற்களால் இயற்றப்பட்ட மாளிகைகள்.

இதைக்கேட்ட ராவணன் கிங்கரரென்னும் ராக்ஷஸர்களை அனுப்புதலும், அவர்களை ஹனுமான் முடித்தலும்.

அனந்தரம் லங்கையிலிருப்பவர் அனைவரும் பக்ஷிகளின் த்வனிகளையும் வ்ருக்ஷங்கள் மளமளவென்று முறிந்து விழும்சப்தத்தையுங் கேட்டு, பயத்தினால் பரபரப்புற்றவராயினர். ம்ருகங்களும் பக்ஷிகளும் பயத்தினால் திக்ப்ரமம் பிடித்து மூலைக்கொன்றாகப் பறந்தோடிக் கூச்சலிட்டன. அனந்தரம் ராக்ஷஸர்களுக்கு நாசத்தை அறிவிக்கும் பயங்கரமான அசுபசகுனங்கள் தோன்றின. பிறகு விகாரமான முகமுடைய ராக்ஷஸஸ்த்ரீகள் அந்த த்வனிக்குத் தூக்கம் விழித்து, முறிக்கப்பட்டிருக்கிற அவ்வனத்தையும் வீரனாகிய அம்மஹாவானரனையுங் கண்டனர். மஹாபாஹுவும் மஹாதீரனும் மஹாபலனுமாகிய அந்த ஹனுமான் அந்த ராக்ஷஸஸ்த்ரீகளைக்கண்டு அவர்க்கு பயங்கரமாயிருக்குமாறு மிகுதியும் பெரிய தேஹத்தை தரித்தனன். அனந்தரம் ராக்ஷஸஸ்த்ரீகள் மிகுதியும் பெரிய தேஹத்துடன் பர்வதம் போன்று மஹாபலனான ஹனுமானைக்கண்டு ஸீதையை நோக்கி, 'இவன் யாவன்? பேரென்ன? எவனால் அனுப்பப்பட்டு வந்தனன்? எங்கிருந்து வருகின்றனன்? இங்கு எது நிமித்தமாக வந்தனன்? உன்னோடு இவன் எப்படி ஸம்பாஷணஞ் செய்தனன்? அகன்ற கண்களையுடையவளே! ஸுந்தரீ! நீ பயப்படவேண்டாம். எமக்கு எல்லாவற்றையும் விவரமாகச் சொல்லவேண்டும். கறுத்த கடைக்கண்களையுடையவளே! உன்னோடு எதைக் குறித்து இவன் பேசினன்?" என்று வினவினர். அனந்தரம் ஸர்வாங்க ஸுந்தரியும் பதிவ்ரதாமணியுமாகிய அந்த ஸீதை அவர்களை நோக்கி 'ராக்ஷஸர்கள் பயங்கரமான நானாவித உருவங்களைத் தரிக்கவல்லவர். அப்படிப்பட்டவர்களை அறிதற்கு எனக்கு எப்படி முடியும்? பாம்பின் கால்

பாம்புக்கே தெரியுமன்றி மற்றெவர்க்குந் தெரியாது. அன்னமே நீங்களும் ராக்ஷஸர்களாகையால் ராக்ஷஸர்களின் ஸங்கதி உங்களுக்கே தெரியும். ஆகையால் இவன் எப்படிப்பட்டவனோ எந்தக் கார்யத்தை இவன் செய்வானோ உங்களுக்கே தெரியும். இதில் ஸந்தேஹம் இல்லை. இவனைப் பார்த்து நானுங் கூட பயந்திருக்கின்றனன். இவன் எவனோ எனக்குத் தெரியவில்லை. இவன் யாவனோ நீங்கள் எனக்கு மொழிவீராக. இவனைக் கண்டால் காமரூபியாகிய ராக்ஷஸனெவனோ இவ்வானரரூபந்தரித்து வந்தானென்று தோற்றுகிறது' [1] என்றனள். ஸீதை மொழிந்த வார்த்தையைக் கேட்டு ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகள் பயந்து அவ்வனத்தில் நாற்புறத்திலும் ஓடி மறைந்தனர். சிலர் ஸீதையைக் காக்கும் பொருட்டு அங்கேயே இருந்தனர். சிலர் இந்த வ்ருத்தாந்தத்தை ராவணனுக்குத் தெரிவிக்க ஓடிப்போயினர். விகாரமான முகமுடைய ராக்ஷஸஸ்த்ரீகள் ராவணனிடஞ் சென்று, விரூபனும் பயங்கரனுமாகிய அவ்வானரனைக் குறித்து இங்ஙனஞ் சொல்லத் தொடங்கி 'மஹாராஜனே! பயங்கரமான உருவமுடைய ஓர் வானரன், அபாரபராக்ரமமுடையவன், ஸீதையோடு ஸம்பாஷணஞ் செய்து அசோகவனிகையின் மத்யத்தில் இருக்கின்றனன். மான்கண்போன்ற கண்களையுடைய ஸீதை பலவாறு வினவியும் அவ்வானரனது ஸங்கதியை எமக்குச் சொல்ல இஷ்டப்படாதிருக்கின்றனள். அவன் இந்த்ரனால் அனுப்பப்பட்ட தூதனாயிருக்கக்கூடும்.

---

1 'விவாஹகாலே ரதிஸம்ப்ரயோகே ப்ராணாத்யயே ஸர்வதநாபஹாரே। மித்ரஸ்யசார்த்தே உப்யந்ருதம் வதேயு: பஞ்சாந்ருதாந்யாஹுரபாதகாநி' என்னும் ப்ரமாணத்தின்படி ஸ்னேஹிதனை ரக்ஷிக்கும் பொருட்டுப் பொய்சொல்வது பாபமன்றாகையால் ஸீதை இங்கு ஹனுமான் விஷயத்தில் பொய் பேசினளென்று தெரிகிறது.

அல்லது குபேரனுடைய தூதனே? அப்படியுமில்லையா யின்,ஒருக்கால் ராமன் ஸீதையைத் தேடவிரும்பி அனுப் பின தூதனயிருப்பினும் இருக்கலாமோ? என்னவோ? ஏ தும் தெரியவில்லை. பலவகை ம்ருகஸமூஹங்கள் நிறைந்து உன் மனத்திற்கு மிகுதியும்இனிதான அந்தப்புரவனத்தை அற்புதமான உருவமுடைய அவ்வானரன் நாசஞ் செய்த னன். அவ் வந்தப்புரவனத்தில் அவன் பாழ்செய்யாத இ டம் ஒன்றுமே இல்லை. ஜனகராஜன் புதல்வியாகிய ஸீதை யிருக்கும்ப்ரதேசத்தை மாத்ரம்அவன் பாழ்செய்யவில்லை. அவன் அவ்விடத்தை மாத்ரம் பாழ்செய்யாமை ஸீதை யைக்காக்கும் பொருட்டோ, அல்லது இளைப்பினலோ தெரியவில்லை.இல்லையாயின் அப்படிப்பட்டவனுக்கு இளை ப்பேது? அந்த ஸீதையைக் காக்கும் பொருட்டே அவன் அதை முறிக்கவில்லை. அழகான புஷ்பங்களும் தளிர்க ளும் அமைந்து விளக்கமுற்றிருந்த பெரிய சிம்சுபாவ்ரு க்ஷம் ஒன்றுளது. ஸீதை தான் அந்த வ்ருக்ஷத்தினரு கே போயிருந்தாளாகையால் அவன் அந்த வ்ருக்ஷத்தை யுங்கூட முறிக்கவில்லை. பயங்கரமான உருவமுடைய அவ்வானரன் ஸீதையுடன் பேசுவது அசோகவனத்தை முறிப்பது ஆகிய இவ்விரண்டு கார்யத்தையும் செய்த னன். நீயும் பயங்கரனகையால் அவனுக்கு நீ இப்பொ ழுது கொடிய தண்டனையை விதிக்கும்படி ஆஜ்ஞை செய்யவேண்டும். ராக்ஷஸ கணதிபதி! ப்ராணன்களில் விருப்பமுடையவன் எவன் நீ மனத்தில் அங்கீகரித்திருக் கிற ஸீதையுடன் பேசுவான்? எவனும்பேசமாட்டானே! இவ்வானரனுக்கோ, ப்ராணன்கள் தக்கப்போகிறவை யல்லவாகையால்தான் பேசினன்' என்றனர். ராக்ஷஸர் தலைவனகிய ராவணன் ராக்ஷஸிகள் மொழிந்த வார்த்தை களைக் கேட்டு மிகுதியும் கோபமுற்றுக் கண்களைச் சுழற்

றிக்கொண்டு நெய்யினால் ஹோமஞ் செய்யப்பட்ட அக்னி போல் ஜ்வலித்தனன். எரிகிற இரண்டு தீபங்களினின்று ஜ்வாலைகளோடு கூடின எண்ணெய்த்துளிகள் தரையில் விழுவதுபோல் கோபித்திருக்கிற அந்த ராவணனுடைய கண்களிரண்டினின்று நெருப்புப் பொறிகளோடுகூடின கண்ணீர்த்துளிகள் விழுந்தன. அனந்தரம் மஹாதேஜஸ்வியாகிய அந்த ராவணன், பலத்தில் தனக்கு நிகராகி, சூரர்களான கிங்கரர்களென்னும் ராக்ஷஸர்களுக்கு, ஹனுமானை அடக்கும் பொருட்டு ஆஜ்ஞாபித்தனன். மஹாபலிஷ்டர்களான அந்தக் கிங்கரர்களென்னும் ராக்ஷஸர் எண்பதினாயிரம் பேர் இருந்தனர். அங்ஙனம் பெருவயிறும் பெருங்கோரைகளும் அமைந்து பயங்கர உருவமுடையவர்களும் மஹாபலசாலிகளுமான அந்த ராக்ஷஸர்களனைவரும் இரும்புச் சம்மட்டிகளையும் இரும்புத் தடிகளையும் தரித்து யுத்தத்தில் மனவிருப்பங்கொண்டு ஹனுமானைப் பிடிக்க முயன்று அந்த க்ருஹத்தினின்று வெளிப்பட்டு வந்தனர். அவர்கள் அவ்வனத்தின் வெளிவாசற்படியில் யுத்தத்திற்கு ஸந்நத்தனாயிருக்கிற அந்தக் கபீந்த்ரனைக் கிட்டி மஹாவேகத்துடன் விட்டில்கள் அக்னிமேல் எதிர்ப்பதுபோல் அவ்வானரன்மேல் எதிர்த்தனர். அவர்கள் அவ்வானரோத்தமனைச் சித்ரவிசித்ரங்களான கதைகளாலும் பொற்பிடிகளையுடைய இரும்புத்தடிகளாலும் ஸூர்யன்போல் தகதகவென்று விளங்குகின்ற பாணங்களாலும் அடித்தனர். மற்றும், அவர் இரும்புத் தடிகளையும் பட்டஸங்களையும் சூலங்களையும் ஈட்டிகளையும் வல்லயங்களையும் சக்தி ஆயுதங்களையும் தரித்துத் திடீலென்று ஹனுமானைச் சுற்றிக்கொண்டு நின்றனர். ஹனுமான் மஹாதேஜஸ்வியாகையால் அப்பொழுதுண்டான ஸந்தோஷத்தினால் மிகுதியும் ஒளி விளங்கப்பெற்றுப் பர்வதம்போல்

அசையாமல் வாலைத் தரையில் அடித்து மிகுந்த த்வனியுடன் கர்ஜித்தனன். வாயுகுமாரனாகிய ஹநுமான் தேஹத்தை மிகுதியும் பெரிதாகச் செய்துகொண்டு லங்கை முழுவதும் சப்தம் நிரம்பும்படி கெட்டியாக புஜங்களைத் தட்டுதலாலுண்டான பெரிய சப்தமானது மலைச்சாரல்களில் ப்ரதித்வனிகளைக் கிளப்பி அவற்றுடன் பரவுகையில், ஆகாயத்தில் திரியும் பக்ஷிகள் பயந்து பூமியில் விழுந்தன. அனந்தரம் அந்த ஹநுமானும் பெருந்த்வனியுடன் 'மஹாபலனாகிய ராமன் எல்லாரிலும் மேன்மையுற்றிருக்கின்றனன். எங்கள் ராஜனாகிய ஸுக்ரீவனும் வாலிவதாதிகளை நடத்தி ராமனால் பாதுகாக்கப்பட்டு எல்லாரிலும் மேலாயிருக்கின்றனன். நான், வருத்தமின்றி எப்படிப்பட்ட கார்யங்களையும் நிறைவேற்ற வல்லகோஸலதேசாதிபதியான ராமனுக்கு தாஸன்; ஹநுமானென்னும் பேருடையவன்; சத்ருஸைன்யங்களை அழிப்பவன்; வாயுதேவனது புதல்வன்; கற்களையும் மரங்களையுங் கொண்டு பலவிதங்களில் யுத்தஞ் செய்யவல்ல மஹாபலனாகிய எனக்கு யுத்தத்தில் இந்த ராவணனைப் போன்ற ஆயிரம் ராவணர்களும் எதிரன்று. நான் இந்த ராக்ஷஸர்களெல்லோரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே இவர்களைப் பொருள் செய்யாமல் இந்த லங்காபுரம் முழுவதையும் கலக்கி ஸீதையை நமஸ்கரித்து மனக்கருத்திடேறப் பெற்று ராமனிடம் போவேன்' என்று இறைச்சலிட்டனன். அந்தக் கிங்கரர்கள் ஹநுமான் செய்த மஹாத்வனிக்கு பயந்து அப்பொழுது ஸந்த்யாகாலத்து மேகம் போல் மிகுதியும் உயர்ந்து சிவந்த வர்ணத்துடன் ஜ்வலிக்கின்ற மஹாகாயனாகிய ஹநுமானைக் கண்டனர். அனந்தரம் அந்த ராக்ஷஸர்கள் தமது ப்ரபுவின் நியோகத்திற்குட்பட்டவராகையால் பயத்தைவிட்டு அவனை சீக்ரத்

தில் அணுகுவதற்கு முடியாமல் இங்குமங்கும் தூரத்தி லிருந்து பயங்கரமான பலவகை ஆயுதங்களால் அந்தக் கபீந்த்ரனை அடித்தனர். அனந்தரம் மஹாபலனாகிய ஹனுமான் தன்னை நாற்புறத்திலும் சூரர்களான அந்த ராக்ஷஸர்கள் சுற்றிக்கொள்கையில் தோரணத்வாரத்திலிருக்கும் பயங்கரமான இரும்புத்தடியின் அருகே போயினன். அவன் அந்த இரும்புத்தடியை எடுத்துக்கொண்டு அவ்வரக்கர்களை அடித்துக் கொன்றனன். வீரனாகிய அந்த ஹனுமான், கருடன், ஜ்வலிக்கின்ற ஸர்ப்பத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஆகாயத்தில் திரிவதுபோல் ப்ரகாசிக்கின்ற அவ்விரும்புத் தடியைப் பிடித்துக்கொண்டு ஆகாயத்தில் விளையாடினன். பராக்ரமசாலியாகிய அவ்வாயுகுமாரன் வீரர்களான அந்தக் கிங்கரர்களென்னும் ராக்ஷஸர்களைக் கொன்று மீளவும் யுத்தத்தை விரும்பி, அந்தத் தோரணத்வாரத்தை அடைந்திருந்தனன். அனந்தரம் அங்கிருந்து பயத்தினால் தப்பித்துக்கொண்டு ஓடிப்போன ராக்ஷஸர்கள் சிலர் கிங்கரர்களனைவரும் முடிந்தார்களென்று ராவணனுக்குத் தெரிவித்தனர். அந்த ராக்ஷஸ ராஜன் கிங்கரர்களும் அவர்களைப் பின்றொடர்ந்த ஸைன்யமும் மடிந்ததைக் கேட்டுக் கோபத்தினால் கண்களைச் சுழற்றிக்கொண்டு பராக்ரமத்தில் எதிரின்றி யுத்தத்தில் வெல்லமுடியாது விளங்கும் ப்ரஹஸ்தனுடைய குமாரனை ஹனுமான்மேல் எதிர்க்கும்படி ஆஜ்ஞாபித்தனன். நாற்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஹனுமான் சைத்ய ப்ரஸாதத்திலுள்ள ராக்ஷஸர்களை த்வம்ஸஞ் செய்தல்.

அந்த ஹனுமான் இங்ஙனம் கிங்கரர்களைக் கொன்று, பிறகு தனக்குள் ஆலோசிக்கத் தொடங்கி, 'நான் அசோ

கவனத்தை முறித்தனன். அன்றி ராக்ஷஸர்களுக்கு தேவாலயமான இவ்வுப்பரிகையை முறிக்காமற் போயி னன். ஆகையால் மிகுதியும் உயர்ந்து நீண்டிருப்பதும் பயங்கரமாகப் புலப்படுவதுமாகிய இந்த தேவாலயத்தை யும் முறித்து த்வம்ஸஞ் செய்கிறேன்' என்று ஆலோ சித்து,அவன் தன் பலத்தைக் காட்டும் பொருட்டு அவ் வுத்யான வனத்தின் வெளிவாசற்படியினின்று கிளம்பி மேருசிகரம்போல் மிகுதியும் உயர்ந்திருக்கிற தேவால யத்தின்மேல் ஏறி மஹா தேஜஸ்வியாகையால் [1]மற்றொரு ஸூர்யனோ என்னும்படி திகழ்வுற்றிருந்தனன். இங்ங னம் வாயுகுமாரனும் வானரயூத நாதனுமாகிய அவ்வா னரோத்தமன் ஹனுமான் எவர்க்கும் எதிர்த்து ஆக்ர மிக்க முடியாத அந்த தேவாலயத்தை ஆக்ரமித்துக் காந்தியால் மிகுதியும் விளக்கமுற்றுப் பாரியாத்ர பர்வ தம்போல் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருந்தனன். அனந்த ரம் அந்த வாயுகுமாரன் தன் ப்ரபாவத்தினால் மிகுதியும் பெரிய தேஹத்தை தரித்து லங்கைமுழுமையும் சப்தம் நிரம்புமாறு கம்பீரமாக புஜங்களைத் தட்டினன். ஹனு மான், செவிகளுக்கு பயங்கரமாகச் செய்கிற அப்பெருஞ் சப்தத்தினால் பக்ஷிகள் ஆகாயத்தினின்று பூமியில் விழுந் தன. அந்த தேவாலயத்தைக் காத்திருந்த ராக்ஷஸர்கள் மூர்ச்சித்தனர். ஹனுமான் 'ஸமஸ்த அஸ்த்ரங்களையும் உணர்ந்த ராமன் யாவரிலும் மேலாயிருப்பானாக. மஹா பலனாகிய லக்ஷ்மணனும் அனைவரிலும் மேன்மையுற்றிருப் பானாக. ராமன் வாலிவதாதி கார்யங்களைச் செய்து தன் னைப்பாதுகாத்துவரப்பெற்ற எங்கள் ராஜனாகிய ஸுக்ரீ வனும், எல்லாரிலும் மேலாயிருப்பானாக. நான் அனாயா ஸமாக எப்படிப்பட்ட கார்யங்களையும் நிறைவேற்றவல்ல

---

1 இதனால்-ஸூர்ய உதயமானதாகத் தெரிகிறது.

கோஸலதேசாதிநாதனாகிய ராமனுக்கு தாஸன்; ஹநுமானென்னும் பேருடையவன்; பகைவரது ஸைன்யங்களைப் பறக்தோடச் செய்பவன்; வாயுதேவனது குமாரன்; கற்களையும் மரங்களையுங்கொண்டு ராக்ஷஸர்களை யுத்தத்தில் அடிக்கவல்ல எனக்கு இந்த ராவணனைப் போன்ற ஆயிரம் ராவணர்களும் எதிராகமாட்டார்கள். இந்த ராக்ஷஸர்கள் அனைவரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே இவர்களைப் பொருள் செய்யாமல் இந்த லங்காபுரத்தை யெல்லாம் கலக்கி ஸீதாதேவிக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து மனக்கருத்து ஈடேறப்பெற்று ராமனிடம் போவேன்' என்று உரக்க கோஷித்தனன். இங்ஙனம் விமானத்தின் மேல் இருக்கின்ற அவ்வானரயூதபதி ஹநுமான், தேவாலயத்திலிருக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்குத் தெரியச் சொல்லி, அந்த ராக்ஷஸர்களுக்கு பயம் உண்டாகும்படி பயங்கரமான த்வனியுடன் கர்ஜித்தனன். அந்த மஹா த்வனியைக் கேட்டு, தேவாலயத்தைக் காக்கும் ராக்ஷஸர்கள் நூறுபேர்களும் நாநாவித பாணங்களையும் ஈட்டிகளையும் கத்திகளையும் கோடாலிகளையும் எடுத்துக்கொண்டு ஹநுமான்மேல் எதிர்த்துப்போயினர். மஹா ஶரீரர்களான அந்த ராக்ஷஸர்கள் நாநாவித ஆயுதங்களை ப்ரயோகித்துக்கொண்டு அந்த வாயுகுமாரனை ஹநுமானைச் சுற்றிக்கொண்டனர். அவர்கள் நாநாவிதமான கதைகளாலும் பொற்பூணிடப்பெற்ற இரும்புத்தடிகளாலும் ஸூர்யன் போல் தகதகவென்று ஜ்வலிக்கின்ற பாணங்களாலும் அந்த வானரஶ்ரேஷ்டனை அடித்தனர். அப்பொழுது வானரதிலகனாகிய அந்த ஹநுமானைச் சுற்றித்திரிகின்ற அந்த ராக்ஷஸர்களின் பெருங்கூட்டமானது கங்காஜலத்தில் அகன்று சுழலுகின்ற பெருஞ் சுழிபோல் ப்ரகாசித்தது. அனந்தரம், வாயுகுமாரனாகிய ஹநுமான் கோபித்து,

பயங்கரமான உருவந் தரித்தனன். மஹா பலனுகிய அந்த வாயுகுமாரன் ஹநுமான் அந்தப்பெரிய தேவாலயத்தின் உப்பரிகைமேல் ஸ்வர்ணாலங்காரங்களால் விளங்கும் ஸ்தம்பத்தைப் பிடுங்கி வஜ்ராயுதம்போன்ற அந்த ஸ்தம்பத்தைப் பலவாறு சுழற்றினன். அங்ஙனம் அதைச் சுழற்றுகையில் அது மற்ற ஸ்தம்பங்களோடுறைகையால் நெருப்பு உண்டாயிற்று. அதனுல் அந்த உப்பரிகையெல்லாம் எரிந்துபோயிற்று. அனந்தரம் ஸ்ரீமானுகிய அந்த வானாயூதநாதன் ஹநுமான், அந்த உப்பரிகை எரிவதைக்கண்டு உத்ஸாஹமுற்று, அந்த ஸ்தம்பத்தினுல், இந்த்ரன் வஜ்ராயுதத்தினுல் அஸுரர்களை அடிப்பதுபோல் அந்த ராக்ஷஸர்கள் நூறுபேர்களையுங் கொன்று ஆகாயத்தில் நின்று 'மஹா தீரர்களும் மஹா பலிஷ்டர்களுமாகிய என்னைப் போன்ற பல்லாயிரம் வானரோத்தமர்கள் ஸுக்ரீவ வசத்தில் உண்டு. அவர்கள் இப்பொழுது ஸீதையைத் தேடும்படி அவனுல் அனுப்பப்பட்டிருக்கின்றனர். நாங்களேயன்றி மற்றும் பல வானரர்கள் இங்ஙனம் பூமியெல்லாம் ஸீதையைத் தேடிக்கொண்டு திரிகின்றனர். அவர்களில் சிலர் பத்துயானை பலமுடையவர்; சிலர் நூறுயானை பலமுடையவர்; சிலர் ஆயிரம் யானை பலமுடையவர்; அங்கு மற்றுஞ் சிலர், ஓகமென்னுங் கணக்குடைய யானைகளின் பலமுடையவர்கள்; சிலர் வாயுவைப்போன்ற பலமுடையவர்; மற்ற வானரயூதபதிகளின் பலத்திற்கு இவ்வளவவ்வளவென்று அளவே இல்லை. ஸுக்ரீவன் பற்களையும் நகங்களையுமே ஆயுதங்களாகவுடைய இப்படிப்பட்ட வானரர்கள் தன்னை நூறு பதினுயிரம் லக்ஷம் கோடிக்கணக்கில் சூழ்ந்துவரப்பெற்று உங்களெல்லோரையும் முடிப்பவனுகி இவ்விடம் வரப்போகின்றனன். நீங்கள் மஹானுபாவனும் இக்ஷ்வாகுகுலநாதனுமாகிய ராமனேடு வைரம்வைத்துக்

கொண்டீர்கள் ஆகையால் இனி இந்த லங்காபுரம் சிறிதும் உருப்பட்டிராது. நீங்களும் இருக்கமாட்டீர்கள். ராவணனும் இருக்கமாட்டான். எல்லோரும் நசித்துப் போவீர்கள்' என்றனன். நாற்பத்துமூன்றுவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஹனுமான் ஜம்புமாலியை முடித்தல்.

ராக்ஷஸேஸ்வரனாகிய ராவணனால் ஆஜ்ஞாபிக்கப்பட்ட ப்ரஹஸ்த குமாரனாகிய மஹா பலமுடைய ஜம்புமாலியென்பவன் ஹனுமானோடு யுத்தஞ் செய்யப் புறப்பட்டனன். அவன் மிகுதியும் பெரிய கோரைப்பற்களுடையவன். அவன் வில்லைத் தரித்துச் சிவந்த பூமாலையைக் கழுத்தில் அணிந்து சிவப்பு வஸ்த்ரம் தரித்துச் செவிகளில் அழகான குண்டலங்கள் விளங்கப்பெற்றுப் பெரிய சரீரமும் உருண்ட கண்களும் அமைந்து பயங்கரனும் யுத்தத்தில் எவர்க்கும் வெல்லமுடியாதவனுமா யிருந்தனன். மற்றும் அவன் இந்த்ர தனுஸ்ஸுபோல் புலப்படுவதும் நல்ல பாணங்கள் தொடுக்கத் தகுந்ததுமாகிய பெரிய தனுஸ்ஸை எந்தி, இடி இடிப்பதுபோல் பெருத்த்வனி உண்டாகும்படி நாணை வேகத்துடன் ஒலிப்பித்துக்கொண்டு புறப்பட்டனன். அங்ஙனம் அவன் நாணை இழுத்து ஒலிக்கச் செய்கையில் தனுஸ்ஸில் உண்டான மஹாகோஷம் திசைகளிலும் திசைகளின் மூலைகளிலும் கீழும் மேலும் விரைவில் நிரம்பியது. மஹா வேகமுடைய அந்த ஹனுமான் கழுதைகள் பூட்டப்பெற்ற ரதத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு அந்த ஜம்புமாலி வருவதைக் கண்டு, மீளவும் யுத்தம் நேரிட்டதென்று ஸந்தோஷம் அடைந்து ஸிம்ஹநாதஞ் செய்தனன். மஹா பாஹுவாகிய ஜம்புமாலி, அந்தத் தோரண வாசற்படியின் மேல்கொடுங்கையிலிருக்கும் மஹாகபியான ஹனுமான்மேல் கூரான பாணங்க

ளைத் தொடுத்தனன். மற்றும் அவன் ஹனுமானுடைய முகத்தில் ஓர் அர்த்தசந்த்ர பாணத்தையும் சிரஸ்ஸில் ஓர் காதுள்ள பாணத்தையும் புஜங்களில் பத்து இரும்பு பாணங்களையும் ப்ரயோகித்தனன். அந்த ஹனுமானுடைய முகம் இயற்கையாகவே சிவந்திருப்பது, மேலும் அப்பொழுது பாணங்களால் அடிக்கப்பட்டு ரக்தம் பெருகப்பெற்று, சரத்ருதுவில் ஸூர்யகிரணங்கள்பட்டு மலர்ந்த செந்தாமரைபோல் ப்ரகாசித்தது. இயற்கையாகவே சிவந்து ரக்தம் பெருகுகையால் மிகுதியும் சிவந்திருக்கிற அந்த ஹனுமானுடைய முகம் ஆகாயத்தில் செஞ்சந்தனத்துளிகளால் நனைந்த செந்தாமரைபோல்ப்ரகாசித்தது. இங்ஙனம் அந்த ராக்ஷஸனது பாணங்களால் அடிக்கப்பட்ட அம்மஹா கபிக்கு மிகுதியும் கோபம் உண்டாயிற்று. அனந்தரம் அந்த ஹனுமான் தன் பார்ஶ்வத்தில் விசாலமாயிருக்கும் ஓர் பெருங் கல்லைக் கண்டனன். அம்மஹாபலன் வேகத்துடன் அந்தக் கல்லைப்பேர்த்துத் தன் பலமுள்ளவளவும் சுழற்றி ஜம்புமாலியின்மேல் பொகட்டனன். அந்த ராக்ஷஸன் அதற்குக் கோபித்து, பத்து பாணங்களைத் தொடுத்து அந்தக் கல்லைப் பிளந்தனன். அனந்தரம் கொடிய பராக்ரமமுடைய அவ்வீரன் ஹனுமான் தான் கல்லைப்பொகட்டது வீணானதைக்கண்டு, ஓர் பெரிய வ்ருக்ஷத்தைப் பிடுங்கிக் கிருகிருவென்று சுழற்றினன். அந்த ஸாலவ்ருக்ஷத்தைச் சுழற்றுகின்ற அம்மஹாபலனை ஹனுமானைக் கண்டு ஜம்புமாலி தானும் மஹாபலனாகையால் அவன்மேல் மிகுதியும் பல பாணங்களை ப்ரயோகித்தனன். அவன் நான்கு பாணங்களால் அந்த ஸால்வ்ருக்ஷத்தைப் பிளந்து ஹனுமானது புஜத்தில் ஐந்து பாணங்களையும் மார்பில் ஒரு பாணத்தையும் ஸ்தனங்களினிடையில் மாத்ரம் பத்து பாணங்களையும் ப்ரயோகித்தனன்.

அந்த ஹனுமான் தன் தேஹமெல்லாம் பாணங்கள் நிறைந்திருக்கக்கண்டு மிகுதியும் கோபம் மேலெழப்பெற்று வாசற்படியிலுள்ள இரும்புத் தடியையே எடுத்துக்கொண்டு வேகமாகச் சுழற்றினன். அளவில்லாத வேகமும் மிகுந்த பலமும் பொருந்தின அந்த ஹனுமான் இங்ஙனம் மஹா வேகத்துடன் அவ்விரும்புத்தடியைச் சுழற்றி ஜம்புமாலியின் அகன்ற மார்பில் போகட்டனன். அனந்தரம் அந்த அடியால் அங்கு அவ்வரக்கனுடைய தலையாவது கைகளாவது முழங்காலாவது வில்லாவது தேராவது தேரில் பூட்டியிருந்த கழுதைகளாவது பாணங்களாவது ஒன்றும் புலப்படவில்லை. அங்ஙனம் ஹனுமான் மிகுதியும் வேகமாக அடிக்கையில் மஹாபலனாகிய அந்த ஜம்புமாலி அடிக்கப்பட்டுத் தன் உடம்பிலுள்ள ஆபாணங்களெல்லாம் பொடியாகப் பெற்றுத் தரையில் விழுந்தனன். அனந்தரம் ராக்ஷஸேஸ்வரனாகிய ராவணன் மஹாபலரான கிங்கரர்கள் முடிந்ததுமாத்ரமேயன்றி ஜம்புமாலியும் மாண்டதைக் கேட்டுக் கோபத்தினால் கண்கள் மிகுதியும் சிவக்கப்பெற்றுச் சினந்தனன். அந்த ராக்ஷஸேஸ்வரன் மஹாபலனான ப்ரஹஸ்தகுமாரன்முடிந்தவுடனே கோபத்தினால் சிவந்த கண்களைச் சுழற்றிக்கொண்டு மிகுந்த வீர்யமும் மஹா பராக்ரமமும் பொருந்திய மந்த்ரிகுமாரர்களை ஹனுமான்மேல் எதிர்த்துப்போக ஆஜ்ஞாபித்தனன். நாற்பத்து நான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஹனுமான் மந்த்ரிகுமாரர்களெழுவரையும் முடித்தல்.

அனந்தரம் ராக்ஷஸேஸ்வரனாகிய ராவணன் ஆஜ்ஞாபிக்கையில் மஹா பலிஷ்டர்களான மந்த்ரிகுமாரர்கள் எழுவரும் அக்னிபோல் ப்ரகாசித்துக்கொண்டு பெரிய

ஸைன்யம் சூழ்ந்து வரப்பெற்று, தனுஸ்ஸுகளைத் தரித்து அந்த க்ருஹத்தினின்று வெளிப்புறப்பட்டனர். அவர்கள் அஸ்த்ரங்களில் கைதீர்ந்தவர்களனைவரிலும் அஸ்த்ரங்களை யுணர்ந்தவரெல்லோரிலும் மேன்மையுற்றவராகையால் ஒவ்வொருவரும் தாமே ஹனுமானை ஜயிக்கவேண்டுமென்று மனவிருப்பங் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் ஸ்வர்ணரேகைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தந்தமது சிஹ்னங்களான பிருதுள்ள த்வஜங்களோடும் மற்றும் ஸாதாரண டக்கயங்களோடும் கூடிக் குதிரைகள் பூட்டப்பெற்று மேகம் போல் த்வனிசெய்கின்ற மஹாரதங்களில் ஏறிக்கொண்டு உயர்ந்த தங்கத்தினல் செய்யப்பட்டு விசித்ரங்களான விற்களையேந்தி அபாரபராக்ரமமுடையவராகி நாணையிழுத்து, சப்தஞ் செய்துகொண்டு மிகுதியும் ஸந்தோஷத்துடன் கர்ஜிக்கின்ற மேகங்கள்போன்று வெளிப்பட்டனர். அப்பொழுது அவரது தாய்மார்களும் பந்துக்களும் நண்பர்களும் ஹனுமானல் அடிபட்டதைக்கேட்டு அப்படிப்பட்ட ஹனுமான்மேல் எதிர்க்க இவர்களும் போகின்றார்களே யென்று மிகுதியும் சோகத்தினல் தழதழத்து நின்றனர். மேலான பொன் பூஷணங்களை அணிந்த அவ்வீரர்கள் நான் முன்னே நான் முன்னே யென்று ஒருவன் மேலொருவன் உறைந்துகொண்டு தோரணத்வாரத்தில் யுத்தத்திற்கு ஸித்தமாயிருக்கின்ற ஹனுமான்மேல் எதிர்த்துப்போயினர். அந்த ராக்ஷஸர்கள் எழுவரும் ரதத்தின் த்வனி மேகத்வனி போல் விளங்கவும் பாணங்கள் வர்ஷதாரைகள் போல் திகழவும் பெற்று மழை பெய்யும் மேகங்கள் போல் உலாவினர். அதன்மேல் ஹனுமான் அந்த பாணவர்ஷங்களில் மூழ்கி மழையில் மறைந்த மேலான பர்வத ராஜம்போல் உருவந் தெரியாதிருந்தனன். அந்த ஹனுமான் அதிவேகத்துடன் திரிபவனாகையால்

வீரர்களான அந்த ராக்ஷஸர்களின் பாணங்கள் தன் மேல் விழவொட்டாமலும் அவரது ரதத்தின் வேகம் தன் னைப் பிடிக்கவொட்டாமலும் சித்ரகதிகளைச் செய்து தப் புவித்துக்கொண்டு அவ்விரண்டையும் வீண்செய்து நிர்மல மான ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தனன். அவ்வீரன் ஆகாயத்தில் தனுஸ்ஸைத்தரித்த அந்த ரா க்ஷஸ வீரர்களோடு யுத்தக்ரீடைசெய்துகொண்டு இந்த்ர தனுஸ்ஸுடன் கூடின மேகங்களோடு விளையாடும் வாயு தேவன்போல் விளக்கமுற்றிருந்தனன். வீர்யம் மிகுந்த அந்த ஹனுமான் பயங்கரமாக கர்ஜித்து அம்மஹாஸை ன்யத்தையெல்லாம் விரட்டிக் கொண்டு அந்த ராக்ஷஸர் களை முடிக்க த்வரைப்பட்டனன். அவன் பகைவரைப் பரி தபிக்கச் செய்பவனாகையால் அந்த ராக்ஷஸர்களில் சில ரை உள்ளங்கையால் அறைந்தடித்தனன்; சிலரைக் கா லால் விழத்தள்ளினன்; சிலரை முட்டிகளால் அடித்த னன்; மற்றுஞ் சிலரை நகங்களால் பிளந்தனன். ஹனு மான் சில ராக்ஷஸர்களை மார்பினால் மோதி அடித்தனன். மற்றுஞ் சிலரைத் துடைகளால் அடித்து முடித்தனன். அவன் செய்த கர்ஜனையைப் பொறுக்கமுடியாமல் சிலர் அங்கேயே தரையில் விழ்ந்தனர். அனந்தரம் அந்த ரா க்ஷஸர்கள் உருமாய்ந்து தரையில் விழுந்தவுடனே மிகு ந்த ஸைன்யமெல்லாம் பயத்தினால் வருந்தி மூலைக்கொன் றாகத் திசைகளில் ஓடிப்போயின. யானைகள் விகார சப் தத்துடன் வீறிட்டன. குதிரைகள் தரையில் விழுந்தன. ஏர்க்கால்களும் த்வஜங்களும் குடைகளும் முறியப்பெற்ற ரதங்களால் பூமிமுழுவதும் நிறைந்திருந்தது. அனந்த ரம் வழிகளில் பெருகி வருகின்ற ரக்தங்கள் ஆறுகளாய்ப் புலப்பட்டன. அப்பொழுது லங்கையெல்லாம் நானாவித சப்தங்களால் ப்ரதித்வனி உண்டாகப் பெற்றிருந்தது.

மஹாபலிஷ்டனும் ப்ரசண்டபராக்ரமனுமாகிய அவ்வீரன் ஹனுமான் மிகுதியும் பலத்தினால் கொழுத்திருந்த அந்த ராக்ஷஸர்களைக் கொன்று, இன்னம் மற்றை ராக்ஷஸர்களோடு யுத்தஞ்செய்ய விரும்பி அவ்வனத்தின் வெளிவாசற்படிக்கே போயிருந்தனன். நாற்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஹனுமான் விரூபாக்ஷன் முதலிய ஸேனாதிபதிகளைவரை முடித்தல்.

மஹானுபாவனாகிய ஹனுமான் மந்த்ரிகுமாரர்களைக் கொன்ற வ்ருத்தாந்தத்தை அறிந்து ராவணன் மனத்தில் சங்கித்து அது பிறர்க்குத் தெரியாதிருக்குமாறு ஆகாரத்தை மறைத்துக்கொண்டு நல்ல ஆலோசனை செய்தனன். அந்த ராவணன், விரூபாக்ஷன் யூபாக்ஷன் துர்த்தரன் ப்ரகஸன் பாஸகர்ணன் என்று ப்ரஸித்தர்களும் வீரர்களும் நீதிசாஸ்த்ரபண்டிதர்களும் யுத்தத்தில் வாயுதேவனைப் போல் மஹாவேகமுடைய ஹனுமானைப் பிடிக்கப் பரபரப் புற்றவர்களுமான ஸேனாதிபதிகளைவரைக்கண்டு 'ஸேனாதிபதிகளே! நீங்களெல்லோரும் பெரிய ஸைன்யத்தைக் கூட்டிக்கொண்டு ரதகஜதுரகங்களோடு புறப்பட்டுப் போவீர்களாக. அவ்வானரனைத் தண்டித்தே தீரவேண்டும்' என்று ஆஜ்ஞாபித்தனன். நீங்கள் அவ்வானரனிடஞ் சென்று ஏமாறுதலின்றி ப்ரயத்னஞ் செய்யவேண்டும். மேலும் தேசகாலங்களுக்கு விருத்தமான கார்யத்தை விளையாதபடி மாற்றவேண்டும். அவன் செய்யுங் கார்யங்களைப்பற்றி ஆலோசிக்கையில் எனக்கு வானரனென்று தோற்றவில்லை. எல்லாவிதத்திலும் பார்க்கையில் அவன் மிகுந்த பலமுடைய பெரும் பூதமேயன்றி வேறன்று. ஒருக்கால் இந்த்ரனோ? அல்லது மற்ற எவரோ? தவஞ்செய்து அந்தத் தவமஹிமையால் நம்மைக் கொல்லும்பொருட்டு

இப்பூதத்தை ஸ்ருஷ்டித்தார்களோ? என்னவோ? முன்பு நானும் நீங்களுமாக எல்லோருங்கூடி நாகர்களையும் யக்ஷர்களையும் கந்தர்வர்களையும் தேவதைகளையும் அஸுரர்களையும் மஹர்ஷிகளையும் பிடித்திருக்கின்றனம். ஆகையால் அவர்கள் நமக்கு ஏதேனும் கெடுதியைச் செய்யவேண்டுவது அவஸ்யமே. அந்தக் கெடுதியே இது. இதற்கு ஸந்தேஹமில்லை. பலாத்காரமாக அவனைப் பிடித்துக்கொள்வீர்களாக. [1]அவ்வானரன் தைர்யத்துடன் பராக்ரமத்தை நிறைவேற்றுபவனாகையால் நீங்கள் அவனை அவமதிக்கலாகாது. நான் முன்பு, வாலி ஸுக்ரீவன் மஹாபலிஷ்டனாகிய ஜாம்பவான் வானரஸேனாதிபதியான நீலன் மற்றும் த்விவிதன் முதலிய மஹா பராக்ரமசாலிகளாகிய வானர்களைப் பார்த்திருக்கின்றனன். அவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட பயங்கரமான வேகமும் தேஜஸ்ஸும் பராக்ரமமும் புத்தியும் பலமும் உத்ஸாஹமும் நினைத்த வடிவந்தரிக்குஞ் சக்தியும் இல்லை. ஏதோ ஒரு பெரும் பூதம் இங்ஙனம் கபிரூபந் தரித்து வந்திருப்பதாகத் தெரிந்து கொள்வீர்களாக. பெரிய ப்ரயத்னஞ்செய்து அதை எப்படியாயினும் நிக்ரஹிக்கவேண்டும். மூன்று லோகங்களிலுள்ள தேவதைகளும் அஸுரர்களும் மனுஷ்யர்களும் ஒன்றாகி இந்த்ரனுடன் கூடி வரினும் யுத்தபூமியில் உங்களெதிரில் நிற்கவல்லரல்லர். வாஸ்தவமே. ஆயினும் யுத்தத்தில் ஜயம் நேருவது நிலையன்றே. ஆகையால் நீதியறிந்தவன் எவனேனும் யுத்தத்தில் ஜயத்தை விரும்புவானாயின் முக்யமாக ப்ரயத்னப்பட்டுத் தன்னைத்தான் காப்பாற்றிக்கொள்வது அவ

---

1 இங்கு 'ஸாவமாந்யோ பவத்பிஸ்ச ஹரிர்தீரபராக்ரம:' என்று மூலம். இங்கு 'தீரபராக்ரம:' என்கிறவிடத்தில் 'தீ' என்பது காயத்ரியின் பதினாலாவது அக்ஷரமாகையால் பதின்மூன்றாயிரம் ஸ்லோகங்கள் கடந்து பதினான்காவதாயிரம் தொடங்குகிறதாகத் தெரிகிறது.

ப்பம். ஆகையால் நீங்கள் ஜாக்ரதையுடன் இருக்கவேண்டும்’ என்றனன். அவர்களெல்லோரும் ஸ்வாமியின் ஆஜ்ஞையைச் சிரஸாவஹித்து மஹா தேஜஸ்விகளாகையால் அக்னிபோல் விளக்கமுற்று ரதங்களோடும் மதித்த யானைகளோடும் மஹாவேகமுடைய குதிரைகளோடும் கூரான பலவகை ஆயுதங்களோடும் கூடி மஹாவேகனாகிய ஹனுமான்மேல் பாய்ந்தோடினர். அனந்தரம் அவ்வீரர்கள் அவ்வசோகவனத்தின் வெளிவாசற்படியில் உதிக்கின்ற ஸூர்யன்போல் விளக்கமுற்றுத் தனது தேஜோ விசேஷத்தினால் ஸூர்யனே என்னும்படி ப்ரகாசிப்பவனும் மிகுந்த உத்ஸாஹமும் திடமான நெஞ்சுறுதியும் அளவில்லாத பலமும் மஹாபுத்தியும் மஹாவேகமும் மஹாசக்தியும் அமைந்த அம்மஹாகபியாகிய ஹனுமானைக்கண்டனர். அங்ஙனம் அவனைக் கண்டவுடனே அந்த ராக்ஷஸர்களனைவரும் அவனை நாற்புறத்திலும் சுற்றிக்கொண்டு பயங்கரமான அந்தந்த ஆயுதங்களைக்கொண்டு யுத்தஞ் செய்யத் தொடங்கினர். துர்த்தரன் க்ரூரங்களும் கூராயிருப்பவைகளும் சிறந்த இரும்பினால் செய்யப்பட்டவைகளும் நுனியில் பொன்வர்ணமான ரேகைகள் உண்டாகப்பெற்றவைகளுமாகிய ஐந்து பாணங்களை ஹனுமானுடைய தலைமேல் கருநெய்தலின் இதழ்களை எய்வதுபோல்எய்தனன். அவ்வைந்து பாணங்களும் சிரஸ்ஸில் விழப்பெற்ற அவ்வானரோத்தமன் பத்துத் திசைகளிலும் ப்ரதித்வனி உண்டாகும்படி ஸிம்ஹநாதஞ் செய்துகொண்டு ஆகாயத்தில் கிளம்பினன். அனந்தரம் வீரனாகிய துர்த்தரன் மஹாபலனாகையால் தனுஸ்ஸில் நாணேயேறிட்டு ரதத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு ஆகாயத்திற் கிளம்பி, கூரான பாணங்களை நூறுநூறாக இறைத்துக்கொண்டு எதிர்த்தனன். சரத்ருதுவில் மழை பெய்யும் மேகத்தைக் காற்று ஸங்க

மாகத் தடுப்பதுபோல், ஹனுமான் ஆகாயத்தில் பாண வர்ஷங்களைப் பொழிகின்ற அந்த துர்த்தரனைத் தன் வேகத்தினால் தன்னை அணுகாதிருக்குமாறு தடுத்தனன். அனந்தரம் அந்தத் துர்த்தரன் தன்னைப் பீடிக்கையில் ஹனுமான் சரீரத்தை அதிகமாக வளர்த்திக்கொண்டு வேகத்துடன் யுத்தஞ் செய்தனன். அந்த ஹனுமான் மிகுந்த வேகத்தை ஏற்றுக்கொண்டு திடீலென்று தூரத்தில் கிளம்பிப் பர்வதத்தின்மேல் இடி விழுவதுபோல், துர்த்தரனுடைய ரதத்தின்மேல் குதித்தனன். அப்பால் எட்டுக் குதிரைகளும் மடிந்து இருசும் ஏர்க்காலும் முறிந்து பாழான ரதத்தை விட்டு துர்த்தரன் மரணம் அடைந்து பூமியில் விழுந்தனன். அங்ஙனம் அவன் தரையில் விழுந்ததைக் கண்டு எதிர்க்க முடியாதவராகிப் பகைவரை அடக்குந் திறமையுள்ள விரூபாக்ஷ யூபாக்ஷர்கள் கோபம் ஜ்வலிக்க ஆகாயத்தில் கிளம்பினர். இங்ஙனம் அவ்விருவரும் திடீலென்று கிளம்பி நிர்மலமான ஆகாயத்திலிருக்கும் மஹாபாஹுவாகிய ஹனுமானது மார்பில் இரும்புத் தடிகளால் அடித்தனர். மஹாபலனாகிய அந்த ஹனுமான் கருடனைப் போன்ற பராக்ரமமுடையவனாகையால், அவ்விருவரும் மிகுந்த வேகமுடையவ ராயினும் அவரது வேகத்தையும் அடக்கி மீளவும் பூமியில் இழிந்தனன். வாயுகுமாரனாகிய அந்த வானரவீரன் ஓர் மராமரத்தினருகிற் சென்று அதைப் பிடுங்கி அதனால் வீரர்களான அந்த ராக்ஷஸர்களிருவரையுங் கொன்றனன். அனந்தரம் துர்த்தரன் விரூபாக்ஷன் யூபாக்ஷன் ஆகிய அம்மூவரும் பலிஷ்டனாகிய அவ்வானரனால் அடிபட்டு முடிந்ததை அறிந்து மிகுதியும் வேகமுடைய ப்ரகஸனென்பவன் திடீலென்று ஹனுமான்மேல் எதிர்த்துப் போயினன். வீர்யசாலியாகிய பாஸகர்ணனும் மிகவும் கோபமுற்றுச்

சூலத்தை எடுத்துக்கொண்டு ப்ரகஸனும் தானுமாக ஓரிடத்தில் இருந்து மிகுந்த புகழுடைய கபி ஸிம்ஹனுகிய அந்த ஹநுமான்மேல் எதிர்த்தனன். ப்ரகஸன் கூரான நுனியுடைய பட்டஸத்தைக்கொண்டு அவ்வானர வீரனோடு யுத்தஞ் செய்தனன். அந்த ஹநுமான் தன்னை அங்ஙனம் அவ்விருவரும் அவயவங்களெல்லாவற்றிலும் அடிக்கையில் கோபித்து ரக்தத்தில் நனைந்த மயிர்களையுடையவனுகிச் சிவந்த கிரணங்களோடு கூடின பாலஸூர்யன் போல் ப்ரகாசித்தனன். வீரனுகிய அவ்வானரகுஞ்ஜரன் பிறகு ம்ருகங்களோடும் ஸர்ப்பங்களோடும் வ்ருக்ஷங்களோடுங்கூடின ஓர் பர்வத சிகரத்தைப் பிடுங்கி அதனுல் அந்த ராக்ஷஸரிருவரையுங் கொன்றனன். அதன்மேல் ஹநுமான் அந்த ஸேனுதிபதிகளைவரையுங் கொன்ற பின்பு மிகுந்திருக்கும் ஸேனையையும் நாசஞ் செய்தனன். அக்கபிவரன் பிறகு குதிரைகளால் குதிரைகளை அடித்தும், யானைகளை எடுத்து யானைகளின்மேல் பொகட்டும், காலாட்களை எடுத்தெறிந்து காலாட்களை அடித்தும், ரதங்களை எடுத்துப் பொகட்டு ரதங்களை முறித்தும், இங்ஙனம் இந்த்ரன் அஸுரஸைன்யத்தை அழிப்பதுபோல் அந்த ஸைன்யத்தை எல்லாம் நாசஞ் செய்தனன். செத்து வீழ்ந்திருக்கிற யானைகளும் குதிரைகளும் இருசு முறிந்த மஹாரதங்களும் அடிபட்டு விழ்ந்த ராக்ஷஸர்களும் பூமிமுழுவதும் நாற்புறத்திலும் நிறைந்திருக்கையால் அங்குள்ள வழியெல்லாம் போகமுடியாமல் தடைபட்டிருந்தது. வீரனுகிய அந்த ஹநுமான் வீரர்களான அந்த ஸேனுதிபதிகளைவரையும் அவரது ஸேனைகளோடும் வாஹனங்களோடும் கொன்று மீளவும் அந்தத்தோரணவாசற்படியை அடைந்து ப்ரஜைகளை ஸம்ஹாரஞ் செய்த பின்பு வெறுமனே யிருக்கும் யமனைப்போல் மௌனமாயிருந்தனன். நாற்பத்தாறுவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஹனுமான் அக்ஷகுமாரனைக் கொல்லுதல்.

ஸேநாதிபதிகளைவரும் தமது ஸைன்யங்களோடும் வாஹனங்களோடும் ஹனுமானால் முடிக்கப்பட்டதை ராஜனாகிய ராவணன் அறிந்து, எப்பொழுதும் யுத்தங்களில் கொழுத்தவனும் யுத்தமென்றால் பின் வாங்காமல் இதோ போகிறேனென்று பெருவிருப்பத்துடன் ஸித்தஸங்காஹனாயிருப்பவனுமாகிய தன் குமாரன் அக்ஷன், முன்னே இருக்கையில் அவன்மேல் கண்வைத்தனன், அந்த ராவணன் அங்ஙனம் கண்வைத்த மாத்ரத்திலேயே யுத்தத்திற்குத் தூண்டப்பட்டவனாகி மிகுந்த ப்ரதாபமுடைய அந்த அக்ஷகுமாரன் ஸ்வர்ணரேகைகளால் அற்புதமாயிருக்கும் தனுஸ்ஸை எடுத்துக்கொண்டு, ப்ராஹ்மணோத்தமர்கள் நெய்யை விட்டு வளரச் செய்கையில் ஜ்வாலைகள் மேற்கிளம்பப் பெற்ற அக்னிபோல் ஸபையினின்று திடீலென்று பரபரப்புடன் எழுந்தனன். அனந்தரம் வீர்யசாலியாகிய அந்த ராக்ஷஸஸ்ரேஷ்டன் பாலஸூர்யன்போல் ப்ரகாசிப்பதும் மேலான தங்கத்தினால் முழுவதும் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமாகிய ஓர் பெரிய ரதத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு அம்மஹாவானரனைக் குறித்துப் போயினன். அக்ஷகுமாரன் பல தவங்களை அனுஷ்டித்து அந்த ரதத்தைப் பெற்றனன். அது மிகுதியும் மேலான தங்கத்தினால் விளங்குமுற்று ஸாதாரண டக்கயங்களும் ரத்னங்களால் இழைக்கப்பட்ட பிருதுள்ள டக்கயங்களும் அமைந்து மனோவேகமுடைய எட்டுக் குதிரைகள் நன்கு பூட்டப்பெற்றிருந்தது. அதைத் தேவதைகளுக்காவது அஸுரர்களுக்காவது எதிர்க்க ஸாத்யமன்று. அது தடையின்றி எங்கும் ஸஞ்சரிப்பதும் ஸூர்யன்போல் தகதகவென்று ப்ரகாசிப்பதும் ஆகாயத்தில் திரிவதுமாயிருந்தது. அப்பொழுது அது யுத்தத்திற்கு ஸித்தமாகப் புறப்பட்டதா

கையால் அம்பருத் தூணிகளும் எட்டுக்கத்திகளும் வைக்கப்பெற்று மணிகள்கட்டி அழகாயிருந்தது. அதில் அவ்வவ்விடங்களில் சக்தி தோமரங்களென்கிற ஆயுதங்கள் வரிசையாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந்தன. மற்றும் அதில் பாணங்கள் தனுஸ்ஸுக்கள் கவசம்முதலிய யுத்தத்திற்கு வேண்டிய உபகரணங்களெல்லாம் (கருவிகளெல்லாம்) குறைவறப்ரகாசித்துக் கொண்டிருந்தன. அன்றியும் அதில் குதிரைகளைக்கட்டும் பொற்சங்கிலிகள் சில சந்த்ரன்போல் வெளுத்தும் சில ஸூர்யனைப்போல் பொன்வர்ணமாகவும் விளங்கின. அது ஆகாயத்தில் ஸூர்யனைப்போல் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கும். இப்படிப்பட்ட அந்த ரதத்தில் இந்த்ரனைப் போன்ற பராக்ரமசாலியாகிய அவ்வக்ஷகுமாரன் ஏறிக்கொண்டு உடனே புறப்பட்டனன். அவன் ஸமஸ்த ஸைன்யங்களோடுங்கூடி அவற்றிலுள்ள குதிரைகளின் கனைப்புகளாலும் யானைகளின் கீங்காரங்களாலும் பெருப்பெரிய ரதங்களின் த்வனிகளாலும் ஆகாயத்தையும் பர்வதங்களோடு கூடின பூமியையும் நிரம்பச்செய்து கொண்டு, அசோகவனத்தின் வெளிவாசற்படியில் உட்கார்ந்திருக்கின்ற மஹாபலனாகிய அந்த ஹனுமானைக் கிட்டினன். ஸிம்ஹம்போல் கம்பீரமான த்ருஷ்டியுடைய அவ்வக்ஷகுமாரன் ப்ராணிகளை நாசஞ்செய்ய முயன்ற ப்ரலய காலாக்னிபோல் புலப்பட்டுக் கொண்டு அந்த ஹனுமானிடஞ் சென்று அவனுடைய உருவத்தையும் யுத்தஸன்னாஹத்துடனிருக்கிற கொழுப்பையும் கண்டு ஆச்சர்யமும் பரபரப்பும் உண்டாகப்பெற்று 'இவன் மஹாவீரன்'என்னுங் கௌரவத்ருஷ்டியுடன் கண்டனன். மஹாபலிஷ்டனாகிய அந்த ராஜகுமாரன் அக்ஷன் மஹானுபாவனாகிய அவ்வானர ஸ்ரேஷ்டனுடைய வேகத்தையும் பகைவரிடத்தில் காட்டும் பராக்ரமத்தையும் தன் பலத்தையும் இவ்வள

வென்று நிர்ணயித்துக்கொண்டு வஸந்தருதுவில் ஸூர்ய ன் வளர்ந்து வருவதுபோல் தேஜோவிசேஷத்துடன் வள ரலாயினன். அங்ஙனம் யுத்தத்தின்பொருட்டுக் உறுதியா கக் காலூன்றி நின்று, பிறகு அவ்வக்ஷன் ஹனுமானு டைய பராக்ரமம் மிகுதியும் அளவிறந்ததென்றும் அவனை யுத்தத்தில் தடுப்பது கஷ்டமென்றும் அறிந்து கோபங் கொண்டு மனத்தில் ஊக்கம் மிகப்பெற்றுக் கூர்மையான மூன்று பாணங்களை எய்து அந்தக் கபிவீரனை யுத்தத்திற் குத் தூண்டினன். அனந்தரம் அக்ஷன், அவ்வானரன் பராக்ரமாதிகளால் கர்வித்திருப்பவனென்றும், அவன் எப்படிப்பட்ட ஶ்ரமத்தையும் பொருள்செய்யாமல் அதி லாகவத்துடன் பகைவரை அடக்குவதில் ஸமர்த்தனென் றும் நன்றாகத்தெரிந்துகொண்டு தானும் அப்படிப்பட்ட வீரனாகையால் மனத்தில் மிகுதியும் கர்விஷ்டனாகிக் கை யில் பாணத்தையும் தனுஸ்ஸையும் ஏந்தி அந்த ஹனு மான்மேல் தான் யுத்தத்திற்கு வந்திருப்பதை அறிவிக் கும்படியான த்ருஷ்டியை விட்டனன். அனந்தரம் பொற் பதக்கங்களோடுகூடின தோள்வளைகளையும் அழகான குண்டலங்களையும் தரித்திருக்கின்ற அவ்வக்ஷகுமாரன் ப்ரசண்டபராக்ரமத்துடன் விரைந்து ஹனுமான்மேல் எதிர்க்கத் தலைப்பட்டனன். அப்பொழுது அவ்விருவரும் போராடுவது எங்கும் நிகரற்றதாகி, தேவாஸுரர்களுக் கும் பரபரப்பைக் கொடுப்பதாயிருந்தது. அவ்வானரனு க்கும் அக்ஷகுமாரனுக்கும் நடந்த யுத்தத்தைக் கண்டு பயந்து பூமி ப்ரதித்வனி செய்தது. ஸூர்யன் வெயில் காயவில்லை. வாயுவும் வீசவில்லை. பர்வதமும் நடுக்கமுற் றது. ஆகாயமும் கர்ஜித்தது. ஸமுத்ரமும் கலக்கமுற் றது. அனந்தரம் வீரனாகிய அந்த அக்ஷகுமாரன் குறி வைப்பதையும் பாணம் தொடுப்பதையும் ப்ரயோகிப்பதை

யும் நன்கறிந்தவனுகையால், நல்லமுகமுடையவைகளும் இறகுகள் கட்டப் பெற்றவைகளும் பொற்பிடியுடையவைகளும் விஷம்பூசின நுனியுடையவைகளும் ஆனதுபற்றியே ஸர்ப்பம் போன்றவைகளுமாகிய மூன்று பாணங்களை ஹநுமானது சிரஸ்ஸில் ப்ரயோகித்தனன். அங்ஙனம் அம்மூன்று பாணங்கள் ஒன்ருகச் சிரஸ்ஸில் பொற்றுகையில், அந்த ஹநுமான் பெருகி வருகின்ற ரக்தத்தினுல் உருட்சியான கண்கள் நனையப்பெற்று அப்பொழுது உதித்த ஸூர்யன்போல் சிவந்து ஜ்வலித்துக்கொண்டு, சிவந்த கிரணங்கள்போல் பாணங்கள் சிரஸ்ஸில் ப்ரகாசிக்கையால் கிரணஸமூஹத்தோடு கூடின ஸூர்யன்போல்ப்ரகாசித்தனன். அனந்தரம் வானரராஜனுகிய ஸுக்ரீவனது மந்த்ரிகளனைவரிலும் மேன்மையுற்ற அந்த ஹநுமான் ராக்ஷஸராஜனுகிய ராவணனது குமாரர்களில் சிறந்த அவ்வக்ஷனும் கம்பீரமான நாஞவித ஆயுதங்களையும் தனுஸ்ஸையும் விசித்ரமாக ஒலிப்பித்துக்கொண்டு யுத்தத்திற்குத் தலைப்படுவதைக்கண்டு தானும் மஹாசூரனுகையால் ஸந்தோஷம் அடைந்து தேஹத்தை வளரச்செய்துகொண்டு யுத்தத்திற்கு முயன்றனன். அப்பொழுது அந்த ஹநுமான் பூமியின் மத்யத்திலிருக்கும் மந்தர பர்வதத்தின் சிகரத்திற்கு வந்திருக்கிற மத்யாஹ்ன ஸூர்யன்போல் மிகுதியும் உக்ரஸ்வரூபனுகி மஹா கோபத்துடன் கூடி, பலத்தையும் வீர்யத்தையும் வஹித்து, கோபத்தினுல் சிவந்து, அக்னிபோல் விளங்கும் கண்களின் ஜ்வாலைகளால் அக்ஷகுமாரனையும் அவனது ஸைன்யங்களையும் வாஹனங்களையும் கொளுத்திவிடுபவன்போல் கண்டனன். அனந்தரம் யுத்தத்தில் தனுஸ்ஸை இந்த்ர தனுஸ்ஸாகவும் பாணங்களை மழையாகவும் பெற்று மேகம்போல் ப்ரகாசிக்கின்ற அந்த ராக்ஷஸன், மேகம் பெரிய

பர்வதத்தின்மேல் மழைபெய்வதுபோல் பர்வதம்போன்ற அவ்வானரோத்தமன்மேல் அதிவேகத்துடன் பாணங்களை ப்ரயோகித்தனன். அனந்தரம் அவ்வக்ஷகுமாரன் யுத்தத்தில் ப்ரசண்ட பராக்ரமத்துடன் தேஜஸ்ஸும் பலமும் வீர்யமும் மேன்மேலும் வளர்ந்து வரப்பெற்று மேகம்போல் ஆகாயத்தில் திரிவதைக்கண்டு சூரனுகையால் அதற்குத்தானும் ஸந்தோஷித்து அந்த ஸந்தோஷத்தினுல் ஸிம்ஹநாதஞ் செய்தனன். அவ்வக்ஷன் பாலனுகையால் ஹனுமானுடைய அளவை அறியாமல் யுத்தத்தில் பராக்ரமத்தினுல் கர்வித்து, கோபத்துடன் மிகுதியும் வளர்ந்து, ரக்தம்போல் கண்கள் சிவக்கப்பெற்று, யானை, தன்னை விழத்தள்ளும் பொருட்டுப் புற்களால் மூடப்பட்ட பெருங் கிணற்றின்மேல் தெரியாமல் போவதுபோல், யுத்தத்தில் நிகரில்லாத அவ்வானரவீரன்மேல் எதிர்த்தனன். அவ்வக்ஷன் பலாத்காரமாக பாணங்களைத் தொடுக்கையில மேககர்ஜனம் போன்ற த்வனியுடைய அந்த ஹனுமான் அந்த பாணங்கள் படுவதற்கு உரக்க இறைச்சலிட்டு அனந்தரம் பயங்கரமான காட்சியுடையவனுகி, புஜங்களையும் துடைகளையும் உதறிக்கொண்டு வேகமாக ஆகாயத்தில் கிளம்பினன். மஹாபலனும் ராக்ஷஸஸ்ரேஷ்டனுமாகிய அவ்வக்ஷகுமாரன் மிகுந்த ப்ரதாபமுடையவனும் அதிரதர்களனைவரிலும் மேன்மையுற்றவனுமாகையால் மேகம் பர்வதத்தின்மேல் கல்மழை பெய்வதுபோல் ஆகாயத்தில் கிளம்புகின்ற அந்த ஹனுமான்மேல் பாணங்களை அளவின்றித் தொடுத்துக்கொண்டு ரதத்தோடுகூடவே தானும் எதிர்கொண்டு ஆகாயத்தில் கிளம்பினன். வீரனுகிய அந்த ஹனுமான் யுத்தத்தில் கொடிய பராக்ரமத்துடன் விளக்கமுற்று மனேவேகத்துடன் பாணங்களின் இடையில் வாயுவைப்போல் திரிந்துகொண்டு

லாகவத்தினல் அவ்வக்ஷகுமாரனது பாணங்கள் தன்மேல் படவொட்டாமல் தடுத்துக்கொண்டு வாயுதேவன் திரியும் மார்க்கமாகிய ஆகாயத்தில் திரிந்தனன். இங்ஙனம் அவ் வக்ஷன் தனுஸ்ஸை தரித்து யுத்தத்திற்கு முயன்று பலவகை நுனிகளையுடைய மேலான பாணங்களை அள வின்றி ப்ரயோகித்து ஆகாயத்தையெல்லாம் மறைக்கை யில், வாயுகுமாரனுகிய ஹனுமான் அவனை கௌரவத்ரு ஷ்டியுடன் பார்த்து ஸந்தோஷித்து உடனே 'இப்படிப் பட்டவனை எப்படி வதிப்பேன்' என்று சிந்திக்கத்தொ டங்கினன். அனந்தரம் வீரனும் மஹாதீரனுமாகிய அவ் வக்ஷகுமாரன் பாணங்களை ப்ரயோகித்து அந்த ஹனுமா னுடைய மார்பில் நாட்டுகையில், மஹாபுஜனுகிய அக்கபி வரன் அதற்கு உரக்க இறைச்சலிட்டு அந்தந்த, கார்ய விசேஷங்களின் ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்தவனுகையால் அந் தப் பகைவனை ஆக்ரமித்து யுத்தத்தில் ஜயிப்பதைப்பற் றித் தனக்குள் 'இவன்மஹாபலன், பாலஸூர்யன்போல் ப்ரகாசிக்கின்றனன். பாலனுபினும் பெரியோன்போல் கை தீர்ந்து பெரிய கார்யத்தை இதோ செய்கின்றனன். மற் றும், ஸமஸ்தயுத்ததந்த்ரங்களும் தெரிந்து விளங்குகின் றனன். இப்படிப்பட்டவனைக் கொல்வதற்கு எனக்குப் புத்தி உண்டாகவில்லை. இவ்வளவு மாத்ரமே அன்று. இவன் மஹானுபாவன்; பராக்ரமத்தில் மிகுதியும் பெரிய வன்; யுத்தங்களில் மனவூக்கமுடையவன்; கஷ்டங்களைப் பொறுக்குந்தன்மையன். யுத்தகார்யங்களில் இவனது மேன்மை மிகுதியும் வளர்ந்து வருகின்றதாகையால், இவ னை நாகர்களும் யக்ஷர்களும் தேவதைகளும் முனிவர்க ளும் பூஜித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். இதற்கு ஸந்தேஹ மில்லை. இவன் பராக்ரமத்தினுலும் உத்ஸாஹத்தினுலும் மனம் மேன்மேலும் களிக்கப்பெற்று என் முகத்தெதிரில்

வந்து நின்று என்னைக் கண்ணெடுத்துக் கூசாமல் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றனன். மிகுந்த வேகத்துடன் திரிகின்ற இவன் நிறைவேற்றும் பராக்ரமத்தைக் கண்டால் தேவதைகளுக்கும் அஸுரர்களுக்குங்கூட மனம் நடுங்கும். இவனை இப்பொழுது கொல்லாமல் உபேக்ஷித்தோமாயின், பிறகு நம்மைப் பரிபவப்படுத்தாமல் விடான். ஏனென்னில்—இவனது பராக்ரமம் யுத்தத்தில் மேன்மேலும் வளர்ந்து வருகின்றது. இன்னம் வெறுமனேயிருக்கில் எவ்வளவு மேற்படுவானோ? ஆகையால் இப்பொழுதே இவனைக் கொல்லுவது எனக்கு யுக்தமாகத் தோற்றுகின்றது. மேன்மேலும் கொழுந்து விட்டெரிகின்ற அக்னியை அணைக்காமல் உபேக்ஷிப்பது யுக்தமன்றல்லவா?' என்று ஆலோசித்தனன். வீர்யசாலியும் மஹாபலனுமாகிய அந்த ஹனுமான் இங்ஙனம் பகைவனது வேகத்தைக் குறித்து ஆலோசித்துத் தான் யுத்தஞ் செய்யவேண்டிய க்ரமத்தையும் ஸங்கல்பித்துக்கொண்டு அம்மஹாகபி அவனைக் கொல்ல நினைவுற்று, அப்பொழுது தன் வேகத்தை வெளியிட ஆரம்பித்தனன். வீரனாகிய அவ்வாயுகுமாரன் மிகுந்த வேகமுடையவைகளும் எள்ளளவும் ஏமாறுதலின்றி இடவலங்களில் சித்ரகதிகள் செய்யும் பொழுதும் ரதபாரத்தைப் பொறுக்க வல்லவைகளுமான அவ்வக்ஷனது குதிரைகளெட்டையும் வாயுமார்க்கமாகிய ஆகாயத்தில் உள்ளங்கையால் அடித்துக் கீழே விழத்தள்ளினன். அனந்தரம் வானராதிபதியாகிய ஸுக்ரீவனது மந்த்ரிகளில் தலைமையுள்ள அந்த ஹனுமான் அறைந்த உள்ளங்கையறையைப் பொறுக்கமுடியாமல் அவ்வக்ஷகுமாரன் ஏறியிருந்த அம்மஹாரதம் சக்ரங்கள் முறிந்து நுகத்தடி ஒடிந்து குதிரைகள் மடிந்து ஆகாயத்தினின்று தரையில் வீழ்ந்தது. அவ்வக்ஷன் பயங்கா

மான வீர்யத்தையுடைய மஹாரதனுகையால் அந்தரதத்தை விட்டு வில்லையும் கத்தியையும் எடுத்துக்கொண்டு, ரிஷி தவப்பெருக்கினல் தேஹத்தைவிட்டு தேவலோகத்திற்குப் போவதுபோல், ஆகாயத்திற் கிளம்பினன். அனந்தரம் அங்ஙனம், கருடனும் வாயுதேவனும் ஸித்தர்களும் திரியும் மார்க்கமாகிய அவ்வாகாசத்தில் விளையாடுகின்ற அவ்வக்ஷகுமாரனைக் கண்டு, வாயுதேவனைப் போல் மஹாவேகமும் மஹாபராக்ரமமும் உடையவனுகையால் அவ்வானரஸ்ரேஷ்டன் ஹனுமான் அவனுடன் கூடவே சென்று க்ரமமாக அவன் கால்களைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டனன். வானரர் தலைவனுகிய ஹனுமான் தன் தந்தையாகிய வாயுதேவனைப்போல் மிகுந்த வேகமும் பராக்ரமமும் உடையவனுகையால் கருத்மான் மஹா ஸர்ப்பத்தைப் பிடித்துக்கொள்வதுபோல், யுத்தத்தில் அவ்வக்ஷகுமாரனைப் பிடித்துக்கொண்டு அனேகந் தடவை கிருகிருவென்று சுழற்றி வேகமாகத் தரையின் மேல் அடித்தனன். அவ்வக்ஷன் கைகளும் துடைகளும் இடையும் கழுத்தும் முறிந்து, தேஹமெல்லாம் ரக்தம் ஆருகப் பெருகப்பெற்று, எலும்புகளும் கண்களும் சிதைந்து, ஸந்திபந்தங்களும் முறிந்து கட்டுக்களெல்லாந் தளர்ந்து இங்ஙனம் ஹனுமானல் அடிக்கப்பட்டுத் தரையில் விழுந்தனன். அம்மஹாகபி இங்ஙனம் அக்ஷனைத் தரையில் அடித்துப் பிண்டமாகச்செய்து ராக்ஷஸர் தலைவனுகிய ராவணனுக்கு மஹாபயத்தை விளைவித்தனன். அங்ஙனம் அக்ஷகுமாரன் ஹதனுகையில் ஜ்யோதிஸ் சக்ரமாகிய ஆகாசமார்க்கத்தில் திரியும் மஹா வ்ரதர்களான மஹர்ஷிகளும் பூதங்களும் யக்ஷர்களும் பன்னகர்களும் தேவதைகளும் தேவேந்த்ரனும் ஒன்றுகூடி மிகுதியும் ஆச்சர்யமுற்று அந்த ஹனுமானைக் கண்டனர்.

தேவேந்த்ரனது புதல்வனைப்போல் காந்தி:வெள்ளத்துடன் விளங்குமவனும் குருதிபோல் சிவந்த கண்களையுடையவனுமாகிய அவ்வக்ஷகுமாரனைக் கொன்று வீரனாகிய அந்த ஹநுமான் அசோகவனத்தின் வெளிவாசற்படிக்கே சென்று ப்ரலயகாலத்தில் ப்ராணிகளை ஸம்ஹரிக்கும் யமனைப்போல் காண்போர்களுக்குப் பயத்தை விளைவித்துக்கொண்டு மௌனமாயிருந்தனன். நாற்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

{ ராவணன் இந்த்ரஜித்தை அனுப்புதலும், இந்த்ரஜித்து ஹநுமானை ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தால் கட்டிக்கொண்டு போதலும். }

அனந்தரம் மஹானுபாவனாகிய அந்த ராக்ஷஸர்தலைவன் ராவணன் ஹநுமானால் அக்ஷகுமாரன் ஹதனானதைக் கேட்டு, துக்கத்தினால் மனம் கலங்கப்பெற்றும் தைர்யத்தை ஏற்றுக்கொண்டு ரோஷம் மிகப்பெற்று அப்பொழுது இந்த்ரனை நிகர்த்த இந்த்ரஜித்தைப் போக ஆஜ்ஞாபிப்பவனாகி 'நீ ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் உணர்ந்தவன்; சஸ்த்ரவித்யையை உணர்ந்தவர் அனைவரிலும் சிறந்தவன்; தேவதைகளுக்கும் அஸுரர்களுக்குங்கூட சோகத்தை விளைவிப்பவன்; தேவதைகள் தேவேந்த்ரனோடு கூடி எதிர்த்து வரும்பொழுதுங்கூட நீ நிறைவேற்றின பராக்ரம கார்யங்களை உலகமெல்லாம் பார்த்தேயிருக்கின்றது. ப்ரஹ்மதேவனை ஆராதித்து நீ திவ்யாஸ்த்ரங்களையெல்லாம் பெற்றவன். உனது அஸ்த்ரபலத்தில் பட்டு அஸுரர்களும் நசித்துப் போவார்கள். தேவக்கூட்டமும் பாழாய்விடும்; ஆயிரஞ்சொல்லி என்? தேவேந்த்ரனுடன்கூடி வரினும் இவர்களெல்லோரும் யுத்தத்தில் உன்னெதிரில் நிற்க வல்லரல்லர். மூன்று லோகங்களிலும் உன்னுடன் யுத்தஞ்செய்து ஶ்ரமப்பட்டு ஓடாதவன் எவ

னுமே இல்லை. புஜவீர்யத்தினாலும் தபஸ்ஸினாலும் மிகுதியும் பாதுகாக்கப்பட்டு அந்தந்த தேசங்களுடையவும் காலங்களுடையவும் பேதங்களை நன்குணர்ந்து மேலான மதியும் உண்டாகப் பெற்று விளங்குவோன் நீயொருவனே! உன்னைப்போன்றவன் மற்றொருவனும் இல்லை. யுத்தங்களில் புருஷகாரத்தினால் உனக்கு ஸாத்யப்படாதது ஒன்றுமே இல்லை. விவேகத்தை முன்னிட்டு நீ ஆலோசனை செய்கையில் உனக்குத் தெரியமுடியாத கார்யம் ஒன்றுமே இராது. மூன்று லோகங்களிலும் உனது அஸ்த்ரபலத்தையும் தேஹபலத்தையும் அறியாதவன் எவனும் இல்லை. நீ தபோபலத்தினாலும் யுத்தங்களில் நிறைவேற்றும் பராக்ரமத்தினாலும் அஸ்த்ரபலத்தினாலும் எனக்கு நிகரானவன். உனக்கு எப்பொழுதும் ஜயமே விளைவது நிச்சயம். ஆகையால் யுத்த ஸங்கடங்கள் நேரும்பொழுது அப்படிப்பட்ட ஜயசீலனாகிய உன்னை நினைத்துக்கொள்கையில் என்மனத்திற்கு வருத்தம் சிறிதும் உண்டாகாது. கிங்கரர்களனைவரும் அடிபட்டுப்போயினர். ராக்ஷஸன் அந்த ஜம்புமாலியும் மந்த்ரிகுமாரர்களும் வீரர்களுமான ஸேனாதிபதிகளைவரும் மாண்டனர். மற்றும் ரதகஜதுரகங்கள் நிறைந்த ஸைன்யங்களும் முடிக்கப்பட்டன. உனது அருமைத் தம்பியாகிய அக்ஷகுமாரனும் அடிக்கப்பட்டனன். நீ சத்ருக்களை உருமாய்க்க வல்லவன். எனக்கு உன்னிடத்தில் 'பெரியவன்' என்று எவ்வளவு நம்பிக்கை உளதோ, அவ்வளவு நம்பிக்கை அவர்களிடத்தில் சிறிதும் கிடையாது. கிங்கரர் முதலாக அக்ஷகுமாரன் வரையில் முடித்த இவ்வானரனுடைய சரீரபலத்தையும் நல்ல புத்திஸாமர்த்யத்தையும் மனவலியையும் பௌருஷத்தையும் கணிசித்துக்கொண்டு உன்பலத்திற்குத் தகுந்திருக்குமாறு வேகத்தைக் காட்டு

வாயாக. நீ அஸ்த்ரவேதிகளனைவரிலும் மேன்மையுடையவன்; மேலும் பகைவரெல்லோரையும் பறந்தோடச்செய்பவன். இப்படிப்பட்டவனுகையால் நீ இங்கிருந்து சென்று அவ்வானரனைக்கிட்டி அனந்தரம் உன்பலத்தையும் எதிரி பலத்தையும் பார்த்துக்கொண்டு நமது ஸேனைக்கு நாசம் உண்டாகாதிருக்குமாறு யுத்தத்திற்குத் தொடங்கி முந்துற முன்னம் பகைவனை அடக்குவாயாக. வீரா! தானொருவனே சத்ருக் கூட்டங்களைக் கலக்கி வருந்தச் செய்கின்றனே! அப்படிப்பட்ட வானரன் விஷயத்தில் ஸேனைகள் உனக்குக் காப்பாயிருக்க உபயோகப்படா. ஹனுமான் விஷயத்தில் வஜ்ராயுதமும் ஸாரமற்றதே. ஆகையால் அதை எடுத்துக்கொண்டு அவனிடம் 'போகவேண்டாம். ஏனென்னில் அவனுக்குள்ள கமனவேகம் வாயுவுக்குங் கூட இராது. மேலும் அக்னியைப்போன்றவனுகையால் முஷ்டிமுதலியவற்றால் அடிக்கவும் ஸாத்பமில்லை. நான் இதற்கு முன்பு சொன்னவிஷயத்தையே இங்ஙனம் நன்கு விசாரித்து இந்தக் கார்யம் நிறைவேறுமாறு மனவூக்கமுற்று; தனுஸ்ஸைப்பற்றின திவ்ய அஸ்த்ரபலத்தை நினைத்துக்கொண்டு போவாயாக. அஸ்த்ரபலந் தவிர மற்றொன்று அவனை அடக்க நேராதாகையால் அஸ்த்ரமந்த்ரத்தை நினைத்துக்கொண்டே நடப்பாயாக. கார்யம் கெடாதிருக்கும்படி ப்ரயத்னஞ் செய்யவேண்டும். நான் உன்னை யுத்தத்திற்கு அனுப்பநினைப்பது அவ்வளவாகச் சிறந்ததன்று. ஆனல் இது ராஜநீதி தர்மங்களுக்கும் அந்த தர்மங்களை அனுஷ்டிக்கும் க்ஷத்ரியனுக்கும் யுக்தமானதே. ஆகையால் உன்னை அனுப்புகின்றனன். சத்ருக்களை அழிப்பவனே! யுத்தத்தில் நானுவித ஆயுதங்களைக் கொண்டு யுத்தஞ் செய்யும் வல்லமையை அவஶ்யம் நீ நினைக்கவேண்டும். யுத்தத்தில் ஜயத்தை அவஶ்யம் விரும்

படவேண்டும். அதற்காக ஆயுதங்களையெல்லாம் நினைவு மூட்டிக்கொள்ளவேண்டும்' என்றனன். அனந்தரம் தக்ஷஸுதர்களான தேவதைகளின் ப்ரபாவம்போன்ற ப்ரபாவமுடைய மஹாபலனும் வீரனுமாகிய அவ்விந்த்ரஜித்து தந்தைமொழிந்த வசனத்தைக் கேட்டு யுத்தத்திற்குப் போக நினைவுகொண்டு தந்தைக்கு ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்தனன். அனந்தரம் இந்த்ரஜித்து தனக்கு ப்ரியர்களான தன் கூட்டத்தவர் தன்னைப் புகழ்கையில் யுத்தத்தில் கொழுப்புற்று மிகுந்த உத்ஸாஹம் உண்டாகப்பெற்று யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டனன். தாமரையிதழ்போன்ற கண்களுடையவனும் மஹா தேஜஸ்ஸுடன் ப்ரகாசிப்பவனும் மிகுந்த செல்வப்பெருக்குடையவனுமாகிய அந்த ராவணபுத்ரன் பர்வகாலத்து ஸமுத்ரம்போல் வளர்ந்து யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டனன். இந்த்ரனைப் போன்ற அவ்விந்த்ரஜித்து வேகத்தில் கருடனுக்கொப்பாகி ஒன்றுக்கொன்று பின்வாங்காமல் வெளுத்த கூரான கோரைப்பற்களையுடைய நான்கு ஸிம்ஹங்கள் பூட்டப்பெற்றதும் தாமதமின்றி மஹாவேகத்துடன் பூமியிற்படாமலே போவதுமாகிய ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டனன். ரதத்தில் நின்று சண்டை செய்பவர்களில் சிறந்தவனும் பெரியவில்லாளியும் ஆயுதவித்யைகளில் கைதீர்ந்து அஸ்த்ரவேதிகளனைவரிலும் மேன்மையுற்றவனுமாகி விளங்கும் அவ்விந்த்ரஜித்து அங்ஙனம் ரதத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு சீக்ரமாக ஹனுமானிருக்குமிடஞ் சென்றனன். வீரனாகிய அந்த ஹனுமான் அவ்விந்த்ரஜித்தினுடைய ரதகோஷத்தையும் தனுஸ்ஸினுடைய நாண் சப்தத்தையும் கேட்டு மீளவும் யுத்தஞ் செய்ய நேர்ந்ததேயென்று மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைந்தனன். யுத்தத்தில் மிகவும் ஸமர்த்தனாகிய இந்த்ரஜித்து மிகுதியும் பெரிய தனுஸ்ஸையும் கூரான

ஆணிகளையுடைய பாணங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு ஹனுமானைக் குறித்துப் போயினன். அனந்தரம் அவ் விந்த்ரஜித்து யுத்தஞ் செய்யும் ஸந்தோஷத்தினல் பாண ங்களைக் கையில் கொண்டு யுத்தத்திற்குப்புறப்படுகையில், திசைகளெல்லாம் கலக்கமுற்றன. கொடிய ம்ருகங்கள் பலவாறுகக் கூச்சலிட்டன. அப்பொழுது அந்த யுத்தத் தைக் காணும்பொருட்டு அவ்விடத்திற்கு நாகர்களும் யக்ஷர்களும் மஹர்ஷிகளும் கூட்டங் கூடித் திரியும் ஸித் தர்களும் வந்தனர். பக்ஷிகள் குவியல்கூடி ஆகாயத்தை மறைத்து மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் உரக்கக் கூவின. வேகவானுகிய அந்தஅனுமான் ரதத்திலேறி விரைந்துவ ருகின்ற இந்த்ரஜித்தைக்கண்டு பெருந்த்வனி உண்டாகும் படி ஸிம்ஹநாதஞ் செய்து சரீரத்தை வளர்த்திக்கொண் டனன். இந்த்ரஜித்து திவ்யமான ரதத்தின்மேலிருந்து விசித்ரமான தனுஸ்ஸைக்கொண்டு இடிஇடித்தாற்போல் பயங்கரமான சப்தம் உண்டாகும்படி ஒலிப்பித்தனன். அனந்தரம் மிகுதியும் க்ரூரமான வேகமுடையவர்களும் மஹாபலசாலிகளும் யுத்தத்தில் சிறிதும் பயப்படாதவரு மாகிய அந்த ஹனுமானும் ராக்ஷஸகுமாரனுகிய இந் த்ரஜித்தும் ஒருவர்க்கொருவர் பத்தவைரர்களாகி தேவே ந்த்ரனும் அஸுரேந்த்ரனும்போல் சண்டைசெய்யத் தலை ப்பட்டனர்.வீரனும் மஹாரதனும் நல்ல வில்லாளியும் யுத் தத்தில் மிகவும் புகழ்பெற்றவனுமாகிய அவ்விந்த்ரஜித்து பாணங்களைத் தொடுத்து வேகமாக ப்ரயோகிக்கை யில், ஹனுமான் தேஹத்தைப் பெருக்கச் செய்துகொ ண்டு, அந்த பாணங்களைத் தன்மேல் படவொட்டாமல் தடுத்து அவற்றின் வேகத்தை வீணக்கி அளவிடக்கூடா ததும் தன் தந்தை வாயுதேவன் ஸஞ்சரிக்கும் மார்க்கமு மாகிய ஆகாயத்தில் விளையாடினன். அனந்தரம் வீரர்க

ளான பகைவரையும் முடிக்கவல்ல வீரனாகிய அவ்விந்த்ர ஜித்து நீண்டு கூரான ஆணிகளுடையவைகளும் அழகிய இறகுகள் கட்டப்பெற்றவைகளும் விசித்ரமான பொற்பிடியிடப்பெற்றவைகளும் நுனி மிகுதியும் வளையப்பெற்று வஜ்ராயுதத்தின் வேகம்போன்ற வேகமுடையவைகளுமாகிய பாணங்களை ஹநுமான்மேல் ப்ரயோகித்தனன். பிறகு அந்த ஹநுமான் அவ்விந்த்ரஜித்தினுடைய ரதத்வனியையும் மத்தளம் துந்துபி தப்பட்டை முதலிய வாத்யங்களின் கோஷங்களையும் இழுக்கப்படும் தனுஸ்ஸினுடைய சப்தத்தையும் கேட்டு மீளவும்ஆகாயத்தில் கிளம்பினன். இந்த்ரஜித்து லக்ஷ்யம் வைத்தடிப்பதில் ப்ரஸித்தனாயினும் ஹநுமான் மஹாகபியாகையால் அவன் வைத்த குறி வீணாகும்படி அதிசீக்ரமாக அவனது பாணங்களின் நடுவில் ஸஞ்சரித்தனன். வாயுகுமாரனாகிய ஹநுமான் அவ்விந்த்ரஜித்து ப்ரயோகிக்கும் பாணங்களுக்கு முன்பு எதிரேநின்று அவன் ப்ரயோகித்தவுடனே திடீரென்று கைகளை விரித்து மீளவும் ஆகாயத்திற் கிளம்பினன். அவ்விருவரும் மிகுந்த வேகமுடையவர்; இருவரும் யுத்தஞ் செய்வதில் கைதேர்ந்தவர். ஆகையால் ஸமஸ்த பூதங்களின் மனதையும் இழுக்கும்படி உத்தமமான யுத்தஞ் செய்தனர். ஹநுமானிடத்தில் அந்த இந்த்ரஜித்துக்குச் சிறிது ரந்த்ரமும் புலப்படவில்லை. ஹநுமானுக்கும் மஹாநுபாவனாகிய அந்த இந்த்ரஜித்தினிடத்தில் சிறிது ரந்த்ரமாயினும் தெரியவில்லை. அங்ஙனம் முயற்சிகொண்டு தேவதைகளைப்போல் மிகுதியும் பராக்ரமசாலிகளான அவ்விருவர்க்கும் ஒருவரை ஒருவர் பொறுப்பது கஷ்டமாயிருந்தது. இந்த்ரஜித்தோ குறிவைத்து பாணப்ரயோகஞ் செய்வதில் சிறிதும் மனவூக்கந் தவறமாட்டான்; எய்த பாணங்களும் அமோகமாயிருப்பவை. இங்ஙனம் அம்

மஹானுபாவன் ஹனுமானைக் குறிவைத்து அப்படிப் பட்ட பாணங்கள் பலவற்றை ப்ரயோகித்துக்கொண்டிருப்பினும் அவற்றினின்று அவன் தப்புவித்துக்கொள்வதனால் பாணங்கள் வீணாய் விழுவதைக் கண்டு மிகுதியுஞ் சிந்தையுற்றனன். அனந்தரம் ராக்ஷஸராஜனாகிய ராவணனது குமாரன் அவ்விந்த்ரஜித்து மஹா வீரனாகிய அந்தக் கபிவரனைக் கொல்லமுடியாதென்று தெரிந்துகொண்டு பிடித்துக் கொள்வதற்காவது அவன் எங்ஙனம் பிடிபடுவானென்று ஆலோசித்து, ஒருபாயம் ஊஹித்தனன். அப்பால் அஸ்த்ரங்களை அறிந்தவரனைவரிலும் சிறந்தவனும் மிகுந்த தேஜஸ்ஸுடையவனுமாகிய அவ்வீரன் அந்த ஹனுமான் மேல் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தைத் தொடுத்தனன். மஹா பாஹுவாகிய அவ்விந்த்ரஜித்து 'இவனைக்கொல்லமுடியாது' என்று தெரிந்துகொண்டு, பிறகு அந்தந்த அஸ்த்ரங்களின் ஸ்வரூபங்களை உணர்ந்தவனாகையால் அப்பொழுதைக்குத் தகுந்தது ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமென்று அறிந்து அவ்வஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகித்து வாயுபுத்ரனாகிய ஹனுமானைப் பந்தித்தனன். (கட்டினன்.) அனந்தரம் அந்த ஹனுமான் அவ்வரக்கன் ப்ரயோகித்த ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தால் கட்டுண்டு சேஷ்டையற்றவனாகித் தரையில் வீழ்ந்தனன். பிறகு கபிவீரனாகிய அந்த ஹனுமான் தான் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தால் கட்டுண்டதை அறிந்து ப்ரபுவாகிய ப்ரஹ்மதேவனது ப்ரபாவத்தால் தன் வேகம் குறையப்பெற்று, பூர்வத்தில் தனக்கு ப்ரஹ்மதேவன் அனுக்ரஹித்த வரத்தை நினைத்துக்கொண்டனன். அதன்பிறகு ஹனுமான் தன்மேல் ஸ்வாயம்புவமந்த்ரங்களை அபிமந்த்ரித்து ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் ப்ரயோகித்தானென்று தெரிந்துகொண்டு ப்ரஹ்மதேவன் தனக்குப் பூர்வத்தில் வரங்கொடுத்ததையுஞ் சிந்தித்து 'லோககுருவாகிய ப்ரஹ்மதேவனது ப்ரபாவ

2332. ஹனுமான் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தால் கட்டுண்பது.

த்தினால் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரபந்தத்தைத் தனக்குத்தானே விடு வித்துக்கொள்ள சக்தியில்லையென்று நினைத்தே இங்ஙனம் என்னை ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தால் கட்டினன்: எது எப்படியாயினும் என்மர்யாதைக்கு நான் ப்ரஹ்மதேவனது அஸ்த்ரபந்தத்தைச்சிறிது அநுஸரித்திருக்கவேண்டியதே' என்று நிச்சயித்தனன். ஹநுமான் அங்ஙனம் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தின் வீர்யத்தை விசாரித்துத் தனக்கு முன்பு ப்ரஹ்மதேவன் முஹூர்த்த காலம் கடந்தவுடன் அவ்வஸ்த்ர பந்தம் விட்டுப்போகும்படி அநுக்ரஹித்திருந்த சக்தியையும் நன்றாராய்ந்து ப்ரஹ்மதேவனது ஆஜ்ஞையை அநுஸரித்துக் கட்டுண்டிருந்தனன். 'நான் ஸூர்யனை விழுங்கப் போனது முதல் என்னை ப்ரஹ்மதேவனும் தேவேந்த்ரனும் வாயுதேவனும் ரக்ஷித்துக் கொண்டிருப்பவராகையால் இவ்வஸ்த்ரத்தால் கட்டப்படினும் எனக்கு பயம் யாதும் உண்டாகாது.ஒருக்கால் ராக்ஷஸர்கள் என்னைப் பிடித்துக் கொள்ளினும் எனக்கு அது பெரிய குணத்தில் வந்து முடியும். அது யாதெனில் எனக்கு ராக்ஷஸேந்த்ரனாகிய ராவணனோடு ஸம்பாஷிக்க நேரும். ஆகையால் என்னைப் பகைவர் பிடித்துக் கொள்ளினும் பிடித்துக்கொள்வார்களாக' என்று இங்ஙனம் சத்ருவீரர்களை முடிக்குந் திறமையுள்ள அவ்வானரவீரன் மனத்தில் கார்யத்தை நிச்சயித்துக்கொண்டு, விசாரித்துச் செய்பவனாகையால், சேஷ்டைகள் அடங்கப்பெற்றுப் பகைவராகிய ராக்ஷஸர்கள் தன்னைப் பிடித்துக்கொண்டு பயத்தினால் பலாத்காரமாக எதிரே வந்து பலவாறு விரட்டிக்கொண்டிருக்கையில் மிகுதியும் உரக்கக் கூச்சலிட்டனன். அனந்தரம் ராக்ஷஸர்கள், பகைவரை அடக்குந்திறமையுள்ள அந்த ஹநுமான் சேஷ்டைகள் குறையப் பெற்றிருப்பது கண்டு சணற்புரிகளையும் மரவுரிகளையும் சேர்த்துக் கயிற்

க்த் திரித்து அவற்ருல் அவ்வானரனைக் கட்டினர். அவனும் 'ராக்ஷஸேந்த்ரனுகிய ராவணன் வெறுங் குதூஹலத்தினுலாவது என்னைப் பார்க்க முயலாதிருக்கமாட்டான்' என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு, வீரர்களான அந்தப்பகைவர் தன்னைக்கட்டுவதற்கும் பலாத்காரமாகப் பிடித்துக்கொள்வதற்கும் ஸம்மதித்திருந்தனன். ராக்ஷஸர்கள் அங்ஙனம் அவ்வீரனை நார்க்கயிறுகளால் கட்டுகையில் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் அவனை விட்டு விட்டது. ஏனெனில்-மற்றொன்ருல் கட்டுவதை அந்த ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் பொறுக்காதல்லவா? ஆகையால் கயிறுகளால் கட்டப்பட்ட அவ்வானரன் அந்த ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தினின்று விடுபட்டனன். அனந்தரம் வீரனுகிய இந்த்ரஜித் வானரோத்தமனுகிய ஹனுமான் நார்க்கயிறுகளால் கட்டப்பட்டவுடனே ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தினின்று விடுபட்டானென்று தெரிந்துகொண்டு 'மற்றொன்ருல் கட்டப்பட்டவனிடம் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் நிற்காதே' 'ஐயோ பெரிய கார்யஞ் செய்தும் அது வீணாய் விட்டதே மூர்க்கர்களான இவ்வரக்கர்கள் ப்ரஹ்மாஸ்த்ர மந்த்ரத்தின் பத்ததியை விசாரித்தவரல்லர். ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் அடிபட்டபின்பு மற்றொரு அஸ்த்ரம் கார்யஞ்செய்ய வல்லதன்று. மீளவும் அந்த ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தையே ப்ரயோகிப்பினும் உபயோகப்படாது. ஆகையால் நம்மெல்லோர்க்கும் ஸந்தேஹம் உண்டாய் விட்டது' என்று சிந்தித்தனன். ஹனுமான் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தினுல் விடுபட்ட போதிலும் தன்னை ராக்ஷஸர்கள் அந்தந்தக் கயிறுகளால் கட்டிப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டுபோகையால் அது தன்னை விட்டதென்று பாராட்டவில்லை. அப்பால் க்ரூரர்களான ராக்ஷஸர்கள் அந்தக் கபிவரனை மண் கட்டிகளால் அடிப்பதும் முட்டிகளால் குத்துவதுமாகி ராக்ஷஸேஸ்வரனுகிய ராவணனது ஸமீபத்திற்கு இழுத்துக்

கொண்டுபோயினர். அனந்தரம் இந்த்ரஜித்து அஸ்த்ரக் கட்டினின்று விடுபட்டு, நார்க்கயிறுகளால் கட்டப்பட்டிருக்கிறமஹாபலனுகிய அந்தக் கபிவீரனைக்கண்டு அந்த ராஜஸபையில் ராவணனுக்கும் அவனது ஸபையிலுள்ளவர்களுக்கும் இவனே அவ்வானரன் என்று காண்பித்தனன். மதித்த யானைபோல் கட்டுண்டிருக்கிற அந்த ஹனுமானைக் கொண்டுபோய் ராக்ஷஸேஸ்வரனுகிய ராவணனுக்குக் காண்பித்தனர். அந்த ஸபையிலுள்ள ராக்ஷஸவீரர்கள் 'எவன் இவன்? எவ்விடத்தவன்? இங்கு வந்தது ஏதுக்காக? இங்கு இவனுக்கு என்னகார்யம்? எவனிடம் வருதல்' என்று ஒருவர்க்கொருவர் கொசகொசவென்று சொல்லிக்கொண்டனர். அபபால் அங்குச் சில ராக்ஷஸர் மிகுதியும் கோபித்து 'இவனைக்கொல்லுங்கள், கொளுத்துங்கள்; பிடித்துத் தின்னுங்கள், என்று ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டனர். அனந்தரம் மஹானுபாவனுகிய அந்த ஹனுமான் வேகமாக மார்க்கத்தைக் கடந்து ராக்ஷஸாதிபதியாகிய ராவணனது பாதமூலத்திலிருக்கும் மந்த்ரி வ்ருத்தர்களையும் உயர்ந்த ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸபாக்ருஹத்தையுங் கண்டனன். மஹாதேஜஸ்வியாகிய அந்த ராவணன் விகாரமான உருவமுடைய ராக்ஷஸர் இப்படியும் அப்படியும் இழுத்துக் கொண்டுவருகின்ற வானரோத்தமனுகிய ஹனுமானைக் கண்டனன். அவ்வானரோத்தமனும், தேஜஸ்ஸும் பலமும் மிகுந்திருக்கப்பெற்றுப் பகல் ஸூர்யன் போல் ப்ரகாசிக்கின்ற ராக்ஷஸர் தலைவனுன ராவணனைக் கண்டனன். அனந்தரம் அந்த ராவணன் கோபத்தினுல் சிவந்த கண்களைச் சுழற்றிக்கொண்டு அந்த ஹனுமானைக் கண்டு, அவன் ஸங்கதியை விசாரிக்கும் பொருட்டு அங்குக் குலசீலங்களால் முதிர்ந்து உட்கார்ந்திருக்கும்

மந்த்ரிஸத்தமர்களுக்கு ஆஜ்ஞை செய்தனன். அதன் மேல் அவர்களும் ஹநுமானைப் பார்த்து, செய்வந்த கார்யம் என்னென்றும் அதற்காக அனுப்பினவர் எவரென்றும் க்ரமமாக வினவுகையில், அவ்வானரன் 'நான் வானரேஸ்வரனாகிய ஸுக்ரீவனுடைய தூதன். அவனால் அனுப்பப்பட்டு வந்தவன்' என்று தெரிவித்தனன். நாற்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஹநுமான் ராவணனைப் பார்த்து அவனது தேஜோவிசேஷத்திற்கு ஆச்சர்யப்படுதல்.

அனந்தரம் பயங்கர பராக்ரமனாகிய அந்த ஹநுமான் 'ராவணன் தனது ஸிம்ஹாஸனத்தினின்று அசையாமலேயிருந்து என்னை இவ்விடத்திற்குக் கட்டுவித்துக் கொண்டு வந்தானே' என்று அவனது கார்யத்திற்கு ஆச்சர்யப்பட்டுக் கோபத்தினால் கண்கள் சிவக்கப்பெற்று அந்த ராக்ஷஸாதிபதியைக் கண்டனன். அந்த ராவணன் பற்பல முத்துக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு மிகுதியும் விலையுயர்ந்த பொற்கிரீடந்தரித்து மிகவும் காந்தி விளங்கப் பெற்றிருந்தனன். அவன், வஜ்ரமணிகள் இழைக்கப் பெற்று மிகுதியும் விலை உயர்ந்த ரத்னங்கள் நிறைந்து ஸ்வர்ணத்தினால் செய்யப்பட்டு மனத்தினால் நிர்மிக்கப்பட்டதுபோல் மிகவும் ஆச்சர்யமாயிருக்கின்ற ஆபரணங்களால் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருந்தனன். மிகுந்த விலையுள்ள பட்டுவஸ்த்ரம் தரித்துச் சிவந்த சந்தனம் பூசிக்கொண்டிருந்தனன். அன்றியும் அவன் விசித்ரங்களும் நானாவிதங்களுமான கஸ்தூரி முதலியவற்றின் ரசனைகள் வரிசை வரிசையாயிருக்கும்படி பூசிக்கொண்டிருந்தனன். சிறிது வாயைத்திறந்துகொண்டு பார்க்க அழ

காயிருப்பவைகளும் சிவந்த கண்களுடன் கூடி, பயங்கரங் களுமாகிப் பெரிய கூரான கோரைப்பற்கள் பளபளவெ ன்று விளங்கவும் உதடுகள் தொங்கவும்பெற்ற பத்துத் தலைகளோடு கூடின அவ்வரக்கர்தலைவன் பலவகைக் கொடிய ம்ருகங்கள் நிறைந்த சிகரங்களோடு கூடின மந் தரபர்வதம் போன்று மிகுதியும் ஒளி விளங்கப் பெற்றிரு ந்தனன். கறுத்த மைக்குவியல் போன்ற மார்பில் பூர் ணசந்த்ரன்போல் துலங்கும் நாயகரத்னமும் அதைச் சுற்றி முத்துக்களும் அமைக்கப் பெற்ற ஹாரத்துடன் ப்ர காசிக்கின்ற அவ்வரக்கன் கொக்குகளோடுகூடின மே கம்போல் புலப்பட்டுக்கொண்டிருந்தனன். அவனது புஜ ங்கள் தோள்வளைகளோடு கூடி மேலான சந்தனம் பூசிக் கைவளைகளும் விளங்கப்பெற்றுப் பெருத்து ஐந்துதலைப் பாம்புகள்போல் ப்ரகாசித்தன. அவன், விசித்ரமாயிருப் பதும் ரத்னங்கள் இழைக்கப் பெற்றிருக்கையால் அழகிய தும் மேலான கம்பளம் பரப்பப்பெற்றதுமான ஓர் பெரிய ஸ்படிகமணிபீடத்தில் மிடுக்குடன் உட்கார்ந்திருந்தனன். அவனைச் சுற்றிலும் மிகுதியும் நன்கு அலங்காரஞ்செய்து கொண்டு விளங்கும் பெண்மணிகள் சாமரங்களைக் கைக ளில் ஏந்தி அவனருகில் சூழ்ந்து வீசிக்கொண்டிருந்தனர். மந்த்ராலோசனையின் உண்மையை நன்கறிந்தவர்களும் சிறந்த மந்த்ராலோசனை செய்பவர்களும் பலத்தினால் கொ ழுத்த ராக்ஷஸர்களுமாகிய துர்த்தரன் ப்ரஹஸ்தன் மஹா பார்ஸ்வன் நிகும்பன் என்னும் நான்கு மந்த்ரிகள் சூழப் பெற்று நான்கு ஸமுத்ரங்களால் சூழப்பட்ட அகண்ட பூமண்டலம் போன்று அவர்களோடு ஸூகஸல்லாபஞ் செய்துகொண்டு உட்கார்ந்திருந்தனன். மற்றும் அவன், மந்த்ராலோசனையை நன்கறிந்து நல்லபுத்தி ஸாமர்த்யம் பொருந்தி விளங்குவோர்களுமாகிய வேறுமந்த்ரிகள் பல

ரும் சூழப்பெற்று, தேவதைகளால் சூழப்பட்ட தேவே ந்த்ரன்போல் புலப்பட்டனன். இங்ஙனம் கறுத்த தேஹத் துடன்கூடிப் பொன்ஸிம்ஹாஸனத்தில் உட்கார்ந்து மேரு சிகரத்தில் நீருடன்கூடின புதியமேகம்போல் மிகுந்த ஒளி யுடன் ப்ரகாசிக்கின்ற ராக்ஷஸேந்த்ரனாகிய ராவணனை ஹனுமான் கண்டனன். அந்த ஹனுமான் பயங்கரமான பராக்ரமமுடைய ராக்ஷஸர்கள் தன்னை மிகுதியும் பீடித் துக்கொண்டிருப்பினும் அதைப் பொருள் செய்யாமல் ரா க்ஷஸாதிபதியான ராவணனது அற்புதமான உருவத் தைக் கண்டு மிகுதியும் ஆச்சர்யம் அடைந்து அவனையே உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனன். ஹனுமான் அங் ஙனம் பளபளவென்று ஜ்வலிக்கின்ற ராவணனைக் கண்டு அவனுடைய தேஜோவிசேஷத்திற்கு மனமயக்கமுற்று அனந்தரம் தனக்குள் 'ஆ! என்ன உருவம்! என்ன தைர் யம்! என்ன பலம்! என்ன காந்தி! ஆ ஆ! இந்த ராக்ஷஸ ராஜனுக்குஸமஸ்தலக்ஷணங்களும் அமைந்திருக்கின்றன. ராவணன் செய்த இவ்வதர்மம் பலீயஸ்ஸாயிராதிருக்கு மாயின், இவன் ராக்ஷஸர்களுக்கு அதிபதியாகைமாத்ர மேயன்றி, தேவேந்த்ரனோடுகூடின தேவஸமூஹத்திற் கும் ரக்ஷகனாயிருப்பானே! இவன் பயங்கரமாயும் பிறர்க்கு த்ரோஹத்தை விளைவிப்பதும் லோகநிந்தைக்கிடமுமான துஷ்கர்மங்கள் பலவற்றைச் செய்திருக்கின்றனன். ஆன துபற்றியே இவனைப் பார்த்து, தேவதைகள் தானவர் முதலிய ஸமஸ்த லோகத்தவர்களும் பயப்படுகின்றனர். இல்லையாயின் எல்லா லோகத்திலுள்ளவர்களும் இவனை யே சூழ்ந்துகொண்டிருப்பார்கள். இவன் கோபமுறுவா னாயின், ஜகத்தையெல்லாம் ஏகார்ணவமாக (ஒரே ஸமு த்ரமாக)ச் செய்யவல்லவன்' என்று சிந்தித்தனன். புத்தி யிற்சிறந்த அந்த ஹனுமான் மஹாதேஜஸ்வியாகிய அந்த

ராக்ஷஸராஜனது ப்ரபாவத்தைக் கண்டு இங்ஙனம் பலவாறு சிந்தித்தனன். நாற்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஹநுமான் ராவணனோடு ஸம்பாஷித்தல்.

மஹாபாஹுவும் ஸமஸ்த லோகங்களையும் அழப்படுத்துபவனுமாகிய ராவணன் மிகுதியும் கோபம் மேலெழப் பெற்றுத் தன்முன்னே கோரோசனையின் வர்ணமுடைய கண்களோடும் ஒளியுடன் விளங்குகின்ற உருவத்தோடும் இருக்கிற வானரோத்தமனாகிய ஹநுமானைக் கண்டு, தன் மனத்தில் சங்கை உண்டாகப்பெற்று 'முன்பு நான் கைலாஸபர்வதத்தைப் பிடித்து அசைக்கும் பொழுது என்னைச் சபித்த பகவானாகிய அந்த நந்தியே நேரில் இவ்விடம் இவ்வுருவத்துடன் வந்தானோ என்ன? அல்லது, ஒருக்கால் மஹாஸுரனாகிய பாணனே இங்ஙனம் வானர உருவந் தரித்துவந்தானோ என்ன?" என்று சிந்தித்தனன். அனந்தரம் அந்த ராக்ஷஸராஜன் ராவணன் ரோஷத்தினால் கண்கள் சிவக்கப்பெற்று மந்த்ரிஶ்ரேஷ்டனாகிய ப்ரஹஸ்தனைப் பார்த்து அக்காலத்திற்குத் தகுந்தபடி மிகுதியும் பொருளடங்கின வாக்யத்துடன், இந்த துர்புத்தியை, 'எங்கிருந்து வந்தனை? உன்னை என் பட்டணத்திற்கு அனுப்பினவன் எவன்? உனக்கு அசோகவனத்தை முறிக்க வேண்டிய காரியம் என்? ராக்ஷஸஸ்த்ரீகளை ஏன் விரட்டினை?" என்று வினவுவாயாக 'எப்படிப்பட்டவர்க்கும் புகக்கூடாத என் பட்டணத்திற்கு ஏன் வந்தனன்? ஏதுக்காக யுத்தஞ் செய்தனன்? இந்த துர்புத்தியை வினவுவாயாக' என்று மொழிந்தனன். ப்ரஹஸ்தன் ராவணன் மொழிந்த வார்த்தையைக் கேட்டு ஹநுமானைப் பார்த்து 'வானரா! மனங் குதிரப் பெறுவாயாக. உனக்குச் சுபம் உண்டாகும். பயப்ப

டவேண்டாம். இவ்விடத்திற்கு, இந்த ராவணாலயத்திற்கு உன்னை இந்த்ரன் அனுப்பினானா? உள்ளதை உள்ளபடியே சொல்வாயாக. பயப்படவேண்டாம். உன்னை விட்டுவிடுகிறோம். குபேரனுக்கோ, அல்லது யமனுக்கோ, வருணனுக்கோ, சாரபுருஷனாகி இவ்வுருவந் தரித்து எமது பட்டணத்தில் புகுந்திருப்பாயாயின் உண்மையைச் சொல்வாயாக. விஷ்ணுதேவன் ஏதேனும் ராவணனை ஜயிக்கவிரும்பி உன்னை இவ்விடம் அனுப்பினானா? எவர் அனுப்பியிருந்தாலும் ஒன்றுஞ் செய்கிறதில்லை. பயப்படாதே. நடந்ததை நடந்தபடியே மொழிவாயாக. உன்னுருவம் மாத்ரம் வானர உருவமேயன்றி உன் தேஜஸ்ஸோ வானரர்களுக்கு நேரக்கூடியதன்று. உள்ளபடி மொழிவாயாக. அதன் பிறகு உன்னை விட்டுவிடுகிறோம். நீ அபத்தம் மொழிவாயாயின், உன் ப்ராணன்கள் தக்குவது அரிது. அங்ஙனம் எவரும் அனுப்பாமல் நீயே வந்திருப்பாயாயின், ராவணாலயமான இவ்விடத்திற்கு ஏன்வந்தனையோ? அதையாயினும் சொல்வாயாக' என்று வினவினன். இங்ஙனம் ப்ரஹஸ்தன் வினவுகையில், வானரோத்தமனாகிய அந்த ஹநுமான் அம்மந்த்ரியைப் பாராட்டாமல் ராக்ஷஸகணாதிபதியான ராவணனையே நோக்கி, 'நான் தேவேந்த்ரனுக்காவது யமனுக்காவது வருணனுக்காவது சாரபுருஷனாகி வரவில்லை. எனக்குக் குபேரனோடு சிறிதும் ஸ்நேஹம் இல்லை. என்னை விஷ்ணுதேவனும் இவ்விடத்திற்கு அனுப்பவில்லை. நான் இங்ஙனம் வானரனாயிருக்கும் ஜாதியைப்பற்றியே ஸாக்ஷாத் வானரனாகவே இவ்விடம் வந்தேனன்றி வானரவேஷம்பூண்டு வந்தவனல்லேன். ராக்ஷஸேந்த்ரனாகிய உன் தர்சனம் துர்லபமாயிருப்பதைக்கண்டு ராக்ஷஸராஜனைப் பார்க்க விரும்பி இவ்வசோகவனிகையை நாசஞ்செய்தேன். அனந்தரம் பலிஷ்டர்களான ரா

க்ஷஸர்கள் என்னோடு யுத்தஞ் செய்யவிரும்பி என்னை எதிர்த்து வந்தனர். நான் என் தேஹத்தை ரக்ஷித்துக் கொள்ளும் பொருட்டே அவர்களை எதிர்த்துப் போராடினேனன்றி மற்றொன்றும் இல்லை. என்னை தேவாஸுரர்களுக்குங்கூட எவ்வகை அஸ்த்ரத்தினாலும் எவ்வகைப் பாசத்தினாலும் பந்தனஞ் செய்யமுடியாது. உனக்குப் போல் எனக்கும் இவ்வரம் ப்ரஹ்மதேவனிடத்தினின்றுமே கிடைத்தது. ராக்ஷஸனாகிய உன்னைக் காணவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தினாலேயே நான் இவ்வஸ்த்ரத்திற்குக் கட்டுண்டிருந்தேனன்றி வேறில்லை. இவ்வரக்கர் கட்டினவுடனே, ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் மற்றொருபந்தத்தைப் பொறுக்கா தாகையால் என்னை விட்டுவிட்டது. எனக்கு ஒரு ராஜ கார்யம் உண்டு. அதற்காக உன்னிடத்தில் வந்தேன். மஹாதேஜஸ்வியாகிய ராமனுடைய தூதனென்று என்னை அறிவாயாக. ப்ரபூ! நான் உனக்கு ஹிதமான இவ்வார்த்தையைச் சொல்லுகிறேன். இதை ஊக்கத்துடன் கேட்பாயாக' என்றனன். ஐம்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஹனுமான் ராவணனுக்கு ஹிதோபதேசஞ் செய்தல்.

பலவானாகிய அவ்வானர ஸத்தமன் ஹனுமான் மஹாபலனாகிய அந்த ராவணனைப் பார்த்து மனவூக்கத்துடன் மிகுதியும் பொருளடங்கின வாக்யத்துடன் ஸுக்ரீவன் சில விஷயங்களைச் சொல்லி என்னை அனுப்புகையால் நான் நீ இருக்கிற இவ்விடத்திற்கு வந்தேன். ராக்ஷஸேஸ்வரா! உன் ப்ராதாவாகிய (ப்ராதாவைப்போல் ஹிதத்தை விரும்புமவனாகிய) வானராதிபதி ஸுக்ரீவன் உன் க்ஷேமத்தை வினவுகின்றனன். மஹாநுபாவனாகிய உனது உடன் பிறந்தவன் ஸுக்ரீவன், தர்மார்த்தங்கள் நிறைக்

தரும் இஹபரங்களில் நன்மையை விளைப்பதுமாகிய இந்த ஸமாசாரத்தை உனக்குச் சொல்லி அனுப்பினன். கேட்பாயாக. ரதகஜதுரகங்களோடு மிகுதியும் விளக்கமுற்று தசரதனென்னும் மன்னவன் இருந்தனன். அவன் உலகங்கட்குத் தந்தைபோல் பந்துவாயிருப்பவன்; காந்தியில் தேவேந்த்ரனுக் கொப்பானவன். அவனுக்குப்ரியஞ்செய்யும் பெரியகுமாரனும் மஹாபுஜனும் ஸமர்த்தனும் மஹாதேஜஸ்வியுமாகிய ராமனென்பவன் தந்தையின் கட்டளைப்படி பட்டணத்தினின்று புறப்பட்டு, தர்மமார்க்கத்தை அவலம்பித்துத் தம்பியாகிய லக்ஷ்மணனோடும் பார்யையாகிய ஸீதையோடுங் கூடி, தண்டகாரண்யம் புகுந்தனன். மஹானுபாவனாகிய ஜனகராஜன் புதல்வியும் பதிவ்ரதையும் ராமபத்னியுமாகிய ஸீதை வனத்தில் காணாது போயினள். ராஜகுமாரனாகிய அந்த ராமன் தம்பியும் தானுமாக அந்த ஸீதாதேவியைத் தேடிக்கொண்டு ருஶ்யமூக பர்வதத்திற்கு வந்து ஸுக்ரீவனோடு சேர்ந்தனன். அந்த ஸுக்ரீவன் ராமனுக்கு ஸீதையைத் தேடிக்கொடுப்பதாக ப்ரதிஜ்ஞை செய்தனன், ராமனும் அதற்குப்பதிலாக ஸுக்ரீவனுக்கு வானரராஜ்யத்தில் பட்டங்கட்டுவிக்கிறேனென்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்தனன். அனந்தரம் அந்த ராஜகுமாரன் ராமன் யுத்தத்தில் வாலியைக்கொன்று ஸுக்ரீவனை வானர [1] பல்லூகாதிபதியாக அந்த ராஜ்யத்தில் பட்டங்கட்டுவித்தனன். வானரோத்தமனாகிய வாலி எப்படிப்பட்டவனோ உனக்கு முன்னமே தெரிந்திருக்கிறதல்லவா? அப்படிப்பட்ட வாலியை ராமன் யுத்தத்தில் ஒரேபாணத்தினால் கொன்றனன். வானரர்தலைவனாகிய ஸுக்ரீவன் ப்ரதிஜ்ஞை தவறாதவனாகையால் ஸீதையைத் தேடுவதிலேயே மனவிருப்பமுற்று, ஸமஸ்த

1 பல்லூகம்-காடி.

திசைகளுக்கும் வானரர்களை அனுப்பினன். வானரர்கள் நூறு ஆயிரம் லக்ஷம் கணக்காகப் போய் ஸமஸ்ததிசைகளிலும் பாதாளத்திலும் பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் அவளைத் தேடுகின்றனர். அவர்களில் சிலர் மஹாபலசாலிகளான வானரவீரர்கள் தடையின்றி வெகுவேகமாக பூமியைத் தொடாமலே கமனஞ்செய்யவல்லவராகையால் கருடனை நிகர்த்திருப்பர். மற்றுஞ்சிலர் வாயுவுக்கொப்பாயிருப்பர். நான் வாயுதேவனுக்கு ஔரஸபுத்ரன். நான் ஹநுமானென்னும்பேருடையவன். நான் ஸீதை நிமித்தமாகவே நூறுயோஜனை விஸ்தாரமுடைய ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டி அவளைப் பார்க்கவேண்டுமென்னும் விருப்பத்துடன் இவ்விடத்திற்கு வந்தனன். நான் உன் க்ருஹத்தில் திரிந்துகொண்டிருக்கையில் தெய்வாதீனமாக, எனக்கு ஜனகராஜன் புதல்வியாகிய ஸீதை அகப்பட்டனள். அங்ஙனம் விஷயம் இருக்கின்றது. நீயோ சாஸ்த்ரங்களைப் பார்த்து நன்கு தர்மார்த்த ஸ்வரூபங்களை உணர்ந்திருப்பவன். தவத்தில் முயற்சிசெய்தவன், தவமே உன்னைக் கைப்பற்றியதெனத் தகுந்தவன்; மிகுதியும் ப்ராஜ்ஞன். இப்படிப்பட்ட நீ பரஸ்த்ரீகளை இங்ஙனம் சிறைவைப்பது எள்ளளவும் யுக்தமன்று. பரதாரங்களை அபஹரிக்கும் கார்யங்கள் மிகுதியும் தர்மவிருத்தமாயிருப்பவை. 'தர்ம விருத்தங்களாயினும் ஸுகத்தைவிளைக்குமாயின் போதும்' என்கிறாயோ? ஸுகத்தை விளைக்காமல் பல அபாயங்களையே விளைவிக்கும். 'அபாயங்களுக்குப் பரிஹாரஞ்செய்துகொள்ளலாகும்' என்கிறாயோ? வேரோடு நாசஞ்செய்கிற இப்படிப்பட்ட கார்யங்களை உன்னைப்போன்ற புத்திசாலிகள் செய்ய முயற்சிகொள்ளார்களல்லவா? 'எல்லாவற்றையும் வேரோடு நாசஞ்செய்கிற என்னையும் வேரோடு நாசஞ் செய்பவன் எவன்' என்கிறாயோ? ராமன் கோபித்துக்கொ

ள்கையில் அது கண்டு லக்ஷ்மணன் தானும் கோபமுற்று ப்ரயோகிக்கும் பாணங்களின் முன்பு நிற்கவல்லவன் தேவர்களிலாவது அஸுரர்களிலாவது எவன் இருக்கின்றனன்? ராக்ஷஸராஜனே! ராமனுக்கு அப்ரியஞ் செய்து ஸுகம் பெறவிரும்புமவன் மூன்றுலோகங்களில் ஒருவனும் அகப்படான். இங்ஙனம் நீ செய்தகார்யம் மிகுதியும் அதர்மமாயிருக்கையால் ஸுக்ரீவன் உனக்கு இவ்வார்த்தையைச் சொல்லியனுப்பினன். இதின்படி நடப்பாயாயின், உனக்கு இது ஸீதையைச் சிறைவைத்த பூர்வாபராதத்தையும் தொலைத்து இப்பொழுது ஐஸ்வர்யத்தையும் நிலைநிறுத்தி இனிமேலும் ஸுகத்தைக் கொடுக்குமாகையால் உனக்கு வருங்காலம் நிகழ்காலம் கழிகாலமாகிய மூன்று காலங்களிலும் மேன்மையை விளைவிப்பதாகும், தர்மத்திற்கு அனுகுணமாயிருப்பதும், புருஷார்த்தங்களைக் கொடுக்கவல்லது' என்று நினைப்பாயாக. அங்ஙனம் நினைத்து ராமனுக்கு ஸீதையைக்கொடுப்பாயாக. 'ஸீதையை நான் அபஹரித்துக்கொண்டு வந்தேனென்று எப்படி சொல்லவல்லனாவாய்' என்கிறாயோ? நான் இந்த ஸீதாதேவியை என் கண்ணாரக் கண்டனன். ஸீதையைத்தேடவந்த வானரர்களனைவர்க்கும் துர்லபமாயிருந்த ஸீதையின் தர்சனம் எனக்கு இவ்விடத்தில் கிடைத்தது. 'அப்படியாயின், அவளைக் கொண்டுபோகலாகாதா' என்கிறாயோ? இனி மிகுந்திருக்கிற மேற்பட்ட கார்யத்திற்கு ராமனே ப்ரமாணம். அதை எனக்கு ஆஜ்ஞாபிக்கவில்லை. 'நீ ஸீதையைக் கண்டாயினும், என் வசத்திலிருக்கும் ஸீதையை ராமன் எப்படி கொண்டுபோவான்' என்கிறாயோ? இவ்வளவவ்வளவென்னமுடியாத துக்கத்திலாழ்ந்திருக்கின்ற ஸீதையைக் கண்ணாரக் கண்டனன். நீ ஸீதையைக் கொண்டுவந்து உன் வசத்தில் வைத்துக்கொண்டிருப்பதாக நினை

த்துக்கொண்டிருக்கிருய். இவ்வளவேயன்றி உன்ப்ராணங்களைத் தின்னும்படியான ஐந்து தலைப்பாம்பைக்கொண்டு வந்ததாக அறியாதிருக்கின்றனை. மிகுதியும் விஷங்கலந்த அன்னத்தை எவ்வளவு ஜாடராக்னிதீபனத்தினாலும் ஜரிப்பித்துக்கொள்ளமுடியாததுபோல், இந்தஸீதையை தேவதைகளாயினும் அஸுரர்களாயினும் எவ்வளவு ப்ரதாபத்தினாலும் ஜரிப்பித்துக்கொள்ளார். நீ எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டுத் தவஞ்செய்து ஸம்பாதித்த தர்மங்களுக்கெல்லாம் பலமாகஇங்ஙனம் தீர்க்காயுஸ்ஸைப்பெற்றிருக்கின்றனை. நீஇவைகளை நாசஞ்செய்துகொள்வது ந்யாயமன்று. 'நான் பிறரால் வதிக்கமுடியாதவனல்லவா! என்னையுஸுக்கு நாசஞ்செய்வது எப்படி?'' என்கிருயோ? நீ பலதவங்களைச் செய்து தேவதைகளாலாவது அஸுரர்களாலாவது வதிக்கக்கூடாதவனுயிருக்கிறேமென்று எண்ணுகின்றனை. நீ அங்ஙனம் அவத்யனு(வதிக்கக்கூடாதவனு)யிருப்பினும்உன்னை வதிப்பதற்குப் பரிஹரிக்கமுடியாதபெரிய காரணமொன்றிருக்கின்றது. அந்தக் காரணம் மற்றென்றும் அன்று; ஸுக்ரீவனே. இவன் தேவதையுமல்லன்; அஸுரனுமல்லன்; ராக்ஷஸனுமல்லன்; தானவனுமல்லன்; கந்தர்வனுமல்லன்; பன்னகனுமல்லன். இங்ஙனம் எவரால் மரணம் நேராதிருக்கும்படி வரம் பெற்றனையோ, அவர்களில்[1] எவனுமல்லன். ஆகையால் ராக்ஷஸராஜனே! அந்த ஸுக்ரீவன் கையால் சாகாமல் நீ ப்ராணன்களை எங்

---

1 ராவணன் தேவாஸுர யக்ஷ பன்னகாதிகளால் சாவில்லாதிருக்கும்படி ப்ரஹ்மாவிடம் வரம் பெற்றுனன்றி மனுஷ்யாதிகளை மிகுதியும் ஹீனர்களாகையால் அவர்களால் சாவில்லாமையை வேண்டவில்லை. ஸுக்ரீவன், எவரால் ராவணன் சாவில்லாமையை வேண்டவில்லையோ, அப்படிப்பட்ட மனுஷ்யாதிகளிற் சேர்ந்தவனுகையால் ராவணனை வதிக்கக்கூடுமென்று சொல்வதாகத் தெரிகிறது.

னம் மிகுத்திக்கொள்ளப்போகின்றனே ? [1] 'இவ்வுபதே சங்களே துக்காக? நான் பாபங்களைச் செய்தனன். அவற் றிற்குப் பலன்கள் உண்டாகாமற்போகா.அவற்றை நான் அனுபவித்தே தீரவேண்டும். ஆதலின், இனி, தர்மசிந் தையால் எனக்கு என்ன உபயோகம்? இனி நான் தர்மம் செய்யினும் அதையும் முன்பு செய்த அதர்மம் பாழ் செய்து தலையெடுக்குமல்லவா' என்கிறாயா? தர்மபலன் எப்பொழுதும் அதர்மபலத்தினால் கழியாது. அது தர்ம

---

1 இங்கு 'நது யர்மோபஸம்ஹாரமயர்மஃபலஸம்ஹிதம் | ததேவ ஃபலமந்வேதி யர்மஃசாயர்மநாஶநஃ|| ப்ராப்தம் யர்மஃபலம் தாவத் ஹவ தா நாத்ர ஸம்ஶயஃ|ஃபலமஸ்யாப்யயர்மஸ்ய க்ஷிப்ரமேவ ப்ரபத்ஸ்ய ஸே' என்று மூலம். இதற்கு மற்றொருபொருள்—முன்பு நான் ஸம் பாதித்திருக்கும் பெரிய தர்மம் என்னைப் பாதுகாக்காதா? ரோகமும் ராஜ்யமும் ஒன்றாக நேருவதுபோல் தர்மபலனும் அதர்மபலனும் ஒன்றாகக் கலந்து அனுபவத்திற்கு வருவதுண்டாகையால் அதர்ம பலத்தினால் ஆத்மநாசம் உண்டாயினும் கலந்துவரும் தர்மத்தினால் ஆத்மரக்ஷணமும் உண்டாகக்கூடும். அல்லது—அதர்மத்தை அழி த்து, தர்மபலனே அனுபவத்திற்கு வரக்கூடும்—என்னும் இரண்டு விகல்பங்களை எடுத்து அவற்றில் முதல் விகல்பம் ஸம்பவிக்காதென் கிறான். (நதுயர்மோபஸம்ஹாரமயர்மஃபலஸம்ஹிதம்) தர்மபலனா கிய ஸுகம் அதர்மபலத்துடன் கலந்து வராது. அதர்மபலத்து டன் கலந்து ஒரே காலத்தில் அனுபவத்திற்கு வராதென்கை. உன் னுடைய கொடுர்தவமாகிய தர்மத்திற்கும் நீசெய்த பரதாராபஹரண மாகிற அதர்மத்திற்கும் பலன்களாகிய வத்யத்வ அவத்யத்வங்களா கிற சாவும் சாவின்மையும் ஒன்றாகக் கலந்து வருவது விருத்தமா கையால் ரோகமும் ராஜ்யமும்போல் ஒன்றாகக் கலந்து அனுபவத் திற்கு வரமாட்டா. அதர்மத்தினால் ஆத்மநாசம் உண்டாயினும் அத் தோடு தர்மமும் கலந்துவருகையால் ஆத்மரக்ஷணமும் ஸம்பவிக்கு மென்று சங்கிக்கவேண்டாமென்று கருத்து. இரண்டாவது விகல்ப மும் நேராதென்கிறான்—(ததேவ ஃபலமந்வேதி யர்மோநாயர்ம நாஶ நஃ) தர்மம் தர்மபலத்தையே பின்செல்லுமன்றி அதர்மத்தை நாசஞ்

பலத்தையே பின் செல்லும். 'ஆயினும் செய்த அதர்மம் இருக்கையில், அதன் பலன் அனுபவியாமல் கழிவதெப்படி?" என்கிறாயோ ? தர்மம் 'அதர்பத்தையும் நாசஞ் செய்யுமாகையால் அது நிற்காது. அதர்மமும் அப்படியே தர்மத்தை நாசஞ் செய்யாதா ?' என்கிறாயோ? தர்மமே அதர்மத்தை நாசஞ் செய்யுமன்றி அதர்மம் தர்மத்தை நாசஞ்செய்யாது. ஆகையால் தர்மத்தையே ஆசரிப்பாயாயின், உன் பாபகர்மங்களெல்லாம் நசித்துப் போம். 'முதலில் செய்த தர்மமே இப்பொழுது அதர்மத்தையெல்லாம் தொலைக்காதா' என்னவேண்டாம். உன் தர்மமெல்லாம் மிகுதியில்லாமல் தீர்ந்துபோயிற்று. இதற்கு ஸந்தேஹமில்லை. ஆகையால் ஸீதையை அபஹரித்த

செய்யாது. தர்மபலன் தர்மத்தோடுகூடவே இருக்குமன்றி அதர்மத்தைக் கெடுத்துத் தான் அனுபவத்திற்கு வராதென்று கருத்து. அல்லது—எவரால் நான் சாவில்லாமையை வேண்டவில்லையோ, அவரிடத்தினின்றும் நான் ஸம்பாதித்த புண்யஸமூஹம் என்னை ரக்ஷிக்காதா வென்று ராவணன் சங்கிக்க, அப்படியாயின் அதே ந்யாயத்தினால் நீசெய்த பாபஸமூஹமும் உன்னை நசிக்கச் செய்யுமென்கிறான்—(நது யர்மோபஸம்ஹாரம். .யர்மஸீசாயர்மநாஸந:) தர்மபலமாகிய ஸுகம் அதர்மபலமாகிய துக்கத்தோடு கலப்பதன்று. அது ஸுகத்தையே தொடரும். அப்படியே அதர்மபலமாகிய துக்கமும் தர்மபலத்துடன் கூடாது. துக்கத்தையே தொடரும். தர்மம் அதர்மத்தை நாசஞ்செய்யாதா ? என்னில்—அதில்லை யென்கிறான். (யர்மஸீசாயர்மநாஸந:) முன்செய்த தர்மம் இப்பொழுதுள்ள அதர்மத்தை நாசஞ்செய்யாது. அங்ஙனமே அதர்மமும் தர்மத்தை நாசஞ் செய்யாது. தர்மாதர்மங்கள் அனுபவித்தே நசிக்கவேண்டியவை. ஆயினும் பெரிய புண்யபலன் அனுபவித்துத் தீர்ந்தபின்பு அதர்மபலன் அனுபவத்திற்கு வருமாக—என்ன (ப்ராப்தம். . . .ப்ரபத்ஸ்யஸே) என்கிறான். தர்மபலனெல்லாம் பூர்ணமாக அனுபவித்தாய் விட்டது. இனி ஸீதையை அபஹரித்த அதர்மத்தின்பலனையே த்வரையில் அனுபவிக்கப் போகிறாய் என்று மஹேஶ்வரதீர்த்தர்.

அதர்மத்தைத் தொலைக்கவல்ல தர்மம் உன்னிடத்தில் இல்லை. ஆகையால் உன் அதர்மத்திற்குத் தகுந்த பலத்தையுங்கூட இனி சீக்ரத்திலேயே அனுபவிக்கப்போகின்றனை. தர்மத்தை விரும்பாதிருப்பின் இருப்பாயாக. ஸமீபித்திருக்குங் கார்யத்தைக் காண்பாயாக. ராமன் கேவல மனுஷ்யனென்றும் நினைக்கவேண்டாம். ராமனொருவனே ஜனஸ்தானத்திலுள்ள ராக்ஷஸர்களை யெல்லாம் கொன்றதையும், ஒரு பாணத்தினாலேயே வாலியைக் கொன்றதையும், ராமனும் ஸுக்ரீவனும் ஸ்னேஹஞ் செய்துகொண்டதையும் விசாரித்து உனக்கு எது ஹிதமோ, அதைத் தெரிந்துகொள்வாயாக. நானொருவனே குதிரைகளும் தேர்களும் யானைகளும் நிறைந்திருக்கிற இவ்விலங்கை முழுவதையும் நாசஞ் செய்யவல்லவன். ஆனால், இது ஸம்மதமன்று. ஸீதையை இங்ஙனம் திரஸ்கரித்த பகைவரையெல்லாம் தானே வதிப்பதாக, ராமன் வானரர்களும் பல்லூகர்களும் நிறைந்த கூட்டத்தின் முன்னிலையில் ப்ரதிஜ்ஞை செய்திருக்கின்றனன். இந்த்ரன் தானே ராமனுக்கு அபராதஞ் செய்து சிறிதும் ஸுகத்தைப் பெறவல்லனல்லன். இனி உன்னைப்போன்றவன் ஸங்கதியைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? நீ எவளை ஸீதையென்றிவ்வளவு மாத்ரம் நினைத்திருக்கிறாயோ, அவள் இவ்விலங்கையெல்லாவற்றையும் நாசஞ் செய்யவல்ல காளராத்ரி யென்றுணர்வாயாக. அப்படியிருக்கையால், ஸீதையென்னு முருவத்துடனிருக்கிற இந்தக் காலபாசத்தை நீயே கழுத்தில் போகட்டுக்கொண்டது போதும். இனி உனக்கு ஹிதம் எதுவோ அதை ஆலோசிப்பாயாக. இப்பட்டணம் இவ்வளவிலேயே ஸீதையின் தேஜஸ்ஸினால் தஹிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இனி ராமனது கோபமும் பிடித்து நலுக்கு கையில், அட்டங்களோடும், (கடைத்தெருக்களோடும்)

மற்றை வீதிகளோடுங்கூடி நீருகப் போகின்றது, காண்பாய். உனது நண்பர்களையும் மந்த்ரிகளையும் தாயாதிகளையும் உடன்பிறந்தவர்களையும் புதல்வர்களையும் ஹிதமுரைப்பவர்களையும் போகங்களையும் பார்யைகளையும் லங்கையையும் நாசஞ்செய்யாதிருப்பாயாக. ராக்ஷஸராஜேந்த்ரனே! நான் ராமனுக்குத் தாஸனுகையால் ராமனது ப்ரபாவத்தை நன்ருக அறிவேன். ராஜதூதனுகையால் உனக்கு ஹிதத்தை நான் அவஶ்யந் தேடவேண்டும். அதிலும் நான் ராக்ஷஸனுமல்லேன்; மனுஷ்யனுமல்லேன். வானரனுகையால் மத்யஸ்தனுயிருப்பதுபற்றிப் பக்ஷபாதமில்லாமல் சொல்வேன். ஆகையால் என் வார்த்தையைக் கேட்பாயாக. நான் சொல்வது தப்பாது. மஹாயசஸ்வியாகிய அந்த ராமன் பஞ்சமஹாபூதங்களோடும் ஜங்கமஸ்தாவரங்களோடுங்கூட ஸமஸ்த லோகங்களையும் (ப்ரளயகாலத்தில் ருத்ரன்மூலமாகத் தானே) ஸம்ஹரித்து மீளவும் (கல்பாதியில்) அவற்றை யதாப்ரகாரம் ஸ்ருஷ்டிக்க வல்லவன். ராமன் விஷ்ணுதேவனுக் .கொப்பான பராக்ரமஶீலனுகையால் அவனேடு யுத்தஞ் செய்யவல்லவன் தேவதைகளினும் அஸுரர்களிலும் ராஜாக்களிலும் யக்ஷர்களிலும் ராக்ஷஸர்களிலும் வித்யாதரர்களிலும் கந்தர்வர்களிலும் உரகர்களிலும் ஸித்தர்களிலும் கின்னரர்களிலும் பக்ஷிகளிலும் எந்தப்ராணிகளிலும் எவ்விடத்திலும் எக்காலத்திலும் அகப்படான். ஸமஸ்த லோகாதிபதியும் ராஜஸிம்ஹனுமாகிய ராமனுக்கு இவ்வளவு பெரிய அப்ரியத்தைச் செய்தனே. இனி உனக்கு ப்ராணன்கள் தக்குவது அரிது. ராக்ஷஸேந்த்ரனே! தேவதைகளும் தைத்யர்களும் கந்தர்வர்களும் வித்யாதரர்களும் நாகர்களும், யக்ஷர்களும் யுத்தத்தில், மூன்று லோகங்களுக்கும் நாயகனுகிய ராமனுக்கு எதிரில் எவராயினும்

கிற்கவல்லவரல்லர். ஸாமான்ய தேவதைகளே அன்று, [1] சிறந்த ஐஶ்வர்யத்தினால் த்ரிலோகாதிபதியாகி வ்ருத்ரா

---

1 இங்கு 'ப்ரஹ்மா ஸ்வயம்பூஶ்சதுராநநோ வா ருத்ரஸ் த்ரிநேத்ரஸ் த்ரிபுராந்தகோ வா । இந்த்ரோ மஹேந்த்ரஸ் ஸுரநாயகோ வா த்ராதும் நஶக்தா யுதி ராமவத்யம்' என்று மூலம். அந்தந்த தேவதைகளின் தாரதம்யங்களை அனுஸரித்து இங்கு யோஜனை கொள்ளவேண்டுமாகையால் முதலில் இந்த்ரனை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். (இந்த்ர:) 'இதி பரமைஶ்வர்யே' என்னும் தாதுவினர்த்தத்தைப் பற்றி மிகுந்த ஐஶ்வர்யமுடையவனென்று பொருள். த்ரிலோகாதிபதியாயிருப்பவனென்கை. அவனும் ரக்ஷிக்கவல்லவனல்லன். த்ரிலோகாதிபதியாயினும் பிறரை வெல்லும் வல்லமை இல்லாதிருக்கக்கூடுமாகையால் அசக்தனாகக்கூடாதோ என்னில்—(மஹேந்த்ர:) 'யோவ்ருத்ரமவதீத் தன்மஹேந்த்ரஸ்ய மஹேந்த்ரத்வம்' என்கிறபடியே வ்ருத்ராஸுரனைக் கொன்றதனால் மஹேந்த்ரனென்று பேர் பெற்றவன். வ்ருத்ராஸுரனை ஸம்ஹாரஞ் செய்தமையால் ப்ரஸித்தமான ஸாமர்த்யமுடையவன். தான் ஸமர்த்தனாயினும் ஸஹாயஸம்பத்தில்லாமையால் அசக்தனாகலாமென்னில் —(ஸுரநாயக:) தன்னோடொத்த முப்பத்து முக்கோடி தேவதைகளும ஸஹாயமாயிருக்கப்பெற்றும் வல்லவனாகமாட்டான். இந்த்ரன் அல்பனாகையால் வல்லமையற்றிருக்கட்டும், ஸர்வஸம்ஹாரகனான ருத்ரன் வல்லவனாகமாட்டானோ? என்ன—(ருத்ர:)ஸம்ஹாரகாலத்தில் ப்ரஜைகளை அழப்படுத்துமவனாகையால் ருத்ரன். அந்தக் காலவிசேஷம் வந்தபொழுதே ஸம்ஹரிப்பானன்றி இப்பொழுது அந்தக் காலம நேராமையால் அசக்தனே யாவானென்ன (த்ரிநேத்ர:) நெற்றிக்கண் நெருப்பினால் மன்மதனை உருமாய்த்தவன். காகதாளீயமாக மன்மதனைக் கொன்றிருக்கலாமாகையால் இவ்வளவிலே வல்லவனாகக் கூடுமோ என்ன—(த்ரிபுராந்தக:) மிகுதியும் ப்ரபலர்களான மஹாஸுரர்களை ஸம்ஹரித்தவன். அப்படிப்பட்ட ருத்ரனும் சக்தனாகமாட்டான். சிவனுக்குச் சக்தியில்லாமற்போனால் போகட்டும். 'ப்ரஹ்மண: புத்ராய ஜ்யேஷ்டாய ஶ்ரேஷ்டாய' என்கிறபடியே சிவனுக்குத் தந்தையாகிய ப்ரஹ்மாவாயினும் சக்தனாகமாட்டானோ என்ன (ப்ரஹ்மா) ருத்ரனுக்குத் தந்தையாயினும் கர்மவஶ்யனாகையால்

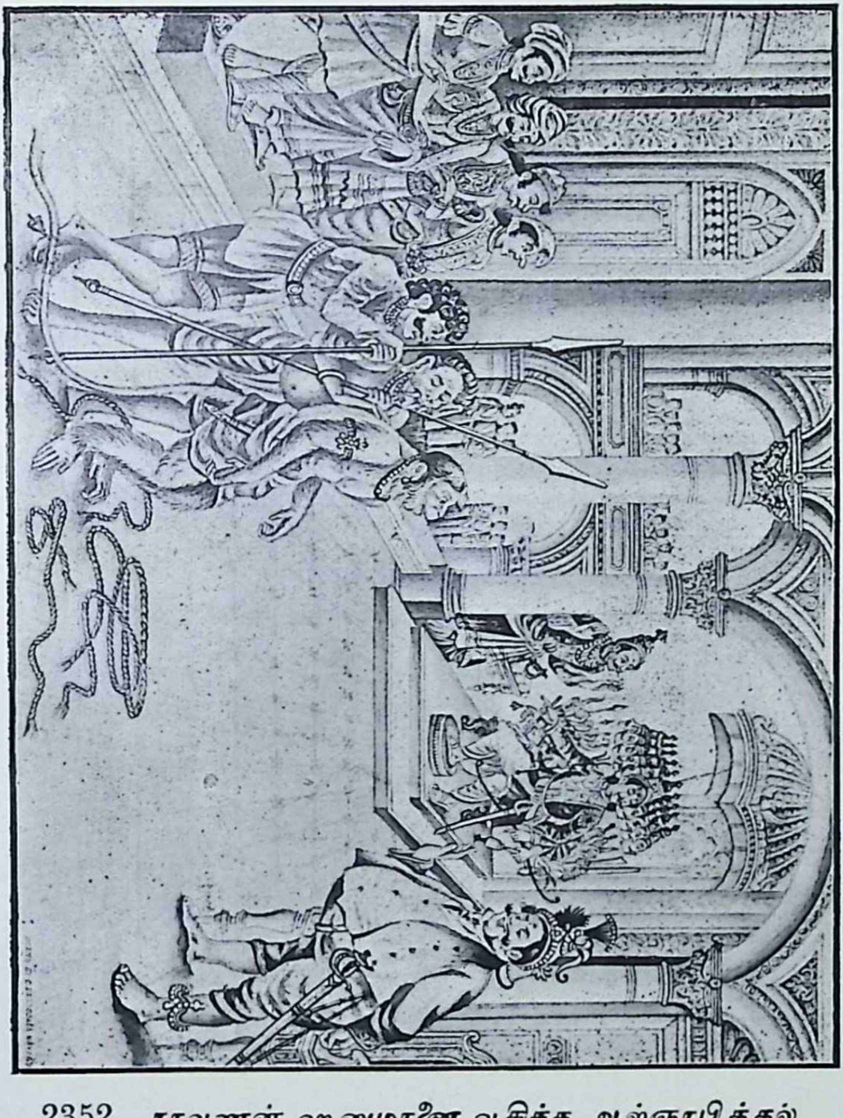
ஸுரனைக் கொன்றமையால் எங்கும் ப்ரஸித்தமான ஸாமர்த்யமுடையவனும் மஹேந்த்ரனென்னும் பேர்பெற்று ஸகல தேவகணங்களும் ஸஹாயமாயிருக்கப்பெற்றவனுமாகிய இந்த்ரனுயினும், ஸம்ஹாரகாலத்தில் ப்ரஜைகளை அழமூட்டுகையால் ருத்ரனென்னும்பேர்பெற்று மூன்ருவதான நெற்றிக்கண்ணுல் மன்மதனைக் கொளுத்தி, த்ரிபுர

எப்படி வல்லவனுவானென்னில்—(ஸ்வயம்ஹு:) கர்மவஸீயனுயினும் மற்றவரைப்போல் பிறந்தவனல்லன்; தானுகவே பிறந்தவன். இப்படிப்பட்டவனுயினும் ஸஹாயஸம்பத்தியில்லாமையால் எப்படி வல்லனுவானென்னில்—(சதுராநந:) ஒரேஸமயத்தில் நான்கு வேதங்களையும் உச்சரிக்கையால் வந்த பெருமையுடையவன். மற்றை ஸஹாயமில்லாமற்போயினும் இங்ஙனம் வேதாத்யயனமாகிய பெரிய தர்மத்தினுல் எல்லாவற்றையும் அனுயாஸமாக நிறைவேற்ற வல்லவன். இப்படிப்பட்டவனும் ஸமர்த்தனுகமாட்டான். இந்த்ராதிகள் தனித்தனியே வல்லராகாமற்போயினும், எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து ரக்ஷிக்க வல்லராகமாட்டார்களோ? என்ன. (ந ஶக்தா:) வல்லராகமாட்டார்கள். (ராயவஸீயம்) ராமனுக்கு வதிக்கத்தகுந்தவனை. (த்ராதும் நஶக்தா:) ரக்ஷிக்கவல்லராகமாட்டார்கள். (யுயி) யுத்தத்தில் ரக்ஷிக்க வல்லரல்லரேயன்றி ராமனைச் சரணம் புகுவார்களாயின் ரக்ஷிக்கவல்லவரே யென்று கருத்து. இதில் 'ஹிரண்யகர்ப்ஸ் ஸமவர்த்ததாக்ரே'(முன்பு ஹிரண்யகர்ப்பன் உண்டானுன்) 'நஸந் நசாஸச்சிவ ஏவ கேவல:' (சிவனெருவனைத்தவிர இல்லது முள்ளதுமாகிய மற்ற பதார்த்தங்களொன்றுமே இல்லை) 'இந்த்ரோ மாயாபி: புருரூப ஈயதே' (அளவிடமுடியாத ஸ்வரூபமுடைய இந்த்ரன் மாயையால் அடையப்படுகிறுன்) என்ற ஸ்ருதிவாக்யங்களில் பரதேவதையென்கிற சங்கைக்கிடமான பிரமன் சிவன் இந்த்ரன் ஆகிய மூவரைக்காட்டிலும் மேற்பட்டவனென்று சொல்லப்பட்டது. (ராம) என்கையால் வேதாந்தங்களில் ஆங்காங்கு (ஸத்-ப்ரஹ்ம-ஆத்ம) முதலிய ஸாமான்ய ஶப்தங்களாலும் (ஹிரண்யகர்ப-ஶிவ-இந்த்ர) முதலிய விசேஷ ஶப்தங்களாலும் சொல்லப்படுகிற வஸ்து ராமனே என்றமை தோற்றுவிக்கப்பட்டது.

ஸம்ஹாரஞ் செய்த சிவனையினும், சிவனுக்குத் தந்தையும் கர்மவஸ்யரைப்போல் பிறக்கையின்றித் தானே பிறந்த ஸ்வதந்த்ரனும் ஒரே காலத்தில் நான்கு வேதங்களையும் உச்சரிக்கின்ற நான்கு முகங்களால் மிகுதியும் பெருமைபெற்றவனுமாகிய ப்ரஹ்மதேவனையினும் இவர்களெல்லோரும் ஒன்றுகூடியாயினும் யுத்தத்தில் ராமனால் வத்யனயிருப்பவனை எள்ளளவும் பாதுகாக்கவல்லரல்லர்' என்றனன். நிகரற்றவனாகிய அந்த ராவணன், ஹனுமான் தைன்யமில்லாமல் மிடுக்குடன் பேசுந்தன்மையனாகையால் சிறிதும் பிசகின்றி ஸௌஷ்டவத்துடன் மொழிந்த அம்மொழி, தனக்கு அப்ரியமாயிருந்தமையால் கோபாவேசமுற்றுக் கண்கள் சுழலப்பெற்று அம்மஹாகபியைக் கொல்லும்படி ஆஜ்ஞாபித்தனன். ஐம்பத்தொன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

விபீஷணன் தூதனைக் கொல்லலாகாதென்று ராவணனுக்குக் கூறுதல்.

மஹானுபாவனாகிய அந்த ஹனுமான் மொழிந்த அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு, ராவணன் கோபத்தினால் உடம்பு தெரியாமல் அவ்வானரனை வதிக்கும்படி ஆஜ்ஞாபித்தனன். துர்ப்புத்தியாகிய ராவணன் அந்த ஹனுமானை அங்ஙனம் வதிக்கும்படி ஆஜ்ஞாபித்ததைக் கேட்டு, விபீஷணன், தூதன் தனக்குச் சொல்லியனுப்பின ப்ரகாரந் தவறாமல் ஸமாசாரத்தை அறிவிப்பவனேயன்றித் தானே மொழிந்தவனன்றாகையால், அவனைக் கொல்ல ஸம்மதிக்கவில்லை. விபீஷணன் கார்யங்களை நன்கு ஆலோசித்து நிச்சயிப்பவனாகையால் ராக்ஷஸப்ரபுவான ராவணன் அங்ஙனம் கோபித்திருப்பதையும் ஹனுமானுக்கு அங்ஙனம் வதம்நேர்ந்திருப்பதையும் அறிந்து மேல் செய்யவேண்

2352. ராவணன் ஹநுமானை வதிக்க ஆஜ்ஞாபித்தல்.

டிய கார்யத்தை ஆலோசித்தனன். அனந்தரம் செய்ய வேண்டிய கார்யத்தை நிச்சயித்துக்கொண்டு சத்ருக்களை அழிக்குந் திறமையுடைய தமையனை நல்வார்த்தையால் மேன்மைப்படுத்தி, பேசவல்லவனுகையால் அவனுக்கு மிகவும் ஹிதமான வசனத்தைச் சொல்லத் தொடங்கி, 'ராக்ஷஸேந்த்ரனே! பொறுப்பாயாக. கோபத்தை விட்டு அருள்புரிவாயாக. நான் சொல்லுகிற இவ்வார்த்தையைக் கேட்பாயாக. நன்மை தீமைகளை அறிந்த ஸத்புருஷர்களான ராஜஶ்ரேஷ்டர்கள் தூதனைக் கொல்லமாட்டார்கள். வீரனே! இந்த வானரனைக் கொல்லுவது ராஜதர்மத்திற்குச் சேராது; லோகாசாரத்திற்கும்பொருந்தாது; உன்னைப் போன்றவர்களுக்குத் தகுந்ததுமன்று. ஸமஸ்த ப்ராணிகளிலும் நீயே தர்மந் தெரிந்தவன்; செய்த நன்றியை மறவாதவன்; ராஜதர்மங்களில் பண்டிதன்; நன்மை தீமைகளை அறிந்தவன்; பரமார்த்தங்கள் தெரிந்தவன். உன்னைப்போன்ற அறிஞர்கள் இப்படி தகாத இடத்தில் கோபத்திற்காளாவார்களாயின், சாஸ்த்ரங்களையெல்லாம் படித்துப் பலவகை ஜ்ஞானங்களைப் பெறுவதெல்லாம் வீண்ஶ்ரமமே ஆகுமல்லவா? நீ ராக்ஷஸர்களுக்கெல்லாம் ப்ரபு;பகைவரைப் பறந்தோடச் செய்பவன்;எப்படிப்பட்டவர்க்கும் அணுகமுடியாதவன்.நான்சொன்ன இந்தக்காரணத்தைப்பற்றி இப்படிப்பட்ட நீ, கோபத்தைத் துறந்து அருள்புரிவாயாக.'இது தகும்,இது தகாது'என்று நிச்சயித்து, தூதனுக்குத் தகுந்த தண்டனை விதிப்பாயாக' என்றனன். ராக்ஷஸர்தலைவனுகிய ராவணன், விபீஷணன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு மிகுதியும் கோபம் மேலெழப் பெற்று அவனைப் பார்த்து, 'சத்ருக்களையழிப்பவனே! பாபஸ்வபாவர்களைக் கொல்வதனுல் எள்ளளவும் பாபம் உண்டாகாது. ஆகையால் பாபிஷ்டனுகிய இந்த

வானரனைக் கொன்று விடுகிறேன்’ என்று மறுமொழி கூறினன். விபீஷணன் புத்திமான்கள் அனைவரிலும் மேன்மையுற்றவனாகையால், ராவணன் மிகுதியும் கோபாவேசமுற்று அதர்மத்திற்கு ஹேதுவாகவும் அயோக்யர்க்கு மாத்ரமே தகுந்திருக்குமாறும் மொழிந்த அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு, பரமார்த்தமான கார்யஸ்வரூபத்தை அறிவிப்பவனாகி ‘லங்கேஸ்வரா! ராக்ஷஸபதி! கலக்கத்தை விட்டுத் தெளிவு பெறுவாயாக. தர்மாதர்மங்களிரண்டையும் குறித்து ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறேன், கேட்பாயாக. ராஜனே! ‘எக்காலத்திலும் எவ்விடத்திலும் தூதனைக் கொல்லலாகாது’ என்று பெரியோர்கள் சொல்வார்கள். ‘கேவலம் தூதனல்லவே. சத்ருவுமல்லவா’ என்கிறாயோ? இவன் அக்ஷகுமாராதிகளைக்கொன்று இவ்வளவு அவ்வாவென்னமுடியாத அப்ரியத்தைச் செய்திருப்பவனாகையால் தூதன்மாத்ரமல்லன். மிகுதியும் பெரிய பகைவனேயாவான். இதில் ஸந்தேஹமில்லை. ஆயினும் பெரியோர்கள் தூதனைக் கொல்லலாகாதென்று சொல்வார்கள். மற்றும தூதனுக்குப் பலவகை சிக்ஷைகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவல்லவா? அங்கங்களுக்கு விகாரத்தை ஏற்படுத்துதலும், சாட்டையால் அடித்தலும், தலையை மொட்டையடித்தலும் (தூதனுக்குத்தகுந்த) முத்ரையிடுதலும் ஆகிய இவை தூதனுக்குத் தகுந்த சிக்ஷைகளென்று பெரியோர் மொழிவார்கள். தூதனைக் கொல்வதை மாத்ரம் நாம் எப்பொழுதும் கேட்டதுங்கூட இல்லை. தர்மாதர்மங்களில் புத்தி நன்றாக ஊன்றப்பெற்று இவ்விஷயத்தில் இது நன்று; இது தீதென்று விவேகத்துடன் கார்யத்தை நிச்சயிக்குந் திறமையுடைய உன்னைப்போன்றவன் கோபத்திற்கு எப்படி ஆளாவான்? மன உறுதியுடையவர் கோபத்தை அடக்குவார்களல்லவா? வீரனே!

தர்மசாஸ்த்ரத்திலும் லௌகிகாசாரத்திலும் சாஸ்த்ரங்களை அறிந்து அவற்றை மறவாதிருத்தலிலும் உனக்கு நிகரானவன் ஒருவனும் இல்லை. ஸமஸ்த தேவதைகளிலும் ஸமஸ்த அஸுரர்களிலும் நீயே சிறந்தவன். இந்த வானரனைக் கொல்வது சாஸ்த்ரவிரோதமாத்ரமேயன்று. இதனால் நமக்கு யாதொரு குணமும் தோற்றவில்லை. எவர் இவ்வானரனை இவ்விடத்திற்கு அனுப்பினரோ, அவரிடத்தில் உன் தண்டனையை ப்ரயோகிப்பாயாக. இவன் நல்லவனாவது கெட்டவனாவது இருக்கட்டும். பிறரால் அனுப்பப்பட்டு வந்தவன். பராதீனனாகையால் அந்தப்பிறர் சொல்லியனுப்பின வார்த்தையைச் சொல்லினன். இது இந்த தூதனுடைய பிசகன்று. ஆகையால் இவன் வதத்திற்குத் தகுந்தவனல்லன். ராஜனே! மற்றொன்று கேட்பாயாக. [1] இவனைக்கொன்ற பின்பு மஹாஸமுத்ரத்தைத் தாண்டி இந்த நம் வாஸஸ்தானமாகிய இக்கரைக்கு வருந்திறமையுடைய ஆகாச சாரியான மற்றொருவன் இருப்பதாக எனக்குத் தோற்றவில்லை. நீ சத்ருபட்டணங்களை வெல்லுந்திறமையுடையவன். இவனைமற்றொருவன் புலப்படாதகாரணத்தினால் நீ இவனைக்கொல்ல ப்ரயத்னஞ்செய்வது யுக்தமன்று. தேவேந்த்ரனோடு கூடி தேவதைகள் அனைவரும் படையெடுத்து வரும்பொழுது நீ அவர்களை இன்னம் கொல்ல ப்ரயத்னஞ் செய்யத்தகுந்தவனே

---

1 இவனைக் கொன்றோமானால் இங்கு நடந்த வ்ருத்தாந்தத்தை அங்குக் கொண்டுபோய்ச் சொல்பவன் மற்றொருவன் இல்லையாகையால், ராமலக்ஷ்மணர்கள் இங்கு வரமாட்டார்களாகையால் அந்தச் சத்ருக்களைக் கொல்வது உனக்கு ஸம்பவிக்காது. இவனைக் கொல்லாமல் விடுவோமாயின், இவன்போய் அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு வருவானாகையால் உனக்கு யத்னமில்லாமலே சத்ருநாசம் ஸித்திக்குமென்று கருத்து.

யன்றி, தூதனாகிய ஓர் வானரனிடத்தில் இப்படிப்பட்ட ப்ரயத்னஞ்செய்யத்தகாது. நீயோ யுத்தத்தில் மிகுதியும் ப்பமுடையவன். இவன் நசிப்பானாயின், பின்பு கொழுப்புற்று வெகுதூரமாகையால் இங்கு வரமுடியாமல் தடைபட்டிருக்குந் துர்விநீதர்களாகிய ராமலக்ஷ்மணர்களை இவ்விடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு வந்து உன்னோடு யுத்தத்திற்கு மூட்டுவிக்குந் திறமையுடைய தூதன் மற்றொருவன் இருப்பானென்பதாக எனக்குத்தோற்றவில்லை. ராக்ஷஸர்களது மனத்தை ஸந்தோஷப்படுத்துந் தன்மையன். பராக்ரமமும் உத்ஸாஹமும் தைர்யமும் அமைந்த தேவாஸுரர்களும் உன்னை ஜயிக்கமுடியாது. இப்படிப்பட்ட நீ யுத்தம் கோருவதாயிருக்கையில், அதைப் போக்கடித்துக்கொள்வது யுக்தமன்று. உனக்கு ஹிதஞ்செய்பவர்களும் சூரர்களும் தானமானங்களால் உனக்கு வசப்பட்டவர்களும் மஹாகுணமுடைய வம்சத்தில் ஜனித்தவர்களும் தீரர்களும் ஆயுதம் பிடித்தவர்களில் தலைமையுடையவர்களும் நல்ல வேலைக்காரர்களுமாகிய போர்வீரர்கள் கோடி கோடியாயிருக்கின்றனர். ஆகையால் உனது ஆஜ்ஞையைக் கைப்பற்றிச் சில சூரர்கள் உன் ஸைன்யங்களில் சிறிது கைப்பற்றி, மூடர்களான அந்த ராஜகுமாரர்களை ராமலக்ஷ்மணர்களை நிக்ரஹித்துப் பகைவர்க்கு உன் ப்ரபாவத்தை வெளிப்படுத்த முயன்று செல்வார்களாக' என்றனன். ராக்ஷஸர் தலைவனும் தேவகணங்களுக்குச் சத்ருவும் மஹாபலிஷ்டனுமாகிய ராக்ஷஸராஜமுக்யன் ராவணன், தன் தம்பியாகிய விபீஷணன் தன்மனத்திற்கு இனிதாக மொழிந்த உத்தம வசனத்தைப் புத்தியிற்கொண்டு ஆலோசித்து அங்கீகரித்தனன். ஐம்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ராக்ஷஸர்கள் ஹநுமானுடைய வாலில் நெருப்பிடுதலும், ஸீதை இதை அறிந்து அக்னியை ப்ரார்த்திக்க, அவன் ஹநுமானுக்குக் குளிர்ந்திருத்தலும், ஹநுமான் ராக்ஷஸர்களை த்வம்ஸஞ் செய்தலும்.

மஹாபலனாகிய ராவணன், தன் தம்பி விபீஷணன் தேசகாலங்களுக்குத் தகுந்திருக்குமாறு மொழிந்த வார்த்தையைக் கேட்டு, 'நீ சொன்னது நன்றாயிருக்கின்றது. தூதனைக் கொல்வது நிந்தைக்கிடமானதே. இவனுக்கு எப்படியாயினும் வதம் தவிர மற்றொரு சிக்ஷை விதிக்க வேண்டும். குரங்குகளுக்கு வால் ப்ரியமான அலங்காரமன்றோ? ஆகையால் இவன் வாலைக் கொளுத்தி விடுவீர்களாக. இவன் எரிந்தவாலுடன் தன் ப்ரபுவினிடம் போவானாக. இனி இவனது மித்ரர்களும் தாயாதிகளும் பந்துக்களும் ஆப்தர்களும் ஆகிய அனைவரும் அங்கவிகாரமுற்றுப் பரிதபிக்கின்ற இவனைக் காண்பார்களாக' என்றுரைத்தனன். ராக்ஷஸேஸ்வரனாகிய ராவணன் 'இவனைக் கொளுத்தின வாலுடனே பட்டணத்து நாற்சந்திவீதிகளிலும் மற்றுமுள்ள இடங்களெல்லாவற்றிலும் திருப்பிக்கொண்டு வருவீர்களாக' என்று ஆஜ்ஞாபித்தனன். ராக்ஷஸர்கள் ராவணன் அங்ஙனம் ஆஜ்ஞாபித்ததைக் கேட்டு, மிகுதியும் கோபாவேசமுற்றுக் கிழிந்த பஞ்சுத் துணிகளை ஹநுமானுடைய வாலில் சுற்றினர். அங்ஙனம் அவர்கள் தன் வாலுக்குத் துணிக்கந்தைகளைச் சுற்றுகையில், ஹநுமான் அரண்யத்தில் உலர்ந்த கட்டைகளில் பற்றின அக்னிபோல் வ்ருத்தி அடைந்தனன். அனந்தரம் அந்த ராக்ஷஸர்கள் துணிக்கந்தைகளால் சுற்றப்பட்ட வாலை எண்ணெயில் நனைத்து நெருப்பு வைத்தனர். அந்த ஹநுமான் கோபமும் பொறாமையும் மனத்தில் ஜ்வலிக்க முகம் சிவந்து பாலஸூர்யன்போல் புலப்

பட, எரிகிற வாலைக் கிருகிருவென்று சுழற்றி அந்த ராக்ஷஸர்களெல்லோரையும் கீழே விழத்தள்ளினன். அனந்தரம் இலங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸர் ஹநுமானுடைய வாலுக்கு நெருப்பிட்டதைக் கேட்டு ஸந்தோஷமுற்று ஸ்த்ரீகளும் பாலர்களும் வ்ருத்தர்களுங் கூடி அதைப் பார்க்கப்போயினர். க்ரூரர்களான அந்த ராக்ஷஸர்களனைவரும் ஒன்றுகூடி மீளவும் தன்னைக் கட்டுகையில் வீரனாகிய அவ்வானரோத்தமன் அப்பொழுதைக்குத் தகுந்த ஆலோசனையுடன் 'நான் கட்டுண்டிருப்பினும் இந்த ராக்ஷஸர்கள் என் பலத்திற்கு எள்ளளவும் எதிர் நிற்கமாட்டார்கள்; வாஸ்தவமே. இந்தப் பாசங்களை அறுத்துக்கொண்டு கிளம்பி இந்த ராக்ஷஸர்களெல்லோரையும் மீளவும் கொன்று விடுகிறேன். துர்ப்புத்திகளான இந்த ராக்ஷஸர்கள் ப்ரபுவான ராமனது ஹிதத்தின் பொருட்டு இங்குத் திரிகின்ற என்னைத் தமது ஸ்வாமியாகிய ராவணனது ஆஜ்ஞையால் பந்தனஞ் செய்வார்களாயின், இதனால் எனக்கு எள்ளளவும் கெடுதி செய்ததாகாது; இது எனக்கு ஓர் பொருளன்று. ஏனென்னில், நான் யுத்தத்தில் ராக்ஷஸர்களனைவர்க்கும் ஒருவனே போதுமானவன். ஆயினும் ராமன் தானே ராவணனைக் கொல்வதாகச்சொன்ன ப்ரதிஜ்ஞையைத் தீர்த்து ஸந்தோஷிக்க வேண்டுமென்றும், இவர்கள் என்னை லங்கை முழுவதும் திருப்புவார்களாகையால் மீளவும் லங்கை முழுவதையும் பார்க்க வேண்டிவருமென்றும் நான் இப்படிப்பட்ட அவமானத்தைப் பொறுத்திருக்கிறேனன்றி மற்றொன்றுமில்லை. நான் ராத்ரியில் இவ்விலங்கையைக் கண்டனன். பத்ரத்திற்காக ஏற்படுத்தியிருக்கும் துர்க்கங்களையும் பத்ததிகளையும் நன்றாகப் பார்க்கவில்லை. ஆகையால் விடியற்காலத்தில் அவற்றை யெல்லாம் பார்க்கவேண்டும். இதற்கே இந்த ராக்ஷ

ஸர்கள் என்னைப் பந்தனஞ் செய்திருக்கிறார்களல்லவா? இன்னமும் இஷ்டப்படி என் வாலில் நெருப்பையிட்டு என்னைப் பிடிப்பார்களாக. இதனால் என் மனத்திற்குச் சிறிதும் வருத்தம் இல்லை' என்று நினைத்துக் கொண்டனன். அனந்தரம் அந்த ராக்ஷஸர், கபிகுலதிலகனும் புத்தியில் மிகுதியும் பெருமையுடையவனும் பலிஷ்டனுமாகிய அவ்வானரோத்தமனை, தன் உருவத்தை மறைத்துக் கொண்டிருக்கையால் இப்படிப் பட்டவனென்று முழுமையும் தெரிந்துகொள்ளாமல் ஸந்துஷ்டி அடைந்து பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு போயினர். க்ரூரகர்மாக்களாகிய அந்தராக்ஷஸர் சங்கங்களை ஊதிக்கொண்டு பேரிவாத்யங்களைக்கொட்டுவதும் இரைச்சலிடுவதும் தோள் தட்டுவதுமாகப் பலசெயல்களைச் செய்து கோஷமிட்டுக் கொண்டு அந்தப்பட்டணம் முழுவதும் அவ்வானரனைத் திருப்பினர். பகைவரை அடக்குந் திறமையுடைய அந்த ஹநுமான் ராக்ஷஸர்கள் தன்னைத் தொடர்ந்து வருகையில், ஸுகமாகச் சென்று ராக்ஷஸ மஹாபட்டணமாகிய அவ்விலங்கை முழுவதும் பரிசோதித்தனன். அனந்தரம் அம்மஹாகபி, நானாவித விமானங்களையும் மறைக்கப்பட்டிருக்கும் பூமிபாகங்களையும் நன்கு ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் வீடுகளின் முற்றங்களையும் கண்டனன். வாயுகுமாரனாகிய அந்த ஹநுமான், வீடுகள் நிறைந்த வீதிகளையும் நான்கு வீதிகளும் கலக்கும் ப்ரதேசங்களையும் (நாற்சந்தி வீதிகளையும்) பெரிய வீதிகளையும் சிறிய வீதிகளையும் சிறிய க்ருஹங்களையும் இடைக்கட்டு வாசற்படிகளையும் மேகம்போன்ற மஹாக்ருஹங்களையும் கண்டனன். ஆங்காங்கு முற்றங்களிலும் நாற்கால் மண்டபங்களிலும் ராஜமார்க்கங்களிலும் ராக்ஷஸர்களெல்லோரும் ஹநுமானைச் 'சாரபுருஷன்' என்று கோஷித்தனர். ஆங்காங்கு

ஸ்த்ரீகளும் பாலர்களும் வ்ருத்தர்களும் எரிகிற வாலு டன்கூடின ஹநுமானைப் பார்க்க விருப்பமுற்றுக் குதூ ஹலத்துடன் வீடுகளினின்று வெளிப்பட்டனர். அனந் தரம் ஹநுமானுடைய வாலின் நுனி நெருப்பிடப்பெற்று எரிகையில் விகாரமான கண்களையுடைய அந்த ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகள் அந்த அப்ரிய ஸமாசாரத்தை ஸீதாதேவியு டன் 'ஸீதே! இதற்கு முன்பு உன்னோடு எவனோ பேசிப் போனனோ, சிவந்தமுகமுடைய அவ்வானரனை வாலில் நெருப்பை மூட்டி இதோ ஊர்முழுவதும் திருப்புகின்றார் கள்' என்று மொழிந்தனர். ஸீதை க்ரூரமான அவ்வார் த்தையைக் கேட்டுத் தன் ப்ராணன்களையே அபஹரித் தாற்போல் மிகுதியும் சோகத்தினால் பரிதாபமுற்று அக் னிதேவனை உபாஸித்தனள். அப்பொழுது அவள் அம் மஹா கபிக்கு மங்கலஞ்செய்வதில் மனவூக்கமுடையவ ளாயினள். அகன்ற கண்களையுடைய அம்மடந்தையர் மணி சுத்தியுடன் அக்னிதேவனை உபாஸிக்கத்தொடங்கி 'நான் பதிசுஶ்ருஷை செய்தவளாயிருப்பேனாயின், தவம் புரிந்திருப்பேனாயின், எனக்குப் பாதிவ்ரத்யம் உளதா யின், ஹநுமானுக்கு நீ குளிர்ந்திருப்பாயாக. புத்தியிற் சிறந்தவனாகிய அந்த ராமனுக்கு என்னிடத்தில் ஏதே னும் சிறிது தயை உளதாயின், எனக்கு இனிமேல் சிறிது பாக்யம் அநுபவிக்க மிகுந்திருக்குமாயின், ஹநுமா னுக்குக் குளிர்ந்திருப்பாயாக. நான் பாதிவ்ரத்யமுடை யவளென்றும், ராமனைப் பெறவேண்டுமென்றே விரைந்து கொண்டிருப்பவளென்றும் தர்மஸ்வபாவனாகிய அந்த ஹநுமான் (அல்லது-ராமன்) அறிவானாயின், ஹநுமா னுக்குக் குளிர்ந்திருப்பாயாக. பூஜிக்கத்தகுந்தவனும் ஸத்யப்ரதிஜ்ஞனுமாகிய ஸுக்ரீவன் எனக்கு இப்பொ ழுது நேர்ந்திருக்கிற துக்கமாகிற ஸமுத்ரத்தினின்று

என்னைக் கடைத்தேற்றுவானுயின், நீ ஹநுமானுக்குக் குளிர்ந்திருப்பாயாக' என்று ப்ரார்த்தித்தனள். அந்த ஹநுமானுடைய வாலில் பற்றின அக்னி. மானின் கண்கள்போன்ற கண்களையுடைய ஸீதைக்கு 'ஹநுமானுக்கு பயமில்லை. மங்களமே' என்று தெரிவிப்பதுபோல் ப்ரதக்ஷிணமான ஜ்வாலைகளோடுகூடி மிகுதியுங் கூரான ஒளிகள் கிளம்பப்பெற்று மழுங்கலின்றி ஜ்வலித்தது. ஹநுமானுடைய வாலில் பற்றின அக்னியோடுகூடின அவன் தவப்பனுகிய வாயுதேவனும் ஸீதைக்கு மனம் குதிரும்படி பனிக்காற்றுப்போல் குளிர்ந்து வீசினன். அங்ஙனம் தன் வால் எரிந்துகொண்டிருக்கையில் ஹநுமான் தன் மனத்தில் 'என் வாலில் இதோ அக்னி மிகுதியும் ஜ்வலிக்கின்றதே; இது என்னைச் சிறிதும் தஹியாதிருக்கின்றதே; இதெப்படி? இவ்வக்னியோ பெரிய ஜ்வாலைகளோடுகூடவே புலப்படுகின்றது. ஆயினும் எனக்குச் சிறிதும் பீடையை விளைக்காதிருக்கின்றது. இவ்வக்னி என் வால்நுனியில் குளிர்ந்த சந்தனம் வெட்டிவேர் முதலியவற்றைக் கலந்து பூசினாற்போல் குளிர்ந்திருக்கின்றது. இதற்குக் காரணம் இதுவாயிருக்கலாம். ஸந்தேஹமே இல்லை. நான் ஸமுத்ரந் தாண்டும்பொழுது ஸமுத்ரத்தில் பர்வதரூபமாக ஓர் ஆச்சர்யம் கண்டேனல்லவா? நடுவில் பர்வதம் புலப்படுவது ராமப்ரபாவத்தினாலேயே. அப்படியே அக்னி குளிர்ந்திருப்பதும் அவனது ப்ரபாவத்தினாலேயேயாயிருக்கவேண்டும். இது நிச்சயம். ஸமுத்ரனும் புத்தியிற் சிறந்த மைநாகனும் ராமனுக்கு நன்மையைச்செய்ய விரைந்துவருகையில், இனி அக்னிமாத்ரம் ஏன் அவ்வளவு செய்ய விரையமாட்டான்? ஸீதாதேவியின் தயையினாலும் ராமனது ப்ரபாவத்தினாலும், என் தந்தையாகிய வாயுதேவனோடுள்ள ஸ்னேஹத்தினாலும்

இவ்வக்னிதேவன் என்னைக் கொளுத்தாதிருக்கிருன்' என்று சிந்தித்தனன். வானரதிலகனுகிய அந்த ஹனுமான் மீளவும் அதற்குமேல் செய்யவேண்டிய கார்யத்தைக் குறித்துச் சிறிதுநேரம் ஆலோசித்தனன். அனந்தரம் அம்மஹாகபி வேகமாகமேற்கிளம்பி ஸிம்ஹநாதஞ் செய்தனன். அப்பால் ஸ்ரீமானுகிய அந்த ஹனுமான், பர்வதசிகரம்போல் மிகுதியும் உயர்ந்திருப்பதும் ராக்ஷஸர்களின் ஸஞ்சாரம் ஒழப்பெற்றதுமாகிய நகரத்வாரத்தைச் சேர்ந்தனன். பர்வதம்போலிருக்கிற அவ்வீரன் நொடிப்பொழுதில் மீளவும் மிதகியும் குள்ளனுகி அந்தக் கட்டுக்களையெல்லாம் உதறிவிட்டனன். ஸ்ரீமானுகிய அவ்வானரன் அந்தக் கட்டுக்களையெல்லாம் உதறினவுடனே மீளவும் பர்வதம்போன்ற உருவமுடையவனுகி நான்கு திசைகளையும் பார்த்துத் தோரணவாசற்படியில் வைத்திருக்கிற ஓர் இரும்புத்தடியைக் கண்டனன். மஹாபாஹுவும் வாயுகுமாரனுமாகிய அந்த ஹனுமான் அவ்விரும்புத் தடியைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு தனக்குக் காவலிருக்கிற ராக்ஷஸர்களையெல்லாம் உருமாய்த்தனன். யுத்தத்தில் ப்ரசண்ட பராக்ரமத்துடன் ப்ரகாசிக்கின்ற அந்த ஹனுமான் அவ்வரக்கர்களைக் கொன்று லங்கையைப் பார்த்துக்கொண்டே வாலில்பற்றின அக்னிஜ்வாலைகள் தன்னைச் சுற்றிலும் ஜ்வலிக்கப்பெற்றுக் கிரணஸமூஹங்களால் சூழப்பட்டுத் தேஜோராசியாய் விளங்கும் ஸூர்யன்போல ப்ரகாசித்தனன். ஐம்பத்துமூன்ருவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஹநுமான் தன் வாலிலிருக்கிற அக்னியால் விபீஷணக்ருஹம் தவிர மற்ற ராவணாதி க்ருஹங்களையெல்லாம் கொளுத்துதல்.

அனந்தரம் ஹநுமான் அங்ஙனம் தன் விருப்பத்தை ஈடேற்றிக்கொண்டு லங்கையைப் பார்த்து மேன்மேலும் உத்ஸாஹம் வளரப்பெற்று, இனி செய்யவேண்டிய கார்யம் என்னென்று தனக்குள் ஆலோசிக்கத்தொடங்கி 'இப்பொழுது இங்கு இந்த ராக்ஷஸர்க்கு மீளவும் மிகுதியும் மனஸ்தாபத்தை விளைக்க வல்ல' கார்யம் நான் செய்யாமல் மிகுந்திருப்பது இனி ஏதேனும் இருக்கிறதா?' முக்தற முன்னம் அசோகவனிகையை முறித்தேன். மேலான சில ராக்ஷஸர்களைப் புங்கொன்றேன். ஸேனையில் சில பாகத்தையும் உருமாய்த்தேன். இனி இந்தப்பட்டணத்தின் துர்க்கத்தை (கோட்டையை) நாசஞ்செய்யவேண்டிய தொன்றுமே மிகுந்திருக்கிறது. நான் இந்தக் கோட்டையையுங்கூட நாசஞ்செய்வேனாயின், நான் ஸமுத்ரந்தாண்டினது முதலிய கார்யங்களில் பட்ட ச்ரமமெல்லாம் ஸபலமாகும். இந்தக் கோட்டையை அழிக்கச்சிறிது ப்ரயத்னந்தான் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. இதையுஞ் செய்து முடிப்பேனாயின் என் ச்ரமமெல்லாம் ஸபலமாகும். என்வாலில் ஜ்வலிக்கின்ற இவ்வக்னி மிகுதியும் குளிர்ந்துஎனக்கு மஹோபகாரஞ் செய்தனனே. இவ்வக்னிபகவானுக்குஇம்மேலான க்ருஹங்களை ஆஹுதியாகக்கொடுத்து த்ருப்தி செய்வது யுக்தமாயிருக்கின்றது' என்று சிந்தித்தனன். அனந்தரம், எரிகிறவாலுடன் மின்னலோடுகூடின மேகம் போல் புலப்பட்டுக்கொண்டு லங்காபுரத்திலுள்ள வீடுகளின்மேல் திரிந்தனன். அந்த ஹநுமான் வேகமுடையவனும் வாயுவைப்போன்றவனும் பலசாலியும் வீர்யம் மிகுந்தவனுமாகையால் ப்ரஹஸ்தனது வீட்டின்மேல் கிளம்பி

அங்கு அக்னியைப்பற்றவிட்டு அதன்மேல் மஹா பார்ஸ்வனதுவீட்டிற்குக் கிளம்பினன். ஹனுமான் பிறகு மஹாபார்ஸ்வனது க்ருஹத்தில் காலாக்னிபோன்ற அக்னியைப் பற்றவிட்டு எரியச்செய்தனன். அனந்தரம் மஹா தேஜஸ்வியாகிய அவ்வானரஸ்ரேஷ்டன் வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனுடைய வீட்டிற்கும் சுகனுடைய க்ருஹத்திற்கும் புத்திமானுகிய ஸாரணனது க்ருஹத்திற்கும் கிளம்பிச்சென்று, அவையெல்லாவற்றிலும் நெருப்பை மூட்டினன். அங்ஙனம் வானரயூதகாதனுகிய ஹனுமான் இந்த்ரஜித்தினுடைய க்ருஹத்தைக் கொளுத்தினன். அனந்தரம் அவன், ஜம்புமாலீ க்ருஹத்தையும் ஸுமாலிக்ருஹத்தையும் தஹித்தனன். மஹா தேஜஸ்வியாகிய அவ்வானரோத்தமன் அங்ஙனம் க்ரமமாக வீடுகள்தோறும் திரிந்துசென்று விபீஷண க்ருஹத்தைமாத்ரம் விட்டு, ரஸ்மிகேது ஸூர்யசத்ரு ஹ்ரஸ்வகர்ணன் தம்ஷ்ட்ரன் ரோமசன் யுத்தோன்மத்தன் மத்தன் த்வஜக்ரீவன் பயங்கரனுகிய வித்யுஜ்ஜிஹ்வன் ஹஸ்திமுகன் காலன் பிசாசன் சோணிதாக்ஷன் கும்பகர்ணன் மகராக்ஷன் யஜ்ஞசத்ரு ப்ரஹ்மசத்ரு நராந்தகன் கும்பன் துர்ப்புத்தியான நிகும்பன் ஆகிய இவர்களின் க்ருஹங்களையும் கொளுத்தினன். மிகுந்த புகழுடைய அவ்வானரோத்தமன் மிகுதியும் சிறந்த அந்தந்த க்ருஹங்களில் மஹத்தான ஐஸ்வர்யமுடைய ராக்ஷஸர்கள் ஸம்பாதித்து ரக்ஷித்துக்கொண்டு வருகிற ரத்னம் முத்து பவழம் முதலிய ஸம்பத்துகளின் ஸம்ருத்திகளையெல்லாம் கொளுத்தினன். அம்மஹாவீரன் எல்லா ராக்ஷஸர்களுடைய க்ருஹங்களிலும் நெருப்பை மூட்டிக் கடந்துசென்று அனந்தரம் ராக்ஷஸேஸ்வரனுகிய ராவணனது க்ருஹத்திற்குப் போயினன். அந்த க்ருஹம் நானாவித ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு மேருமந்தா பர்வ

2364. லங்கா தஹனம்.

தங்கள்போல் உயர்த்தியும் விஸ்தாரமும் அமைந்து ஸமஸ்த மங்களத்ரவ்யங்களும் நிறைந்து க்ருஹங்களெல்லாவற்றிலும் சிறப்புற்று விளங்கிக்கொண்டிருந்தது. அந்த க்ருஹத்தில் வீரனாகிய அந்த ஹனுமான் நெருப்பைமூட்டி ப்ரளய காலமேகம்போல் உரக்க இரைச்சலிட்டனன். அப்பொழுது வாயுவும் கூடுகையில் அக்னிதேவன் மிகுந்த வேகத்தையும் மஹா பலத்தையும் அடைந்து ப்ரளய காலாக்னிபோல் மேன்மேலும் வளரத் தொடங்கினன். வாயுதேவன் எரிகிறஅக்னியை அந்தந்த வீடுகளின்மேல் பரவச் செய்தனன். வாயு ஸஹாயமாகையில் அக்னி மஹா வேகத்துடன் லங்கைமுழுவதும் வ்யாபித்தனன். பொற்சாளரங்கள் பொருந்தி முத்துக்களும் ரத்னங்களும் இழைக்கப்பெற்று விளங்கும் பெருப்பெரிய மாளிகைகள் எரிந்து தரையில் வீழ்ந்தன. அங்ஙனம் முறிந்து விழுந்த உப்பரிகைகள், புண்யம் கழிந்தபின்பு ஸித்தர்களின் விமானங்கள் ஆகாயத்தினின்று விழுவதுபோல் தரையில் விழுந்தன. அனந்தரம் ராக்ஷஸர்களெல்லோரும் தமது க்ருஹங்களைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள உத்ஸாஹங் குறைந்து மனக்களிப்பின்றி ஓடத் தொடங்கி 'ஐயோ! இவன் ஸாக்ஷாத் அக்னிதேவனே! வானர உருவத்துடன் இவ்விடத்திற்கு வந்தனன். இது நிச்சயம்' என்று முறையிடுகையில், அந்தச் சப்தம் இன்னது இனியதென்றில்லாமல் பேரொலியாகச் செவிப்பட்டது. குழந்தைகளை எடுத்துக் கொண்டிருக்கும் ஸ்த்ரீகள் சிலர் சுற்றிலும் நெருப்பு சூழ்ந்தெரியப் பெற்ற உப்பரிகைகளினின்று ரோதனஞ் செய்துகொண்டு தலைமயிர்கள் அவிழ்ந்து அலையத் திடீலென்று கீழே விழுந்தனர். அப்பொழுது அங்ஙனம் உயர்ந்த உப்பரிகைகளினின்று விழுகின்ற அந்த மாதர்கள் மேகத்தினின்று விழுகிற மின்னல்கள்போல் விளங்கினர்.

அந்த ஹனுமான் வஜ்ரங்களும் பவழங்களும் வைடூர்யங்களும் முத்துக்களும் வெள்ளிகளும் நிறைந்திருக்கையால் நானாவிதமாக விளங்கும் க்ருஹங்களினின்று பொன் வெள்ளி முதலான லோஹங்கள் அக்னியின் தீயினால் உருகிப் பெருகிவரக் கண்டனன். கட்டைகளும் புதர்களும் எவ்வளவிருப்பினும் அவற்றால் அக்னிக்கு த்ருப்தி உண்டாகிறதில்லை. அங்ஙனமே ராக்ஷஸ க்ருஹங்களில் எவ்வளவு நெருப்பை மூட்டியும் ஹனுமான் த்ருப்தி அடையவில்லை. அவ்வண்ணமே ராக்ஷஸர் மாண்டு எவ்வளவு பிணங்கள் வீழ்ந்தாலும் பூமியும் த்ருப்தி அடையவில்லை. அப்பொழுது அக்னிஜ்வாலைகள் தாம் கொளுத்துகிற அந்தந்த வஸ்துக்களின் குணவிசேஷங்களுக்குத் தகுந்தபடி ஓரிடத்தில் பலாசபுஷ்பங்கள் போலவும் சில இடத்தில் இலவின் புஷ்பங்கள்போலவும் மற்றோரிடத்தில் குங்குமப்பூப்போலவும் ப்ரகாசித்தன. மஹாவேகமுடையவனும் மஹானுபாவனுமாகிய ஹனுமான், ருத்ரன் த்ரிபுரதஹனஞ் செய்தாற்போல், லங்காபுரத்தை தஹனஞ் செய்தனன். அனந்தரம் அதிவேகத்துடன் ஹனுமான் க்ருஹங்களில் மூட்டிவிட்ட அவ்வக்னி அனேகமாயிரம் ஜ்வாலைகளோடு மேன்மேலும் வளர்ந்து பயங்கரமான வெப்பத்துடன்கூடித் தகதகவென்று எரிந்துகொண்டு லங்காபுரத்திற்காதாரமாகிய த்ரிகூடபர்வதத்தின் சிகரத்தில் கிளம்பிற்று. அதன்பிறகு அவ்வக்னி காற்றுடன்கூடி ப்ரளயகாலாக்னிபோல் மஹாவேகமுற்று ஆகாயத்தில் முழுவதும் நிரம்பிப் புகையில்லாத ஜ்வாலைகளோடுகூடி வீடுகளெல்லாவற்றிலும் சூழ்ந்து ராக்ஷஸர்களின் தேஹங்களாகிற நெய்களால் ஜ்வாலைகள் கொழுந்துவிட்டெரியப்பெற்று வளர்ந்து வந்தது. அம்மஹாக்னி கோடிஸூர்யர்களை நிகர்த்து மிகுதியும் ஒளி விளங்

கப்பெற்று லங்கைமுழுவதும் குறைவறச் சுற்றிலுஞ் சூழ்ந்து இடிபோன்ற பற்பல மஹா சப்தங்களால் ப்ரஹ்மாண்டங்க ளெல்லாம் பிளவுபடும்படி மிகுதியும் பயங்கரமாக எரிந்தது. அங்கு அவ்வக்னி கொடிய ஒளியுடையதாகிப் பலாசபுஷ்பங்கள்போன்ற ஜ்வாலைகளுடன் ஆகாயம் வரையில் வளர்ந்து நிறைந்தது. முதலில் பற்றி எரிந்த வீடுகள் அணையும்பொழுது மேற்கிளம்புகிற புகைகள் தமது வரிசைகளில் வந்து சூழ்கையால் அங்குள்ள மேகங்கள் கருகெய்தலின் காந்தியுடையனவாகி விளங்கின. அங்கு ஜ்ஞானுதிகர்களான ராக்ஷஸர்கள் அனைவரும் கூட்டங்கூட்டமாகச் சேர்ந்து அந்த லங்காபுரத்திலுள்ள ப்ராணிஸமூஹங்களும் வீடுகளும் வ்ருக்ஷங்களும் ஒருநொடிப்பொழுதில் எரிந்துபோனதைக் கண்டு, இவன் வஜ்ராயுதத்தை ஏந்தி வ்ருத்ராஸுரனைக் கொன்ற தேவநாதனுகிய இந்த்ரனே! அல்லது—ஸாக்ஷாத் யமனே! வருணனே! வாயுவோ! ருத்ரனே! அக்னியோ! ஸூர்யனே! குபேரனே! சந்த்ரனே! தெரியவில்லை. கேவலம் வானரன்மாத்ரமன்று. ஸாக்ஷாத்காலனேயாயிருக்கலாம். ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் பாட்டனும் ஸமஸ்தத்தையும் போஷிப்பவனும் நான்கு முகமுடையவனுமாகிய ப்ரஹ்மதேவன் ராக்ஷஸர்க ளெல்லோரையும் அழிக்கவேண்டுமென்று முயற்சி செய்கையில், அவனது கோபமே இங்ஙனம் வானர உருவந்தரித்து இங்கு வந்ததா என்ன? அல்லது—அளவிறந்ததும் கண்முதலிய இந்த்ரியங்களுக்குப் புலப்படாததும் மனத்தினுலுங்கூட இப்படி அப்படியென்று சிந்திக்கமுடியாததும் இணையற்றதும் பூஜிக்கத்தகுந்ததும் மேன்மையுடையதுமாகிய மஹாவிஷ்ணுவின் தேஜஸ்ஸோ இங்ஙனம் ராக்ஷஸர்களை நாசஞ்செய்யும்பொருட்டுத் தனக்கு அஸாதாரணமான ஆச்சர்ய சக்தியால்

வானர உருவந்தரித்து இப்பொழுது இவ்விடத்திற்கு வந்ததோ?" என்று கொசகொசவென்று சொல்லிக் கொண்டனர். அனந்தரம் லங்கையில் ராக்ஷஸர்களும் குதிரைகளும் தேர்களும் யானைகளும் பக்ஷிஸமூஹங்களும் ம்ருகங்களும் வ்ருக்ஷங்களும் திடீலென்று அக்னியால் கொளுத்தப்படுகையில் அந்தந்த ப்ராணிகளின் துக்கசப்தங்களால் ஓர் பெரியத்வனி செவிப்பட்டது. ராக்ஷஸர்கள் எரிந்துவிழும்பொழுது 'ஐயோ! தந்தையே! ஆ! அருமைக்குமாரனே! ஐயோ! ஆசைநாயகனே! ஆ! நண்பனே! ஐயோ! ஸகல ஸுகங்களும் நிறைந்து, நேர்ந்த பெரிய ஸுக்ருதங்களுக்கெல்லாம் பலனாய் விளைந்த ஜீவனமே!' என்று தந்தை முதலானவர்களின் பேரைச் சொல்லிப் பலவாறாகக் கூச்சலிடுகையில், அந்த த்வனி மிகுதியும் கொடியதாகக் கேட்க மிகவும் பயங்கரமாயிருந்தது. ஹநுமானுடைய கோபத்தின் மிகுதியால் அவ்விலங்கை முழுவதும் அக்னிஜ்வாலைகளால் சூழப்பட்டு மேலான வீரர்கள் மரணம் அடையவும் படர்கள் அனைவரும் திரும்பி ஓடிப்போகவும் பெற்று, இங்ஙனம் கெடுதியுற்றிருப்பதுபற்றிச் சாபத்தினால் பாழடைந்ததுபோல் புலப்பட்டது. தழதழத்துத் திகிலடைந்து துக்கத்தினால் வருந்தின ராக்ஷஸர்களுடையதும் மேல்மேலும் ஜ்வாலைகள் கிளம்பப்பெற்று எரிகின்ற அக்னியால் சூழப்பட்டதுமாகிய லங்கை ப்ரஹ்மதேவனுடைய கோபத்தினால் ப்ரளயகாலத்தில் பாழ்செய்யப்பட்டு எரிகின்ற பூமண்டலம் போல் மஹாதைர்யசாலியாகிய ஹநுமானுக்குப் புலப்பட்டது. வாயுகுமாரனாகிய ஹநுமான் மேலான வ்ருக்ஷங்களோடு கூடின அசோகவனத்தையெல்லாம் முறித்து யுத்தத்தில் மேலான ராக்ஷஸர்களைக்கொன்று சிறந்த மாளிகைகள் வரிசைவரிசையாயிருக்கப் பெற்ற அந்த லங்காபு

ரத்தையுங் கொளுத்திவிட்டு மௌனமாயிருந்தனன். விசித்ரமான த்ரிகூடபர்வதத்தின் சிகரப்ரதேசத்தில் நிலையுற்ற அவ்வானரராஜஸிம்ஹன் வாலில் தகதகவென்று எரிகின்ற அக்னிஜ்வாலைகளின் ஸமூஹங்கள் கிரணஸமூஹம்போல் விளங்கப் பெற்றுக் கிரணஸமூஹத்தோடு கூடினஸூர்யன்போல் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருந்தனன். மஹாநுபாவனாகிய அந்த ஹநுமான் பல ராக்ஷஸர்களைக் கொன்று பல வ்ருக்ஷங்களையுடைய அவ்வசோகவனிகையை முறித்து ராக்ஷஸ க்ருஹங்களில் நெருப்பை மூட்டி, உடனே மனத்தில் ராமனிடம்போக விருப்பமுற்றனன். அனந்தரம் வாநரவீரர்களனைவர்க்கும் தலைவனாகி மஹாபலனும் வாயுதேவனைப்போல் மிகுந்தவேகமுடையவனும் புத்தியிற் சிறந்தவனும் பலிஷ்டர்களனைவரிலும் மேலாயிருப்பவனும் வாயுகுமாரனுமாகிய அந்த ஹநுமானை, தேவதைகளெல்லோரும் கூட்டங்கூடிப் புகழ்ந்தனர். மஹாதேஜஸ்வியாகிய அக்கபிராஜன் அசோகவனத்தை முறித்து யுத்தத்தில் ராக்ஷஸர்களைக் கொன்று ரமணீயமான லங்காபட்டணத்தையெல்லாங் கொளுத்தி விளக்கமுற்றிருந்தனன். அப்பொழுது தேவதைகளும் கந்தர்வர்களும் ஸித்தர்களும் மஹர்ஷிகளும் அந்த லங்காபுரம் முழுவதும் மிகுதியின்றிக் கொளுத்தப்பட்டது கண்டு, மிகவும் ஆச்சர்யம் அடைந்தனர். பூமண்டலமெல்லாம் மஹாகபியாகிய அந்த ஹநுமானைக்கண்டு ப்ரளயகாலாக்னியென்று நினைத்து பயப்பட்டது. தேவதைகளும் முனிச்ரேஷ்டர்களும் கந்தர்வர்களும் வித்யாதரர்களும் நாகர்களும் யக்ஷர்களும் மற்றுமுள்ள ஸமஸ்த ப்ராணிகளும் லங்காபட்டணம் அங்ஙனம் கொளுத்தப்பட்டது கண்டு மிகுதியும் நிகரில்லாத ஸந்தோஷத்தை அடைந்தனர். ஐம்பத்து நான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஹனுமான் ஸீதையை மீளவும் நேரில் கண்டு ப்ரயாணமாய்ப் புறப்படுதல்.

மஹாபலிஷ்டனாகிய அவ்வானரஸ்ரேஷ்டன் ஹனுமான் லங்கை முழுவதையும் கொளுத்தி, அனந்தரம் வாலை ஸமுத்ரத்தில் நனைத்து அதிலுள்ள அக்னியை அணைத்தனன். பிறகு ஹனுமான் மிகுதியும் நெருப்புப்பட்டு எரிவதும் பாழடைந்ததும் ராக்ஷஸர்கள் கூட்டங்கூட்டமாக பயந்தோடப் பெற்றதுமாகிய லங்காபுரத்தைக் கண்டு உடனே தனக்குள் இங்ஙனம் சிந்திக்கத் தொடங்கினன். அவனுக்கு மனத்தில் மிகுதியும் பயம் உண்டாயிற்று. அவன் தன்னைத் தானே நிந்திக்கவும் நிந்தித்துக் கொண்டனன். அதன் பிறகு அவன் தனக்குள் 'நான் இவ்விலங்கையைக் கொளுத்திவிட்டேனே! என்ன கார்யம் செய்தனன்? கெடுதியேயல்லவா! எவர் கோபம் மேலெழும்பொழுது எரிகிற அக்னியை ஜலத்தினால் அணைப்பதுபோல் அந்தக் கோபத்தைப் புத்தியால் அடக்கிக் கொள்வரோ, மஹானுபாவர்களான அந்தப் புருஷஸ்ரேஷ்டர்களே புண்யவான்கள். கோபமுற்றவன் எவன் பாபஞ் செய்யாதிருப்பான்? கோபமுற்றவன் குருக்களையுங்கூடக் கொன்று விடுவான். கோபமுற்ற மனிதன் பருஷவாக்யங்களால் ஸத்புருஷர்களையும் திரஸ்கரிப்பான். கோபமுற்றவனுக்கு எப்பொழுதும் 'இவ்வார்த்தை சொல்லத்தகும், இவ்வார்த்தை சொல்லத்தகாது' என்பது தெரியாது. எவ்விடத்திலாயினும் கோபமுற்றவனுக்குச் செய்யக்கூடாத கார்யமும் சொல்லக்கூடாத வார்த்தையும் எதுவுமே இராது. எவன், பாம்பு, முதிர்ந்த தோலை உரிப்பதுபோல், தனக்கு உண்டான கோபத்தைப் பொறுமையால் அடக்கிக் கொள்வானோ, அவனே புருஷனெனப்படுவான். நான் அந்த ஸீதை இருக்கிறாளென்பதை நினையாமல் லங்கையில் நெருப்பை வைத்தேனே! ஆகையால் ஸ்வா

2370. ஹனுமான் தன் வால்நெருப்பை ஸமுத்ரத்தில் அணைத்தல்.

மிக்குக் கெடுதியைச் செய்பவனும் மிகவும் துர்ப்புத்தியும் வெட்கமில்லாதவனும் மிகுந்த பாபிஷ்டனுமாயிருக்கின்றனன். சீ! என் பிழைப்புப் பாழாய்விடுமாக. இந்த லங்கை என்னவோ கொளுத்தப்பட்டது. பூஜைக்கிடமான ஸீதையும் இதிலிருக்கையால் எரிந்து போயிருப்பாளாயின், நான் தெளிவற்று ப்ரபுவின் கார்யத்தைப் பாழ்செய்தவனுவேன். இது நிஜம். எதற்காக இவ்வளவு ப்ரயத்னமெல்லாஞ் செய்யப்பட்டதோ, அக்கார்யம் முழுவதும் பாழாய்விட்டதே. ஏனென்னில், நான் லங்கையைக் கொளுத்தும் பொழுது ஸீதையைப் பாதுகாக்காமற் போனேனே. ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டி ஸீதை இருக்குமிடங் கண்டுபிடித்து ராமனுக்குத் தெரிவிக்கும்படியான இந்தப் பெரிய கார்யத்திற்கு முயன்று அதில் வேண்டியமட்டும் ஸாதித்தாய் விட்டது. இனி ராமனிடம் போய்த் தெரிவிக்க வேண்டியது சிறிதே இதில் மிகுந்திருக்கின்றது. ஆகையால் இதை முழுவதும் செய்து முடித்தாற் போலவே. இதற்கு ஸந்தேஹமே இல்லை. ஆனல் என்னெனில், நான் கோபத்திற்கு உட்பட்டு மெய்ம்மறந்து இந்தக் கார்யத்தை அடியோடு நாசஞ் செய்து விட்டேனே. ஸீதை நிச்சயமாக நாசமடைந்தே இருப்பாள். ஏனென்னில், இவ்விலங்கையில் ஒரு ப்ரதேசமாயினும் கொளுத்தப்படாதது புலப்படவில்லை. பட்டணமெல்லாம் நீருய்விட்டது. என் விவேகக்குறைவினுல், ஸீதை நசித்து நான் முயன்ற கார்யமெல்லாம் பாழாயிருக்குமாயின், நானும் இப்பொழுது இங்கேயே ப்ராணன்களை விடுவது எனக்கு யுக்தமாகத் தோற்றுகின்றது. என்ன! இப்பொழுது அக்னியில் குதிக்கலாமா? அல்லது பாதாளத்தில் விழலாமா? அல்லது ஸமுத்ரத்தில் விழுந்து அதிலுள்ள ஜலஜந்துக்களுக்கு என் தேஹத்தை ஆஹாரமாகக் கொடுக்கலாமா? நான்

இங்ஙனம் கார்யத்தையெல்லாம் கெடுத்துக்கொண்டு இனி ப்ராணன்களை வைத்துக் கொண்டிருப்பினும் வானரேச்வரனான ஸுக்ரீவனை எங்ஙனம் காண்பேன்? புருஷஶ்ரேஷ்டர்களான அந்த ராமலக்ஷ்மணர்களையாவது எங்ஙனம் பார்க்கமுடியும்? இப்பொழுது நான் கோபங்கொண்டதோஷத்தினால் இலங்கையைக் கொளுத்தி, வெறுமனே இராமல் தோற்றினதையெல்லாஞ் செய்வதாக மூன்று லோகங்களிலும் ப்ரஸித்தி பெற்ற அந்தக் குரங்குத் தனத்தையே இதோ எல்லோர்க்கும் தெரியும்படி வெளிப்படுத்திக்கொண்டனன். நான் பாதுகாக்கவல்லவனாயிருந்தும் ஆக்ரஹத்தினால் ஸீதையைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளாது போயினன். ஆகையால் தடுப்பாரற்று மிகுதியும் ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதும் வெறுமனே இராமல் ஏதேனுமொன்றைச்செய்விக்குந் தன்மையதுமாகிய என் ராஜஸஸ்வபாவம் சீ! நீருகுமாக. ஸீதை மரணம் அடைந்தவுடனே அதைஅறிந்து அந்த ராமலக்ஷ்மணர்கள் இருவரும் நசித்துப்போவார்கள். அவ்விருவரும் நாசமடைகையில், ஸுக்ரீவன் ஸமஸ்தபந்துக்களோடும் நாசம் அடைவான். பரதனோ, அண்ணன் தம்பிகளிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதியுடையவனாகையால் அந்த தர்மஸ்வபாவன் இந்த ஸங்கதியைக் கேட்டவுடனே தானும் சத்ருக்னனுமாக எங்ஙனம் ப்ராணன்களை வைத்துக் கொண்டிருப்பான்? இங்ஙனம் மிகுதியும் தர்மஸ்வபாவமுடைய இக்ஷ்வாகுவம்சமெல்லாம் நாசம் அடைந்தவுடனே, ப்ரஜைகளெல்லோரும் துக்கத்தினாலுண்டான பரிதாபத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவராவார். இதற்கு ஸந்தேஹம் இல்லை. ஆகையால் நான் பாக்யமற்றவனும் தர்மார்த்தங்களிரண்டையும் கைப்பற்றாதவனும் ரோஷதோஷத்தினால் நிறைந்தவனும் உலகத்தையெல்லாம் பாழ்செய்பவனுமாகின்றனன். இவ்விஷயத்தில் ஸங்

தேஹமே இல்லை!' என்று சிந்தித்தனன். இங்ஙனம் ஹனுமான் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கையில் இதுவரையில் அவனுக்குச் சிறிது தோற்றியிருந்த சுபசகுனங்களே நன்கு தெளிவாகும்படி மீளவும் புலப்பட்டன. அனந்தரம் அவ்வானரன் மீளவும் தனக்குள் சிந்திக்கத் தொடங்கி, 'ஒருக்கால், இல்லையாயின், ஸர்வாங்க ஸௌந்தரியும் மங்கள ஸ்வரூபையுமாகிய அந்த ஸீதை தன்தேஜஸ்ஸே தன்னைப் பாதுகாத்துவரப் பெற்று எள்ளளவும் நாசம் அடைந்திருக்கமாட்டாள். அக்னி அக்னியைக் கொளுத்தாது. அப்பெண்மணியோ, தர்மஸ்வபாவனும் அபாரதேஜஸ்வியுமாகிய ராமனுடைய பார்யை. மற்றும் தன் பாதிவ்ரத்யத்தினலேயே நன்கு பாதுகாக்கப்பட்டிருப்பவள். அப்படிப்பட்ட ஸீதையை அக்னிதேவன் ஸ்பர்சிக்கவும் வல்லனல்லன். இனி கொளுத்த முடியாதென்பது சொல்லவேண்டுமோ? அக்னிக்குக் கொளுத்துவதே ஸ்வபாவம். இப்படியிருப்பினும் இவ்வக்னி என்னைக் கொளுத்தாதிருக்கின்றதே! இது ராமப்ரபாவத்தினலும் ஸீதாதேவியின் புண்யத்தினலும் விளைந்ததேயன்றி வேறன்று. பரதலக்ஷ்மண சத்ருக்னர்கள் மூவர்க்கும் தேவதையும் ராமனது மனத்திற்கு மிகஇனியளுமாகிய இப்பெண்மணி எங்ஙனம் நாசமுறுவாள்? அப்படியில்லையாயின் கொளுத்துவதே தொழிலாகி எவ்விடத்தும் தன் சக்திக்குத் தடையின்றி, என்றும் நாசமடையாமலுமிருக்கிற இவ்வக்னிதேவன் என்னைப் போன்றவனுடைய வாலையே கொளுத்தவில்லையே! இனி, பூஜைக்கிடமான ஸீதையை எங்ஙனம் தஹிப்பான்' என்று சிந்தித்தனன். அனந்தரம் அங்கு ஹனுமான் மிகுதியும் ஆச்சர்யம் அடைந்து, மீளவும் அப்பொழுது ஸமுத்ரத்தில் தனக்கு மைனாகபர்வதம் தோற்றினதை நினைத்தனன். அவன் தனக்குள் 'ஸீதை தனது தவமஹிமையா

லும் ஸத்யபலத்தினுலும் பர்த்தாவினிடத்திலேயே ஊக்க முற்றிருக்கும் பாதிவ்ரத்யத்தின் பெருக்கினுலும் அக்னியையுங்கூட தஹித்து விடுவாளே! அப்படிப்பட்ட அவளை அக்னிதேவன் எள்ளளவும் தஹிக்க வல்லனல்லன்' என்று சிந்தித்தனன். அந்த ஹனுமான் அங்ஙனம் ஸீதையின் தர்மப்ரபாவத்தை அவ்விடத்தில் சிந்தித்துக்கொண்டே மஹானுபாவர்களான சாரணர்க்ள் சொல்லும் வார்த்தைகளைச் செவியுற்றனன். அவர்கள் 'அஹோ!ஹனுமான் ராக்ஷஸ க்ருஹங்களில் பயங்கரமான அக்னியை நிரம்பவும் மூட்டி எவர்க்கும் செய்யமுடியாத கார்யத்தைச்செய்தனன். என்ன ஆச்சர்யம்! ராக்ஷஸர்களும் ராக்ஷஸஸ்த்ரீகளும் இளைஞர்களும் வ்ருத்தர்களும் பயந்து பறந்தோடுகையில் ஜனங்களின் கோலாஹல த்வனிகளால் பர்வத குஹைகளும் ப்ரதித்வனி செய்கையில் இவ்விலங்கைமுழுவதும் அழுவதுபோலிருக்கின்றது. இந்தப்பட்டணமெல்லாம் கடைத்தெருக்களோடும் கோட்டைகளோடும் தோரணவாசற்படிகளோடுங் கூடக் கொளுத்தப்பட்டது. ஸீதை மாத்ரம் கொளுத்தப்படவில்லை. இப்படிப்பட்ட ஆச்சர்யம் இதுவரையில என்றும் நாம் பார்த்ததே இல்லை' என்று சொல்லிக்கொண்டனர். அந்த ஹனுமான் இதுவரையில் பலதடவைகளில் பயன்பட்டவைகளான கண்துடிப்பது முதலிய மிகுந்த குணமுடைய காரணங்களாலும் சாரணர்கள் சொல்லிக்கொள்ளும் வார்த்தைகளாலும் ஸீதைக்குக் கெடுதி உண்டாகவில்லையென்று மனத்தில் ஸந்தோஷமுற்றனன். அனந்தரம் ஹனுமான் விரும்பிவந்த கார்யம் நிறைவேறி ராஜகுமாரத்தியான ஸீதை நாசமடையாதிருத்தலையும் அறிந்து மீளவும் அந்த ஸீதையை நேரில் கண்டு ராமனிடம் திரும்பிப் போக மனத்தில் நினைவுற்றனன்.ஐம்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஹனுமான் ஸீதையிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு ப்ரயாணமாய்ப் போதல்.

அனந்தரம் ஹனுமான் சிம்சுபாவ்ருக்ஷத்தினடியில் இருக்கிற ஸீதையிடம் போய் அவளுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து 'என் அத்ருஷ்டத்தினால் நீ யாதொரு அபாயமும் அடையாதிருக்கக்காண்கின்றேன்' என்றனன். அனந்தரம் ப்ரயாணமாய்ப்புறப்பட முயன்றிருக்கிற அந்தஹனுமானை ஸீதை அடிக்கடி பார்த்துக்கொண்டு பர்த்தாவினிடத்தி லுள்ள ஸ்னேஹமெல்லாந் திகழும்படியான உரைகளுடன் 'சத்ருவீரர்களை அடக்கும் வீரனே! இந்த ராக்ஷஸர்க ளெல்லோரையும் உருமாய்த்து என்னை ராமனுடன் சேர்ப் பிக்க நீ யொருவனே வல்லவன். நீ இங்ஙனம் வெளிப்படுத் துகிற உன் பலத்தின் மிகுதி உனக்கு மிகுதியும் புகழ்ச்சி யை விளைவிப்பதேயன்றி ராமனுக்கன்று. சத்ருஸைன்யங் களை அடக்குந்திறமையுடைய அந்த ராமனே இவ்விடம் வந்து பாணங்களால் இவ்விலங்கை முழுவதையும் பாழ் செய்து என்னைக் கொண்டுபோவானாயின், ககுத்ஸ்த குலாலங்காரனான அம்மஹானுபாவனுக்குத் தகுந்திருக் கும். ஆனதுபற்றி யுத்தத்தில் மஹாசூரனாகிய அம்மஹானு பாவன் தனக்குத் தகுந்த ரீதியில் பராக்ரமத்தை நிறை வேற்றும்படி நீயே [1] கடிப்பிக்கவேண்டும்' என்றனள். அங் ஙனம் ஸீதை மிகுந்த பொருளடக்கமுடையதும் வணக் கம் பொருந்தியதும் காரணம் அமைந்ததுமாக மொழிந்த மொழியைக் கேட்டு, ஹனுமான் மறுமொழி கூறத்தொட ங்கி 'யுத்தத்தில் சத்ருக்களை யெல்லாம் வென்று உன் துக் கங்களைப் போக்கவல்ல அந்த ராமன் வானரஸ்ரேஷ்டர்க ளோடும் மேலான பல்லூகர்களோடும் கூடி, சீக்ரத்தில் வரப்போகின்றனன்' என்றுரைத்தனன். வாயுகுமாரனான

1 கடிப்பிக்கை - விளையும்படி செய்கை.

ஹநுமான் இங்ஙனம் ஸீதைக்கு ஸமாதானஞ் சொல்லி உடனே ராமனிடம் போக நினைத்து அவளுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்தனன். அனந்தரம் பகைவரை அடக்குந்திறமையுடைய அவ்வானர ஸிம்ஹன் தன் ப்ரபுவான ராமனைக் காணவேண்டுமென்று மிகுதியும் விருப்பமுற்று அரிஷ்டமென்கிற மேலான பர்வதத்தின்மேல் ஆரோஹித்தனன். அப்பர்வதம் உயர்ந்து தாமரை யிதழ் வர்ணமுடைய பல வ்ருக்ஷங்களோடுகூடின கறுத்த வனராஜிகள் சுற்றிலும் விளங்கப்பெற்றுச் சித்ரங்களெழுதின கறுத்த வஸ்த்ரந் தரித்தது போலிருந்தது. மற்றும் சிகரங்களினிடையில் தொங்குகின்ற மேகங்களால் அப்பர்வதம் உத்தரீயந்தரித்தது போல் புலப்பட்டது. பாலஸூர்யன் தன் கிரணங்களாகிற ஹஸ்தங்களால் ப்ரீதியுடன் அப்பர்வதத்தை எழுப்புவது போலிருந்தனன். அதில் பெருகிவருகின்ற கைரிக தாதுக்களைக் காண்கையில், அப்பர்வதம் ஸூர்யன் அங்ஙனம் எழுப்புகையில் கண்களைத்திறந்து பார்த்துக்கொண்டிருப்பது போலிருந்தது. அதிலுள்ள மலையாறுகள் சலசலவென்று பெருகுங் கம்பீரத்வனிகளால் அது உரக்க வேதாத்யயனஞ் செய்வது போலவும், மிகுதியும் ஸ்பஷ்டமான நானாவித அருவிகளின் சப்தங்களால் நன்கு கானஞ் செய்வது போலவும் புலப்பட்டது. மற்றும் அதில் மிகுதியும் உயரமாக வளர்ந்திருக்குந் தேவதாருவ்ருக்ஷங்களால் அது கைகளை உயரத் தூக்கிக்கொண்டு தவஞ் செய்வது போலவும், தாழ்வரைகளினின்று பெருகும் ஜலப்ரவாஹங்களின் உரத்த கோஷங்களால் முழுவதும் முறையிடுவது போலவும், தோற்றியது. கறுத்து, சரத்காலத்தில் புஷ்பிக்கும் ஏழிலைப்பாலை முதலியவை நிரம்பவும் புஷ்பித்துக் காற்றினால் அசைந்துகொண்டிருப்பது பற்றிக் கிழத்தனத்தினால் நடுக்கமுற்றிருப்பது போலவும்,

காற்று வேகத்தில் சப்திக்கிற கீசகமென்னும் மூங்கில்கள் சப்திக்கையால் இன்னது இனியதென்று தெரியாமல் கூவுவது போலவும் புலப்பட்டது. அதிலுள்ள பெரியஸர்ப்பங்கள் பெருமூச்செறிந்துகொண்டிருப்பது கண்டால், அப்பர்வதம் ஹனுமானிடத்தில் பொறாமையால் பெருமூச்சுவிடுவதுபோலவும், பனிகளால் மூடப்பட்டு மிகுதியும் அகன்றாழ்ந்து நிஸ்ஸப்தமான குஹைகளைக் கண்டால் இந்த்ரியங்களை அடக்கி த்யானஞ் செய்வது போலவும், படர்ந்துவருகின்ற மேகங்கள்போன்ற சிறிய குன்றுகளாகிற பாதங்களால் நடந்து செல்லமுயன்றதுபோலவும், மேகவரிசைகள் உறைகின்ற சிகரங்களால் அவயவங்களை உதறுவதுபோலவும், தோற்றிக்கொண்டிருந்தது. பல குஹைகளோடுகூடின அதன் சிகரங்கள் ஹனுமானுடைய வேகத்தைப் பொறுக்கமுடியாமல் பலவாறாகச் சிதறி அதற்கு ஓர் சோபையை விளைத்துக்கொண்டிருந்தன. மாவலிங்கைமரங்களும் பனைமரங்களும் ஆச்சாமரங்களும் மூங்கில் புதர்களும் பல அதைச் சுற்றிலும் சூழ்ந்திருந்தன. முழுவதும் படர்ந்திருப்பனவும் புஷ்பங்கள் நிறைந்து ரமணீயங்களுமான பல கொடி ஸமூஹங்கள் பின்னிக்கொண்டு அதற்கு ஓர் அழகை விளைவித்துக்கொண்டிருந்தன. அதில் நானாவித ம்ருகஸமூஹங்கள் நிறைந்திருந்தன. கைரிகதாதுக்களின் பெருக்குகளால் அது மிகுதியும் அழகுற்றிருந்தது. மலையருவிகள் பலவும் அதில் அபாரமாயிருந்தன. பெரும்பெரிய கற்களின் கூட்டங்களால் அது நெருக்கமுற்றிருக்கும். மஹர்ஷிகளும் யக்ஷர்களும் கந்தர்வர்களும் கின்னரர்களும் உரகர்களும் அதில் வந்து உலாவிக்கொண்டிருப்பார். கொடிகளும் செடிகளும் 'அதில் கூட்டங்கூட்டமாயிருக்கும். அதன் குஹைகளில் ஸிம்ஹங்கள் ப்ரகாசித்துக்

கொண்டிருக்கும். புலிக்கூட்டங்கள் நாற்புறத்திலும் நிறைந்திருக்கும். அதில் ருசியுள்ள வேர்களும் பழங்களுமுடைய வ்ருக்ஷங்கள் விளக்கமுற்றிருக்கும். இங்ஙனம் திகழ்கின்ற அந்த அரிஷ்ட பர்வதத்தில் வாயுகுமாரனுன ஹனுமான், ராமனைப் பார்க்கவேண்டுமென்னும் த்வரையுடன்கூடின மிகுந்த ஸந்தோஷத்தினுல் தூண்டப்பட்டு ஆரோஹித்தனன். அனந்தரம் அவன் அழகான அம்மலைச்சாரல்களிலுள்ள கற்களில் பாதங்களை ஊன்றி நடக்கையில், அவை கோஷத்துடன் தூள்தூளாகிச் சிதறின. அனந்தரம் அவ்வானரவீரன் அந்தச் சிறந்த பர்வதத்தின் மேல் ஏறி, அனந்தரம் ஸமுத்ரத்தின் தென் கரையினின்று வடகரைக்குப்போக விரும்பி மேனியைப் பெருக்கச் செய்தனன். வீரனும் வாயுகுமாரனுமாகிய ஹனுமான் அந்தப் பர்வதத்தின் மேல் ஏறி மீன்களுக்கும் ஸர்ப்பங்களுக்கும் இருப்பிடமாகி, பயங்கரமாயிருக்கும் ஸமுத்ரத்தைக் கண்டனன். வானரஶ்ரேஷ்டனுகிய அவ்வாயுகுமாரன் ஸமுத்ரத்தின் தென்கரையினின்று வடகரைக்குப் போய்ச் சேரும்பொருட்டு வாயுதேவனைப் போல் ஆகாயத்தில் கிளம்பினன். அப்பொழுது அம்மேலான பர்வதம் ஹனுமானுல் பிடிக்கப்பட்டுச் சிகரங்கள் கிடுகிடுவென்று நடுங்கவும் வ்ருக்ஷங்கள் வேர் அறுந்து விழவும் பெற்றுத் தன்னிடத்திலுள்ள ஜந்துக்களோடு பெருங்கோஷமிட்டது. அன்றியும் பூமியில் அழுங்கி விட்டது. அந்த ஹனுமானுடைய துடை வேகத்தினுல், புஷ்பித்திருக்கிற அதிலுள்ள வ்ருக்ஷங்கள் வஜ்ராயுதத்தினுல் அடிக்கப்பட்டவைபோல் முறிந்து தரையில் விழ்ந்தன. அதிலுள்ள குஹைகளில் மஹாபராக்ரமசாலிகளான ஸிம்ஹங்கள் ஹனுமான் அதில் காலூன்றுகையால் பிடிக்கப்பட்டு பயங்கரமாக கர்ஜிக்கையில், அந்த

த்வனி ஆகாயத்தைப் பிளப்பதுபோல் உரக்கச் செவிப் பட்டது. அப்பொழுது அம்மலையில் உலாவும் வித்யாதர ஸுந்தரிகள் வஸ்த்ரங்கள் நழுவித் தாறுமாறுகவும் பூஷணங்கள் கலைந்து சிதறவும்பெற்றுத் திடுலென்று அந்தப் பர்வதத்தினின்று ஆகாயத்தில் கிளம்பினர். அளவும் பலமும் மிகுந்திருக்கப் பெற்றவைகளும் பளபளவென்று ஜ்வலிக்கின்ற நாக்குடையவைகளும் மஹா விஷமுடையவைகளுமாகிய பெரிய ஸர்ப்பங்கள், உடைந்து விழுகிற பெரிய கற்களால் தலையும் கழுத்தும் முறியப் பெற்றுத் துடித்துச் சுழன்று பரிதபித்தன. அப்பொழுது கின்னரர்களும் உரகர்களும் கந்தர்வர்களும் யக்ஷர்களும் வித்யாதரர்களும் ஹனுமானல் பீடிக்கப்பட்ட அம்மேலான பர்வதத்தை விட்டு ஆகாயத்தில் கிளம்பினர். வ்ருக்ஷங்கள் நிறைந்த சிகரங்களோடு கூடியிருக்கையால் மிகுதியும் உயர்ந்து சிறந்து விளங்குகின்ற அப்பர்வதம் பலிஷ்டனுகிய அந்த ஹனுமான் பாதங்களை ஊன்றிப் பீடிக்கையால் பாதாளத்தில் ஆழ்ந்து நிலத்திற்கு ஸமமாயிருந்தது. பத்துயோஜனை விஸ்தீர்ணமும் முப்பதுயோஜனை உயரமும் உடைய அந்த அரிஷ்டபர்வதம் பாதாளத்தில் அழுந்தி நிலத்தோடு நிலமாயிருந்தது. கரையோரத்தில் பேரலைகள் வந்து மோதுகையில் பயங்கரமாயிருக்கின்ற அந்த லவணஸமுத்ரத்தை அவலீலையாகவே தாண்ட விரும்பி ஆகாசத்திற் கிளம்பினன். ஐம்பத்தாறுவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஹநுமான் மீளவும் ஸமுத்ரத்தைத்தாண்டி
அக்கரைசேருதலும், போய்வந்த வ்ருத்தாந்
தத்தை ஜாம்பவான்முதலியவர் வினவுதலும்.

சந்த்ரன் வெண் நெய்தலாகவும் ஸூர்யன் நீர்க்காக மாகவும் புஷ்ய ஶ்ரவண நக்ஷத்ரங்கள் கலஹம்ஸமாகவும் மேகங்கள் வேலம்பாசியாகவும் பசும்புற்களடர்ந்த நிலமா கவும் புனர்வஸூநக்ஷத்ரம் பெரிய மீனுகவும் அங்காரகன் பெருமுதலையாகவும் ஐராவதம் பெரிய தீவாகவும் ஸ்வா திநக்ஷத்ரம் ஹம்ஸமாகவும்பெற்று ரமணீயமாயிருப்பதும், ஓயாது வீசுகின்ற காற்றுக் கூட்டங்களே மேற்கிளம்பின அலைகளாகவும் சந்த்ரகிரணங்களே குளிர்ந்தஜலமாகவும் அந்தந்த வர்ணங்களோடு விளங்குகின்ற உரகர்களும் யக்ஷர்களும் கந்தர்வர்களும் மலர்ந்த தாமரைகளும் நெய் தல்களுமாகவும் பெற்று அழகாயிருப்பதும், கரையில்லா ததுமான ஆகாயமாகிற மஹா ஸமுத்ரத்தை வாயுவை நிகர்த்த வேகமுடைய ஹனுமான் சிறிதும் சோம்பலின் றிப் பெரிய ஓடம் ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டுவதுபோல் இளைப்பின்றித் தாண்டினன். வாயுகுமாரனும் தைர்ய வீர்யாதி லக்ஷ்மீ விலாஸமுடையவனும் வானரஶ்ரேஷ்ட னுமாகிய ஹனுமான் ஆகாயத்தைவிழுங்குவான்போலும் சந்த்ரன்மேல் உறைபவன்போலும் நக்ஷத்ரங்களோடும் ஸூர்யமண்டலத்தோடுங் கூடின ஆகாயத்தையும் மேக ஸமூஹங்களையும் இழுத்துக்கொண்டுபோகிறவன் போ லும் ஆகாயத்தில் பறந்து சென்றனன். மஹாமேகங்கள் தேஜஸ்வியாகிய ஹனுமானுடைய காந்தி வெள்ளம் தம் மேல் படுகையால் ஸூர்யகிரணங்கள் படும்பொழுது நிறம் மாறி நானு வர்ணங்களாய் விளங்குவதுபோல், வெளுத் தும் சிவந்தும் கறுத்தும் மஞ்சிஷ்டையின் வர்ணமுடை யவைகளாகவும் பச்சையாகவும் கறுப்பும் சிவப்பும் கலந்த

வர்ணமுடையவைகளாகவும் ப்ரகாசித்தன. அவன் அடிக்கடி மேக ஸமூஹங்களில் புகுவதும் அடிக்கடி வெளிப்படுவதுமாகி மேகங்களில் மறைவதும் தோற்றுவதுமாயிருக்குஞ் சந்த்ரன்போல் புலப்பட்டனன். அப்பொழுது வெளுத்த வஸ்த்ரந் தரித்திருக்கிற வீரனாகிய ஹநுமான் நானாவிதங்களான மேகஸமூஹங்களில் வழிபண்ணிக்கொண்டு போகின்றமையால் ஆகாயத்தில் தன் சரீரம் சிறிதுநேரம் புலப்படவும் சிறிதுநேரம் புலப்படாமல் மறையவும் பெற்றுச் சந்த்ரன்போல் ப்ரகாசித்தனன். வாயுகுமாரனாகிய ஹநுமான் அடிக்கடி மேகஸமூஹங்களைப் பிளந்து வழிபண்ணிக்கொண்டு அவைகளில் மறைவதும் அடிக்கடி வெளிப்படுவதும், இடிபோன்ற பெரிய கண்டத்வனியுடையவனாகையால் கம்பீரமான ஸிம்ஹநாதஞ் செய்வதுமாகி ஆகாயத்தில் கருடன்போல் ப்ரகாசித்தனன். மஹாதேஜஸ்வியாகிய ஹநுமான், மேலான ராக்ஷஸர்களைக் கொன்று, தன்பேரை எல்லோர் செவிகளிலும் படும்படி உரக்கச் சொல்லிப் பட்டணத்தையெல்லாம் வ்யாகுலப்படுத்தி, ராவணனுக்குப் பெருந்துக்கத்தை மூட்டி, பயங்கரமான அவனது ஸைன்யத்தையும் வருத்தி, ஸீதாதேவிக்கு நமஸ்கரித்து, மீளவும் ஸமுத்ரத்தின்வழியாகத் திரும்பி வந்தனன். அம்மஹாவீரன் பர்வதஶ்ரேஷ்டமாகிய மைநாகபர்வதத்தைத் தடவிக்கொடுத்து விடைபெற்றுக்கொண்டு நாணினின்று விடப்பட்ட நாராசபாணம்போல் மிக்க வேகத்துடன் போயினன். அவ்வானரஸத்தமன் மைநாகபர்வதத்தைத் தாண்டிக் கொஞ்சதூரம் போய் மேகம் போன்ற மஹேந்த்ர பர்வதத்தைக் கண்டு ஸந்தோஷத்தினால் ஸிம்ஹநாதஞ் செய்தனன். மேககர்ஜனம் போன்ற மஹாத்வனியுடைய ஹநுமான் அங்ஙனம் பெருந்த்வனி உண்டாகும்படி ஸிம்ஹநாதஞ் செய்து அதனால் திசைக

ளெல்லாம் நிறைந்திருக்கும்படி செய்தனன். அனந்தரம் அவ்வானரஸிம்ஹன் அங்கதாதிகள் இருக்குமிடத்திற்கு ஸமீபமான ப்ரதேசத்தை அடைந்து நண்பர்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்னுங் குதூஹலத்தினல் ஸிம்ஹநாதஞ் செய்து வாலையும் உதறினன். கருடன் ஸஞ்சரிப்பதான ஆகாசமார்க்கத்தில் அடிக்கடி ஸிம்ஹநாதஞ் செய்கின்ற அந்த ஹநுமானுடைய கண்ட கோஷத்தினல் ஸூர்ய மண்டலத்துடன் கூடின ஆகாயமெல்லாம் பலவாறு சிதறுவது போலிருந்தது. அங்கு ஸமுத்ரத்தின் வடகரையில் ஹநுமானைப் பார்க்க வேண்டுமென்று மிகுதியும் விருப்பமுற்றவரும் முன்னமே பிடித்து எதிர்ப்பார்த்துக் கொண்டிருப்பவரும் மஹாபலிஷ்டர்களும் சூரர்களுமான அங்கதாதிகள் வாயுவினல் தூண்டப்பட்ட மஹாமேகம் கர்ஜிப்பதுபோன்ற அந்த ஹநுமானுடைய ஸிம்ஹநாதத்தையும் தொடைவேகத்தையும் செவியுற்றனர். என்ன ஸங்கதியைக்கேட்க நேருமோவென்று மனத்தில் வருத்த முற்றிருக்கின்ற அங்கதன் முதலிய அவ்வானரர்கள் அனைவரும் மேககர்ஜனம் போன்ற ஹநுமானுடைய ஸிம்ஹநாதத்தைச் செவியுற்றனர். அவ்வானரர்களெல்லோரும் அங்ஙனம் ஸிம்ஹநாதஞ் செய்கின்ற ஹநுமானுடைய கண்டத்வனியைக் கேட்டுத் தமது நண்பனைப் பார்க்க விரும்பி விரைவுற்றிருந்தனர். வானரஸ்ரேஷ்டனாகிய அந்த ஜாம்பவான் அப்பொழுது மனத்தில் பரமஸந்தோஷம் அடைந்து வானரர்களெல்லோரையும் அழைத்து அவருடன் 'இந்த ஹநுமான் எல்லாவிதத்திலும் கார்யம் ஈடேறப்பெற்றே வருகின்றனன். இதற்கு ஸந்தேஹம் இல்லை. இவன் கார்யம் கைகூடப் பெருதிருப்பானாயின் இவனுடைய கண்டத்வனி இவ்விதமாயிராது' என்றனன். வானரர்கள் மஹாநுபாவனாகிய அந்த ஹநுமானுடைய

பாஹுவேகத்தையும் துடைகளின் வேகத்தைக் கண்டும் ஸிம்ஹநாதத்தைக் கேட்டும் ஸந்தோஷம் அடைந்து ஆங்காங்கு மேற்கிளம்பிப் பாயத்தொடங்கினர். அவ்வானரர்கள் மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைந்து ஹநுமானைப் பார்க்கும் பொருட்டுச் செடிகளினின்று செடிகளுக்கும் சிகரத்தினின்று சிகரத்திற்கும் கிளம்பிவந்து ஒன்றாகக் கூட்டங்கூடினர். அவ்வானரர்கள் ஸந்தோஷத்தினால் வ்ருக்ஷங்களின நுனிக்கிளைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்து தூரத்தில நண்பர்கள் வரும்பொழுது அவர்களைச் சீக்ரமாக வரும்படி தம் வஸ்த்ரங்களை உயரத்தூக்கி அசக்கிக் காட்டுவது போல், ஹநுமானைச் சீக்ரமாக வரச் சொல்லும்பொருட்டு அந்த நுனிக்கிளைகளை அசக்கிக்காட்டினர். வாயு பர்வதகுஹைகளில் புகுந்து கர்ஜிப்பதுபோல், வாயுபுத்ரனும் பலிஷ்டனுமாகிய ஹநுமான் கர்ஜித்தனன். அவ்வானரர்களெல்லோரும் அப்பொழுது மேக ஸமூஹம் போல் வருகின்ற அவ்வானரஸ்ரேஷ்டனைப் பார்த்துக் கைகளைக் குவித்து நின்றிருந்தனர். அனந்தரம் மிகுந்த வேகமும் பர்வதம் போன்ற உருவமும் உடைய ஹநுமான் வ்ருக்ஷங்கள் நிறைந்த அம்மஹேந்த்ர பர்வதத்தின் சிகரத்தில இறங்கினன். அந்த ஹநுமான் நண்பர்களைப் பார்த்த ஸந்தோஷம் மனத்தில் நிறைந்திருக்கப் பெற்று அந்தப் பர்வதத்தில் ரமணீயமான ஓர் மலையாற்றின் ஸமீபத்தில் சிறைகள் அறுக்கப் பெற்ற பர்வதம் போல் ஆகாசத்தினின்று இறங்கினன். அனந்தரம் அந்த வானரஸ்ரேஷ்டர்களெல்லோரும் மனத்தில் மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைந்து மஹாநுபாவனாகிய ஹநுமானைச் சுற்றிச் சூழ்ந்து அவர்களெல்லோரும் பரமஸந்தோஷமுற்றிருந்தனர். அவ்வானரர்களெல்லோரும் அங்ஙனம் க்ஷேமமாக வருகின்ற வானரஸ்ரேஷ்டனும் வாயுபுத்ரனுமா

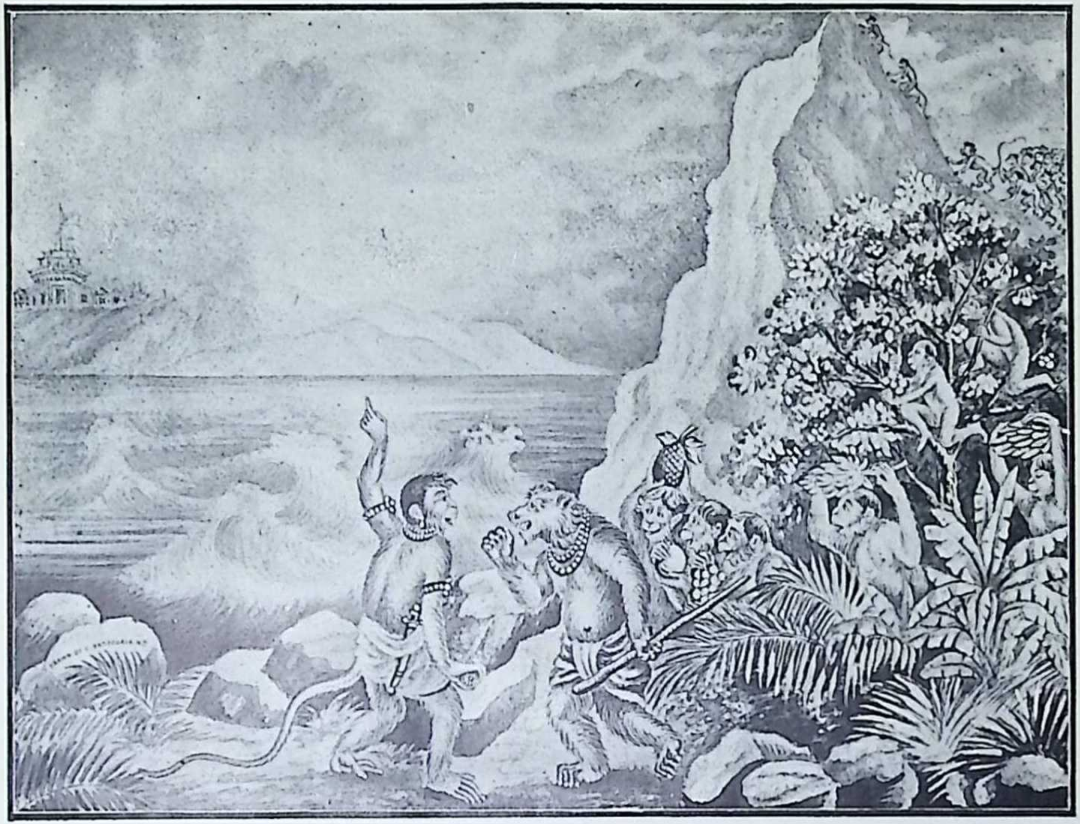
கிய ஹனுமானைப் பார்த்து வேர்களையும் பழங்களையும் கொண்டு வந்து உபஹாரமாக ஸமர்ப்பித்துத் தெளிந்த முகமுடையவராகி அவனைப் பூஜித்தனர். மஹாகபியாகிய அந்த ஹனுமானும் ஜாம்பவான் முதலிய பெரியோர்க்கும் வ்ருத்தர்களுக்கும் யுவராஜனுகையால் குமாரனுகிய அங்கதனுக்கும் வந்தனஞ் செய்தனன். பூஜைக்கிடமான அம்மஹாபராக்ரமன் அந்த ஜாம்பவானும் அங்கதனும் பூஜிக்கையில் கபிகள் தன்னைப் பணிந்து அருள்புரியச் செய்கையில் 'கண்டேன் ஸீதையை' என்று ஸங்க்ஷேபமின்றித் தெரியும்படி சுருக்கமாகச் சொல்லினன். மற்றும் அவன் வாலிகுமாரனுகிய அங்கதனைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு அப்பொழுது மஹேந்த்ரபர்வதத்தில் ரமணீயமான ஓர் வனப்ரதேசத்தில் உட்கார்ந்தனன். அப்பொழுது ஹனுமான் ஸந்தோஷத்துடன் வானரஶ்ரேஷ்டர்களான அங்கதாதிகளை நோக்கி 'அசோகவனிகையில் மிகுதியும் பயங்கரமான உருவமுடைய ராக்ஷஸஸ்த்ரீகள் காத்திருக்கப்பெற்று அநிந்திதையான (நிந்தைக்கிடமாகாத) ஜனகராஜன் புதல்வியைக் கண்டனன். அப்பெண்மணி தலைமயிர்களை ஒரு பின்னலாகப் பின்னிக்கொண்டு ராமனைப் பார்க்க மிகுதியும் குதூஹலமுற்று உபவாஸங்களால் இளைத்து ஜடைகளைத் தரித்து அங்கம் முழுவதும் தூள்படியப் பெற்றிருக்கின்றனள்' என்றனன். அனந்தரம் 'கண்டேன்' என்று பொருளடக்கமுடையதும் அம்ருதம் போன்றதுமாகிய உரையை ஹனுமானிடங்கேட்டு வானரர்களெல்லோரும் மிகுந்த ஸந்தோஷத்தினுல் ஸிம்ஹநாதஞ் செய்தனர். சிலர் இன்னது இனியது என்று தெரியாமல் அவ்யக்தமான த்வனிகளைச் செய்தனர். சிலர் காளைகள்போல் கர்ஜித்தனர். மற்றுஞ் சிலர் தமது ஜாதிக்கிணங்குமாறு கிலகிலவென்ற சப்தங்களைச் செய்தனர்.

மற்றுஞ் சிலர் மற்றவர் கர்ஜிக்கையில் அதற்கு ப்ரதியாக கர்ஜித்தனர். சில வானரஸ்ரேஷ்டர்கள் ஸந்தோஷம் மிகுதியும் மேலெழுப்பெற்றுப் பருத்து அழகான தமது நீண்ட வால்களை மேல் தூக்கித் தரையில் அடித்தனர். மற்றுஞ் சில வானரர்கள் ஸந்தோஷத்தை அடக்கமுடியாமல் பர்வதசிகரங்களினின்று கிளம்பிக்குதித்து யானை போலிருக்கின்ற ஹநுமானை ஸ்பர்சித்தனர். ஹநுமான் அவ்வளம் ஸீதையைக் கண்டதாக மொழிகையில் அங்கதன் ஸமஸ்தவானரவீரர்களின் இடையில் அவனைக்குறித்து உத்தமமான வசனங்களைச் சொல்லத்தொடங்கி'ஹநுமானே! மிகுதியும் விஸ்தீர்ணமான ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டிப்போய் மீளவும் திரும்பி வந்தனை. ஆகையால் பலத்திலாவது பராக்ரமத்திலாவது உனக்கு நிகரானவன் எவனுமே இல்லை.உனக்குள்ள ஸ்வாமி பக்தியை என்னென்று சொல்லுவேன்! அப்பா!உன் வீர்யமே வீர்யம். ஆ!உன் தைர்யமேதைர்யம்! எமது பாக்யத்தினால் நீ புகழுடையவளும் ராமபத்னியுமாகிய ஸீதாதேவியைக் கண்டு வந்தனை.எமது பாக்யத்தினால் இனி ககுத்ஸ்தகுலதிலகனாகிய ராமன் ஸீதாவிரஹத்தினா லுண்டான துக்கத்தைத் துறந்து ஸுகமாயிருப்பான்'என்றனன்.அனந்தரம் வானரர்களெல்லோரும் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் அங்கதன் ஹநுமான் ஜாம்பவான் ஆகிய இவர்களைச் சுற்றிக்கொண்டு அகன்றிருக்கிற கற்களின் மேல் உட்கார்ந்தனர். அவ்வானரோத்தமர்களனைவரும் ஹநுமான் ஸமுத்ரந்தாண்டினதும் லங்கையைக் கண்டதும் ஸீதையைப் பார்த்ததும் ராவணனை நோக்கினதும் ஆகிய இந்த வ்ருத்தாந்தங்களைக் கேட்க விரும்பிக் கைகளைக் குவித்து ஹநுமானுடைய முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களில் ஸ்ரீமானாகிய அங்கதன் பலவானரர்கள் தன்

னைச் சுற்றிலும் சூழ்ந்திருக்கப் பெற்று ஸ்வர்க்கத்தில் தேவதைகளால் சூழப்பட்ட தேவேந்த்ரன் போல் ப்ரகாசித்தனன். அப்பொழுது மிகுந்த புகழுடைய ஹநுமானும் மஹாயசஸ்வியும் புஜங்களில் தோள்வளை விளங்கப் பெற்றவனுமாகிய அங்கதனும் பரமஸந்தோஷத்துடன் வீற்றிருப்பதுபற்றி மிக உயர்ந்ததும் மிகப் பெரிதுமாகிய அம்மஹேந்த்ரபர்வதத்தின் சிகரம் மிகுதியும் ஒளிப்பெருக்குடன் பரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. ஐம்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஹநுமான் தான் போய்வந்த வ்ருத்தாந்தத்தைக் கூறுதல்.

அனந்தரம் மஹா பலசாலிகளான ஹநுமான் முதலிய வானரர்கள் அம்மஹேந்த்ரபர்வத சிகரத்தில் கூடி மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைந்தனர். அதன் பிறகு ஜாம்பவான் ஸந்தோஷத்தினால் உடம்பெல்லாம் மயிர்க்கூச்சல் உண்டாகப்பெற்று ஸந்தோஷமுற்றவனும் மஹாகபியுமாகிய ஹநுமானைக் கண்டு ஸீதையைப் பார்த்துவந்த வ்ருத்தாந்தத்தை வினவத் தொடங்கி 'நீ ஸீதாதேவியை எங்ஙனம் கண்டனை? அங்கு அவள் எப்படி இருக்கின்றனள்? மிகுதியுங் கொடுஞ் செயலனாகிய ராவணன் அப்பெண்மணியின் விஷயத்தில் எவ்வண்ணம் நடக்கின்றனன்? மஹா கபி! இந்த வ்ருத்தாந்தமெல்லாம் எமக்கு நடந்ததை நடந்தபடி மொழிவாயாக. ஸங்கதியெல்லாம் கேட்டு அதற்குமேல் செய்யவேண்டிய கார்யத்தையெல்லாம் நிச்சயித்துக் கொள்வோம். நாம் ராமனிடம் போகும்பொழுது அங்கு எந்த ஸங்கதியைச் சொல்லவேண்டுமோ, எதை மறைக்கவேண்டுமோ, அதையெல்லாம் நீ புத்தியிற் சிறந்தவனாகையால் ஸ்பஷ்டமாக எமக்குச்

2386. ஜாம்பவான் ஹனுமானை வினவுதல்.

சொல்வாயாக' என்று வினவினன். அங்ஙனம் ஜாம்ப வான் சொல்லும்படி தாண்டுகையில், ஹநுமான் அதன் பிறகு உடம்பெல்லாம் மயிர்க்கூச்சலுண்டாகப் பெற்று ஸீதாதேவிக்கு ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து மேல் வ்ருத்தாந்தஞ் சொல்லத் தொடங்கி 'நான் மனவூக்கந் தவறுதலின்றி ஸமுத்ரத்தின் தென்கரை சேர விரும்பி மஹேந்த்ர பர்வதத்தினின்று ஆகாயத்தில் கிளம்பினன். இதை நீங்கள் பார்த்துக்கொண்டிருந்தீர்களாகையால் நான் சொல்லவேண்டிய அவஸ்யமில்லை. நான் போய்க் கொண்டிருக்கையில், மிகவும் மனோஹரமாயிருப்பதும் திவ்யமுமாகிய ஓர் ஸ்வர்ணசிகரம் பயங்கரமான விக்னம் போல் இருந்ததேயன்றிக் கடைசியில் அது அப்படியில்லை; அதைக் கண்டனன். அந்தப் பர்வதம் வழியைத் தடுத்துக்கொண்டிருந்ததாகையால், நான், அதை விக்னஞ் செய்யவந்ததாக நினைத்தனன். திவ்யமும் ஸ்வர்ணமயமுமாகிய அப்பர்வதராஜனைக்கிட்டி 'இதை உடைக்கவேண்டும்' என்று எனக்கு மனத்தில் புத்தி உண்டாயிற்று. அனந்தரம் ஸூர்யன்போல் பளபளவென்று விளங்குகின்ற அம்மஹா பர்வதத்தின் சிகரத்தை வாலால் அடிக்கையில், அது ஆயிரஞ்சுக்கலாகப் பிளந்தது. அம்மஹா பர்வதம் நான் தன்னைப் பிளக்கமுயன்றேனென்று தெரிந்துகொண்டு என்னைப் பார்த்து, 'பிள்ளாய்!' என்று இனிய உரையால் அழைத்து என் மனத்தைக் களிப்புறச் செய்துகொண்டு 'நான் உன் தந்தை வாயுதேவனுக்கு நண்பன். ஆகையால் உனக்கு நான் சிற்றய்யனாகிறேன். என்பேர் மைநாகனென்பர்கள். நான் ஸமுத்ரத்தில் வாஸஞ்செய்கிறவனென்றுணர்வாயாக. குழந்தாய்! முன்பு மேலான பர்வதங்கள் சிறையுடையவைகளாயிருந்தன. அப்பொழுது அவை மனம்போனபடி யெல்லாம் பூமண்ட

லத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு பூமியெல்லாம் திரிந்துவந்தன. அனந்தரம் பாகாஸுரனைக்கொன்ற மஹானுபாவனாகிய தேவேந்த்ரன் பர்வதங்கள் செய்யும் துர்நடத்தையைக் கேட்டு அவற்றின் சிறைகளையெல்லாம் வஜ்ராயுதத்தினால் ஆயிரமாயிரமாகத் துண்டித்தனன். குழந்தாய்! அப்பொழுது மஹானுபாவனாகிய உன் தந்தை வாயுதேவன் என்னைமாத்ரம் இப்பஹா ஸமுத்ரத்தில் விழத்தள்ளி, தேவேந்த்ரனிடத்தினின்று தப்புவித்தனன். சத்ருக்களை அழிப்பவனே! இதனால் நான் வாயுதேவனிடத்தில் உபகாரம் பெற்றதற்கு ப்ரதியாக அவனது குமாரனாகிய உனக்கு ஸஹாயஞ் செய்யவேண்டுமல்லவா! உனக்கே அன்று, ராமன் தார்மிகர்களெல்லோரினும் சிறப்புற்றவன்; பராக்ரமத்தில் தேவேந்த்ரனுக்கொப்பானவன். ஆகையால் அவனுக்கு நான் ஸஹாயஞ்செய்ய வேண்டியவனே ஆகின்றனன். நீ அவனுடைய தூதனானதுபற்றியும் இவ்விரண்டு ஸம்பந்தத்தினால் உனக்கு நான் அவஸ்யம் ஸஹாயஞ் செய்யவேண்டும்' என்றனன். மஹானுபாவனாகிய அம்மைநாகன் இங்ஙனம் மொழிந்தவுடனே, நான் வந்த கார்யத்தை அவனுக்கு அறிவித்து அதற்குமேற்போக மனத்தில் முயற்சிகொண்டனன். மஹானுபாவனான அம்மைநாகனும் எனக்குப் போக அனுமதி கொடுத்தனன். அனந்தரம் அம்மஹாபர்வதம் என்னோடு பேசும்பொருட்டு தரித்த புஷ்கலமான மானிட உருவத்தை மறைத்துக் கேவலம் [1] பர்வத உருவத்துடன் ஸமுத்ரத்தின்மேல் இருந்தனன். அதன்பிறகு நான் மஹாவேகத்தை ஏற்றிக்கொண்டு மேல் போகவேண்டிய

---

1 முதல் ஸர்க்கத்தில் இந்த்ரனுடைய வரத்தினால் மைநாகன் ஜலத்தில் மூழ்காமல் ஸமுத்ரத்தின்மேல் அப்படியே இருந்ததாகச் சொல்லப்பட்டது. ஹனுமான் திரும்பி ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டி

மார்க்கத்தைப்பற்றி அப்பால் அதைக் கடந்து செல்லும் பொருட்டு வேகத்துடன் வெகுநேரம் மார்க்கத்தில் போய்க்கொண்டிருந்தனன். அனந்தரம் நான் ஸர்ப்பங்களுக்கு மாதாவாகிய ஸுரஸாதேவியைக் கண்டனன். அந்த ஸுரஸாதேவி ஸமுத்ரத்தினிடையில் என்னைப் பார்த்து, 'வானரோத்தமா! தேவதைகள் உன்னை எனக்கு ஆஹாரமாக ஏற்படுத்தினர். ஆகையால் உன்னை பக்ஷிக்கப் போகிறேன். நீ எனக்கு வெகுகாலம் கழித்து அகப்பட்டனை' என்றனள். இங்ஙனம் ஸுரஸை மொழிகையில், நான் கைகூப்பிக்கொண்டு நமஸ்கரித்து முகத்தில் தைன்யம் வழிய அவளைப் பார்த்து, 'பகைவரை அடக்குந்திறமையுடையவனும் செல்வப் பெருக்கினனுமாகிய தசரதராஜகுமாரன் ராமன், தம்பி லக்ஷ்மணனோடும் ஸீதையோடும் தண்டகாரண்யத்தில் ப்ரவேசித்தனன். ராமனுடைய பார்யையாகிய ஸீதையை, துர்ப்புத்தியான ராவணன் அபஹரித்துக் கொண்டுபோயினன். நான் இப்பொழுது ராமனது ஆஜ்ஞையால் அந்த ஸீதையிடம் போகின்றனன். நீ ராமனது ராஜ்யத்தில் வஸிப்பவளாகையால் ராமனுக்கு ஸஹாயஞ் செய்யவேண்டியவளாயிருக்கின்றனை. அப்படி நீ ராமனுக்கு ஸஹாயஞ்செய்ய உடன்படாயாயின், நான்போய் ஸீதையைக் கண்டு அவள் ஸங்கதியை, எப்படிப்பட்ட கார்யத்தையும் நன்கு நிறைவேற்றுந் தன்மையுள்ள ராமனுக்குச் சொல்லி உடனே திரும்பிவந்து உன்

வரும்பொழுது 'பர்வதேந்த்ரம் ஸுநாஹஸ்த ஸமுபஸ்ப்ருஸ்ய' என்று மைநாக பர்வதத்தைத் தடவிக்கொடுத்ததாகச் சொல்லப்பட்டது. ராமன் ஸீதையோடு அயோத்யைக்குப்போகும்பொழுது 'ஹிரண்யநாபம் ஸைலேந்த்ரம் பஸ்ய மைதிலி' என்று ஸமுத்ரத்தின் மேலிருக்கும் மைநாகத்தை ஸீதைக்குக் காண்பித்தனன். இவைகளைப்பற்றி மைநாகபர்வதம் ஸமுத்ரத்தின்மேலேயே இருந்ததென்பது ஸித்தம்.

வாயில் புகுகிறேன். இங்ஙனம் ஆணையிட்டுச் சொல்லு கிறேன்' என்றனன். நான் இங்ஙனம் மொழிகையில், காமரூபிணியாகிய அந்த ஸுரஸை அதற்கு ஸம்மதிக்கா மல் 'என் கையில் அகப்பட்டவன் எவனும் என்னைக் கடந்துபோக வல்லனல்லன். இங்ஙனம் எனக்கு ஓர்வரம் இருக்கின்றது' என்றனள். அப்பொழுது பத்துயோஜனை விஸ்தாரமுடைய நான், ஸுரஸை அவ்வார்த்தை மொ ழிந்தவுடனே ஒரு நொடிப்பொழுதில் இன்னங்கொஞ் சம் அதிக விஸ்தாரமுடையவனாயினன். அந்த ஸுர ஸையும் என் தேஹப்ரமாணத்திற்குத் தகுந்திருக்கும்படி வாயை அகலத் திறந்தனள். அங்ஙனம் வாயைத்திறப்பது கண்டு நான் அந்த க்ஷணத்திலேயே என் தேஹத்தை மிகுதியும் சிறியதாகச் செய்துகொண்டு மீளவும் ஓரங் குல அளவுடையவனாயினன். அனந்தரம் நான் அதிசீக்ர மாக அந்த ஸுரஸையின் வாயில் புகுந்து க்ஷணத்தில் மீளவும் வெளிவந்தனன். அனந்தரம் ஸுரஸாதேவி, தன் ஸ்வாபாவிகரூபத்தைத் தரித்து என்னைத் திரும்பிப் பார்த்து 'வானரதிலகனே! நல்லியற்கையுடையவனே! நீ ஸுகமாகப்போய்க் கார்யஸித்தியைப் பெறுவாயாக. ஸீதையை மஹானுபாவனாகிய ராமனுடன் சேர்ப்பாயாக. மஹாபாஹூ! நீ ஸுகமாயிருப்பாயாக. எனக்கு உன் னிடத்தில் பக்தி உண்டாயிற்று' என்றனள். அனந்தரம் ஸமஸ்த பூதங்களும் என்னைப் பார்த்து 'நல்லது நல்லது' என்று கொண்டாடின. அப்பால் மீளவும் நான் கருடன் போல் ஆகாயத்திற் கிளம்பினன். அதற்குள் என் தேஹ நிழலை எதுவோ பிடித்துக்கொண்டது. பிடித்துக்கொண் டது எதுவும் எனக்குப் புலப்படவில்லை. நான் வேகமெல் லாந்தொலைந்து திசைகள் பத்தையும் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேனன்றி, என் போக்கு எதனுல் தடுக்கப்

பட்டதோ அது எனக்குப் புலப்படவில்லை. அப்பால் என் மனத்தில் 'ஆகாயத்தில் எனக்கு இங்ஙனம் உருவமே தோற்றுதபடி அற்புதமான விக்னம் என் விளைந்ததோ' என்று ஆலோசனை உண்டாயிற்று. அதன்பிறகு நான் சோகித்துக்கொண்டே கீழ் ஜலத்தில் குனிந்து பார்த்தனன். அனந்தரம் அந்த ஜலத்திலிருக்கும் பயங்கராகாரமுடைய ஒரு ராக்ஷஸஸ்த்ரீ எனக்குப் புலப்பட்டனள். பிறகு பயங்கரையான அந்த ராக்ஷஸி என்னைப் பார்த்து உரக்கப் பெருங்கோஷத்துடன் அட்டஹாஸஞ் செய்து எள்ளளவும் தழதழப்பற்றதும் அதி கம்பீரமாயிருப்பதுமான அநிஷ்டவசனத்தைச் சொல்லத் தொடங்கி 'ஓ! பெருந்தேஹமுடையவனுயிருக்கின்றனே! நீ எங்குப் போகின்றனை? எனக்குப் பசி மேலெழுந்திருக்கிறதாகையால் என் தேஹத்திற்கு த்ருப்தியை விளைப்பாயாக. நான் உன்னைப் புசிக்கவிரும்புகிறேன்' என்றனள். நான் 'நல்லது' என்று அவள் வசனத்தை ஒப்புக்கொண்டு அனந்தரம் அவள் வாயைக்காட்டிலும் பேரளவாக என் தேஹத்தை வளர்த்திக்கொண்டனன். அந்த ராக்ஷஸி என்னை பக்ஷிப்பதற்காகத் தன் பெரிய வாயை பயங்கரமாக மேன்மேலும் அகற்றித் திறந்தனள். அவள் நான் காமரூபியென்றாவது நான் செய்யுங் கபடத்தையாவது நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. பிறகு நான் ஒரு நிமிஷத்திற்குள் என் பெரிய உருவத்தைச் சிறுக்கிக்கொண்டு அவளது வாய்வழியாக வயிற்றுள் புகுந்து ஹ்ருதயத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு ஆகாயத்திற் கிளம்பினன். நான் ஹ்ருதயத்தைப் பிடுங்கினவுடனே பர்வதம் போன்ற உருவமுடையவளும் பயங்கரையுமாகிய அவ்வரக்கி ஸந்திபந்தங்கள் தளர்ந்த புஜங்களுடையவளாகிக் கைகளை விரித்துக்கொண்டு ஸமுத்ரத்தில் விழுந்தனள். ஆகாயத்திலுள்ள ஸித்தர்களும்

சாரணர்களும் 'ஹனுமான் அதிவேகத்துடன் பயங்கரையான ஸிம்ஹிகையென்னும் ராக்ஷஸியைக் கொன்றனன்' என்று சொல்லக்கேட்டனன். அங்ஙனம் நான் ஸிம்ஹிகையைக் கொன்று, அவ்வண்ணம் நடத்தின் ப்ராணாந்தகரமான கார்யத்தையே நினைத்துக்கொண்டு வெகுதூரம்போய் லங்காபுரத்திற் கிருப்பிடமும் நானாவித வ்ருக்ஷங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டதுமாகிய ஸமுத்ரத்தின் தென்கரையைக் கண்டனன். ஸூர்யன் அஸ்தமிக்கையில் நான் பயங்கர பாராக்ரமர்களான ராக்ஷஸர்களுக்குத்தெரியாதபடி ராக்ஷஸநிலயமான லங்காபுரத்தில் ப்ரவேசித்தனன். அங்கு ப்ரவேசிக்கும் பொழுது என் முன்னிலையில் ப்ரளயகாலமேகம்போல் புலப்படுகின்ற ஓர் பெண்பிள்ளை அட்டஹாஸஞ் செய்துகொண்டு கிளம்பி நின்றனள். அனந்தரம் எரிகின்ற அக்னியைப் போன்ற தலைமயிர்கள் ஜ்வலிக்க மிகுதியும் பயங்கரையாகி என்னைக் கொல்ல விரும்புகின்றஅவ்வரக்கியை நான்இடக்கை முட்டியால் புடைத்து ஜயித்து ஸாயங்காலத்தில் இலங்கையுள் ப்ரவேசித்தனன். அந்த ராக்ஷஸி அதன் பிறகு பயந்து என்னைப்பார்த்து 'வீரனே! நான் லங்காநகரமே. நீ என்னைப் பராக்ரமத்தினால் வென்றனையாகையால் இனி லங்கையிலுள்ள ஸகலராக்ஷஸர்களையும் [1] நிஶ்ஶேஷமாக ஜயிப்பாய்' என்றனள். அங்கு நான் அவ்விரவெல்லாம் ஸீதையைத் தேடினன். ராவணனது அந்தப் புரத்திற்குள் ப்ரவேசித்து நான் தேடினேனன்றி நுண்ணிடையுடைய அப்பெண்மணி எனக்கு அகப்படவில்லை. அனந்தரம் நான் ராவணக்ருஹத்தில் ஸீதையைக் காணாமல் சோகஸாகரத்தில் மூழ்கி அதற்கு முடிவு காணாதிருந்தனன். நான் அங்ஙனம் துக்கித்துக் கொண்டிருக்கையில் மிகுதியும் நீண்ட பொன் ப்ராகாரத்தினால் சுற்றி

1 குறைவில்லாமல்.

லும் சூழப்பட்ட ஓர் மேலான உத்யானவனம் எனக்குப் புலப்பட்டது. அனந்தரம் நான் பலவ்ருக்ஷங்களின் அளவு உயர்ந்திருக்கிற அந்த ப்ராகாரத்தை (மதிள் சுவரை)த் தாண்டி அவ்வுத்யானத்தைக் கண்டனன். அதுவே அசோகவனம். அவ்வசோகவனத்தின் நடுவில் ஓர் பெரிய சிம்சுபாவ்ருக்ஷம் உண்டு. நான் அதன்மேல் ஏறி ஸ்வர்ண மயமான வாழைத் தோப்பைக் கண்டனன். அந்தச் சிம்சு பாவ்ருக்ஷத்திற்கு ஸமீபத்தில் ஓர் சிறந்த பெண்மணி யைக் கண்டனன். அவள் நடு யௌவனமுடையவளாயி ருந்தனள். மற்றும் அவள் தாமரையிதழ்போன்ற கண்க ளுடையவளும் உபவாஸத்தினால் இளைத்த முகமுடையவ ளும் முன்பு ராவணன் எடுத்துக்கொண்டு போயினவன்று உடுத்தின வஸ்த்ரத்தையே உடுத்துக் கொண்டு தலைமயிர் களில் தூள்படியப் பெற்றுச் சோகத்தினால் பரிதபித்துக் கொண்டிருக்கையால் அங்கங்களெல்லாம் நிறம் மாறி மனக்களிப்பற்றிருந்தனள். பர்த்தாவின் ஹிதத்தையே சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிற அம்மாதரசியே ஸீதை. விகா ரமான உருவமுடையவர்களும் கொடுஞ் செயலினர்களும் மாம்ஸ ரக்தங்களையே ஆஹாரமாக உடையவர்களுமாகிய ராக்ஷஸஸ்த்ரீகள் மான்பேடையைப் பெண் புலிகள் சுற் றிக்கொண்டிருப்பது போல், அப்பெண்மணியைச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தனர். அம்மாதரசி அங்ஙனம் ராக்ஷஸஸ்த்ரீ களின் இடையில் அகப்பட்டு அவர்கள் அடிக்கடி விரட் டிக் கொண்டிருக்கவும் மயிர்கள் ஒரே ஜடையாகப்பின்னிக் கொள்ளவும்பெற்று, மனக்களிப்பற்று எப்பொழுதும் மன த்தில் பர்த்தாவையே நினைத்துக்கொண்டு பூமியே படுக் கையாகப் படுத்து அங்கங்களெல்லாம் நிறம் மாறப்பெற் றுப் பனிமழை பெய்யுஞ் சிசிருதுவில் அகப்பட்ட தாம ரைக்குளம்போல் அழகு குலைந்திருக்கக்கண்டனன். அப்

பெண்மணி ராவணனிடத்தில் சிறிதும் மனப்பற்றின்றி அவனுடைய நிர்ப்பந்தங்களால் மரணம் அடையவேண்டுமென்று நிச்சயித்துக் கொண்டிருந்தனள். மான்பேடு போல் அகன்றழகிய கண்களையுடைய அப்பெண்மணியை நான் அதிப்ரயாஸத்துடன் சென்று வேகமாகக் கண்டனன். அப்படிப்பட்ட அங்கனாமணியும் கீர்த்திமதியும் ராமபத்னியுமாகிய அந்த ஸீதாதேவியைக் கண்டு, அங்ஙனம் பார்த்துக்கொண்டே அந்தச் சிம்சுபாவ்ருக்ஷத்தின் மேலேயே இருந்தனன். அனந்தரம் ராவணக்ருஹத்தினின்று அரைநூல்மாலைகளுடையவும் சிலம்புத் தண்டைகளுடையவும் சப்தங்களோடுகூடி மிகுதியும் கம்பீரமான ஹலஹலவென்ற சப்தமொன்று செவிப்பட்டது, அப்பால் நான் மிகுதியும் பயந்து என் உருவத்தை இன்னம் சிறியதாகச்செய்து கொண்டு சிம்சுபாவிருக்ஷத்தில் இலைக்கூட்டங்கள் நிறைந்திருக்கிற ஓரிடத்தில் பக்ஷிபோல் எவர்க்கும் தெரியாதபடி மறைந்திருந்தனன். அனந்தரம் ராவணபார்யைகளும் மஹாபலசாலியான ராவணனும் ஸீதாதேவி இருக்குமிடத்திற்கு வந்தனர். அதன் பிறகு ஸீதை உத்தம வனிதையாகையால், மஹாபலிஷ்டனும் ராக்ஷஸர்தலைவனுமாகிய ராவணனைப்பார்த்து, துடைகளை மடக்கிக் கொண்டு பருத்திருக்கின்ற கொங்கைகளைக் கைகளால் அணைத்து மறைத்துக் கொண்டு அசையாமலிருந்தனள். அங்ஙனம் திகைத்து மிகுதியும் பரபரப்புற்று இங்குமங்கும் திசைகளைப் பார்த்துக்கொண்டு, தன்னைக் காக்குங்கதி ஒன்றையுங் காணப் பெறாமல் நடுநடுக்கமுற்றுக் காண்போர்களுக்கு மிகுதியும் மனஇரக்கம் விளைப்பவளாகி நிரம்பவும் துக்கித்திருக்கிற அந்த ஸீதையை ராவணன் கண்டு தலைவணங்கி நமஸ்காரஞ்செய்து 'என்னை வெகுமதிப்பாயாக' என்று வேண்டி, 'ஸீதே! நீ கர்வம்பிடித்தவள். நீ மாத்ரம்

கொழுப்பினுல் என்னை வெகுமதியாதிருப்பாயாயின், இனி இரண்டு மாதங்களே கெடு. அதற்குமேல் உனது ரக்தத்தைப் பானஞ் செய்வேன்' என்றனன். துர்ப்புத்தியான ராவணன் மொழிந்த அவ்வசனத்தைக் கேட்டு ஸீதை மிகுதியும் கோபமுற்றுச் சிறந்த மறுமொழிகளைக் கூறத் தொடங்கி 'ராக்ஷஸாதமா! நான் அளவிறந்த ப்ரதாபமுடையவனுகிய ராமனது பார்யை; இக்ஷ்வாகுவம்சாதிபதியான தசரத மஹாராஜனது மருமகள். இப்படிப்பட்ட என்னைச் சொல்லக் கூடாத வார்த்தையைச் சொல்லுகின்றனையே! இப்படிப்பட்ட உன் நாக்கு ஏன் அறுந்து தரையில் விழாதிருக்கின்றதோ! அபூஜ்யனே! (பூஜைக்கிடமாகாதவனே!)பாபிஷ்டனே!என் பர்த்தாவான ராமன் அருகில் இல்லாத ஸமயத்தில் என்னை அபஹரித்து அம்மஹானுபாவனது கண்களில் படாமல் திருடன்போல்கொண்டு வந்தனையே! உன் வீர்யம் மிகுதியும் அற்பமானது.நீ ராமனுக்கு நிகராகமாட்டாய். ஒவ்வாமை மாத்ரமே அன்று; அவனுக்கு நீ தாஸனுயிருக்கவும் தகுந்தவனல்லை. உனக்கு அந்த யோக்யதையும் இல்லை. ராமன் பல யாகங்களை நடத்துந் தன்மையன்; ஸத்யவாதி; யுத்தத்தைக் கொண்டாடுந்தன்மையன்' என்றனள். ஸீதை இங்ஙனம் பருஷமாகச் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டு ராவணன் அந்த க்ஷணமே சிதையிலிருக்கும் அக்னிபோல் கோபத்தினுல் பயங்கரனுக ஜ்வலித்தனன். அப்பொழுது அவன் க்ரூரங்களான தன் கண்களைத் திறந்து இடக்கை விரல்களை மடக்கிப் பிடிபிடித்துக் கொண்டு ஸீதையைக் கொல்ல முயன்றனன். அதைக் கண்டு அங்குள்ள மடந்தையர் ஹாஹாகாரஞ் செய்தனர். துர்ப்புத்தியான அந்த ராவணனது பார்யைகளிற் சிறந்த மந்தோதரி யென்பவள் ஸ்த்ரீகளின் இடையினின்று ஓடிவந்து கொல்ல வேண்டாமென்று

அவனைத் தடுத்தனள். அவள் காமவிகாரத்தினால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கும் அந்த ராவணனுக்கு மனத்திற்கினிய உரைகளைச் சொல்லத்தொடங்கி 'நீ பராக்ரமத்தினால் மஹேந்த்ரனைப் போன்றவனே. இப்படிப்பட்ட உனக்கு ஸீதையால் என்ன ப்ரயோஜனம்? ப்ரபூ! தேவகன்யகைகளோடும் கந்தர்வ கன்யகைகளோடும் யக்ஷகன்யகைகளோடுங்கூடி இஷ்டப்படி இங்கு விளையாடலுற்றிருப்பாயாக. ஏதுக்கும் உபயோகப்படாத இந்த ஸீதையைக் கொண்டு நீ என்செய்யப்போகின்றனை?" என்று இனிதாக மொழிந்தனள். அனந்தரம் அந்த ஸ்த்ரீகளெல்லோரும் சேர்ந்து மஹாபலனாகிய அந்த ராக்ஷஸராஜனை அருள்புரியச் செய்துகொண்டு உடனே தமதுக்ருஹத்திற்குக் கொண்டு போயினர். அந்த ராவணன் போனபின்பு விகாரமுகமுடைய ராக்ஷஸஸ்த்ரீகள் பருஷமும் பயம் விளைப்பதுமான வாக்யங்களால் ஸீதையை விரட்டினர். ஸீதை அவரது வார்த்தைகளை த்ருணமாக நினைத்துப் பொருள் செய்யாதிருந்தனள். அந்த ராக்ஷஸஸ்த்ரீகள் எவ்வளவு கர்ஜனை செய்யினும் அவை யெல்லாம் ஸீதையிடத்தில் வீணேயாயின. மாம்ஸாஹாரர்களான அந்த ராக்ஷஸஸ்த்ரீகள் தமது கர்ஜனைகளெல்லாம் வீணானது கண்டு அவர்கள் சேஷ்டையற்று ராவணனிடம் போய் ஸீதை முயன்ற பெருமுயற்சியை யெல்லாம் மொழிந்தனர். அனந்தரம் அந்த ராக்ஷஸஸ்த்ரீகள் எல்லோருங்கூடி ஆசையற்றவராகி ஸீதையை வசப்படுத்தும் ப்ரயத்னத்தை விட்டு (ராவணன் ஏதுஞ் செய்யாமல் வெறுமனே காத்துக்கொண்டிருங்களென்றதனால்) ஸீதாதேவியைச் சுற்றிக்கொண்டிருந்து பிறகு சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் நித்ரைக்குட்பட்டனர். அந்த ஸ்த்ரீகள் நன்கு நித்ரை போனபின்பு பர்த்தாவின் ஹிதத்தையே எப்பொழுதும் விரும்புகின்ற அந்த ஸீதாதேவி

மிகுதியும் துக்கித்து முகவொளி மழுங்கி மன இரக்கமுண்டாகும்படி புலம்பிச் சோகித்துக் கொண்டிருந்தனள். அந்த ராக்ஷஸிகளினிடையினின்று த்ரிஜடையென்பவள் நித்ரை தெளிந்து எழுந்து அவர்களைப் பார்த்து 'ஸீதையைப் பக்ஷிக்கவேண்டாம். உங்களையே நீங்கள் பக்ஷிப்பீர்களாக. ஜனகராஜன் புதல்வியும் தசரதராஜன் மருமகளும் மஹா பதிவ்ரதையுமாகிய ஸீதை எள்ளளவும் நசிக்கப் போகிறதில்லை. ராக்ஷஸர்களுக்கெல்லாம் விநாசத்தையும் இவள் பர்த்தாவாகிய ராமனுக்கு ஜயத்தையும் தெரிவிப்பதும் பயங்கரமாகி மயிர்க்கூச்சலை விளைவிப்பதுமாகிய ஸ்வப்னம் ஒன்று இப்பொழுது நான் கண்டனன். இந்த ராமன் கையால் சாகாதிருக்குமாறு நமது ராக்ஷஸஸ்த்ரீ ஸமூஹத்தையெல்லாம் ரக்ஷிப்பதற்கு இந்த ஸீதை ஒருத்தியே போதுமானவள். நாம் இந்த ஸீதையை வேண்டிக்கொள்வோம். இதுவே இப்பொழுதைக்குத் தகுந்ததென்று எனக்குத் தோற்றுகின்றது. எவள் துக்கித்திருக்கும் பொழுது இப்படிப்பட்ட ஸ்வப்னம் உண்டாகுமோ, அவள் பலவகைப்பட்ட துக்கங்களையெல்லாம் துறந்து நிகரில்லாத உத்தம ஸுகத்தைப் பெறுவாள். ஜனகராஜன் புதல்வியாகிய ஸீதை, நாம் எவ்வளவு அபராதங்கள் செய்திருப்பினும், வணங்கி வேண்டிக்கொள்வோமாயின், நம்மிடத்தில் அருள் புரிவாள்' என்றனள். அனந்தரம் ஸீதை தன் பர்த்தாவுக்கு ஜயம் விளையுமென்ற வார்த்தையைக் கேட்டு ஸந்தோஷித்து பாலையாகையால் சிறிது வெட்கமுற்று அந்த ராக்ஷஸஸ்த்ரீகளைப் பார்த்து 'த்ரிஜடை சொன்னது ஸத்யமாயிருக்குமாயின் நான் உங்களுக்குச் சரணமாயிருந்து ரக்ஷிப்பேன்' என்றனள். நான் ஸீதைக்கு இப்படியப்படியென்னமுடியாமல் தாருணமாயிருக்கும் துர்த்தசையைப் பார்த்து வருத்த

முற்றுச் சிந்திக்கத் தொடங்கினன். என் மனத்தில் எள்ளளவும் ஸமாதானம் உண்டாகவில்லை. நான் ஸீதையோடு ஸம்பாஷிக்கும்பொருட்டு ஓர் உபாயத்தை ஆலோசித்தனன். அதனால் முதலில் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு ராமவ்ருத்தாந்தத்தை வர்ணிக்கத் தொடங்கினன். நான் ராஜர்ஷி ஸமூஹங்களும் புகழும்படியான ஸம்ஸ்க்ருத வார்த்தைகளைச் சொல்லுகையில் ஸீதை செவியுற்றுக் கண்களில் நீர் தளும்ப என்னைப் பார்த்து 'வானரோத்தமா! நீ யாவன்? எதற்காக இவ்விடம் வந்தனை? எப்படி வந்தனை? உனக்கு ராமனோடு ஸ்னேஹம் எவ்வாறு விளைந்தது? இதையெல்லாம் எனக்கு ஸவிஸ்தரமாகச் சொல்ல வேண்டும்' என்றனள். . ஸீதை மொழிந்த அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டு நான் அவளை நோக்கி, 'தேவி! உன் பர்த்தாவான ராமனுக்கு ஸஹாயனும் பயங்கர பராக்ரமமுடையவனும் மஹாபலனுமாகிய ஸுக்ரீவனென்னும் ஓர் வானராதிபதி உளன். இவ்விடம் வந்த நான் அந்த ஸுக்ரீவனுடைய ப்ருத்யனென்றும் (வேலைக்காரனென்றும்) என்பேர் ஹநுமானென்றும் அறிவாயாக. எப்படிப்பட்ட கார்யத்தையும் அநாயாஸமாகச் செய்யுந்திறமையுடைய உன் பர்த்தாவாகிய ராமன் என்னை உனக்காக இவ்விடம் அனுப்பினன். புகழுடையவளே! புருஷஸிம்ஹனும் செல்வப் பெருக்கனுமாகிய ராமன் தானே உனக்கு அடையாளமாக இவ்வங்குலீயகத்தை (இம்மோதிரத்தை) க்கொடுத்தனன். தேவி! ஆகையால் உனது ஆஜ்ஞையை விரும்புகிறேன். நான் என் செய்யவேண்டும்? உன்னை ராமலக்ஷ்மணர்களிடம் கொண்டுபோகிறேன். இதற்கு என்சொல்லுகிறாய்' என்று வினவினன். ஜனகராஜன் புதல்வியாகிய ஸீதை நான் வினவின இவ்வார்த்தையைக் கேட்டு ஆலோசித்து 'ராமனே ராவணனைக் கொன்று என்னை

அழைத்துக் கொண்டு போவானாக' என்றனள். அனந்தரம் நான் தோஷமொன்றுமில்லாத அந்தப் பூஜ்யையாகிய மஹானுபாவைக்கு ஸீதாதேவிக்கு ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ் செய்து ராமனது மனத்திற்கு இனிப்பை விளைவிப்பதான ஓர் அடையாளங் கொடுக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டனன். அதன்மேல் ஸீதை என்னைப் பார்த்து 'உத்தமமான இம்மணியை வாங்கிக் கொள்வாயாக. இதைப் பார்த்து ராமன் உன்னை வெகுமானிப்பான்' என்றனள். அவ்வுத்தம வனிதை மிகுதியும் துக்கத்தினால் பரிதபித்துக் கொண்டு அற்புதமான ஒளியுடன் புலப்படுகின்ற அந்த உத்தம ரத்னத்தைக் கொடுத்து மீளவும் தனது ராமனுக்கே தெரியத்தகுந்த சில வ்ருத்தாந்த ரூபமான அடையாளத்தையும் என்னிடம் சொல்லியனுப்பினள். அனந்தரம் நான் மனவூக்கம் மிகப்பெற்று இங்கு விரைந்து வரவேண்டுமென்று மனம் கிளம்பப் பெற்று அந்த ராஜகுமாரத்தியாகிய ஸீதைக்கு நமஸ்கரித்து ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்தனன். மீளவும் அப்பெண்மணி மனத்தில் கெட்டியாக ஆலோசித்து என்னைப் பார்த்து 'ஹனுமானே! என் வ்ருத்தாந்தத்தையெல்லாம் ராமனுக்குச் சொல்லவேண்டும். என் வ்ருத்தாந்தத்தைக் கேட்டவுடனே வீரர்களான அந்த ராமலக்ஷ்மணர்கள் இருவரும் ஸுக்ரீவனுடன் சீக்ரமாக இவ்விடம் வரும்படி நீ செய்யவேண்டும். அங்ஙனம் அவர்கள் வாராதிருப்பார்களாயின், இனி இரண்டுமாதங்களே எனக்குப் பிழைத்திருக்குங் கெடு. அதன்பிறகு நான் அநாதைபோல் மரணம் அடைவேன். அனந்தரம் ராமன் வந்து என்னைப் பார்க்கமுடியாது. அவன் வந்தும் கார்யமில்லை' என்றனள். மன இரக்கம் விளைக்கின்ற அந்த வசனத்தைக் கேட்டவுடனே எனக்குக் கோபம் உண்டாயிற்று. அனந்தரம் நான் அதன்மேல் செய்யவேண்டிய

மிகுந்த கார்யத்தை ஆலோசித்து நிச்சயித்தனன். அந்த நிச்சயத்தின்படி அதன்பிறகு நான் என் தேஹத்தைப் பர்வதாகாரமாக வளர்த்திக் கொண்டனன். நான் யுத்தஞ் செய்யவிரும்பி ராவணனுக்குக் கோபத்தைக் கிளப்பும் பொருட்டு அவ்வசோகவனத்தையெல்லாம் பாழ்செய்யத் தொடங்கினன். விகாரமான முகமுடைய அங்குள்ள ராக்ஷஸஸ்த்ரீகள் அவ்வசோகவனிகையின் வ்ருக்ஷஸமூஹங்கள் முறியும் சப்தத்திற்கு விழித்துக்கொண்டு அவ்வனமெல்லாம் முறிந்து அங்குள்ள ம்ருகங்களும் பக்ஷிகளும் பயந்து பறந்துகொண்டிருக்கக் கண்டனர். அந்த ஸ்த்ரீகள் அவ்வனத்தில் என்னைக்கண்டு நானே அவ்வனத்தை முறித்தேனென்று தெரிந்துகொண்டு எல்லோரும் அவ்வவ்விடங்களினின்று எழுந்துவந்து ஒன்றுகூடி சீக்ரமாக ராவணனிடஞ் சென்று அவனுடன் 'ராஜனே! மஹாபலனே! துர்ப்புத்தியான ஓர் வானரன் உன் பராக்ரமத்தை அறியாதவனாகையால் ப்ரவேசிக்கமுடியாத இவ்வசோக வனத்தை முறித்தனன். ராஜேந்த்ரா! துர்ப்புத்தியாகி உனக்கு அனிஷ்டத்தைச் செய்த அவ்வானரன் ப்ராணம் போகும்படி சீக்ரத்தில் அவனைக் கொல்ல ஆஜ்ஞை செய்வாயாக' என்றனர். அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு ராக்ஷஸேஶ்வரனாகிய ராவணன் மிகுதியும் ஜயிக்கமுடியாதவர்களாகித் தன்மனத்திற்கு அனுகூலர்களாயிருக்கும் கிங்கரர்களென்கிற ராக்ஷஸர்களை அனுப்பினன். பிறகு நான் சூலம் இரும்புத்தடி இவைகளைக் கையிலேந்தின அந்தக் கிங்கரர்களென்கிறஎண்பதினாயிரம்பேர்களையும்அவ்வசோகவனிகையின் அருகிலிருந்த ஓர்உழல் தடியைக்கொண்டு உருமாய்த்தனன். அந்தக்கிங்கரர்களில் அடிபட்டு மிகுந்த சிலராக்ஷஸர்கள் சீக்ர நடையுடன் ராவணனிடஞ்சென்று அந்தப் பெரும் ஸைன்யமெல்லாம் அவ்வானரனால் அடிக்

கப்பட்டதென்று மொழிந்தனர். அனந்தரம் எனக்கு ஓர் புத்தி உண்டாயிற்று. நான் அங்கிருக்கிற [1] சைத்யப்ராஸாதத்தின்மேல் கிளம்பினன். நான் அங்குள்ள ஓர் ஸ்தம்பத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு அங்கிருந்த ராக்ஷர்கள் நூறு பேர்களையும் கொன்று லங்காபட்டணத்திற் கெல்லாம் அலங்காரமாயிருந்த அந்தச் சைத்யப்ராஸாதத்தையும் த்வம்ஸஞ் செய்தனன். அனந்தரம் அந்த ராவணன் ப்ரஹஸ்தனுடைய புத்ரனாகிய ஜம்புமாலியென்பவனை, பயங்கரமான உருவமுடையவர்களும் கொடுஞ் செயலினர்களுமாகிய பலராக்ஷஸர்களுடன் கூட்டி என்னை எதிர்க்கும்படி ஆஜ்ஞாபித்தனன். மஹாபலம் அமைந்தவனும் யுத்தத்தில் கைதேர்ந்தவனுமாகிய அந்த ராக்ஷஸனையும் அவனுடன் வந்த ஸைன்யத்தையும் அதிபயங்கரமான அந்த உழல்தடியினலேயே உருமாய்த்தனன். அந்த ஸங்கதியை ராக்ஷஸர் தலைவனாகிய ராவணன் கேட்டு மஹாபலிஷ்டர்களான மந்த்ரி புத்ரர்களைக் காலாட்களோடு கூடின மஹாஸைன்யத்தைக் கூட்டி என்னை எதிர்க்கும்படி அனுப்பினன். நான் அந்தப் பரிகத்தினலேயே அவர்களெல்லோரையும் யமன்வீட்டிற்கு அனுப்பினன். யுத்தத்தில் அதிலாகவத்துடன் பராக்ரமத்தை நிறைவேற்றுபவராகிய அம் மந்த்ரிபுத்ரர்கள் அடிபட்டதைக் கேட்டு ராவணன் சூரர்களான ஸேனபதிகள் ஐவரை அனுப்பினன். நான் அவர்களெல்லோரையும் அவருடைய ஸேனைகளோடுகூட ஒருத்தனையும் விடாமல் கொன்றுவிட்டனன். அனந்தரம் பத்துத்தலையனாகிய ராவணன் மஹாபலனும் தன்குமாரனுமாகிய அக்ஷனென்பவனைப் பல ராக்ஷஸர்களோடு கூட்டி என்மேல் எதிர்க்க அனுப்பினன். அவன் மண்டோதரியின்புதல்வன்; யுத்தத்தில் மிகுதியும் கைதேர்ந்த வீரன்.

1 இது ஓர் தேவாலயம், பௌத்தாலய மென்றுஞ் சிலர் கூறுவர்.

அக்குமாரன் திடீலென்று ஆகாயத்தில் கிளம்பும்பொழுதே நான் அவன் கால்களைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டனன். அங்ஙனம் கேடயத்தையும் கத்தியையும் கொண்டு ஆகாயத்திற் கிளம்பின அவ்வக்ஷகுமாரனது கால்களைப் பிடித்துக்கொண்டு நூறுதடவைகள் கிருகிருவென்று சுற்றித் தரையில் அடித்துக் கால்கைகள் காணப்பெருதபடி வெறுமுண்டமாகச் செய்தனன். அனந்தரம் அக்ஷகுமாரன் என்னை எதிர்த்துச் செத்ததைக் கேட்டுத் தசமுகனாகிய ராவணன் மிகுதியுங் கோபமுற்று மீளவும் மிகுந்த பலமுடையவனும் யுத்தத்தில் கொழுத்தவனுமாகிய இந்த்ரஜித்தென்னும் மற்றொரு புதல்வனை என்னை எதிர்க்கும்படி அனுப்பினன். நான் அவனுடன் வந்த ஸைன்யத்தையெல்லாங் கொன்று ராக்ஷஸஸ்ரேஷ்டனாகிய அவ்விந்த்ரஜித்தினுடைய தேஜஸ்ஸை யுத்தத்தில் பறக்கடித்து மிகுதியும் ஸந்தோஷமுற்றனன். மஹாபாஹுவாகிய இந்த்ரஜித்து பலிஷ்டனாகையால் தப்பாமல் வானரனைக் கொல்வானென்னும் பெரிய நம்பிக்கையுடன் அவனை மிகுதியும் மதித்த பல ராக்ஷஸவீரர்களோடு கூட்டி ராவணன் என்மேல் அனுப்பினன். அவ்விந்த்ரஜித்து என்னை வெல்லுவது கஷ்டமென்பதையும் தன்பலம் பாழடைந்ததையும் அறிந்து மஹாவேகம் விளங்க ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகித்து என்னைப் பந்தித்தனன். அப்பொழுது ராக்ஷஸர்கள் கயிறுகளால் என் தேஹம் முழுவதும் சுற்றிக் கட்டினர். அதன்பிறகு அவர்கள் என்னைப் பிடித்துக் கொண்டு ராவணனிடம் கொண்டுபோயினர். துர்ப்புத்தியாகிய ராவணன் என்னைப்பார்த்து என்னுடன் ஸம்பாஷித்தனன். அனந்தரம் நான் லங்கைக்கு வந்ததற்குக் காரணத்தையும் ராக்ஷஸர்களை அங்ஙனம் கொல்வது ஏனென்பதையும் மந்த்ரிகளைக் கொண்டு கேட்பித்தனன். அங்கு

நான் அதெல்லாம் ஸீதாதேவியின்பொருட்டுச் செய்தே னென்று மொழிந்தனன். மற்றும் நான் அவனைப்பார்த்து 'ராக்ஷஸப்ரபூ! நான் அவளைப்பார்க்கவேண்டியே இந்தப் பட்டணத்திற்கு வந்தனன். நான் வாயுதேவனுக்கு ஔரஸ புத்ரன்; வானரஜாதியிற் பிறந்தவன். என்பேர் ஹநுமான். நான் ஸுக்ரீவனுடைய மந்த்ரியென்றும் ராமனுடைய தூதனென்றும் அறிவாயாக. நான் ராமன் ஸமாசாரம் சொல்லி யனுப்புகையில் அதை அறிவிக்கும் பொருட்டு இங்கு உன் ஸமீபத்திற்குவந்தனன். மஹாதேஜஸ்வியாகிய ஸுக்ரீவன் உனக்கு க்ஷேமத்தை மொழியச் சொல்லினன். மற்றும் தர்மம் அமைந்ததும் ஆனதுபற்றியே பரலோகவிஷயத்தில் உபகரிப்பதும் லோகஹிதமாயிருப்பதும் அர்த்த காமங்களைத் தழுவியிருக்கையால் பத்யமும் இஹலோகத்தில் உபகரிப்பதுமாய் விளங்கும் இவ்வாக்யத்தை உனக்குச் சொல்லும்படி உரைத்தனன். 'பல வ்ருக்ஷங்களையுடைய ருஶ்யமூகபர்வதத்தில் நான் வஸித்திருக்கையில், யுத்தத்தில் பராக்ரமத்தை நிறைவேற்றுந் தன்மையுள்ள ராமனுக்கும் எனக்கும் ஸ்னேஹம் உண்டாயிற்று. அப்பொழுது ராமன் என்னோடு 'என்பார்யையை ஒரு ராக்ஷஸன் அபஹரித்துக்கொண்டு போயினன். அவனைக் கொன்று என் பார்யையைக் கொண்டுவருவதற்கு நீ எல்லாவிதத்திலும் எனக்கு ஸஹாயஞ் செய்யவேண்டும்' என்று வேண்டினன். அனந்தரம் நானும் அந்த ராமனுக்கு, எனக்கும் வாலிக்கும் உள்ள விரோதத்தைச் சொல்லி, வாலியைக் கொல்லும் விஷயத்தில் நீ எனக்கு ஸஹாயஞ்செய்யும்படி ப்ரதிஜ்ஞை செய்யவேண்டுமென்று வேண்டினன். அதன்பிறகு மஹாப்ரபுவாகிய ராமன் லக்ஷ்மணனும் தானுமாக, வாலியால் ராஜ்யத்தை அபஹரித்துக்கொண்டு துரத்தப்பட்ட என்னுடன் அக்னிஸாக்ஷிகமாக ஸ்னேஹஞ் செய்து

கொண்டனன். அப்பால் ராமன் யுத்தத்தில் வாலியை ஒரு பாணத்தினால் கொன்று வானரஸ்ரேஷ்டனாகிய என்னை வானரர்களுக்கு மஹாராஜனாகச் செய்தனன். இவ்விஷயத்தில் நாங்கள் ராமனுக்கு எல்லாவிதத்திலும் தப்பாமல் ஸஹாயஞ் செய்யவேண்டும். ஆகையால் தர்மத்தின்படி உன்னிடம் இந்ததூதனை அனுப்பினன். வீரர்களான வானரர்கள் உன் பட்டணத்தின்மேல் எதிர்த்து வந்து உன் ஸைன்யத்தைப் பாழ்செய்வதற்கு முன்னமே நீ சீக்ரமாக ஸீதையைக் கொண்டு வந்து ராமனுக்குக் கொடுப்பாயாக. ஸஹாயத்தின் பொருட்டு அழைக்கையில் தேவதைகளிடத்திற்கும்போய் ஸஹாயமாயிருந்து ஜயத்தை விளைவிக்கும் வானரர்களின் ப்ரபாவத்தை முன்பு அறியாதவன் எவன்? அது உனக்கும் தெரிந்திருக்குமே' இங்ஙனம் உன்னோடு சொல்லும்படி வானரராஜனாகிய ஸுக்ரீவன் மொழிந்தான் என்றுரைத்தனன். அனந்தரம் அந்த ராவணன் கோபித்துக் கண்கள் சிவக்கப் பெற்று என்னை தஹிப்பவன் போல் சொரசொரவென்று பார்த்தனன். பயங்கரமான செயலுடையவனும் துர்ப்புத்தியுமாகிய அந்த ராவணன் அதன் பிறகு என் ப்ரபாவத்தை அறியாமல் என்னைக் கொல்லும்படி ஆஜ்ஞாபித்தனன். அங்கு ராவணனுடைய தம்பியும் மிகுதியும் புத்திசாலியுமான விபீஷணனென்பவன் ஒருவன் உளன். அவன் என் நிமித்தமாக ராக்ஷஸர் தலைவனாகிய ராவணனை ப்ரார்த்தித்துக்கொண்டு 'ராக்ஷஸர்தலைவனே! இப்படி எள்ளளவும் செய்யலாகாது. இந்த நிச்சயத்தைத் துறப்பாயாக. நீ இப்பொழுது முயன்ற பத்ததி ராஜதர்மசாஸ்த்ரத்திற்குப் பொருந்தாது. ஆகையால் இங்ஙனம் செய்யலாகாது. ராக்ஷஸோத்தமா! ராஜதர்மசாஸ்த்ரங்களில் எங்காயினும் தூதனைக் கொல்லலாமென்று சொல்லவில்லை. ஹிதஞ்

சொல்பவனுகிய தூதன் தன் ப்ரபு சொல்லியனுப்பின வார்த்தைகளை யதார்த்தமாகத் தவறுமல் சொல்லவேண்டும். நிகரில்லாத பராக்ரமமுடைய ராஜனே! தூதன் எவ்வளவுபெரிய அபராதம் செய்யினும், அவனது அங்கத்தை விரூபமாகச் செய்யலாமன்றிக் கொல்லலாகாதென்று சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது' என்றனன். விபீஷணன் இங்ஙனம் சொல்லுகையில் ராவணன் 'இவன் வாலைக் கொளுத்திவிடுவீர்களாக' என்று அந்த ராக்ஷஸர்களுக்கு ஆஜ்ஞாபித்தனன். அனந்தரம் அவனது வார்த்தையைக் கேட்டு ராக்ஷஸர்கள் சணற்கயிறுகளையும் கந்தல் துணிகளையும் கொண்டுவந்து என் வால்முழுவதும் சுற்றினர். அப்பால் அப்பொழுதும் பயமுறுத்தும்படியான பராக்ரமமுடைய ராக்ஷஸர்கள், ஸந்நாஹத்துடன் பல கயிறுகளால் கட்டுண்டு பல ராக்ஷஸர்களால் பிடியுண்டிருக்கிற என்னைத் தடிகளால் அடிப்பதும் முட்டிகளால் குத்துவதும் குமுக்குவதுமாகி என் வாலில் நெருப்பை மூட்டினர். அனந்தரம் சூரர்களான அந்த ராக்ஷஸர்கள் என்னைப் பிடித்துக்கொண்டு பட்டணவாசற்படிக்குவந்து அங்கு ராஜமார்க்கத்தில் என்னைக் கட்டினதையும் என் வாலில் நெருப்புவைத்ததையும் எல்லோர்க்கும் தெரியுமாறு கெட்டியாகக் கூச்சலிட்டுச்சொல்லினர். பிறகு நான் என் பேருருவத்தை மிகுதியும் சிறியதாகச்செய்து அந்தக் கட்டுகளையெல்லாம் உதறி மீளவும் எப்பொழுதும் போல் என் ஸ்வபாவஸ்திதியைப் பெற்று, (பர்வதாகாரனுகி) அங்குள்ள ஓர் இரும்புத்தடியை எடுத்துக்கொண்டு அந்த ராக்ஷஸர்களெல்லோரையும் கொன்றுவிட்டனன். அனந்தரம் நான் வேகமாக அந்தப் பட்டணவாசற்படி மேல் கிளம்பிக் குதித்தனன். பிறகு ப்ரளய காலாக்னி ப்ரஜைகளை தஹிப்பதுபோல், நான் பரபரப்பின்றி எரி

கின்ற எனது லாங்கூலத்தை(வாலை)இழுத்து அந்தலங்கா பட்டணத்தையும் அதன் கடைத்தெருக்களையும் உப்பரிகைகளையும் தோரணவாசற்படியையும் தஹித்தனன். அதற்குள் நான் ஸீதையை நினைத்துக்கொண்டு 'ஐயோ! ஸீதாதேவி அக்னியில் அகப்பட்டு நாசமடைந்தனள். இது ஸ்பஷ்டம். ஏனென்னில், இலங்கையில் ஓரிடமாயினும் கொளுத்தப்படாததில்லையே. பட்டணமெல்லாம் நீறுப்விட்டதே. (ஸீதை என்னுயிரைனோ!) நான் லங்கையைக் கொளுத்தினதில் ஸீதையையும் கொளுத்தி விட்டிருப்பேன். இதில் ஸந்தேஹம் இல்லை. ராமனுடைய இந்தப் பெருங்கார்யத்தையெல்லாம் கடைசியில் கெடுத்து விட்டேனே' என்று துக்கமுள்ளவனுகிச் சிந்தையிலாழ்ந்தனன். அதன்பிறகு நான் ஆகாயத்தில் சாரணர்கள் 'ஸீதை கொளுத்தப்படவில்லை' என்று, ஊரெல்லாம் எரிந்தும் அவள் கொளுத்தப்படாதிருப்பதற்கு ஆச்சர்யமடைந்து சொல்லிக்கொள்ளும் மங்களகரமான வார்த்தையைக் கேட்டனன். ஆச்சர்யத்துடன் கூடின அந்தச் சாரணர்களின் வார்த்தையைக் கேட்டபின்பு எனக்கு ஸீதை நாசமடையவில்லையென்று புத்தி உண்டாயிற்று. சுபசகுனங்களாலும் ஸீதை கொளுத்தப்படவில்லையென்று நிச்சயித்துக்கொண்டனன். என் லாங்கூலம் எரிந்துகொண்டிருப்பினும், அக்னி எள்ளளவும் தஹியாதிருக்கின்றது. மற்றும் என்மனது ஸந்துஷ்டமாயிருக்கின்றது. காற்றும் நன்மணத்துடன் வீசுகின்றது. பலதடவைகளில் பயன்பட்டவைகளாக அனுபவத்திற்குவந்த இந்தச் சுபசகுனங்களாலும் மற்றும் பெருங்குணங்கள்பொருந்தின ராமப்ரபாவம் முதலிய காரணங்களாலும் உண்மையான சாரணவாக்யங்களாலும் ஸீதை நாசமடையவில்லையென்று தெரிந்து சோகத்தைத் துறந்து ஸந்தோஷம்

அடைந்தனன். அனந்தரம் நான் மீளவும் ஸீதையைப் பார்த்து அவளிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டனன். பிறகு மறுபடியும் நான் அவ்விலங்கையிலுள்ள அரிஷ்ட பர்வதத்தின்மேலேறி உங்களைப்பார்க்க விரும்பி மீளவும் ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டினன். அனந்தரம் வாயுவும் சந்த்ர ஸூர்யர்களும் ஸித்தர்களும் கந்தர்வர்களும் உலாவும்படியான ஆகாசமார்க்கத்தைப் பிடித்து வந்து இங்கிருக்கிற உங்களைப் பார்க்கப்பெற்றனன். ஸ்ரீராமனது ப்ரபாவத்தினாலும் உங்களது அனுக்ரஹ பலத்தினாலும் நான் ஸுக்ரீவனது கார்யத்தையெல்லாம் செய்தனன். அங்கு இந்தக் கார்யத்தையெல்லாம் நான் தகுந்தபடி செய்துமுடித்தனன். இங்கு இனி இப்பொழுது என்னசெய்யவேண்டுமோ அதையெல்லாம் செய்யவேண்டுமென்று விரும்புகிறேன்' என்றனன். ஐம்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஹனுமான் மீளவும் தான்போய்வந்த வ்ருத்தாந்தத்தைச் சுருக்கமாகச்சொல்லித் தன் பலாதிகளைக் கூறுதல்.

வாயுகுமாரனாகிய ஹனுமான் தான் ஸீதையைப் பார்த்துவந்த வ்ருத்தாந்தத்தையெல்லாம் சொல்லி மீளவும் அதன் மேல்ஸமாசாரத்தைச் சொல்பவனாகி 'ஸீதை மிகுந்த சீலமுடையவள்; பதிவ்ரதாமணி; ஆகையால் ராமனது ப்ரயத்னமும் ஸுக்ரீவனுடைய உத்ஸாஹமும் பயன் பெற்றதேயாகும். என் மனம் முன்னமே அவளிடத்தில் மிகுதியும் பக்தியுடையதாயிருக்கின்றது. ராக்ஷஸேச்வரனாகிய ராவணன் தவமஹிமையால் ஸமஸ்தலோகங்களையும் நிர்வஹிக்கவல்லவன். அவன் கோபமுறுவானாயின் ஸமஸ்தலோகங்களையும் தஹிக்கவல்லவன். எல்லாவிதத்

திலும் அவன் மிகுதியும் மேலான தபஸ்வி. அந்த ராவணன் மஹாபதிவ்ரதையான ஸீதையை ஸ்பர்சிக்கினும் மிகுந்த தவமுடையவனாகையால் அவன் தேஹம் பாழடையாதிருக்கின்றது. பதிவ்ரதையான ஸீதாதேவியைக் கையினால் ஸ்பர்சித்தமாத்ரத்தில் அவள் கோபத்தினால் மனக்கலக்கமுற்று தஹிப்பதுபோல் அக்னி ஜ்வாலையுங்கூட தஹிக்கவல்லதன்று. அவள் தன் பர்த்தாவைக் கொண்டே ராவணனைக் கொல்விக்கவேண்டுமென்னும் வீரபத்னீ தர்மத்தை அவலம்பித்து ராவணன்மேல் கோபஞ்செய்யாதிருப்பதுபற்றியே ராவணன் ஜீவித்திருக்கின்றனன், அன்றி வேறன்று. உங்களெல்லோர்க்குஞ்சொன்ன இந்தக் கார்யத்தின் ஸ்திதி இப்படிப்பட்டதாகையால் ஜாம்பவான் முதலிய வானரோத்தமர்களையும் உங்களையும் ஒப்பச்செய்துப்ருத்யனுடைய (வேலைக்காரனுடைய) ஜயம் ஸ்வாமிஜயமேயாகையால் உங்களுடைய அநுமதியின்மேல் ஸீதாராமர்களின் ஸ்ரீபாதங்களை அவலம்பித்து நானே மீளவும் அவ்விடஞ்சென்று ஸீதாதேவியை எடுத்துக்கொண்டுவந்து அவளோடுகூடவே ராஜபுத்ரர்களான ராமலக்ஷ்மணர்களைப்பார்ப்பதுயுக்தமென்று என்னபிப்ராயம். நான் ஒருவனேயாயினும் லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸர்களெல்லோரையும் மஹாபலனாகிய ராவணனையும் வேகத்துடன் கொல்லவல்லவன். இனி. பராக்ரமத்தில் மிகுந்தவரும பலிஷ்டர்களும் புத்திசாலிகளும் அஸ்த்ரங்களில் கைதேர்ந்தவர்களும் சூரர்களும் விஜயத்தை விரும்புவோர்களுமாகிய உங்களுடன் கூடியிருக்கையில் நான் லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸர்களையும் ராவணனையும் கொல்லுவேனென்று சொல்லவேண்டுமோ? நானொருவனே யுத்தத்தில் ராவணனையும் அவனுடைய ஸைன்யங்களையும் அநுசரர்களையும் (பின்றொடர்வோர்களையும்); புத்ரர்களையும்

உடன் பிறந்தவர்களையும் எல்லோரையும் கொன்றுவிடுவேன். இந்த்ரஜித்து யுத்தத்தில் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியாத அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தையாவது ஐந்த்ராஸ்த்ரத்தையாவது ரௌத்ராஸ்த்ரத்தையாவது வாயவ்யாஸ்த்ரத்தையாவது வாருணாஸ்த்ரத்தையாவது ப்ரயோகிப்பானாயின், நான் அவற்றையெல்லாம் அடித்துப் போகட்டு, ராக்ஷஸர்களெல்லோரையும் உருமாய்த்துவிடுவேன். நீங்கள் அனுமதி கொடுப்பீர்களாயின், பராக்ரமத்தினால் அந்த ராவணனைக் கொன்றுவிடுவேன். யுத்தத்தில் நான் இடைவீடின்றிப் பெய்யும் கல்மழை, நிகாற்றதாகி அம்ருதபானஞ்செய்து சாவில்லாத தேவதைகளையாயினும் கொன்றுவிடும். இனி இந்த ராக்ஷஸர்களைக் கொல்லுமென்பது சொல்லவேண்டுமோ? ஒருக்கால் ஸமுத்ரம் கரையை மீறினும் மீறும். மந்தரபர்வதம் அசையினும் அசையும். எப்படிப்பட்ட சத்ருஸைன்யமாயினும் ஜாம்பவானை எள்ளளவும் அசைக்கமுடியாது. ஸகல ராக்ஷஸக் கூட்டங்களையும் அவர்களில் தலைவராயிருப்பவரெல்லோரையும் நாசஞ்செய்ய வீரனும் வாலிகுமாரனுமாகிய அங்கதனொருவனே போதும். மஹானுபாவர்களான பனஸ நீலர்களின் துடைவேகத்தினால் மந்தரபர்வமும் சிதறிப்போய்விடும். இனி யுத்தத்தில் இந்த ராக்ஷஸர்கள் பறந்தோடுவார்களென்பது சொல்லவேண்டுமோ? தேவதைகளிலும் அஸுரர்களிலும் யக்ஷர்களிலும் கந்தர்வர்களிலும் ஸர்ப்பங்களிலும் பக்ஷிகளிலும் மைந்தனோடாவது த்விவிதனோடாவது எதிர்த்துப் போராடுபவன் எவன்? சொல்வீர்களாக. இவ்வானரோத்தமர்கள் அஶ்விதேவதைகளுக்குப் பிறந்தவர், மஹா பாக்யமுடையவர்; யுத்தத்தின் தலையில் இவ்விருவரோடும் ஸரியாகப் போராடுபவன் எவனும் புலப்படவில்லை. இவ்விருவம் ப்ர

ஹ்மதேவனது வரமஹிமையால் மிகுதியும் கர்வமுற்றவர், மற்றும் அம்ருதத்தையும் பருகினவர்; ஸமஸ்த வானரர்களிலும் ஶ்ரேஷ்டர்கள். ஸர்வலோகங்களுக்கும் பிதாமஹனாகிய (பாட்டனாகிய) ப்ரஹ்மதேவன் முன்பு இவ்விருவருடைய தந்தைகளான அஶ்விதேவதைகளைக் கௌரவிக்கும் பொருட்டு இவர்க்கு எவராலும் மரணம் உண்டாகாதிருக்குமாறு நிகரில்லாத வரத்தைக் கொடுத்தனன். ஆகையால் வீரர்களான இவ்வானரர்கள் அங்ஙனம் வரம்பெற்ற மஹிமையால் மதித்து தேவதைகளின் பெரும் ஸைன்யத்தையும் கலக்கிப் பறந்தோடச்செய்து அம்ருதத்தைப் பருகினர். மற்றவரெல்லோரும் அப்படி இருப்பார்களாக. இவ்விருவருமே மிகுதியும் கோபமுற்று லங்கையையும் அதிலுள்ள ரதகஜதுரகங்களையும் (தேர் யானை குதிரைகளையும்) மற்றுமுள்ள எல்லாவற்றையும் நாசஞ் செய்யவல்லவர். நான் ஒருவனே லங்கையையெல்லாம் கொளுத்தி நீறுசெய்துவிட்டனன். ராஜமார்க்கங்களெல்லாவற்றிலும் என்பேர் எல்லோர்க்கும் தெரியுமாறு கோஷித்துக் கேட்பித்தனன். 'மஹா பலனாகிய ராமன் எல்லோர்க்கும் மேலாயிருக்கின்றனன். மஹா பலனாகிய லக்ஷ்மணனும் எல்லோரிலும் மேலாயிருக்கின்றனன். ராமனால் பாதுகாக்கப்பட்டு வானரர் தலைவனான ஸுக்ரீவனும் மேன்மையுற்றிருக்கின்றனன். நான் கோஸலதேசராஜனாகிய ராமனுக்கு தாஸன்; வாயுதேவனுக்குப் பிறந்தவன்; ஹனுமானென்னும் பேருடையவன்' என்று லங்கை முழுவதும் என் பேரைக் கேட்பித்தனன். பதிவ்ரதாமணியான ஸீதாதேவி, துர்ப்புத்தியாகிய ராவணனுடைய அசோகவனத்தில் சிம்சுபாவ்ருக்ஷத்தினடியில் ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகளால் சூழப்பட்டுச்சோகத்தினால் பரிதபித்து இளைத்து மேகஸமூஹங்களால் மறைக்கப்பட்ட சந்த்ரலேகை

போல் ஒளிமழுங்கி, பலத்தினல் கொழுத்திருக்கும் ராவணனை மனத்திலும் நினையாமல் ராமனையே த்யானித்துக் கொண்டிருக்கும் 'ஸ்திதியைக் காணில், மிகுதியும் மன இரக்கம் உண்டாகின்றது. அந்த ஜனகராஜன் புதல்வி அழகிய நிதம்பங்களையுடையவள். ஆகையால் ராவணன் ஆசைப்பட்டுச் சிறையில் வைப்பினும், பதிவ்ரதையாகையால் மங்களஸ்வபாவையாகிய அம்மஹானுபாவை மனத்தையெல்லாம் அந்த ராமனிடத்திலேயே சேர்த்து அவனிடத்திலேயே அனுராகமுடையவளாயிருக்கின்றனள். மற்றும், நஹுஷன் எவ்வளவு சிறையில் அடைத்தபோதிலும் சசீதேவி அவனிடத்தில் மனஞ் செல்லப்பெறுமல் இந்த்ரனிடத்திலேயே பற்றியிருந்தாற்போல், ராவணன் எவ்வளவு சிறையில் அடைத்தபோதிலும் ஸீதை அவனிடத்தில் சிறிதும் மனம் செலுத்தாமல் ராமனிடத்திலேயே மனப்பற்றுடையவளாயிருக்கின்றனள். ஸீதை அப்பொழுது உடுத்தின வஸ்த்ரத்தையே இப்பொழுதும் விடாமல் உடுத்திக்கொண்டு தேஹமெல்லாம் தூள்படியப் பெற்றுச் சோகத்தினலுண்டாகும் பரிதாபத்தினல் அவயவங்களெல்லாம் நிறம் மாறி, பர்த்தாவின் ஹிதத்தையே விரும்பிக்கொண்டிருக்கின்றனள். அவள் ராவணனது அந்தப்புரத்தைச் சேர்ந்த உத்யானமாகிய அசோகவனத்தில் ராக்ஷஸஸ்த்ரீகளின் நடுவில் அகப்பட்டு விகார உருவமுடைய அந்த ஸ்த்ரீகளால் அடிக்கடி விரட்டப்பட்டு வருத்தமுற்றிருக்கக் கண்டனன். தலைமயிர்களெல்லாம் ஒரே ஜடையாகப் பின்னிக்கொள்ள மிகுதியும் மனக்களிப்பற்று தீனையாகிக் கணவனையே எப்பொழுதும் விடாமல் சிந்திப்பவளாகித் தரையில் படுத்து ஹேமந்தருதுவில் அகப்பட்ட தாமரையோடைபோல் அவயவங்களெல்லாம் நிறம் மாறப்பெற்று வருந்துகின்றனள்.

ராவணன் அவளை ஸ்வாதீனப்படுத்தும்பொருட்டு எத்தனையோ ஆசை மூட்டும்படியான வார்த்தைகளைப் பேசினானன்றி ஒரு ப்ரயோஜனமும் உண்டாகவில்லை. மரணம் அடையவேண்டுமென்று நிச்சயஞ் செய்துகொண்டிருக்கின்றனள். அப்படிப்பட்ட அவளை அழைத்துக்கொண்டு போகாமல் வெறுமனே ராமனிடம் எப்படி போகலாம்? இளமான் கண்போன்ற கண்களையுடைய அப்பெண்மணிக்கு, எவ்வளவோ கஷ்டத்தின்மேல் நான் ராமதூதனென்று நம்பிக்கையை விளைவித்தனன். அனந்தரம் நான் அவளுடன் வார்த்தை சொல்லி ராமன் முயன்றிருப்பது முதலிய வ்ருத்தாந்தத்தை யெல்லாம் தெரிவித்தனன். அவள் ராமனுக்கும் ஸுக்ரீவனுக்கும் ஸ்னேஹம் விளைந்ததைக் கேட்டு ஸந்தோஷமுற்றனள். ஸீதையிடத்தில் ஸதாசாரம் வரம்பழியாதிருக்கின்றது. பர்த்தாவிடத்திலுள்ள பக்தியும் மிகுதியும் சிறப்புற்றது. இவ்வளவு மஹிமையுடைய ஸீதை ராவணனைத் தானே ஏன் கொல்லலாகாதென்கிறீர்களோ? அவன் அவ்வளவு அபராதஞ் செய்திருப்பினும் அவனை அவள் கொல்லாதிருப்பதற்குக் காரணம்—அவன் மஹானுபாவன். எப்படியெனில்—அவனுக்குச் சாபத்தினால் துர்மரணம் ஸம்பவிக்காது. ஆகையால் அவனைக் கொல்வதற்கு ராமனே நிமித்தமாத்ரமா யிருக்கவேண்டும். ப்ரதான காரணமோ ஸீதையே. ஸீதை இயற்கையாகவே மெல்லிய மேனியுடையவள். இப்பொழுது அந்த ராமனைப் பிரிந்திருக்கின்றமையால் மிகுதியும் இளைத்து ப்ரதமையினன்று வாசிக்கும் தன்மையனுடைய வித்யைபோல் மிகுதியும் இளைத்திருக்கின்றனள். மஹா பாக்யமுடைய ஸீதை இங்ஙனம் துக்கமே பரமகதியாயிருக்கின்றனள். இனி இதற்குப்ரதீகாரம் என் செய்யவேண்டுமோ அதையெல்லாஞ் செய்

வீர்களாக' என்றனன். ஐம்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அங்கதனும் ஹனுமானுடைய மதத்தையே அனுஸரித்துச் சொல்லுதலும், ஜாம்பவான் அது கூடாதென்று கண்டித்தலும்.

ஹனுமான் மொழிந்த அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு வாலிகுமாரனாகிய அங்கதன் 'வானரர்களே! நாம் ஸீதா தேவியைக் கண்டும் அவளைக் கொண்டுபோகாமல் மஹானுபாவனாகிய ராகவனிடம் போவது யுக்தமன்று. நீங்கள் பராக்ரமசாலிகளென்று புகழ்பெற்று 'இப்பொழுது ஸீதையைக்கண்டோமன்றி இங்கு அழைத்துக்கொண்டு வரவில்லை' என்று ராமன் ஸந்நிதியில் மொழிவது அயுக்தமென்று எனக்குத் தோற்றுகிறது. வானரோத்தமர்களே! தேவதைகளோடும் தைத்யர்களோடும் கூடின ஸமஸ்த லோகங்களிலும் ஆகாயத்திற் கிளம்பிப் போவதிலும் பராக்ரமத்திலும் நமக்கு நிகரானவன் எவனும் இல்லை. அங்ஙனம் ஹனுமான் அந்த ராக்ஷஸர்களில் வீரர்களாயிருப்பவர்களைக் கொன்றபின்பு நமக்கு இனிச் செய்யவேண்டியது என்னிருக்கின்றது? ஸீதாதேவியை அழைத்துக்கொண்டு போவோம்' என்றனன். வானர திலகனாகிய ஜாம்பவான் கார்யங்களை உணர்ந்தவனாகையால் அங்கதன் அங்ஙனம் நினைவுற்றிருப்பதற்கு மிகுதியும் ஸந்தோஷமுற்றுப் பொருளடங்கின வசனங்களைச் சொல்லத் தொடங்கி, அவனைப் பார்த்து 'ராஜகுமாரா! நீ ஆலோசித்தது என்னவோ எமக்கும் யுக்தமாகவே தோற்றுகின்றது. ஆயினும் நாம் ஸமர்த்தர்களாயினும், ராமனது ஆஜ்ஞையை அனுஸரித்தேயல்லவோ நாம் முயற்சி செய்யவேண்டியவராயிருக்கின்றனம். ஆகையால்

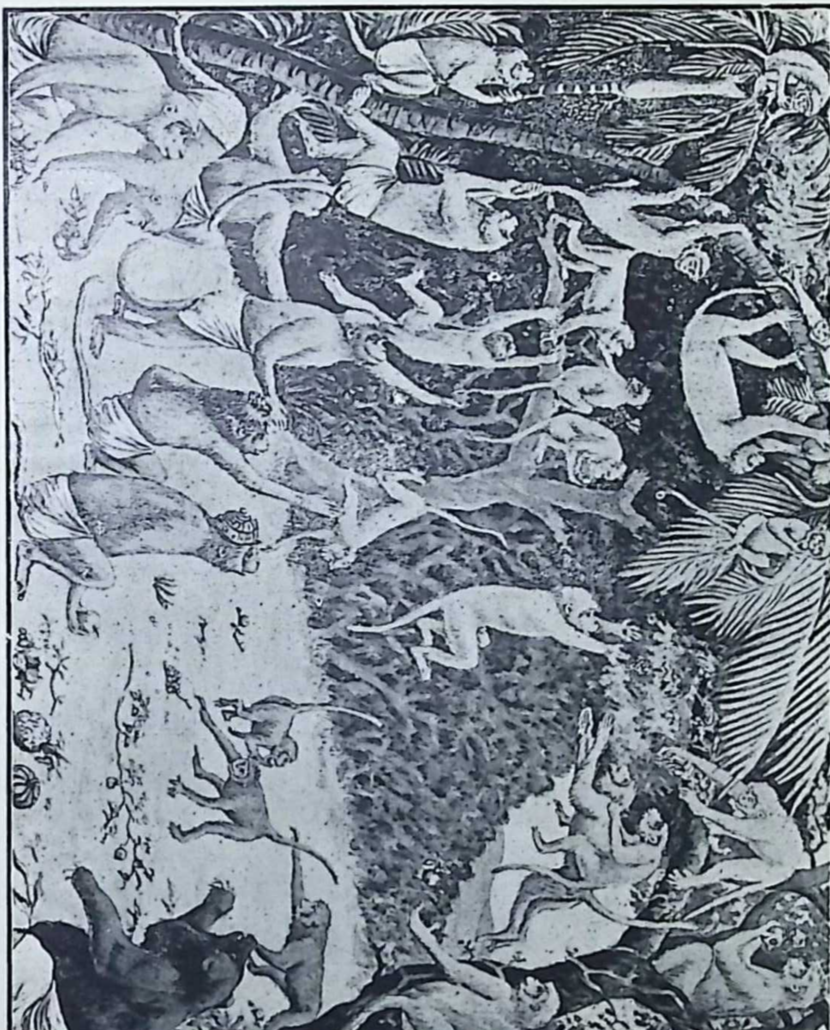
அவன் புத்தி எப்படி போகுமோ அப்படியே இந்தக் கார்யத்தை நிறைவேற்றப்பாராய்' என்றனன். அறுபதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

வானரர்கள் புறப்பட்டுச் சென்று வழியில் மதுவனத்தை அழித்தலும், ததிமுகன் தடுத்தலும்.

அனந்தரம் அங்கதன் முதலிய வானரவீரர்களும் மஹா கபியான ஹனுமானும் மற்றை வானரர்களும் ஜாம்பவான் மொழிந்த வார்த்தையை ஒப்புக்கொண்டனர். அனந்தரம் மஹா பலிஷ்டர்களான அவ்வானர ஸிம்ஹர்கள் அனைவரும் ஸந்தோஷத்துடன் வாயுகுமாரனாகிய ஹனுமானை முன்னிட்டுக்கொண்டு மஹேந்த்ர பர்வதத்தை விட்டு மேருமந்தரபர்வதங்கள்போலும் மதித்த மஹா கஜங்கள்போலும் பெருஞ் சரீர முடையவராகையால் ஆகாயத்தை மறைப்பவர்போல் மேல் கிளம்பினர். அவர்கள் ஸகல பூதங்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டவனும் மஹா தீரனும் பலிஷ்டனும் மிகுந்த வேகமுடையவனுமாகிய ஹனுமானை இமை கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையால் தமது கண்களால் அவனைத் தூக்கிக்கொண்டு போகிறவர்போல் புலப்பட்டனர். மற்றும் அவர்கள் ராகவன் விஷயத்தில் முயன்ற கார்யத்தை நிறைவேற்றவேண்டுமென்றும் அதன் மூலமாக மிகுந்த புகழைத் தமக்கு விளைவித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றும் நிச்சயித்து வந்த கார்யத்தை ஈடேற்றிக்கொண்டு அங்ஙனம் கைகூடின கார்யஸித்திகளால் மற்றவரைக் காட்டிலும் மிகுதியும் மேன்மையுற்றிருந்தனர். எல்லோரும் ராமனுக்கு இனிதாகிய ஸீதையைக்கண்ட வ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்லக் குதூஹலமுற்று எல்லோரும் யுத்தத்தை விரும்புமவராகி எல்லோரும் ராமனுக்கு ப்ரத்யுபகாரஞ் செய்ய நிச்ச

யித்து மனநிறைவுடன் அந்தப் பர்வதத்தை விட்டு ஆகா யத்தில் கிளம்பினர். அனந்தாம் அவ்வானரர்கள் அங்ங னம் ஆகாசமார்க்கத்தில் செல்பவராகி இடையில் ஓர் வனத்தைக் கண்டனர். அவ்வனம் பலவகை வ்ருக்ஷங்க ளும் கொடிகளும் அமைந்து நந்தனவனம்போல் ப்ரகா சித்துக் கொண்டிருந்தது. அவ்வனமே மதுவனமென் னும் பேருடையது. அது ஸுக்ரீவனுல் முழுவதும் பாது காக்கப்பட்டு ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் எதிர்த்துப் பார் க்கமுடியாததும் ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் மனோஹரமு மாயிருக்கும். மஹானுபாவனும் வானரர் தலைவனுமாகிய ஸுக்ரீவனுடைய மாமனும் மஹாவீரனுமாகிய ததிமுக னென்னும் வானரன் அதை எப்பொழுதும் பாதுகாத் துக் கொண்டிருப்பான். அங்ஙனம் வானராதிபதியான ஸுக்ரீவனது மனத்திற்கு இனியவை யனைத்திலும் மிகு தியும் மேலாயிருக்கின்ற அம் மஹா வனத்தை அவ்வான ரர்கள் அடைந்து அதிலுள்ள மதுவைப் பானஞ் செய்ய மிகுதியும் விருப்பமுற்றவராயினர். அனந்தரம் மதுவைப் போல் பொன்வர்ணமுடைய அவ்வானரர்கள் அம் மஹா வனத்தைக் கண்டு ஸந்தேஹமுற்று யுவராஜனுகிய அங்க தனிடஞ் சென்று 'நாங்கள் மதுபானஞ் செய்யவேண்டும்' என்று ப்ரார்த்தித்தனர். அதன்பிறகு அங்கதன் வ்ருத் தர்களான ஜாம்பவான் முதலிய வானரர்களின் அனு மதியின்மேல் அவ்வானரர்களை மதுபானஞ் செய்யவிட் டனன். அவ்வானரர்கள் அனைவரும் ஸீதையைக் கண்ட வ்ருத்தாந்தத்தைக் கேட்டதுமுதல் மிகுதியும் ஸந்தோஷ முற்றிருப்பவராகையால் அங்கதன் மதுபானஞ் செய்ய அனுமதி கொடுத்தமைபற்றி மிகுதியும் மனக்களிப்புற்று அவ்வங்கதன் யதேஷ்டமாக மதுபானஞ் செய்ய மீளவும் தூண்டுகையில் ஸந்தோஷத்தைப் பொறுக்க முடியா

மல் பிறகு நர்த்தனஞ் செய்யத் தொடங்கினர். அந்த ஸந்தோஷத்தை அடக்க முடியாமல் சிலர் கானஞ்செய்த னர். சிலர் தலைகீழாக வீழ்ந்தனர். சிலர் கூத்தாடினர். சிலர் சிரித்தனர். சிலர் கால்களை மேல் கிளப்பிக்கொண்டு பின்புறம் தரையில் படும்படி கீழ்விழுந்தனர். சிலர் இங்கு மங்கும் உலாவினர். சிலர் கிளம்பிக் குதித்தனர். சிலர் பிதற்றல்களைச் செய்தனர். சிலர் ஒருவரை யொருவர் தொடர்ந்தனர். சிலர் ஒருவரை யொருவர் பிடித்துக்கொ ண்டனர். சிலர் ஒருவரோடொருவர் கொசகொசவென்று பேசிக் கொண்டனர். சிலர் ஒருவரோடொருவர் கலந்து விளையாடினர். சிலர் வ்ருக்ஷத்தினின்று வ்ருக்ஷத்திற் குப் பாய்ந்தனர். சிலர் வ்ருக்ஷங்களின் நுனியினின்று பூமியில் குதித்தனர். சிலர் மிகுந்த வேகத்துடன் பூமி யினின்று கிளம்பிப் பெரிய வ்ருக்ஷங்களின் நுனிகளைத் தாவுகின்றனர். ஒருவன் கானஞ் செய்துகொண்டிருக் கையில் மற்றொருவன் சிரித்துக் கொண்டு அவனைக்கிட் டினன். ஒருவன் சிரித்துக்கொண்டிருக்கையில் மற் றொருவன் வேடிக்கையாக ரோதனஞ் செய்துகொண்டு அவனைக் கிட்டினன். ஒருவன் ரோதனஞ்செய்ய, மற்றொ ருவன் அவனைத் தாண்டிக்கொண்டு அருகே சென்ற னன். அங்ஙனம் ஒருவனை ஒருவன் தாண்டிக்கொண்டி ருக்கையில் மற்றொருவன் பிதற்றிக்கொண்டு அவன் மேல் விழுந்தனன். அவ்வானரக் கூட்டமெல்லாம் மிகுதி யும் மதுபானஞ் செய்து மதித்து மனச்செயல் பலவா றாக மாறப்பெற்றுப் பலசேஷ்டைகளைச் செய்துகொண்டு தாறுமாறாயிருந்தது. அதில் ஒருவனாயினும் மதம்பிடிக் காதவனில்லை. ஒருவனாயினும் த்ருப்தி அடையாதவன் இல்லை. அனந்தரம் வனத்தைப் பாதுகாக்கும் ததிமுக னென்னும் வானரனொருவன் அவ்வனத்திலுள்ள தேன்

2416. மதுவனம் அழித்தல்.

முதலிய எல்லாவற்றையும் வானரர்கள் பக்ஷித்துக் கொண்டிருக்கையால் அங்குள்ள வ்ருக்ஷங்களின் இலைகளும் புஷ்பங்களுமெல்லாம் பாழடைவது கண்டு கோபித்து அவ்வானரர்களைத் தடுத்தனன். வனத்தைப் பாதுகாப்பவனும் வயது சென்றவனுமாகிய அவ்வானரவீரன் ததிமுகன் அவ்வானரர்கள் மதத்தினால் மிகுதியும் தலைக்கு மேலேறித் தன்னைப் பொருள் செய்யாமல் திரஸ்கரிப்பதையும் அவமதிப்பதையும் கண்டு, கொடும் பராக்ரமமுடையவனாகையால் அவ்வனம் வானரர்களால் பாழாகாதபடி பாதுகாக்கும்பொருட்டு மீளவும் முயற்சிகொண்டவனாயினன். அவன் சிலரைத் தைர்யத்துடன் பருஷவசனங்களைப் பேசினன். சிலரைப் பொருள் செய்யாமல் உள்ளங்கையால் அடித்தனன். சிலரைக்கிட்டிக் கலஹஞ்செய்தனன். மற்றுஞ் சிலரிடஞ் சென்று நல்லவார்த்தை சொல்லி வேண்டாமென்றனன். அங்ஙனம் அவன் பலாத்காரமாக அவ்வானரர்களைத் தடுத்துக்கொண்டிருக்கையில் அவர்கள் பயத்தைத் துறந்து அனைவரும் ஒன்றுகூடி அவனைச் சுற்றிக்கொண்டு சங்கையின்றி வார்த்தைகளால் திரஸ்கரிக்கை (அவமதிக்கை) மாத்ரமேயன்றி, அங்ஙனஞ் செய்வது தோஷமென்றும் பாராமல் பிடித்து இழுக்கவும் இழுத்தனர். வானரர்களெல்லோரும் மதத்தினால் கண்மண் பாராமல் அந்தத் ததிமுகனை நகங்களால் பீறுவது பற்களால் கடிப்பது கைகளாலும் கால்களாலும் குத்திக்குமித்துச் சாக முடிப்பது ஆகிய இச்செயல்களைச் செய்துகொண்டு அம்மஹா வனத்திலுள்ள தேன் பழம் முதலிய போக்ய பதார்த்தங்களை யெல்லாம் தீர்த்து அவ்வனத்தைச் சூன்யமாகச் செய்தனர். அறுபத்தொன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

தகிமுகனால் தடுக்கப்பட்ட வானரர்களுக்கு ஹனுமானும் அங்கதனும் மீளவும் மது பானஞ் செய்ய அனுமதி கொடுத்தலும், ததிமுகன் வானரர்களால் அவமதிக்கப்பட்டு ஸுக்ரீவனிடம் போதலும்.

வானரஸ்ரேஷ்டனாகிய ஹனுமான் ததிமுகனுடைய கலஹத்தினால் கலங்கின வானரர்களைப் பார்த்து 'வானரர்களே! நீங்கள் மனத்தில் கலக்கமின்றித் தேன்களைப் பானஞ் செய்வீர்களாக. உங்களைப் பானஞ் செய்யவொட்டாமல் தடுக்கும் விரோதிகளை நான் தடுக்கிறேன்' என்றனன். ஹனுமான் மொழிந்த வார்த்தையைக் கேட்டு வானர ஸ்ரேஷ்டனாகிய அங்கதன் மனத்தெளிவுடன் 'வானரர்கள் யதேஷ்டமாகத் தேன்களைப் பானஞ் செய்வார்களாக. நாம் முயன்று வந்த கார்யத்தை ஹனுமான் ஸாதித்தனன். அப்படிப்பட்டவன் இப்பொழுது செய்யத்தகாததொரு கார்யத்தைச் செய்யச் சொல்லினும் என்னைப் போன்றவனுக்கு அதை அவஸ்யம் செய்யவேண்டியதே. இனி இப்படிப்பட்ட கார்யத்தைச் செய்யச்சொல்லுகையில் சொல்லவேண்டுமோ?' என்று ஆஜ்ஞாபித்தனன். அந்த வானரதிலகர்கள் அங்கதனது முகத்தினின்று வெளிவந்த அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு மிகுதியும் ஸந்தோஷமுற்றவராகி அங்கதனை 'நல்லது நல்லது' என்று கொண்டாடினர். வானரர்களெல்லோரும் அந்தனம் அங்கதனைக் கொண்டாடி நதீப்ரவாஹங்கள் வேகத்துடன் வ்ருக்ஷத்தின் மேல் வருவது போல் அம்மதுவனத்தைக் குறித்துப் பறந்தோடினர், தமக்குள்ள ஸஹஜ வீர்யத்தினாலும் அங்கதன் மதுவனத்தை மிகுதியும் மனம்போனபடி பானஞ் செய்ய அனுமதி கொடுத்தமையாலும் ஸீதையைத் தமது ஹனுமான் மூலமாகக் கண்டும் அவள் வ்ருத்தாந்தத்தைத் தாம் அவன் மூலமா

கக் கேட்டிருக்கையாலும் அவ்வானரர்கள் மிகுதியும் உத்ஸாஹம் பெற்று மதுவனத்தில் புகுந்து அங்குள்ள காவற்காரர்களை பலாத்காரமாகத் தடுத்து மிகுந்த ருசியுடைய பழங்களைப் பக்ஷித்து விட்டனர். அங்ஙனம் வானரர்கள் எல்லோரும் இஷ்டப்படி பருகியும் பக்ஷித்தும் எழுந்து, அனந்தரம் வனத்தைப் பாதுகாப்பதில் மிகுதியும் ஊக்கமுற்றுத் தம்மைத் தடுக்க வந்த வனபாலர்களை அப்பொழுது பிடித்துப் பலவாறு அடித்தனர். அவ்வானரர்களெல்லோரும் ஒன்ருகச் சேர்ந்துகொண்டு குறுணித்தேன் நிறைந்த தேன் கூண்டுகளைக் கைகளில் எடுத்துப் பருகிக்கொண்டிருந்தனர். மற்றுஞ் சிலர் பருகிமிகுந்த தேன் கூண்டுகளை உடைத்துப் பொகட்டனர். தேன்போல் கோரோசனை வர்ணமுடைய சிலவானரர்கள் தேன்களைப் பருகிக் கூண்டுகளை வீசியெறிந்தனர். சிலர் அந்தத் தேன் கூண்டுகளை எடுத்துக்கொண்டு மதித்தவராகி ஒருவரையொருவர் அடித்தனர். மற்றும் சிலர் மதுபான மதத்தினுல் போக முடியாமல் அந்த வ்ருக்ஷங்களின் கீழ்ப்புறத்திலேயே அவற்றின் கிளைகளைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்து, அவ்வளவுக்கவ்வளவு மதம் மீறப்பெற்று இளைப்புற்று இலைகளைப் படுக்கையாகப் பரப்பிப் படுத்துக்கொண்டனர். வானரர்கள் மதுபானத்தினுல் மதித்துப் பைத்யம் பிடித்தவர்போல், ஸந்தோஷம் மேலெழப்பெற்றுச் சிலர் ஒருவரையொருவர் விழத்தள்ளினர். மற்றுஞ் சிலர் நடக்கமுடியாமல் நடைதடுமாறப் பெற்றிருந்தனர். ஒருவரையொருவர் காலால் தாண்டினர். சிலவானரர்கள் தேன் பருகினதால் மதித்துப் பெருங் கர்வத்துடன் ஸிம்ஹநாதஞ் செய்தனர். சிலர் ஸந்தோஷத்தை அடக்கமுடியாமல் பக்ஷிகளைப் போல் கூவினர். சிலர் தரையில் வீழ்ந்து நித்ரித்தனர்.

மற்றுஞ் சிலர் வாயால் சொல்லமுடியாத ஏதோவொரு கார்யத்தைச் செய்து சிரித்துக்கொண்டிருந்தனர். மற்றுஞ் சிலர் சொல்லமுடியாத மற்றொரு கார்யத்தைச் செய்தனர். மற்றுஞ் சிலர் அப்படிப்பட்ட கார்யத்தைச் செய்து அதைப் பிறர்க்குச்சொல்லிக்கொண்டனர். வேறு சிலர் மற்றொன்றைச் செய்ய நினைத்தனர். அவ்வனத்தில் ததிமுகனுடைய கட்டளைப்படி நடக்கும் மதுரக்ஷகர் (தேன்கூண்டுகளைக் காப்பவர்) அனைவரும் பயங்கரமான அவ்வானரர்களால் தடுக்கப்பட்டுத் திசைகளைப் பற்றி ஓடிப்போயினர். மற்றும் இவ்வானரர்கள் அவ்வன ரக்ஷகர்களை முழந்தாள்களில் பிடித்திழுத்து அபானத்வாரத்தை முகத்திற்கருகில் கொண்டுவந்து காட்டுகையில் அவர்கள் பீடிக்கப்பட்டு மிகுதியும் துக்கமுற்றுத் ததிமுகனிடம் வந்து 'ஹனுமானிடம் வரம்பெற்று வானரர்கள் மதுவனத்தையெல்லாம் பலாத்காரமாகப் பாழ்செய்தனர். இவ்வளவேயன்றி எங்களை முழங்கால்களில் பிடித்துத் தூக்கி அபானத்வாரத்தை முகத்தருகில் கொண்டுவந்து பார்க்கும்படி செய்தார்கள்' என்றனர். அனந்தரம் மதுவனத்தைப் பாதுகாக்கின்ற ததிமுகன் மதுவனமெல்லாம் பாழடைந்தமை கேட்டுக் கோபமுற்றுத் தன் ப்ருத்யர்களான அவ்வானரர்களை நல்வார்த்தைகளால் ஸமாதானப்படுத்தமுயன்று 'நீங்கள் இப்படி வாருங்கள். நாமெல்லோரும் போவோம்; போய் பலத்தினால் கொழுத்துத் தேன்களையெல்லாம் பானஞ்செய்கிற வானரர்களை வலிவினால் தடுப்போம்' என்று ஆஸ்வாஸப்படுத்தினன். ததிமுகன் இங்ஙனம் சொன்னது கேட்டு வீரர்களும் வானரஶ்ரேஷ்டர்களுமான அவ்வனரக்ஷகர் அந்தத் ததிமுகனும் தாமுமாக வேகத்துடன் மதுவனத்திற்குள் நுழைந்தனர். ததிமுகனும் பலத்தினால் ஓர் வ்ருக்ஷத்தைப்பிடு

ங்கி எடுத்துக்கொண்டு அவ்வானரர்களின் நடுவில் மிக்க வேகத்துடன் ஓடிப்போயினன். அவ்வானரர்கள் அனை வரும் அவனைப் பின்றொடர்ந்தோடினர். அவ்வானரர் கள் கோபித்தவராகிக் கற்களையும் வ்ருக்ஷங்களையும் பர் வதங்களையும் பிடுங்கி யெடுத்துக்கொண்டு வானரஸ்ரேஷ் டர்களான அங்கதாதிகள் இருக்கும் இடத்திற்குப் பறந் தோடினர். வீரர்களான அவ்வானரர்கள் தம் ப்ரபுவாகிய ததிமுகனுடைய ஆஜ்ஞையை மனத்திற்கொண்டு மரா மரங்களையும் பனைமரங்களையும் கற்களையும் ஆயுதங்களா கக் கொண்டு வேகமாக ஓடிவந்தனர். வீரர்களான அந்த வனபாலர்கள் அனேகமாயிரம் பேர் அவ்விடம் போய் பலத்தினால் கொழுத்திருப்பவர்களும் வ்ருக்ஷத் தின் மேலிருப்பவர்களும் கீழிருப்பவர்களுமான அவ்வான ரர்களைத் தடுக்கத் தொடங்கினர். அனந்தரம் ஹனுமான் முதலிய வானரஸ்ரேஷ்டர்கள் ததிமுகன் கோபித்துக் கொண்டு வருவதைக் கண்டு, அப்பொழுது மிக்க வேகத் துடன் அவன்மேல் எதிர்த்தனர். அனந்தரம் மஹா பாஹுவும் மஹா பலனும் பூஜிக்கத்தகுந்தவனுமாகிய ததிமுகன் வ்ருக்ஷத்தைக் கையிலேந்தி வருவதைக்கண்டு அங்கதன் கோபமுற்று அவனை இருகைகளாலும் புடை த்தனன். அவ்வங்கதன் மதுபானமதத்தினால் கண்மண் தெரியாதிருக்கையால் ‘இவன் எனக்குப்பூஜ்யன்’ என்று தெரியப் பெறாதிருந்தனன். அப்பால் அவனைச் சீக்ரமாக வேகத்துடன் தரையில் விழத்தள்ளி நன்றாகக் கசக்கி விட்டனன். வீரனும் கபிஸ்ரேஷ்டனுமாகிய அந்தத் ததி முகன் பிறகு கைகளும் துடைகளும் தோள்களும் முறி யப்பெற்று விலவிலத்து ரக்தப்ரவாஹத்தில் நனைந்து, உட னே சிறிதுநேரம் மூர்ச்சித்திருந்தனன். வானரர் தலைவ னாகிய ஸுக்ரீவனது மாமனான ததிமுகன், பிறகு மூர்ச்சை

தெளிந்து மிகுதியும் கோபமுற்று மதுபானத்தினால் மெய் மறந்திருக்கிற வானரர்களைத் தடிகொண்டு தடுத்தனன். வானரஸ்ரேஷ்டனாகிய அந்தத் ததிமுகன் அவ்வானரர்களிடத்தினின்று மிகவருத்தத்துடன் தப்பித்துக்கொண்டு ஏகாந்தமான ஓரிடத்தில்சேர்ந்து அங்குப் பின்றொடர்ந்துவந்த தன் ப்ருத்யர்களைப் பார்த்து 'இவ்வங்கதாதிகள் இங்ஙனமே விழுந்திருப்பார்களாக. அகன்ற கழுத்தையுடையவனும் நம் ப்ரபுவுமாகிய ஸுக்ரீவனும் ராமனும் இருக்கிற இடத்திற்குப் போவோம். ராஜனிடஞ் சென்று தோஷத்தையெல்லாம் அவன் செவிப்பட அங்கதன் மேலேயே ஏறிட்டுச் சொல்லுகிறேன். அவனோ மிகுதியும் கோபமுடையவன்; இவ் வார்த்தையைக் கேட்டு வானரர்களெல்லோரையும் கொல்விப்பான். தந்தை பாட்டன் நாள்முதல் அழியாதுவருவதும் திவ்யமாயிருப்பதும் தேவதைகளுக்கும் புகமுடியாததுமாகிய இம்மதுவனம் மஹானுபாவனாகிய ஸுக்ரீவனுக்கு மிகுதியும் ப்ரியமாயிருப்பதல்லவா? தேனில் போாசையுடைய இந்த அல்பாயுஸ்ஸுக்களான வானரர்களெல்லோர்க்கும் இவருடைய நண்பர்களுக்கும் அந்த ஸுக்ரீவன் மரணதண்டனை விதிப்பான். துர்ப்புத்திகளான இவர்கள் ராஜாஜ்ஞையை அவமதிக்கையால் வதிக்கத்தகுந்தவர்களேயல்லவா? ஆகையால் ஸுக்ரீவன் தப்பாமல் வதிப்பான். அப்பொழுது இவர்களுடைய செயல்களைப் பொறுக்கமுடியாமல் நமக்கு உண்டான கோபம் ஸபலமாய்விடும்' என்றனன். மஹாபலனாகிய ததிமுகன் இங்ஙனம் வனபாலர்களுக்குச் சொல்லி அவர்களுடன்கூடி, உடனே ஆகாயத்தில் கிளம்பி வேகமாகப் போயினன். அங்ஙனம் அவன் ஒரு நிமிஷகாலத்தில் புத்தியிற் சிறந்தவனும் ஸூர்யகுமாரனுமாகிய ஸுக்ரீவனிருக்குமிடஞ்சேர்ந்தனன். அவன் அங்ஙனஞ் சென்று ராம

னையும் லக்ஷ்மணனையும் ஸுக்ரீவனையும் கண்டு ஆகாயத்தினின்று மேடுபள்ளமில்லாமல் ஸமமாயிருக்கும் பூமியில் இறங்கினன். மஹா வீர்யமுடையவனும் வனபாலகர்களுக்கெல்லாம் தலைவனுமாகிய அந்தத் ததிமுகன் தன் ப்ருத்யர்களான வனபாலகர்களால் சூழப்பட்டுச் சென்று முகத்தில் தைன்யம் வழியப்பெற்றுச் சிரஸ்ஸில் அஞ்சலி செய்து தன் தலையால் ஸுக்ரீவனது சுபமான பாதங்களை அழுத்திக்கொண்டு ப்ரணாமஞ் செய்தனன். அறுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஸுக்ரீவன் மதுவனம் அழிந்த வ்ருத்தாந்தத்தைக் கேட்டு வானரர்களை உடனே வரச்சொல்லும்படி ததிமுகனைத் திருப்பி யனுப்புதல்.

அனந்தரம் வானரதிலகனாகிய ஸுக்ரீவன் அங்ஙனம் தனது பாதங்களில் தலை சாய்த்து வணங்கி வீழ்ந்திருக்கிற ததிமுகனைக் கண்டவுடனே, இவன் இப்படி ஏன் செய்தானோ என்று மிகுதியும் மனத்தில் பயமுற்று அவனைப் பார்த்து ‘எழுந்திரு. எழுந்திரு. நீ என் பாதங்கள் மேல் ஏன் விழுந்தாய். உனக்கு அபயம். வீரனே ! நடந்த ஸங்கதியைச் சொல்வாயாக’ என்று வினவினன். மஹானுபாவனாகிய ஸுக்ரீவன் அங்ஙனம் அபயம் கொடுக்கையால் மஹாப்ராஜ்ஞனான அந்தத் ததிமுகன் விஸ்வாஸம் அடைந்து எழுந்து அவனை நோக்கி ‘ராஜனே ! உன் தந்தை ருக்ஷராஜஸ்ஸாவது உன் தமையன் வாலியாவது நீயாவது இதற்கு முன்பு என்றாயினும் மதுவனத்தை மனம் போனபடி அனுபவிக்கும்படி எவர்க்கும் கட்டிக்கொடுத்ததில்லை. அப்படிப்பட்ட வனத்தை இன்றைத்தினம் வானரர்கள் வந்து பக்ஷித்துவிட்டனர். இந்த வனபாலகர்கள் போய் எவ்வளவு விரட்டினபோதிலும் அவ்வான

ரர்கள் இவர்களைப் பொருள் செய்யாமல் அதிலுள்ள பழங்களைத் தின்று தேன்களைக் குடிக்கின்றனர். சிலர் மிகுந்திருக்கிற தேன்கூண்டுகளைக் கீழே அடித்து த்வம்ஸஞ் செய்கின்றனர். மற்றைச் சிலர் அவற்றைத் தின்கின்றனர். இவ்வனபாலகர்கள் போய்த் தடுக்கையில், இவர்களெல்லோரையும் புருவத்தை நெரித்துக் காட்டி அவமதிக்கின்றனர். இந்த வனபாலகர்கள் மிகுதியும் கோபாவேசமுற்று அவ்வனத்தினின்று போங்களென்று தடுக்கையில், அங்கதன் முதலிய வானர ஸ்ரேஷ்டர்கள் கோபித்துப் புருவத்தை நெரிப்பதுமுதலிய சேஷ்டைகளால் இவர்களை மிகுதியும் விரட்டினர். வானரதிலகனே! அனந்தரம் வீரர்களான அவ்வானரர்கள் பலர் கோபத்தினால் கண்கள் சிவக்கப்பெற்று 'இவர்களெல்லோரையும் துரத்தினர். அவ்வானரர்கள் சில வனபாலகர்களைக் கைகளால் அடித்தனர். சிலரை முழங்கால்களால் அடித்து மற்றும் தமது மனம் போனபடி மேல்தூக்கித் தலை கீழாக்கி அபானத்வாரத்தைப் பார்க்கும்படி செய்தனர். ப்ரபு நீ இருக்கையில், அவ்வானரர்கள் இங்ஙனம் சூரர்களான இவ்வன பாலகர்களை அடித்தனர். மதுவனத்திலுள்ள தேன் பழம் முதலியவற்றையெல்லாம் மனம்போனபடி பக்ஷித்துக் குடிக்கின்றனர்' என்றனன். இங்ஙனம் அந்தத் ததிமுகன் வானரர் தலைவனாகிய ஸுக்ரீவனிடம் விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில், மஹாப்ராஜ்ஞனும் சத்ருவீரர்களை அழிப்பவனுமாகிய லக்ஷ்மணன் அந்த ததிமுகனைக்குறித்து ஸுக்ரீவனைப்பார்த்து 'வானரராஜனே! வனபாலகனாகிய இவ்வானரன் இங்கு எதுக்காக வந்தனன்? மற்றும், எதைக் குறித்து இங்ஙனம் துக்கித்து உன்னிடம் விண்ணப்பஞ் செய்கின்றனன்' என்று வினவினன். மஹானுபாவனாகிய லக்ஷ்மணன் இங்ஙனம்

2424. ததிமுகன் ஸுக்ரீவனுக்கு மதுவனம் அழிந்தமை
கூறுதல்.

வினவுகையில், பேசுவதில் ,ஸமர்த்தனாகிய 'ஸுக்ரீவன் அவனைப்பார்த்து 'அப்பனே! லக்ஷ்மண! வீரனாகிய இந்த ததிமுகன் 'தென்திசையில் போய்த் தேடிவந்த வீரர்களான அங்கதன் முதலிய வானர புங்கவர் மதுவனத்திலுள்ள மதுவையெல்லாம் பானஞ்செய்தார்கள்' என்று மொழிகின்றனன். அவ்வங்கதாதிகள் வரும்பொழுதே மதுவனத்தில் புகுந்து அதை முழுவதும் ஆக்ரமித்து முறித்து அதிலுள்ள மதுவையெல்லாம் பானஞ் செய்துவிட்டனரே! இவர்கள் போனகார்யம் நிறைவேறாதிருக்கும்பக்ஷத்தில் வரும்பொழுதே இப்படிப்பட்ட கார்யத்தைச் செய்யத் தொடங்கமாட்டார்கள். அவ்வானரர்கள் மதுவனத்தில் புகுந்தபொழுதே அவர்கள் கார்யத்தை ஸாதித்தே இருப்பார்களென்பது நிச்சயம். ஸீதாதேவியைப் பார்த்தாய்விட்டது. இவ்விஷயத்தில் ஸந்தேஹமே இல்லை. இங்ஙனம் பார்த்தவன் மற்றெவனுமல்லன். ஹநுமானே பார்த்திருக்கவேண்டும். ஹநுமான் தவிர மற்றெவனும் இந்தக் கார்யத்தை ஸாதிக்கவல்லனல்லன். கார்ய ஸாதன சக்தியும் புத்தியும் உத்ஸாஹமும் பராக்ரமமும் வித்யையும்இவையெல்லாம் வானரதிலகனாகிய அந்த ஹநுமானிடத்தில்தான் திடமாக நிலைகொண்டிருக்கின்றன. எந்தக் கார்யத்தில் ஜாம்பவானும் மஹாபலிஷ்டனான அங்கதனும் நாயகராயிருப்பார்களோ, மற்றும் ஹநுமான் முன்னின்று பாதுகாத்துவருபவனாயிருப்பானோ, அந்தக் கார்யம் தவறாமல் ஸித்திக்குமேயன்றி வேறுகதி அடையாது. அங்கதன் முதலிய வானரவீரர்கள் வந்து மதுவனத்தையெல்லாம் பாழ் செய்தார்களாம். அப்பொழுது இவ்வன பாலர்களெல்லாம் ஒன்றுகூடிச் சென்று அவர்களைத் தடுக்கையில் அவர்கள் இவர்களை முழங்கால்களால் அடித்தார்களாம். இனிதாகப் பேசுந்தன்மையனும் பரா

க்ரமத்தினால் புகழ்பெற்றவனும் ததிமுகனென்னும் பேருடையவனுமாகிய இவ்வானரன் இந்த ஸங்கதியைச் சொல்வதற்கே இவ்விடம் வந்தனன். மஹாபாஹோ! லக்ஷ்மண! ஸீதையைப் பார்த்திருப்பார்கள். நீயும் இவ் விஷயத்தை உள்ளபடி ஆலோசித்துப் பாராய். ஆனதுபற்றியே இவ் வானரர்களெல்லோரும் அங்ஙனம் நிர்ப்பயமாக மதுவனத்தில் புகுந்து மனம்போனபடி தேன்களைப் பானஞ் செய்கின்றனர். அவ்வானரர்கள் புத்தியிலும் பராக்ரமத்திலும் புகழ்பெற்றவரேயன்றி மூடரல்லர். அப்படிப்பட்டவர் ஸீதையைக் காணாமலே வந்திருப்பார்களாயின் ப்ரஹ்மதேவனால் என் தந்தைக்கு வரமாகக் கொடுக்கப்பட்டதும் திவ்யமுமாகிய மதுவனத்தில் எள்ளளவும் தைர்யத்துடன் நுழையமாட்டார்கள்' என்றனன். அனந்தரம் தர்மிஷ்டனாகிய லக்ஷ்மணனும் ராமனும் மிகுதியும் ஸந்தோஷித்தனர். ஸுக்ரீவனது முகத்தினின்று செவிக்கினிதாகப் புறப்பட்ட அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு ராமனும் மஹாபலனாகிய லக்ஷ்மணனும் மிகுதியும் ஸந்தோஷம் அடைந்தனர். அழகிய கண்டத்தையுடைய அந்த ஸுக்ரீவன் ததிமுகன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு மிகவும் ஸந்தோஷமுற்று மீளவும் அந்த வனபாலனைப் பார்த்து அந்த வானரர்கள் கார்யத்தை நிறைவேற்றி வந்தவராகையால் மதுவனத்திலுள்ள மதுவையெல்லாம் அனுபவித்ததற்கு நான் ஸந்தோஷித்தனன். அவர்கள் கார்யத்தை நிறைவேற்றி வந்தவராகையால் அவர்கள் செய்த செயல்களை யெல்லாம் நான் பொறுக்கவேண்டியதே. ஆகையால் பொறுத்தேன். ஸிம்ஹங்கள்போல் பலத்தினால் கொழுத்திருப்பவரும் கார்யம் கைகூடப்பெற்றவருமாகித் திரும்பிவந்த ஹனுமான் முதலிய அவ்வானரர்களைச் சீக்ரத்தில் கண்ணாரக்காண

விரும்புகின்றேன்' என்றனன். 'கார்யம் நிறைவேறப்பெற்றோம்' என்று ஸந்தோஷத்தினால் கண்கள் மலரவும் மேனியெல்லாம் மயிர்க்கூச்சலுண்டாகவும் பெற்றிருக்கிற அந்த ராம லக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்து வானரராஜனாகிய ஸுக்ரீவனும் அவயவமெல்லாம் மயிர்க்கூச்சலடையப் பெற்றுக் கார்யஸித்தி கைமேலிருக்க லாயிற்றே என்று அளவிறந்த ஆநந்தமடைந்தனன். அறுபத்து மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ததிமுகன் அங்கதாதிகளை அழைத்துக் கொண்டு வருதலும் ஹநுமான் ராமனிடத்தில் 'கண்டேன் ஸீதையை' என்றுரைத்தலும், ராமன் ஹநுமானைக் கௌரவத்துடன் காணுதலும்.

ஸுக்ரீவன் இங்ஙனம் மொழிகையில், ததிமுகன் ஸந்தோஷம் அடைந்து, ராம லக்ஷ்மண ஸுக்ரீவர்களுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்தனன். அவன் அங்ஙனம் ஸுக்ரீவனுக்கும் மஹாபலர்களான ராம லக்ஷ்மணர்களுக்கும் நமஸ்காரஞ் செய்து, சூரர்களான வனபாலர்களுடன் ஆகாயத்தில் கிளம்பினன். அவன் வந்தாற்போலவே சீக்ரமாகச் சென்று அனந்தரம் ஆகாயத்தினின்று தரையில் இழிந்து அம் மதுவனத்திற்குள் ப்ரவேசித்தனன். அவன் அங்ஙனம் அம்மதுவனத்தில் ப்ரவேசித்து அதிலுள்ள அவ்வானரயூதபதிகள் பருகின தேனும் அதற்கு அநுபானமாகக் குடித்த ஜலமும் ஜீர்ணிக்கையால் அவ்விரண்டையும் மூத்ரத்வாரத்தினால் வெளிவிட்டு அதனால் எல்லோரும் மதுபானத்தினாலுண்டான மயக்கந்தெளிந்து எழுந்திருக்கக் கண்டனன். வீரனாகிய அந்த ததிமுகன் அவர்களிடஞ் சென்று இரு கைகளையும் குவித்து அஞ்சலிசெய்து அங்கதனைப் பார்த்து ஸந்தோஷத்துடன்

இனிய உரைகளைச் சொல்லத்தொடங்கி, 'நல்லியற்கையு டையவனே! இவர்கள் உங்களைத் தடுத்தார்களென்று கோபஞ்செய்யவேண்டாம். இந்த வனபாலர்கள் தெரியா மையாலும் கோபத்தினாலும் உங்களைத் தடுத்தனர். மஹாபலனே! நீ யுவராஜன். ஆகையால் இம்மதுவனத் திற்கு ப்ரபுவாயினை. அஜ்ஞானத்தினால் முன்பு அபரா தஞ்செய்தனம். அதை நீங்கள் பொறுக்கவேண்டும். பாபமற்றவனே! நான் போய் உன் சிற்றப்பனிடம் இவ் வானரர்களெல்லோரும் இங்கு வந்திருக்கிறார்களென்று மொழிந்தனன். நீ இந்த வானரயூதபதிகளுடன் வந்திரு ப்பதைக் கேட்டவுடனே அவன் மிகுதியும் ஸந்தோஷ முற்று, நீ மதுவனம் அழித்ததைக் கேட்டும் எள்ளளவும் கோபம் அடையவில்லை. வானராதிபதியான நம்ப்ரபு உன் சிற்றப்பன் அந்த ஸுக்ரீவன் அங்ஙனம் பரமஸந்தோ ஷம் அடைந்து 'அவர்களெல்லோரையும் இங்குச் சீக்ரம் அனுப்புவாயாக' என்று எனக்கு ஆஜ்ஞாபித்தான்' என்றனன். ததிமுகன் இங்ஙனம் மொழிந்த மதுரவசன த்தைக் கேட்டு, பேசுவதில் ஸமர்த்தனும் வானரோத் தமனுமாகிய அவ்வங்கதன் அந்த வானரர்களைப் பார் த்து, 'சத்ருக்களையழிக்குந்திறமையுடைய வானரயூதபதி களே! நாம் இவ்விடம் வந்திருக்கிற வ்ருத்தாந்தத்தை ராமன் செவியுற்றானென்று சங்கிக்கின்றனன். ஆகையால் கார்யத்தை நிறைவேற்றின பின்பு நாம் இங்கிருப்பது யுக்தமன்று. வானரர்களெல்லோரும் யதேஷ்டமாக மது பானஞ்செய்து இளைப்பை ஆற்றிக் கொண்டனர். இனி இங்குக் கடைசியில் செய்யவேண்டியதென்? என் சிற் றப்பனாகிய ஸுக்ரீவனிடம் போகவேண்டியதே! வானர பதிகளனைவருஞ் சேர்ந்து எப்படி எனக்கு அனுமதி கொடுக்கின்றனரோ, அப்படியே நான் செய்யவேண்டி

யவன். ஏனென்றால்—செய்யவேண்டிய கார்யத்தில் எதிலாயினும் உங்களுக்கு நான் பாதந்த்ரனேயன்றி ஸ்வதந்த்ரனல்லேன். 'யுவராஜனாயிற்றே நீ, அங்ஙனஞ் சொல்லக்கூடுமோ' என்கிறீர்களோ? நான் யுவராஜனாயினும் இப்பொழுது உங்களை ஆஜ்ஞாபிக்க ஸ்வதந்த்ரனல்லேன். கார்யத்தை நிறைவேற்றி வந்த உபகாரகர்களான உங்களை நான் பரதந்த்ரராகக் கொண்டால் அநுதரித்தாற்போலாகுமாகையால், அது யுக்தமன்று' என்றனன். அங்கதன் அங்ஙனம் மனத்தினின்று என்றும் மாறாதபடி மொழிந்தமேலான வார்த்தையைக் கேட்டு, மனத்தில் மிகுதியும் ஸந்தோஷமுற்று, வானரர்கள் அவனைப் பார்த்து 'ராஜனே! வானரதிலகா! ப்ரபுவாயிருப்பவன் எவன் இங்ஙனம் மொழிவான். எல்லோரும் ப்ரபுத்வமென்னும் அதிகாரத்தினால் மதங்கொண்டு மெய்ம்மறந்து அஹங்கரித்திருப்பார்களேயன்றி இங்ஙனம் வணக்கமுற்றிருக்க மாட்டார்களப்பனே! இங்ஙனம் மொழிவது உனக்கே மிகுதியும் பொருந்துமன்றி மற்றெவனுக்கும் தகாது. உனக்குள்ள இவ்விநயமே உனக்குப் பெரியமங்களம் விளையப் போகிறதென்றும் எல்லோர்க்கும் நீ தகுந்தவனென்றும் சொல்லுகின்றது. நாங்களெல்லோரும் வானரவீரர்களுக்கதிபதியும் நீதி வழி தவறாமல் நடப்பவனுமாகையால் அநீதி மூலமாய் வரும் அழிவுகளொன்று மறியாதவனுமாகிய அந்த ஸுக்ரீவனிருக்குமிடம் போக ஸித்தமாயிருக்கின்றனம். வானஶ்ரேஷ்டனே! நீ ஆஜ்ஞை செய்யாமல் வானரர்களுக்கு எங்காயினும் ஓர் அடியாயினும் எடுத்து வைத்துப் போக ஸாத்யமில்லை. இது ஸத்யமே. உனக்குச் சொல்லினம்' என்றனர். அவர்கள் இங்ஙனம் மொழிகையில் அதுகேட்டு அங்கதன் 'நல்லது போவோம்' என்றனன். இங்ஙனம் பேசிக்கொண்டு மஹாபலர்களான

அவ்வானரர்கள் ஆகாயத்தில் கிளம்பினர். அங்கதன் ஆகாயத்தில் கிளம்பினவுடனே அந்த வானரயூதபதிகளனைவரும் ஆகாயம் முழுவதும் அவகாச மில்லாதிருக்கும்படி மறைத்துக்கொண்டு யந்த்ரங்களாற் கிளப்பப்பெற்ற பர்வதங்கள்போல் அவன் பின்னேயே ஆகாயத்தில் கிளம்பினர். அவ்வானரர்கள் மிகுந்த வேகமுடையவராகையால் திடீலென்று ஆகாயத்தில் கிளம்பி வாயுவால் தூண்டப்பட்ட மேகங்கள்போல் பெருங்கோஷம் உண்டாகும்படி இரைச்சலிட்டுக்கொண்டு போயினர். அங்கதன் வருவதற்கு முன்னம் வானராதிபதியான ஸுக்ரீவன் தாமரை மிதழ்போன்ற கண்கள் விளங்கப்பெற்று வருந்துகின்ற ஸ்ரீராமனைப்பார்த்து'நீ இனி ஸமாதான முறுவாயாக. உனக்கு மங்களம் உண்டாகுமாக. அவர்கள் ஸீதையின் பதவியைக் கண்டு வந்தனர். ஸந்தேஹமில்லை. அவர்கள் ஸீதையைக் காணுதிருப்பார்களாயின் நான் வைத்த கெடுகடந்தபின்பு இங்கு வரமாட்டார்கள், அப்பனே! கார்யம் கைகூடாதிருக்குமாயின், மஹாபாஹுவும் வானரதிலகனும் யுவராஜனுமாகிய அங்கதன் என்னிடம் சிறிதும் திரும்பி வரமாட்டான். ஒருக்கால் அவர்கள் கார்யம் கைகூடப்பெருமலே வந்து இப்படிப்பட்ட கார்யத்தைச் செய்தார்களாயின், அப்பொழுது அங்கதன் தான்செய்வித்த வனபங்கத்தைப்பற்றி முகம் வாடப்பெற்று மனங்குதிரப்பெருமல் தடுமாற்ற முற்றிருப்பான். வானரேஸ்வரனாகிய அங்கதன் கார்யம் நிறைவேறப்பெற்று ஸந்தோஷமுற்றிரானாயின், தந்தை பாட்டன் நாள்முதல் அழியாதுவருவதும் எமது பூர்விகர்கள் அனைவராலும் மிக்க மனவூக்கத்துடன் பாதுகாக்கப்பட்டிருப்பதுமாகிய அம்மதுவனத்தை எள்ளளவும் பாழ் செய்யமாட்டான். திடமான வ்ரதமுடையவனே! ஸீதையின் க்ஷேமம் தெரிந்தது.

நீயும் க்ஷேமமேயாகையால் உன்னைப்பெற்ற கௌஸல்யையும் ஸுபுத்ரவதியேயாயினள். இனி மனஸ்ஸமாதான முறுவாயாக. ஸீதாதேவியைக் கண்டாய்விட்டது. ஸந்தேஹமில்லை. மற்றெவனுமல்லன். நமது ஹனுமான்தான் ஸீதையைக் கண்டு பிடித்திருப்பான். ஏனென்னில், ஹனுமான் தவிர மற்றெவனும் இந்தக் கார்யத்தை ஸாதிக்க வல்லனல்லன். புத்தியிற் சிறந்தவனே! ஸூர்யனிடத்தில் தேஜஸ்ஸு இருப்பதுபோல், கார்யஸித்தியும் புத்தியும் உத்ஸாஹமும் பராக்ரமமும் ஹனுமானிடத்தில் நிலைகொண்டிருக்கின்றன. எந்தக் கார்யத்தில் ஜாம்பவான் மந்த்ரியும் அங்கதன் ஸேனாபதியுமாயிருப்பார்களோ, மற்றும் ஹனுமான் மேல்நின்று பாதுகாப்பவனுமிருப்பானோ, அப்படிப்பட்ட கார்யம் தப்பாமல் ஸித்திக்குமன்றி வேறு கதி அடையாது. அளவிறந்த பராக்ரமமுடையவனே! நீ இனிச் சிந்தையுற்றிருக்கவேண்டாம்' என்றனன். அனந்தரம் அந்த வானரர்கள் கிஷ்கிந்தையினருகில் வந்து ஹனுமான் ஸாதித்த கார்யத்தினால் கர்வித்திருப்பவராகையால் கார்யம் நிறைவேறிற்றென்று எல்லோர்க்கும் தெரியச்சொல்பவர்போல் கிலகிலவென்று சப்தித்து ஸிம்ஹநாதஞ் செய்கையில், அந்த த்வனி ஸமீபத்தில் ஆகாயத்தினின்று ஸுக்ரீவனுக்குச் செவிப்பட்டது. வானரோத்தமனாகிய ஸுக்ரீவன் அந்த வானரர்களின் ஸிம்ஹநாதத்தைக் கேட்டு அனந்தரம் மனத்தில் மிகுதியும் ஸந்தோஷமுற்றுத் தனது லாங்கூலத்தை நீட்டி மஹேந்த்ர பர்வத சிகரத்தளவும் உயரத் தூக்கி மடக்கிக்கொண்டிருந்தனன். ராமனைப்பார்க்க விருப்பமுற்றிருக்கின்ற அவ்வானரர்கள் அங்கதனையும் ஹனுமானையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு வந்தனர். வீரர்களான அங்கதன் முதலிய வானரர்கள் மேனியெல்லாம் மயிர்க்கூச்சலடைய ஸங்

தோஷம் அடைந்து, அனந்தரம் வானரராஜனாகிய ஸுக்ரீவன் ராமன் ஆகிய இவர்களின் ஸமீபத்தில் இறங்கினர். அனந்தரம் மஹாபாஹுவாகிய ஹனுமான் தலைவணக்கி ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து 'ஸீதாதேவி பதிவ்ரதைகளுக்குள்ள நியமத்துடன் யாதொரு கெடுதியுமின்றி க்ஷேமமாயிருக்கின்றனள்' என்று ராமனுக்குச் சொல்லினன். அனந்தரம் வாயுகுமாரனாகிய அந்த ஹனுமானே தப்பாமல் கார்யத்தை ஸாதித்திருப்பானென்று நிச்சயித்திருக்கும் ஸுக்ரீவனும் லக்ஷ்மணனும் ஸந்தோஷம் அடைந்து கார்யஸித்தியால் அங்ஙனமே ஸந்தோஷமுற்றிருக்கின்ற அந்த ஹனுமானை வெகுமானத்ருஷ்டியுடன் கண்டனர். அனந்தரம் வீரர்களான பகைவரை முடிக்கவல்லவனாகிய ராமன் மிகுந்த ஸந்தோஷ ஸாகரத்தில் மிதந்துகொண்டு மிகுதியும் கௌரவத்துடன் அந்த ஹனுமானைக் கண்டனன். அறுபத்துநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஹனுமான் ராமஸந்நிதியில் ஸீதா வ்ருத்தாந்தத்தையெல்லாம் மொழிந்து சூடாமணியைக் கொடுத்தல்.

அனந்தரம் அவ்வானரர்கள் அற்புதமான அரண்யங்களோடுகூடின ப்ரஸ்ரவண பர்வதத்திற்குச் சென்று சிரஸு நிலத்தில் படும்படி ஸாஷ்டாங்கமாக ராமனுக்கும் மஹாபலனாகிய லக்ஷ்மணனுக்கும் நமஸ்காரஞ்செய்து ஸுக்ரீவனையும் வணங்கி யுவராஜனாகிய அங்கதனை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஸீதா வ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினர். அந்த வானரர்களெல்லோரும் ஸீதாதேவி ராவணனது அந்தப்புரத்தில் சிறையிருப்பதையும் ராக்ஷஸஸ்த்ரீகள் அவளை விரட்டுவதையும் ராமனிடத்தில் அவ

ளுக்குள்ள மிகுந்த அனுராகத்தையும் ராவணன் ஸீதைக்கு வைத்திருக்குங் கெடுவையும் ஆகிய இவற்றையெல்லாம் ராமனுக்குச்சொல்லினர். ராமன் ஸீதாதேவி எந்தக் கெடுதியுமின்றி க்ஷேமமாயிருக்கிறுளென்பதைக் கேட்டு வானரர்களை நோக்கி 'வானரர்களே! ஸீதை எங்கே இருக்கின்றனள்? என்மீது அம்மாதரசியின் மனம் எங்ஙனம் இருக்கின்றது? ஸீதையைக் குறித்து இந்த ஸங்கதியெல்லாம் நீங்கள் எனக்குச்சொல்லவேண்டும்' என்று வினவினன். ராமன் இங்ஙனம் சொன்னதுகேட்டு, வானரர்கள் அவனது ஸந்நிதானத்தில் ஸீதையின் வ்ருத்தாந்தங்களனைத்தையும் நன்குணர்ந்த ஹனுமானை அந்த ஸமாசாரத்தையெல்லாஞ் சொல்லும்படி தூண்டினர். அவர்கள் அங்ஙனஞ் சொன்னது கேட்டு, வாயுகுமாரனுகிய ஹனுமான் ஸீதையிருக்குந் திசையை நோக்கி, அந்த ஸீதாதேவிக்குத் தலைவணக்கி நமஸ்காரஞ்செய்து, வாக்யங்களை உணர்ந்தவனுகையால் (பேசவல்லவனுகையால்) ஸீதையைக்கண்ட விதமெல்லாஞ் சொல்லத்தொடங்கி, 'நான் நூறுயோஜனை விஸ்தாரமுடைய ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டி, ஜனகராஜன் புதல்வியாகிய ஸீதையைக் கண்ணாரக்காணவேண்டுமென்று விரும்பியே போயினன். அங்ஙனம் தாண்டிப்போகையில், தெற்கு ஸமுத்ரத்தின் தென்கரையில் துர்ப்புத்தியனுகிய ராவணனுடைய பட்டணம் லங்கையென்பதொன்றுளது. ராமா! அங்கு ராவணனந்தப்புரத்தில் பதிவ்ரதையும் ஸுந்தரியுமாகிய ஸீதையைக் கண்டனன். அவள் தன் கருத்தையெல்லாம் உன்னிடத்திலேயே வைத்து உன்னிடத்திலுள்ள ஆசையைப் பற்றியே ப்ராணன்களோடிருக்கின்றனள். அங்கு அந்தப்புரத்தின் உத்யானவனமாகிய அசோகவனத்தில் ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகளினிடையில் அகப்பட்டு, ஸீதை, விகார

உருவமுடைய ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகளால் அடிக்கடி விரட்டப் பட்டிருக்கக் கண்டனன். பதிவ்ரதையும் எள்ளளவும் துக் கத்திற்குத் தகாதவளுமாகிய அந்த மஹாநுபாவை அங் ஙனம் பலவாறாக வருத்தமுற்றிருக்கின்றனள். ராமா! அந்த ஸீதாதேவி, ராவணாந்தப்புரத்தில் சிறையிலகப்பட்டு ராக்ஷஸிகள் சுற்றிலும் காத்துக்கொண்டிருக்கப் பெற் றுத் தலைமயிர்களெல்லாம் ஒரேஜடையாகப் பின்னிக் கொள்ள மிகுதியும் தீனையாகி உன்னையே த்யானித் துக்கொண்டு தரையில் படுப்பவளாகிப் பனியில் வருந்தின தாமரையோடைபோல் அவயவங்களெல்லாம் நிறம் மாறி யிருக்கின்றனள், ராவணன் எவ்வளவோ வருந்தி ஸ்வா தீனப் படுத்திக்கொள்ளப் பார்க்கினும் அவனுக்கு அவ ளிடத்தில் ப்ரயோஜனம் யாதும் உண்டாகவில்லை. காகு த்தனே! உன்னிடத்திலேயே மனம் நிலைநிற்கப்பெற்ற அந்த ஸீதாதேவியை நான் எப்படியோ அதி ப்ரயாஸத் தினால் காணப்பெற்றனன். நிர்த்தோஷனே! நரஸிம்ஹ னே! நான் மெதுவாக இக்ஷ்வாகுவம்சத்தின் ப்ரக்யாதி யைக் கீர்த்தனஞ் செய்துகொண்டு அவளுக்கு என்னிடத் தில் நம்பிக்கையை விளைவித்தனன். அனந்தரம் நான் ஸீதாதேவியுடன் பேசி இங்கு நடந்த ஸமாசாரத்தை யெல்லாஞ் சொல்லினன். அவள் உனக்கும் ஸுக்ரீவனுக் கும் விளைந்த ஸ்னேஹத்தைக் கேட்டு ஸந்தோஷமுற்ற னள். அவள் ஸதாசாரம் மிகுதியும் நிலைநிற்கப்பெற்றவள். உன்னிடத்திலுள்ள பக்தியும் அப்படியே எள்ளளவும் மாறாமல் திடமாயிருக்கின்றது. புருஷதிலகனே! இங்ஙனம் நான் மஹாநுபாவையாகிய ஸீதை உக்ரமான வ்ரதத்தை நடத்திக்கொண்டு உன்னிடத்தில் மிகுந்த பக்தியுடனி ருக்கக் கண்டனன். மஹாப்ராஜ்ஞனே! அவள் முன்பு சித்ரகூடத்தில் உன்னருகில், நடந்த ஓர் வ்ருத்தாந்தத்தை

நடந்தபடியே எனக்கு அடையாளமாகச் சொல்லினள். அது எப்படியெனில், 'வாயுபுத்ரனே நீ இங்குப் பார்த்ததைப் பார்த்தபடியே ராவணன் வந்தது முதலிய ஸமாசாரத்தை யெல்லாம் புருஷதிலகனுகிய ராமனிடத்தில் விண்ணப்பஞ் செய்யவேண்டும். நீ ஸுக்ரீவன் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே இப்பொழுது சொல்லப்போகிற வார்த்தையைச் சொல்லி, இது வரையில் மஹாப்ரயத்னத்துடன் பத்ரமாகப் பாதுகாக்கப்பட்ட இந்தச் சூடாமணியை ராமனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். மிகுந்த சோபையுடைய இந்தச் சூடாமணியை நான் மஹாயத்னத்துடன் காப்பாற்றி வந்தனன். 'ஒருநாள் என் கபோலத்தில் திலகம் கலைந்துபோகையில் மனச்சிலையை எடுத்துக் குழைத்துப் பரிஹாஸத்திற்காக என் கபோலத்தில் திலகமிட்டனை. அதை நினைத்துக் கொள்ளவேண்டும். நிர்தோஷஸ்வபாவனே! ஸமுத்ரத்தில் பிறந்த இந்த என் சூடாமணியை உனக்காக அனுப்பினன். இந்த வ்யஸனத்தில் உன்னைப் பார்ப்பது போலவே இதைப் பார்த்து ஸந்தோஷம் அடைவேன். தசரத குமாரனே! இனி ஒருமாதம் வரையில் ப்ராணன்களை வைத்துக்கொண்டிருப்பேன். இந்த ராக்ஷஸர் கையில் அகப்பட்டு இனி ஒரு மாதத்திற்கு மேல் பிழைத்திருக்கப் பொறேன்' என்று சொல்வாய்' என்றனள். அங்கங்களெல்லாம் இளைத்தும் பதிவ்ரதாதர்மத்தைச் சிறிதும் தவருமல் அனுஷ்டித்துக் கொண்டு ராவணந்தப் புரத்தில் சிறைபட்டிருக்கிற ஸீதை மான்பேடு போல் பயமுற்று மலர்ந்த கண்களுடன் என்னைப் பார்த்து இங்ஙனம் மொழிந்தனள். ராமா! ஸீதை என்னுடன் என்னென்ன எப்படியெப்படி மொழிந்தனளோ, அதையெல்லாம் அப்படியே உனக்குச்சொல்லி விட்டனன். எப்படியாயினும் ஸமுத்ரங் தாண்டுவதற்கு

அணைகட்டும் கார்யத்தை நிறைவேற்றுவாயாக' என்றனன். இங்ஙனம் வாயுகுமாரனாகிய ஹனுமான் ராஜகுமாரர்களான அந்த ராமலக்ஷ்மணர்கள் கொஞ்சம் ஸமாதான முற்றிருப்பதை அறிந்து ஸீதை கொடுத்த சூடாமணியை ராமனிடம் கொடுத்து, அவள் சொல்லியனுப்பின ஸமாசாரத்தையெல்லாம் க்ரமமாக ராமனுக்குச் சொல்லினன். அறுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ராமன் சூடாமணியைப்பார்த்து வருத்தமுறுதலும், ஸீதையின்வ்ருத்தாந்தத்தைஸவிஸ்தாரமாகச் சொல்ல ஹனுமானை வேண்டுதலும்.

இங்ஙனம் ஹனுமான் மொழிந்தவுடனே தசரத குமாரனாகிய ராமன் அச்சூடாமணியை மார்பின்மேல் வைத்துக்கொண்டு லக்ஷ்மணனும் தானுமாக ரோதனஞ் செய்தனன். மணிகளிற் சிறந்த அந்தச் சூடாமணியைக் கண்டவுடனே, ராமன் சோகத்தினால் பரிதாபமுற்றுக் கண்களில் நீர் நிரம்பப்பெற்று, ஸுக்ரீவனைப் பார்த்துக் 'கன்றினிடத்தில் ப்ரீதியுடைய பசு அந்தக் கன்றினிடத்தில் ப்ரீதியால் எப்படி உருகுமோ, அப்படியே இந்தச் சூடாமணியைப் பார்த்தவுடனே என் மனம் உருகுகின்றது. இந்த மணிரத்னத்தை (சிறந்தமணியை) என் மாமனாகிய ஜனகர் ஸீதைக்குக் கொடுத்தனர். விவாஹகாலத்தில் அதை ஸீதையின் சிரஸில் மிகுந்த ஒளியுடன் ப்ரகாசிக்குமாறு பந்தித்தனர். இது ஜலத்தில் பிறந்தது; ஸஜ்ஜனங்களால் புகழப்பட்டது. முன்பு ஜனகர் ஒரு யாகஞ் செய்கையில் அதற்குப் புத்திமானாகிய இந்த்ரன் ஸந்தோஷித்து இந்தரத்னத்தை அவருக்குக்கொடுத்தனன். நல்லியற்கையுடையவனே! இந்தச் சூடாமணியைக் கண்

2436. ஹனுமான் ராமனுக்கு ஸீதா வ்ருத்தாந்தத்தை மொழிந்து சூடாமணியைக் கொடுத்தல்.

டதும், இப்பொழுது எனக்கு என் தந்தை தசரத மஹாராஜரையும் ஜனகமஹாராஜரையும் ஸீதையின் தாயையும் பார்த்தாற்போலிருக்கின்றது. இம்மணி என் ப்ராணநாயகியின் சிரஸில் அழகுற்றிருக்குமாகையால் இப்பொழுது இதைப் பார்த்தவுடன் என் ப்ராணநாயகியே வந்தாற்போல் நினைக்கின்றனன்' என்றுரைத்து, அனந்தரம் ஹனுமானைப் பார்த்து, 'ஸௌம்யனே! ஸீதை, தாஹமுடையவனை ஜலத்தினால் நனைப்பதுபோல், என்னைத் தன் வாக்யங்களாகிற ஜலங்களால் நனைப்பவளாகி மற்றும் ஏதேது மொழிந்தனள்?" என்று வினவி, லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து 'லக்ஷ்மணா! ஸீதை வருவதைக் காணாமல் ஜலத்தில் பிறந்த இவ்வெறும் மணிமாத்ரம் ஸீதையில்லாமலே வரக் காண்கின்றேனே! இதைக்காட்டிலும் இனி எனக்கு அதிகமான துக்கம் என்னிருக்கின்றது? ஸீதை இனி ஒரு மாதம்வரைக்கும் எப்படியாயினும் பிழைத்திருப்பாளாயின், அவள் வெகுகாலம் பிழைத்திருக்கிறாளென்னலாம். ஸௌம்யா! கறுத்த கண்களையுடைய அம்மாதரார் மணியைப் பிரிந்து நான் இனி ஒரு நொடிப்பொழுதும் பிழைத்திருக்கப் பொறேன்' என்றனன். அனந்தரம் அவன் ஹனுமானைப்பார்த்து 'நீ என் ப்ராணநாயகியை எந்த இடத்தில் பார்த்தனையோ, அவ்விடத்திற்கு என்னையும் கூடக் கொண்டுபோவாயாக. அப்பெண்மணியின் வ்ருத்தாந்தம் தெரிந்த பின்பு, நான் இனி க்ஷணமாயினும் இங்கிருக்கமாட்டேன். அழகிய இடையின் பின்புறமுடைய அவ்வங்கனாமணி மிகுதியும் பயப்படுந்தன்மையுடையவளே. அப்படிப்பட்டவள் கொடியர்களும் பயத்தை விளைவிப்பவர்களுமாகிய ராக்ஷஸர் நடுவில் எப்பொழுதும் எப்படி இருக்கின்றனள்? சரத்ருதுவில் இருட்டின்றி நிலவைப்பெய்கின்ற சந்த்ரன் மேகங்களால் மறைக்கப்பட்

டிருப்பதுபோல் ஸீதையின் அழகிய முகம் ராக்ஷஸர்களால் சூழப்பட்டதாகிச் சிறிதும் விளக்க முற்றிராது. இது நிஜம். ஹநுமானே! ஸீதை யாது மொழிந்தனள்? ஒன்றையும் மறைக்காமல் உள்ளதை உள்ளபடியே எனக்கு இப்பொழுது மொழிவாயாக. ஔஷதத்தினால் ரோகமுடையவன் ஜீவிப்பதுபோல், நான் ஸீதை சொல்லியனுப்பின வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஜீவிப்பேன். ஹநுமானே! அந்த ஸுந்தரி, செவிக்கினிதாக மொழியுந் தன்மையுடைய அப்பெண்மணி, அழகிய இடையின் பின்புறமுடைய என் ப்ராணநாயகி, ஸீதை என்னைப் பிரிந்து வருந்தி உன்னிடம் யாது சொல்லியனுப்பினள்? எனக்குச் சொல்வாயாக' என்று வினவினன். அறுபத்தாறுவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஹநுமான் ஸீதை சொல்லியனுப்பினதை ஸவிஸ்தரமாகக் கூறுதல்.

மஹாநுபாவனாகிய ராமன் இங்ஙனம் வினவுகையில் ஹநுமான், ஸீதை சொல்லியனுப்பினதை யெல்லாம் ராமனுக்கு நிவேதனஞ் செய்யத் தொடங்கி 'புருஷஸத்தமனே! முன்பு சித்ரகூடபர்வதத்தில் நடந்த வ்ருத்தாந்தத்தை நடந்ததை நடந்தபடியே இங்ஙனம் எனக்கு அடையாளமாகச்சொல்லினள். ஸீதை அந்தச் சித்ரகூடத்தில் உன்னுடன் கூடப் படுத்து ஸுகமாக நித்ரித்துக் கொண்டிருந்து முன்னம் தான் தூக்கம் தெளிந்து எழுந்தனள். அப்பொழுது காக்கை யொன்று திடீலென்று வந்து அப்பெண்மணியின் ஸ்தனங்களினிடையில் குற்றியது. பரதனுக்குத் தமையனே! அந்த ஸீதை உன் மடியினின்று எழுந்தபின்பு முறைப்படி நீயும் அப்பெண்மணியின் மடியில் படுத்து நித்ரித்தனை. மீளவும் அக்காகம்

ஸீதையை ஹிம்ஸைப்படுத்த ஆரம்பித்தது. அது அடிக்கடி வந்து அவளது ஸ்தனத்தில் ஆழ்ந்திருக்கு மாறு குற்றிக்கொண்டிருந்ததாம். அனந்தரம் அப் பெண்மணியின் ஸ்தனத்தினின்று பெருகி வருகின்ற ரக் தத்தினுல் நனைந்து நீ அம்மாதரசியால் எழுப்பப்பட்டு எழுந்தனை.பரந்தபனே? அனந்தரம் அக்காகமே விடாமல் பாதித்துக் கொண்டிருக்கையில் ஸீதை பாதை பட முடியாமல் ஸுகமாக நித்ரித்துக்கொண்டிருக்கிறஉன்னை எழுப்பினள். மஹா பாஹு! நீ அந்த ஸீதையின் ஸ்தன மத்யத்தில் குற்றியிருப்பதைப் பார்த்தவுடனே மஹாஸர் ப்பம்போல் கோபாவேசமுற்றுப் பெருமூச் செறிந்து கொண்டு 'ஸீதே!பயப்படுந்தன்மையளே! எவன் நுனிநகங் களால் உன் ஸ்தனங்களினிடையில் கீறினன்? எவன் ரோ ஷமுற்றிருக்கிற ஐந்து தலைப்பாம்போடு விளையாடவிரும்பு கின்றனன்?" என்று வினவினை. அனந்தரம் நீ நாற்புறமும் பார்த்து, உடனே அக்காகம் ரக்தங்களால் நனைந்த கூரிய நகங்களுடன் அவளுக்கெதிரில் இருக்கக்கண்டனை. பக்ஷி களில் மேன்மையுற்ற அக்காகம் இந்த்ரனுடைய புதல் வனும்.பர்வத ப்ரதேசங்களில் திரிந்து கொண்டிருக்கும். வேகமாகப் போவதில் வாயுவோடொத்திருக்கும். மஹா பாஹு! நீ புத்திமான்க்ளில் சிறந்தவனல்லவா? அனந் தரம் நீ மிகுந்த கோபாவேசத்தினுல் கண்களை மலர விழி த்து அந்தக் காகத்தைக் கொல்லவேண்டுமென்று கொ டிய நினைவுற்றனை.அங்ஙனம் நினைத்து,நீ தர்ப்பாஸனத்தி னின்று தர்ப்பத்தை யெடுத்து ப்ரஹ்மாஸ்த்ர மந்த்ரத்தி னுல் அபிமந்த்ரித்தனை. அந்தத் தர்ப்பம் அப்பறவையி னெதிரில் ப்ரளயகாலாக்னிபோல், ஜ்வலித்துக்கொண்டு நின்றது. அங்ஙனம் ஜ்வலிக்கின்ற அந்தத் தர்ப்பத்தை நீ காக்கையின்மேல் ப்ரயோகித்தனை. அது ஜ்வலித்துக்

கொண்டு அந்தக் காக்கையைப் பின்ருெடாத் தலைப்பட்டது. அக்காகத்தைத் தந்தையாகிய இந்த்ரனும் தாயும் கைவிட்டனர். தேவதைகளும் மஹர்ஷிகளும் அங்ஙனமே துறந்து விட்டனர். இங்ஙனம் அக்காகம் மூன்று லோகங்களையும் சுற்றித்திரிந்தும் தன்னைக் காப்பவன் எவனும் நேரப்பெறுதிருந்தது. சத்ருக்களையழிப்பவனே! அது மிகுதியும் திகிலுற்று மீளவும் உன்னிடத்திற்கே வந்தது. காகுத்ஸ்தனே! நீ ககுத்ஸ்தவம்சத்தில் பிறந்து எப்படிப்பட்டவர்க்கும் சரண்கொடுப்பவனுயிருக்கையால் உன்னெதிரில் தரையில் விழுந்திருக்கின்ற அக்காகத்தை அபராதியாகையால் வதிக்கத் தகுந்திருப்பினும் தயைசெய்து பாதுகாத்தனை. ராமா! க்ருபைசெய்தும் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை வீண் செய்ய முடியாதென்றே, நீ அக்காகத்தின் வலக்கண்ணை ஹிம்ஸித்தனை. ராமா! அப்பொழுது நீ அந்தக் காகத்தை விடைகொடுத்தனுப்புகையில், அது உனக்கும் தசரத மஹாராஜனுக்கும் நமஸ்காரஞ் செய்து தன்னிருப்பிடத்திற்குப் போயிற்று. இங்ஙனம் பார்க்கையில், ராமன் அஸ்த்ரங்களை அறிந்தவரனைவரிலும் சிறந்தவனே! மிகுந்த பலமுடையவனே! சிறந்த சீலத்திற்கிடமாயிருப்பவனே ! இப்படிப்பட்டவனுயினும், ரகுகுலதீபகன் என்னை இங்ஙனம் சிறைவைத்திருக்கிற ராக்ஷஸன்மேல் அஸ்த்ரத்தை ஏன் ப்ரயோகஞ் செய்யாதிருக்கின்றனன் ? ஸர்ப்பங்களாவது கந்தர்வர்களாவது அஸுரர்களாவது தேவக்கூட்டங்களாவது இவர்களெல்லோரும் ஒன்றுகூடியாவது யுத்தத்தில் ராமனை எதிர்த்து நிற்க வல்லரல்லர். மஹா வீர்யசாலியாகிய அந்த ராகவனுக்கு என் விஷயத்தில் சிறிதாயினும் பரபரப்பிருக்குமாயின், யுத்தத்தில் மிகுதியும் தீக்ஷ்ணமான பாணங்களை ப்ரயோகித்துச் சீக்ரத்தில் இந்த ராவண

னைக் கொல்வானாக. லக்ஷ்மணன் புருஷர்களில் சிறந்தவன்; பகைவரைப் பரிதபிக்கச்செய்யும் சூரன்; ரகுகுலத்தை விளங்கச்செய்பவன். அப்படிப்பட்ட லக்ஷ்மணனாவது அண்ணனிடம் அனுமதிபெற்று வந்து என்னை ஏன் பாதுகாக்காதிருக்கின்றனன்? அந்தப் புருஷஸ்ரேஷ்டர்களிருவரும் ஸமர்த்தர்களே; தேஜஸ்ஸில் வாயுவையும் அக்னியையும் நிகர்த்திருப்பவர். தேவதைகளுங்கூட அவர்களை எதிர்க்க ஸாத்யமன்று. இப்படிப்பட்டவராயினும் அவர்கள் என்னைப் பாதுகாக்காமல் உபேக்ஷித்திருக்கின்றனர். ஸமர்த்தர்களாயினும் சத்ருக்களைப் பிடித்துப் பரிதபிக்கச் செய்பவராயினும் இருவரும் ஒன்று சேர்ந்திருப்பவராயினும் அந்த ராமலக்ஷ்மணர்கள் என்னைப் பாராட்டிப் பார்க்காதிருக்கின்றார்களே! அப்படி இருப்பார்களா? [1] இதைப்பற்றி நான் ஏதோ பெரிய பாபஞ்செய்திருக்கவேண்டும். இதற்கு ஸந்தேஹமில்லை' என்றனள்.

---

1 இங்கு 'மமைவ து³ஷ்க்ருதம் கிஞ்சிந் மஹத³ஸ்தி ந ஸம்ஶய:' என்பது மூலம். ராமலக்ஷ்மணர்கள் என்னை இங்ஙனம் உபேக்ஷிப்பதற்குக் காரணம் அவர்களிடத்திலாவது என்னிடத்திலாவது ஏதோ ஒன்று இருக்கவேண்டும். அவர்களிடத்தில் ஸாமர்த்த்யம் சத்ருக்களை அடக்குந்திறமை முதலியவையெல்லாம் நிறைந்திருக்கையால் இதற்குக் காரணம் அவர்களிடத்தில் உண்டென்பதற்கு அவகாசமில்லை. ஆகையால் என்னுடைய பாபமே இதற்குக் காரணமாகவேண்டும். அவர்களுடையபாபமோ என்னுடையபாபமோ இதற்குக் காரணமென்று ஸந்தேஹித்து என்னுடையபாபமே இதற்குக் காரணமென்று நிச்சயிக்கிறாள். அல்லது—(மமைவ) என்னுடையதே. 'த்³விஷந்த: பாபக்ருத்யாம்' என்ற ஸ்ருதியின்படி அயலிடமிருந்து வந்ததன்று. அதாவது—முமுக்ஷு சரீரஸம்பந்த மற்றுப் பரமபதம்போகும்போது தன்னுடைய பாபத்தைச் சத்ருக்களிடத்திலும் புண்யத்தை ஸ்னேஹிதர்களிடத்திலும் ஏறிட்டுப் போம்—என்று ஸ்ருதி

ஸீதை கண்கள் நிரம்ப நீர் பெருகப்பெற்று, மன இரக்கம் உண்டாகும்படி மொழிந்த வார்த்தையைக் கேட்டு நான் மறுபடியும் அம்மஹானுபாவையைப் பார்த்து, 'தேவி! உன்விஷயமான சோகத்தினால் ராமன் மற்றைக் கார்யங்களெல்லாவற்றிலும் மனப்பற்றில்லாதிருக்கின்றனன். ராமன் துக்கத்தினால் வருத்தமுறும்பொழுதே லக்ஷ்மணனும் பரிதபிக்கத் தொடங்குவான். அம்மே! மிகுதியும் ப்ரயாஸத்தினால் உன்னைப் பார்க்கப்பெற்றனன். இனி இப்பொழுது ஸந்தோஷிக்கவேண்டுமேயன்றி துக்கிக்கலாகாது. இனி நீ முஹூர்த்தத்திற்குள்ளேயே இந்த துக்கங்கள் எல்லாம் தொலையக் காண்பாய். புருஷஸ்ரேஷ்டர்களும் நிந்தைக்கிடமாகாதவர்களுமாகிய ராஜபுத்ரர்களிருவரும் உன்னைப் பார்க்க உத்ஸாஹஞ் செய்துகொண்டேயிருக்கின்றார்களாகையால், இனிச் சீக்ரத்திலேயே

சொல்லுகிறது. அதை இங்குணர்க. (கிஞ்சித்) நாம் ஸர்வஜ்ஞர்களன்றே. நமக்குத் தெரியாததும் சிறிது இருக்கக்கூடுமே. (மஹத்) 'ப்ராரப்யம் பரிஹ்ருஜ்ய கர்மஸகலம்' என்கிறபடியே ப்ராப்தகர்மபலனை கையாலே அனுபவிக்காமல் பரிஹரிக்கமுடியாதது. (அஸ்தி) ஸந்தேஹமில்லை. கார்யம் இருப்பின் காரணத்தில் ஸந்தேஹமுண்டோ? அல்லது-(கிஞ்சித்) இப்படிப்பட்டதென்று சொல்லமுடியாதது. (மஹத் துஷ்க்ருதமஸ்தி) 'கிம் த்வாமந்யத வைதேஹ:' என்று சொல்லப்பட்ட பகவதபசாரத்தைச் சொல்லுகிறது. (கிம் த்வாமந்யத வைதேஹ:' என்றதின் பொருளை அயோத்யாகாண்டத்தில் முப்பதாவது ஸர்க்கத்தில் அடிக்குறிப்பில் காண்க. (கிஞ்சித்) என்பது 'கிம் த்வாமந்யத வைதேஹ:' என்ற பகவதபசாரத்தையும், (மஹத்) என்பது லக்ஷ்மணன் விஷயத்தில் பருஷமாகப் பேசின பாகவதாபசாரத்தையும் சொல்லுகிறதென்றும் நிர்வஹிப்பர். (லக்ஷ்மணன்விஷயத்தில் பருஷம்பேசினது ஆரண்யகாண்டத்தில் நாற்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கத்தில் காண்க.)

லங்கையைப் பஸ்மஞ் செய்வார்கள். மாதரார்மணியே! ராமன் பயங்கரனான ராவணனையும் அவனுடைய பந்துக்களையும் யுத்தத்தில் கொன்று உன்னைத் தன் பட்டணத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோவான். இது நிச்சயம். நிந்தைக்கிடமாகாதவளே! ராமனுக்குத் தெரிந்ததும் அவனுக்கு ஸந்தோஷம் விளைவிப்பதுமாகிய ஓர் அடையாளத்தை எனக்கு நீ இப்பொழுது கொடுக்க வேண்டும்' என்று மொழிந்தனன். மஹாபலனே! அவள் நாற்புறங்களிலும் எவர் இருக்கிறாரோ என்று பார்த்துத் தன் தலையில் தரிக்கத்தருந்த இவ்வுத்தம சூடாமணியை வஸ்த்ரத்தின் தலைப்பினின்று அவிழ்த்து என் கையில் கொடுத்தனள். ராமா! நான் உனக்காக, அங்ஙனம் அந்த திவ்யரத்னத்தை வாங்கிக்கொண்டு பூஜ்யையாகிய அந்த ஸீதா தேவிக்குத் தலை நிலத்தில் படும்படி ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ் செய்து விரைவுடன் இவ்விடம் திரும்பத் தொடங்கினன். அவ்வரவர்ணினி ஜனகராஜன் புதல்வி ஸீதை, ப்ரயாணத்திற்காக ஸித்தப்பட்டு மேனியைப் பெருக்கச்செய்கின்ற என்னைப் பார்த்து முகம் முழுவதும் கண்ணீர் நிரம்பப்பெற்று தீனையாகிக் கண்ணீர் கண்டத்தில் தடுக்கையால் வார்த்தைகள் தழதழக்கப்பெற்று இன்னது இனியது என்று நிச்சயிக்கமுடியாதிருக்கும்படி, நான் கிளம்பிப்போகிறேனென்னும் பரபரப்புடன் துக்கவேகத்தினால் தடுமாற்றமுற்று என்னைப்பார்த்து 'ஹனுமானே! ஸிம்ஹங்கள்போன்ற ராமலக்ஷ்மணர்களிருவர்க்கும் ஸுக்ரீவனுக்கும் அவனது மந்த்ரிகளுக்கும் அனைவர்க்கும் ஆரோக்யம் சொல்வாயாக. மஹாபாஹுவாகிய அந்த ராமன் என்னை இந்த துக்க ஸாகரத்தினின்று கடைத்தேற்றும்படி நீபோய் ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். 'வானரவீரனே! நீ ராமனிடம் போன

வுடனே நான் படுகிற இந்தக் கொடுந்துக்கப் பெருக்கை யும் இந்த ராக்ஷஸர்கள் என்னை விரட்டுவதையும் நீ ராம னுக்குச் சொல்லவேண்டும். உனக்கு வழி மங்களகரமா யிருக்குமாக' என்றனள். ராஜாதிராஜஸிம்ஹனே! பூஜை க்கிடமான அந்த ஸீதாதேவி மிகுதியும் வருத்தமுற்று இவ்வார்த்தையை உனக்கு மொழியச்சொல்லினள். நான் சொன்ன அடையாளங்களைத் தெரிந்துகொண்டு, நான் சொன்னபடி ஸீதை எல்லாவிதத்திலும் க்ஷேமமாயிருக் கிறளென்று நம்புவாயாக' என்றனன். அறுபத்தேழா வது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஹனுமான் ஸீதைக்குத் தான் மொழிந்த இன்னுஞ் சில ஸமாதானங்களையும் ராமனுக் குத் தெரிவித்து ஸீதையின் க்ஷேமத்தைக் கூறுதல்.

'புருஷோத்தமனே! ராமா! நான் ப்ரயாணமாய்ப் போக த்வரைப்படுவதைக் கண்டு ஸீதை, உனக்கு என் னிடத்திலுள்ள ஸ்னேஹத்தைப் பற்றியும் நானும் நன் மனத்துடன் ஸஹாயஞ் செய்வேனென்கிற நம்பிக்கை யைப்பற்றியும் என்னைக்கௌரவித்து மீளவும் என்னுடன் மேல்கார்யத்தைக் குறித்துச் சொல்பவளாகி 'இங்ஙனம் நீ தசாதகுமாரனுகிய ராமனுக்கு யுத்தத்தில் ராவணனைக் கொன்று என்னைச் சீக்ரத்தில் பெறும்படி பற்பலவாறு மொழியவேண்டும். வீரனே! சத்ருக்களையழிப்பவனே! உனக்கு விருப்பம் உளதாயின், இங்கு ஒருநாள் இருப்பா யாக. எங்காயினும் ஓர் ஏகாந்தப்ரதேசத்தில் இளைப் பாறியிருந்து நாளைத்தினம் போகலாம். வீர்யமுடைய வனே! அங்ஙனம் நீ இங்கு ஒருநாள் இருப்பாயாயின். உன்னுடைய ஸந்நிதானத்தினல் மந்தபாக்யையாகிய எனக்குள்ள இம் மஹாசோகத்திற்கு ஒரு முஹூர்த்த

காலமாயினும் விடுமுறை நேரும். பராக்ரமசாலியாகிய நீ திரும்பி வரும்பொருட்டு இப்பொழுது புறப்பட்டுப்போனவுடனே, என் ப்ராணன்கள் நிலைநின்றிருப்பதும் ஸந்தேஹமே. இதற்கு ஸந்தேஹமில்லை. முதலே ராமனைப்பிரிந்த மஹா துக்கத்தில் மூழ்கி மேன்மேலும் துக்கங்களால் வருந்தி, இங்ஙனம் துர்த்தசை அடைந்திருக்கிற என்னை, நீ புறப்பட்டுப் போனவுடனே, உன்னைக் காணமையாலுண்டான துக்கம் மற்றும் பரிதபிக்கச் செய்யும். வீர! வானரேஸ்வரனே! நீஸமர்த்தனென்பதை நம்புகிறேனன்றி உன் ஸஹாயர்களான பல்லூகர்களையும் (கரடிகளையும்) வானரர்களையுங் குறித்துப் பெரிய ஸந்தேஹம் இதோ என்னெதிரில் உருவத்துடன் நிற்கிறுப்போலிருக்கின்றது. அந்த ருக்ஷவானர ஸைன்யங்கள் தாண்டமுடியாத இம்மஹாஸமுத்ரத்தை எங்ஙனம் தாண்டுவார்கள்!' ராஜகுமாரர்களான அந்த ராமலக்ஷ்மணர்களாவது எவ்வண்ணம் தாண்டப்போகிறுர்கள் ? கருடனுக்கும் வாயுதேவனுக்கும் உனக்கும் இம்மூவர்க்குமே இந்த ஸமுத்ரத்தைத்தாண்ட வல்லமை உளதன்றி மற்றெவர்க்கும் கிடையாது. நீ மஹாவீரன். மற்றும் கார்யத்தை உணர்ந்தவர் அனைவரிலும் மேலாயிருப்பவன். ஆகையால் கார்ய கதி இங்ஙனம் நிர்வஹிக்கமுடியாதிருக்கையால் அதை நிறைவேற்றுவதற்கு நீ என்ன உபாயம் ஆலோசித்திருக்கின்றனே? மொழிவாயாக. சத்ருவீரர்களைக் கொல்லும் வல்லமையுடையவனே ! இந்தக் கார்யத்தை நிறைவேற்ற நீயொருவனே போதுமானவன். இது வாஸ்தவமே. நீ அங்ஙனம் ஸாதித்துப் பலன் ஸித்திப்பது உனக்கு மாத்ரமே யசஸ்ஸை விளைவிக்கும். ராமனுக்கு யசஸ்ஸை விளைவிப்பதாகாது. ராமன் ஸமஸ்த ஸைன்யங்களோடுங் கூடி வந்து யுத்தத்தில் ராவணனைக் கொன்று வெற்றிபெற்று

என்னைத் தன்பட்டணத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போவானாயின், அது எனக்கும் அவனுக்கும் யசஸ்கரமாயிருக்கும். (புகழை விளைவிப்பதாயிருக்கும்.) ராக்ஷஸனாகிய ராவணன் வீரத்தன்மை அமைந்த ராமனுடைய பார்யையாகிய என்னை வனத்தினின்று ராமனிடம் பயத்தினால் கபடமாக அபஹரித்துக் கொண்டுவந்தாற்போல், ராமனும் என்னை ரஹஸ்யமாகக் கொண்டுபோவது எள்ளளவும் யுக்தமன்று. சத்ருஸைன்யங்களை அழிக்குந் திறமையுடைய ராமன், லங்கை முழுவதிலும் ஸைன்யத்தை நிறைத்து வ்யாகுலப்படுத்தி என்னைக்கொண்டுபோவானாயின், அது அந்தக் ககுத்ஸ்தகுலாலங்காரனுக்குத் தகுந்திருக்கும். ஆகையால் மஹானுபாவனும் யுத்தங்களில் மஹாசூரனுமாகிய ராமன் தன்னைப் போன்றவனுக்கு அனுரூபமாயிருக்கும் ரீதியில் பராக்ரமத்தை உபயோகப் படுத்தும்படி நீ நிறைவேற்றவேண்டும்' என்றனள். இங்ஙனம் பொருளடக்கமும் வணக்கமும் அமைந்திருக்குமாறு ஸஹேதுகமாக மொழிந்த அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு அனந்தரம் கடைசியில் நான் சொல்லவேண்டிய மறுமொழியைக் கூறத் தொடங்கி 'தேவீ! ருக்ஷவானரஸைன்யங்களுக் கதிபதியும் வானரஶ்ரேஷ்டனும் பலம் நிறைந்தவனுமாகிய ஸுக்ரீவன் உன் கார்யத்தை நிறைவேற்றுவதாக நிச்சயித்திருக்கின்றனன். பராக்ரமமும் சக்தியும் அமைந்தவர்களும் மிகுந்த பலமுடையவர்களும் மனோவேகமொத்த வேகமுடையவர்களுமாயிருப்பவர் பலரும் அவன் கையின்கீழ் இருக்கின்றனர். அவ்வானரர்கள் ஆகாயத்திலாவது கீழ் பாதாளத்திலாவது இவ்விரண்டிற்குமிடையில்குறுக்கிலாவது யாதொருதடையுமின்றித் திரியவல்லவர். மற்றும் எப்படிப்பட்ட பெரிய கார்யங்களிலும் அளவிறந்த தேஜஸ்ஸுடையவராகையால்

வருத்தமுறாமல் முடித்துத் தீர்ப்பார்கள். மஹா பாக்யசாலிகளும் பலத்தினால் கொழுத்திருப்பவருமாகிய அவ்வானரர்கள் ஆகாசமார்க்கத்தில் ஸஞ்சரிப்பவராகிப் பூமண்டலம் முழுவதையும் பல தடவைகளில் ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்திருக்கின்றனர். அங்கு ஸுக்ரீவனிடத்திலுள்ள வானரர்களில் சிலர் என்னைக்காட்டிலும் மேலானவர்களும், சிலர் என்னோடொத்தவர்களுமாயிருக்கின்றனர். அன்றி ஒருவனாயினும் எனக்குக் குறைந்தவன் கிடைக்கமாட்டான். நானே இவ்விடத்திற்கு வந்தேனே! இனி மஹா பலிஷ்டர்களான அவ்வானரர்கள் வருவார்களென்பதைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? எங்காயினும் கார்யத்திற்கு அனுப்பவேண்டியதா யிருக்கும்பொழுது, மேலானவர்களை அனுப்பமாட்டார்கள். கேவலமானவர்களையே அனுப்புவார்கள். தேவீ! ஆகையால், பரிதாபப்பட்டதுபோதும் ராமனிடத்தில் கோபத்தை மாற்றிக்கொள்வாயாக. வானரயூதபதிகள் ஒரே தாண்டில் இவ்விலங்கைக்கு வந்து சேருவார்கள். மஹா பாக்யமுடையவளே! புருஷ ஸிம்ஹர்களாகிய அந்தராமலக்ஷ்மணர்களும் என்தோள்மேல் ஏறிக்கொண்டு உதயமான ஸூர்யசந்த்ரர்கள்போல் உன்னிடம் வந்து சேருவார்கள். பகைவரை யழிப்பவனும் ஸிம்ஹம்போன்றவனுமாகிய ராமனையும், தனுஸ்ஸைப் பிடித்து லங்காத்வாரத்திலிருக்கும் லக்ஷ்மணனையும் நீ சீக்ரத்தில் காண்பாய். நகங்களும் கோரைப்பற்களுமே ஆயுதமாயிருக்கப்பெற்றவர்களும் வீரர்களும் ஸிம்ஹசார்த்தூலங்கள்போல் (சிங்கம் புலிகளைப்போல்) பராக்ரமசாலிகளும் பெரிய நாகங்கள்போல் (யானைகள்போல்) கம்பீரமாக ப்ரகாசிப்பவருமாகிய வானரர்கள் சீக்ரத்திலேயே லங்கையில் வந்து சேர்ந்திருக்கக் காண்பாய். இனிச் சீக்ரத்திலேயே லங்கையைச் சேர்ந்த மலய பர்வ

தத்தின் தாழ்வரைகளில் மேகம்போன்ற உருவமுடைய வ[illegible]ளும் பர்வதங்களை நிகர்த்திருப்பவர்களுமாகிய வானரோ[illegible]தமர்கள் ஸிம்ஹநாதஞ் செய்யும் த்வனிகள் உனக்குச் செவிப்படும். இனி ராமன் வனவாஸவ்ரதத்தை நிறைவேற்றிச் சத்ருக்களையெல்லாம் அழித்து உன்னுடன் கூடி அயோத்யையில் 'பட்டாபிஷேகம் பெற்றிருக்கக் காண்பாய்' என்று மொழிந்தனன். அனந்தரம் நீ ஸீதாவிரஹத்தினால் படுந் துக்கங்களை என் மூலமாய்க் கேட்டு ஸீதை மிகுதியும் வருத்தமுறுகையில், நான், ஸந்தோஷத்தை விளைவிப்பதும் கம்பீரமும் இனியதுமான நல் வார்த்தைகளைச் சொல்லி மனந்தெளியச் செய்கையில் அம்மிதிலாதிபதியின் புதல்வியாகிய ஸீதாதேவி துக்கத்தைத் துறந்து மனஸ்ஸமாதானமுற்றனள். அறுபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஸுந்தரகாண்டமும் முற்றுப் பெற்றது.

ஸ்ரீ ஸீதா லக்ஷ்மண ஹநுமத் ஸமேத

ஸ்ரீராமசந்த்ர பரப்ரஹ்மணே நமஃ.